

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi

Mời các bạn đón đọc truyện Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi của tác giả Cơ Thủy Linh. Nội dung truyện nói về Cô nàng đã từng thích anh , chỉ vì nhìn thấy bản tính thật của anh là một sự tàn ác nên cô đã sớm rút khỏi lời cầu hôn của vị giám đốc ấy ...

Điều này đã khiến cho nhiều anh chàng khác đã gặp nguy hiểm chỉ vì yêu phải cô . Dù vậy nhưng cô vẫn kiên quyết không yêu hân , hân đã rất tức giận và nhìn cô với khuôn mặt lạnh lẽo ...

Cô sẽ phải hối hận vì đã từ chối tôi !!! Cùng đọc truyện để cảm nhận cái cảm giác mà khi con người ta lộ bản tính thật nhé các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phá thai

"Họ tên" Nữ bác sĩ trong trang phục phẫu thuật màu xanh lam với khuôn mặt không chút cảm xúc hỏi.

Cô gái đứng trong phòng phẫu thuật khẽ mờ đôi môi khô nứt của mình trả lời: "Nhan Như Y---". Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy nói ra tên của chính mình lại khó khăn đến vậy, nó làm cô cảm thấy nghẹt thở.

"Bao nhiêu tuổi?"

"22 tuổi"

Ánh mắt vị bác sĩ mang theo tia khinh thường nhìn cô gái đứng trước mặt mình, ánh mắt như nhìn thấu được hết thấy. Lại một người trẻ tuổi chưa kết hôn mà có con. Trước kia đã sinh con chưa?"

"Chưa!" Ánh mắt của bác sĩ khiến cho cô không tự chủ được cúi đầu, tầm mắt của cô rơi trên bụng chính mình.

Nước mắt không khống chế được đã đảo quanh đôi mắt vốn đang sung đỏ của cô. Cô nhìn chăm chăm vào bụng mình cách một tầng nước mắt nhưng vẫn muốn nhìn rõ đứa bé.

Tay cô run rẩy khẽ vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình như thể đang vuốt ve đứa bé trong bụng kia.

Đứa bé này là con của hân với cô, cô đã mong đợi nó biết chừng nào, cô muốn nuôi dưỡng và dạy dỗ đứa bé này thành người ưu tú như hân biết bao.

Nhưng cô là mẹ mà lại nhẫn tâm giết chết nó, lại tước đoạt đi quyền tồn tại của nó trên cõi đời này.

Nghĩ đến đứa con của cô sẽ chỉ còn là một vũng máu đỏ cô lại hận không thể giết chết mình. Cô thật là một người mẹ độc ác không xứng tồn tại trên đời này, cô thật đáng chết.

"Đây là lần thứ mấy phá thai?"

"Lần đầu tiên!" Cô nhắm hai mắt lại nghẹn ngào trả lời.

"Đây là lần thứ mấy cô mang thai?" Nghe được lời của bác sĩ nói càng ngày càng nghiêm khắc như thể đứa bé mượn lời của bác sĩ lên án cô.

"Lần đầu tiên!" Âm thanh cô run run theo cánh môi mong thoát ra, nước mắt đã đọng đầy khóe mắt cô ngày càng nhiều.

"Cô xác định muốn phá thai sao? Hiện giờ phẫu thuật rất nguy hiểm sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng sau này.... thậm chí sau này cô sẽ không thể sinh con được nữa. Hãy suy nghĩ kĩ khi đưa ra quyết định."

"Tôi biết" cô không biết làm thế nào mà có thể nói ra được, lời này có phải do cô nói ra không?

"Tốt lắm" Nữ bác sĩ đem một tờ cam kết cùng chiếc bút bi đưa đến trước mặt cô. "Nếu đã quyết định rồi thì cô hãy kí tên mình vào đây rồi chúng tôi sẽ lập tức làm phẫu thuật cho cô."

Một tay nhận lấy tờ cam kết kia, một tay nhận lấy bút bi. Những giọt nước mắt bỗng rất rơi trên má, hai tay cô không ngừng run rẩy, cô cố dùng lại chút sức lực cuối cùng của mình khó khăn kí lên tờ cam kết.

Bác sĩ cầm bản cam kết trong tay nói: "Cô hãy cởi bỏ toàn bộ quần áo và bước vào phòng mổ, chúng ta lập tức phẫu thuật"

Sau khi nghe bác sĩ nói, khỏe mắt Nhan Như Y không ngừng có những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống.

Cô vuốt ve bụng mình, lệ đã đông đầy tròn mắt cô, miệng cô không ngừng lầm bầm: “Con yêu, mẹ thật xin lỗi con, là mẹ không tốt, mẹ cướp đoạt đi quyền sinh tồn của con trên đời này. Mẹ là người xấu, con có thể hận mẹ, trả thù mẹ... nhưng xin con hay tin rằng mẹ rất yêu con!”

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyện . o r g để có có chương mới nhất nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chưa từng hối hận

Khi còi hết tất cả không còn mảnh vải che thân. Y nằm trên chiếc bàn phẫu thuật dài, sắp mất đi đứa bé khiến cho nỗi sợ hãi, đau đớn mãnh liệt trào dâng lan ra khắp các dây thần kinh của cô.

"Cong chân lên!" Giọng nói của bác sĩ lạnh lẽo vang lên bên cạnh bàn mổ.

Cô tựa như con rối gỗ, cả người cứng ngắc gập hai chân lại. Cô nhắm mắt lại chờ đợi cuộc giải phẫu bắt đầu, trông đầu cô như hiện lên từng giai đoạn của cuộc giải phẫu này. Bác sĩ cầm dụng cụ đưa vào bên trong tử cung của cô quấy động, nạo vét bên trong tử cung cô...

Tiếp đó, đứa bé chưa được định hình hoàn chỉnh sẽ bị quấy đục như quấy trứng gà rồi chảy ra theo chân cô từng chút một.

Nước mắt cô cứ thế đảo quanh tròn mắt rơi xuống rồi dừng lại trên bàn tay lạnh băng đặt trên bàn mổ

Vào cái khoảnh khắc có một đôi bàn tay tách đôi chân cô ra, trong nháy mắt Nhan Như Y ngừng thở, cô cắn chặt môi dưới, đau thấu tâm can chờ đợi giờ phút kia đến.

“Tại sao chưa cạo âm mao? Y tá Trương, cạo sạch âm mao của sản phụ đi!” Bác sĩ kêu y tá đến.

“Vâng!”

Y tá lấy dao phẫu thuật cạo sạch ở nơi bí ẩn của cô.

Nhan Như Y cảm nhận được lưỡi dao lạnh lẽo không ngừng di chuyển ở nơi tư mật của mình, một khắc ấy dừng khí của cô trong nháy mắt biến mất, trong nội tâm cô đang không ngừng giãy giụa.

Không thể nào nghĩ ngờ đây là cô đang bị trừng phạt.

Đôi bàn tay lạnh lẽo ấy lại hướng tới bụng cô một lần nữa, nước mắt cô lăn chã rơi, trong lòng cô không ngừng nói: "Con yêu, mẹ biết con không muốn từ bỏ thế giới này, không muốn từ bỏ mẹ, mẹ cũng không muốn rời bỏ bé.... mẹ thật không phải là một người mẹ tốt, mẹ không phải là người mẹ tốt..."

Ở chỗ khác các y tá đang mang về mặt say mê thảo luận tin tức về nhân vật mới xuất hiện trên tivi

"Hoặc Doãn Văn thật là hoàn hảo, không những giàu có mà còn có cả bằng thạc sĩ của trường Havard danh tiếng, quan trọng hơn là anh ta còn có bề ngoài đẹp trai hơn cả các người mẫu hiện giờ. Trời ạ, người đàn ông như vậy mà để mất đến tôi, tôi nguyện cả đời làm tình nhân bé mật của anh ta, không cần danh phận gì cả chỉ cần có thể đi theo anh ta tôi đã mãn nguyện rồi."

"Đúng nha, tôi cũng đồng ý, cho dù anh ta không cho tôi tiền, không nuôi tôi, chỉ cần có thể được ngủ với anh ta một lần thì tôi chết cũng không uổng!"

Cách đó vị nữ bác sĩ khoảng hơn 30 tuổi đi tới đập tan giấc mộng thiếu nữ của các y tá: "Các cô tỉnh mộng đi, người đàn ông như thế sẽ không bao giờ để mất đến các cô đâu. Tôi nghĩ, anh ta hẳn là thích loại phụ nữ thành thực, đúng mực và hiểu chuyện"

Nằm trên bàn mổ Nhan Như Y gất gao nhắm chặt mắt lại, trong lòng bất đắc dĩ cười, cuối cùng cô sắp phải từ biệt bé.....

Thao tiếng đập vỡ nắp chai thuốc thủy tinh, kim tiêm không ngừng hút hết chất dịch bên trong chai thì cả người Nhan Như y chỗ nào cũng khăn trương...

Không hối hận, mọi sự việc xảy ra hôm nay cô sẽ không hối hận, chỉ hi vọng đứa bé trong bụng cô kiếp sau sẽ gặp được người mẹ tốt, bé có thể vui vẻ đến với thế giới này.

Đối với người đàn ông kia, cô không hề hận anh ta, cô yêu anh ta....

Cả đời cô ít nhất cũng đã có một lần vì người đàn ông kia mà quên đi chính mình, không mong anh ta có thể đồng hành cùng cô, yêu cô, chỉ mong ở thời điểm cô đẹp nhất có thể gặp được anh ta....

Chương 3: Ôn ào đêm khuya

Đời này cô có ít nhất một lần vì anh ta mà quên đi chính mình, cô không mong đợi kết quả, không mong anh ta có thể yêu cô, đồng hành cùng cô, chỉ mong ở thời khắc đẹp nhất của đời mình gặp được anh ta....

-Hai năm trước-

“Anh kia, đứng lại đó cho tôi, anh nghĩ đừng người ta xong là có thể bỏ chạy? Anh không sợ thiên lôi tức giận đánh chết hay sao hả?” Nhan Như Y xông lên phía trước bắt lấy người đàn ông vừa mới đi ra khỏi cánh cửa bệnh viện.

Hơn 10’ trước cô nhận được điện thoại báo người yêu cô - Từ Nhất Minh bị tai nạn ô tô hiện giờ đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cô vừa đến phòng cấp cứu liền nhìn thấy người gây tai nạn đang có ý muốn bỏ chạy, may thay cô kịp đuổi theo bắt lại.

“Cô à, tôi nghĩ cô nhầm rồi. Tôi không phải người gây ra tai nạn!” Hoắc Doãn Văn một thân tây trang Italy được cắt may thủ công bị cô bắt được, liền nhỏ giọng giải thích với cô gái đang la lối om sòm bên cạnh

“Nhầm ư? Anh cho rằng tôi sẽ tin lời nói láo của anh sao? Vừa rồi tôi đã hỏi y tá, anh chính là người đưa bạn trai tôi tới.” Nhan Như Y lôi kéo quần áo người đàn ông kia, một thân tây trang trắng tấp bị lôi kéo, cả áo sơ mi bên trong cũng bị lôi kéo thành xộc xệch.

Hoắc Doãn Văn thờ ra một hơi, nghĩ muốn bỏ đôi tay của cô ra : “Tôi nói rồi tôi không phải người gây ra tai nạn!”

“Tôi biết mà, anh đừng hòng chối bỏ trách nhiệm của mình, anh đừng có mà nói anh không phải người gây tai nạn!” Nhan Như Y ánh mắt đỏ lên vì tức giận.

Cô sẽ không để cho người này chạy mất đâu!

Tài xế kiêm trợ lý của Hoắc Doãn Văn đi đến xen giữa hai người, đẩy tay cô gái đang la lối kia ra: “Vị tiểu thư này, cô thật sự nhầm rồi, bạn trai cô không phải do chúng tôi đụng phải, chúng tôi chỉ là vừa lúc đi qua hiện trường tai nạn kia, ông chủ của tôi tốt bụng gọi 120 đưa bạn trai cô đi cấp cứu!”

Nhanh Như Y không tin chầm chọc nói: “Vậy bây giờ các anh đang làm việc tốt sao?” Cô nghĩ: “Tuyệt đối sẽ không có chuyện trùng hợp như thế và lại trên đời còn có người tốt như vậy hay sao? Cho dù có đi chăng nữa, bây giờ tất cả tình huống cô còn chưa được làm rõ, cô làm sao có thể dễ dàng để cho hai người này chạy được”.

Hoắc Doãn Văn lạnh nhạt nhìn cô gái phiền phức trước mặt, nhưng mà anh trước nay giúp đỡ mọi người tuyệt không hối hận, chỉ tiếc là lần này gặp xui xẻo, vướng vào cuộc cãi vã này, giúp người ta lại bị người ta vu oan thành người gây chuyện.

“Tóm lại, các anh không thể đi được ở đây chờ cảnh sát tới đi rồi nói tiếp!” Nhan Như Y dùng hết sức mạnh của mình ngăn cản hai người đàn ông đang chuẩn bị rời đi kia, không những vậy cô còn kêu to để người đi đường chú ý đến bên này.

11 giờ đêm, trên đường vẫn còn thưa thớt người đi thăm bệnh.

“Cái cô này thật không thể nói lý lẽ!” Trợ lý tức giận nói, chuẩn bị đem cô gái kia kéo ra.

“Đề tôi nói với cô ấy!” Hoắc Doãn Văn ra tay ngăn cản hành vi vô lễ của trợ lý rồi đưa cho cô danh thiếp: “Đây là danh thiếp của tôi, bên trên còn có địa chỉ công ty và số điện thoại di động của tôi. Vừa nãy tôi còn cho cảnh sát số điện thoại, cô không tin tưởng tôi có thể hỏi cảnh sát, họ có thể liên lạc được với tôi!”

Nhan Như Y nửa tin nửa ngờ nhận lấy tấm danh thiếp mạ vàng, sờ trên mặt vẫn còn rõ đường vân, nhìn tấm danh thiếp được làm cầu kì như tác phẩm nghệ thuật, vừa nhìn liền có thể thấy được đẳng cấp của nó. “Điều này cũng không thể chứng minh anh nói thật, ngộ nhờ anh đưa cho tôi danh thiếp giả thì sao? Tôi làm sao tìm được anh?”

Cô cố tình gây sự nhìn người đàn ông kia, mặc dù nhìn cử chỉ và cách đi đứng của anh ta không giống người bình thường, mà giống như là một người giàu có. Nhưng càng là người có tiền thì càng không coi người ta ra gì, coi mạng người như cỏ rác. Hơn nữa trên người đàn ông này còn có mùi rượu, vừa ngửi qua là biết hẳn uống không ít rượu mà. Nhất định là anh ta uống rượu say còn lái xe, rồi đụng phải bạn trai cô.

Trong người có chút men say, Hoắc Doãn Văn nhìn cô một cái lười tranh chấp với cô, ngược lại quay qua trợ lý bảo: “Gọi cho đội cảnh sát giao thông, phiền họ tới đây một chuyến đi.”

Chương 4: Bằng chứng cụ thể

“Đạ!” Trợ lý vội vàng móc điện thoại ra, thuận thực bấm một dãy số. Qua vài tiếng chuông điện thoại liền được thông: “Cảnh sát Chu, người nhà của nạn nhân vừa này hiểu lầm chúng tôi là người gây ra tai nạn không cho chúng tôi đi! Ngài có thể qua bên này, giải thích với cô ấy một chút được không? Hoắc tổng đang có việc gấp cần đi làm. ...Tốt, tốt lắm, chúng tôi ở cửa bệnh viện chờ ngài...”

“Hoắc tổng, cảnh sát sẽ lập tức tới ngay”

Hoắc Doãn Văn không nói gì xoay lưng lại, tay đặt trước mặt châm một điếu thuốc lá. Liên tục hút vài hơi sau đó phun ra một làn khói trắng đục lại lập tức bị gió thổi bay. Ánh sáng mờ mờ chiếu lên gương mặt anh tuần ấy, có thể nhìn ra được khuôn mặt mệt mỏi của anh.

“Hoắc tổng, hay là người ngồi tạm xuống đây đi?” vừa nói trợ lý vừa cởi chiếc áo khoác của mình phủ lên trên miếng đá to bên cạnh.

Hoắc Doãn Văn khoác tay: “Không cần đâu” Nói xong, anh lại cúi xuống hút tiếp điếu thuốc dở trong tay. Ban ngày mở hội nghị, tối lại cùng lãnh đạo thành phố uống một chút rượu, hiện tại anh rất mệt mỏi chỉ muốn nhanh về nhà và ngủ một giấc thật sâu.

Tổng giám đốc không nói lời nào, trợ lý cũng trầm mặc đứng bên cạnh.

Trong không gian ấy, Nhan Như Y không khỏi lo lắng cho bạn trai nàng Từ Nhất Minh còn đang nằm trong phòng cấp cứu kia, ánh mắt hướng lên phía lầu trên của bệnh viện nước mắt không ngừng rơi xuống, cô vừa mới đến còn không kịp hỏi bác sĩ tình hình của Nhất Minh ra sao, liền đuổi theo người đàn ông kia xuống đây!

Cô quan tâm bất người gây họa hơn là quan tâm đến thương tích của bạn trai không phải vì cô không quan tâm bạn trai mà vì bọn họ đều mới tốt nghiệp đại học, thân lại ở nơi đất khách quê người, ở nơi thành thị tứ cô vô thân này thì lấy đâu ra tiền mua thuốc men chữa bệnh.

Nhan Như Y xuất thân từ một gia đình nghèo khổ, gặp chuyện sẽ tỉnh táo mà xử lý, vậy nên trước tiên cô không có lo sợ mà đứng trước cửa phòng mổ khóc lóc mà là tìm người gây ra tai nạn trước.

Cô đưa hai tay xếp thành hình chữ thập đặt trước ngực thầm cầu nguyện cho bạn trai cô sớm bình an vô sự.

Ngày xuân hướng gió liền thay đổi, theo hơi thở cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt thoang thoảng bên cạnh.

Qua một tầng hơi nước, cô nhìn lên...

Hai người đàn ông bên cạnh này thật sự làm đúng theo cô yêu cầu, họ không hề bỏ đi mà ở một bên lặng lẽ hút thuốc, khuôn mặt bình tĩnh không chút lo lắng giống như đang ở nơi đây ngắm cảnh đêm khuya.

Nhất là người đàn ông mặc một thân tây trang kia, vóng người cao lớn tản ra mùi phấn khí thể. Ban đêm ánh sáng yếu ớt dịu dàng rơi vào gương mặt anh ta tạo thành một hợp thể ngũ quan thật là xuất sắc. Mặc dù không có nhìn cận thận nhưng ngũ quan ưu tú kia rất dễ dàng làm người ta chú ý tới.

Hơn nữa ánh mắt anh ta rất bình tĩnh không hề có chút rối loạn

Nhìn anh ta một thân nhàn rồi như vậy cô lại tự nghĩ liệu có phải... mình đã hiểu lầm rồi chăng?

Chẳng lẽ bọn họ không phải người gây ra tai nạn sao?

Không được, mọi chuyện không thể kết luận bằng cảm giác, phải có bằng chứng cụ thể!

Một luồng ánh sáng báo hiệu của đèn xe cảnh sát chiếu tới, bánh xe ma sát với mặt đường vang lên những âm thanh “kétkét...két”. Ban đêm âm thanh ấy vang lên vô cùng rõ rệt càng làm cho cảm xúc trong lòng cô tăng lên nhanh chóng, cô vội vàng xông về phía xe cảnh sát.

Còn chưa cho cô có dịp mở lời, hai vị cảnh sát liền lướt qua người cô đi đến bên hai người đàn ông đang bị tình nghi kia. Nhan Như Y sững sờ tại chỗ nhìn theo rồi ngay sau đó liền lập tức đuổi theo bọn họ.

“Hoắc tiên sinh, thật xin lỗi, chúng tôi đến muộn!” Hai người đàn ông trong trang phục cảnh sát đi lên trước áy náy nói. Một người khác rất có quy củ đi theo phía sau, nhìn là biết người đi phía trước hẳn là lãnh đạo cấp cao.

Hoắc Doãn Văn hướng vị cảnh sát kia bắt tay, gật đầu nói: “Không nghĩ tới việc nhỏ nhặt này lại làm phiền đến cục trưởng đích thân đến giải quyết, Hoắc mỗ tôi thật là gánh vác không nổi a!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Xin lỗi

“Aizz, sao ngài lại nói như vậy chứ, Nước ta từ trước tới nay luôn đề cao những người có tấm lòng nhân hậu giúp đỡ người khi hoạn nạn, vậy mà sao lại để cho người tốt như Hoắc tổng đây chịu sự hiểu lầm lớn như vậy ..!” Cục trưởng Cao vội vàng nói.

“Sao ngài lại nói vậy, tôi chỉ thấy người đang gặp nguy lên giúp đỡ mà thôi, không có gì to tát cả!”

Nhìn hai người đàn ông trước mặt mình đang vui vẻ nói chuyện, nghe đến nội dung hai người bọn họ nói trong lòng Nhan Như Y không khỏi mềm xuống đan xen đó là nỗi áy náy không nói lên lời. Thì ra là cô sai, cô đã đem ân nhân của mình trở thành người xấu mất rồi, cô phải xin lỗi anh ta mới được.

Cô chủ động tiến về phía người đàn ông kia nói: “Thật xin lỗi, đã hiểu lầm anh rồi, thật sự cảm ơn anh đã đem anh ấy đến bệnh viện, vừa rồi là tôi chưa hiểu rõ tình hình mà nói những lời khó nghe với anh, mong anh thông cảm cho tôi.”

“Không có gì, hi vọng bạn trai cô không bị làm sao là tốt rồi” Hoắc Doãn Văn quay đầu nói với cô gái thấp hơn mình một cái đầu kia, một mùi thơm nhẹ theo làn gió tiến vào mũi anh, mùi hương này rất dễ chịu, anh không khỏi nhìn kĩ cô gái trước mắt này.

Cô cao khoảng 1m65, người không béo nhưng mà cũng không phải là dạng người cao gầy yếu đuối. Cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, từ người cô toát ra một vẻ hoạt bát nhanh nhẹn. Mái tóc đen óng tự nhiên buông nhẹ trên vai. Gió lùa qua hai bên tóc cô, kéo léo về lên khuôn mặt trái xoan.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ của cô kết hợp cái trán xinh đẹp, dưới ánh trắng đôi mắt to long lanh lóe lên tia ánh sáng mạnh mẽ, hàng lông mi cong cong lộ ra bên ngoài mang theo tia quật cường, bộ dáng của cô như mọi lúc có thể cùng với đàn ông phân tranh cao thấp.

Nhưng với chiếc mũi khéo léo hình thoi, cánh môi mỏng kia khi nhìn qua làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái và ngọt ngào.

“Cảm ơn, thật sự cảm ơn anh!”

Đôi môi cô lúc mở lúc đóng cất ngang suy nghĩ của anh, anh khiêm tốn từ chối lời cảm ơn của cô. “Cho dù hôm nay người bị nạn không phải bạn trai cô thì tôi cũng vẫn sẽ giúp thôi. Cô mau lên với bạn trai mình đi”

Hoắc Doãn Văn làm chuyện tốt mà lại lạnh nhạt coi như không, Cao cục trưởng bên cạnh nhìn bộ nói ra sự thật cũng đồng thời tăng bốc Hoắc Doãn Văn: “Xin chào, tôi là cục trưởng cục công an bên này. Cô gái, tôi có thể khẳng định Hoắc tiên sinh không phải người gây ra tai nạn. Người gây ra tai nạn sau khi đâm phải người không có đỗ lại mà chạy mất, hiện tại chúng tôi đang phối hợp với bên đội cảnh sát giao thông tiến hành tìm cho ra thủ phạm. Còn có, khi sự việc xảy ra mọi người bu xem rất nhiều mà không có ai đứng ra gọi cấp cứu chỉ có Hoắc tiên sinh gọi cấp cứu giúp và đưa người nhà cô đi bệnh viện đã vậy anh ấy còn đặt cọc tiền trước cho bạn trai cô được cấp cứu a, nếu không hiện tại chưa chắc bạn trai cô đã được cấp cứu đâu. Nhà cô phải mang ơn anh ta nhiều đấy.” truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyện . o r g

Lời này như nhắc nhở Nhan Như Y, cô chạy nhanh về phía ba lô của mình móc ra ví tiền nói: “Thật sự cảm ơn anh, anh đã bỏ ra bao nhiêu tiền vậy? Tôi trả lại tiền cho anh”

Hoắc Doãn Văn ngăn lại hành động của cô nói: “Không cần, đây chỉ là số tiền nhỏ thôi không có gì đáng kể” nói xong liền quay sang bên Cao cục trưởng bên này nói: “

Cục trưởng Cao, tôi còn có chút việc bận, tôi đi trước, hôm nay đã làm phiền ông rồi.”

“Không có gì, trong khi chúng tôi điều tra, nếu như có gì cần anh giúp đỡ thì còn phải làm phiền đến anh rồi.” Bên trong bệnh viện vốn yên tĩnh này tiếng của cục trưởng Cao vang lên rất to.

“Không dám!” Nói xong, Hoắc Doãn Văn đi về phía chiếc Mercedes của mình.

Mà ở bên kia, trợ lý của anh đã mở cửa xe ra cung kính chờ đợi.

Nhan Như Y chạy theo Hoắc Doãn Văn vừa móc tiền vừa nói: “Hoắc tiên sinh, tiền này anh nhất định phải cầm.”

Hoắc Doãn Văn vẫn bước đi mà không hề dừng lại nói: “Thật sự ta không cần, tiền này cô cứ giữ lại để mua đồ bổ dưỡng vết thương cho bạn trai mình đi.”

Cục trưởng Cao ở phía sau gọi với lại: “Cô gái, cô tên gì? Cô và người bị thương có quan hệ gì?”

“Tôi là Nhan Như Y bạn gái của người bị nạn!” Nhan Như Y trả lời.

Bên này Hoắc Doãn Văn đang chuẩn bị lên xe chợt dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn Nhan Như Ý như có điều suy nghĩ, ánh mắt kia so với trước kia chăm chú hơn nhiều đồng thời trong mắt anh cũng lóe lên tia kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kiêu ngạo làm người

Bên này Nhan Như Ý đang trả lời cảnh sát nên không có chú ý tới.

Hoắc Doãn Văn đứng nhìn cô một lúc sau đó mới lên xe rời đi.

“Đi thôi” anh nói với tài xế, mặc dù anh mới 28 tuổi nhưng giọng nói trầm ổn của anh lại mang một loại khí thế bức người. Trong buổi tối mát lạnh, loại khí thế này lan sang mọi người xung quanh.

Nhanh Như Ý đứng bên cạnh xe vội vàng muốn đưa trả tiền cho người đàn ông kia.

Nhưng đèn xe sáng lên, chiếc Mercedes rất nhanh liền rời đi.

Được rồi, bây giờ đang là lúc cần dùng tiền, tiền này cứ để trả sau cũng được vậy. Cô đã có số điện thoại của anh ta mai sau sẽ không sợ không tìm được anh ta.

Nhanh Như Ý lòng nóng như lửa đốt nhanh chóng quay lại phòng, bên này tình huống tương đối phức tạp.

Từ Nhất Minh bị thương rất nghiêm trọng, xương chân trái bị gãy, xương sườn ở bụng bị gãy ba cái, trong ngực có máu tụ nghiêm trọng hơn là xương sọ bị nứt. Sau một ngày phẫu thuật còn đang hôn mê. Cha mẹ Từ Nhất Minh cả đêm ngồi xe lửa, sáng ngày thứ hai liền có mặt tại bệnh viện. Cách một lớp kính thủy tinh nhìn con trai đang nằm bên giường bệnh không hề nhúc nhích mà khóc không thành tiếng. Nhất là mẹ Từ, hai chân bà mềm nhũn không khống chế được mà ngã xuống trên hành lang bệnh viện.

“Bác Từ, Nhất Minh sẽ không có chuyện gì đâu, bác đừng lo lắng, phải chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, cháu nghĩ ông trời sẽ phù hộ cho Nhất Minh bình an vô sự qua khỏi” Nhan Như Ý đỡ lấy thân thể của bác gái an ủi nói.

Mẹ Từ chợt trở lên rất là thô lỗ, đẩy bạn gái của con trai mình ra, trong mắt bà đầy hận ý nói: “Cút ngay, cô là cái đồ sao chổi. Đều tại cô, tại cô làm hại con tôi ra nông nổi này, tại cô quyến rũ con trai tôi để nó không trở về nhà. Nếu nó mà trở về nhà làm việc thì sao có thể xảy ra chuyện như ngày hôm nay. Đều tại cô, đồ con gái dê tiện này, mới bé tí tuổi đầu mà không biết giữ mình trong sạch, còn chưa học xong đại học mà đã có bạn trai, cô quyến rũ con tôi, phi, cô cút đi cho tôi, cô dùng thân phận gì mà đòi nói chuyện với tôi. Cút --” đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen.org

Bất thành linh bị mắng nên trong nháy mắt sắc mặt Nhan Như Ý trở nên trắng bệch, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức. Đây là lần đầu tiên cô gặp cha mẹ của Nhất Minh, mặc dù cô cũng đã dự đoán được bọn họ không thích mình nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ chửi mắng cô không những vậy mà còn chửi cô những lời rất khó nghe. Mặc kệ sự việc có như thế này, cô cũng nhất quyết canh giữ trong bệnh viện suốt một buổi tối.

Trong hành lang bệnh viện truyền đến một trận ầm ỹ như vậy, có vài y tá đi về phía bọn họ.

Nhan Như Ý xấu hổ vô cùng cô thấp giọng khuyên nhủ ba mẹ Từ Nhất Minh: “Bác Từ, rất xin lỗi, cháu còn có chút việc bận xin đi trước. Nếu như có chuyện gì xin hãy liên lạc với cháu vào số này!”

Cô viết số điện thoại của mình lên tờ giấy rồi đưa cho cha mẹ Từ.

Xong xuôi cô quay người chạy nhanh vào trong thang máy. Cô không thể đối diện với các y tá trong đây, sự việc ngày hôm nay họ đã chứng kiến hết thấy, cô làm sao dám đối mặt với bọn họ đây.

Nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại, nước mắt kèm theo nỗi uất ức của cô thì nhau rơi xuống như đê vỡ. Đây không chỉ là niềm uất ức mà nó còn là nỗi hổ thẹn của cô với cha mẹ của mình.

Mặc dù nhà cô nghèo nhưng cha mẹ cô cũng có ăn có học đẳng hoàng. Sau khi tốt nghiệp họ tình nguyện đến vùng hẻo lánh dạy học, bọn họ cả đời làm người đoan chính không hề kiêu ngạo cũng không tự ti. Cha mẹ vẫn thường hay dạy dỗ cô, dù có nghèo thì cũng phải có khí phách, dù có đi tới đâu cũng không được chịu thua người khác. Sống là phải kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cuộc gặp gỡ vô tình tại khách sạn

Cho tới bây giờ, cô luôn là niềm kiêu hãnh của cha mẹ, từ khi học tiểu học cô luôn đứng đầu lớp, năm 14 tuổi cô xếp thứ nhất trong trường chuyên của huyện, năm 16 tuổi cô đỗ vào trường đại học B danh tiếng nhờ thành tích cao. Mặc dù với thành tích của cô muốn thi vào trường Bắc Đại không hề khó, nhưng so với Bắc Đại thì trường B có học phí tương đối phù hợp với gia cảnh nhà cô, nhà nước cũng có tiền trợ cấp cho sinh viên nghèo thi ngành sư phạm, cho nên cô mới quyết định thi vào đại học B khoa Ngoại Ngữ.

Ở trường cô rất cố gắng học tập, tích cực tham gia các hoạt động xã hội, cô còn tự mình đi làm thêm kiếm tiền để đóng học phí mà không dùng tiền của ba mẹ, hơn nữa cho tới bây giờ cô luôn giữ mình trong sạch, không nghĩ đến hôm nay mình sẽ bị nói những lời khó nghe như vậy.

Cô thật xin lỗi cha, cũng thật xin lỗi người mẹ đã qua đời của mình.

Cô là bảo bối trong lòng họ vậy mà hôm nay cô lại làm mình rơi vào tình cảnh này.

Nhưng nghĩ tới Nhất Minh vẫn đang hôn mê trong bệnh viện, cô không thể nào oán hận cha mẹ của anh được.

Chỉ hi vọng anh ấy mau sớm tỉnh lại, bình an vô sự qua khỏi.

Tâm tình cô vẫn rối rắm cùng khổ sở cho đến khi cô đến được nơi làm việc.

Cô mặc sườn xám màu đỏ, cặp mắt đỏ bừng đứng trước phòng bao của khách sạn Đế Hào, cô làm phục vụ ở đây và hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm. Khách đến khách sạn này toàn là những nhân vật có thân phận vô cùng cao quý, không giàu cũng quý, vì vậy mà phục vụ ở nơi này cũng yêu cầu phải tốt nghiệp đại học chính quy trở nên. Dĩ nhiên, nơi này trả tiền lương cũng rất cao, một tiếng được 30 đồng, cô mỗi ngày làm 5 tiếng, như vậy mỗi ngày cô sẽ kiếm được 150 đồng.

Hôm qua đã đàm phán tốt rồi, vốn cô tính hôm nay sẽ không làm mà ở trong bệnh viện chăm sóc cho Nhất Minh, nhưng hiện tại nơi đó không hoan nghênh cô cho nên hôm nay cô quyết định đi làm bình thường.

Vừa mới tốt nghiệp đại học, cô chưa tìm được công việc ổn định vì vậy mà công việc này đối với cô mà nói thật là may mắn.

“Khóc? Sao mắt lại vừa đỏ vừa sưng thế này?” Nữ quản lý đi đến trước mặt cô, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của cô bất mãn chất vấn.

“Không không, tôi không có khóc, chỉ tại gió bên ngoài quá lớn làm bụi bay vào mắt tôi thôi” Nhan Như Y vội vàng chớp mắt che giấu chính mình nói.

Quản lý lại liếc cô một cái, thái độ nghiêm túc chỉ về phía toilet nói: “Đi trang điểm lại đi, định để cho khách thấy cái bộ dạng khóc lóc xấu xí này hay sao? Thật là chẳng ra làm sao”

“Vâng!”

“Còn nữa, tôi không cần biết ở nhà cô có chuyện gì, nhưng một khi đã làm việc không được để việc cá nhân xen vào, khi làm việc thái độ phải nhiệt tình niềm nở.”

Nhan Như Y gật đầu liên tục trả lời: “Dạ!” sau đó cô bước nhanh về phía toilet.

Khi trở lại vị trí làm việc, có khoảng bảy, tám vị khách toàn thân tây trang và giày ra đi đến, cô lập tức mỉm cười đến đón, dẫn họ vào một phòng bao đã đặt trước.

Trong khi các vị khách khoảng 40 đến 50 tuổi lần lượt bước hết vào phòng bao, đến người khách cuối cùng đi đến bên cạnh cô thì cô mới chú ý tới người này, anh ta là ----

“Hoặc tiên sinh, chào anh, anh vẫn khỏe chứ!” Nhan Như Y chào hỏi người đàn ông này, giọng nói mang theo đầy cảm kích.

Nghe được tiếng gọi này, Hoặc Doãn Văn bước chậm lại khi nhìn thấy cô thì rất giật mình: “Cô làm việc ở đây à?”

“Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm!”

“Bạn trai cô vẫn tốt chứ?”

Khi nhắc tới Nhất Minh, nội tâm cô không khỏi dâng lên nỗi đau đớn vô hình, lắc đầu nói: “Bác sĩ nói đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi mà anh ấy còn chưa có tỉnh lại. Rất cảm ơn anh, nếu như hôm ấy không có anh kịp thời đưa đến bệnh viện thì không biết sẽ ra làm sao.Tiền thuốc thang tôi sẽ mau chóng trả lại cho anh.”

Hoặc Doãn Văn không để ý tới đề tài này nói: “Người ở bên trong đang đợi tôi, tôi vào đây!”

Lúc ấy, Như Y mới phát hiện ra mình thất lễ vội vàng nói: “Xin lỗi, xin mời...”

Chương 8: Bàn rượu chôn quan trường

Vì trong phòng bao này là phòng VIP, chuyên phục vụ các vị chức cao bàn bạc công việc nên bên cạnh mỗi người sẽ có một người đứng bên rót rượu.

Người đàn ông mà Nhan Như Y phục vụ khoảng trên 40 tuổi, bụng to với cái đầu bóng loáng (hói ấy ạ), nhìn thái độ của ông biết ngay là quan to. Dĩ nhiên, trong bàn này nhìn ai ai cũng có tướng làm quan.

Mà thông qua cách bọn họ nói chuyện, cũng chứng minh được suy nghĩ trong lòng cô.

Người cô phục vụ chính là cục trưởng của thành phố C, bên cạnh theo thứ tự chính là các chủ quan cùng với lãnh đạo các thành phố cùng với mấy cô thư ký chân dài.

Hoắc Doãn Văn đang ngồi ở vị trí chính giữa nói chuyện rất thoải mái với mọi người trên bàn, không khó nhìn ra quan hệ của anh ta và mấy vị lãnh đạo rất tốt.

Bầu không khí trong phòng đã được đẩy lên cao, khi vừa mới bắt đầu tiệc rượu không lâu đã uống hết bình rượu Ngũ Lương Dịch được ủ 30 năm.

Lúc này, cục trưởng cầm lên ly rượu nói: “Hoắc tổng thật là tuổi trẻ tài cao, trình độ làm việc rất xuất sắc, có mưu tính sâu xa, thành phố C chúng tôi rất vui mừng khi công ty của anh đến xây dựng và đầu tư.”

Hoắc Doãn Văn cười cười cầm ly rượu lên: “Cục trưởng Quách thật là, bữa tiệc rượu hôm nay chính là chỉ có uống rượu, không bàn chuyện công việc a. Nhưng nếu cục trưởng Quách đã nói vậy thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh. Ban quản trị chúng tôi đã bàn bạc kỹ, muốn đến thị xã Tân Hải xây dựng một khu dân cư, biệt thự hạng sang, chỉ là mảnh đất chúng tôi nhắm trúng ấy vẫn chưa được lãnh đạo địa phương phê duyệt ---“

“Vậy sao? Vấn đề này chỉ là chuyện nhỏ, để khi về tôi gọi đến thị xã Tân Hải hỏi lại chuyện này xem sao, chỉ cần không trái với quy định, có xí nghiệp lớn vào đầu tư vào đối với nền kinh tế của địa phương không gì tốt bằng! Mọi người nói có phải không?” Cục trưởng nói xong lại hỏi thăm ý kiến các vị lãnh đạo ngồi bên cạnh.

Tất cả mọi người cùng gật đầu ra vẻ tán thành.

“Được vậy thì còn gì bằng, tôi xin kính các vị lãnh đạo ở đây ly rượu bày tỏ lòng cảm ơn a, cạn chén” nói xong Hoắc Doãn Văn uống một hơi hết sạch ly rượu trước mặt.

Sau khi uống xong ly rượu mặt không đổi sắc, tửu lượng không tòi a.

Ánh mắt Nhan Như Y không khỏi nhìn chăm chăm vào Hoắc Doãn Văn. Trong tất cả những người ở đây thì anh ta là người hấp dẫn nhất, không phải vì anh ta là người trẻ nhất mà chính nhờ khí chất của anh ta rất khác biệt, rất lạnh lùng, những hành động hay cử chỉ của anh ta có thể lấn át được mọi người xung quanh. Cộng vào đó anh ta cũng rất dễ nhìn, khuôn mặt cung nghị cộng thêm ngũ quan sắc sảo, thêm nữa trên người anh ta còn khoác thêm bộ tây trang cực kì bắt mắt, toàn thân anh tỏa ra một loại khí thế không ai sánh bằng.

Cô nhìn xung quanh thấy tất cả các cô gái ngồi đây đều liếc mắt đưa tình với Hoắc Doãn Văn, ánh mắt họ không rời trên người anh ta lấy nửa bước.

Nhan Như Y trong lòng không khỏi lạnh run, các cô ấy cũng trắng trợn quá đi.

Qua vài lần rượu, các vị lãnh đạo ngồi đây cũng dần dần lộ ra bản tính thật. Nhan Như Y đứng bên cạnh có thể thấy được tay của hai vị lãnh đạo đã để trên đùi các nữ thư kí bên cạnh, mà các nữ thư kí ấy cũng không hề từ chối đẩy ra mà còn có vẻ mời chào dựa sát vào bên cạnh lãnh đạo của họ.

Đây chính là sự thật chôn quan trường nha.

Trong lòng Nhan Như Y không khỏi than thở một tiếng, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Hoắc Doãn Văn phía đối diện.

Lúc này anh ta đang hút thuốc lá, cặp mắt ửng hồng xem ra đã hơi say.

Cũng khó trách, uống nhiều rượu như vậy mà không hề ăn một cái gì. Uống như vậy không say mới là lạ.

Khi cô đang nhìn anh ta, anh ta cũng đưa mắt về phía bên này, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung. Có lẽ vì không khí trong này bao phủ hơi men nên ánh mắt của Nhan Như Y không khỏi nóng lên.

Chương 9: Quấy rối tình dục

Khi cô đang nhìn anh ta, anh ta cũng đưa mắt về phía bên này, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung. Có lẽ vì không khí trong này bao phủ hơi men nên ánh mắt của Nhan Như Y không khỏi nóng lên.

Cô âm thầm hướng về phía anh ta gật đầu.

Hoắc Doãn Văn cong cong khóe môi, cũng hướng về phía cô nhẹ nhàng gật đầu.

Ở trong đoàn người, hai người dùng phương thức không tiếng động mà chào hỏi nhau.

“Cô gái, rót rượu đi, nhìn cái gì thế? Có phải cô đã bị Hoắc tổng mê hoặc rồi hay không? Thái độ làm việc cần phải xem lại nha, làm việc là phải toàn tâm toàn ý không được sao nhãng nha!” Vị cục trưởng bên cạnh quay sang Nhan Như Y cười cười nói đùa.

Hai gò má Nhan Như Y trong nháy mắt đỏ hồng, lúng túng liếc về phía Hoắc Doãn Văn sau đó vội vàng rót rượu cho cục trưởng bên cạnh.

Vị cục trưởng uống rượu mặt đã đỏ ửng, ánh mắt đắm đuối nhìn về phía Nhan Như Y dựa trên khoảng cách gần mà quan sát cô từ trên xuống dưới. “Cô tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ánh mắt của ông ta làm Nhan Như Y không thoải mái, cô lo lắng vận vẹo cơ thể trốn khỏi ánh mắt ấy. “Tôi tên Nhan Nhan, 20 tuổi!” cô thuận mồm bịa một cái tên mới.

“Nhan Nhan? Nghe rất êm tai a, chữ Nhan trong Nhan Như Ngọc sao?” Cục trưởng mượn lời rượu giả vờ đem tay đặt lên khuôn ngực đầy đặn của cô ăn đậu hũ.

“Không phải, xin ngài nghiêm túc cho!” Nhan Như Y hoảng sợ đột nhiên lùi về phía sau mấy bước thoát khỏi bàn tay đang quấy rối mình.

Nhưng động tác của cô quá lớn, cánh tay không cẩn thận đụng phải ly rượu trên mặt bàn. “Phăng” một tiếng cả cái ly bị rơi bên mặt đất vỡ tan, rượu văng ra sàn.

Tiếng động này làm mọi người xung quanh chú ý tới.

Hoắc Doãn Văn giống như không nhìn thấy sự việc trước mắt, lẳng lặng hút thuốc lá.

“Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi lập tức dọn dẹp!” Nhan Như Y vội vàng hướng mọi người xin lỗi sau đó ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh ly vỡ. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

“Cẩn thận một chút, cẩn thận không bị thủy tinh đâm vào tay bây giờ” tên cục trưởng bên cạnh “quan tâm” nói đồng thời cũng ngồi xuống, bởi vì có chiếc bàn che khuất ông ta không chút kiêng kỵ gì ở trên người Nhan Như Y sờ soạng.

Nhan Như Y trong lòng không ngừng chửi lão già hỗn đản, đồ quý háo sắc nhưng ông ta là người mà cô không thể nào đắc tội được. Hơn nữa, nếu bây giờ cô mà la lên, ông ta nhất định sẽ giải vờ vô tội không nhận. Cho nên cô không thể làm gì khác chỉ mong mau chóng dọn dẹp sạch sẽ đồng thủy tinh rồi đứng lên.

Chỉ là đồng thủy tinh này thật sự rất khó mà làm sạch a.

“Tiểu Y phải không?” Chợt Hoắc Doãn Văn mở miệng nói, tiếng của anh không lớn không nhỏ nhưng cũng khiến cho mọi người phải chú ý.

Nghe Hoắc Doãn Văn gọi đến tên mình, Nhan Như Y lập tức đứng lên. “Dạ?”

Ngồi ở vị trí chủ trì Hoắc Doãn Văn kẹp trong tay điếu thuốc đang hút dở chỉ vào cánh cửa được tạo khắc hoàn mỹ nói: “Cô mau đi gọi quản lý tới đây”

“Vâng!” Nhan Như Y sững sốt gãi đầu, ngơ ngác nhìn anh, anh ta hình như đang tức giận gì đó nghe giọng tựa hồ không được tốt. Nhưng cô có thể cảm nhận được, anh ta bảo gọi quản lý tới không phải để gây khó dễ cô.

Cô nghe lệnh dứt khoát đi ra ngoài gọi quản lý.

Khi Nhan Như Y vừa đi ra khỏi phòng bao, Hoắc Doãn Văn ra lệnh cho cô gái bên cạnh mình: “Cô đi sang rót rượu và phục vụ cục trưởng đi!”

Nữ nhân viên phục vụ rất không tình nguyện rời khỏi Hoắc Doãn Văn sang phục vụ lão háo sắc bên kia.

Khi Nhan Như Y trong lòng thấp thòm không yên mời quản lý đến thì Hoắc Doãn Văn chỉ hướng quản lý gọi mấy món ăn cũng đồng thời bảo quản lý sai người dọn dẹp mặt đất sạch sẽ. Xong xuôi Hoắc Doãn Văn gọi Như Y đến bên cạnh: “Cô tới đây tiếp rượu cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi đưa cô về

Thời gian kế tiếp Nhan Như Y đứng bên cạnh phục vụ Hoắc Doãn Văn. Trong lúc không để ý, từ trên người anh ta mùi nước hoa xen lẫn mùi thuốc lá bay vào mũi cô, mùi hương ấy không hề khó ngửi mà còn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Trong phòng bao các vị lãnh đạo không biết từ lúc nào không tay sờ thì sử dụng những ánh mắt dung tục mà nhìn mà sờ các cô thư kí, nữ phục vụ bên cạnh. Nhất là vị cục trưởng khi này, ông ta không chỉ sờ soạng khắp người cô gái mà ánh mắt ông ta dâm dục chiếu thẳng lên người phụ nữ bên cạnh mình. Không giống với mọi người ở đây, Hoắc Doãn Văn tương đối quy củ, thậm chí mỗi lần cô rót rượu cho anh, anh còn dịch về phía bên kia một chút kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Vì vậy cô rất cảm tạ và phục vụ anh chu đáo.

Sắp đến 10 giờ, rốt cục tiệc rượu cũng giải tán, cũng chính là lúc kết thúc ngày làm việc của cô, rốt cuộc cô cũng có thể trở về nhà.

“Mấy giờ cô tan làm?”

Chợt một giọng nói vang lên bên tai Nhan Như Y khiến cho cô dừng bước chân. Cô quay đầu lại nhìn, không ngờ lại phát hiện ra Hoắc Doãn Văn không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

Lúc này, bên cạnh anh còn có mấy người đi cùng.

“Hoắc tiên sinh” khí thế của anh quá lớn khiến cho đầu óc cô không khỏi quay vòng, không biết nên trả lời thế nào.

“Mấy giờ cô tan làm?”

“Chín giờ!?”

Anh nhìn vào chiếc đồng hồ Thụy Sĩ số lượng có hạn trên cánh tay mình sau đó quay về phía cô: “Vậy là cô đã tan làm rồi?”

“Vâng!?”

“Nhanh đi thay quần áo, tôi đưa cô về nhà.”

“A, không cần đâu, tôi có thể ngồi xe điện ngầm nha, chỗ này đến tàu điện ngầm rất rất.” Nhan Như Y khéo léo từ chối. Cô và anh ta cũng không phải quen biết lắm làm sao có thể ngồi xe anh ta về nhà.

Hoắc Doãn Văn như không nghe thấy lời cô, giọng nói khiến cho người khác không thể cãi lại nói: “Cô mau đi thay quần áo đi, tôi ở đây chờ cô.”

“Vậy.....làm phiền anh rồi, cảm ơn anh!” Thấy thái độ anh ta rất cương quyết nếu như cô mà từ chối sợ rằng tối nay đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây a.

Không dám để anh chờ lâu, cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía phòng thay đồ, nhanh chóng thay đổi quần áo rồi trở lại đi đến bên cạnh Hoắc Doãn Văn ngượng ngùng gọi: “Hoắc tổng, chúng ta đi thôi”

Cô khoác trên mình bộ quần áo hôm qua, chiếc áo khoác màu vàng nhạt phối với quần jean sáng màu, chân đi đôi giày thể thao sáng màu.

Cô một thân trang phục hưu nhân cùng với bộ dạng quyền rũ lúc này hoàn toàn bất đồng, Hoắc Doãn Văn không khỏi quan sát cô mấy lần. “Đi thôi!”

Bọn họ vai kề vai đi ra khỏi cửa khách sạn lọt vào ánh sáng yếu ớt của bóng đêm. Lúc này trợ lý của anh đã lái xe tới, vội vàng bước xuống xe mở cửa cho cô.

Cô hướng về phía người đàn ông đã gặp qua một lần kia “Cảm ơn ==” sau đó ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế.

Hoắc Doãn Văn cũng ngồi vào vị trí tài xế bên cạnh thắt dây an toàn, khởi động xe.

Không khí bên trong xe cực kì yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở của hai người.

Để phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng này, Nhan Như Y chủ động phá vỡ sự yên tĩnh: “Uống rượu không nên lái xe, sẽ rất nguy hiểm”

Nói xong cô mới phát hiện giọng của mình giống như là đang dạy dỗ người ta a.

Thấy đôi môi anh đang mím chặt không có ý muốn nói chuyện, cô rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Ai cũng biết khi uống rượu là không được lái xe, điều này còn cần cô phải nói sao. Nhưng họ là người có tiền, có thể mua được pháp luật a.

Chỉ cần nghĩ đến Nhất Minh đang nằm trong bệnh viện cô không khỏi nhìn chằm chằm vào người bên cạnh với ánh mắt hình viên đạn, cũng bởi vì những người không coi pháp luật ra gì như anh ta mới hại nhiều người phải nằm viện thậm chí là mất đi sinh mạng của mình.

“Cô yên tâm, tửu lượng của tôi rất tốt, kỹ thuật lái xe cũng không tồi. Khi tôi không thể lái xe tuyệt đối sẽ không lái.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mặc cho ý trời

Nếu không thể lái xe tuyệt đối sẽ không lái?

Cô thật sự rất muốn hỏi anh ta rằng anh ta thật sự biết mình đã uống nhiều rượu sao? Anh ta có thể khống chế mình làm gì và không thể làm gì sao? Không phải là muốn làm gì thì làm cái đó chứ?

Thế nhưng ánh mắt của anh rất tỉnh táo lái xe hướng về phía trước. Cô không thể hỏi được anh ta, người đàn ông này. Cô không thể tìm được câu hỏi nào để hỏi được lý do, người đàn ông này ở trên cao, cô chỉ là một hạt cát bé nhỏ làm sao dám đặt ra câu hỏi cho anh ta chứ.

“Nhà cô đi hướng nào vậy? Đông hay Tây?” sắp đến ngã tư thì âm thanh của anh ta vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Cô nhìn ra bên cửa sổ bên cạnh đáp: “Đông—“

Rất nhanh xe liền tiến đến gần bờ sông dài.

Anh một tay nắm lấy tay lái, một tay mở nhạc, trong xe liền vang lên âm thanh của người dẫn chương trình của kênh thành thị: “Tôi rất tin tưởng bây giờ rất nhiều người không ngủ được vì tình yêu phải không nào? Tôi xin giới thiệu một bài hát của Lưu Đức Hoa tên “Ý trời”, nếu như chúng ta không thể nào giải quyết được chuyện ấy vậy thì cứ mặc cho số phận đi ---“

Rất nhanh lời ca mang theo cảm giác tang thương vang vọng giữa âm thanh yên tĩnh.

Có ai quan tâm trong lòng tôi có bao nhiêu đau khổ

Có ai để ý, ngày mai tôi sẽ đi đâu

Con đường này đến cuối cùn là có bao nhiêu gấp ghe

Con đường này có bao nhiêu nhấp nhô, em và anh đã sớm không có đường quay lại

Em yêu anh không thể nào giấu được vậy để mặc cho thế giới vô tình định đoạt

Em không sợ đau, không sợ thua em chỉ sợ em có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không được.....

Có lẽ bởi vì âm thanh của phát ra từ chiếc loa của xe sang trọng rất tốt nên khi nghe bài hát này đôi mắt của cô trở nên ẩm ướt.

“Cô muốn đi bệnh viện sao?” Anh hỏi thăm cô, một bên gương mặt nghiêng về phía cô mang theo mùi rượu nồng nặc.

Trong lòng cô đột nhiên run lên “Dạ”

“Cô không phải chăm sóc người yêu sao? Hôm nay lại còn ra ngoài làm việc?”

Như Y không nghĩ tới anh sẽ cùng mình tán ngẫu. Giọng anh trầm ổn nghe rất hay, không hề thua kém tiếng hát đang vang vọng trong không gian. Cô rút mình ra khỏi tiếng hát, nghiêm túc trả lời vấn đề của anh: “Cha mẹ của anh ấy đến đây, suốt ngày canh giữ ở bệnh viện cũng không thể giải quyết được vấn đề gì” Còn chưa bắt được người gây ra tai nạn, tiền chữa bệnh vẫn do mình trả, bây giờ cô rất cần tiền.

“Cô sắp tốt nghiệp rồi.”

“Vâng, tháng 7 năm nay tôi tốt nghiệp rồi, bây giờ tôi đang đi thực tập.”

Nếu Nhan Như Y nghiêm túc nghe anh nói thì sẽ phát hiện ra câu của anh là câu trần thuật chứ không phải câu hỏi.

“Công việc ở khách sạn Đế Hào không phù hợp với cô, cô còn nhỏ nên tiếp tục theo học nghiên cứu sinh”

“Tôi nghĩ tôi đã học được những điều cần thiết rồi, học lên nghiên cứu sinh chẳng qua là trốn tránh công việc mà thôi!” Cô chưa từng nghĩ đến việc học lên tiếp, cô còn hận không thể sớm tốt nghiệp mà đi ra ngoài làm việc để kiếm tiền cho em trai, em gái có tiền đóng học phí. Bọn chúng sinh đôi nên hiện giờ cả hai đang học cấp 3, là học sinh ưu tú, năm nay cả hai cùng thi lên đại học rồi, đối với cha mẹ cô thật sự rất khó khăn!

“Học mãi mãi không đủ, học lên nghiên cứu sẽ có thêm rất nhiều cơ hội phát triển lên cao hơn.”

Cô không muốn cùng anh tranh luận chuyện này, bọn họ cũng chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi.

“Cô hãy nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của tôi, nếu như cuộc sống của cô có gì khó khăn thì cứ tìm tôi, tôi sẽ giúp cô!”

Cô sững sờ nhìn anh, đề nghị của anh quá là đường đột.

“Ý của tôi là, tôi có thể giúp cô tìm một công việc nào đó”

“Cảm ơn—” bây giờ trừ câu đó ra, cô không biết nói thêm gì nữa!

Xe rất nhanh đã đến gần bên bệnh viện, anh trực tiếp lái vào khúc quanh tiến vào đường rẽ vào bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi đi với cô

Chiếc Mercedes vàng dừng ở trước cửa bệnh viện.

Nhan Như Y tháo dây thắt an toàn mở cửa xuống xe. “Cảm ơn Hoắc tổng, tôi đi lên đây, tạm biệt”

Hoắc Doãn Văn ngồi ở trên vị trí tài xế không có ý muốn xuống xe.

Nhưng lúc này có một đoàn người đẩy cáng cứu thương vội vàng vàng hướng phòng cấp cứu khu nội trú phía trước, người nằm trên cáng người toàn là máu, đầu băng bó không biết sống hay chết, nhìn rất đáng sợ!

Có người nói: “Người kia nhảy lầu tự tử, trên đầu toàn là máu, chắc là không qua được rồi!”

Nhan Như Y có chút sợ hãi ôm lấy cánh tay.

“Tôi tiễn cô lên lầu!” Hoắc Doãn Văn xuống xe.

Cô không từ chối đi phía trước, cô thật sự rất sợ!

Bọn họ một trước một sau đi ào đại sảnh bệnh viện, họ để cho cáng cấp cứu đi vào thang máy trước sau đó học đi vào một thang máy khác bên cạnh.

Rất nhanh thang máy đã đến, sau khi tiến vào anh hỏi: “Tầng mấy?”

“Tầng 13”

Anh ta ấn xuống, bọn họ cũng không nói chuyện với nhau nữa, không khí im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Ra khỏi thang máy, cô xoay người nói với anh: “Đưa tôi đến đây được rồi, đã làm phiền anh rồi, anh về đi”

“Ừ” Trong hành lang yên tĩnh nhưng có thể thấy được mấy vị y tá trực ban đi tới đi lui.

Lúc Hoắc Doãn Văn chuẩn bị rời đi có một đạo âm thanh thô lỗ vang lên.

“Cô tới đây làm gì?”

Nhan Như Y nhìn thấy mẹ Từ. “Bác gái, con tối thăm Nhất Minh xem anh ấy đã tỉnh chưa!”

“Con tôi phúc lớn mạng lớn, dĩ nhiên là không có chuyện gì. Cô sau này không được quẩn lầy Nhất Minh nhà tôi nữa –“ con trai bị thương Từ mẹ càng nói càng thấy tức giận sau đó giờ tay lên đánh Nhan Như Y.

“Ba –“ ở trong hành lang yên tĩnh này âm thanh vang lên cực kỳ chói tai.

Nhan Như Y hoàn toàn bị làm cho giật mình.

“Sao bà có thể tùy tiện đánh người?” Hoắc Doãn Văn đem Nhan Như Y kéo về sau lưng, cặp mắt tràn đầy tức giận phê bình người đàn bà chanh chua trước mặt. “Nếu như bà không thích cô ấy bà có thể đi nói với con trai bà, để cho con trai bà tự mình xử lý, bà đánh cô ấy làm gì? Chỉ vì cô ấy không có ba mẹ bên cạnh bà liền tùy tiện bắt nạt cô ấy sao?”

Mẹ Từ hiểu nhầm người đàn ông trước mặt này chính là người nhà của Nhan Như Y nhất là khi nhìn thấy bộ dáng tức giận khiến cho người ta phải sợ hãi, Từ mẹ khí thế lập tức mềm xuống. “Anh là người thân của cô ta sao? Mau mau đem cô ta về đi, Từ gia chúng tôi không cần người phụ nữ không biết xấu hổ này, cô ta cả đời cũng đừng có nghĩ vào được cửa Từ gia!”

Hoắc Doãn Văn kiềm chế sự tức giận, quay đầu lại nhìn Nhan Như Y. “Cô muốn tiếp tục ở lại nơi này hay là đi theo tôi?” dù sao đây cũng là chuyện của cô ấy, cô ấy có quyền tự mình làm chủ.

Nhan Như Y khuôn mặt tái nhợt, bắt lực nhìn anh. “Tôi đi theo anh”

Ngay sau đó, anh ta dùng lực nắm lấy bàn tay cô như người anh trai dẫn cô vào thang máy.

Nhan Như Y không biết mình làm như thế nào để xuống được dưới lầu, không biết mình đi ra khỏi bệnh viện ra sao, cô như một con rối lớn tay gắt gao nắm chặt lấy bàn tay này, cô không phải một mình hứng chịu người ta bắt nạt, ít nhất còn có người bảo vệ cô.

Cho đến khi có một trận gió lạnh thổi qua, xuyên vào trong quần áo cô làm cô run lên, lúc bấy giờ cô mới định thần lại.

“Tôi rất đói bụng, theo tôi đi ăn chút gì đó đi!” Hoắc Doãn Văn mở cửa xe, không nói lời nào ấn cô vào trong xe, còn mình thì đi vòng qua sườn xe, ngồi vào vị trí tài xế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đâm trúng chỗ đau

Hoắc Doãn Văn dẫn cô đến một nhà hàng mang phong cách cổ kính, trong phòng ăn được lắp đặt tinh xảo rất đẹp mắt.

“Cô thích ăn gì?” Anh đem thực đơn đưa cho cô, mặt vẫn âm trầm tức giận.

“Tôi không đói, anh cứ ăn đi!”

Ánh mắt anh sắc bén như mũi tên hướng về phía cô. “Không đói? Đứng ở đó một buổi tối mà không đói?”

“Tôi không có tâm trạng, ăn không vào!” Mặc dù cô đã không ăn gì trong 24 giờ qua nhưng vào lúc này mà cô còn có thể ăn được thì cô không khỏi bội phục mình.

“Cô vì loại gia đình đó mà ăn không ngon sao?”

“.....” Cô không thể phản bác lại được lời của anh. Bất quá thật sự rất kì lạ, tại sao anh ta phải tức giận mà dùng giọng nói giễu cợt nói cô, anh ta và cô chỉ là người xa lạ mà thôi nha.

Anh không châm chọc cô nữa quay lại gọi đồ ăn! Thật sự là trùng hợp nha, những món anh ta gọi đều là món cay Tứ Xuyên còn trùng hợp hơn nữa đó toàn là những món cô thích ăn nha.

Sau khi phục vụ rời đi, trong phòng còn lại mỗi hai người bọn họ.

Nhan Như Y cầm ly trà lê, từng chút từng chút uống ly trà thơm ngát.

Một lúc sau thức ăn được bê lên.

“Nhanh ăn đi !” Anh ta vừa nói vừa cho thuốc lên môi rồi bật lửa đốt.

Ngay sau đó, trong không khí nổi lên những tầng khói nhàn nhạt.

Anh ta vẫn không hề động đũa mà lại bảo cô ăn, cô làm sao mà ăn được cơ chứ.

“Khi nào cô ăn xong bát com này thì khi đó tôi sẽ đưa cô về nhà!” Anh rừ đôi lông mi dài cong hơn của con gái cao ngạo và uy hiếp nói.

Trên mặt bàn bày những món ăn rất đẹp mắt lại tản ra mùi thơm cay cay thoang thoảng trên chốc khiêu giác của cô. Chắc là tại cô suy nghĩ nhiều quá? Nhưng mà cô thật sự rất là đói a.

Cuối cùng cô cũng cầm đũa lên từ từ giải quyết các món ngon đậm màu sắc trước mặt.

Rất nhanh cô đã ăn hết một bát com to.

Bất chợt, âm thanh của anh vang lên : “Cô yêu bạn trai cô lắm à?”

Cô bất ngờ dừng lại, cô cũng không biết mình có yêu Từ Nhất Minh hay không. Chẳng qua là ở đây học đại học bốn năm anh ta chiều cố cô rất tốt, cô mà đi làm thêm về khuya anh ta sẽ tới đón cô. Cô ban ngày không lấy được nước nóng, anh ta sẽ mang nước nóng cho cô. Hơn nữa , hai người còn là người Từ Xuyên, mỗi khi về quê lại cùng nhau về, cứ như vậy dần dần trở thành người yêu của nhau. Cô chưa từng ý thức được là mình không yêu anh ta, cũng chưa từng suy nghĩ đến việc yêu anh ta.

“Cha mẹ anh ta không chấp nhận cô mà anh ta cũng không bảo vệ được cô, đàn ông như vậy không đáng để cô yêu, cô hãy chia tay với anh ta đi!” Anh giống như lãnh đạo mà ra lệnh cho cô.

Bộ dạng của anh không ai bì nổi, Nhan Như Y cảm thấy không thể giải thích được cô nâng mình lên nói: “Chuyện của tôi tôi tự biết lo liệu!” Thật ra thì anh nói cũng đúng, nếu như cha mẹ Từ Nhất Minh không chấp nhận cô, cô sẽ không mặt dày mày dạn mà dây dưa với anh ta. Đợi đến khi thân thể anh ta tốt hơn cô sẽ chia tay anh ta.

Chỉ là những chuyện như vậy cô không cần ai khuyên nhủ.

Hoắc Doãn Văn thấy Nhan Như Y như bị ma ám, không nghe lời khuyên nhủ của mình nhất thời nổi trận lôi đình. “Chẳng nhẽ cô vì một người con trai mà ngay cả lòng tự trọng cũng không cần? Cô còn muốn người ta coi thường mình hay sao? Cha mẹ nuôi dưỡng cô khôn lớn để cô cho người ta vũ nhục cô, để cho người ta đánh cô sao? Cô có biết hay không, làm người thì danh dự là quan trọng nhất?”

Lời của anh như những mũi tên đâm trúng lòng cô làm cô nhất thời mất hết mặt mũi. Cô bỗng chốc đứng lên, nắm chặt quai túi xách, giọng nói không tốt mà trả lời: “Hoắc tiên sinh, mặc dù anh giúp tôi giải quyết rắc rối tôi rất cảm ơn anh. Dù nói thế nào đi nữa chúng ta cũng chỉ là người xa lạ, chuyện của tôi không phiền đến người xa lạ như anh đề ý tới. Hiện tại không còn sớm nữa, tôi ngày mai còn có một buổi phỏng vấn, tôi đi trước!”

Nói xong cô xoay người muốn đi –

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mất ngủ

Làm việc theo cảm tính kết quả chính là đau lòng a – bây giờ đêm đã khuya xe buýt không còn, cô cần phải về nhà, nhà cô thuê ở một địa phương nhỏ, từ đây về nhà cô đi taxi hết hơn một trăm khối cô thật sự sai lầm rồi!

“Ngu ngốc, mình thật sự rất là ngu ngốc!” Vừa vào đến cửa tháo giày, cô ném mình vào ghế salon tức giận mắng mình. Trong đầu cô hiện ra thái độ tự cho mình là đúng của Hoắc Doãn Văn, anh ta tại sao lại dùng giọng đó mà dạy dỗ cô cơ chứ? Rõ ràng anh ta xem cô như một con ngốc, cô vẫn có khả năng phán đoán được tình hình cơ mà?

Ngồi trên ghế salon nặng nề thờ dốt, cô nhìn về phía đối diện căn phòng . Trong phòng đen như mực, rất yên tĩnh có thể thấy được cô bạn cùng phòng còn chưa có trở về!

Đã qua mười hai giờ, sợ rằng đêm nay cô ấy cũng sẽ không có trở lại

Một hồi âm thanh dễ nghe từ điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng, cô vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình, lòng cô chợt hạ xuống, đầu đón cũng bớt đi phần nào, nỗi uất ức lại trào lên.

Điện thoại của Nhất Minh gọi tới.

Cô biết hiện tại anh gọi điện cho cô cũng phải cố gấn hết sức mới có thể gọi được, trên đùi, trên tay anh đều bị thương, không dám chậm trễ, cô nhận điện thoại. “Nhất Minh, anh đã tỉnh lại sao?” Cô dẹp hết mọi tâm tình sang một bên, quan tâm hỏi!

“Như Y, thật xin lỗi, mẹ anh đã nói em rất khó nghe phải không?” hơi thở Từ Nhất Minh mỏng manh, chỉ cần nghe âm thanh thôi cũng biết anh rất đau/

“.....” Cô không trả lời như là thừa nhận

“Xin lỗi, do mẹ anh quá lo lắng, em đừng để trong lòng nhé!”

Từng câu từng chữ anh nói đều tràn đầy áy náy làm cho người ta nghe thật sự rất khó mà không mỉm lòng. “Nhất Minh, anh đừng suy nghĩ nhiều quá em không trách bác gái đâu. Bây giờ anh thế nào rồi? Bác sẽ nói sao?”

“Bác sĩ nói phẫu thuật ghép chân rất thành công, về sau sẽ không sao. Xương sườn rất nhanh sẽ hồi phục, thật là gặp may trong rủi nhỉ?!” Anh cười khổ.

Còn có thể nói đùa như vậy, có thể thấy được bây giờ anh ấy đã không còn nguy hiểm nữa. “Bây giờ còn chưa có tìm được người gây ra tai nạn, nhưng cũng rất may là camera giao thông có quay lại được biển số, tin tưởng nhất định sẽ tìm được hắn!”

“Ừ --!” âm thanh của Từ Nhất Minh chột nhỏ hơn. Hình như anh không muốn nhắc tới chuyện này.

“Nhất Minh, sao lúc đó anh lại ở con đường ấy? Trước lúc đó chúng ta nói chuyện điện thoại, không phải anh bảo anh ở nhà sao?” Nhà của anh ở phía Bắc nhưng lại bị tai nạn ở đường phía Nam cách nhau rất nhiều con đường nha.

“Như Y, anh mệt rồi, mai chúng ta nói chuyện tiếp nhé!” Từ Nhất Minh không trực tiếp trả lời vấn đề của Nhan Như Y mà trực tiếp cúp điện thoại.

Như Y kỳ quái nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, bỗng nhiên cô cảm thấy có điều gì đó không đúng – Từ Nhất Minh đang né tránh vấn đề của cô, anh đang có chuyện gì gạt cô sao?

Thôi, anh nhất định là rất mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp vậy.

Như Y buông điện thoại xuống, cầm lấy quần áo vào phòng vệ sinh chuẩn bị tắm rửa và đi ngủ!

Tắm rửa thoải mái, ga giường sáng sớm nay cô mới đổi sạch bong thoang thoang tỏa ra mùi bột giặt thơm ngát, vậy mà khi cô nằm trên giường lại không hề ngủ được.

Nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra một cái bóng cuồng ngao mờ nhạt, rồi sau đó từ từ rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn của hắn xuất hiện trước mắt cô. Anh ta ngồi ở trên bàn rượu bộ dáng thành thực vui vẻ trò chuyện, còn có anh đang ở trong đám người hướng cô gạt đầu mỉm cười.

Mỗi một động tác, từng về mặt....

Không, sao cô lại nghĩ đến anh ta chứ, chắc cô đang bị loạn tưởng rồi!

‘Pặc’ Như y từ trên giường bật dậy....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Online nói chuyện

Ban đêm cô không thể ngủ được nên mở laptop ra muốn online một lúc, chiếc laptop kim loại màu đỏ bề ngoài nhìn rất tinh xảo và đẹp, máy tính xách tay này là vào năm cô học đại học năm nhất người hảo tâm tài trợ luôn giúp đỡ cô đưa cho cô.

Máy tính vừa mở lên, QQ liền tự đăng nhập.

Ngay sau đó, QQ liền vang lên hai tiếng ‘cộc cộc’ báo hiệu có bạn tốt vừa login, nick name là Dandelion, cái đầu chim cánh cụt của người đó vụt sáng lên.

Nhìn thấy anh ta online, Như Y liền vội vàng click vào cái đầu của anh, dùng tiếng Anh liên tiếp hỏi han: “Uncle, dạo này sức khỏe của người như thế nào? Hiện tại bên đó là ban ngày mà? công việc rất bận rộn sao?”

Dandelion là người đã giúp đỡ cho cô đi học, quốc tịch Mỹ. Giúp đỡ cô từ năm cô học trung học cho đến đại học. Năm cô học đại học năm nhất, cô có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân mình nên cô nói với người ấy là không cần phải giúp đỡ cô nữa.

Anh ta cũng rất tôn trọng quyết định của cô, chỉ là vẫn thường xuyên hỏi thăm cô tiền có đủ dùng hay không? Có cần anh gửi tiền cho hay không?

Nhưng đều bị cô uyển chuyển từ chối.

Tin nhắn vừa được gửi đi, đối phương rất nhanh chóng trả lời, cũng là dùng tiếng Anh. “Ta rất khỏe, con thì sao? Đã tìm được việc làm chưa?”

Cô nhanh chóng gõ bàn phím. “Con cũng rất tốt. Hiện tại còn chưa tìm được việc làm, mai con có cuộc phỏng vấn, là công ty địa sản Ngự Cảnh, công ty này phát triển rất tốt”

“Nếu sáng sớm mai có cuộc phỏng vấn thế nào hiện tại còn chưa đi ngủ? Bây giờ thành phố B là rất khuya đi?”

“Vâng, thế nhưng trong lòng có chút chuyện, không ngủ được!” cô còn kèm theo biểu cảm nét mặt “khô sở”

“Có tâm sự sao? Có thể chia sẻ không?” Dandelion hỏi.

Có thể nói sao? Bởi vì buổi tối cô bị một người đàn ông chọc giận đến không thể ngủ được. Dĩ nhiên là không thể nói nha! “Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chính là muốn suy nghĩ về tương lai lâu dài nha!”

“Con nên tiếp tục học lên, ta có thể giúp con tìm trường học tốt. Mặc dù trong công việc năng lực cũng rất quan trọng, nhưng trước mắt sinh viên tốt nghiệp có rất nhiều, ngoại hình xinh đẹp là bước chuẩn bị đầu tiên, nếu không ở đây con sẽ không chiếm được ưu thế trong công việc”

“Uncle, chú rất hiểu tình huống nhà con, nghiên cứu sinh về sau con có thể vừa học vừa làm. Hơn nữa đối với công việc thì kinh nghiệm tương đối quan trọng đúng không?”

“Chuyện tiền bạc con không cần phải lo lắng ta có thể trợ giúp cho con!”

“Cảm ơn chú, chẳng qua bây giờ con đã trưởng thành, nên tự làm hàm nhai!” Như Y gõ bàn phím tốc độ ngày càng nhanh, nhìn những ngón tay như múa trên bàn phím nhìn cũng biết cô lúc này rất kích động! “Con đã lớn như vậy rồi mà còn không chăm sóc được cho người nhà của mình, vậy không phải là con rất vô dụng sao?”

Tin nhắn được gửi đi, 5 phút sau đối phương mới trả lời lại. “Ok, con đã có suy nghĩ như vậy thì ta quyết định tôn trọng quyết định của con.”

“Ngượng ngùng, vừa nãy ta có điện thoại!” Dandelion ngay sau đó lại nhắn tiếp.

“Há? Là điện thoại của bạn gái sao?” Cô đùa giỡn hỏi.

“Ừ!”

Cô biết chú có bạn gái, bạn gái chú là học sinh danh giá của trường đại học Cambridge, hiện đang học tiếp lên nghiên cứu. “Các người bao giờ thì kết hôn vậy?”

“....”

“Chẳng lẽ chú cũng giống như những loại người kia sao? Chỉ yêu chứ không kết hôn?” những người ở tuổi như anh ta đã sớm kết hôn rồi.

“Dĩ nhiên là không, chờ cô ấy tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn!” Hần phát tin nhắn đến.

“Đến lúc đó nhất định phải nói cho con biết nha, mặc dù con không thể đến đó nhưng mà nhất định con sẽ gửi quà tặng mừng cho hai người!”

Đối phương phát đến biểu cảm ‘cháy mồ hôi’. “nếu như có thể, ta mong cô ấy vĩnh viễn đừng bao giờ tốt nghiệp”

“Haha, chú, thì ra người cũng thích nói giỡn!” Như Y dùng tiếng Anh đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Không đi cửa sau

Phía bên kia phát ra biểu cảm ‘bàn tay dùng sức nắm chán’ kèm theo lời nhắn. “Đắc ý đi, con nên đi ngủ rồi!”

Một rưỡi, trời đã rạng sáng, chính rưỡi cô còn có phỏng vấn, cô thật sự nên đi ngủ rồi. “Ok, bái bai”

“Bái bai ---“

Tin nhắn vừa được gửi đến, hình chim cánh cụt đã thành màu xám tro, anh ta logout trước cô rồi!

Lúc này Nhan Như Y trở lại giường, dần dần ngủ thiếp đi!

Tương lai tương sáng, tiền lương đãi ngộ tốt, đương nhiên sẽ hấp dẫn đông đảo rất nhiều người! Khi Nhan Như Y đến đại sảnh của địa sản Ngự Cảnh vẫn sớm nửa giờ nhưng mà trong đại sảnh đã có một hàng dài đang xếp hàng chờ đợi. Vì là nộp đơn vào vị trí người phiên dịch nên đáng đáp của mọi người căn bản đều là tinh anh, nam thì đẹp trai mà nữ thì khí chất rất cao ngạo.

“Cuộc sống đúng là không tồi nha, không hẹn mà cùng gặp ở nơi này!” Cao Hải một thân mặc đồng phục của cục Công thương đi tới trước mặt, nặng nề vỗ bả vai cô!

“Sao anh lại ở chỗ này?”

“Kiểm tra định kì. Hôm nay ăn mặc đẹp quá đi? Nhìn một chút, cô sớm nên trang điểm mới phải, như vậy khi đi với tôi, tôi còn có được chút mặt mũi chứ !” Anh ta kẻ sát nơi cô đứng, nhỏ giọng mập mờ nói!

Như Y vội vàng như bị điên giật, cùng anh ta giữ khoảng cách nhất định, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được mà cảnh cáo: “KHông được, tôi đang phỏng vấn ở đây, đừng có mà đến gần tôi, không người ta không biết còn tưởng tôi đi cửa sau!”

“Đi cửa sau thì sao? Thể hiện rõ năng lực của cô , điều này mới khiến cho người ta phải hâm mộ!” Cao Hải huyt sáo, hướng cô mập mờ trừng mắt nhìn. “Như thế nào? Có muốn hỏi lộ tôi một chút không? Làm bạn gái tôi đi, tôi sẽ cùng đám quản lý ở đây chào hỏi một tiếng, cô có thể thuận lợi được nhận!”

“Thôi đi, anh có năng lực này sao?” Như Y cười nhạo một tiếng!

“Xem thường tôi?” Cao Hải bắt năn nói to, sau đó lại có ý rung bả vai, khoe khoang trang phục trên người anh ta, rất uy nghiêm, cùng cô nhỏ giọng thăm thì. “Xem thường tôi cũng phải nhìn xem tôi đang mặc cái gì chứ?”

“Phi –“ Nhan Như Y cười một tiếng, liếc anh ta một cái. “Anh có thể tỉnh lại được chưa? Đừng có đáng ý khi mặc trang phục này nhá, cẩn thận mất việc nha!”

“Tôi nói thật mà, quản lý ở đây rất nể mặt tôi, cô muốn làm việc ở đây?” Anh ta chỉ chỉ về phía trong đại sảnh có thể nhìn rõ được bóng người trên mặt đất.

Thấy anh ta đã không còn đùa giỡn nữa, thật xúc động, Nhan Như Y vội vàng khoát tay. “Thật sự không cần anh giúp, tôi cảm thấy mình có năng lực để lấy được công việc này, anh cũng đừng có dùng quan hệ mà giúp đỡ tôi!”

Cao Hải là học trưởng hơn cô hai khóa, cũng chính là bạn cùng kí túc xá của Từ Nhất Minh, là người ở thành phố B. Lúc đầu, anh ta theo đuổi cô. Sau cô mới biết anh ta thông qua Nhất Minh. Anh ta đối xử với mọi người vô cùng tốt lại rất nhiệt tình, thật sự là người anh em tốt, đối với cô rất chăm sóc. Nhưng mà, anh ta chính là một công tử phong lưu nhà, đối với cô chăm sóc nhưng nói đúng hơn là với tất cả các mỹ nữ anh ta đều như vậy, vì thế nên lúc trước cô quả quyết từ chối sự theo đuổi của anh ta.

Người đàn ông như vậy, làm bạn bè bình thường là an toàn nhất!

“Ai u này, thì ra là cô vì tôi mà suy nghĩ nha? Thật cảm động a!” Cao Hải che tim, còn kém cảm động đến rơi nước mắt, kích động nói.

“Được rồi, được rồi anh bạn thì cứ đi trước đi, đã bắt đầu gọi số rồi, tôi là số 30 nên rất nhanh sẽ đến lượt!”

“A, tí nữa ta định tới bệnh viện thăm lão Từ a –“ Cao hải đi qua , hướng phía Như Y khoát tay hẹn gặp lại!

Mà Như Y đưa mắt nhìn vào phía phòng quản lý, hít sâu 2 tiếng, chuẩn bị ứng chiến!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Qua phỏng vấn

Phỏng vấn sẽ có 5 phút kiểm tra văn nói, điểm mạnh của Nhan Như Y chính là văn nói. Kể từ khi có máy tính, cô và Uncle thường xuyên chat voice với nhau, bị anh ta chỉ bảo, phần phát âm của cô không khác người địa phương của Mỹ nha.

Cô về mặt thanh thần tự nhiên, biểu đạt lưu loát, làm cho các vị giám khảo hài lòng gật đầu liên tục! Nhất là khi cô đem các bài kiểm tra phiên dịch đã làm xong mang tới, cô biết chắc chắn mình đã nắm chặt phần thắng trong tay!

Quả nhiên, ở vòng phỏng vấn sau, cô và hai cô gái nữa được mời đến phòng quản lý, tuyên bố họ đã được nhận, ba ngày sau tới công ty đi làm.

Khi Nhan Như y đi ra đại sảnh công ty thì cô không thể ngăn được niềm hưng phấn, ném hết các vật đang cầm trên tay lên không trung hét to: “Yeahhh, thành công rồi...”

“Thình thoảng hồn nhiên ngây thơ hồn nhiên, tâm trí thuần khiết trắng như tuyết, ai cũng xứng được thế giới ca ngợi, ai cũng xứng được thế giới khen đẹp, đáng yêu đến vạn năm, trong trẻo như tuyết...” Vui vẻ nhẹ nhàng chuông điện thoại vang lên, là Nhất Minh gọi tới, cô do dự vài giây sao đó ấn phím call. “Nhất Minh!”

“Buổi phỏng vấn hôm nay thế nào?” tinh thần Từ Nhất Minh hôm nay so với hôm qua tốt hơn nhiều, âm thanh đã có hơi sức!

“Đã trúng tuyển rồi, ba ngày sau đi làm!”

“Chúc mừng em!”

“Cám ơn!” nói xong hai chữ này, cô thật sự không biết nên nói thêm cái gì! Muốn quan tâm hỏi thân anh nhưng lời nói đến môi không thể nào bật ra được, nó như bị một loại áp lực vô hình đè nén – dĩ nhiên loại áp lực này là từ mẹ của anh ấy mà ra!

“Aizzz, anh nên cùng em ăn mừng việc vui này nhưng mà bây giờ --“

“Không nên nói những lời như vậy, trong lòng anh vui vẻ vì em như vậy là đủ rồi!”

“Như Y, bây giờ em có thể đến bệnh viện không?” Từ Nhất Minh hỏi rất cẩn thận, anh rất sợ cô sẽ cự tuyệt!

“Ách --“ cô rất sợ hãi khi nghe đến hai từ “bệnh viện”, cô không muốn bị làm nhục thêm lần nữa. “Em buổi chiều còn có việc, phải trở lại trường học lấy mấy thứ, buổi tối còn phải đi làm, khi nào rảnh em sẽ đến thăm anh, được không?”

“Mẹ anh hiện tại không có ở đây, anh bảo em đến là có việc muốn nhờ em giúp đỡ --“ Từ Nhất Minh sợ cô từ chối vội vàng nói tiếp: “Em giúp anh mang tiền trả lại cho người tốt bụng đã đưa anh đến bệnh viện đêm hôm trước!”

“Chờ anh khỏe lại anh tự mình đi trả lại họ nha!” Vừa nghĩ đến Hoắc tiên sinh cả người tản ra khí chất của người có tiền, cô không muốn đến gần, so với gặp phải thầy hiệu trưởng ở trường còn khiến cô khân trang hơn a!

“Đề lâu như vậy không tốt, anh phải ba tháng sau mới có thể xuống đất đi lại được --“ Anh phải bảo được cô đến bệnh viện một chuyến, anh biết hôm qua cô đã chịu uất ức! “Anh đưa tiền cho em, em giúp anh đưa lại tiền cho họ, thuận tiện giúp anh chuyển lời cảm ơn họ có được không? Em không nghĩ sẽ đề cho ba mẹ anh đi chứ? Không có anh đi cùng, bọn họ sẽ gạt bỏ chuyện này mất, ở thành phố này anh không biết nhờ em còn biết nhờ ai đây?”

Nghe những lời này, Nhan Như Y không còn cách nào từ chối được.....

“Tại sao lại như vậy? Chuyện này xảy ra ở đoạn đường có thiết bị giám sát, chắc chắn đã được ghi hình lại toàn bộ quá trình xảy ra. Bây giờ tại sao toàn bộ trách nhiệm trong chuyện này lại là tại tôi?”

Nhan Như Y đẩy cửa phòng bệnh đi vào liền nghe thấy rõ ràng âm thanh của Từ Nhất Minh tức giận gầm vào điện thoại, trên cổ gân xanh nổi lên, tức giận nói!

“Đồ quái vật mắt dạy thói nát --“ Từ Nhất Minh hướng phía điện thoại nặng một câu, sau đó đem di động ném ở đầu giường!

“Sao thế? Cảnh sát giao thông gọi điện đến sao? Bọn họ nói thế nào? Nhan Như Y đi lên phía trước hỏi.

Từ Nhất Minh tức giận vô cùng nói: “Bọn họ nói anh là người băng qua đường, tránh nhiệm chính là ở anh! Chính là muốn anh gánh chịu trách nhiệm việc do Phương thiếu gây ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Không hẹn mà gặp

“Vậy rốt cuộc anh có băng qua đường hay không?” Như Y tiến lên một bước xác nhận hỏi thăm bạn trai.

“Dĩ nhiên là không, đừng anh là một chiếc Land Rover, đoán chắc đối phương là người có tiền có thể chắc chắn sẽ bao che cho bọn họ!” Từ Nhất Minh phần hận nói.

“Hay là như vậy đi, em đi nói với đội cảnh sát giao thông xem lại tình huống một chút, không thể để bọn họ nói như thế nào mà thành như thế được!”

Gặp phải loại chuyện như vậy, ai cũng không thể nào đồng ý, đây rõ ràng là khi dễ người ta quá đáng còn gì!

Từ Nhất Minh cảm ơn nhìn Như Y, trong ánh mắt lóe lên tia áy náy. “Như Y, thật xin lỗi!”

Cái đề tài nặng nề này không ai muốn nói đến, cô miễn cưỡng cười một tiếng. “Nhất Minh, giữa chúng ta không cần phải nói hai từ này! Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tất cả mọi người sẽ chăm sóc cho anh thật tốt, anh sẽ mau chóng khỏe lại!” Chờ anh ấy khá hơn, cô sẽ cùng anh nói chuyện cho rõ ràng.

“Ừ, Như Y –” Từ Nhất Minh đưa cánh tay lên cầm lấy cánh tay của Như Y khẽ siết chặt trong tay mình, thề nói. “Chờ anh khỏe lại về sau nhất định sẽ chăm sóc bồi thường cho em thật tốt, sẽ không để cho em phải chịu uất ức nữa đâu!”

Cô cười nhạt một tiếng, an ủi nói: “Những chuyện này sau này hãy nói tiếp, anh không phải bảo em chuyeenm lại tiền cho đối phương sao? Tiền đưa cho em đi, em đi nói chuyện với đội giao thông trước, sau đó sẽ đi trả tiền lại cho đối phương ngay!”

“Ừ!” Từ Nhất Minh từ gói lấy ra 5000 đồng, đưa cho Như Y! “Làm phiền em rồi!”

Như Y đem tiền cất vào trong túi, cẩn thận đặt tiền ở ngăn dưới cùng của túi xách. “Không có gì, nhưng mà để em giúp anh cái gì đã. Anh có muốn uống nước không hay có yêu cầu gì đó không?”

“A, không, hiện tại thì không cần!”

“Vậy được rồi, em đi trước đây!” Nói xong Như Y hướng những người thân của các bệnh nhân khác chào một tiếng liền nhanh chóng trốn ra khỏi phòng bệnh. Đến khi cô đi ra khỏi cửa bệnh viện cô mới bỏ xuống được tảng đá trong lòng!

Nghĩ đến lần đó trong bệnh viện, cô bị lãnh một cái tát lần đầu tiên trong đời, tâm tình cô liền vô cùng khó chịu!

Không lâu sau, xe buýt đã đến, cô lên xe buýt đến sở cảnh sát giao thông.

Đến sở cảnh sát, Như Y trong lòng giận đến nổi không thể kiềm chế. Cô biết hiện tại người có tiền là nhất, nhưng thật sự không nghĩ đến hôm nay cô sẽ gặp phải chuyện được đối đãi không hề công bằng này. Bọn họ cho cô xem bản giám định giả, nói là đã nghiệm khác, cặn cẽ thăm dò, chứng minh người lái xe ô tô lúc đó vô cùng bình thường.

“Tại sao có thể là bình thường? Làm sao có thể chứng minh hấn vẫn bình thường khi lái xe?” Như Y cầm bản kiểm định của cảnh sát, ở trong đại sảnh làm văn phòng tranh luận!

Nhưng không có người nói lý với cô, những điều này như cùng bọn họ không hề liên quan, hỏi thì bảo tìm người nào chịu trách nhiệm, họ đều chối bay chối biến là không biết!

Cô tựa như một con ruồi đi loạn, trong lòng đang đầy ngập đạo lý tranh luận liền chuyển thành tức giận nhưng mà không có chỗ phát hỏa!

Trong khi cô đang ở trong văn phòng như thời gian cấp, người dân thấp kém bị xã hội đè bẹp, Hoắc Doãn Văn giống như trước, tư thái cao cao tại thượng từ một bên cầu thang đi xuống. Bên cạnh là đội trưởng đội cảnh sát giao thông Lý đang một mực cung kính, bên mặt hiện lên nét tôn trọng tiền anh ta xuống lầu.

Người đàn ông như vậy vô luận là đi đâu, đi nơi nào đều tài trí hơn người, đều làm cho người ta ngưỡng mộ vạn phần! đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o r g

Mà giờ phút này sự hiện diện của anh ta làm cho cô vô cùng nhỏ bé, nhỏ giống như một hạt cát trong vô số những hạt cát người sa mạc.

Thấy anh ta đang hướng phía mình đi tới, càng lúc càng gần!

Như Y trong lòng rối rắm không biết có nên cùng anh ta chào hỏi hay không. Anh ta đã mấy lần giúp cô, nếu không chào như vậy thì cô rất là không lễ phép. Nếu mà chào, bọn họ cũng mới có vài lần nói chuyện, cô sẽ bị người ta cho là nịnh bợ người giàu nhà!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hiệu ứng tổng giám đốc

Rốt cuộc tầm mắt của anh ta cũng rơi trên khuôn mặt cô!

Cô nhìn anh!

Anh cũng nhìn cô!

Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi trên người cô, khiến cho cô vốn đang ở trong đại sảnh âm u trong nháy mắt trở nên sáng ngời, giống như cô sẽ lập tức phá tan vòng vây từ bụi dậm đi ra.

Không thể nào trốn tránh được nữa, cô không thể không mở miệng nói. “Hoặc tiên sinh, ngài tới đây có việc sao?”

Hoắc Doãn Văn dừng bước chân, nhẹ nhàng gật đầu coi như thay cho câu trả lời. Sau đó mày rậm khề động hỏi thăm cô. “Cần tôi giúp một tay không?”

Cô đã bị anh ta bắt gặp khi cô thất bại rồi.

Như Y nhìn anh một lúc, lại nhìn về phía người đang đứng bên cạnh anh. “Đúng vậy, bạn của tôi bị đâm xe mà kết quả cảnh sát điều tra lại nói bạn tôi không tuân thủ luật giao thông! Đối phương gây ra tai nạn chỉ chịu trách nhiệm bồi thường có 20% --”

“Hả? Tài xế sau khi đâm người ta xong đã bỏ chạy phải không? Mà bỏ trốn như vậy phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đúng chứ, đội trưởng Chu?” Hoắc Doãn Văn như có như không hỏi một câu, vô tình đã tạo cho người ta thêm phần áp lực.

Thái độ của vị lãnh đạo trên lập thay đổi hẳn trọng hơn giải thích. “Chuyện là như vậy, người lái chiếc xe Jetta kia đang say rượu mà vẫn lái xe sau đó trên đường cao tốc đã đâm phải đuôi của chiếc xe Land Rover đang đi nhanh phía trước, chiếc xe Jet bị văng ra xa nên tài xế mới bị thương. Chủ xe Land Rover lúc ấy không thấy có gì lạ, nhìn qua gương chiếu hậu không thấy có tai nạn xảy ra nên mới lái xe rời đi! Chúng tôi đã quan sát hết toàn bộ quá trình xảy ra ở nơi xảy ra tai nạn, vị trí mà xe Jet bị văng ra đúng là ngồi trên xe Land Rover không nhìn thấy được! Sự cố xảy ra chủ yếu là bởi vì tài xế xe Jet lái xe trong khi say rượu, vi phạm luật lệ giao thông rồi, căn cứ vào mấy điều đã nói trên thì trách nhiệm hoàn toàn thuộc về chủ xe Jet, cho nên đối phương ở đây không bị truy cứu vì tội bỏ chạy!”

“Chuyện này căn bản không phải là như thế, chúng tôi không chấp nhận kết quả này!” Như Y ra sức bác bỏ! Lái xe khi say rượu? Điều này căn bản là không thể nào xảy ra, Từ Nhất Minh là người rất chặt chẽ và cẩn thận, anh sẽ không bao giờ lái xe khi say rượu!

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông nhìn kháng nghị không phục của Như Y, lại nhìn thấy biểu cảm không tốt của Hoắc Doãn Văn. “Cô nói phải làm như thế nào mới phải? Chúng tôi cũng chỉ dựa theo chứng cứ thu thập được mà kết luận thôi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận phía trước đều được Hoắc Doãn Văn thu lại trong mắt, anh nhìn về phía đội trưởng Chu phân tích rất chặt chẽ. “Đối phương đi quá tốc độ phải không? Nếu không xảy ra tai nạn tại sao lại không hề có cảm giác gì? Hơn nữa xảy ra tai nạn xe cộ đối phương dù có nhìn thấy mà nói là không nhìn thấy cũng chẳng ai có thể biết được!

“Chuyện này --”

“Chuyện này phiền toái đội trưởng Chu cẩn thận điều tra lại một lần nữa rồi, cô gái này là bà con thân thích của tôi!” Hoắc Doãn Văn giờ tay lên vỗ nhẹ ở trên sống lưng của Như Y. Chỉ một động tác đơn giản như vậy trong nháy mắt làm địa vị của Như Y tăng lên không ít!

“Thì ra là người quen của Hoắc tổng nha, vậy chuyện này chúng tôi sẽ cẩn thận điều tra lại, nhất định sẽ cho Hoắc tổng một kết quả thỏa đáng!” Chu đội trưởng mới vừa rồi còn vu khống ngay lập tức cứu vãn tình thế.

“Vậy thì tốt, tôi chờ tin tức tốt từ phía đội trưởng Chu!” Hoắc Doãn Văn nói xong, bàn tay đang ở trên lưng Như Y kéo cô đi ra khỏi sở cảnh sát.

Lần này ra khỏi sở cảnh sát, sáng trời bên ngoài sáng sủa, những ánh mặt trời cuối cùng cũng không thể làm ám áp đáy lòng Như Y. Cô thật sự đã tức giận đến cực điểm, khuôn mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong đầu cô đang nhớ lại cảnh cô trong sở cảnh sát chạy đi chạy lại mà không thể nào phân rõ được sự quần bách.

Chiếc xe Mercedes kiểu mới quen thuộc được trợ lý lái tới, trợ lý xuống xe, phía sau là hai chiếc xe khác cũng đang dừng lại, đó là hai chiếc xe của mấy tên vệ sĩ của Hoắc Doãn Văn

“Lên xe!” Hoắc Doãn Văn đứng trong gió lạnh tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sự uy hiếp của hắn

“Cảm ơn, không làm phiền anh nữa, tôi đi đến trạm xe đón xe buýt về là được rồi!” Cô khách khí từ chối. Cô chỉ là một nhân vật bé nhỏ, làm sao mà không hiểu rõ trọng lượng của mình? Người ta nói lên xe liền lên sao? Vậy là cô không tôn trọng chính mình rồi. Sự chênh lệch giữa hai người làm sao có thể dùng mây và bùn mà so sánh được. Căn bản bọn họ không ở cùng một thế giới!

“Chuyện này hôm nay làm phiền anh rồi, thật sự cảm ơn anh!” Thanh âm của Như Y từ từ nhỏ dần bởi nét mặt của anh ta vẫn lạnh lùng mà nhìn giống

như đang tức giận!

Thân là tổng giám đốc của một công ty nên rất tự nhiên trên người toát ra vẻ uy nghiêm cộng thêm vẻ mặt lạnh lẽo đã không khỏi làm cho người ta có chút khiếp đảm. Như Y nghi ngờ, không hiểu sao anh ta lại mất hứng, cô chỉ có thể lúng túng mỉm cười. “Hoắc tiên sinh, vậy tôi không làm trễ nải thời gian của anh nữa, tôi đi trước!”

Không hề nhiều lời, cô giống như chạy trốn xoay người hướng phía trạm xe buýt đi tới.

Cái gì nha, cô cũng không phải là nhân viên của anh ta, anh ta có cần nhìn cô bằng sắc mặt ấy không! Như Y trong lòng bất mãn lắm lắm.

Hoắc Doãn Văn ở trên xe, hướng về phía bóng đen lẻ loi kia không nhanh không chậm uy hiếp nói: “Nếu như cô muốn cảnh sát chịu trách nhiệm điều tra lại lần nữa, để cho bạn trai cô nhận được tiền bồi thường thì lên xe. Nếu như không muốn vậy thì cô cứ tiếp tục chen đi xe buýt!”

Nói xong anh đeo kính lên, ngồi vào xe.

Mũi chân của Như Y xoay tròn 360 độ vội vội vùn vụt vào ghế bên cạnh lái xe.

Hoắc Doãn Văn mặt không có nửa điểm biến hóa, khởi động xe lái hòa vào trong dòng xe cộ tập lập. Phía dưới, có hai chiếc xe vũng vàng giữ một khoảng cách nhất định đi theo chiếc Mercedes!

Cùng một người như vậy ở trong một không gian nhỏ hẹp như thế này là vô cùng đau khổ, không thể hô hấp được. “Hoắc tiên sinh, chuyện này thật sự phiền toái đến anh rồi! Nếu như không phải có anh giúp thì không ai để ý đến tôi rồi!”

Trong lòng không khỏi cảm thán, chỉ cần đứng bên cạnh anh, cô lập tức được tôn trọng, đội ngũ lãnh đạo của sở cảnh sát cũng phải kiêng nể cô, trong lòng thật sự rất thoải mái. Nhưng cũng chỉ vì những người như vậy cho nên bọn họ mới không thêm để những người không có tiền như các cô để vào mắt, bức cho người ta không có đường bước đi!

Không đợi anh đáp lại, điện thoại của anh lúc này vang lên, không phải một ca khúc nào mà chỉ có tiếng chuông rất dễ nghe.

Hoắc Doãn Văn vừa lái xe vừa nhận điện thoại. “Alo –“

“A, ra là phó thị trưởng Lý a!” Hoắc Doãn Văn âm thanh khong lớn không nhỏ đáp lại!

“Đúng vậy, đúng vậy, thật không biết xấu hổ mà quấy rầy anh rồi!” Bên đầu điện thoại kia ngập ngừng định nói lại thôi, những lời kê tiếp thật sự rất khó khăn mà mở miệng!

“Có chuyện gì ngài cứ nói !”

“Hoắc tổng, chuyện là vậy, cháu của ta khuya hôm trước hơi sợ ý mà đụng phải xe của người thân anh. Nghe nói người thân của anh phải nhập viện, thật ngại quá. Ta cùng cháu ta muốn đến bệnh viện thăm người thân của anh một chút, thuận tiện trả tiền bồi thường, tiền viện phí, phí chữa bệnh, đường bệnh,....tất cả các loại bên ta sẽ chịu hết! Anh xem, chúng ta có thể dùng tiền giải quyết riêng với nhau là được rồi không cần phải kinh động đến chính phủ nha, như vậy sẽ gây lên dư luận a!”

Hoắc Doãn Văn bắt loa ngoài cho Như Y có thể nghe được. Anh dùng ánh mắt hỏi ý kiến cô!

“Tôi không làm chủ được!” Như Y dùng khẩu hình miệng trả lời!

Hoắc Doãn Văn lúc này mới đáp lại đối phương. “Phó thị trưởng Lý, ông xem, chuyện này giải quyết cụ thể ra sao ông vẫn nên nói với người trong cuộc thì hơn, dù sao trong chuyện này tôi không thể làm chủ thay họ mà quyết định được....”

Sau đó hai người bọn họ thảo luận những vấn đề liên quan đến chính trị và kinh tế, cô cũng không chú ý nghe. Không biết có phải mắt cô có vấn đề hay không nhưng cô có cảm giác tâm tình của anh ta đột nhiên tốt hơn, trên mặt cũng đã xuất hiện nụ cười ---

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Biết vậy chẳng làm

Anh bỏ điện thoại xuống, quay đầu lại là một khuôn mặt tươi cười mang theo vài phần hả hê nói. “Chuyện được giải quyết, đoán chừng đối phương sẽ phải nhả ra một khoản bồi thường hậu hĩnh!”

Chủ nhân của chiếc xe Land Rover là cháu trai của phó thị trưởng, nếu như không phải nhờ Hoắc tiên sinh nói một câu thì cho dù bọn họ có làm loạn đến đâu cũng không ai dám đụng đến bọn chúng. Phó thị trưởng cũng phải nể sợ anh ta, thật sự đã cho cô mở rộng thêm tầm mắt, có thể thấy được địa vị

của anh ta tuyệt đối không hề đơn giản.

“Hoặc tiên sinh, nếu như có thời gian, tôi muốn mời anh một bữa cơm, thay cho lời cảm ơn của tôi đến anh đi!” Cô khách khí mời nói, người ta được chăm sóc rất đặc biệt, nếu không cảm tạ họ chút gì đó thì thật là người không hiểu chuyện. Chỉ là, theo lẽ thường mà nói những người như anh ta làm sao có thể tiếp nhận lời mời của cô đây? Cho nên anh ta cũng rất khách khí!

Nhưng cô hoàn toàn không nghĩ tới, anh ta lại hớn hờ đón nhận lời mời a !

“Tốt, vừa đúng lúc đến giờ ăn tối!”

Nhan Như Y nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, tâm trạng lờ mờ một nhịp. “Tốt, anh tương đối quen biết những nhà hàng dùng cơm, anh muốn ăn cơm Tây hay ăn đồ ăn Trung Quốc?” Như Y trong lòng điên cuồng gào thét, trời ạ, anh ta thế nhưng lại đồng ý, cô – cô --- cô làm sao mà có tiền mời một vị đại nhân vật này ăn cơm được? Bữa này có thể chia đôi trả tiền được không?

Cô hồi hận, thật sự hồi hận đến nỗi ruột trong bụng cô cũng trở lên xanh lè rồi. Hay là nói với anh ta, cùng lắm thì để anh ta nghĩ cô là người không hiểu tình thế, dù sao thì những người như vậy cũng không có cơ hội tiếp xúc lần hai đâu!

“Hả? Cho ta lựa chọn sao?” Anh hỏi cô!

Như Y giống trang nam tử hán, vai thẳng tắp nói. “Dĩ nhiên!”

“Tốt lắm – vậy tôi sẽ không khách khí đâu!” Anh cười, sau đó tăng tốc hướng về phía cần đi tới –

Chiếc Mercedes dừng lại trước sảnh “Khách sạn Tôn Hoàng”, đây là khách sạn nổi tiếng có các món hải sản ngon nha. Chỉ cần nói đến khách sạn cũng đã thấy được những người đến đây chỉ tiêu phải rất nhiều. Nhưng mà lúc này, trước sảnh đã đỗ đầy các loại xe nổi tiếng!

Nhan Như Y bắt đầu run trong lòng, cô có tiền trả sao? Chợt, cô nghĩ đến lúc trước Nhất Minh có đưa cho cô 5000 đồng. Cũng may, 5000 có thể chống đỡ được tạm tạm đi!

“Cô thích ăn hải sản không? Nơi này hải sản rất tươi ngon, mùa này các hải sản đều được vận chuyển trực tiếp từ Úc về đây!” Xuống xe, anh đứng trước cửa xe chờ cô xuống.

“Nhan Như Y nhìn về phía đại sảnh cao phía trước, gật đầu một cái. “Thích!”. Gặp quý, cô không chỉ thích nơi này mà có thể tới đây dùng cơm là mục tiêu lâu dài được đặt ra đó. Mỗi lần đi ngang qua nơi này, cô đều mơ tưởng lúc mình có thể đi vào ăn một bữa hải sản đấy! Cô thậm chí còn nói với Uncle chờ khi cô làm việc được một năm, chỉ cần anh ta đến trung Quốc, cô nhất định sẽ mời anh ta đến đây dùng cơm!

Không ngờ, mục tiêu của cô được thực hiện! Chỉ là, cô sắp phải ăn trái cây sống qua ngày rồi.

“Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!” Hoắc Doãn Văn không nhịn được nở nụ cười, lôi kéo khuỷu tay cô đi vào khách sạn! Ha ha tiểu nha đầu này điệu bộ giả danh nam tử hán của cô thật là thú vị!

Không biết một lát nữa lúc anh ta gọi món, cô có khóc hay không đây?

Như Y dùng sức nuốt nước miếng, ép buộc mình phải anh dừng, thoải mái hướng anh nói: “Cảm ơn Hoắc tiên sinh đã nể mặt tôi, xin mời!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sự mập mờ mơ hồ

Một bàn toàn các loại hải sản được chế biến công phu lần lượt được các nữ phụ vụ xinh đẹp bê lên, trong lòng Như Y đau như dao cắt! Hoắc tiên sinh này rõ ràng muốn lấy mạng của cô sao?!

“Ném thử một chút đi, mùi vị rất ngon!” Anh chỉ vào con cua to phía trước.

Vừa nhìn đã biết anh ta là khách quen ở đây, hơn nữa vừa rồi khi mới bước chân vào sảnh quản lý cũng nhiệt tình, cung kính chào đón.

“Vâng!” Như Y cũng không khách khí, thoải mái cầm lấy một con cua lột vỏ ra ăn. Tất cả mặc cho số trời đi, đằng nào cũng phải tốn tiền, không ăn mới là đồ ngốc!

Miếng thịt cua béo ngậy được đưa vào trong miệng, hương vị thơm ngon liền tràn ngập ra ngoài. Thật sự là rất ngon nha, so với con cua mình mua về làm là hai vị hoàn toàn khác nhau. Còn có hôm nay là lần đầu tiên cô được ăn vây cá, cắt cắt, ăn thật ngon, khó trách người có tiền rất thích ăn món này. “Làm người có tiền thật là tốt!” Cảm xúc của cô cứ thế mà được nói ra.

“Như thế nào?” Anh ta hình như đối với vấn đề này thật sự tò mò.

“Muốn ăn cái gì liền ăn nha, mỗi ngày đều có thể ăn sơn hào hải vị, chim trời cá nước, thậm chí là những con vật quý hiếm! Hôm này dùng com trong khung cảnh này thật tốt, có cảm giác như được làm hoàng đế!” Như Y nhìn xung quanh phòng được lắp đặt những thiết bị hiện đại, nhìn bên trong toàn những người giàu có!

“Vậy ý cô là bây giờ cô đang có cảm giác được làm hoàng hậu sao?”

“Hử?” Có cảm giác làm hoàng hậu? Vậy ý anh ta là hoàng thượng? Trong nháy mắt gương mặt Như Y hồng lên, cô không biết đối diện với người đàn ông đang đùa giỡn vô cùng mập mờ này. Chỉ là nhìn thấy gương mặt anh ta thân nhiên không có một chút ý tứ nào. Cô vội vàng cười ha ha che giấu cảm xúc lúng túng. “Hoặc tổng, anh thật xem thường tôi nha, tôi muốn làm nữ hoàng cơ, ở trên hàng tỉ người có cảm giác thật tốt!

Chỉ bằng một bữa com mà khoảng cách giữa bọn họ được kéo lại không ít, “Hoặc tổng” so với “Hoặc tiên sinh” nghe thân thiết hơn nhiều. “Hoặc tiên sinh” nghe rất xa lạ!

Khóe miệng anh nhếch lên tạo một đường cong hoàn mỹ, sau đó anh mang điều thuốc bỏ vào miệng, “cạnh” đốt điều thuốc lá. Tiếp đến từng làn khói trắng từ gương mặt anh thổi ra, tạo thành một tầng lá chắn nhân nhạ, cô không thể nhìn thấy rõ được vẻ mặt của anh!

“Làm nữ hoàng sao? Khi làm nữ hoàng phải đánh đổi rất nhiều thứ, người thân, tình cảm thậm chí là thân thể --” “Hoặc Doãn Văn cách một tầng khói nhạ nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp trước mặt, bề ngoài rất xinh đẹp, ánh mắt rất thông minh nhanh nhẹn, nụ cười thì ngọt ngào ngây thơ, làm việc lúc thì bình tĩnh, quả quyết nhưng lại có tư thái kiên trì ngọt ngào.”

Rất tốt, cô thật sự rất tốt! Cô gái như vậy rất được đàn ông yêu thích, thật sự rất hấp dẫn đàn ông!

Anh dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Cho nên nói, cô phải làm người phụ nữ thật hoàn hảo mới có thể làm được một nữ hoàng tốt nha”

Nếu vừa rồi nhắc đến “hoàng hậu” là anh không để ý lơ đãng mà nói ra, còn bây giờ những lời anh ta nói rõ ràng là vô cùng mập mờ! Nhất là ánh mắt anh ta nhìn cô, trong suốt mà chuyên chú, giống như tia X quang muốn nhìn xuyên hết con người cô!

Như Y có thể nghe thấy được nhịp tim của mình, nó đập nhanh quá, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô. “Hoặc tổng, anh thật giỏi! Sao rồi, anh ăn xong rồi sao? Có muốn ăn chút tráng miệng không?”

Nói xong câu đó cô lại mắng thầm trong lòng ‘ngu ngốc, đồ ngốc, lại còn ăn thêm điểm tâm? Nếu như anh ta thật sự ăn thêm xem mày có thể làm thế nào mà trả tiền đây?’

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ý tứ sâu xa

“Cô thì sao? Có muốn ăn gì nữa không?” Anh hỏi lại cô.

“Tôi ăn no rồi, không ăn được nữa đâu!” Cô vuốt ve bụng mình ra vẻ rất no!

Hoặc Doãn Văn nhìn động tác của cô, khóe miệng gợi lên nụ cười. “Vậy sao? Mới ăn một chút đã no rồi? Ha ha, tôi có biết một cô gái, cô ấy nói nếu như được tới đây ăn, nhất định cô ấy sẽ ăn no đến nỗi không nhúc nhích nổi luôn!”

Những lời này sao mà quen tai thế nhỉ? Hình như là lời cô đã từng nói nha! “Tôi cũng không khác biệt cho lắm!” Cô không phải đang chống đỡ mà là sắp phải đi nhận hóa đơn tính tiền rồi!

Chỉ là, khi cô đi lấy hóa đơn tính tiền mới biết được bữa com này đã được Hoặc Doãn Văn trả tiền rồi!

“Hoặc tổng, như thế sao được? Rõ ràng tôi đã nói là sẽ mời anh mà!” Ngồi vào trong xe, Như Y ngượng ngùng nói.

Hoặc Doãn Văn khoát tay. “Không sao, tôi tới đây dùng com bình thường đều kí hóa đơn, sau đó bên tài vụ sẽ trả tiền!”

“Vậy cũng được, lần sau tôi mời lại anh sau vậy!” Thật may lần này không phải cô trả tiền, trong túi cô còn khoảng 5500 tệ, không đủ để trả tiền đâu!

“Sao? Đã qua được phỏng vấn sao?” Anh vừa lái xe vừa nói chuyện với cô

“Hả?”

Thấy cô nghi ngờ, anh giải thích: “Tôi qua có người nói cho tôi biết hôm nay cô có cuộc phỏng vấn!”

“A, ngại quá, tôi qua thái độ của tôi thật không tốt! Tôi đã trúng tuyển rồi, ba ngày sau đi làm!”

“Công việc gì thế? Họ đối xử với cô thế nào?!”

“Phiên dịch, tôi đang nhận lương thực tập, cũng không tệ lắm, lương cũng cao rồi!” Nhan Như Y tự hào nói.

Hoắc Doãn Văn quay mặt sang nhìn gò má cô. “Nếu như có chỗ so với chỗ cô đang làm tốt hơn, cô có muốn nhận không?”

Không biết có phải bởi vì cặp mắt hoa đào xinh đẹp, hay bởi vì ánh mắt của anh ta quá mức thâm thúy, hay như lời nói của anh ta lúc trước cô không thể nào giải thích được, tóm lại Như Như Y cảm thấy lời nói của anh ta có ý tứ rất là sâu xa.

“Thật xin lỗi, tôi thấy công ty này rất được, hơn nữa công việc này rất thích hợp với tôi, cho nên tôi không muốn tính toán đến việc đi ăn mắng khác. Cảm ơn anh nhiều, Hoắc tổng!” Cô trả lời đầu ra đây, cố ý bỏ qua cái không khí mập mờ này

Anh không nói chuyện nữa, bên trong xe không khí lập tức ngưng đọng, yên tĩnh mà cảm xúc rất bị đè nén!

“Hoắc tổng, anh cứ cho tôi xuống ở ngã tư phía trước là được rồi, chỗ đó cách chỗ tôi cũng gần, không anh lại phải quay đầu rất phiền toái!”

“Không sao —“ qua ngã tư anh tiếp tục đi về phía trước sau đó quay đầu xe, trực tiếp vòng vào một ngõ nhỏ chạy thẳng thao ánh đèn sáng phía bên đường “Ồ bên trong sao?”

“Hoắc tổng, anh dừng ở đây là được rồi. Bên trong kia đường rất hẹp, anh muốn quay ra thật sự rất khó!”

“Không sao —“ chiếc xe to lớn vẫn thẳng băng đi vào con hẻm nhỏ

“Đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về!” Nhan Như Y chỉ vào một căn nhà cũ kỹ phía nhà trọ!

Xe chậm rãi dừng lại.

Nhan Như Y vội vàng móc ra 5000 đồng, bỏ vào trong xe. “Hoắc tổng, đây là tiền thuốc thang lần trước, bạn tôi bảo tôi nhất định phải trả lại cho anh, anh nhất định phải nhận lấy!”

Nhìn cọc tiền, Hoắc Doãn Văn nhìn cô. “Cô và anh ta chia tay rồi à?”

“Hử?”

“Hai người đã chia tay rồi sao?” Anh nhìn cô

Anh từng gặp qua cô bị mẹ bạn trai tát, cô làm sao có thể ở trước mặt anh giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. “Không phải, nhưng tôi đã quyết định cùng anh ta chia tay rồi, tình yêu trai gái không chỉ là chuyện của hai người mà còn liên quan đến gia đình hai nhà, tôi cũng không muốn mình phải chịu uất ức! Chờ đến lúc anh ấy tốt hơn, tôi sẽ nói lời chia tay!”

“Ừ, số tiền này tôi sẽ nhận!” Nếu như bọn họ là người yêu, đứng ở vị trí của anh anh sẽ không nhận số tiền này.

Nhưng mà hiện tại, sự việc không phải như vậy ---

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tan nát con tim

Người nhà họ Từ đối xử với cô không tốt, anh cũng không muốn trả tiền thuốc men cho những người đã đối xử không tốt với cô (Lena: anh thương chị lắm mà :3 sao mấy chap sau a lại ngược chị vậy :(. Doãn Văn: Kệ anh, m tọc mạch cái gì, đánh giờ*Mặt nguy hiểm* . Lena: *té*)

“Vậy tôi lên trước —“

“Khoan đã, Tiểu Nhan, tôi có chuyện muốn nói với cô —“ Hoắc Doãn Văn gọi cô!

Một chân cô vừa chạm xuống đất lại rụt lại. “Chuyện gì thế?” Không biết tại sao khi cô chuẩn bị xuống xe, trong lòng có chút mất mát. Khi nghe anh gọi cô, lòng cô trong nháy mắt cảm thấy rất vui vẻ!

Chính tại thời điểm anh đang chuẩn bị nói, tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

“Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại đã!” Nói xong anh đưa điện thoại lên tai. “Ừ, bây giờ đang ở bên ngoài. ...Sao bây giờ mới nói cho anh biết phải mổ ruột thừa? Hiện tại thế nào... Ừ... Vậy thì tốt, ừ, nghỉ ngơi cho thật tốt, bái bai—“

“Bạn của anh ngã bệnh sao?” Khi anh ngắt điện thoại, cô quan tâm hỏi thăm!

“Ừ!” Hoắc Doãn Văn gật đầu, nhẹ nhàng gõ gõ mấy cái lên tay lái, nhìn cô tinh nghịch nháy mắt bổ sung. “Là bạn gái tôi!”

Như Y bỗng nhiên cảm thấy tim mình trầm xuống, đầu giống như bị gõ cho một gậy thật đau, có chút mê man.

Bạn gái?

Anh ta có bạn gái?

Đúng nha, đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, lại còn trẻ tuổi đẹp trai, làm sao mà không có bạn gái cho được?

“Bạn gái anh phẫu thuật ruột thừa sao? Vậy sao anh không nhanh đến bệnh viện đi, tôi xuống xe ngay đây!” Lúc này cô không nghe ra được âm thanh của mình, không nhìn thấy được vẻ mặt của mình, chỉ cảm thấy tâm thật lạnh, trong lòng hỗn loạn.

“Bạn gái tôi ở Anh quốc, tôi không đi!” Anh nói

“À!” Thì ra bạn gái anh ở nước ngoài! “Thế sao anh lại ở Trung Quốc mà bạn gái lại ở nước ngoài vậy?”

“Cô ấy đang đi học, bây giờ đang học lên nghiên cứu sinh rồi!”

“Ồ...thật là trùng hợp nha, tôi có một người chú cũng có bạn gái đi học ở Anh quốc nha, hơn nữa cũng đang học nghiên cứu sinh!” Lúc này cô cảm thấy toàn thân từng tế bào đang dần tê dại, trong lòng không khống chế được có chút run rẩy.

Thật trùng hợp, cũng là học nghiên cứu sinh ở Anh quốc! Thì ra bây giờ nghiên cứu sinh có nhiều như vậy, nhưng mà thật đáng tiếc cô chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp! “Hoắc tổng, tôi lên trước đây, lần nữa cảm ơn anh đã mời tôi!”

KHông hề nói gấp lại, cũng không muốn nghe anh nói, Như Y giống như đang trốn chạy ra khỏi xe anh, đi nhanh vào cổng tòa nhà.

Hoắc Doãn Văn trầm mặc ngồi trong xe nhìn theo bóng lưng cô đang dần biến mất, nhìn cho đến khi ánh đèn ở tầng lầu sáng lên cho đến khi thấy anh đèn ở tầng sáu sáng lên, một lát sau lại tắt, anh mới mở khóa lái xe biến mất trong màn đêm—“

Vội vàng chạy đến tầng 6, Như Y mở cửa phòng, dựa vào cửa nặng nề thở dốc, đưa tay vuốt nhẹ lồng ngực đang nhảy loạn của mình!

Gặp quý, thật sự là gặp quý! Anh ta có bạn gái thì liên quan gì đến cô cơ chứ? Tại sao cô lại cảm thấy mất mát?

Cô và anh ta chính là không có quan hệ gì hết. Mặc dù cô và anh ta có mấy lần vô tình gặp gỡ, ăn cơm với nhau hai lần, nhưng như vậy cũng không nói lên được điều gì!

Cô căn bản không hề có lý do gì để cảm thấy mất mát cả a!

Nhanh Như Y dùng sức gõ đầu mình một cái để cho mình sớm tỉnh táo lại!

“Này, trời đã khuya, cô không đi vào còn đứng ở cửa mà hù dọa mọi người làm gì?!” Bạn cùng phòng của Như Y, Kha Văn vừa mới tắm xong đi ra ngoài, sợ hết hồn hốt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nghiêm hình bức cung

Như Y tháo giày cao gót thay dép đi vào phòng, hướng phía bạn cùng phòng nói. “Cậu mà cũng biết sợ ư? Bây giờ ai mà nhìn thấy cậu còn sợ hãi ba phần!”

“Ai sợ mình? Mình đến bây giờ chưa bị thương lần nào, rất chăm chỉ niệm phật nha, cảm tạ các Bồ Tát đã phù hộ cho mình đấy!” Kha Văn oán trách một câu sau đó nhảy đến bên cạnh Như Y, bắt đầu tiến hành “tra khảo”. “Đến đây, thành thật khai báo, vừa rồi ai đưa cậu về? Kiểu dáng mới nhất của Mercedes-Benz đấy, hơn nữa biển số xe còn là biển Tặc Ngưu B, 6666 nữa chứ!!!”(Ta ko biết g.thích biển tặc ngưu kiểu gì cơ mà mọi người cứ hiểu nô n na là những biển số xe mà không phải người thường có khả năng có được)

“Hử? Cậu ở trên tận tầng 6 mà cũng có thể thấy rõ ràng như thế sao? Đến cả biển số xe của người ta cũng nhìn được?” Như Y giật mình nhìn bạn cùng phòng!

“Ha ha – Cậu quên mình là ai rồi sao?!” Kha Văn rất tự hào ưỡn ngực.

Kha Văn chính là một kí giả, nhà báo mạng, dĩ nhiên mắt của cô ấy phải rất tinh tường rồi.

“Nói vậy, mình không tin cậu nhìn được biển số xe!” Nhan Như Y tránh nặng tìm nhẹ, đem đề tài chuyển hướng sang vấn đề khác. “Ánh mắt của tớ không phải 5.0 nhưng cũng rõ đến 4.9. Nhưng mà xe dừng ở dưới tầng, mình còn không thấy được chiếc xe rõ như vậy?!”

Cô ngồi xe anh ta mấy lần nhưng cũng chẳng lần nào để ý biển số xe nha!

“Đợi chút, mình lấy cho cậu xem cái này –“ Kha Văn xông về phòng, vài phút sau lại vọt trở lại trên tay cầm theo chiếc máy ảnh.”Đến đây, cậu xem, mình chụp được rất là rõ ràng đấy nhé? Thật là muốn cảm ơn người ở tầng dưới đã bật đèn!”

Nhan Như Y liếc nhìn màn hình máy ảnh, quả nhiên nhìn thấy được chiếc xe Mercedes ở trên có biển Ngưu B. “Kha Văn, mình phát hiện ra mình nên tìm một chỗ nào đó thoát thân. Nếu không có một ngày bị cậu hãm hại đến chết mà không biết nha!”

Người này trộm tin bây giờ “chụp cũng chụp trộm”! Khó trách mọi người đều nói làm bạn với hạng người gì cũng được nhưng không thể nào cùng kí giả làm bằng hữu!

“Haha – đến đây đến đây, thỏa mãn lòng hiếu kì của mình nhanh lên, người lái xe đưa cậu về là lão tổng của cô ty lớn đúng không? Đáng người thế nào? Có đẹp trai không? Bao nhiêu tuổi?”

Thấy Nhan Như Y không hề có ý muốn đề cập tới, Kha Văn lập tức gợn ngón tay lên thề với trời. “Mình thề, mình Kha Văn công việc và đời sống riêng hoàn toàn tuyệt đối tách biệt, tuyệt đối sẽ không mang chuyện của bạn bè ra mà bàn tán, nếu không Thiên Lôi đánh chết -- được chưa? Có thể nói rồi chứ?”

“Thật ra thì cũng không có cái gì nghiêm trọng,chính là hôm trước Từ Nhất Minh nếu không xảy ra tai nạn xe cộ....”Như Y đem chuyện xảy ra trong hai ngày nay tóm tắt lại cho bạn tốt nghe, nhưng không nói đến tên anh ta, nhưng nói anh ta đã có bạn gái. “Không nói đến chuyện anh ta đã có bạn gái rồi, kể cả nếu không có, anh ta với chúng ta không cùng thế giới, đến với nhau là chuyện không thể nào?!” Như Y tự giễu nói.

“Thôi đi, ai bảo thế? Chưa chắc đâu nhé, nhất định là anh ta có ý với cậu. Nếu không làm gì có người tốt như thế? Mặc dù loại người như vậy chỉ cần nói một câu thì mọi chuyện được giải quyết, nhưng cũng sẽ không bởi vì quen biết xơ qua mà giúp đỡ nhiều như vậy nha? Hơn nữa, không phải hai người vừa mới đến khách sạn Tôn Hoàng ăn hải sản sao? Oa, cậu nói mau, cậu không bọc về cho mình ăn với sao, ăn không hết mà để ở đó thật lãng phí?” Kha Văn vừa nói chuyện vừa liếm liếm môi bộ dạng thèm ăn nước miếng bay tứ tung!

Thấy bộ dạng của bạn mình, Như Y “xì” một tiếng bật cười. “Đi ăn ở chỗ sang trọng như thế mình làm sao có thể để thừa đồ ăn chứ? Đương nhiên là sẽ đem tất cả mọi thứ nhét hết vào bụng nha!!”

Vừa nói cô vừa ra sức vỗ cái bụng no kèn!

“Ai nha, cậu thật quá đáng nha?! Có ý làm cho mình thèm!” Kha Văn giận giữ đến vạ lần, làm bộ nhặt gỏi lên chuyện bị đánh cô!

Nhan Như Y dĩ nhiên không phải kẻ ngốc, bắt đầu hướng phía cô phản kích, nói sang chuyện khác. “Vậy ý tứ cậu khá hơn của mình sao? Cậu nói đi, tôi qua đi đâu? Đi cả ngày lại còn qua đêm bên ngoài, mau thành thật khai báo, có phải cậu làm chuyện gì đó mờ ám không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Khiến anh phải điên cuồng

Bạn trai của Kha Văn là dân IT, rất tốt, luôn lôi cô ấy ra ngoài! Mặc dù cô ở phương diện này rất bảo thủ thể nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ bị Sắc dụ đeo bám mà phải đồng ý cho đi nha!

“Không có gì –“ Kha Văn vội vàng trả lời nhưng gương mặt lại đỏ lựng lên, nhỏ giọng lầu bầu. “Chỉ là, thật ra thì tại anh ấy quyến rũ mình, mình cũng thuận theo, nhưng mà ở thời khắc quan trọng nhất điện thoại anh ấy reo, công ty có việc gấp nha! Cho nên cuối cùng chỉ còn mình mình ở lại khách sạn cả buổi tối!”

“Có phải là cậu thấy rất là tiếc nuối hay không?” Nhan Như Y neho mắt lại, trêu ghẹo hỏi.

“Tiếc nuối? Mình cảm thấy may mắn thì có! Ngộ nhờ một ngày nào đó mình gặp được một vị lão bản lớn hay là một công tử nhà giàu nào đó thì sao?

Đến lúc đấy không phải sẽ hối hận đến chết à?” Kha Văn thuận miệng tùy tiện nói, hi hi ha ha.

“Ha ha – lão bản lớn thì có gì tốt? chẳng phải cũng chỉ là người có hai cái chân và một cái đầu thôi sao?” Như Y cố gắng xuy đi các suy nghĩ trong đầu nói, thế nhưng chỉ cô mới hiểu được, những người đàn ông có tiền có thế, trên người luôn tỏa ra một loại sức quyến rũ hấp dẫn mê người, bọn họ không cần phải vất vả theo đuổi một phụ nữ, chỉ cần một ánh mắt, hay một nụ cười, thậm chí chỉ cần đi qua người con gái ấy là họ có thể mang mất lòng của những cô gái ấy đi.

Mà loại sức quyến rũ này không phải là tiền tài và danh vọng mang đến, các cô gái thích họ không phải vì tiền!

Kha Văn bắt đầu nghiêm nghị phê bình ý tưởng của cô. “Nhan Như Y, cậu chưa nhìn qua loại đàn ông cực phẩm như thế có phải hay không? Mình hỏi cậu, cậu có biết tập đoàn nhà Hoắc Doãn Văn không?”

“Ai cơ?” Nhan Như Y thiếu chút nữa bị sặc nước.

Mấy ngày nay cô trúng phải tà gì vậy? Vô luận là người hay tập đoàn “Hoắc Doãn Văn” đều có thể bất thành linh xuất hiện trong sinh hoạt của cô là sao?!

“Hoắc Doãn Văn ấy, nhìn người mà cậu cũng không biết sao? Đã bảo cậu phải chăm chỉ đọc tin tức đi rồi, phải quan tâm hơn đến việc quốc gia đại sự chứ! Như thế này nhé, anh ta giàu có, đẹp trai, lại là người đàn ông rất tài giỏi nhé! Kha Văn lấy từ trong túi xách ra một tờ báo, chỉ vào bức ảnh trên trang nhất của tờ báo đó là ảnh của một người mơ hồ mà không nhìn rõ được như là giới thiệu về bạn trái mình, hưng phấn nói. “Người này chính là Hoắc Doãn Văn nha, cao 184cm, tốt nghiệp thạc sĩ của trường Havard về quản lý kinh doanh, là nhị thiếu gia của tập đoàn, theo mọi người đồn thổi, có thể anh ta sẽ là người thừa kế tập đoàn – aizzz, cậu không biết hiện tại ở thành phố B có bao nhiêu người nghe tên của Hoắc Doãn Văn sẽ hét lên đầu –“

Nhan Như Y mơ hồ nhìn không rõ hình ảnh phía trước, nhưng cũng có thể nhìn được thân hình cao lơn của anh. Thì ra anh ta tốt nghiệp trường Havard nha!

“Có đẹp trai không?” Kha Văn không chiếm được lòng khen của Như Y không bỏ qua!

“Điều này không rõ, nhìn ảnh mơ mơ hồ hồ thế này làm sao mà mình có thể xác định được anh ta có đẹp trai hay không?” Cô biết Hoắc Doãn Văn rất là tuần tú, cơ mà nhìn hình này thật không thể nào nhìn ra được là ‘táo chuối tiêu còn là áp lê’ (Thật sự chỗ này ta không hiểu lắm :’()

Kha Văn tức giận, đem tờ báo coi như bảo bối giật lại. “Tiểu thư, cậu có biết hay không Hoắc Doãn Văn rất là khó tính, chưa bao giờ anh ta tiếp nhận phỏng vấn hay là giới truyền thông? Còn nữa, bối cảnh của anh ta vô cùng bí ẩn, nếu ai dám chụp trộm anh ta hay viết nhảm gì đó về anh ra nhất định sẽ chết rất thảm nha! Cho nên có được một tấm ảnh mơ hồ như vật đã là tốt lắm rồi.

Nhìn bạn cùng phòng lộ dáng vẻ muốn liều mạng, Như Y không nhịn được tò mò hỏi. “Căn bản là người này cách chúng ta rất xa, có gì mà khiến cho mọi người mê mẩn như thế? THẬT ra mà nói anh ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi!”

Cô có cảm giác, câu hỏi đó mình không muốn biết đáp án, tại sao phải vì mấy người như vậy mà khiến tâm trí mình phiền muộn? Cô cùng anh ta căn bản là chuyện không thể nào xảy ra !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Đệm phía dưới

“Chính bởi vì anh ta quá hoàn mỹ, vừa có tiền vừa có sắc nên anh ta có thể thỏa mãn được những ảo tưởng của phụ nữ đối với mình, anh ta quả thật không phải người mà là thần thánh rồi!” Kha Văn không chút suy nghĩ nói ra nguyên nhân vì sao Hoắc Doãn Văn được phái nữ mơ ước. “Tốt, tốt, hôm nay giáo dục cậu đến đây thôi, mình đi viết bài đây? Sáng sớm ngày mai phải nộp rồi!”

Nói xong cô ấy liền vội vàng đi về gian phòng của mình.

Những lời của bạn tốt nói khiến cho Nhan Như Y lâm vào trầm tư, thật sự là như vậy sao?

Xem ra cô cũng chỉ như những người phụ nữ bình thường, dễ dàng bị tiền của người ta làm cho rung động!

Trong phòng yên tĩnh, trong lòng Nhan Như Y có cảm giác mất mát, giống như mình bị mất đi cái gì đó, mà điều này cô căn bản chưa từng có làm sao âm mất đi được?

Cô thật sự thích làm khó bản thân mình!

Tâm trạng ngổn ngang, cô mở máy tính vào mạng. Chẳng hiểu sao cô chợt muốn nói chuyện với Uncle, hay vì bạn gái của anh ta cũng đang du học bên Anh quốc?!

Hình chim cánh cụt của Dandelion không sáng, hình cái đầu xám tro.

“Uncle, tôi đã thông qua phỏng vấn, ba ngày sau có thể đi làm rồi! KKhông biết chừng nào thì anh về nước, đợi đến lúc anh trở về tôi nhất định sẽ mời người một bữa ở ‘Tôn Hoàng’ nhé, đồ ăn ở đó rất ngon!”

Tin nhắn được gửi đi thật lâu mà chưa thấy hồi âm, Nhan Như Y kiên nhẫn gửi tiếp tin nhắn tiếp theo. “Nói tới đây, có phải anh rất tò mò vì sao tôi biết được mùi vị đồ ăn ở đó ngon đúng không? Bởi vì hôm nay tôi gặp vận may nha, được ăn ở đó một bữa, đến giờ mà bụng vẫn còn no căng đây này!”

“Uncle, hôm nay tôi rất muốn nói chuyện với anh, nhưng mà anh không có ở đây! Có phải công việc rất bận hay không? Vậy anh phải chú ý sức khỏe nhé! Tôi out đây, tạm biệt!”

Nhan Như Y ủ rũ tắt máy tính, chuẩn bị rửa mặt, cô nên rửa đi tất cả những ý nghĩ ngu ngốc không nên có trong đầu hiện giờ!

Đúng lúc ấy, di động của cô vang lên, là điện thoại của quản lý địa sản Ngự Cảnh gọi –

“Vâng, giám đốc Dương?”

“Tiểu Nhan a, công ty bên này yêu cầu cô phải nộp giấy chứng nhận tốt nghiệp, chứng minh thư bản chính cùng bản sao! Ngày mai cô có thể đưa cho tôi được không?!”

“A—“ vừa nói Nhan Như Y vừa nhìn vào trong túi của mình, nhưng lại khoogn tìm thấy túi hồ sơ! Đột nhiên, cô há to miệng tưởng chừng có thể nhét nổi một quả trứng gà vào trong. KKhông xong rồi, cô để quên túi hồ sơ trên xe của Hoắc tổng rồi. “Quản lý, mai tôi sẽ mang đến cho anh –“

“Tốt, vậy nhé, hẹn gặp lại!”

“Tạm biệt, quản lý!” Nhan Như Y lễ phép cúp điện thoại.

Sau đó vội vàng đem mọi thứ trong túi đồ ra, tìm cái danh tiếp xa hoa được bao bọc trong túi.băng vệ sinh, tìm cách liên lạc với Hoắc Doãn Văn.

Thấy một màn như vậy, mặt cô không khỏi đỏ lên. Thấy chữ Doãn Văn được nhét bên trong, còn chữ Hoắc thì lộ một nửa ra bên ngoài, cách tạo hình này thật.....cô không dám nghĩ tiếp ~ (Chịu c luôn =))) ai lại để danh thiếp của anh vào trong....bvs bao h :v)

Tìm thấy số điện thoại trên danh thiếp, cô ấn từng con số rồi gọi, không lâu sau, điện thoại liền có người nhận. “Xin chào, anh khỏe chứ --“

Nhan Như Y khần trương đến mức lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi, đây là lần đầu tiên cô gọi cho một người có địa vị đó. “Anh khỏe chứ, Hoắc tổng, tôi là Tiểu Nhan, Nhan Như Y, thật ngại quá đã muộn thế này còn gọi điện làm phiền anh. Tôi có để quên túi hồ sơ quan trọng trong xe của anh, anh xem khi nào rảnh có thể cho tôi xin lại túi hồ sơ được không?!”

Cô vừa nói chuyện vừa tạo tư thế cúi đầu khom lưng, một mực cung kính, giống như đối phương bên kia có thể đang nhìn thấy cô!

Nhưng điện thoại lại truyền đến một giọng nói xa lạ, thiếu chút nữa làm cô ngồi bệt xuống đất.

“À à, thì ra là Nhan tiểu thư, cô khỏe chứ. Tôi không phải Hoắc tổng, tôi là trợ lý của anh ấy, đây là số điện thoại liên lạc đối ngoại của Hoắc tổng!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không muốn cúp điện thoại của....

Nhan Như cảm thấy thật xấu hổ, cô làm cho giọng nói thật bình tĩnh: “À, vậy cô có thể giúp tôi liên lạc với Hoắc tổng được không?”

“Nhan tiểu thư, là thế này, tài xế đang lái xe đưa Hoắc tổng ra sân bay để kịp chuyến bay lúc 10h40’, xe riêng của anh ấy đang ở trong kho!” Trợ lý giải thích

Túi hồ sơ của cô đang để trên xe của anh ta, xe thì ở trong garage mà người thì đang trên đường đến sân bay. “Vậy cô có thể mở xe của anh ấy ra và lấy giúp tôi tập hồ sơ trên xe được không? Tôi thật sự rất cần nó.”

“Thật xin lỗi Nhan tiểu thư, tôi không có chìa khóa xe của Hoắc tổng, xe và chìa khóa đều do Hoắc tổng giữ! Thế này nhé, tôi sẽ báo với Hoắc tổng gọi điện thoại cho cô, cô hỏi thăm thử xem sao nhé!”

Nhan Như gật đầu lia lịa. “Thật tốt quá, cảm ơn cô!”

10h40' máy bay cất cánh, nếu như cô không đoán nhầm thì anh ta đến Anh?

Điện thoại của cô vừa kết thúc được hai phút thì một hồi chuông khác liên vang lên, là một chuỗi số lạ.

“Alô, xin chào, xin hỏi anh là...?” Như Y nhận điện thoại

“Là tôi, Hoắc Doãn Văn!”

Đang tựa vào đầu giường, cô lập tức ngồi thẳng dậy. Là thanh âm của anh ta, trầm ấm và đầy từ tính, giống như rượu ủ nhiều năm làm người khác phải say

Như Y rất nhanh không chế được cảm xúc của mình, liền nói trực tiếp vào chủ đề: “Hoắc tổng, anh vẫn khỏe chứ. Tập hồ sơ của tôi.....”

“Ừh, tôi biết rồi, vừa rồi thư ký Triệu đã nói cho tôi biết. Thứ ba tuần sau tôi mới quay về, buổi chiều còn có cuộc họp, cô đến công ty lấy hồ sơ lúc 5h30', được không?”

“Có thể...” Thôi xong rồi, đến lúc đó thì xin nghỉ vậy!

“Ừh, vậy thì tốt, tôi cúp máy đây!”

“Hoắc tổng, hẹn gặp lại!” Cô vội nói, sau đó chờ anh ta cúp điện thoại trước.

“Ừh”

"....."

"....."

Cô chờ anh ta cúp trước, còn anh ta thì chờ cô cúp trước. Cứ như thế, thời gian giữa bọn họ giống như ngừng trôi. Như Y khấn trương đến nỗi nghe được nhịp thở của mình. “Hoắc tổng, còn có chuyện gì sao?”

“Cô cúp máy trước đi.” Hoắc Doãn Văn nói

“Vậy, tôi cúp trước đây.” Tâm lại không không chế được, cô lập tức ngắt máy.

Nhìn điện thoại trong tay, trong lòng cô oán thán, anh ta sẽ không cho là mình cố ý để quên đồ trên xe anh ta chứ?

Ôi, mình có muốn thế đâu chứ, tóm lại, sau khi lấy được hồ sơ của mình, nhất định từ nay về sau sẽ không gặp lại anh ta nữa!

Mới vừa ném điện thoại trên giường, Từ Nhất Minh liền gọi tới.

Giọng điệu của hắn rất hưng phấn. “Như Y, lúc xế chiều chủ xe Land Rover đã đến bệnh viện, không chỉ thanh toán toàn bộ tiền thuốc mà còn chu cấp thêm 5 vạn nữa đó!”

“Ừh...” chuyện này cô đã sớm biết nên không có gì ngạc nhiên cả.

Người gây tai nạn đến buổi chiều, nhưng đến buổi tối hắn mới gọi điện thoại cho mình. Có thể thấy được là mẹ hắn không ở đó nên hắn mới dám liên lạc với mình!

Như Y cảm thấy rất chán nản, nhưng lại thôi, dù sao đi nữa cô đã quyết định chia tay với anh ta.

“Như Y, em và Hoắc Doãn Văn có quen biết nhau không? Người gây tai nạn là vì anh ta mà đến phải không? Em và Hoắc Doãn Văn thật sự là có họ hàng hả, sao mà anh lại không biết thế? Từ Nhất Minh nhắc đến mấy chữ Hoắc Doãn Văn liền hưng phấn khác thường. “Anh ta và em có họ hàng hả? Sao không giới thiệu cho anh biết?”

“À, là bà con xa, về cơ bản là không thân thích lắm. Lúc em ở đội cảnh sát giao thông tranh luận, vừa đúng lúc anh ta đi tới, thế rồi nói giúp em một câu thôi!” Cô biết Từ Nhất Minh nhất định biết Hoắc Doãn Văn, và cô cũng không hy vọng gặp lại anh ta, nên nửa thật nửa giả nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lần đầu đến Hằng Viễn

Nghe cô nói như vậy, Từ Nhất Minh rất thất vọng. Cô cũng lười giải thích, liền cúp điện thoại.

Ba ngày sau, cô bắt đầu làm ở bộ phận hỗ trợ của tập đoàn địa ốc ‘Ngự Cảnh’. Hàng ngày cô đảm nhận công việc giải thích với khách hàng về các căn hộ, phong thủy, khung cảnh lãng mạn ... Những thứ này đối với cô mà nói đều là chuyện dễ dàng, nên cô vừa làm vừa tận hưởng công việc!

Đồng thời, khi bắt đầu tiếp xúc với giới kinh doanh, cô cũng phát hiện đúng như Kha Văn nói, ‘Hoắc Doãn Văn’ là một cái tên vô cùng nổi tiếng! Không chỉ có thường xuất hiện trong lúc trà dư tửu hậu của đồng nghiệp, Hoắc Doãn Văn còn là khuôn mặt trang bìa thường xuyên xuất hiện trên nhiều tạp chí kinh doanh. Anh được xưng tụng là thiên tài kinh tế.

Sau khi đi làm được hai ngày, Nhan Như Ý xin quản lý cho về sớm để đến Tập đoàn Hằng Viễn lấy lại bộ hồ sơ để quên. Vừa mới từ phòng quản lý đi ra, Như Ý bắt gặp nữ thư ký đang hưng phấn đến điên cuồng: “Ngày mai, quản lý yêu cầu tôi đem tài liệu đến tập đoàn Hằng Viễn. Có lẽ trong thang máy buổi sáng sớm sẽ gặp được Hoắc tổng. A, ai đi mua sắm với tôi không. Tôi phải mua một cái váy với giày mới...” Cô nàng vừa nói, vừa dõm dáng ngắm mình trong gương.

Những nữ nhân viên khác hâm mộ nhìn cô thư ký: “Cô đó nha, đừng có chảy nước miếng khi nhìn thấy Hoắc Doãn Văn nha...” Nữ nhân viên khác kêu ré lên “Chảy nước miếng? Em sợ chị ấy té xỉu ngay dưới chân Hoắc tổng.”

Cô nàng thư ký thật sự hưng phấn, cũng không ngại sự trêu chọc của đồng nghiệp, khoác lác vô si. “Thôi đi, chảy nước miếng, té xỉu có là cái gì? Nếu như chị đây thật nhìn thấy Hoắc tổng, chị đây sẽ lập tức nhào vào trong ngực anh ấy, dùng sức ôm lấy anh ấy, sau đó trực tiếp OOX anh ấy. Ha ha...” Hoắc tổng nhất định thừa hưởng năng lực tình dục rất mạnh. A... chỉ nghĩ tới tâm tình chị đây liền thật phấn khích...”

Nghe đến đó, Nhan Như Ý thiếu chút nữa chết vì sặc. Đây có đúng là phòng làm việc của các bậc đàn anh đàn chị đầy kinh nghiệm không? Làm cô mấy hôm nay e lệ rụt rè vì sợ mọi người phiên lòng tay mơ như cô.

Đi tới bàn làm việc, Nhan Như Ý tắt máy tính, cầm túi xách, chào tạm biệt mọi người.

"Tiểu Nhan, bữa nay tan ca sớm vậy?" Thư ký ngạc nhiên

"A, còn một ít giấy tờ chưa nộp cho quản lý, nên hôm nay em xin về sớm để bổ sung, mai nộp. Tạm biệt!" Cô trả lời đơn giản, sau đó đi ra cửa. Vừa ra khỏi phòng làm việc, khoéo miệng hơi nhếch lên, cô không nhịn được thầm hài lòng!

Nếu để cho bảy sắc nữ trong kia biết, cô sắp đến Hằng Viễn, hơn nữa sẽ gặp mặt trực tiếp Hoắc Doãn Văn, không biết họ sẽ nhảy nhồm lên như thế nào? Có ghen tỵ hay không? Nhún vai một cái, cô vừa cười thầm vừa đi vào thang máy...

Từ xe buýt chuyển sang xe điện ngầm, lại từ xe điện ngầm chuyển sang xe buýt, rốt cuộc, cô đi tới khu vực đất đỏ nhất – tập đoàn Hằng Viễn!

Không hổ là tập đoàn lớn, cả khung cảnh bên ngoài cũng đã thể hiện xa hoa, rộng rãi. Trong bãi đỗ xe, có hàng loạt xe sang trọng. Vừa lúc, cô cũng thấy được chiếc xe Mercedes quen thuộc!

Ngay tại cửa ra vào, cô bị kiểm tra an ninh rất kỹ. Cuối cùng, cô cũng đã đặt chân vào Hằng Viễn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhiệt độ thấp trong phòng làm việc

Lúc này vừa đúng năm giờ, cách đây nửa giờ, cô đến phòng vệ sinh để giải quyết nhu cầu cũng đồng thời sửa sang lại quần áo, rửa mặt mũi để trông có thêm sức sống hơn.

5h15', cô đã lên đến tầng 10 – nơi làm việc của Hoắc Doãn Văn!

Vừa bước ra khỏi thang máy, cô loáng thoáng nghe được có người đang nói lớn tiếng. Đến gần, âm thanh này càng lúc càng rõ. Là âm thanh của Hoắc Doãn Văn, vô cùng tức giận!

Nhan Như Ý đi đến cánh cửa gỗ có treo bảng: “Phòng làm việc của Tổng giám đốc”. Đi vào bên trong, cô thấy có một cánh cửa nửa đang mở, bên trong có vài người đang đứng trước bàn làm việc cúi đầu, run run rẩy rẩy, có người còn đang cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán!

Mặc dù cô đang đứng ngoài cửa nhưng cũng cảm nhận được nhiệt độ bên trong đang giảm, tim ngừng đập, không dám thờ ơ mạnh.

Cô đi vào bên trong, liếc nhìn.

Hoắc Doãn Văn ngồi ở bên cạnh bàn, kích động quát lớn: “Các anh làm như vậy là không tôi ra gì cả! Nói cho tôi biết, ai mới là cấp trên của các anh? Các anh nghe theo chỉ thị của ai? Nếu ai cũng muốn thay tôi ra quyết định vì thì còn cần đến tôi – Tổng giám đốc này – làm gì? Nghe cho rõ đây, nếu hậu

quả của chuyện này nghiêm trọng, ảnh hưởng đến Công ty thì các anh phải tự mình gánh lấy trách nhiệm——"

Mấy vị quản lý đều không dám nhúc nhích, cúi đầu không dám mở miệng!

Ngoài cửa, lần đầu tiên Nhan Như Y nhìn thấy Hoắc Doãn Văn nổi giận như vậy, nghiêm khắc phê bình người khác, nói năng khí phách, thật làm cho người khác phải run sợ!

Thì ra anh ta không phải lúc nào cũng ôn hòa, anh ta cũng có một mặt thật đáng sợ!

Như Y thu hồi tầm mắt, xoay người thì thấy cô thư ký đang ngồi tại chỗ, run rẩy, gương mặt trắng bệch.

"Các anh cứ hết ra ngoài cho tôi——" Hoắc Doãn Văn tức giận rống lên. Cho dù là đang giận dữ, nhưng âm thanh cũng rất quyến rũ!

Tiếp đó, các quản lý của tập đoàn Hằng Viễn lần lượt đi ra ngoài. Người ra cuối cùng còn cẩn thận đóng cửa lại. Sau đó, họ lần lượt thở dài, nói lòng căn-vật, khuôn mặt ủ rũ như đưa đám đi về hướng thang máy.

Nhan Như Y hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói với thư ký: "Chào cô, tôi họ Nhan, tôi có hẹn trước với Hoắc tổng, phiền cô vào thông báo với anh ấy giúp!"

Cô thư ký nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đang đóng chặt kia, sau đó nhỏ giọng nói với Như Y: "Cô chờ chút rồi mới đi vào nhé, hiện giờ Hoắc tổng đang nổi giận, đi vào lúc này e không tốt lắm!"

Nhan Như Y nhìn thấy cô thư ký không dám vào lúc này nên nói như thế. Hơn nữa, cô cũng không dám vào thời điểm này.

"Anh ấy thường nổi giận như thế à?" Không biết tại sao cô lại buột miệng hỏi

"Không, Hoắc tổng chưa từng nổi giận như thế này bao giờ, đã chỉ trích ba tiếng rồi, còn ném luôn 2 bản kế hoạch đang chờ ký duyệt!" Thư ký giờ tay vuốt vuốt ngực, giọng điệu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Người đàn ông quyến rũ trong yên lặng

Máng ba tiếng?

Cô có thể hiểu

Nhưng đập bể 2 chiếc laptop ???

Lúc người có tiền nổi giận cũng thật quá lãng phí, nếu muốn phát giận thì trực tiếp tặng laptop cho người khác đi, cần gì phải đập bể như vậy, laptop cũng không có làm gì đắc tội với anh ta nha.

Số cô cũng quá "may mắn" đi, đụng ngay lúc anh ta nổi giận lớn như vậy, trăm năm mới có một lần nha.

Cô đành ngồi chờ trên ghế so-pha, lấy điện thoại chơi rần ăn trái cây, trò này cô chơi không tốt lắm, rần càng ngày càng dài, ngày càng nhiều khúc quanh.

Đúng lúc ấy điện thoại hiện lên 1 dãy số lạ, điện thoại vừa kêu 1 tiếng cô liền ngay lập tức nhận điện thoại, thật không cẩn thận mà.

Ách!

Đây là điện thoại ai gọi tới đây, mã số có chút ấn tượng nhưng mà cuối cùng cô cũng không nghĩ ra được là của ai.

Cô áp điện thoại lên tai, chuẩn bị nghe điện thoại

Bên kia điện thoại nhanh chóng truyền đến âm thanh mạnh mẽ: "Cô đang ở đâu?"

"Tôi..." Ai đây? Âm thanh này hình như cô đã từng nghe nhưng mà qua điện thoại lại không được rõ ràng. Chẳng lẽ lại là đồng nghiệp của cô? "Xin chào, xin hỏi ai đang gọi vậy ạ?"

"Họ không có nói cho cô hôm nay 5h30' đến phòng làm việc của tôi sao?"

Đầu kia cũng không nói mình là ai mà truyền tới là giọng không vui đang chất vấn cô

Nhưng mà rốt cuộc cô đã biết được ai gọi điện thoại tới

Hoắc Doãn Văn!

Nhan Như Y bỗng chốc đứng lên từ trên ghế, vội vàng giải thích: "Tôi sẽ đến ngay đây, tôi ở ngay bên ngoài phòng làm việc của anh."

"Vào đi!" bỏ lại ba chữ này, liền cúp máy

Nhan Như Y cầm túi xách lên, mỉm cười với thư kí, điều chỉnh hô hấp, sau đó đẩy cửa bước vào

Đập vào tầm mắt cô là văn phòng rộng lớn, vốn nên gọn gàng sạch sẽ nhưng mà giờ này lại vô cùng lộn xộn, giấy tờ vất lung tung đầy mặt đất, còn có hai chiếc máy tính bị ném bễ nằm đó

Nơi này giống như vừa bị một trận chiến tàn quét qua vậy.

Hoắc Doãn Văn mặc tây trang xanh dương, ngồi vắt chéo hai chân trên ghế dựa bằng da thật, hai tay để hai bên thành ghế

Anh đưa lưng về phía cô, bóng lưng anh tuấn mà thần bí

Trong phòng vẫn là bầu không khí âm u, bị đè nén.

Cô lẳng lặng đứng nhìn bóng lưng anh, bờ vai anh rất rộng, bộ tây trang càng làm tôn lên vóc dáng của anh, nhìn thập phần cao quý, hơn nữa ẩn dưới lớp quần áo ấy cô nhìn ra được phần lưng hoàn mỹ, mê người, cô tiếp tục nhìn anh từ trong ra ngoài, từ hai cánh tay, eo, đến đôi chân trắng kiện thon dài.

Hoắc Doãn Văn không nói gì, tự nhiên hút thuốc, trên đầu lượn lơ một mảnh khói mờ, sau đó khói mờ dần tản ra, phiêu đẳng khắp phòng, một bàn tay anh đang đùa nghịch chiếc bật lửa, kết... đạt... kết... đạt, ánh lửa lúc sáng lúc tối!

Không biết vì sao nhưng mà nhìn đến vẻ mặt đó của anh lại khiến cô đau lòng, khổ sở!

Chuyện vừa rồi có lẽ làm cho anh rất tức giận, buồn bực nếu không anh sẽ không có dáng vẻ như bây giờ!

Ý nghĩ vừa phát sinh làm cô hoảng hốt, vội vàng dừng lại!

Cô điên thật rồi, với một người xa lạ thì đau lòng cái gì chứ? Hơn nữa người xa lạ này còn không để ý tới sự đau lòng của cô, căn bản là uống phí tâm tư mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thỉnh cầu khó có thể cự tuyệt

Cô thận trọng tiến lên, nói: "Hoắc tổng, làm phiền ngài, tôi đến lấy túi hồ sơ"

Nói xong, cô lẳng lặng đứng một bên chờ đợi, đưa mắt khắp nơi tìm kiếm túi hồ sơ. Nhưng trên mặt bàn sạch bóng không có, những nơi khác xung quanh cũng không có!

Kết, đạt, kết, đạt, kết, đạt!

Anh ta không nói chuyện, tiếp tục bật tắt chiếc bật lửa. Âm thanh này làm phòng làm việc càng trở nên yên tĩnh, căng thẳng.

Cô có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình.

Mười ngón tay cô đặt trước bụng, xoắn vặn vào nhau cho thấy sự khấn trương của cô

"Cô tới muộn 15 phút, điều này là tối kỵ trong công tác, nhất là hẹn gặp công ty hoặc lãnh đạo là vô cùng thất lễ!"

Anh ta quay đầu lại, bắt đầu phê bình cô.

Cô đã muộn?

Điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng uất ức, rõ ràng là cô đã đến nơi này 15' trước.

Cô không phục, giải thích: “Thật ra 15’ trước tôi đã đến, nhưng tôi thấy anh rất bận nên không quấy rầy anh.” Cô cố gắng nói uyển chuyển một chút.

Hiểu cô đã nhìn thấy mình nổi giận, Hoắc Doãn Văn hình như có chút xấu hổ, lặng lẽ hút thuốc lá, mùi thuốc lá trong phòng ngày càng nồng đậm.

“Nếu hôm nay anh không tiện, hôm khác tôi liên lạc với trợ lý Triệu cũng được.” Cô cẩn thận nói xong, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Đồ của cô vẫn còn ở trong xe...” Hoắc Doãn Văn dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, sau đó đứng lên “Cô đi cùng tôi xuống xe, tôi đưa cho cô”

“Được” Cô bước chậm lại, thở phào nhẹ nhõm!

Cô và anh trước sau ra khỏi phòng làm việc, khi đi ngang qua nữ thư kí, Hoắc Doãn Văn trở nên rất nghiêm nghị, ngón tay nâng lên chỉ vào thư kí: “Cô nghe kĩ cho tôi, về sau tôi không có trong phòng làm việc, không được cho bất kì ai vào.

Nữ thư kí lập tức đứng lên, sợ sệt trả lời: “Dạ!”

Sau đó anh nắm lấy khuỷu tay cô kéo vào thang máy.

Sau đó cô đi theo anh đến bãi đậu xe, nơi này chủ yếu quản lý xe của cán bộ cấp cao nên dĩ nhiên toàn xe hạng sang.

Ánh sáng lúc trời chiều chiếu vào người bọn họ, dịu dàng, hoa mỹ mà mộng ảo. Lại được hôm nay thời tiết tốt, bầu không khí càng thêm mấy phần hương vị cổ tích

Cô nhìn anh được ánh sáng hoàng hôn chiếu vào, bao quanh là một tầng ánh sáng nhân nhật, không kiềm chế được hít sâu vào luồng không khí ngọt ngào ấy!

Hoắc Doãn Văn ấn tay vào điều khiển từ xa, một tiếng “tít” vang lên.

Cô lẳng lặng đứng bên cạnh xe chờ đợi!

Anh mở cửa xe, chui vào bên trong lấy ra một chiếc túi màu vàng đưa cho cô.

“Cảm ơn anh, Hoắc tổng!” , cô cầm lấy, kiểm tra lại đồ đạc của mình, chứng chỉ Anh ngữ cấp 8, chứng chỉ thư kí, bản sao chứng minh thư, giấy phê chuẩn thực tập của trường, kể cả chứng chỉ đăng kí tâm lý đều ở bên trong! “Hoắc tổng, vậy tôi đi trước, không quấy rầy anh nữa!”

Nói xong, cô xoay người bước đi!

Anh nhìn bóng lưng cô, thanh âm không lớn, không nhỏ hỏi một câu: “Hôm nay tâm trạng của tôi không tốt, cô có thể ở cùng tôi một lúc được không?”.

Thanh âm tràn đầy mệt mỏi, lại không biết có phải cô nghe nhầm không mà trong âm thanh đó còn chứa một phần dè dặt.

Giọng điệu như vậy khiến cho cô khó lòng từ chối được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Giải tỏa sự tức giận

"Nếu không vui thì chúng ta đi ăn cái gì đi, ăn xong thì vui vẻ lại ngay!" Nhan Như Y đề nghị, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi gặp chuyện không vui hoặc tức giận việc gì, cô đều giải tỏa bằng việc ăn uống, nhưng như thế không có nghĩa là ăn như hổ đói.

Phàm ăn như thế, thì chỉ là người có tiền mới có khả năng!

"Ngoài ăn uống ra thì còn cách nào khác không??" Hoắc Doãn Văn tất nhiên không cảm thấy hứng thú đối với việc ăn uống này.

"Thế thì chơi thể thao nhé. Khi cơ thể mệt mỏi, kiệt sức, những chuyện không vui đều đã được giải tỏa ra ngoài rồi!" Nhan Như Y nói.

"Vậy cô thích môn thể thao nào?"

"Tôi à? Bóng bàn!"

"Cô biết chơi bóng bàn sao?" Hoắc Doãn Văn ngạc nhiên nhíu mày, quan sát cô.

Nhìn anh ta tỏ vẻ không tin mình, Nhan Như Y không phục, nói ra mình đã từng có thành tích rực rỡ như thế nào. "Đừng có xem thường tôi như thế chứ,

tôi đã từng đoạt chức vô địch dành cho thanh thiếu niên quốc gia đó"

"Giải vô địch ư, không tin nổi!"

"Ha ha ——" cô cúi đầu cười một tiếng. "Tôi gạt anh làm gì, anh tin hay không thì tùy!"

"Người biết chơi bóng bàn không nhiều lắm. Bình thường có người cùng đánh bóng bàn với cô sao?"

"Năm tôi học đệ nhị, thời gian học tập vất vả, cũng không có thời gian chơi, hơn nữa, cũng không có người chơi cùng. Đến năm Đại học, Đoàn trường có tổ chức chơi môn thể thao này, vì thế tôi cũng có nhiều bạn đồng môn hơn, tuần nào cũng tham gia." Nhắc tới môn thể thao yêu thích của mình, trên mặt cô hiện lên nụ cười khó tả, hưng phấn vô cùng!!

"Vậy bây giờ thì sao? Còn chơi không?" Ánh mắt của Hắc Doãn Văn hiện ra một tia hứng thú.

"Cũng không tệ lắm, có một Câu lạc bộ bóng bàn ở vùng ngoại ô, gần nơi tôi ở. Hơn nữa, bạn cùng phòng của tôi cũng rất thích chơi, cho nên chúng tôi thường đến đó chơi vào lúc rảnh rỗi!"

"Này —— tài nghệ chơi bóng của cô tốt như thế, vậy chúng ta đến đó đi cho tôi mở rộng tầm mắt." Hoắc Doãn Văn đề nghị, đôi mắt đang u ám bỗng sáng lên hứng thú!

Trong một tháng này, cô đang vội tìm việc làm, thật đúng là chưa có đánh một trận nào cả! Nghe anh ta nhắc tới, chân tay cô có chút ngứa ngáy.

Nhưng cùng đi chơi bóng bàn ư?

Như Y nhìn Hoắc Doãn Văn: vô cùng tuần tú. Toàn thân giống như mang theo từ trường hấp dẫn, vô cùng thu hút. Cùng đi chung với một mỹ nam như vậy, cô có thể thoát được sự hấp dẫn của anh ta sao?

Không cần, cô không muốn trải qua cảm giác phức tạp đó đâu nhé!

Người như vậy thì cách xa một chút thì tốt hơn!

"Thật ngại quá, buổi tối tôi còn có việc!"

Trên mặt Hoắc Doãn Văn vừa mới xuất hiện một sự hăng hái liền biến mất, giọng nói lộ ra vẻ mất mát: "Vậy hãy xem như tôi đưa cô về nhà nhé!"

Nhan Như Y đứng yên không nhúc nhích, Trong mắt cô hiện lên vẻ do dự!

Hoắc Doãn Văn mở cửa bên ghế lái phụ, nói với cô: "Lên xe đi, bây giờ là giờ tan tầm, cô muốn tìm tuyến xe buýt của mình thì hơi khó khăn đó!"

Anh ta ngừng lại rồi nói: "Tôi cũng muốn đến Câu lạc bộ bóng bàn, tiện đường đưa cô đi một đoạn!"

"Thế à? Vậy tôi cũng không khách sáo, đến đó tôi sẽ trả tiền đồ xăng cho anh!" Nhan Như Y ngồi vào trong xe, vô cùng sòng phẳng nói, cô cũng không muốn nợ nần gì anh ta cả.

"À ——" Hoắc Doãn Văn cười cười, đóng cửa lại, khởi động xe: "Tôi cũng cần cô dẫn đường đến đó mà, như thế sẽ tiết kiệm xăng, tôi phải cảm ơn cô mới đúng!"

"Ha ha ——" Cô cười thành tiếng, anh ta cũng hài hước thật!

Chỉ là ——

Vào thời điểm này, cũng có người chơi bóng bàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Không cách nào che giấu được sự hấp dẫn

Xuống cầu vượt, phải đi gần 20' nữa, cuối cùng đã tới Câu Lạc Bộ Bóng Bàn.

"Có thể dừng xe ở chỗ phía trước đó" Nhan Như Y chỉ vào một cửa sổ của một ngôi nhà ba tầng. Đó là một Câu Lạc Bộ không có vẻ gì là đặc biệt lắm, vừa nhìn chính là nhầm vào túi tiền của lớp nhà giàu mới nổi.

Chiếc Mercedes vững vàng dừng lại, bọn họ mở cửa xuống xe!

Nhan Như Ý nhìn anh ta đi về phía cửa chính.

"Này, vào giờ này chắc không có người chơi đâu!"

"Không sao!" Anh ta không mặn không nhạt trả lời.

Cô đứng yên tại cửa xe. "Nhưng bóng bàn là phải hai người đánh mới được, anh đi một mình thì đánh với ai?"

"Có thể tôi cũng sẽ gặp được người giống tôi, đi một mình đấy?" Anh ta buông lỏng bả vai, lạt quan nói.

Nhìn anh ta cô đơn đi một mình, cô không đành lòng nói: "Thôi, để tôi chơi cùng anh!"

Nhan Như Ý thấy mình thật đáng giận, anh ta có gì đáng thương đâu mà mình phải chơi bóng cùng anh ta chứ?

Hoắc Doãn Văn khoe miệng cười, chờ cô đi tới!

"Anh biết chơi bóng bàn à, tôi thật nghi ngờ đấy? Nhan Như Ý đi đến bên cạnh anh ta nhăn sống mũi, giọng nói có phần xem thường

"Làm sao cô biết tôi không biết chơi?" Hoắc Doãn Văn không phục, hỏi ngược lại cô.

"Ừ thì những người có tiền giống như anh thì không bao giờ chơi môn thể thao bình dân này. Các anh thường thích: đánh golf, tennis, bi-a, ... ,

"Ha ha, một lát nữa chúng ta sẽ phân thắng bại nhé. Tôi sẽ dùng sự thật chứng minh suy nghĩ của cô là sai lầm!" Hoắc Doãn Văn khiêu chiến.

"Tốt, chúng ta phân thắng bại đi ...! Tôi sẽ cho anh toi bởi hoa lá, không còn mảnh giáp nào!" Nhan Như Ý cười đắc ý.

So tài với những môn thể thao khác, có thể cô sẽ do dự! Nhưng đối với bóng bàn thì, hắc hắc, dĩ nhiên là cô không có thực lực đối phó với tuyển thủ Quốc gia, nhưng mà đối phó với những tay chơi nghiệp dư thì cô chưa từng thua bao giờ!

"Cô gái nhỏ, cô đừng vội vui mừng sớm, nếu không lát nữa thua sẽ rất khó coi đó! Anh ta đi phía sau cô lên tiếng cảnh báo.

Cô có ý khi dễ anh ta nói. "Thôi đi, áo, vợt và bóng đều không có mà còn muốn thắng tôi, thật là mất mặt quá !"

"A ——" Anh bị cô chọc cười, tiếng cười rất vui vẻ!

Tầm mắt của Như Ý không khỏi bị tiếng cười dễ nghe ấy hấp dẫn, không ngờ anh ta đang cười, trên gương mặt đang cười đó có một lúm đồng tiền thật sâu! Rất đẹp, vì anh ta đang cười nên trông anh ta bình dị, gần gũi hơn rất nhiều!

Tiến vào Câu Lạc Bộ, Hoắc Doãn Văn chỉ vào khu bán đồ thể thao "Cô có muốn chọn cho mình một bộ không?"

"Không cần, anh tự chọn cho mình đi, tôi để đồ bên trong rồi!" Nhan Như Ý chỉ chỉ phương hướng nơi thay đồ "Tôi đi thay quần áo trước, gặp anh sau nhé!"

Nói xong, cô xoay người đi vào phòng thay quần áo

10' sau, Nhan Như Ý đi ra, trên người mặc quần áo thể thao màu trắng hồng.

Đã thay xong quần áo, Hoắc Doãn Văn đang đứng ở phòng thay quần áo phía trước chờ cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hoa rơi nước chảy

Vừa đánh trái bóng Như Ý thấy qua, Hoắc Doãn Văn không cách nào khống chế đưa mắt ngắm nhìn Nhan Như Ý. Ánh mắt của Doãn Văn di động từ cái cổ trắng ngần thon thả, cho đến đôi cánh tay nõn nà, bụng nhỏ ngực tròn, rồi dần đi xuống đến đôi bắp chân rắn chắc suông dài. Mỗi chỗ trên cơ thể Như Ý đều tràn đầy sức sống, kêu gọi đến mê người.

Hoắc Doãn Văn cố ép mình đưa ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt cô. Ánh mắt cả hai giao nhau trong giây lát, Nhan Như Ý thoáng rung động, đáy lòng tê tê đại đại, cô lúng túng phá tan cảm giác ngượng ngập: "Đến đây đấu một ván đi, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu. ..."

"Cô bé, nếu anh thắng thì thế nào đây?"

"Anh nói gì, dù sao đến lúc đó thua cũng không phải là em. . . Để tránh đến lúc đó anh thảm bại, quay ngược lại nói em khi dễ người khác. Anh muốn thưởng gì?" Nhan Như Y cười tràn đầy tự tin.

"Chỉ cần em không tính ăn đậu hũ. . . cái gì cũng có thể làm giải thưởng!" Hoắc Doãn Văn trêu chọc cô.

Gò má Như Y lập tức đỏ bừng: "Ái ui. . ., ai nói muốn anh chứ! Ừ, đến lúc thắng."

"Bằng không như vậy, nếu như em thắng, anh liền đồng ý thưởng em một yêu cầu, nếu như anh thắng, em sẽ thỏa mãn một yêu cầu của anh!" Doãn Văn chợt đưa ra ý kiến.

"Yêu cầu này không có giới hạn sao, chắc không bao gồm ‘em cầu hôn với anh’ chứ!" Cô chun mũi làm mặt xấu, đùa giỡn!

Hoắc Doãn Văn cau mày lại, nhăn nhăn trán, tràn đầy tức nuối: "Làm sao em biết đó là mục đích của anh? Ai, bị phát hiện rồi!"

Cả hai cùng bật cười, sóng vai nhau chơi vài trận bóng bàn. Như Y quả nhiên chơi bóng bàn cũng khá, làm cho Hoắc Doãn Văn thoát đầu đối phó khá khó khăn. Hoắc Doãn Văn ngay lập tức tập trung tinh thần thầy bóng, trở tay cài bóng, gia tăng lực tay, làm Nhan Như Y từ thắng đến thua.

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyen . o r g để có có chương mới hơn

Tinh thần Hoắc Doãn Văn lên tới trời, Nhan Như Y cuối cùng quá đà, trượt ngã. Đồng thời cũng tuyên bố, năm ván, Hoắc Doãn Văn thắng ba. Nhan Như Y giận không thêm đứng lên, thở hổn hển, gương mặt đỏ hồng, lấm tấm mồ hôi. Đáng ghét! Cô thế mà đánh bóng bàn thua. Hôn nữa còn bị người ta đánh cho hoa rơi nước chảy, không chừa mảnh giáp! Cô cũng thừa biết hai ván thắng là do Hoắc Doãn Văn đã nhường! Quá mất mặt rồi!

"Em lau mồ hôi đi. . ." Hoắc Doãn Văn vui vẻ, đồng thời đưa một cái khăn lông màu trắng, tới trước mặt Như Y.

Nhan Như Y nhận lấy khăn lông, giống như không quen biết anh, tỉ mỉ, từ trên xuống dưới, quan sát anh lần nữa. Hoắc Doãn Văn cũng thoải mái để Như Y ngắm trái nghĩa phải. Chỉ là, trước ánh mắt của Như Y, Doãn Văn từ từ cảm thấy có chút không thoải mái, nhất là vóc người của cô trở nên vô cùng hấp dẫn.

Dưới làn áo mỏng bị mồ hôi thấm ướt, bộ ngực Như Y trở nên trong suốt, phập phồng. Theo hơi thở dồn dập, bộ ngực đầy đặn cũng dập diu lên xuống. Nhìn đến đây, Hoắc Doãn Văn miệng đắng lưỡi khô, vội mở chai nước suối, tu một hơi.

"Thỏa mãn chưa?" Tận lực điều chỉnh hơi thở và cảm giác bất thường, Hoắc Doãn Văn nheo mắt nhìn Như Y.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh sẽ xấu hổ!

Nhan Như Y đầy hoài nghi nhìn Hoắc Doãn Văn: "Sao anh lại biết chơi đánh bóng bàn? Còn chơi tốt như vậy?"

Hoắc Doãn Văn chơi bóng rất tuyệt, tính toán đánh bóng góc độ cùng điểm rơi vô cùng xảo trá, tựa như tuyển thủ bóng bàn quốc gia.

"Đáng ra, anh không có thời gian chơi bóng mới đúng?" Cô nghi ngờ hỏi ngược lại anh. Anh hiện tại thực thực hư hư làm cho cô rất kinh ngạc.

"Anh như vậy nhờ đôi mắt." Hoắc Doãn Văn huyền bí chỉ chỉ đôi mắt của mình

"Mắt?"

"Bởi vì khi còn bé, anh rất thích chơi game, mắt không cẩn thận bị cận thị, nhìn mọi thứ rất mơ hồ. Lúc đó, anh nghe nói bóng bàn đối với mắt rất có lợi, nên anh đã quyết tâm đi học đánh bóng bàn. . ." Hoắc Doãn Văn buông chai nước suối xuống, tựa tại bàn đánh bóng, nhớ lại chuyện cũ!

"Vậy mắt anh bây giờ thế nào? Đã hết cận thị chưa?" Nhan Như Y vừa hỏi vừa lau mồ hôi trên trán.

"Ừ, lúc ấy cận thị do dùng mắt quá độ, học đánh bóng bàn một tháng, thị lực rõ ràng chuyển biến tốt. . . Cho tới bây giờ đôi mắt của anh không còn bị cận thị!" Ánh mắt của Hoắc Doãn Văn đột nhiên lấp lánh, hoàn toàn không chú ý, sức quyến rũ bắn ra bốn phía!

Nhan Y thiếu chút nữa quên mất hô hấp, trái tim mãnh liệt này lên một nhịp: "Anh thật. . . đẹp trai!"

"Hả?" Hoắc Doãn Văn thoáng ngẩn ra.

Không phải bởi vì được người khen thưởng, mà bởi vì là nàng thắng thần!

"Thật là đẹp trai, không trách được rất nhiều phụ nữ rất ưa thích người!" Nhan Như Y không hề khách khí, khen dồn.

Rõ ràng mọi người đều biết sự thật, cho nên ca ngợi anh lớn lên đẹp trai, cũng không có cái gì xấu hổ

Nàng không ngượng ngùng, nhưng Hoắc Doãn Văn lại âm thầm đỏ mặt, lảng tránh ánh mắt thân thiện nhìn thẳng của cô, lần nữa mở nắp chai nước suối.

Như Y lại có một phát hiện đáng giật mình...

Doãn Văn thế nhưng lại xấu hổ!

Khụ khụ khụ ——

Dáng vẻ anh tuấn mê hoặc phụ nữ, lại bởi tại người khác khen ‘đẹp trai’ mà ngượng ngùng đỏ mặt! Cô càng có nhiều cảm giác thân thiết. Hoắc Doãn Văn rất chân thật, gần trong gang tấc, chứ không phải vị thần ở xa cao không thể chạm được.

"Mấy ngày trước anh đi Anh quốc à, có thăm bạn gái không?" Cô tìm cách thay đổi đề tài.

"Ừ!"

"Cô ấy thế nào, có khỏe không? Mọi việc tốt chứ?" Cô quan tâm hỏi một câu, như một chuyện thường tình.

"Đã không sao, thời điểm anh đến, cô ấy đã bắt đầu có khẩu vị ăn uống tốt. Sau khi cô ấy xuất viện, anh mới quay về nước!"

"Anh xuất sắc như vậy, em nhớ bạn gái anh cũng nhất định rất đẹp!" Như Y không khỏi tưởng tượng trong đầu dáng vẻ người yêu của Hoắc Doãn Văn. Không biết cô gái ấy trông như thế nào mới xứng với một nam nhân ưu tú đến nhường này.

Nhắc tới bạn gái của mình, Hoắc Doãn Văn trở nên nhu hòa: "Cô ấy rất tuyệt vời!"

Có thể được Doãn Văn khen, sợ rằng không phải có thể sử dụng ‘cực phẩm nữ nhân’ để hình dung. Như Y thầm nghĩ.

"Muốn tiếp tục đánh sao?" Hoắc Doãn Văn cầm vợt bóng bàn hỏi!

"Không, không, em hiện tại sắp chết đói!" Ăn trưa lúc 12g, hiện tại cũng đã hơn bảy giờ tối, nàng làm gì còn hơi sức nhảy lên!

"Ha ha, vậy chúng ta cùng đi ăn cơm, được không?" Anh lần nữa muốn mời cô đi dạo!

Nhan Như Y không lập tức trả lời.

"Em không phải không đồng ý chứ?" Giọng điệu của Doãn Văn có chút gấp gáp, có hơi thất vọng!

Nhìn anh mất hứng, cô không đành lòng. "Hi hi, em đang suy nghĩ đi ăn cái gì!"

"A ——" Doãn Văn buông lỏng cười. "Tùy em, bằng không chúng ta lên mạng tra một chút hiện tại nhà hàng nào nổi tiếng nhất nhé!"

"Ý kiến hay ——"

Bọn họ vai kề vai đi ra khỏi sân bóng bàn, sau đó chia mỗi người một hướng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ăn ốc heo

Trong lúc đợi cô tắm rửa, thay quần áo, Hoắc Doãn Văn cũng đã thay xong quần áo của mình và ngồi trên ghế salon đợi cô. Thấy cô đi ra, anh ta đứng lên, đi về phía cô.

Trong tay cầm ví tiền, anh ta rất bối rối nhìn cô. "Thật ngại quá, nơi này không cả được thẻ, nên tôi không còn tiền mặt!"

"Không thành vấn đề, vốn là tôi nên trả tiền đấy!" Bọn họ thường xuyên đến chơi bóng nên có một quy luật: ai thua thì người đó trả tiền!

Nhan Như Y lấy tiền ra thanh toán! "Đi, chúng ta đi ăn thôi!"

"Ăn ở đâu đây? Cô thích ăn món gì? Nếu không thì chúng ta đi ‘Tôn Hoàng’ nhé?" Hoắc Doãn Văn rất nghiêm túc đề nghị.

Nhan Như Y có thể thấy được, anh ta sợ cô đổi ý nên cũng gấp gáp.

Mặc dù cô thật sự muốn đi đến “Tôn Hoàng” – một nhà hàng cao cấp - nhưng chẳng qua đây là một hoạt động thể thao thôi mà, có cần phải đến đó ăn không?

"Nơi đó thật phô trương quá, chúng ta đổi chỗ khác đi. Bụng tôi réo lên rồi, nhịn đói không tốt cho dạ dày!"

Hoắc Doãn Văn sáng tỏ cười, ý kia rất rõ ràng, bày tỏ đồng ý. "Vậy cô nói, chúng ta tới chỗ nào ăn?"

Hoắc Doãn Văn cười đồng ý. “Vậy cô chọn đi”

Nhan Như Y đảo tròn mắt, vỗ tay đề nghị. “Chúng ta đi ăn lẩu nhé! Tôi biết có một nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, cũng khá ngon đấy!”

Hoắc Doãn Văn rất cẩn thận hỏi. "Nơi đó có thể thanh toán bằng thẻ sao?"

Cô khẽ mỉm cười, trả lời lập lòe. "Có thể?"

"Vậy thì tốt rồi, cô chỉ đường đi!" Hoắc Doãn Văn rất lịch sự kéo vị trí ghế bên tài xế, để cho cô ngồi vào trong. Sau đó vòng qua đầu xe, chui vào vị trí tài xế.

Đèn xe sáng lên, chiếu sáng đường phía trước. Cô ở trong xe nhìn ra ngoài những vầng mây đỏ đã sắp tàn nhường chỗ cho bóng tối ngự trị, con đường phía trước quanh co, lằng lằng lại vô cùng đẹp mắt!

Nếu chen chúc trên xe buýt thì cũng chẳng bao giờ nhìn thấy những cảnh này!

Đúng vào lúc này, trên radio lại phát bài hát của Lưu Đức Hoa ‘ý trời’——

Nhan Như Y hòa vào giai điệu bài hát, thỉnh thoảng lại khe khẽ hát theo. Với sự dẫn đường của cô, bọn họ đi tới một nhà hàng bên sông. Nhà hàng này tuy không lớn nhưng bên trong đã đông nghịt người!

Nhan Như Y cùng Hoắc Doãn Văn nhanh chóng tìm được một bàn ở vị trí tương đối thoải mái yên tĩnh.

"Anh muốn ăn món gì?" Nhan Như Y đưa thực đơn đưa cho anh ta!

"Gì cũng được, cô chọn đi!"

Hoắc Doãn Văn hiển nhiên là xa lạ với nơi này, nhưng cũng không khách khí, quan sát xung quanh, nhìn bốn phía đều thấy mọi người ăn uống liên cảm thấy không quen. Tuy rằng đã phớt lờ nhưng trong lúc vô tình đã biểu hiện ra ngoài.

Nhan Như Y không hỏi thêm gì nữa, chỉ chuyên tâm chọn món ăn vì cô biết anh ta không chọn được cũng giống như cô khi vào “Tôn Hoàng”, vô cùng bối rối.

Cô cơ bản không nhìn thực đơn, liền gọi ra vô số món ăn: thịt dê nướng, sườn bò, óc heo, mực nhồi, tôm hấp bia, và rau cải.

Rất nhanh, một nồi lẩu được mang lên, nước sôi sùng sục.

"Thức ăn đến rồi, anh nếm thử chút đi, ngon lắm!" Cô giống như đang quảng cáo món ăn, thả óc heo vào nồi nước lẩu đang sôi, sau đó vớt ra bỏ vào chén của Hoắc Doãn Văn "Món này rất bổ đó, bình thường, tôi sẽ không cho người khác đâu!"

Hoắc Doãn Văn chân mày hơi nhíu lại, nhìn thứ giống như đậu hũ trong chén mình, lắc đầu một cái. "Vậy thì cô ăn đi, tôi không thích!"

"Anh không ăn à, vậy tôi ăn nhé... Ngon quá!" Nhan Như Y cũng không khách sáo, múc óc heo vào chén của mình, sau đó thản nhiên thưởng thức món ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ngủ quên

"Úmnh ——" Hoắc Doãn Văn nhắm mắt lại, cố gắng nuốt trôi miếng óc heo ghê tởm.

Thấy anh ta múc óc heo bỏ vào miệng, Nhan Như Y cười, nhìn anh ta “Thế nào, ngon phải không? Vừa tròn, vừa mịn, mùi vị lại không tẻ, ăn nữa không?”

Hả? Từ từ đã, nếu thứ này không phải là óc heo thì mùi vị cũng tạm, không cần nhai, lại ngon nữa. Mà đã ngon rồi thì không còn cảm giác ghê tởm nữa.

"Không tẻ!" Hoắc Doãn Văn vẫn còn cảm giác ghê tởm đầu lưỡi, nói.

"Thôi đi, rõ ràng là ăn ngon vô cùng mà anh lại nói ‘không tẻ’, đúng là không biết gì về ẩm thực cả!" Như Y bắt mắt trả lời.

"À ——" nhìn cô đang thể hiện vẻ mặt bất mãn, vô cùng đáng yêu, Hoắc Doãn Văn cười nhạt: “Ăn ngon lắm, được chưa?”

"Ừ —— được rồi, vậy thưởng cho anh một miếng nữa nhé!" Như Y lại thả óc heo vào nồi, nấu qua rồi bỏ vào trong chén của Doãn Văn.

Mặc dù món ăn này cũng rất ngon, nhưng đối với người như Doãn Văn thì giống như là cực hình vậy, chân mày nhíu lại!

“Ha ha...” thấy bộ dáng này của Hoắc Doãn Văn, Như Y liền bật cười.

Đối với bữa ăn ngượng ngập này, phải tạo một không khí vui vẻ mới được, cô tự nhiên nói: “Đúng rồi, để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện cười nhé!”

"Ừ, cô kể đi!"

Nhan Như Y chột do dự. "Mà thôi, tôi cũng đã kể rồi!"

"Thì cô kể lại đi, lòng hiếu kỳ của tôi bị cô khơi dậy rồi!"

"Ừ, nhưng tôi nói trước là hơi ngắn đấy!" Cô nhắc nhở.

"OK!"

"Có một nhân viên nam và một nhân viên nữ đồng thời đi làm trễ, kết quả, nhân viên nam bị trừ lương, còn nhân viên nữ thì không. Anh nhân viên không phục lắm, chất vấn cô nhân viên nữ: “Tôi đến trễ, bị trừ lương là vì ngủ quên. Còn cô cũng đến trễ như tôi thì tại sao lại không bị trừ? Cô nhân viên trả lời: “Tôi cũng ngủ quên!” Nhan Như Y kể xong, nhìn phản ứng của anh ta.

Ngủ quên, ngủ quên đó!

Hoắc Doãn Văn chỉ cười!

Nhan Như Ý quan sát Doãn Văn, về tìm tòi: “Thành thật mà nói, anh có trừ lương cô nhân viên ấy không?”

"Cô cảm thấy tôi sẽ đụng đến nhân viên nữ sao? Hoắc Doãn Văn không trả lời mà hỏi ngược lại cô.

Nhan Như Y quan sát Hoắc Doãn Văn từ trên xuống dưới, chỉ thấy một dáng vẻ uy nghiêm, đứng đắn, không tìm thấy một điểm nào là háo sắc cả. Rất khó tưởng tượng anh ta có hành vi quấy rối với nhân viên nữ trong phòng làm việc. Cô nghĩ sai về anh ta sao?

Nhan Như Y vô cùng nhanh miệng, tiếp tục tò mò: “Trong công ty anh có nhiều mỹ nữ có học thức như vậy, chắc chắn là họ cũng có tình ý với anh. Chỉ cần anh gạt đầu một cái, các cô ấy xếp thành hàng dài ấy chứ?”

Trong công ty, đúng là có nhiều nhân viên nữ có tình ý với Hoắc Doãn Văn, cũng thường liếc mắt đưa tình với anh .

Hoắc Doãn Văn ‘rất nghiêm túc’ suy nghĩ một chút, lắc đầu."Không có, nhân viên nữ của công ty chúng tôi rất chú ý hình tượng, rất đoan trang. Họ cũng muốn gả cho tôi nên ở trước mặt tôi họ không muốn phá hỏng hình tượng của mình, nên tôi không bị làm phiền!"

"Ha ha —— thật tự đại ——" cô bị anh ta chọc cười rồi, nhưng anh ta lại tự đề cao mình, thật quyền rũ mà!

Có tiền, có quyền, lại khô ngô tuấn tú, biết giữ mình trong sạch, anh ta không giống như những tổng giám đốc khác chỉ biết sa đọa. Rất tốt!

"Bạn gái của anh thật có phúc mới có được người yêu như anh." Cô cảm khái một câu!

"Ừ ——" Hoắc Doãn Văn cười nhạt, không muốn tiếp tục đề tài này.

Nồi lẩu cay rất phù hợp khẩu vị của bọn họ, món ăn kèm đầy bàn cũng bị bọn họ ăn sạch, không thừa lại một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đau lòng

Đĩ nhiên cuối cùng là Như Y trả tiền, nơi này chỉ là một quán ăn bình dân, sao lại có thể quẹt thẻ được chứ!

Lúc đi ra cửa, Hoắc Doãn Văn áy náy xin lỗi: "Đây là lần đầu tiên có cô gái mời tôi ăn cơm đấy!"

"Đây cũng là lần đầu tiên tôi mời một người đàn ông ăn cơm!" Cô cười, nói "Thế nào, tâm tình có tốt hơn chưa?"

"Cảm ơn cô!" Lần này, Hoắc Doãn Văn nói với cô lời cảm ơn.

Bọn họ nhìn nhau cười.

Ăn uống no nê, lại được ngồi cạnh mỹ nam, trong lòng Như Y không khỏi hài lòng. Vì không khí xung quanh bị toàn bộ hơi nóng của thức ăn bao phủ nên gò má của cô ửng đỏ, hơi mỉm cười!

"Đang cười cái gì thế?" Hoắc Doãn Văn hỏi, điệu bộ của cô làm cho anh không giải thích được.

"Ha ha, tôi đang suy nghĩ nếu như bạn cùng phòng và đồng nghiệp mà biết tôi và anh cùng nhau đánh bóng bàn, rồi lại cùng ăn uống, thế nào cũng hâm mộ và đánh tôi một trận!" Cô vừa nói, nụ cười trên mặt cũng thêm rạng rỡ!

"Có chuyện này sao?" Hoắc Doãn Văn có chút không tin.

Cô vội vàng gạt đầu. "Đúng, đúng, rất kinh khủng, có lẽ anh không biết mình có bao nhiêu sự quyến rũ đâu, họ vô cùng hâm mộ anh!"

Hoắc Doãn Văn nghiêng mặt sang bên, như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cô, muốn hỏi thêm, nhưng vẫn không hỏi, tiếp tục nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe.

Khi xe dừng ở dưới lầu nhà cô thì Hoắc Doãn Văn chợt mở miệng nói "Cô đang làm việc ở ‘Đế Hào’ à, nơi đó không thích hợp với cô đâu!"

"Hả?"

"Nơi đó không thích hợp với cô!" Hoắc Doãn Văn nhắc lại lần nữa.

"Tôi biết, nơi đó có quấy rối tình dục!"

"Không chỉ có quấy rối đâu..." Hoắc Doãn Văn nói được một nửa, sau đó tiếp: "Khách nơi đó toàn là các quan cao chức trọng, có lúc bọn họ cũng vô cùng ‘đòi hỏi’."

"Tôi biết rồi, anh yên tâm, tôi cũng đã tìm được công việc khác rồi!" Nhan Như Y lắc lắc tập hồ sơ trong tay. "Cái này chính là ngày mai trình cho trưởng phòng đấy!"

"Vậy thì tốt!"

"Ừ, tôi về đây!" Cô xoay người, mở cửa xe!

"Đúng rồi, tôi thấy cô còn có giấy ‘Chứng nhận quản lý thư viện’!"

"Đúng vậy, là tôi thấy thật tò mò với tên gọi này nên tự học thôi!" Sau khi nói xong, cô xoay người bước xuống xe!

Hoắc Doãn Văn qua tấm kính thủy tinh, vẫy vẫy tay với cô, quay đầu xe, nổ máy phóng đi.

Đi lên phòng mình, nụ cười trên mặt Nhan Như Y biến mất, túi xách trên vai rơi xuống, vô cùng buồn bã.

Sau lần gặp gỡ này, cô không còn cơ hội nhìn thấy anh ta nữa sao

"Mây thật là ngu ngốc mà, Nhan Như Y, mây thật ngốc, có biết không" Cô nhỏ giọng tự mắng mình. "Mình đã yêu anh ấy mất rồi, chỉ tự mình chuốc khổ thôi! "

" ____"

Cô thở dài, nhưng biết làm sao bây giờ!

Hoắc Doãn Văn đi thẳng một mạch đến khách sạn ‘Đế Hào’

"Hoắc tổng, anh đến rồi!" Quản lý khách sạn bước đến, báo cáo: "Ngụy cục trưởng có thể là uống quá nhiều, cứ khăng khăng yêu cầu Vương Thiên tiểu

thư phải ngủ chung, không cần quan tâm cô ấy đang phục vụ ai cả!"

"VẬY là ông ấy say rồi!" Hoắc Doãn Văn lạnh lùng, sau đó trực tiếp ra lệnh cho quản lý khách sạn: "Tìm một người khác tốt hơn, đưa vào phòng cho ông ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đế Hào

Hoắc Doãn Văn đẩy cửa phòng, bước vào. Sau khi xác nhận người dưới ánh đèn vàng là Ngụy cục trưởng - 37 tuổi - say lúy túy, một tay đang ôm Vương Thiến, một tay đang kéo nội y của cô xuống, bên tai cô nói khẽ: "Người đẹp, hôm nay nhất định phải phục vụ anh cho tốt nhé, anh muốn thưởng thức hương vị của đệ nhất mỹ nữ thử xem có ngon không! "

"Ngụy tiên sinh, tôi xem như anh điên rồi, anh có phải là cục trưởng không đấy?" Vương Thiến vừa kéo lại nội y của mình, vừa đẩy mặt anh ta ra.

"Lão Ngụy, hôm nay ông uống bao nhiêu rượu thế? Rượu nói cũng không phải là nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng, đến tai lão Tả, chắc là anh không muốn sống rồi!" Giọng Hoắc Doãn Văn không lớn không nhỏ vang lên, tràn đầy uy hiếp, không khỏi làm cho người khác sợ hãi.

Lão Ngụy đột nhiên không sờ mó lung tung nữa, thả lỏng tay đang ôm người đẹp ra, sau sau đó vờ mơ màng tựa vào trên ghế sa lon. "Không được à..., tôi thật sự say rồi!"

"Vương Thiến, cô ra ngoài trước đi!" Hoắc Doãn Văn thấy cô gái quần áo xốc xếch, ra hiệu bằng mắt!

"Vâng!" Cô gái này khoảng 25 tuổi, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, đang sửa sang lại y phục trên người mình, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lúc ra, còn lịch sự khép cửa lại.

Hoắc Doãn Văn không nói gì, ngồi vào ghế sa lon, châm một điếu thuốc, hút.

Dựa vào trên ghế sa lon giả vờ ngủ, Ngụy cục trưởng từ từ mở mắt, sau đó làm ra vẻ không biết gì, hỏi. "Hoắc tổng, vừa rồi tôi uống say quá, không làm gì mất mặt chứ?"

"May mà tôi kịp, nếu không, anh đã phạm sai lầm lớn rồi! Tôi biết tại Đế Hào, Vương Thiến là một đại mỹ nữ, đàn ông chúng ta ai cũng muốn thưởng thức một đêm, điều này có thể hiểu! Nhưng, Ngụy cục trưởng, anh cũng phải biết phân biệt rõ ràng chứ? Loại phụ nữ nào có thể lên giường, loại nào có thể ngẩng nhìn, anh cũng không biết sao?"

Nói đến đây, giọng điệu của Hoắc Doãn Văn trở nên nặng nề hơn, nghiêm nghị hơn: "Nếu như chuyện này đến tai lão Tả, cái ghế Cục trưởng này, anh còn ngồi được bao lâu?"

"Xin lỗi, Hoắc tổng, tôi sai rồi, cảm ơn anh đã cứu tôi kịp thời!" Ngụy cục trưởng liên tiếp bày tỏ cảm ơn, nhưng sau đó lại vô cùng tiếc nuối, trong mắt tràn ngập vẻ thèm khát: "Cô Vương Thiến này, thật đúng là mỹ nữ."

"Ha ha ——" Hoắc Doãn Văn bật cười thành tiếng, tỏ vẻ thấu hiểu, đưa tay vỗ bả vai của Ngụy cục trưởng. "Trong mắt tôi, Ngụy cục trưởng thật si tình, chẳng qua là chưa gặp được người đẹp hơn Vương Thiến thôi. Gần đây, Đế Hào chúng tôi vừa mới tuyển thêm một vài mỹ nữ, so với Vương Thiến thì trẻ tuổi hơn, đáng người gọi cảm hơn, ..."

"Thật sao?" Đôi mắt của Ngụy cục trưởng lập tức sáng lên.

"Tôi gạt anh để làm gì?" Hoắc Doãn Văn hỏi ngược lại anh ta.

Ngụy cục trưởng vô cùng hứng thú. "Có gái trình sao?"

Hoắc Doãn Văn đem tàn thuốc ấn vào gạt tàn trên bàn, nở nụ cười tà: "Chúng ta cũng đã quen biết nhiều năm rồi, có cái gì mà tôi giấu anh đâu! Nói cho anh biết, có một người mới tới, 17 tuổi, thân hình cân đối, chút nữa tôi cho người dẫn đến cho anh"

"Cảm ơn người anh em, anh yên tâm, sắp tới đây, nếu chính phủ phê duyệt hạng mục nào, tôi đều ưu tiên cho Hằng Viễn làm đối tác!" Lão Ngụy lập tức cam kết, sau đó ngồi chờ mỹ nữ đến cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hồng nhan tri kỷ

Đang lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi——" Hoắc Doãn Văn nhỏ giọng lên tiếng.

‘Lộp cộp’ một tiếng, cửa phòng mở ra, hai người đàn ông mang theo một cô gái bước vào.

Cô gái mặc chiếc đầm màu đỏ nhạt, làn áo mỏng manh, không che giấu cảnh phong tình chút nào. Chiếc áo ngực màu đỏ ép căng càng làm cho bộ ngực thanh xuân như chảy tràn ra, nắn liệt nóng bỏng, chưa nói đến gương mặt xinh đẹp nhường ấy!

Cục trưởng Ngụy vừa nhìn thấy, hai con mắt nhấp nháy tựa như chó thấy xương, nhìn chăm chăm canh chừng, miệng cũng quên khép lại!

Hoắc Doãn Văn vừa nhìn thấy biểu cảm của hắn, liền cười cười đứng lên: "Cục trưởng Ngụy, tôi còn có chuyện quan trọng muốn làm, cô ấy sẽ tiếp rượu với ông!"

Cục trưởng Ngụy gật đầu liên tục. "Hoắc tổng, anh vội đàm phán làm ăn, kiếm tiền, tôi cũng không làm phiền anh!"

Hoắc Doãn Văn liếc mắt nhìn cô gái: "Tiếp Cục trưởng Ngụy chu đáo, khiến ông ấy vui vẻ, cô sẽ được thưởng."

"Dạ, Hoắc tổng yên tâm, tôi sẽ tiếp đãi Cục trưởng Ngụy cẩn thận!" Có lẽ cô gái thật sự quá trẻ tuổi, giọng nói nhỏ nhẹ, âm thầm liếc trộm hai người đàn ông!

Hoắc Doãn Văn cũng không quan sát nhiều, dẫn đầu đi ra khỏi phòng, hai người đàn ông cũng theo sát!

‘Rầm——’ tiếng đóng cửa vang lên.

"Mỹ nữ thật xinh đẹp, tới đây nào!" Cục trưởng Ngụy giống như quỷ chết đói, ôm chặt lấy cô gái, đè cô xuống dưới, đôi tay đói khát vuốt ve khắp người cô gái, cắn mút làn da trắng nõn dưới cổ cô gái từng ngum từng ngum.

"Ô ô ——" bị ép chặt trên ghế sa lon, cô gái ép sát cơ thể gã, bật ra tiếng kêu vừa như khóc thút thít vừa như hưng phấn ——

"Hoắc tổng, mấy ngày không gặp ——"

Một giọng nói đầy nữ tính đột ngột cất lên, khiến Hoắc Doãn Văn dừng bước.

Nhìn thấy Vương Thiên, trợ lý đối ngoại của thị trưởng Tà, Hoắc Doãn Văn lộ vẻ mặt hơi chần chừ. "Cô chưa đi nghỉ?"

"Nhớ anh, em không ngủ được!" Vương Thiên uốn éo cái mông đi về phía Hoắc Doãn Văn, khoé mắt đong đưa.

Hoắc Doãn Văn nhếch khóe miệng lên, lạnh nhạt cười một tiếng. Mở cửa phòng ra, ánh mắt anh thâm thúy dừng lại ở trên người Vương Thiên. "Vào đi, uống vài ly!"

"Ha ha ——"

Vương Thiên theo Hoắc Doãn Văn đi vào trong phòng!

‘Phòng tổng thống’ quả nhiên vừa hào hoa, xa hoa lại tràn đầy phong cách uy nghiêm, tựa như chính chủ nhân của nó. Trên quầy rượu trưng bày nhiều loại rượu nổi tiếng, với các vỏ chai được thiết kế tinh xảo hoàn mỹ.

Hoắc Doãn Văn nâng ly rượu lên, chạm vào ly của Vương Thiên một tiếng keng thanh thúy.

"Tôi hôm nay cô chịu nhiều uất ức rồi!" Hoắc Doãn Văn nói xong, uống cạn rượu trong ly.

Vương Thiên cũng một hơi uống cạn sạch rượu, mờ ám nhìn chăm chăm Hoắc Doãn Văn. "Vì anh, chịu uất ức cũng không có gì! Anh yên tâm, em sẽ không hờ gì với thị trưởng Tà!"

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái! Mặc dù gã họ Ngụy chỉ là một cục trưởng cục nhà đất, nhưng dùng hắn cũng có chỗ tốt, lại không bỏ ra quá nhiều tiền!

Vương Thiên đắm đắm nhìn người đàn ông trước mặt!

Cô năm mươi chín tuổi bị cha dẫn đến khách sạn bắt bán thân, vào thời điểm nguy hiểm, cô mặc áo ngủ tìm cách trốn chạy, đúng lúc được Hoắc Doãn Văn cứu. Sau đó anh giúp cô đủ học phí học xong đại học. Tốt nghiệp rồi, cô theo làm việc bên Hoắc Doãn Văn!

Chỉ cần là chuyện của Hoắc Doãn Văn, cô nhất định toàn lực ủng hộ!

Coi như là hồi báo ân tình của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhất thời

Đối với việc cô nhìn anh bằng ánh mắt ái mộ Hoắc Doãn Văn làm như không thấy, đốt một điếu thuốc, thả ra làn khói trắng thật dài rồi nói. “Lát nữa tôi sẽ bảo quản lý đưa cho cô một bao lì xì một vạn!”

Vương Thiên cố ý hướng về phía anh nháy mắt, chân hướng vào trong ngực anh đi tới. “Hoắc tổng, em có thể lấy phần thưởng khác hay không? Em không muốn tiền!”

“Ha ha –” Hoắc Doãn Văn chột cười, trong ý cười hoàn toàn là giễu cợt, đáng vẻ như thật như không. “Vậy cô nói thử xem, cô muốn cái gì? Tôi trừ tiền ra cái gì cũng không có!”

“Em muốn anh, muốn anh có được không?” Vương Thiên đánh bạo nói. “Em không cần tình cảm của anh, chỉ cần thân thể của anh cũng tốt rồi!”

Nghe cô nói xong, nét mặt của Hoắc Doãn Văn không có chút giật mình, cũng không tức giận mà còn cười đùa. “Cô dám muốn tôi tôi cũng không dám muốn cô. Vương Thiên là ai, là người phụ nữ thị trường Tả yêu thích. Người phụ nữ của thị trường đại nhân làm sao tôi dám động đến đây –”

“Hoắc tổng –” Vương Thiên nụ cười khúc khích, hướng ngực Hoắc Doãn Văn tựa vào. “Em cái gì cũng không muốn, em sẽ chăm sóc lão Tả thật tốt. Thật sự, em thích anh khỏe mạnh thật lâu, em không cầu xin anh thích em, chỉ là khi chúng ta gặp nhau anh coi em là người phụ nữ bình thường là được rồi, em không mong muốn gì hơn, có được không?”

Hoắc Doãn Văn nắm bả vai cô nàng, kéo ra khoảng cách giữa hai người. “Vương Thiên, cô uống nhiều quá rồi, đi ngủ đi!”

“KHông – em không say, em rất tỉnh táo, đây đều là những lời nói trong lòng của em!” Cô lớn tiếng nói.

Anh đã cho cô ta sự nhượng bộ nhất định, vậy mà cô ta còn không hiểu đạo lý, vậy thì đừng trách anh vô tình.

Hoắc Doãn Văn bỏ tay khỏi người cô nàng, Vương Thiên liền bị đẩy lui về phía sau vài bước.

Nhìn anh cũng không thèm nhìn cô ta một cái, đôi tay để trong túi quần, xoay người đi về phía cửa sổ sát đất. “Vương Thiên, tôi cho tới bây giờ vẫn rất tôn trọng cô, cô ngàn vạn lần đừng để tôi phải coi thường! Còn nữa, lão Tả đối với cô thật sự rất tốt, mặc dù hẳn không thể cho cô một danh phận nhưng nói không chừng, ngày nào đó hẳn sẽ đưa cô ra nước ngoài, ở đó hẳn sẽ mang đến cho cô một gia đình! Cô suy nghĩ thử xem, nếu như bây giờ cô làm loạn, thì tình hình về sau sẽ ra sao?”

Vương Thiên cảm xúc đã ổn định lại rất nhiều, chỉ là yên lặng chảy nước mắt!

Hoắc Doãn Văn tiếp tục nói. “Cô là một người phụ nữ thông minh sẽ hiểu vì mình mà tính toán lâu dài về sau. Nếu như bởi vì xúc động nhất thời mà phá hỏng kế hoạch lâu dài, cô cảm thấy như vậy đáng sao? THật ra thì tiền tài bây giờ là chân thật mà cũng là đáng tin nhất. Cái khác, chỉ là nhất thời –”

Vương Thiên lau khô nước mắt, lần nữa sửa sang lại trang phục và cảm xúc. “Hoắc tổng, em hiểu. Chuyện này về sau sẽ không xảy ra nữa, em xin lỗi!”

“Ừ!” Hoắc Doãn Văn khẽ nhấp một hớp Brandy. “Ra ngoài đi, lát nữa tôi sẽ bảo quản lý đưa lì xì đến cho cô! Ta mệt rồi!”

“Dạ!” Vương Thiên gạt đầu một mực cung kính đối với bóng lưng của Hoắc Doãn, xoay người đi ra khỏi phòng của anh, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại!

Hoắc Doãn Văn tiếp tục nhìn xuống cảnh vật bên ngoài cửa sổ, đứng trên tầng cao nhìn xuống, giống như đem tất cả mọi thứ đặt xuống phía dưới chân mình. Anh thích chinh phục tất cả, cảm giác ở trên cao thật sự tuyệt vời! Chỉ là, bây giờ anh còn chưa có đứng trên đỉnh cao nhất của sự nghiệp, mặc dù đỉnh cao chỉ còn cách anh một bước!

Nhưng càng gần đỉnh cao thì càng vất vả, cũng rất gian nan, và cũng là nguy hiểm nhất!

Khuông mặt tươi cười xinh đẹp, tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ lại xuất hiện tởng đầu anh, trong mắt anh xẹt qua tia do dự --

Anh có chút bối rối nhắm mắt lại, thì thầm nói với mình. “KHông được, không được, vô luận là bất cứ ai cũng không thể phá hỏng kế hoạch của anh. Chỉ

có tiền cùng quyền lợi là chân thật nhất, những thứ khác chỉ là nhất thời –”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Luân hãm

Nhan Như Y sau khi tắm rửa xong lại mở máy tính. Trong đầu cô bây giờ đang rất loạn, chỉ muốn tìm một người bạn tốt để giải bày một chút!

Lúc mở QQ ra, thấy hình ảnh chim cánh cụt vẫn xám xịt.

Mặc dù xám, nhưng cô vẫn mở ra cửa sổ trò chuyện!

Hoắc Doãn Văn theo thói quen làm việc mở máy tính ra.

QQ âm thầm login, vừa mới login liền nhảy ra hàng loạt tin nhắn!

“Uncle, gần đây tôi có chút chuyện phiền lòng, tôi cảm thấy mình như trở thành một người xấu!”

“Có ở đó hay không?”

“Tại sao nhiều ngày như vậy rồi mà anh không có login?”

“Thôi, tôi out!”

“Anh mà không online là tôi out thật nha!”

“.....”

Nhìn tin nhắn không ngừng được gửi tới, Hoắc Doãn Văn ép buộc chính mình không được trả lời cô!

Anh đốt một điếu thuốc lá, tĩnh lặng ngồi bên máy tính, mặt không tỏ vẻ gì nhìn hộp thoại không ngừng gửi đến những biểu cảm phát điên, rơi lệ, khổ sở, ... Trong đầu tưởng tượng ra bộ dạng của người gửi, lúc này trên mặt cô sẽ là nét mặt nào –

Ngày thứ hai –

“Uncle, có đó hay không?”

“Vẫn chưa lên sao?”

“.....”

Anh vẫn cầm trên tay một điếu thuốc, lẳng lặng nhìn màn hình, nhìn tin nhắn được cô gửi tới đến tin nhắn cuối cùng, rồi cái đầu chim cánh cụt biến thành màu xám xịt.

Cho đến buổi tối ngày thứ ba –

“.....”

“Được rồi, vậy tôi tâm sự với anh một chút nha, nếu có rảnh rồi lên thì nhớ giúp tôi nha, tôi cần có người mắng cho tỉnh lại!” Nhan Như Y tâm phiền ý loạn gõ bàn phím, trên màn hình xuất hiện dòng chữ, ngay sau đó lại được xóa đi.

Lập lại mấy lần như vậy, mới viết. “Tôi giống như đang thích một người!”

Trước màn hình máy tính, Hoắc Doãn Văn thấy dòng chữ trên màn hình, ánh mắt rõ ràng tối đi, hần quên mất việc hút thuốc!

Ngay sau đó cái đầu hình cá nhỏ đáng yêu lại gửi đến tin nhắn. “Anh ấy là một người tôi không nên thích, tôi cùng anh ấy căn bản không cùng một thế giới, anh ấy rất có tiền, là một lão bản lớn –”

Hoắc Doãn Văn nhìn như bình tĩnh ngồi chỗ đó nhưng nhìn tàn thuốc dài rơi trên tay đã bán đứng anh, trong lòng anh đang rung động.

“Nghe đến đây, có thể anh sẽ cho là tôi yêu tiền của anh ấy? Nhưng tôi thề, tôi tuyệt đối không phải thích anh ấy vì tiền, tôi là thích con người anh ta nha! Anh ấy rất tuấn tú, rất nho nhã, rất có năng lực, rất biết chăm sóc người, ... anh ấy có nhân phẩm rất tốt!”

Như Y vừa gõ văn bản trong đầu vừa hiện lên bộ dạng của Hoắc Doãn Văn. Ở bệnh viện chậm rãi kéo cô lại bên người, tại bàn rượu cũng là anh giúp cô giải vây, không để cho cô bị người khác quấy nhiễu tình dục, kéo cô đến phía sau mình cũng chính là anh, cùng cô lấy lại lý lẽ cũng là anh, khi đánh tennis cũng chính anh đã giúp cô –

Thật chí, anh ở trong xe vẫy tay hẹn gặp lại cô, đều hiện lên rất rõ ràng trong đầu!

Nhan Như Y bắt lực nhìn màn hình, ngơ ngác!

Cô thật sự chưa gặp qua người đàn ông nào để lại cho cô ấn tượng sâu sắc như vậy, bọn họ tiếp xúc tính ra còn chưa đủ hai mươi tư tiếng đồng hồ!

Thế nhưng cô lại dễ dàng trầm luân trong hai mươi tư giờ đó, không cách nào kiềm chế được!

Thuốc lá rất nhanh cháy hết chỉ còn lại tàn thuốc, ‘hừm’ Hoắc Doãn Văn khẽ sở hít một hơi lạnh, vội vàng đem tàn thuốc trong tay vứt vào gạt tàn thuốc.

Sau đó, anh dùng ngón tay thon dài, gõ từng chữ trên bàn phím—

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: “Bảo vệ” người ấy

“Uncle, anh ấy thật là một người làm cho người ta không thể kháng cự, trong đầu tôi hiện tại đều tràn ngập hình ảnh của anh ấy——” Như Y bối rối!

Hoắc Doãn Văn bắt đầu gõ bàn phím: ‘Đừng vội vui mừng, người đàn ông này có lẽ cũng không phải là người tốt, có lẽ anh ta cũng rất tệ, cô không cần đặt tình cảm vào người anh ta.’

‘Uncle, người tốt cuộc cũng lên mạng, tôi rất nhớ Uncle!’ Thêm vào đó là một biểu tượng ôm thăm thiết. “Uncle vẫn mạnh chứ? Nhiều ngày không online, công việc bận rộn lắm sao?”

‘Ừ, chuyện công việc! Gặp cô rất vui. Bây giờ cô nên đi xem một bộ phim hay, uống cốc sữa nóng, đi ngủ một giấc, sáng hôm sau tìm người đàn ông tốt để yêu đương. Cô lập tức có thể quên người đàn ông kia đi.’

‘Uncle tại sao lại cho rằng anh ấy không tốt? Uncle chưa từng thấy qua anh ấy, anh ấy thật sự là người tốt mà!’ Không biết vì sao có người nói xấu Hoắc Doãn Văn, cô liền không nhịn nổi bênh vực anh!

‘Tôi hiểu rất rõ!’

‘Uncle đừng nói bừa, cũng chưa gặp qua anh ấy’ Cô khẳng khái

‘Nhưng tôi lại hiểu rõ đàn ông, nhất là cái loại lăm tiền, thành công!’ Hoắc Doãn Văn gõ câu trả lời!

Đọc những hàng chữ khẳng định ấy, Như Y hít sâu một hơi, sau đó tay gõ nhanh: ‘Hãy cho tôi lý do, chứng minh anh ấy không phải là người tốt!’

Hoắc Doãn Văn đọc câu chất vấn của cô, sau đó bắt đầu gõ bàn phím. ‘Qua miêu tả của cô, tôi đoán anh ta là một người rất nghiêm cẩn!’

Nghiêm cẩn? Như Y không thể không gật đầu. ‘Dạ!’

‘Một người đàn ông nghiêm cẩn đương nhiên có thể biết tự hạn chế, tự hạn chế nghĩa rộng là anh ta tính toán mọi chuyện rất chu toàn, giọt nước không lọt, nói cách khác tâm tư của anh ta rất kín đáo!’

Như Y đọc những lời này rất có đạo lý, chỉ là cô không hiểu ra sao. ‘Uncle, ý tứ kín đáo không phải là khuyết điểm chứ?’

‘Kể như vậy thường thường khiến cho cô đoán không ra ý định của hắn. Hơn nữa hắn đến cùng đã làm cái gì, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết! Nhất là doanh nhân, một khía cạnh đen tối của hắn cô không thể tưởng tượng đến đấy!’ Đánh xong câu này, Hoắc Doãn Văn khẽ miệng nhếch nụ cười tự giễu. Không sai, anh tới giờ chưa bao giờ cho rằng mình là một người tốt!

‘Tôi nghĩ, trên thương trường vô luận sử dụng thủ đoạn gì, đều là bình thường——’ Như Y tiếp tục phản bác.

‘Nhưng, cô có từng nghĩ qua, hắn đã có bạn gái!’

‘Tôi biết rõ anh ấy có, thật ra tôi không nghĩ muốn cùng anh ấy hẹn hò, chúng tôi căn bản không có cơ hội qua lại! Tôi chỉ là đôi lúc nhớ thăm anh ấy!’

‘Tôi nghĩ bạn gái hẳn nhất định là hỗ trợ sự nghiệp của hẳn, đàn ông như vậy một khi hiểu rõ mình phải làm gì, sẽ không vì bất cứ cô gái nào mà thay đổi đấy!’ Hoắc Doãn Văn gờ những lời này, nghiêm túc đọc qua một lần, giống như là đang dùng lực nhắc nhở mình, sau đó gửi đi!

Như Y thấy những dòng này, trong lòng lại tràn đầy tự giễu, nhưng hơn nữa là sầu não. Đúng nha, anh ấy đã có bạn gái, sao cô lại mất nhiều sức lực để làm mình rối rắm?

Nhưng ông trời tại sao lại để cho cô gặp một người đàn ông ưu tú như thế. Đã không phải duyên phận, sao còn để cô luân hãm?

‘Anh ấy rất si tình!’ Như Y chia sẻ cảm giác đối với Hoắc Doãn Văn.

Hoắc Doãn Văn mím môi mỏng, gờ ra một câu, tiếp tục chửi bới mình. ‘Đàn ông si tình thường thường càng tuyệt tình, cũng không phải là người tốt!’

"Doãn Văn, đang cùng ai nói chuyện phiếm đấy?" Một giọng nữ tính ướt rượt, thơm mát, từ phía sau ôm choàng lấy Hoắc Doãn Văn, sau đó khẽ hôn vào môi anh.

Hoắc Doãn Văn đóng QQ lại, quay đầu nhìn vào cô gái, cũng là người tình của hắn Diệp Vũ Nghiên. "Không có chuyện gì, nói chuyện với bạn bè thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Dây dưa

Tia sáng yếu ớt của hoàng hôn nhập nhòa rơi lên hai bóng dáng quấn nhau trên giường.

Áo choàng tắm của Diệp Vũ Nghiên đã xộc xệch rơi xuống, dáng người lồ lồm khiêu gợi, quỳ trước ngực Hoắc Doãn Văn. Mười ngón tay xinh đẹp của cô sờ soạng từ cẳng cổ nam tính màu đồng của Hoắc Doãn Văn cho đến khuôn ngực rộng. Từng cử chỉ nhẹ nhàng, lướt qua mọi góc ngách, trêu đùa những nơi nhạy cảm nhất.

Cô hất mái tóc dài uốn lượn của mình ra sau, lộ ra dung nhan kiều mị, sóng mắt long lanh, đầu lưỡi hồng chậm rãi cưỡi sát tới nơi nam tính nhất. Mở rộng khuôn miệng, Vũ Nghiên ôm trọn lấy tiểu vật quấy rầy ấy.

Bàn tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh cự vật.

Công phu trên giường của Diệp Vũ Nghiên không tồi. Cô hiểu rõ phải yêu chiều người đàn ông như thế nào.

Nhưng là hôm nay cô rõ ràng đã cố hết sức, miệng đu đưa mệt mỏi, môi lưỡi khô không khóc, mà bên dưới vì kích tình đã lai láng ướt đẫm, theo bắp chân chảy xuống, thế nhưng người đàn ông không một chút kích động.

Nhìn cô gái dùng tất cả vốn liếng khiêu khích vật nam tính của mình, Hoắc Doãn Văn đẩy cô ra : "Đủ rồi, cứ như vậy đi!"

Ngã vật xuống giường, Diệp Vũ Nghiên không chỉ thất vọng, mà còn cực kỳ khó chịu. Cô hiện tại cần anh thỏa mãn... nhưng anh

"Doãn Văn, hôm nay anh sao vậy? Như thế có chuyện khiến anh xao nhãng?"

Hoắc Doãn Văn kéo áo choàng tắm khoác vào người. Mái tóc rối tung càng lộ vẻ gợi tình. Anh ngồi dậy, dựa vào đầu giường, tâm phiền ý loạn đốt một điếu thuốc.

"Em về trước đi!"

"Không vui sao? Có gì phiền lòng, em giúp anh giải tỏa!" Diệp Vũ Nghiên chưa từ bỏ ý định, bò đến bên cạnh Hoắc Doãn Văn, dựa vào lồng ngực của anh.

Cô đi theo anh đã có một năm nay rồi, cho đến giờ anh chưa bao giờ giống như bây giờ ‘ nửa mềm không cứng rắn’. Trực giác phụ nữ khiến cô cảm thấy, người đàn ông này nhất định đã để ý người con gái khác.

Mặc dù quan hệ của bọn họ rất rõ ràng, hợp đồng "quan hệ" rất sòng phẳng. Nhưng suốt thời gian qua, Hoắc Doãn Văn cũng không đi tìm người con gái khác, nên cô cứ cho rằng mình trong lòng anh cũng có chút phân lượng. Ý vào đó, cô cho mình cái quyền tò mò.

Chỉ là, cô hiển nhiên quá đánh giá cao vị trí của mình trong lòng người đàn ông này!

Hoắc Doãn Văn dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô, phun ra một ngụm khói, lạnh giọng : "Tôi không có thói quen cùng người đàn bà xa lạ tâm sự!"

Giọng điệu của anh không châm chọc, không tức giận, chỉ rất thân nhiên nói sự thật.

Thái độ của anh làm cho người khác giận lên, chỉ trích anh, lại đủ để cho một người phụ nữ mất hết thể diện.

Diệp Vũ Nghiên ngượng ngập, không biết đối đáp thế nào. Người đàn ông này thật quá vô tình, cô phục vụ hắn một năm nay rồi, mặc dù họ cũng không phải ngày ngày lên giường, nhưng ít ra mỗi tuần cũng có một hai lần chứ? Hắn dám nói không biết nàng!

"Thật xin lỗi, vậy em đi trước, nhớ em thì gọi nhé!" Diệp Vũ Nghiên hôn vội lên má Hoắc Doãn Văn, rồi vội vàng nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào và biến mất.

Người đàn ông này là "kho tiền" của cô, chọc giận hắn chỉ mau chóng chấm dứt sự nghiệp của mình cùng tiền bạc!

Trong phòng, Hoắc Doãn Văn phiền não xoa mặt.

Đáng chết ——

Thế nào đang cùng Diệp Vũ Nghiên dây dưa, trong đầu anh chỉ toàn hình ảnh tươi cười của một cô gái, Nhan Như Y, xua đuôi cũng cứ bám chặt lấy anh.

Quý thần xui khiến, anh lại mở máy vi tính ra, đăng nhập vào QQ và bấm vào hình đầu cá nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cuộc điện thoại của Cao Hải

Ngồi trước máy vi tính, Nhan Như Y vẫn nhìn chăm chăm biểu tượng đã off line của nick chat, cất giọng oán trách với biểu tượng này: "Cái ông già này càng ngày càng quá đáng, không nói tiếng nào đã chạy mất dạng rồi!"

Lúc này, chuông điện thoại của cô lại vang lên, dây số không ngừng nhấp nháy.

Nhan Y cầm điện thoại, ngồi trên giường nói nhỏ: "Alô ——"

"Y Y, cậu đoán xem tớ vừa thấy ai nào?" Cao Hải cố tạo ra âm thanh thần bí, mang theo tiếng cười quái quỷ.

Anh ta luôn thích làm ra vẻ huyền bí, lại không quá đúng đắn, nên với lời nói của anh ta, cô cũng không có hứng thú: "Tớ không ở đó với cậu, cậu thấy ai, làm sao tớ biết?"

"Nói cho cậu biết nhé, tớ vừa đi bệnh viện thăm lão Từ về, ở đó, tớ nhìn thấy một cô gái..." anh ta cố ý lấp lửng.

Cô gái? Cái gì? Cô gái? Nhà của Từ Nhất Minh không ở thành phố này nên sẽ không có họ hàng, thân thích; không lẽ là đồng nghiệp? Nhưng, Từ Nhất Minh đang làm việc tại một công ty nhỏ, ngoại trừ nhân viên quét dọn thì tất cả là nam giới cả mà!

Thấy Nhan Y im lặng, tại đầu dây bên kia Cao Hải lên tiếng cười, có chút hả hê: "Sao thế? Có tò mò không?"

Nếu nói không để ý là gạt người, dù sao bây giờ bọn họ chỉ còn là bạn bè thuần túy, nhưng cô vẫn thân nhiên: "Điều đó là bình thường thôi, có gì lạ đâu chứ!"

"Ha ha, cậu không để ý thật sao?" Cao Hải vô cùng hưng phấn hỏi ngược lại cô

"Không!"

"Ha ha, tốt lắm, không hề để ý đến anh ta chứng tỏ cậu cũng không còn quan tâm đến anh ta nữa. Vậy thì làm bạn gái của tớ nhé!"

"Không dám, tớ mà làm bạn gái của cậu, đám bạn gái hiện tại của cậu đánh tớ chết mất?"

Cao Hải lập tức nói: "Chính vì cậu không đồng ý làm bạn gái của tớ nên tớ mới quen nhiều người khác để tìm người thích hợp. Nếu cậu đồng ý thì tớ chỉ có mỗi một mình cậu thôi!"

Cao Hải luôn nói thích cô, thích nhất là cô, nếu tin lời anh ta thì chỉ có nước lên sao Hỏa: "Ít ba hoa thôi, nếu cậu không còn việc gì khác thì tớ cúp máy đây!"

Sợ cô ngắt điện thoại, Cao Hải lập tức trở lại chuyện chính: "Tớ nói thật đấy, cậu phải quản lão Từ cho chặt vào, cô bé kia thật xinh, theo kinh nghiệm của tớ, cô ấy cũng rất thích lão Từ, cho nên cậu đừng lơ là cảnh giác!"

"Cám ơn cậu, tớ biết rồi!"

"Cậu có muốn ra ngoài uống với tớ vài chén không?" Cao Hải vẫn tiếp tục tán tỉnh.

"Không, đã quá muộn rồi, ngày mai tớ còn phải đi làm!"

"Được, vậy Chủ nhật nhé!"

"Tối đó rồi tính, tớ mệt quá, cúp máy nhé!" Nhan Như Y vội vàng cúp điện thoại, sau đó quăng lên giường!

Trong đầu nghĩ về những gì mà Cao Hải nói, có một cô gái đi thăm Từ Nhất Minh. Anh ta vẫn chưa bao giờ đề cập với cô về bất kỳ cô gái nào cả. Hơn nữa, cô gái này là ai?

Đang suy nghĩ, điện thoại bỗng vang lên, cô nhìn màn hình, là Từ Nhất Minh.

"Như Y, có phải Cao Hải vừa gọi điện thoại cho em phải không?" Từ Nhất Minh rất cẩn thận hỏi.

"Đúng thế, cậu ấy nói có một mỹ nữ đến thăm anh!" Cô trả lời, không một chút che giấu. Như Y là người như vậy, ăn ngay, nói thẳng, không thích lòng vòng, nói gần nói xa.

Từ Nhất Minh dừng lại, sau đó mới nói tiếp. "Cô ấy làm chung một building với anh. Có gặp qua vài lần, nghe nói anh nhập viện, cô ấy liền tới thăm!"

"Ừ, em biết rồi!" Như Y thân nhiên trả lời, đây là điều bình thường mà!

"Như Y, em sẽ không ghen chứ?" Từ Nhất Minh hỏi lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bạn bè cầu cứu

Ghen?

Cô ngoại trừ có chút tò mò khi nào thì anh ta quen thêm bạn khác giới mà không nói cho cô biết, thì không có cảm giác “ghen”: "Không có!" Cô thành thật trả lời.

Từ Nhất Minh sau khi nghe xong, một thoáng im lặng, bèn hỏi ngược lại: "Em thật sự không ghen sao?"

"." Như Y đã muốn nói lời chia tay, lời đã đến khóe miệng, cuối cùng lại nuốt xuống. Hiện tại anh ấy vẫn còn nằm viện, cơ thể chưa hồi phục, lúc này mà nói “chia tay” thì không có nhân tính: "Anh hôm nay thế nào, đã khỏe hơn chưa?"

Cô không trả lời câu hỏi của Từ Nhất Minh, quan tâm hỏi lại anh ta.

Sự quan tâm này của cô khiến Từ Nhất Minh đau lòng, dù sao là do mẹ của mình nên cô ấy mới không thể đến thăm mình: "Cũng đã tốt hơn nhiều, em đừng quan tâm nữa!"

"Vậy anh nghỉ ngơi nhé ——"

Nói xong, Nhan Như Y cúp điện thoại.

Từng ngày trôi qua, cuộc sống vẫn mãi tiếp tục.

Như Y nghe theo lời đề nghị của Hoắc Doãn Văn, xin thôi việc ở Đế Hào. Cô cũng tìm được một công việc khác có thể linh hoạt về thời gian hơn: phiên dịch. Công việc này không phải lúc nào cũng có, nhưng khoản tiền kiếm được cũng rất khá.

Không còn cách nào khác, chỉ mấy tháng nữa thôi, em trai cô phải vào Đại học rồi!

Ngồi ở trước bàn học, cô bắt đầu mang tài liệu Hán ngữ để dịch. Vì công việc này đòi hỏi độ chuẩn xác nên cô cũng cần tham khảo từ điển chuyên ngành.

“Tách” tiếng cửa mở vang lên, Cohen đang cầm một xấp tài liệu đi vào. "Ừm, Như Y, mau tới giúp tớ một tay!"

"Cái gì vậy? Sao mà cảm nhiều thế?" Nhan Như Y liền đi tới, cảm xấp tạp chí đặt trên bàn. Những thứ này đều có trên internet, không cần phải mang về như thế.

Đứng ở trong phòng Cohen, vừa vỗ vỗ cánh tay ê ẩm, vừa nói: "Những thứ này để bán giấy vụn đó. Hôm nay có người cho tớ đi nhờ xe về, tiện thể tớ mang về luôn!"

"Vậy sao cậu không trực tiếp mang đến tiệm ve chai?"

"Tớ cũng nghĩ thế, nhưng người ta chỉ đồng ý chờ tớ về thôi, còn đến tiệm ve chai ư, mất mặt quá!" Cohen lên tiếng than thở, sau đó, đem chồng tài liệu, tạp chí xếp gọn lại trong góc. Xong lại nói: "Ngày mai Chủ nhật, chúng ta đem bán đi!"

"Đồng nghiệp đưa cậu về nhà sao? Thế mà tớ cứ tưởng là bạn trai cậu!" Nhan Như Y hỏi.

"Trời, đừng nhắc tới anh ta nữa, rõ ràng là hẹn với tớ hôm nay sẽ cùng ăn cơm, nhưng cuối cùng là thất hứa, anh ta bảo có việc đột xuất nên phải đích thân giải quyết. Anh ta luôn hết mình vì công việc như thế, nhưng lương thì vẫn như cũ, không tăng tí nào!" Cohen oán trách, đi trở về trong phòng.

Nhan Như Y lại quay về bên máy tính, tiếp tục công việc đang dang dở.

Lúc này, biểu tượng QQ bạn tốt truyền đến tin nhắn

‘Nhan Y, cậu có ở đó không, cứu tớ với...’ Tin nhắn là cô bạn thời Đại học, cũng là người giới thiệu cho cô vào Đế Hào.

‘Sao thế? Cứu cái gì?’

‘Ba mẹ tớ đến thành phố này vào thứ tư, nhưng thứ tư và thứ năm tớ làm thêm ở Đế Hào, cậu có thể đi làm giúp tớ trong hai ngày này được không?’ cô bạn nói.

Ngay sau đó, lại vội vàng bổ sung thêm: ‘tớ cho cậu 3 ngày tiền lương, được không? Làm ơn đi mà, ba mẹ tớ cực kỳ khó tính đấy!’

Mọi người đều là bạn tốt, ở bên ngoài công việc cũng không dễ dàng gì, nếu có thể giúp, cô tất nhiên muốn: ‘được thôi, cậu cứ đón tiếp bố mẹ cho chu đáo vào. Tớ đi làm thay cho cậu!’ Nhan Như Y trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trong ly rượu nói hữu tình

Khách sạn Đế Hào, bên trong một gian phòng ——

Trên vách tường có dán rất nhiều hình ảnh người mẫu khiêu dâm, nude, các bức tranh miêu tả cảnh làm tình làm cho người người phải đỏ mặt, xấu hổ. Không khí trong căn phòng này thể hiện rõ đây là nơi ăn chơi vô cùng trác táng, sa đọa.

Xung quanh chiếc bàn tròn lớn là hơn mười người đàn ông đang bị bao vây bởi men rượu và mùi khói thuốc lá đan xen.

Mặc dù trên người đều khoác lên những bộ âu phục hàng hiệu, thời trang, nhưng lời nói của bọn họ đa phần là thô lỗ, tục tĩu. Dáng người như thổ phỉ, đầu thì trọc, bụng phệ,... cũng đủ thể hiện ra bọn họ là người như thế nào.

Ngồi ở vị trí trung tâm là Hoắc Doãn Văn, tay cầm ly rượu trắng, nói với người bên cạnh: "Lão Tam, lần này khu vui chơi của Đế Vương có thể khởi công đúng hạn, tất cả đều nhờ vào công lao của anh, tôi mời anh một ly!"

"Đó là việc tôi phải làm mà. Hoắc tổng kính rượu, tôi nào không dám nhận!" Nói xong, người đàn ông tên lão Tam, vô cùng sáng khoái nâng ly rượu lên, một hơi uống sạch. Sau đó, úp ly xuống dưới, một giọt cũng không rơi ra.

Những người khác không khỏi vỗ tay khen ngợi.

Hoắc Doãn Văn sau khi cạn chén, cũng vỗ vỗ bả vai của lão Tam. "Tôi thích tính cách của anh, vậy chúng ta kết nghĩa huynh đệ đi!"

Việc này đối với lão Tam mà nói thì vô cùng có lợi. Nhưng anh ta lại có một tật xấu: thích nghe những lời xu nịnh, thích sĩ diện. Nếu người nào không nể mặt anh ta thì về sau sẽ gặp không ít khó khăn.

Với trường hợp này, Hoắc Doãn Văn tất nhiên là biết cách lợi dụng. Nếu anh ta thích sĩ diện thì Hoắc Doãn Văn sẽ cho anh ta đầy đủ mặt mũi. Chỉ cần anh ta trung thành là đủ.

Trước đây không lâu, anh ta phụ trách khởi công xây dựng hạng mục khu vui chơi Đế Vương. Nói là khu vui chơi chứ thật ra đây là nơi ăn chơi trác táng cao cấp. Hoắc Doãn Văn đang chuẩn bị mở rộng diện tích làm ăn thì vương phải hạng mục này, anh đang phân vân không biết có nên phá hủy hay không! Nhưng khu vui chơi này làm ăn càng ngày càng phát triển, hơn nữa, chủ nhân thật sự của nó cũng là một nhân vật có tiếng tăm, khách ra vào cũng đều là người có lai lịch lớn.

Nếu hủy đi thì sẽ gặp khó khăn về sau!

Hoắc Doãn Văn cũng đã cho người cùng với chủ nhân kia thương lượng không dưới 4bốn lần nhưng không thành công. Bất đắc dĩ Hoắc Doãn Văn phải dùng chút thủ đoạn, tìm một tên xã hội đen phá hủy khu vui chơi này.

Dĩ nhiên, khu vui chơi kia cũng xuất thân từ xã hội đen, hơn nữa, cũng có danh tiếng, mà người dám chọc vào chính là lão Tam.

Anh ta quả nhiên rất lợi hại, không đến nửa tháng mà chủ nhân của khu vui chơi kia đã chủ động liên lạc với bọn họ, đưa ra giá hợp lý!

Không thể không nói, lão Tam là người làm việc rõ ràng, dứt khoát, hiệu quả cao!

Lão Tam vừa nghe Hoắc Doãn Văn nói thế, cảm thấy vinh hạnh, vội vàng nói: "Vậy anh sẽ là anh ta, huynh, đệ mời huynh!"

Nói xong, lão Tam liền cầm lên một ly, uống một hơi cạn sạch!

"Ha ha, người anh em nói đi, trừ 50 vạn ra, còn muốn huynh đây thưởng gì nữa?" Hoắc Doãn Văn đề ly rượu xuống, hào phóng hỏi.

"Anh thưởng thêm cho em thật hả?" Lão Tam mở to hai mắt: "Em thật sự có tư cách này sao?"

Hoắc Doãn Văn khẳng định nhìn lão Tam, vỗ bờ vai của anh ta. "Chỉ cần đệ muốn!"

"Ha ha ——" nhóm người xung quanh chính là thuộc hạ của lão Tam bắt đầu cười trộm

Sau đó có người mở miệng nói. "Hoắc tổng, anh ba của chúng tôi, nhất là mỹ nữ ở Đế Hào, không những nghe nói họ có dáng người chuẩn, gương mặt gợi cảm, học vấn cao, mà còn có rất nhiều người là tiểu minh tinh. Anh ba của chúng tôi vẫn luôn tìm cơ hội để thưởng thức một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Lão Tam nghe bọn thuộc hạ bán đứng khuyết điểm của mình chỉ cười, tất nhiên là nói đúng ý của anh ta, đã sớm gặp qua con bé đó rồi nhưng vẫn không có cơ hội gì!

"Ha ha, cái này không được gọi là yêu cầu đầu, Hoắc tổng đã sớm chuẩn bị rồi!" Một gã khác cũng tham gia vào dự án khu vui chơi Đế Vương nói, đồng thời xoay người ra lệnh phục vụ.

"Vô cùng cảm ơn, đại ca!" Lão Tam cùng đám thuộc hạ lại cùng nhau cung kính mời Hoắc Doãn Văn một ly.

"Tốt lắm, tốt lắm, chỉ cần đệ có mắt nhìn, tới hôm nay người sẽ thuộc về đệ!" Hoắc Doãn Văn hào phóng hứa hẹn, nói. Các mỹ nữ ở đây đều được huấn luyện tốt, hơn nữa cũng đạt được mục đích của mình, nên Hoắc Doãn Văn vô cùng hào phóng khoản đãi, không lo sẽ phát sinh những vấn đề khác!

Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại của Hoắc Doãn Văn vang lên. Anh cầm điện thoại, đứng dậy: "Xin lỗi, tôi ra ngoài một lúc, các anh cứ tiếp tục!" Nói xong, Hoắc Doãn Văn đứng lên, đi ra ngoài.

Bưng mấy bình Ngũ Lương Dịch đi về hướng phòng bao, Nhan Như Y chợt nhìn thấy một bóng người, trong lòng khẽ run lên.

Hoắc Doãn Văn!

Anh ta cũng ở nơi này sao?

Mặc dù mấy hôm nay, cô đều ảo tưởng đến thứ tư này sẽ kiếm thêm một ít tiền, sẽ có cơ hội gặp Hoắc Doãn Văn, nhưng lại không nghĩ là nhanh đến!

Cô thấy Hoắc Doãn Văn đang vừa nói chuyện điện thoại vừa đi đến một góc tường khác, nên cô cũng không chắc chắn lắm.

Cô có hơi thất vọng!

Được rồi! Dù sao cũng là người thuộc về hai thế giới khác nhau, anh ta có mặt ở đây cũng đâu có gì là lạ?

Đi đến cửa của một phòng khác, tiếng cười lớn bên trong đã theo khe cửa truyền ngoài, lời nói thô tục, âm thanh chỉ mới nghe thôi cũng biết đó là bữa tiệc của đám nhà giàu mới nổi.

Cô lịch sự gõ cửa, sau đó đẩy ra, đi vào.

Nhan Như Y vừa vào cửa, trong phòng lập tức yên tĩnh, cô cảm giác vô cùng kỳ lạ. Một đám người đều đồng loạt quay sang nhìn cô, ánh mắt giống như đang nghiên cứu một đồ vật.

Cô chưa kịp phản ứng thì đã có tiếng huýt gió, nhao nhao cả lên! "Tam ca, cô gái này vóc người thật cân đối, gương mặt xinh đẹp, cô ta được đấy!"

Thậm chí, có người còn đi đến cầm lấy cái khay trong tay Như Y, kéo cánh tay cô: "Lại đây mỹ nữ, ngồi xuống đây cùng tụi anh uống ly rượu nào!"

"Thật xin lỗi, tôi không tiếp rượu, tôi chỉ là nhân viên phục vụ thôi!" Như Y vội giải thích

Khách sẽ có những cử chỉ thân mật với nhân viên phục vụ, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là nắm tay, nhưng nếu muốn vượt quá giới hạn họ cũng sẽ hỏi đối phương xem có đồng ý hay không. Đương nhiên là nhân viên phục vụ đồng ý, chỉ cần giá cả hợp lý là được.

Thế nhưng, lần này Như Y nghĩ sai rồi!

"Cô em này thật không tệ, đôi chân mới thon dài làm sao, hấp dẫn quá!" Lão Tam nhìn từ trên xuống dưới mỹ nữ trước mắt, đôi mắt từ từ nhìn đến gương mặt, cổ, khuôn ngực, eo, đùi, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Không, tôi rất xấu xí, nơi này toàn là mỹ nữ, tôi chỉ đến từ vùng nông thôn thôi." Như Y vội lui về phía sau, vừa lo lắng nhìn xung quanh vừa suy nghĩ để tìm cách thoát thân.

Nhưng trong phòng này toàn là những gã lưu manh, cô có cơ hội để thoát không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cô gái, đừng cử động

Lão Tam một tay kéo Nhan Như Y vào lòng, cánh tay còn lại quấn ngang ngực cô: "Giám đốc Vu, tối nay cô này phục vụ tôi!"

Giám đốc Vu cho rằng chính quản lý khách sạn đã an bài người tới phục vụ, nên cũng giả là lấy lòng: "Tam ca muốn đàn bà kiểu nào mà chẳng được."

Nghe nói như thế, Như Y đối mặt với người đàn ông đang ôm mình: "Im miệng. Tôi chỉ làm nhân viên phục, không phải làm gái bao!"

Cô tức giận nhìn quanh, mặc dù hung hăng ra vẻ không sợ chết, nhưng cô tự biết hiện tại trong lòng cô có bao nhiêu lo sợ, hai chân đang run rẩy!

Giờ phút này, cô nhớ lại những lời nhắc nhở của Hoắc Doãn Văn. Cô thật hối hận, không nên sĩ diện, lúc ấy cô nên cự tuyệt bạn!

Cô dùng sức giãy giụa, nhưng đôi tay càng bị ôm chặt hơn, dục vọng chinh phục của lão Tam hoàn toàn bị khơi dậy: "Cô gái này đủ mạnh mẽ, kiểu tôi thích. Tiểu Hạc Tiểu!"

"Buông tôi ra, tôi không phải bán thân!"

"Có phải hay không tiểu thư, không quan trọng. Coi như duyên số, hôm nay tôi nhất định phải có cô!" Lão Tam bùng ly rượu lên, kê sát miệng Như Y.

Như Y dùng hết sức đẩy ly rượu ra, khiến ly rượu bay ra đập vào bàn ăn. Mảnh thủy tinh văng tung tóe trên bàn!

Phát ra đing tai nhức óc 'phanh' một tiếng!

"Chuyện gì xảy ra?" Một giọng trầm thấp tràn đầy uy nghiêm vang lên!

Mọi người cùng nhau chuyển tầm mắt ra cửa, hò hét đang loạn lên đột nhiên yên tĩnh lại!

"Đại ca, ta thích cô này!" Lão Tam nói!

"Hoắc tổng ——" Nhan Như Y vớ lấy cây cò cứu mạng, nhất thời nước mắt lưng tròng.

Hoắc Doãn Văn mặt không thay đổi nhìn Nhan Như Y một cái, sau đó nhìn về phía giám đốc Vu: "Ngài Vu, là ông sắp xếp? Sao người đẹp phục vụ

cho lão Tam còn chưa tới?"

"À? Đây không phải là Đồ quản lí chuẩn bị sao?" Giám đốc Vu còn không biết chết sống nói, thấy sắc mặt của Hoắc Doãn Văn thay đổi, lập tức hiểu mình sai lầm rồi, vội vàng nói: "Tôi sẽ đi thúc giục!" Sau đó người liền vọt ra khỏi phòng!

"Lão Tam, cô gái này tôi không thể để cho cậu động!" Hoắc Doãn Văn đi tới bên cạnh lão Tam, một tay nắm lấy Nhan Như Y.

Nhan Như Y lập tức thoát ra khỏi vòng tay ôm siết của lão Tam, chạy tới bên cạnh Hoắc Doãn Văn!

"Cô đi ra ngoài!" Hoắc Doãn Văn cũng không nhìn cô, lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ, cảm ơn Hoắc tổng!" Bị sợ đến mặt mày thất sắc, Nhan Như Y vội vàng chạy mất!

Đột nhiên bị đoạt mất gái, lão Tam thật không cam lòng: "Đại ca, chỉ vì một cô gái, làm mất sĩ diện của tôi, có đáng không?"

Hoắc Doãn Văn đưa tay khoác lên vai của lão Tam, cười cười...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Căn bản anh không phải người tốt

Nhan Như Y sắc mặt vẫn còn trắng xanh, thay quần áo và chuẩn bị đi về!

Vừa đi đến cửa, Hoắc Doãn Văn tức giận đẩy cửa bước vào ——

"Hoắc tổng ——" Nhan Như Y không biết làm sao nhìn anh, rồi lại nhìn chung quanh. Nơi này là phòng thay quần áo nữ, anh sao lại chạy vào đây?

Hoắc Doãn Văn sắc mặt như băng nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sắc bén nói rõ anh hiện tại rất không vui!

"Hoắc tổng, nơi này là phòng thay quần áo nữ!" Cô cố gắng nặn ra nụ cười nhắc nhở. Về mặt của anh quá dọa người rồi! Nhất là người anh toát ra mùi rượu nồng đậm, còn có đôi mắt ngầu đỏ, khẳng định anh đã uống rất nhiều.

"Anh biết rõ, hơn nữa cũng biết rõ chỉ còn một mình em ở đây!" Hoắc Doãn Văn cuối cùng mở miệng, mặc dù không cao, nhưng vẫn có thể nghe được rất tức giận.

"Hoắc tổng, chuyện mới rồi thật sự là cảm ơn anh. Em rất xấu hổ lại đem phiền toái đến cho anh!"

Anh không có để ý tới cảm ơn của cô, ngược lại bắt đầu chất vấn: "Cô gái, anh muốn hỏi em, đầu óc của em làm bằng đậu hũ à?"

Nhan Như Y giật mình, mặc dù nàng gặp qua anh nổi giận lôi đình với cấp dưới, nhưng đây là lần đầu tiên, anh nói chuyện như vậy với mình "Hoắc tổng ——"

"Anh đã nói qua với em, nơi này không thích hợp với em, sao em còn đến ——" Hoắc Doãn Văn thô lỗ cắt đứt lời cô, giọng nói càng ngày càng cứng rắn! "Em rốt cuộc là kẻ ngốc, hay tôi đây có mục đích khác, muốn kiếm bạn trai có tiền?"

Những lời khinh bỉ từ Hoắc Doãn Văn, Nhan Như Y không cách nào tiếp nhận được: "Hoắc tổng, em mặc dù không có tiền, nhưng mà em tuyệt đối không bán mình, mong chờ câu được con rùa vàng ở những chỗ như thế này! Em chỉ giúp bạn em hai buổi tối, nhà cô ấy có chuyện nên không đi làm được!"

Nghe xong lời của cô..., Hoắc Doãn Văn giảm bớt tức giận, cũng yên tâm hơn, còn may, cô không phải loại con gái đó!

Anh trầm mặc, Nhan Như Y lại châm chọc: "Nhưng em không nghĩ tới, anh lại làm chủ nơi này, nhìn qua sang trọng, nhưng lại tràn đầy kẻ cận bã.!"

Mới vừa rồi lúc cô đi ra, nghe một tiếp viên nói cho cô biết Hoắc Doãn Văn chính là ông chủ!

Thật đúng là khiến cô kinh hãi, đồng thời cũng làm cho cô thất vọng không ít!

Cho tới nay anh trong lòng cô luôn là một người đặc biệt tốt, sẽ không giống những kẻ có tiền làm những chuyện bản thiêu dâm loạn, sẽ không giống những người có tiền xem thường người nghèo, sẽ không phải kẻ từ đầu đến chân đều vương mùi tiền!

Nhưng thực tế?

Anh làm ông chủ một nơi lầy lội như vậy, đặc biệt chiều đãi các cấp lãnh đạo, thậm chí còn cùng xã hội đen xưng huynh gọi đệ!

Uncle nói đúng, anh căn bản cũng không phải là người tốt lành gì!

Đem uất ức trong lòng phát tiết ra ngoài, cô khoác túi lên vai, so với anh còn lạnh lùng hơn: “Hoặc tổng yên tâm, tôi về sau sẽ không trở lại những nơi như vậy!”

Nói xong, lướt qua anh, đi ra ngoài!

"Anh tiễn em!" Hoắc Doãn Văn xoay người, nhìn vào lưng cô!

"Không cần!" Cô lạnh lùng từ chối!

"Trừ phi, em muốn để lão Tam nhìn thấy, cho người bắt đi ——" Hoắc Doãn Văn thanh âm không nhẹ không nặng nhắc nhở cô, tuyệt đối không phải là uy hiếp!

Nhan Như Y bước chân run lên, có chút sợ!

Mới vừa rồi, cô nghe nói, đây là phòng bao của băng đảng xã hội đen. Tên bắt giữ cô lúc này là thủ lĩnh. Cục trưởng cục cảnh sát thấy hấn, cũng nể hấn vài phần.

Hoắc Doãn Văn kéo nàng: "Không muốn gặp chuyện không may, hãy cùng anh đi thôi!"

Như Y chỉ có thể đuổi theo bước chân của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Không nhận được tin đập nhanh

Lúc trở về anh lái xe, mặc dù mùi rượu vẫn nồng nặc, khuôn mặt đỏ bừng.

Anh vẫn trầm mặc không nói lời nào, trong xe không khí ngày càng nặng nề!

Rõ ràng là muốn anh đừng ngó ngang tới, nhưng một người như vậy sao lại để cô nhớ nhưng không quên được? Cô sẽ vì một lần vô tình gặp lại mà rung động!

Nhưng những lời khinh thường anh mới nói, cô tự cảm mình không “nhìn hấn cười khúc khích, hoặc sẽ cùng anh nói chuyện trên trời dưới đất!”

Ngồi xe của anh, được anh đưa về nhà, cô dường như vào thế bất đắc dĩ.

“Việc làm mới vẫn thuận lợi chứ?” Anh rút cuộc phá vỡ trầm mặc, nhìn cô một cái, hỏi!

"Tạm được!" Nàng lạnh lẽo chỉ nói hai chữ, cũng không muốn tiếp tục đề tài!

"Nếu như trong cuộc sống có gì khó khăn, có thể nói ra ——"

"Hoặc tổng, cảm ơn ý tốt của anh. Chỉ là anh có thể là hiểu lầm, tôi đến Đế Hào làm việc không phải vì tiền, mà là vì bạn! Không sai, tôi là người nghèo, nhưng chưa đến mức ngửa tay xin tiền ai!" Nhan Như Y tức giận gầm gừ.

Cô sẽ không để ai khi dễ cô, nhất là người đàn ông trước mặt.

Đối với biểu hiện không thân thiết của cô, Hoắc Doãn Văn không có biểu hiện tâm tình gì, trước sau như một tao nhã lịch sự, hi vọng không lộ. "Em có em trai hay em gái à?"

Thái độ tu dưỡng tốt của Hoắc Doãn Văn khiến cho Nhan Như Y cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá. Cô không thể không khôi phục lại cách nói chuyện bình thường: "Trong nhà còn một em trai và một em gái!"

"A, vẫn còn ở đi học sao? Học hành như thế nào?" Anh tiến thêm một bước. Thật ra, đối với gia đình cô, anh đương nhiên hiểu rất rõ! Nhưng anh không muốn nói cho nàng biết, mình chính là “Uncle”, người đã giúp đỡ cô đi học nhiều năm nay.

"Hai đứa nhỏ học rất tốt, xếp thứ nhất thứ hai toàn huyện, năm nay cùng nhau thi tốt nghiệp trung học, thi Quốc Nội đạt hạng nhất cũng không thành vấn đề!" Nhan Như Y tự hào!

"Này, cần rất nhiều tiền học phí, đúng không?" Hoắc Doãn Văn hỏi thăm, theo thói quen hơi ngả người về phía cô, kéo gần cự ly giữa hai người lại!

Nhan Như Y trong nháy mắt cảm thấy mình được hơi thở nam tính của anh bao bọc, không cách nào không chế , tâm hoảng ý loạn cả lên!

Thật là những cảm xúc xa lạ. Từ nhỏ, thường đại biểu học sinh toàn huyện, thi hùng biện, vô luận ở tình huống nào cũng bình tĩnh, thành thực. Vậy mà lần nào đối mặt với anh cũng hết hoảng?

"Dạ!" Cô không thể không thừa nhận khó khăn này. Cô quay mặt ngấm ngoài cửa sổ, không muốn mình sẽ không còn là mình!

Lúc này, Hoắc Doãn Văn giải thích."Cho nên anh mới nói, em có gấp khó khăn gì có thể nói cho anh biết. Anh có thể giúp em! Có lẽ em hiểu lầm ý anh. Anh cũng không sẵn sàng bảo sẽ cung cấp tiền cho em. Em là một cô gái tốt, anh nguyện ý giúp em bằng cách giúp em một ít công việc tốt!"

"Cám ơn, em thật sự không cần, bình thường em cũng nhận làm thêm vài việc." Nhan Như Y vội cự tuyệt. Người đàn ông này giống như ma túy, một khi dính vào rất dễ dàng bị nghiện. Mấy ngày nay cô vất vả mới “đá văng anh” ra khỏi đầu, cô không muốn mình lại rơi vào!

Tiền nọ nào cũng có thể kiếm được, tại sao phải gấp gáp anh hàng ngày.

“Tốt lắm!" Anh gật đầu một cái, kết thúc đề tài đang nói!

Nhan Như Y vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, hi vọng nhanh về đến nhà!

Nhưng ngay lúc đó, bụng cô đột nhiên đau đớn kịch liệt, cô cúi gập người, ôm bụng——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lúng túng tràn đầy

Giống như trong ngày mùa hè, mưa to gió lớn đột nhiên trút xuống, Nhan Như Y vừa cảm nhận cơn đau, lập tức liền đau nhức vô cùng, cơ hồ không thể thở được!Bà vai của cô run rẩy, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán.

Đang lái xe Hoắc Doãn Văn phát hiện có cái gì không đúng, vội vàng dừng xe lại: “Như Y, em sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?” Anh kéo cô tựa vào cánh tay mình.

Lúc này, mặt Như Y trắng toát, trán ướt đầm mồ hôi, đau đến mức cũng không mở ra được."Không sao, bụng của em bị đau chút thôi, nghỉ một lát sẽ tốt, anh lái xe đi!" Cô run run nói, không muốn đem thêm phiền toái lại cho anh.

Hoắc Doãn Văn tìm kiếm bàn tay cô, da lạnh như băng."Anh đưa em đến bệnh viện!"

"Không, thật không cần!" Như Y ngăn cản, chỉ muốn nói cho anh biết, không sao, về nhà uống thuốc giảm đau là được, nhưng cơn đau nhói ở bụng khiến cô nói không ra hơi. Đau đến mức lưng, cô nhìn anh quay đầu xe, lái đến bệnh viện gần đó.

Chiếc Mercedes nhanh chóng lao vào cổng bệnh viện lái vào bệnh viện, thẳng gấp trước cửa phòng cấp cứu. Hoắc Doãn Văn nhanh chóng xuống xe, vòng qua tay lái phụ, kéo cửa ra, ôm Như Y xuống!

"Tổng giám đốc, đề tôi!" Theo ở phía sau, trợ lý Triệu chạy tới, nói!

Hoắc Doãn Văn đem Nhan Như Y ôm vào ngực."Không cần, anh vào trước liên hệ bác sĩ đi!"

"Dạ!" trợ lý Triệu vội vàng tông cửa vào phòng cấp cứu, tìm bác sĩ trực.

Nhan Như Y không có chờ lâu một phút, được Hoắc Doãn Văn đưa vào phòng cấp cứu!

"Bác sĩ, cô ấy đau bụng dữ dội, có phải viêm ruột thừa cấp hay không?" Hoắc Doãn Văn đứng ở một bên hỏi, lo lắng. Về mặt rồi bởi không lời nào có thể miêu tả được!

Nằm trên giường bệnh, Nhan Như Y mặt đỏ bừng, cô thật muốn tìm chỗ trốn. Cô nào có viêm ruột thừa a!

Bác sĩ nữ cẩn thận xem xét, sau đó buông ống nghe xuống, cẩn thận dò hỏi."Tháng trước cô bị là ngày nào?"

"Là ngày mười tháng ba!"

"A, vấn đề không lớn, chỉ là đau bụng do kinh nguyệt, một hồi y tá tiêm thuốc giảm đau cho cô! Về nhà nhớ chú ý ăn uống nghỉ ngơi, từ từ sẽ bớt đau bụng!" Nữ bác sĩ vừa nói vừa ghi đơn thuốc!

Hoắc Doãn Văn nghe được lời của bác sĩ, về mặt khăn trương buồng lòng không ít, nhìn Nhan Như Y một cái. "Vậy anh ra ngoài chờ em!"

Cô cảm thấy gò má mình nóng phừng phừng, không cần soi gương cũng biết bộ mặt nhất định đỏ bừng. Cô cũng không dám nhìn anh, gật đầu một cái. "Dạ!"

Anh còn không mau ra ngoài, cô thiệt xấu hổ mà!

Nhưng Hoắc Doãn Văn hình như có ý trêu chọc cô. Vừa bước ra cửa, anh xoay người lại hỏi thăm cô: "A, đúng rồi, em chuẩn bị băng vệ sinh chưa? Nếu chưa, anh nhờ người đi mua ngay!"

"Không cần, không cần, trong túi em có!" Nhan Như Y vội vàng trả lời, sau đó nhắm tịt hai mắt lại.

Trời ạ, người đàn ông này không nên hỏi phải cận kề như vậy, có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cảm động

"Cám ơn anh!" Ra khỏi phòng cấp cứu, Nhan Như Y cảm thấy vô cùng lúng túng, xấu hổ, muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Còn đau không?" Hoắc Doãn Văn kéo khuỷu tay cô, vừa kéo vừa tạo khoảng cách gần giữa hai người.

"Đã đỡ hơn nhiều rồi, tôi không sao, anh cũng đừng lo lắng quá!" Nhan Như Y cũng cảm thấy khăn trương, vội đi nhanh xuống cầu thang, nhưng vì không cẩn thận nên đã bị trượt chân, ngã người về một bên.

Theo bản năng, cô ngã vào trong ngực của Hoắc Doãn Văn và anh cũng vội ôm lấy cô.

"A —— may quá, tiếc là không đếm được ở đây có bao nhiêu bậc thang!" Nhan Như Y thở phào, vừa cười vừa nói. Lúc ngẩng đầu lên, cô vừa đứng lúc đón nhận ánh mắt thâm thúy của Hoắc Doãn Văn.

Bỗng nhiên, gương mặt trở nên ửng hồng, cô vội cúi đầu xuống, nhìn sang chỗ khác.

Trên đường về, Hoắc Doãn Văn dừng xe cạnh một nhà hàng sang trọng.

"Hoắc tổng, có chuyện gì thế? Nếu như anh đang có việc, vậy tôi xuống xe ở đây cũng được!" Như Y cảm thấy ngạc nhiên, hỏi lại Hoắc Doãn Văn.

"Không có chuyện gì, cô cứ ngồi đi!" Hoắc Doãn Văn nhỏ giọng nói.

Trong lúc Như Y nghi ngờ, không hiểu chuyện gì sắp xảy ra thì một cô gái đi đến bên xe của Doãn Văn, trên tay cầm một túi thực phẩm.

Hoắc Doãn Văn nhấn cửa sổ xe!

Phía bên ngoài cửa sổ, cô gái khom người, đưa túi thực phẩm vào bên trong, nói: "Hoắc tổng, thức ăn vẫn còn đang nóng, hy vọng sẽ hợp với khẩu vị của anh!"

Hoắc Doãn Văn cầm tiền có mệnh giá lớn, đưa cho cô gái: "Làm phiền cô rồi, không cần thối tiền lại đâu!"

"Cám ơn, cám ơn!" Cô gái cảm tạ nói.

Ngồi một bên, Nhan Như Y nghĩ rằng Hoắc Doãn Văn vẫn chưa ăn tối nên gọi điện thoại đặt thức ăn. Nhưng không ngờ, cửa kính xe vừa được đẩy lên, anh bèn đưa túi tới trước mặt cô: "Đây là canh đậu đỏ, sẽ giúp giảm bớt đau bụng khi hành kinh!"

Một loại cảm giác mưng mưng cảm động xuất hiện trong lòng cô: "Cám ơn!"

"Không có gì!"

Xe lần nữa lại được khởi động, Hoắc Doãn Văn nhanh chóng lái xe hòa vào dòng xe đông đúc

Nhan Như Y cảm thấy mình nên làm một chuyện gì đó vì không khí trên xe có vẻ yên tĩnh lạ thường, cô bật nhạc, vừa hỏi chuyện: "Hoắc tổng, sao anh

biết được chỗ này có bán canh đậu đỏ? Có phải anh thường dẫn bạn gái đến đây mua?"

Hoắc Doãn Văn chậm rãi trả lời: "Bạn gái của tôi trước đây rất thích đến đây để ăn canh đậu đỏ. Hơn nữa, cô ấy cũng nói, đậu đỏ cũng rất tốt với em bé!"

"Ra thế!" Cô không biết nên tiếp tục đề tài gì tiếp theo? Nói về bạn gái của anh ta ư? Cô và anh ta vẫn chưa thân thiết để tiếp tục chủ đề này!

Xe của Hoắc Doãn Văn nhanh chóng đến trước nhà trọ của cô.

"Hoắc tổng, tôi về trước đây. Gặp lại anh sau. —" Cô đã nói lời “cảm ơn” với anh ta nhiều rồi, lần này thì đổi thành “gặp lại” thôi!

"Tiểu Nhan, cô chờ chút!" Hoắc Doãn Văn gọi cô.

Như Y xoay người, dò hỏi: "Hoắc tổng, còn có chuyện gì sao?"

Hoắc Doãn Văn như có điều suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào cô, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa xe: "Tiểu Nhan, thật ra thì tôi có cảm giác rất thân với cô. Cô giống như là ... em gái tôi." Chợt, anh mở miệng nói!

Nghe Hoắc Doãn Văn nói chuyện thân mật, Như Y nở nụ cười: "Vậy sao? Có lẽ là gương mặt của tôi vô cùng phổ biến đấy!"

"Tôi chỉ nói là “cảm giác” thôi, tôi có một người em gái, nếu bây giờ còn sống cũng trạc tuổi cô, hai mươi tuổi!"

Hoắc Doãn Văn đã từng xem qua hồ sơ của cô, tất nhiên là biết tuổi của cô. "Cô gái kia thế nào? Không ở đây sao?" Anh ta nói nếu ‘còn sống’—

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

"Ừ, em gái tôi đã qua qua đời vào mấy năm trước. Nó rất hiền lành, lại đáng yêu. Tình cảm anh em của chúng tôi rất tốt!" Nhắc đến chuyện đau lòng này, Hoắc Doãn Văn chậm rãi nuốt thuốc.

Vì không để cho cô hít phải khói thuốc lá, nên anh ta mở cửa sổ xe.

Thật ra thì Hoắc Doãn Văn không biết, cô rất thích mùi vị của loại thuốc này, hơn nữa, lại hòa vào mùi đàn ông của anh ta tạo nên mùi vị đặc biệt. Rất dễ chịu!

"Thật xin lỗi, tôi không có ý đó!" Vừa nghĩ đến có một cô gái cùng tuổi với mình, vì ngoài ý muốn mà không thể sống cùng người thân, bỏ lại bao nhiêu hoài bão, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc, bình an.

"Không sao, nên vừa thấy cô, tôi có cảm giác rất thân thiết. Hơn nữa, chúng ta cũng đã gặp nhau vài lần, tôi thấy cô thật là cô gái tốt, thật đáng yêu!"

Nghe Hoắc Doãn Văn nói như thế, cô không thể thốt ra được lời nào. Cô chưa từng nghĩ đến là mình có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho anh ta như vậy. Giống như là học sinh tiểu học được thầy giáo khen, vô cùng vui sướng.

Anh ta vừa nói, mình thật đáng yêu!

Vậy chính là anh ta cũng có ý mình bị anh ta hấp dẫn !

Suy nghĩ của cô đã bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo rồi, trái tim cũng bắt đầu nhảy múa. Có nên mong đợi thêm nữa không?

Anh ta sẽ nói gì tiếp đây?

Hoắc Doãn Văn nói tiếp, vô tình đánh một cái vào suy nghĩ trọng tâm của Như Y.

"Thật ra thì công việc của tôi rất bận rộn, cũng không tiếp xúc nhiều với những người như cô. Về sau, chúng ta lại không có cơ hội gặp mặt, nên tôi muốn dặn dò cô như người anh trai quan tâm với em gái của mình: xã hội ngày càng phức tạp, cô nhất định phải bảo vệ bản thân mình cho tốt, nếu không, rất dễ bị khinh rẻ!"

Giọng nói của Hoắc Doãn Văn khàn khàn, cũng tràn đầy từ tính, nghe rất hấp dẫn.

Nhưng tại sao khi nghe những lời nói này, cô cảm thấy không vui, không muốn ngồi ở đây nữa, cô muốn xuống xe.

"Hoặc tổng, cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi về đây, không làm phiền anh nữa. ——" Nhan Như Y vội vàng xuống xe, đi thẳng về phía cầu thang.

Lúc này, mình còn nói ‘gặp lại’, ha, xấu hổ chưa!

Vì cô không quay đầu lại, nên cũng không thấy ánh mắt của Hoắc Doãn Văn vẫn nhìn theo cô đi lên cầu thang. Lầu hai.

Đi vào trong hành lang, Nhan Như Y có cảm giác mình thật khô hạn, không vui, mất mát. Cô lại không hiểu tại sao mình có những cảm giác này. Giữa bọn họ chẳng tồn tại quan hệ gì cả. Anh ta nói không sai: không có cơ hội gặp lại, nhưng tại sao cô lại thấy không vui?

Cô mở túi xách, lấy chìa khóa phòng, mở ra. Sau đó, khép lại.

Đổi dép, cô mang canh đậu đỏ đặt lên bàn trà.

‘Tách, tách’ tiếng cửa mở vang lên, rất nhanh Kha Văn vào cửa. (Bạn cùng phòng của Như Y tên tiếng trung là Kha Văn nhé!) Hai mắt của cô nàng mở thật to, tràn đầy ‘truy vấn ngọn nguồn’ kiên định: "Như Y, tớ thấy biển số xe 66666 đưa cậu về nhà. Thành thật khai báo mau, có phải cậu đã....."

Giọng nói của Kha Văn tràn đầy hứng thú, tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Lúc này, Nhan Như Y không còn tâm trạng đề cập cô bạn tiếp tục đề tài này.

Bắt đầu ư?

Thật là nực cười, chưa bắt đầu đã kết thúc rồi. Hơn nữa, hai người ở hai thế giới khác nhau, nếu tình cờ gặp nhau, họ cũng chỉ đi lướt qua nhau mà thôi.

"Không có, cậu đừng áp dụng nghề nghiệp của cậu với tớ nhé!" Nhan Như Y trả lời hời hợt, đồng thời tay cũng mở nắp hộp thức ăn. Hương thơm trong nháy mắt lan tỏa ra không khí, khí nóng xông vào mắt đi theo nước mắt của cô, rơi xuống.

Cô vội vàng chớp mắt, nhanh chóng che dấu cảm xúc của mình.

"Thôi đi cô nương, cậu lại gạt tớ rồi. Có ông chủ nào mà hết lần này đến lần khác đưa nhân viên của mình về nhà không? Chuyện rành rành ra đấy, chỉ có kẻ ngốc mới tin cậu!" Kha vẫn theo lẽ thường phân tích.

"Thật mà! Nếu như tớ và anh ta có gì với nhau, anh ta lại đồng ý để cho tớ đi làm sao? Còn để cho tớ trong một căn phòng trọ tồi tàn này sao? Nếu anh ta không thuê phòng khác cho tớ ở, thì ít nhất anh ta cũng mua cho tớ quần áo mới chứ! "

"Vậy cũng đúng!" Kha vẫn suy nghĩ một chút thấy cũng hợp tình hợp lý. Hơn nữa, thời gian gần đây cũng thấy Như Y không xuất hiện bất kỳ tặng phẩm cùng trang phục mới nào cả. Cô nghi ngờ hỏi: "Này, có thật là không có gì đó chứ?"

Nhan Như Y lúc này đang uống canh đậu đỏ, nghe vậy liền than thở: "Chỉ hai à, cậu đề cao tớ quá. Cậu cho rằng tớ là ai chứ: đáng người bình thường, vóc người tầm tầm; còn người ta là Tổng giám đốc đấy, xung quanh có biết bao nhiêu là mỹ nữ, anh ta cần loại nào thì có ngay. Loại người như tớ thì lọt vào mắt của anh ta sao? Nếu như tớ thật sự muốn tìm chỗ dựa, chắc cũng phải tìm mấy ông già năm mươi, sáu mươi tuổi rồi. Cũng không tệ nhỉ!"

"Cũng được à. Chờ mấy ông già đó xuống gặp Diêm Vương, thế là cậu có ngay quyền thừa kế hahaha!"

"Ha ha ——" Nhan Như Y cũng cười phụ họa. "Cậu cũng đừng nghĩ mấy ông già đó là đồ ngốc nhé. Họ rất khôn ngoan lắm, luôn luôn chứng nhận tài sản trước khi kết hôn đấy!"

"Hum, thế giới này thật bất công mà. Người giàu ngày càng giàu, người nghèo ngày càng nghèo!" Kha Văn bi ai thở dài.

Nhan Như Y cũng không trả lời, chăm chú ăn đậu đỏ.

Ừ, thế nào cũng mặc kệ, canh này rất ngon. Cô cảm thấy bụng ấm áp, nhẹ hơn.

Hoắc Doãn Văn trở lại khách sạn Đế Hào, vừa lúc chạm mặt với lão Tam đang ôm tiểu Minh Tinh Diệp Vũ từ thang máy đi ra.

Diệp Vũ trông thấy Hoắc Doãn Văn, trong ánh mắt mang theo oán giận! Mặc dù trên mặt còn lớp trang điểm, nhưng thân thể lại lộ ra vẻ mệt mỏi, hai chân đứng không vững. Đã trải qua những chuyện gì, có lẽ là không cần nói nữa.

"Đại ca, cảm ơn nhiều, ngôi sao lớn này ngon thật, ngon hơn nhiều so với những đĩa khác mà em đã hưởng thụ đó!" Lão Tam vừa cười hì hì vừa nói, nét mặt kia lộ vẻ thật sự rất sáng khoái, rất sung sướng!

Hoắc Doãn Văn nhếch môi, sau đó lại gần nói thầm một câu vào lỗ tai hắn.

"Ha ha, đại ca, chỉ bằng cái cô em xinh đẹp này sao. Anh yên tâm, em nhất định đi theo anh.!" Lão Tam tương đối giảng nghĩa khí thế đạo!

"Tốt lắm, tốt lắm!" Hoắc Doãn Văn cười, gật đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lão Tam vui mừng ôm Diệp Vũ ra khỏi Đế Hào, bỏ lại sau lưng là vách tường thủy tinh của Đế Hào và những nhân viên bên trong. Nơi này thật hỗn tạp!

Hoắc Doãn Văn vừa đi vào thang máy, điện thoại di động liền vang lên ——

"Alô!" Vừa nhấn số tầng muốn đến, vừa nghe điện thoại.

"Lão Hoắc, đã trở lại rồi à?" Trong điện thoại truyền đến cười nhạo báng!

Người gọi điện thoại không ai khác là gã bạn thân Trịnh Húc Thành.

"À ——" Hoắc Doãn Văn cười cười, không phủ nhận: "Tớ đang lên!"

Vừa rời quản lý đã gọi điện cho Hoắc Doãn Văn, nên anh cũng biết các anh em tốt đã tới đây.

"Nhanh nhanh, còn chờ mỗi mình cậu đó. Cậu không có ở đây, mọi người không có hứng thú uống rượu." Trịnh Húc Thành thúc giục. Giọng nói không hề e ngại, chứng tỏ tình cảm giữa bọn họ rất tốt.

"Đến ngay đây!" Hoắc Doãn Văn nói xong, thang máy cung lên đến tầng tám, 'keng' cửa thang máy mở ra.

"Hoắc tổng đến rồi, các vị khách đều chờ anh đấy!" Đứng ở cửa thang máy, cô nhân viên lễ tân lễ phép nói, phong cách phục vụ chuyên nghiệp dẫn đường cho Hoắc Doãn Văn.

Hoắc Doãn Văn vừa đẩy cửa tiến vào, liền bị các vị khách nam thanh nữ tú la lớn, yêu cầu phạt rượu.!

"Một chai bia hoặc một ly rượu trắng, cậu chọn đi! Ai đã đề cho chúng tớ phải đợi?" Uống đến nổi đã cởi áo khoác, lộ ra áo thun T-Shirt màu hồng nhạt; Trịnh Húc Thành, một tay giơ lên beer Yên Kinh, một tay giơ lên Ngưu Lan Sơn nhị oa đầu, đi về phía Hoắc Doãn Văn.

"Đứng, đứng cậu chọn đi. Tớ vừa xuống máy bay là lập tức đi gặp cậu. Kết quả cậu sử dụng giờ đây thun, phải phạt!" Trong nhóm, nhỏ tuổi nhất là Kiều Tiêu Tiêu, cậu cũng phụ họa theo, sau đó đứng dậy gấp đồ ăn.

Ngồi ngay ngắn ở trên ghế Kiều Hoàn phía xa, cũng chính là anh trai của Kiều Tiêu Tiêu, tay đang kẹp thuốc lá, vờ như tốt bụng, đề nghị "Uống rượu đi, uống bia mau no bụng lắm!"

Những vị nam thanh nữ tú còn lại không nói gì, nhưng tất cả đều nhìn vào cử động của Doãn Văn, để xem anh chọn loại nào.

Trước đây vài giờ đã uống không ít rượu, bây giờ mà uống nữa, bảo đảm ngày mai sẽ khó chịu. "Hôm nay sao lại uống rượu trắng?" Hoắc Doãn Văn kinh ngạc, nhìn chăm chăm ly rượu trong tay bạn tốt.

"Cái này gọi là đang tiết kiệm tiền, nếu không thì cho cậu uống tám hoặc chín bình Ngũ Lương Dịch, Mao Thái gì đấy!" Chu Dương lúc này mới mở miệng, đùa giỡn nói.

Cầm ly rượu trong tay Trịnh Húc Thành mở miệng: "Cũng đừng xem thường mấy bình rượu trắng này nhé. Chu Dương đã rất vất vả mới ăn trộm được từ ông bố khó tính của cậu ấy đấy. Xem này, hương vị tuyệt quá."

Rượu này thật quá quý, Trịnh Húc Thành nói tới đây, còn vươn ngón tay cái ra, sau đó hỏi lại Hoắc Doãn Văn: "Uống cái nào?"

Hoắc Doãn Văn đem ly rượu để trên mặt bàn, búng ngón tay, nói một cách tự nhiên: "Có rượu ngon, tớ uống, rót đầy vào!"

"Phải thế chứ!" Trịnh Húc Thành rót tràn rượu vào ly.

Hoắc Doãn Văn cũng không nói hai lời, ngửa cổ uống một hơi, cạn sạch ly rượu hơn năm mươi độ.

Không còn cách nào khác, đây là quy tắc, ai bảo anh đến trễ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Không nên bắt đầu, sẽ phải kết thúc

Nhóm chiến hữu này của Hoắc Doãn Văn đều biết nhau từ thời trung học, toàn là thiếu gia con nhà không tràn tiền của cũng đầy quyền thế! Mặc dù bối cảnh xuất thân đều danh gia vọng tộc, nhưng không ai trong nhóm bộc lộ điều đó. Tất cả đều đặc biệt chân thành, đầy nghĩa khí, cho nên mấy người họ tình cảm vẫn luôn tốt vô cùng!

Không có việc gì, không có cơ hội cũng sáng tạo cơ hội tụ tập một chỗ uống rượu, hát hò, xoa mặt chược ...!

Hôm nay Kiều Tiêu Tiêu từ nước ngoài trở về, cho nên mọi người lại chớp lấy cơ hội "tẩy trần" cô mà tụ tập một phen!

"Anh Văn, em muốn ngồi gần anh!" Kiều Tiêu Tiêu di chuyển cái ghế cùng Hoắc Doãn Văn dựa vào nhau, cười híp mắt, giống như thèm thường đến chảy nước miếng.

Chu Dương vo tròn một ít khăn giấy, ném về phía cô: "Lau nước miếng đi!"

Kiều Tiêu Tiêu vội vàng sờ sờ, sạch bóng, một giây sau mới ập tức phản ứng kịp: "Chu Dương đáng ghét. Cẩn thận một hồi anh cắn roi đầu lưỡi đó, dám trêu chọc em!"

Chu Dương lắc đầu một cái, ra vẻ 'em thật bất trị': "Tiểu thư, anh còn không phải là vì lo sức khỏe cho em. Xem em si tình người ta như vậy..."

Tiêu Tiêu không phục hất cằm lên: "Sinh tình thì sao. Em chính là thích anh Văn đó!" Tiêu Tiêu khoác tay Hoắc Doãn Văn, vui gương mặt đỏ bừng vì men rượu vào áo anh: "Em chính là không sợ người khác biết, từ thời tiểu học em đã rất thích anh Văn! Anh ấy chính là người tình trong mộng, thần tượng của em!"

Hoắc Doãn Văn ngồi tại chỗ, không lo lắng, tự nhiên ăn ăn uống uống, hoàn toàn không đem lời nói của Tiêu Tiêu thành chuyện gì to tát.

Những lời yêu đương thăm thiết này, Hoắc Doãn Văn đã nghe không không biết là bao nhiêu vạn lần, từ khi Tiêu Tiêu bập bẹ biết nói.

Chu Dương chính là thích cùng Kiều Tiêu Tiêu tranh chấp: "Em thích lão Hoắc thì thế nào? Cũng phải xem lại! Xem ra em không có hi vọng rồi, so với Tinh Nhiễm một nửa cũng không được!"

"Thôi đi, ngâm cái miệng thú vị của anh lại đi nha!" Kiều Tiêu Tiêu mất hứng bấu môi lại dùng lực liếc Chu Dương một cái!

Sau đó giống như khi còn bé, dùng sức lay tay Hoắc Doãn Văn: "Anh Văn, anh nói đi... Em thật sự kém so với Tinh Nhiễm sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không rồi." Hoắc Doãn Văn đầu tiên lắc đầu, sau đó lại trông thêm một câu: "Lợi hại như em vậy, anh làm sao dám nói 'đúng'!"

"Không cho nói, anh Văn cũng khi dễ người ta!" Tiêu Tiêu cố ý làm bộ khổ sở.

Thật ra, ai so với ai cũng chỉ là chuyện vui trên bàn rượu mà thôi. Kiều Tiêu Tiêu nhỏ nhất, mọi người quen thói thích trêu chọc cô!

"Ah, tớ nghe nói, vì bảo vệ sự thanh bạch cho một nhân viên phục vụ nữ, cậu đem ngôi sao lớn Diệp Vũ Nghiên phục vụ người khác? Cô nhân viên kia rất đặc biệt sao? Anh còn đích thân đưa cô ấy về nhà nữa"

Lúc mọi người đùa giỡn ồn ào, chạm nhẹ vào người Hoắc Doãn Văn đang ngồi, Trịnh Húc Thành nhỏ giọng trêu chọc hân.

"Bạn bè bình thường!" Hoắc Doãn Văn hỏi hột đáp, không muốn cùng chiến hữu bàn luận nhiều về Nhan Như Y.

Có một ít chuyện vốn không nên bắt đầu, nhất là biết rất rõ ràng sẽ sai lầm, không nên, nên nhanh chóng kết thúc ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Đổi thay

Nhan Như Y xuất hiện như một người lạ tình cờ bước ngang qua mặt anh. Anh không muốn cũng không thể vì cuộc gặp gỡ tình cờ này bỏ đi nhiều suy tính.

Anh chỉ sẽ lấy Sở Tĩnh Nhiễm, cũng chỉ có thể cưới cô!

"Bạn bè bình thường, không phải đâu? Làm sao cậu cùng một nhân viên phục vụ kết giao bạn bè? " Trịnh Húc Thành thật không tin tưởng tiếp tục chất vấn.

"Đương nhiên bởi vì một ít chuyện, chẳng lẽ cậu muốn tớ kể rõ ràng rành mạch chuyện kết bạn tầm thường ấy à? Nói cho cậu biết, những chuyện này tớ thật cũng quên mất rồi! " Hoắc Doãn Văn nhỏ giọng ứng phó.

"Vậy coi như là bạn bè bình thường đi, dù cô ấy bị phiền toái, cậu cần thiết tự mình đưa cô về nhà sao? Tìm tài xế đưa cô ấy trở về là được? " Trịnh Húc Thành bắt được mấu chốt.

Hoắc Doãn Văn bị bạn tốt chất vấn đến á khẩu không trả lời được, anh bùng lên một ly rượu trắng, chuyển đề tài : " Uống rượu, 100% đi! "

Nói xong, dẫn mạnh ly rượu trên mặt bàn, mang theo tâm tình buồn bực, ngửa đầu dốc toàn bộ rượu vào miệng——

Quản gì những chuyện râu ria ấy, sau này sẽ không có cơ hội gặp mặt cô nữa!

Có vẻ Hoắc Doãn Văn đã nói đúng, thoáng một cái thời gian trôi qua hai tháng, từ Cuồng Sa xuân đầy trời, tiến vào nóng bức đầu hè!

Nhan Như Y cũng thành thục hơn sau khi đi làm được hơn 50 ngày. Cô không còn vẻ ngây thơ của người mới học nghề, mà trở thành nhân viên văn phòng đoan trang, trí thức rồi!

Với chiếc áo chiffon hồng nhạt, kết hợp với quần màu trắng, và đôi giày thấp màu trắng, Như Y nhẹ nhàng khoan khoái vừa quẩy rũ! Kiểm tra lại đầu tóc một lần nữa, Như Y cầm túi đi ra khỏi phòng.

Sắc trời hơi mù, khiến bầu trời vốn xinh đẹp chợt có chút phiền muộn!

Nhan Như Y đi ra khỏi cửa chính, quẹo trái đi hơn 50m, tới cửa hàng bán điểm tâm——

"Ông chủ, một ly sữa đậu nành, hai khối bánh xốp!" Nhan Như Y thành thạo kêu món, sau đó đưa cho ông chủ ba đồng.

Bây giờ mặc dù cô phải tiết kiệm, nhưng cô lại thích ngủ nướng, không có cách nào dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng. Cho nên, đành phải đi mua điểm tâm. Cũng may, cửa hàng này sạch sẽ lại tiện nghi, món cô gọi rất nhanh được mang ra.

Mùi vị quá thơm ngon, Nhan Như Y không nhịn được lập tức, cầm ống hút vào bắt đầu uống sữa đậu nành.

Mặc dù đứng ăn ngay ở lối đi bộ, hơi khó nhìn——

Hắc hắc——

Chỉ là, rời nhà đi làm cũng có điểm tốt, chính là đi đầy đường không va phải người quen biết, cũng không có biết bất cứ ai. Dù sao cũng không người nào biết cô là con cái nhà ai, cô có làm gì cũng không ảnh hưởng!

Cô mới vừa ăn xong, xe buýt cũng vừa lúc dừng lại!

Cô vội vàng chen lên xe!

Vào công ty, quẹt thẻ, rồi về bàn làm việc của mình, cầm khăn lau lau mặt bàn, một ngày làm việc bắt đầu——

"Cô đem phần tài liệu viết lại, chú ý cách mô tả cho tốt, đây là khu biệt thự hạng sang Tam Á " Quản lý cầm một sấp tài liệu, đưa cho Như Y : " Tổng cộng 12 tờ, trước khi tan việc giao cho tôi, không có vấn đề chứ?"

"Không có vấn đề gì " Nhan Như Y cầm lấy tài liệu, tràn đầy tự tin gật đầu!

Quản lý hài lòng gật đầu một cái. "Làm rất tốt, chờ thời điểm tuyển nhân viên chính thức, tôi sẽ đề xuất cho cô ! "

"Cám ơn quản lý!" Nhan Như Y cảm tạ, trong lòng như mở hội.

Chương 60: Tám chuyện trong giờ làm việc

"Uncle, mới vừa rồi em được quản lý khen ngợi, hơn nữa còn nói sẽ tận lực giúp em đề xuất tuyển vào nhân viên chính thức nữa ——" Nhan Như Y len lén mở QQ, “báo cáo” tình huống cho Uncle!

Từ ngày tiếp nhận giúp đỡ của Uncle đến giờ, cô bắt đầu có thói quen này. Giống như nhiều sinh viên nhận sự trợ giúp, Nhan Như Y chỉ sợ mình biểu hiện chưa đủ tốt, phụ tấm lòng tốt của người ta!

Cho nên cô hi vọng báo cho Uncle biết thành tích, khiến Uncle sẽ cảm thấy ‘cô gái này’ làm rất tốt, không phí công tài trợ cho cô đi học!

Bây giờ 8g50 sáng, ở Mi, Uncle lúc này chắc đã tan làm, về nhà nghỉ ngơi rồi!

Nhan Như Y cũng không mong đợi Uncle sẽ online, nên chuyển QQ sang tình trạng ẩn, bắt đầu dịch tài liệu. Bởi vì hiện tại, nhiều người nước ngoài làm việc tại Trung Quốc đều muốn mua nhà, nên những chung cư hạng sang hay khu biệt thự, đều cần số tay quảng cáo bằng tiếng Anh. Những tài liệu này đòi hỏi trình độ biên dịch rất cao, không chỉ dịch ý, mà còn phải ngữ pháp đúng, ý tứ chính xác, trọng yếu nhất câu chữ nhất định phải tuyệt đẹp!

Đọc kỹ đoạn mô tả nhà bằng tiếng Trung, cô bắt đầu cân nhắc và viết ra giấy. Bây giờ mặc dù đều dùng máy tính để làm việc, cô vẫn thích viết ra ngoài những dòng chữ tiếng Anh xinh đẹp của mình! Khi từng câu từng câu hiện lên trên giấy, cô cảm giác có chút thành tựu.

Lúc này, mấy nữ đồng nghiệp vừa chỉnh trang trong toilet xong, chưa vội làm việc, bắt đầu tám chuyện!

"Này, mọi người nghe chưa? Thư ký riêng của Phó Tổng giám đốc của Tổng Công Ty vừa nghỉ để rồi, hiện tại Phó Tổng không có thư ký trợ giúp kiêm phiên dịch!" Một cô nàng đom đóm đáng không biết từ nơi nào nghe được tin tức, vội vàng mang ra bàn luận.

"Vậy sao? Vậy có khả năng từ bộ phận chúng ta chọn ra người đảm nhiệm tạm thời không?" Một nữ nhân viên khác lập tức dò hỏi. "Bộ phận của chúng ta phiên dịch là giỏi nhất!"

"Có lẽ Tổng Công Ty lần nữa tuyển mộ người mới, nói cũng không chừng!" Lại cô nàng khác nói. "Công ty lớn như vậy, muốn tuyển dụng một phiên dịch cao cấp tuyệt đối không thành vấn đề!"

Trong tổng công ty Đại Đô Thị này, cái gì cũng có thể thiếu hụt, nhưng không thiếu hụt người có trình độ học vấn cao!

"Cô nói đúng. Nhưng, tôi cảm thấy vẫn có thể từ bộ phận phiên dịch của chi nhánh chúng ta tìm người. Dù sao chúng ta cũng có kinh nghiệm làm việc, không phải tay mơ nha. Đại Công Ty, lại không thích thuê nhân viên khác!" Người khởi xướng tin tức này, cẩn thận phân tích!

Cuộc nói chuyện của ba nhân viên nữ càng lúc càng tràn đầy khí thế ngất trời!

Nhan Như Y bây giờ còn đang trong thời gian thử việc, không có quyền lợi cùng các nhân viên chính thức bàn tán.

Cho nên cô hiểu rõ vị trí lúc này của mình, ngoan ngoãn ngồi dịch tài liệu và nhập vào máy tính!

Dù sao, Tổng Công Ty chọn người ở chi nhánh hay tuyển dụng người mới, cũng không liên quan đến cô. Cô chỉ cần chỗ làm an ổn là đã “A di đà Phật” rồi...!

Chợt, một luồng khí nóng đột nhiên từ bụng dưới của cô chảy ra, mãnh liệt, cơ thể cô cứng lại không dám lộn xộn. Cô chậm rãi đứng lên, đi vào toilet.

Lúc này, trong phòng làm việc cuộc thảo luận vừa lúc thăng cấp.

Sau tin tức Tổng Công Ty thiếu cô thư ký riêng, các cô lại tiếp tục khoe khoang: "Các cô biết hiện tại Phó Tổng của Tổng Công Ty là ai không?"

"Người nào à? Không phải là Đại Thiếu Gia Hoắc Doãn Vũ sao?"

"Đúng nha!" Hai nhân viên khác xen vào!

"Sai sai sai ——" Cô nàng mặt thần bí, công bố: "Nói cho mọi người biết, hiện tại Hằng Viễn Phó Tổng Tài là Hoắc Doãn Văn á!"

Chương 61: Anh đang ở xung quanh !

Trong phòng làm việc nhất thời rối tinh rối nùi, hai cô gái khác hình như là fan cuồng nhiệt của Hoắc Doãn Văn, vì Nhị thiếu gia trở thành Phó tổng giám đốc của tập đoàn Hằng Viễn, mà hưng phấn loạn lên!

"Khụ khụ khụ ——" Nữ quản lý hơn bốn mươi tuổi đi vào, sắc mặt đen tối vô cùng. "Thế nào, công việc đã làm xong rồi? Hiện tại rất nhân nhả phải không?"

Ba cô gái vội vàng cúi đầu, ngoan ngoãn về chỗ ngồi của mình lên, làm bộ cảm viết lên, giả bộ đọc tài liệu, viết chữ vẽ tranh đấy!

"Nói cho các cô biết trong phòng làm việc nghiêm khắc cấm bàn luận sau lưng người khác, đặc biệt là lãnh đạo cao cấp. Nếu các cô tiếp tục nhiều chuyện, ngay lập tức các loại tiền thưởng sẽ không được nhận một xu!"

Quản lý cực kỳ nghiêm túc, gương mặt không chút tình cảm thông báo nguyên tắc làm việc.

Nói xong, không khí làm việc trong phòng trở nên tĩnh càng tĩnh, quản lý hài lòng, quay lưng đi thẳng.

Đội đến Nhan Như Y từ phòng vệ sinh trở lại, bên trong phòng làm việc mọi sự đã im ắng rồi!

Và cô dĩ nhiên bỏ lỡ cơ hội biết được nhất cử nhất động của Hoắc Doãn Văn ——

Hôm nay là thứ sáu, vì tương lai hai ngày có thể nghỉ ngơi cho khỏe, không muốn khổ sở đem công việc về nhà à, Nhan Như Y liều mạng dịch điên cuồng suốt cả ngày. Không chỉ đem 12 tờ tài liệu dịch chính xác từng ý từng chữ giao cho quản lý, cô cũng giải quyết toàn bộ phần việc còn lại của mình.

Giờ tan sở vừa đến, cô nhẹ nhàng khoác giò ra khỏi công ty!

Chỉ là vừa ra tới cửa chính công ty, một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô, bước chân của cô không tự chủ đột nhiên chậm lại!

Lòng của cô đột nhiên cuồng loạn, sắc mặt cũng tự nhiên biến sắc.

Màu đen, kiểu mới nhất Mercedes!

Sẽ là Hoắc Doãn Văn sao?

Cô không kiềm hãm được, dán mắt vào chiếc xe, thả bước chậm, làm bộ như lơ đãng liếc bằng số ở đuôi xe —

Liên tiếp ‘66666’ giống như mang theo quả bom nổ tung, lần nữa đập vào mắt của nàng.

Hoắc Doãn Văn ở chỗ này?

Anh đang ở xung quanh đây sao?

Cuối cùng nhớ lại lời anh nói bên tai cô: “Bình thường công tác của anh rất bận, không có thời gian tiếp xúc với em nữa. Anh nghĩ chúng ta về sau cũng không có cơ hội gặp mặt lại rồi!”

Một trận gió lạnh thổi qua, tâm tình kích động của cô lắng xuống, sóng lòng từ từ tĩnh tâm lại!

Cô tự giễu cười lạnh, thật là muốn đánh cho mình một cái vì ngu ngốc, người ta đã nói đến thế sao lại không chịu tỉnh táo? Người, đã yêu trộm đơn phương, còn muốn trở thành trò cười cho người khác?

Cô khôi phục lại bình thường, vén tóc ra sau vai, cất bước rời đi!

Lúc này, Tổng quản lý của bất động sản Ngự Cảnh cùng Phó tổng quản lý, cùng một người đàn ông từ phía sau đi tới, tốc độ của bọn họ rất nhanh!

"Lần này nhất định phải lựa chọn đơn vị thi công cho tốt, chuyện lúc trước tôi không muốn xảy ra nữa!" Hoắc Doãn Văn liếc qua Tổng quản lý!

Tổng quản lý vội vàng gật đầu, cam kết. "Hoắc tổng, anh yên tâm, tôi nhất định nghiêm khắc ——"

Cô nghe thấy thanh âm của anh, anh quả nhiên ở chỗ này!

Chẳng lẽ tập đoàn Hằng Viễn cùng Ngự Cảnh có liên quan?

Nghi vấn chỉ là quanh quẩn ở trong lòng, cô không có quay đầu, tiếp tục đi về phía trước đi!

Chỉ là từ sâu trong đáy lòng, cô yếu đuối khát khao ——

Anh có thể thấy cô?

Có lẽ, anh đã sớm quên mất mình?

"Nhan tiểu thư, thật là trùng hợp, cô đi làm ở đây sao?" Chợt, một giọng nói ở bên tai của cô vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Nhan Như Ý nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Một thân hình trắng trẻo, mập mạp hiện ra: là trợ lý của Hoắc Doãn Văn.

"Triệu trợ lý!" Nhan Như Ý gật đầu lên tiếng: "Tôi làm việc tại đây, anh có việc gì ở đây à?" Trong khi đó, Hoắc Doãn Văn đã đứng sau lưng cô.

"À, tôi đi cùng Hoắc tổng!" Triệu trợ lý cũng cười, trả lời cô!

"À, ra thế ~~~" cô gật gù đầu, vừa chỉ biển báo xe buýt vừa đi về phía trước: "Xe buýt đã tới rồi, tôi đi trước nhé, chào anh!"

Nói xong, cô bước nhanh về phía trạm xe buýt.

Đi được vài bước, một chiếc xe Mercedes màu đen phóng qua bên cạnh cô, mang theo cả khói bụi mù mịt.

Xuyên qua đám bụi đất, cô thấy được bảng số xe, chính là 66666!

"Đúng là tốt, như thế này mà cũng gọi là biết lái xe sao?" Nhan Như Ý khó chịu, vừa lầm rầm rủa vừa phui bụi trên quần áo. Cô không muốn dính dáng bất kỳ thứ gì với anh ta, kể cả bụi đất.

Sau khi xem xét thấy mình đã ổn, cô định bước tiếp về phía trước, nhưng thấy một cô gái mặc áo đầm, choàng khăn trên cổ, xinh đẹp như búp bê đứng trước mặt mình.

Cô ấy biết mình?

Trong lúc cô đang nghi ngờ thì cô gái xinh đẹp đi về phía cô, cất giọng: "Có phải cô là Nhan Như Ý?"

Bị một cô gái xa lạ gọi thẳng tên họ ở trên đường, không khỏi làm người ta cảm thấy sợ. Nhan Như Ý nhìn xung quanh, hỏi lại: "Cô là ai?"

"Thế thì tôi tìm đúng người rồi! Xin tự giới thiệu, tôi là Lục Tân Tân, là bạn của Từ Nhất Minh. Tôi có một số việc muốn trao đổi với cô!" Cô gái hát cầm, kiêu ngạo nói.

Trong nháy mắt, Nhan Như Ý nghĩ ngay đến cô gái này là người mà Cao Hải đã gặp trong bệnh viện hôm trước.

"Chúng ta đến quán cà phê trước mặt nhé?" Cô gái còn nói.

"Không cần đâu, có chuyện gì cô cứ nói ở đây đi!"

Cô gái cũng rất kiên trì: "Cô yên tâm, tôi không làm gì cô cả mà quán cà phê lại là nơi công cộng, nhiều người qua lại. Hơn nữa, chuyện cũng rất quan trọng!"

Nhan Như Ý lại nhìn xung quanh lần nữa, xác định bây giờ là giờ tan tầm, người qua lại nhiều, suy tính đến tình huống xấu nhất, cô thỏa hiệp: "Được rồi!"

Trực giác của phái nữ thường thường rất chuẩn, Lục Tân Tân chính là cô gái đã ở trong bệnh viện hôm đó, lại đặc biệt Từ Nhất Minh; mà bây giờ lại cùng cô nói chuyện.

"Bố tôi là cục trưởng, là người đã giúp cho Nhất Minh làm việc trong công ty tài chính. Tất nhiên phải có điều kiện đi kèm làm bạn trai tôi!" Cô gái không e dè nói ra ưu thế của mình, về mặt ngạo mạn!

Loại người không có năng lực, chỉ biết dựa vào bố mẹ như vậy chỉ làm cho Như Ý thêm khinh rẻ mà thôi: "Vậy cô đi tìm Từ Nhất Minh mà nói, sao lại

tìm tôi?"

Khi nghe cô gái này nói thẳng ra như thế, Như Y cũng đã hiểu rằng Từ Nhất Minh sẽ chọn cô ta. Dù sao đi nữa, công việc tại thành phố B rất khó tìm, hơn nữa lại là công ty tài chính – một công ty mà nhiều người mơ ước.

Trong khi Từ Nhất Minh là con người luôn thích những thứ tốt nhất mà không muốn vất vả tìm kiếm.

"Cô nghĩ rằng Từ Nhất Minh sẽ nói chuyện này với cô sao? Anh ấy sợ sẽ làm cô bị tổn thương, ngoài ra còn vì mặt mũi của anh ấy nữa chứ. Nên tôi mới tìm cô, hy vọng cô sẽ tránh xa anh ấy" Cô gái tiếp tục gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

"Thế thì cô bảo với anh ấy nói chuyện với tôi, dù sao thì đây cũng là chuyện giữa hai chúng tôi. Nếu anh ấy muốn chia tay, thì tôi sẽ đồng ý!" Bản thân cô cũng đã có ý định chia tay, nay gặp phải cô gái không biết ý tứ như thế, cô độc đoán nói.

Thấy cô ta lừa gạt bưng bưng, trong lòng cô có chút hả hê.

Ha ha, nếu cái cô Lục Tân Tân này biết ngày mai mình sẽ nói lời chia tay với Từ Nhất Minh thì cô ta nhất tức chết đi được. Cô ta thật nóng vội khi đã tìm cô hôm nay, nhân dịp này, cô nói luôn.

"Tại sao cô lại hèn nhát như thế? Có cần thiết phải chờ Nhất Minh nói không?" Giọng của Lục Tân Tân cực kỳ tức giận.

Không tồi, Từ Nhất Minh vẫn có sức hấp dẫn. Có khả năng làm cho một cô gái phải tức giận vì anh ta.

Coi như Từ Nhất Minh, anh thật có phúc!

Nhan Như Y tự giễu cợt trong lòng.

"Tôi còn không biết ý định của anh ấy như thế nào, tại sao phải nghe cô? Có phải cô ghen tỵ với chúng tôi nên mới đặt điều?" Nhan Như Y chậm rãi phản kích Lục Tân Tân.

"Hừ, cô thật đúng là người ‘chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ’!" Lục Tân Tân nhún mày cười, khôi phục sự tự tin: "Cô muốn bằng chứng sao? Được, tôi sẽ cho cô thấy!"

Nói xong, cô ta lấy điện thoại, nhanh chóng tìm một thứ đưa đến trước mắt Như Y: "Cô nhìn đi, đã thấy chưa?"

Từng tấm ảnh thân mật giữa hai người bọn họ lần lượt hiện ra trước mắt Như Y, thậm chí có cả hình ảnh bọn họ không một mảnh vải che thân đang thực hiện tư thế mà người lớn xem cũng phải đỏ mặt.

Những tấm hình này đã thành công kích thích Như Y, không phải vì thấy cảnh bạn trai mình mà đau xót mà tự chính bản thân mình không hay biết tí gì, cảm thấy nhục nhã. Cô cảm thấy mình thật nực cười, đến bây giờ vẫn chăm sóc cho anh ta, vẫn do dự chia tay anh ta!

Đến thời điểm này mà mình còn quan tâm đến cảm nhận của anh ta, còn đến bệnh viện chăm sóc anh ta, còn giúp anh ta tắm rửa, thay quần áo nữa chứ!

Ha, chỉ e rằng khi mình làm những việc này, Từ Nhất Minh đang cười nhạo mình là đồ ngốc nữa chứ?

Thấy vẻ mặt Nhan Như Y biến đổi, đau đớn, Lục Tân Tân càng thêm hả hê: "Thế nào, lúc này thì cô đã tin rồi chứ? Ha ha, tôi thật sự không hiểu cô có bao nhiêu tự tin về mối tình này? Từ Nhất Minh đối xử rất tốt với cô sao? Cô không nhận ra bắt đầu từ sáu tháng trước, công việc của anh ấy rất bận ư? Cô không có cảm giác khi cô và anh ấy ở bên nhau, anh ấy luôn nhận được điện thoại và sau đó đi ngay sao?"

Như Y lúc này cảm thấy đau đầu. Không sai, những gì cô ta nói là sự thật, nhưng chính cô lại ngây thơ cho rằng Từ Nhất Minh đều vì công việc!

Lục Tân Tân vẫn chưa nói hết, tiếp tục đả thương: "Cô có biết tại sao Từ Nhất Minh gặp tai nạn giao thông không? Nói cho cô nghe một bí mật: là vì đuổi theo tôi đó ——"

Nhan Như Y không tin vào tai mình, nhưng khi nhìn thấy được nét hả hê của Lục Tân Tân thì biết rằng cô ta không hề nói dối.

"Tôi còn chuyện phải đi trước, phần của tôi, tôi tự tính tiền!" Nói xong, Nhan Như Y cầm tiền đặt trên bàn, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi quán.

Lúc này, Lục Tân Tân vội nói theo: "Cô hãy suy nghĩ cho kỹ đi. Tôi cũng là vì muốn tốt cho cô thôi. Nghĩ kỹ một chút xem, cô có thể làm được gì cho

Từ Nhất Minh?"

Nhan Như Y vẫn tiếp tục bước, không có ý định dừng lại.

Không tồi. Mọi chuyện là thế! Tất cả đều khẳng định: cô lựa chọn chia tay là vô cùng chính xác!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Sáng thứ bảy, Từ Nhất Minh chạy tới nhà trọ của cô, cầu xin sự tha thứ của cô, muốn sống chung với cô.

"Như Y, anh biết anh sai rồi, anh sai rồi, anh không nên dối gạt em. Anh hoàn toàn không nghĩ đến là cô ấy sẽ tìm em!" Từ Nhất Minh cầm tay cô, khẩn khoản nói.

Sau đó, anh ta ôm cô, cúi đầu hôn cô.

Cô vội né tránh bờ môi của anh ta, đẩy anh ta ra: "Từ Nhất Minh, anh buông tôi ra, đừng đối với tôi như vậy."

"Như Y à, anh thật sự yêu em, chúng ta sống chung với nhau rồi sau đó kết hôn. Em phải tin tưởng vào anh chứ!" Từ Nhất Minh lợi dụng sức mạnh của mình để lôi cô lên giường.

"Anh đã phản bội tôi rồi muốn tôi sống chung với anh sao?"

"Em hãy nghe anh nói, anh hẹn hò với cô ta chủ yếu là để tìm một công việc ổn định. Cô ta yêu anh, nhưng anh lại không thích cô ta. Anh chỉ thích em, thực sự chỉ yêu mình em. Em phải tin tưởng anh chứ. Anh hy vọng công việc ổn định, tương lai của chúng ta sẽ tươi sáng hơn. Anh cũng chỉ vì muốn tốt cho chúng mình thôi mà!"

Không rõ là anh ta thật lòng yêu cô hay anh ta chỉ muốn lên giường cùng cô vào thời điểm này nên mới thốt ra những lời như thế!

Cho dù là trong tình huống nào thì cũng đủ làm cho người khác khinh thường.

"Cút ngay, cút ——" Nhan Như Y với tay cầm lấy chiếc đèn pin trên đầu giường, đập vào đầu Từ Nhất Minh.

Nhất thời, trên trán Từ Nhất Minh chảy máu. Máu chảy vào trong cả mắt của anh ta.

"Từ Nhất Minh, anh điên rồi. Anh cút ngay cho tôi!" Nhan Như Y nổi giận, cầm đèn pin, vừa phòng thủ, vừa chuẩn bị đánh anh ta.

Bị đánh đau, trán chảy máu, Từ Nhất Minh vừa giơ tay lên lau máu trên trán mình vừa giận dữ: "Nhan Như Y, cô nghĩ rằng tôi thích cô à? Tôi nói cho cô biết, chỉ là không lấy được thân thể cô, tôi không cam tâm! Cô nghĩ rằng cô tốt lắm sao? Cô yêu tôi sao? Nếu như cô thật lòng yêu tôi, tại sao cô vẫn giữ gìn bản thân mình, không đồng ý lên giường với tôi? Tôi là một người đàn ông, cũng có nhu cầu sinh lý. Cô không trao thân cho tôi, tôi tìm người khác, đó là lẽ đương nhiên!"

"Cút ngay, đồ biến thái ——"

"Tôi sẽ đi, từ giờ trở đi, cô đừng tìm tôi nữa!" Từ Nhất Minh ôm đầu đi khỏi nhà cô, trước khi ra còn đập vào cửa chống trộm một cái.

Nhan Như Y giận run người: "Từ Nhất Minh, Từ Nhất Minh, anh là hạng người bỉ ổi". Cô thật nghi ngờ bản thân mình trong ba năm gần đây.

Là người có nhân phẩm như thế, đừng nói là bạn trai, ngay cả bạn bè, anh ta cũng không có tư cách!

"Cậu và lão Từ thế nào rồi?" Vừa đi mua bữa sáng về, Kha Văn liền vào phòng cô hỏi thăm: "Hai người cãi nhau à?"

"Không phải cãi nhau, chúng tớ chia tay rồi!"

"Hả? Chia tay ư? Tại sao lại thế?"

"Tớ không thích anh ta lắm, hơn nữa, anh ta cũng đã có người khác rồi. Thế đó!" Nhan Như Y nói đơn giản.

"Có người khác hả? Anh ta có người khác?" Kha Văn không tin hỏi lại. "Này, không phải đâu, cậu là Đại Mỹ Nữ như thế này mà anh ta còn thích người khác sao?"

"Ba của cô gái kia là quan lớn, có thể bố trí cho anh ta một công việc tốt như thế mà. Vì thế, anh ta phải thay đổi thôi. Xã hội này là như thế đấy!" Nhan Như Y lạnh nhạt nói. Đối với sự lựa chọn của anh ta, cô có thể hiểu.

Cũng cảm thấy thật tức, mình như thế mà bị anh ta đùa giỡn hơn nửa năm trời!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nhớ bánh bao thịt

"Nhuễn chân tôm (sợ vãi hà~~), tên tôi bại như vậy chúng ta không cần. Không có Từ Nhất Minh, cậu nhất định sẽ gặp được người tốt hơn. Từ Nhất Minh thật đáng ghét!" Kha Văn khuyên bạn, sau đó níu tay Như Y: "Đừng nóng giận, tớ đã mua bữa ăn sáng, có món bánh bao cậu thích nè!"

Nhan Như Y đề phòng nhìn bạn: "Vô sự mà ân cần, không phải quân gian xảo cũng phùng đạo chích. Nói đi, hôm nay thế nào đối với tớ tốt như vậy?"

Kha Văn dùng sức vỗ xuống tay bạn, oán trách. "Cậu thật đáng ghét á.... Hôm nay người ta nghỉ, mua cho cậu điểm tâm không phải rất bình thường sao?"

"Hừ hừ, có thể khiến con quỷ lười nhà cậu đứng lên mua bữa ăn sáng, nếu như không có việc, tớ mới không tin !" Làm bạn cũng không phải là ngày một ngày hai, Kha Văn như thế nào, cô hiểu rõ quá mà.

"Ha ha —— ha ha ——" Kha Văn giả bộ cười cười, sau đó thành thật nói. "Cái gì kia, hôm nay tớ được nghỉ, đặc biệt nhớ bếp nhà cậu mà ——"

"A —— cậu lấy tớ làm bếp miễn phí à?" Nhan Như Y đập tay xuống đùi bạn.

"Đồ ăn cậu nấu ngon hơn ở ngoài mà. Bọn tớ cũng đâu còn cách nào khác? Ai bảo tay nghề cậu tốt như vậy!" Kha Văn tiếp tục vuốt mông ngựa, hết lời ngon ngọt, cũng không sợ tụt lùi!

"Ha ha ——" Nhan Như Y cười quái dị. "Cậu tưởng tớ là đồ ngốc à, cần bản hai người các cậu muốn tiết kiệm tiền!"

"Thật không phải như vậy mà..., thật không phải như vậy mà!" Kha Văn phủ nhận, sau đó lôi kéo 'đầu bếp miễn phí': "Tới đây, chúng ta ăn điểm tâm đi, nếu không, bánh bao bị lạnh đó!"

"Hừ ——" Nhan Như Y hung hăng đứng dậy: "Nói cho cậu biết, hôm nay muốn ăn cái cậu đi mua đi, ——"

"Đồng ý ——" Kha Văn dùng sức cam kết, ngay sau đó lại bổ sung một câu. "Này, cậu đừng mua đồ đắt tiền quá, tháng này tớ hơi bị eo hẹp!"

"Muốn ăn ngon mà còn keo kiệt, cắt ——"

"Không phải, cậu không hiểu, công việc bận rộn, phải vất vả lên cô, nhưng tiền không kiếm được mấy!"

"Hừ, còn nữa, tuần lễ, cậu phải dọn phòng tớ một tuần!" Nhan Như Y ra điều kiện.

"Được, chỉ cần tớ có thời gian nhất định sẽ dọn dẹp vệ sinh nhà cậu!"

"OK!"

Nhan Như Y nhận lời, Kha Văn khoe miệng toét tới mang tai. Cần thận giống như phục vụ lão phật gia, Kha Văn dắt tay Như Y: "Đi, chúng ta ăn bánh bao trước, sau đó sẽ đi siêu thị mua thức ăn! Còn tên xấu xa kia, bỏ ra khỏi đầu đi!"

"Đúng, xóa bỏ hẳn ra khỏi đầu!" Nhan Như Y lặp lại. Chỉ là, cũng thật kỳ quái, cô không quá đau lòng.

Cắn một miếng bánh bao, mùi thịt thơm tràn ngập trong miệng ——

"Ngon thật. À biết không? Chủ nhà hàng này là một phụ nữ đấy, tuổi cũng chưa lớn lắm!" Kha Văn vừa ăn, vừa nói.

"Biết, chính là cô hay nói trên kênh dinh dưỡng, tên là Trương Duyệt Nhiễm thì phải!" Nhan Như Y hiểu rõ nói.

"Ừ, cũng không tệ lắm, coi như cậu cũng biết quan tâm đại sự quốc gia!" Kha Văn khen ngợi nói.

"Thôi đi, cậu không phải muốn nói tớ ngu ngốc sao? Nói thật, tớ rất thích Trương Duyệt Nhiễm, rất có phong cách, hình như cũng từng phải trải qua sóng to gió lớn ——" Như Y nhớ rõ phần phỏng vấn nhân vật này.

"Hắc hắc, còn tưởng cậu hiểu rõ quốc gia đại sự, Trương Duyệt Nhiễm phụ nữ già trẻ Đài Loan ai chẳng biết —— Đến đây, tớ cập nhật kiến thức cho cậu!" Phòng viên gà mờ Kha Văn, bắt đầu khoe khoang kiến thức ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Còn sống còn tương phùng (1)

Một mình thuê nhà đi làm, rất ít cơ hội đi chợ hay siêu thị mua thực phẩm về nấu nướng. Chủ nhật ra đường, Nhan Như Y mới phát hiện ra chỗ mình ở cũng rất phồn hoa!

Khu vực phụ cận lại sắp hoàn thành một tòa nhà bán hoặc cho thuê, từ bên ngoài nhìn vào tiểu khu này rất nhộn nhịp, nhưng xinh đẹp!

Khắp nơi tràn ngập bảng quảng cáo nhà hay căn hộ bán hoặc cho thuê trước mặt, Nhan Như Y khoác tay lên che mắt, ngửa đầu nhìn căn hộ cao tầng nhất: "Lúc nào có thể có một căn hộ thuộc về mình. Lúc đó, có thể đưa ba về ở kế bên!"

"Đúng nha, như vậy mới giống như một ngôi nhà, mà không phải bấp bênh thuê nhà bên ngoài!" Kha Văn cũng ngược mắt hâm mộ nhìn lên!

"Thế nhưng, chỉ là mộng đối với chúng ta. Ít nhất một căn cũng mất 1,5 vạn hay 1,6 vạn tệ đấy. Đợi đến chúng ta kiếm đủ tiền đặt cọc (*trong mua trả góp), phòng ốc cũng đã không còn giá đó!" Hiện tại thứ gì đều giảm giá, duy chỉ địa ốc thì không, giá căn hộ càng ngày càng cao, người bình thường sợ rằng mấy đời không ăn không uống cũng mua không được một căn!

Đang lúc họ đi tới trước, chợt phát hiện có không ít người chạy ngược lại, từng khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ, đồng thời cùng lúc đó, nhiều âm thanh náo loạn truyền tới.

"Sao vậy?" Nhan Như Y hỏi!

Cái mũi nhạy tin tức của Kha Văn khịt khịt. "Trước mắt, giống như xảy ra chuyện rồi. Đi, chúng ta đi xem một chút ——"

"A —— có chuyện gì xảy ra? Không phải là công nhân thi công rút khỏi giàn giáo chứ? Tớ không muốn đi xem, tớ sợ máu ——" Nhan Như Y lắc đầu hoảng sợ nói.

Kha Văn dùng sức kéo tay bạn. "Đi, chúng ta đi qua nhìn một chút. Nếu quả thật có án mạng, chúng ta liền bỏ đi ——"

Không cưỡng được sự kiên trì của bạn, càng không có hơi sức phản đối, Nhan Như Y cứ như vậy bị kéo đến nơi tập trung nhiều người ——

"A —— trời ạ, bọn họ có phải hay không sẽ nhảy xuống?"

"Không phải lại tới đòi lương?"

"Chắc không sai bao nhiêu đâu, hiện tại khắp nơi đều là khát nợ tiền công, nhà đầu tư toàn kẻ thất đức. Bên này phòng ốc bán giá trên trời, bên kia không phát tiền lương cho công nhân. ——"

"Đúng vậy, mấy người này từ chỗ cao đó rơi xuống chỉ còn con đường chết! Bọn đầu tư thật là thất đức đáng chết!"

Chuyện còn chưa rõ ràng đâu ra đó, chung quanh xầm xì bàn tán toàn mùi thuốc súng!

Nhan Như Y ngửa đầu nhìn lên, thấy hai bóng đen ở trên nóc tòa nhà, hoa tay múa chân, tâm tình vô cùng kích động, trong miệng hét lớn. "Chúng tôi muốn gặp nhà đầu tư, nếu như nhà đầu tư không đến, chúng tôi liền nhảy xuống ——"

Phía dưới, tiếng hoảng sợ nổi lên bốn phía ——

Nhan Như Y lần đầu tiên phát hiện, hóa ra từ hơn hai mươi tầng lầu, thanh âm truyền xuống nghe cũng rất rõ ràng! Thanh âm truyền xuống thật mau, giống như một giây đồng hồ trước, chưa có âm dạng nào cả, thoáng chốc đã truyền đến trực tiếp như vọng đến từ dưới lòng bàn chân!

Lúc này, đội cứu hộ đã xuất hiện, trên đất nệm hơi nhanh chóng được bom căng. Đồng thời, nhiều nhân viên phòng cháy đã xông lên!

Người trên lầu vẫn kích động, không ngừng nhích dần ra lan can, đá vụn ngói vụn cũng từ phía trên bắt đầu rơi xuống!

Nhìn cảnh rừng rợn phía trên, nhất là có người đứng chênh vênh, Nhan Như Y cảm giác ngực mình trĩu nặng, hô hấp khó khăn, muốn ngất đi!

"Kha Văn, chúng ta đi thôi ——" Nhan Như Y yếu đuối níu tay bạn, trên trán cô đã toát ra mồ hôi lạnh!

"Đợi chút á..., tớ chụp mấy tấm hình!" Thân là nghề nghiệp phóng viên, yêu cầu đầu tiên phải đúng thời, lợi dụng mọi tình huống và công cụ, phải chiếm được tin tức trực tiếp ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Còn sống còn tương phùng (2)

"Nếu cậu còn chưa đi, tớ đi trước đây!" Nhan Như Y giả vờ tức giận

"Y Y ——"

"Làm nũng nịu vô ích, nếu như cậu không muốn bạn trai được thưởng thức món ăn cay Tứ Xuyên, vậy cũng tốt! Tớ thay đổi chương trình, hôm nay ra ngoài ta hôm nay có thể đi bên ngoài đi dạo một chút ——"

"Y Y, tin tức này rất quan trọng, cậu biết công trình này là của công ty nào không?" Kha Văn giống như là con chuột nhìn thấy miếng bơ thơm ngào ngạt, con chó nhỏ nhìn thấy cục xương, con mắt lóe sáng dùng dằng không muốn rời đi!

"Tớ quan tâm gì đến chuyện công ty nào đầu tư ——"

"Là tập đoàn Hằng Viễn ——"

Hai chữ ‘Hằng Viễn’ nhưng khiến Nhan Như Y ngơ ngẩn trong nháy mắt, trong đầu lập tức hiện ra hình dáng Hoắc Doãn Văn!

Trái tim cô nhói lên một cái, tâm tình chùng nửa phút sau mới khôi phục: "Hằng Viễn cùng chúng ta có quan hệ gì? Tổng giám đốc là anh của cậu à? Hay là bạn trai?"

"Tổng giám đốc tớ cũng không cần, nhưng nếu là phó tổng thì tớ nguyện ý. Không đúng, không chỉ nguyện ý, tớ sẽ lập tức quỳ xuống cảm tạ Nguyệt lão đối với tớ quá ưu ái! Chờ một chút..., nói không chừng một hồi Hoắc Doãn Văn trong truyền thuyết sẽ xuất hiện, tớ còn chưa nhìn thấy chân dung anh ấy!" Kha Văn đôi tay đặt trước ngực, vẻ mặt mê mẩn, sau đó mẩn mê điện thoại trong tư thế chuẩn bị chụp!

Vừa nghe nói anh có thể sẽ đến, Nhan Như Y chợt dạ, càng muốn rời khỏi chỗ này: "Cậu rốt cuộc có đi hay không, nếu không tớ đi trước!" Dứt lời, cô xoay người!

Thấy Nhan Như Y hỏi hã, Kha Văn thở dài: "Được rồi, được rồi, chúng ta đi mua thức ăn, đại tiểu thư cậu đừng tức giận!"

Nhan Như Y liếc bạn, hung hăng nói: "Ai tức giận? Vốn chính cậu bóc lột thời gian nghỉ ngơi của tớ, hơn nữa người ta mới vừa thất tình; cậu lại muốn tớ trở thành đầu bếp miễn phí, nấu nướng phục vụ hai người nói yêu nói đương. Hơn nữa, cậu cũng biết tớ sợ cảnh máu me, lại không chịu nổi độ cao ——"

Nói liên hồi một phen, còn không khiến cho người vô tâm vô phé trước mặt không cảm động mới là lạ đó.

Quả nhiên, Kha Văn lập tức nói xin lỗi: "Nhan tỷ tỷ, tớ sai lầm rồi, tớ sai lầm rồi, có được hay không?"

"Hừ ——"

"Đi thôi ——" Kha Văn làm nũng lôi kéo Như Y, rời khỏi hiện trường!

Đang lúc ấy, nhân viên bảo vệ bắt đầu giải tán đám đông tụ tập trước cửa, giọng nói cứng rắn, ngay lập tức trấn áp đám đông đang ồn ào: "Tránh ra, tránh ra, nhường đường đi, xe ô tô đang vào —— chớ cản đường ——"

Họ bị xô đẩy sang một bên, muốn cũng không ra được!

"Bá bá, bá bá ——" bên ngoài vang lên tiếng xe, nghe âm thanh cũng biết cả một đoàn xe! Máy chiếc xe lập tức lao vào, khói bụi cuốn cuộn.

Chiếc xe thứ tư là chiếc Benz vô cùng quen thuộc. Như Y theo bản năng quên cả nheo mắt lại tránh bụi, ngơ ngác mở to mắt ——

Là xe của anh ấy, bảng số xe toàn số 6 khí phách!

Anh đến rồi!

Chiếc Benz màu đen lướt nhanh qua Nhan Như Y, làm bay tung cả vạt áo của cô!

"Wey wey Wey, chạy băng băng, bảng số đặc biệt nha 66666, Như Y ——" Kha Văn ngăn người, dùng sức lay tay bạn. "Đó không phải là chiếc xe đã

từng đưa cậu về sao? Là ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Như Y nghi vấn hỏi.

"Người nào thế? Là tập đoàn Hằng Viễn sao? Còn cái nào của Chính phủ?" Kha Văn vô cùng hiếu kỳ hỏi: "Không phải đó là xe của Chính phủ sao?"

Lúc này Như Y càng thêm ngây ngẩn cả người, không phải là bởi vì bạn tốt cận kề hỏi thăm, mà bởi vì là người đang bước từng bước đến gần cô!

Hoắc Doãn Văn hôm nay mặc rất đơn giản: áo T shirt màu trắng, quần jean màu xanh nhạt. Chỉ có một bộ quần áo thôi mà làm nổi bật dáng người: nước da dưới ánh mặt trời màu lúa mì càng thêm quyến rũ, thân hình cân đối. Thế nên, càng thêm nổi bật giữa đám đông vì khí chất bất phàm, và ai cũng có thể nhận ra anh đang tiềm ẩn tố chất lãnh đạo.

Hoắc Doãn Văn gần đây hơi gầy, gò má nhô cao cũng không ảnh hưởng nhiều đến vẻ anh tuấn.

Lần cuối cùng hai người gặp nhau là hai tháng trước. Lúc đó, anh ta vô cùng giận dữ, lời nói không khống chế, dứt khoát tuyệt tình. Nhưng giờ phút này, cảm giác thương cảm xâm chiếm cô, còn đoạn ký ức không vui đó đã sớm biến mất.

Cái này không phải là nằm mơ giữa ban ngày đó chứ? Mình gặp lại anh ta thật sao?

Nhìn thấy anh ta, mình cảm nhận được mình nhớ anh ta!

Cảm giác tức ngực xuất hiện, Như Y lúc này chợt tỉnh. Thì ra, cô quên hô hấp, lại rung rung nước mắt nữa chứ!

Cô nhanh chóng mở mắt, lau vội những giọt nước mắt sắp rơi ra, đồng thời che giấu nỗi xúc động của bản thân mình.

Cô theo dõi từng bước chân của Hoắc Doãn Văn đang từ từ đến gần.

Anh ta nhìn cô!

Cô cũng nhìn lại anh ta!

Bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt của cô đã bị anh ta thu được. Không còn cách nào khác, cô đành quay mặt đi giả vờ như không nhìn thấy Hoắc Doãn Văn.

"Hoắc tổng ——" cảm giác như đang bị áp chế, cô chủ động lên tiếng trước. Ngay bản thân cô cũng cảm nhận được giọng nói của mình có chút run rẩy, nhưng trong lòng cô thì ngược lại, rất muốn gọi hai chữ này!

"Ừ, cô cũng ở đây sao ——" Hoắc Doãn Văn vừa nói, vừa nhìn đám người xem náo nhiệt chung quanh!

"Tôi cũng vừa đi ngang qua thôi!" Cô vội vàng giải thích.

Lúc này, một nhóm người xông tới, báo cáo lại tình hình, Hoắc Doãn Văn liền đi theo ra công trường.

Cho đến khi bóng lưng của Hoắc Doãn Văn biến mất tại khúc quanh, Như Y mới thu hồi ánh mắt tiếc nuối.

Khi tầm mắt cô thu được hình ảnh người bạn tốt của mình thì Như Y giật mình, vì cô thấy được Kha Văn cũng đang ngốc trệ như cô.

Chỉ thấy Kha Văn há to miệng, cảm hình như cũng muốn rớt xuống đất, một cái nháy mắt cũng không có, đang nhìn theo hướng của Hoắc Doãn Văn.

"Cô hai, cô không đi à?" Nhan Như Y rất không nhẫn tâm, nhưng vẫn là cắt đứt ánh mắt của bạn tốt đang 'lưu luyến si mê', bởi vì xung quanh bụi mù mịt, nếu không ngậm miệng, chắc sẽ bị viêm mắt!

Sau mười mấy giây, Kha Văn mới hoàn hồn, từ từ quay đầu, ngơ ngác nhìn Như Y, tiếp đó, mới khôi phục lại nét mặt. Dùng sức tóm lấy cánh tay của Như Y, sau đó khôi phục lại giọng nói, hỏi: Nhan Như Y, nói cho tớ biết, Hoắc tổng nào mới là Hoắc tổng? "

Nhan Như Y nghi: nói thật sẽ được khoan hồng, và thành thật: "Anh ta chính là Hoắc tổng. Tổng giám đốc của tập đoàn Hằng Viễn"

Chương 69

"Cậu sao thế? Cậu nói nhầm à? Nói cho tớ biết, là người nào? Tập đoàn Hằng Viễn có hai tổng giám đốc, cuối cùng là ai?" Kha Văn mở to đôi mắt xinh đẹp, vô cùng hưng phấn.

Như Y cầm lấy hai tay của Kha Văn, đề phòng mình bị đẩy ra ngoài, nhẹ nhàng nói: "Người đó chính là Hoắc tổng đấy"

"Cái gì? Hoắc Doãn Vũ, hay là Hoắc Doãn Văn?"

"Hoắc Doãn Văn!" Cô nói luôn đáp án!

"Wow —— Ôi trời ơi!/? Thật sự rất đẹp trai, hình thể tốt, khí chất tốt ——" Kha Văn liên tiếp ngạc nhiên.

"Ừ, anh ta trông như diễn viên điện ảnh. Nhưng, chúng ta chỉ thấy anh ta trên ti vi thôi, còn thực tế chính là chúng ta đây này. Đi thôi, tớ đói bụng rồi!" Cô không muốn cho anh ta biết nếu cô còn ở đây thì anh ta cũng không đi. Cô cũng không muốn bị mất thể diện nữa!

Cô hiện tại rất lo sợ, hai người phía trên kia không ngừng gào thét, không biết sẽ rơi xuống lúc nào.

Không nhìn nữa, chỉ nghĩ đến thôi là muốn ngất rồi!

"Ồ lại thêm chút nữa được không ? Biết đâu anh ấy có thể quay lại?" Kha Văn lưu luyến không muốn đi, mắt vẫn nhìn lên cao!

Đúng lúc Như Y không biết phải làm thế nào thì người của sở cảnh sát đã lập hàng rào phân cách, mở rộng diện tích an toàn, lừa hết toàn bộ người không phận sự ra ngoài.

"Đù rồi, đi thôi, những chuyện như thế này, làm sếp thì làm sao để cho người khác chứng kiến chứ!" Rốt cuộc, Như Y kéo tay Kha Văn ra khỏi đám đông, đi chợ mua thức ăn thôi.

Hoắc Doãn Văn đi tới tầng lầu bên dưới, hỏi thăm nhân viên cứu hộ: "Tình huống như thế nào?"

"Bây giờ thì không tốt lắm, người nhảy lầu tính khí thất thường, chúng tôi không nắm bắt được!" Cảnh sát và nhân viên cứu hộ không tìm được cách nào khả quan hơn. Công trường có hơn hai mươi tầng, nhân viên cứu hộ cũng phải được an toàn trước, không thể vì cứu một người mà hy sinh những người khác.

"Nếu vậy thì để tôi đi, bọn họ vẫn muốn gặp tôi sao?" Hoắc Doãn Văn nói.

Viên cảnh sát vội vàng phản đối: "Hoắc tổng, anh lên càng không được. Bây giờ, tâm trạng của bọn chúng đang rối loạn, anh mà lên, bọn chúng sẽ nhảy xuống, lúc đó việc cứu viện sẽ gặp khó khăn. Người chịu thiệt vẫn là anh thôi!"

Lúc này, giám sát công trường chạy đến, đưa ra đề nghị: "Chúng ta có thể mời một chuyên gia tâm lý đến đây ngay hay không ? Bây giờ bọn họ đang gào thét, không có tinh thần hợp tác, không cho ai đến gần. Nhất là người lớn tuổi, trông có vẻ khác thường."

"Chuyên gia tâm lý? Tìm ở đâu?" Mọi người nhất thời cũng lờ mờ phát giác ra!

Giám sát công trường vội nói: "Bệnh viện tâm thần, hãy liên lạc ngay với bác sĩ của bệnh viện tâm thần!"

Mấy phút sau, trợ lý của tập đoàn Hằng Viễn lo lắng cúp điện thoại." Đã liên lạc xong, nhưng chuyên gia lại không ở gần nơi này. Nhanh nhất là hơn bốn mươi phút nữa anh ta mới đến nơi. Đó là chưa kể có thể xảy ra tình trạng kẹt xe.!"

"40?/" Hoắc Doãn Văn cau mày, ngẩng đầu nhìn lên tầng trên cùng, nét mặt lo âu: "Trời nóng như thế này mà bọn họ dám làm loạn. Đáng chết!"

"Hoắc tổng, vậy phải làm sao bây giờ?" Tổ trưởng quản lý hạng mục nói.

Hoắc Doãn Văn vẫn nhìn lên phía trên. Vài phút sau, quyết định đi qua một bên, lấy điện thoại ra, nhấn một chuỗi số!

Hiện giờ, chỉ tìm cô ấy thôi!

Cô ấy không phải đã học qua khóa tâm lý rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

"Tiểu Y à, nghe nói em và lão Từ đã chia tay rồi; chúc mừng, chúc mừng; hoan nghênh đã trở thành người độc thân! Vậy thì em hãy cho anh một cơ hội nhé, được không?" Cao Hải vừa nghe nói cô và người nào đó đã chia tay thì ngay lập tức gọi điện hỏi thăm.

"Tôi chia tay với ai thì đó là việc của tôi, không liên quan đến anh!" Nhan Như Y buồn bực trả lời.

"Đương nhiên là có liên quan tới anh rồi. Trước đây, em là bạn gái của lão Từ, anh không cách nào can thiệp được. Giờ đây, hai người đã chia tay, anh có thể tự do theo đuổi em mà."

"Được rồi, được rồi, bây giờ tôi đang bận, không nói chuyện với anh nữa.!" Nói xong, cô cúp điện thoại, người đàn ông này thật phiền toái.

"Như Y, tớ thật sự không biết tại sao cậu lại như vậy. Hoắc Doãn Văn nhất định là đang để ý đến cậu, cậu sao mà không biết nắm bắt lấy cơ hội chứ, mà Hoắc Doãn Văn cũng thật là..." Lúc này, Kha Văn lại lải nhải bên tai cô.

"Hôm nay ăn lẩu cá à?" Nhan Như Y đi tới trước quầy bán cá hồi, đồng thời cũng làm cho Kha Văn im miệng.

"Gà xào cay đi, chúng mình vẫn thường thích ăn món này mà!" Kha Văn vội vàng nói, đồng thời nuốt nuốt nước bọt giống như đĩa gà xào cay đã bày ra sẵn trước mắt vậy.

Họ lại đi tới quầy bán gà, chủ quầy nhiệt tình giới thiệu: "Mua đi cô, đây là gà thả vườn đó, còn tươi lắm, vừa mới giết sáng nay đó."

"Bao nhiêu tiền một kg?"

"Rẻ lắm, chỉ 12 đồng /kg. Con này 30 đồng!"

Nhan Như Y chỉ vào một con gà: "Con này, tôi mua con này"

Lúc này, điện thoại trong tay Như Y lại vang lên, tiếng chuông vô cùng lớn, cô lại nghĩ rằng Cao Hải lại gọi đến; không thèm nhìn đến, cô trực tiếp nghe luôn: "Này, lại có chuyện gì thế?"

"Em gái, là con gà này sao?" Chủ quầy cầm một con gà lên, hỏi lại.

"Không phải, là con bên kia, đúng rồi." Cô đồng ý với chủ quầy, giọng nói khó nghe.

"Cô đang ở đâu?" Âm thanh trong điện thoại vang lên, giống như đã rất quen thuộc.

"Tôi đang đi chợ, anh là ai?" Trong chợ đặc biệt ồn ào, khiến cho Như Y phải nâng cao âm điệu.

"Tôi là Hoắc Doãn Văn!"

Nhan Như Y lập tức sững sờ, vội vàng lấy lại giọng nói bình thường, tôn trọng: "Hoắc tổng, anh vẫn khỏe chứ!"

Vừa nghe đến 'Hoắc tổng', Kha Văn bên cạnh lập tức mở to hai mắt, nét mặt hưng phấn nhìn cô.

"Cô có thể đến công trường bây giờ được không?"

"Tôi?"

"Đúng, đang có việc cần cô giúp!"

"Thế à, tôi đến ngay!" Người ta năm lần bảy lượt giúp mình, bây giờ tìm cô giúp một tay, cô sao có thể cự tuyệt được!

"Tôi bảo tài xế qua đón cô?" Hoắc Doãn Văn an bài.

"Không, không cần, tôi cũng đang ở gần đó mà, chỉ mấy phút là tới thôi!"

"Vậy thì tốt, cảm ơn!"

"Không cần khách sáo!"

Cúp điện thoại, cô kéo tay bạn tốt: "Đi, về lại công trường!"

"Thật hả? Tốt quá!" Kha Văn vô cùng hưng phấn, vì có thể nhìn thấy Hoắc Doãn Văn.

Chủ quầy gà giò con gà mà Như Y đã chọn, vội hỏi: "Em gái à, có mua gà nữa không?"

"Có chứ, hết bao nhiêu tiền?" Kha Văn xoay người, móc bóp ra!

"38!"

Trả tiền, cầm con gà đã được làm sạch, hai cô gái vội vàng đi về phía công trường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 71

Quay lại công trường lần nữa, trợ lý Triệu đang đứng chờ họ: "Nhan Tiểu Thư, cô đến rồi, Hoắc tổng đang chờ cô ở bên trong!"

Không đợi họ hỏi chuyện gì đang xảy ra, trợ lý Triệu liền thúc giục đi vào.

Trong lúc này, tình huống vô cùng khẩn cấp, nhân viên cấp cứu đã túc trực sẵn, vài xe cứu thương đang chờ.

Vừa chui vào giải phân cách, bọn cô liền thấy Hoắc Doãn Văn và các nhân viên cảnh sát đang thảo luận. Triệu trợ lý đi đến phía Hoắc Doãn Văn cố ý thông báo, anh ta xoay người đi về phía cô, đi thẳng vào vấn đề: "Có một chuyện quan trọng cần cô giúp!"

"Chuyện gì thế?"

Về mặt của anh ta làm cô càng thêm khẳng định đây nhất là chuyện vô cùng quan trọng.

"Trên lầu, có hai người đang yêu cầu bồi thường tiền chữa bệnh. Tâm trạng của họ không ổn định, không muốn ai đến gần. Một trong hai người bọn họ theo đạo Thiên chúa giáo dường như có vẻ khác thường, đội cứu viện không có cách nào tiếp cận, nên cần một người làm công tác tư tưởng để trấn an tinh thần của họ, tạo điều kiện để nhân viên cứu hộ làm việc. Chúng tôi đã liên lạc với chuyên viên tâm lý, nhưng họ lại không ở gần khu vực này; nếu tới được đây phải mất hơn bốn mươi phút, chưa kể thời gian kẹt xe! Nên tôi mới tìm cô vì cô ở gần đây nhất, lại học qua khóa tâm lý nữa!"

Nhan Như Y ngược nhìn lên trên tầng thượng, không xác định hỏi: "Vậy anh muốn tôi lên đó sao?"

"Uh!" Hoắc Doãn Văn gật đầu.

Nhan Như Y trầm mặc trong lòng, mình thật nói nhảm, những chuyện như thế này thì phải nói chuyện trực tiếp mới được.

Nhưng, yêu cầu của anh ta lại đánh vào điểm yếu của cô. Cô mắc bệnh sợ độ cao nghiêm trọng!

Ngược nhìn một lần nữa hai mươi tầng lầu, thân thể cô không khống chế được, cô không có dũng khí, không thể làm khác hơn, cô e ngại nói: "Tôi mắc chứng sợ độ cao, tôi sợ làm không được."

Hoắc Doãn Văn do dự vài giây, nhìn thật sâu vào cô, ánh mắt như trông đợi: "Cô cố gắng vượt qua đi, ngoài cô ra, trên đó còn có rất nhiều người. Hơn nữa, cô hãy yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Mọi người sẽ bảo vệ cô!"

Như Y chỉ lắc đầu: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không làm được, tôi vừa đi lên, đầu tôi ngay lập tức xoay vòng vòng, lúc đó, sợ rằng không nói được lời nào, sẽ hỏng việc!"

"Được rồi, cảm ơn cô!" Hoắc Doãn Văn Hấn không ép cô, nhưng thất vọng, xoay người, giao việc cho trợ lý: "Tiếp tục gọi cho bác sĩ Hoàng!"

"Gọi rồi, nhưng anh ta bảo đang kẹt xe!" Trợ lý Triệu trả lời

Nhan Như Y đứng yên tại chỗ, không đi cũng không được, mà đi thì tuyệt tình quá. Cô không biết phải làm như thế nào.

"Thôi thì cậu cứ thử xem sao, anh ấy đã nói như vậy rồi. Cậu lên đi, biết đâu anh ấy sẽ cảm động đó!" Kha Văn khích lệ cô.

"Tớ thật sự không dám!" Cô dùng sức nắm chặt tay Kha Văn.

Kha Văn thấy lòng bàn tay cô lạnh buốt, cũng không khuyên cô nữa, thở dài nói: "Nếu tớ mà biết tâm lý học, tớ liền xung phong lên đó."

Nhan Như Y chỉ cười cười.

Lúc này, tiếng của nhân viên cảnh sát vang lên trong bộ đàm: "Bác sĩ tâm lý đã đến chưa? Đề bác sĩ lên đi, tình hình bây giờ vô cùng gấp gáp."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 72

Đứng bên dưới, một nhân viên vội nói: "Chờ một chút, đang trên đường đến đây". Sau đó lại ra lệnh cho mọi người xung quanh: "Mau lên, chuẩn bị túi khí an toàn!"

Kha Văn nhìn mọi người điều chỉnh túi khí an toàn, lắc đầu nói: "Cao thế, cho dù có túi khí an toàn bên người cũng khó mà sống được. Gãy xương, đâm vào tim như chơi!"

Như Y lại liếc trộm một cái, đúng vậy, bọn họ mà rơi xuống thì dữ nhiều lành ít!

"Nếu như có người chết, cái tòa nhà này của Hằng Viễn mà bán hoặc cho thuê thì gặp nhiều khó khăn đó."

Nghe Kha Văn nói xong, Nhan Như Y lo lắng nhìn về phía Hoắc Doãn Văn.

Hoắc Doãn Văn đang ngồi trên ghế ở góc tường, trên tay đang cầm điều thuốc nhưng lại chưa châm lửa, nét mặt lo âu. Lần trước ở trong phòng làm việc cũng thế.

Thấy chuyện như vậy, đối với anh ta mà nói rất nghiêm trọng!

Đúng lúc ấy thì xung quanh bỗng vang lên tiếng la hét, nhiều người cùng kêu lên, nghe âm thanh cũng biết là có tình huống phát sinh.

Lại thấy có đá, ngói vụn rơi xuống, tiếng la hét trên lầu lại rõ ràng hơn: "Chúng tôi không muốn sống nữa, lòng dạ của các người thật hiểm độc, không bồi thường cho chúng tôi. Các người coi mạng sống của chúng tôi cũng không đáng giá mà."

Nhan Như Ý rối loạn, lương tâm trách mắng cô. Vì thế, cô hạ quyết tâm đi về phía Hoắc Doãn Văn.

"Tôi sẽ thử xem sao! Nếu như lên trên đó có thể đứng vững, tôi sẽ thử nói chuyện với họ. Nếu không được, tôi sẽ xuống." Cô nói.

Hoắc Doãn Văn lập tức ném điều thuốc ra xa, đứng dậy: "Tốt, tôi và cô cùng lên!"

Mọi người xung quanh lập tức phản đối: "Hoắc tổng, bọn họ gấp lại anh, lập tức sẽ nhảy xuống đấy!"

Hoắc Doãn Văn nắm cổ tay Như Y, không để ý đến người khác: "Không sao, đến lúc đó các anh đừng cho bọn họ biết tôi là Hoắc Doãn Văn là được!"

Tình thế cấp bách, không kịp nghĩ ra đối sách khác.

Cô và Hoắc Doãn Văn cùng đạp lên đồng gạch đá, bao xi măng, sau đó đi bộ đến một 'thang máy' dành cho thi công.

'Thang máy' dành cho thi công chính là vài cây xà gỗ được bao quanh bởi lưới sắt. Vừa khởi động liền lắc lư, phát ra âm thanh ầm ầm, 'thang máy' bắt đầu đi lên.

Nhan Như Y sợ đến nỗi nắm chặt lưới sắt, cắn môi dưới!

"Đừng sợ, thang máy rất an toàn!" Hoắc Doãn Văn kéo cánh tay cô, nắm thật chặt!

Một cảm giác ấm áp và an toàn trong nháy mắt từ tay cô truyền đến tim cô. Thật kỳ lạ, cô không còn thấy sợ nữa. Tay của Hoắc Doãn Văn thật to, không giống như tay của Từ Nhất Minh toàn mồ hôi, có cảm giác dơ bẩn khi nắm lấy trong khi bàn tay của Hoắc Doãn Văn lại rất sạch sẽ, ấm áp.

'Thang máy' rất nhanh đã đến nơi, cô không có tâm trạng dễ thương thức vì cơ thể đã bị nhào về phía trước, nếu không cảm thấy trước ngực có thêm một cánh tay đang ôm thân thể cô thì cô đã phải hôn lưới sắt rồi.

Lúc này, cô đang áp vào lồng ngực của Hoắc Doãn Văn, mùi hương đặc trưng nam tính đã bao vây hơi thở cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chịu khó tiến lên.

“Đừng nhìn xuống, đi theo anh!” Hoắc Doãn Văn từ trên đỉnh đầu của cô nói, sau đó lôi kéo cô ra khỏi thang máy.

Trên tầng hai mươi tám, gió thật lớn, cũng thật lạnh, một luồng gió thổi qua, thổi bay tóc của cô và vạt áo dưới. Như Y cảm thấy vô cùng lạnh, lạnh đến toàn thân cũng run rẩy. Hơn nữa chân còn như nhũn ra, như đúc bằng chì, không bước nổi.

“Đừng sợ, anh sẽ không để cho em ngã!” Hoắc Doãn Văn khích lệ, dùng sức nắm lấy tay cô.

Lúc này anh dùng giọng nói âm áp của mình an ủi, Như Y khó khăn bước thêm vài bước.

Lãnh đạo nhìn thấy bọn họ đi lên, liền vội vàng tiến lên đón: “Người muốn nhảy lầu ở trước mặt, mau đi qua với tôi.”

Người ta nói ngón ngói có lực, vô cùng cấp bách, bây giờ Như Y không có tư cách chậm rãi, nhắm mắt lại để cho Hoắc Doãn Văn lôi kéo về phía trước, cô thậm chí sửa đổi hai tay, cố hết sức giữ lấy cánh tay của anh, chỉ sợ gió sẽ thổi cô bay từ tầng cao nhất xuống.

“Mấy người không được phép lại đây, tránh ra, nếu không chúng tôi sẽ nhảy xuống. . .” Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi hét: “Người đàn ông kia, anh không được tới đây, không được. . .”

Người muốn nhảy lầu thấy có người muốn đi tới, liền lùi lại gần mép tòa nhà, dưới lầu liên tiếp truyền tới tiếng kêu cứu.

Lãnh đạo đưa cho Như Y một cái túi da, bên trong là nước và lap xurong, ra lệnh: “Bác sĩ tâm lý tự mình đi tới, xung quanh chúng tôi đã sắp xếp nhân viên đội cứu viện, chỉ cần thu hút bọn họ đi xuống cái bậc thang đó, ăn cái này, thì chúng ta có biện pháp cứu người.”

Hoắc Doãn Văn quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, lo lắng hỏi: “Một mình em đi qua, có thể chứ? Nếu không thì đừng qua!”

“Nếu đã lên đây rồi thì để em thử một chút!” Nhan Như Y run rẩy nói, dù sao cũng chỉ cách bọn họ vài bước. Mặt khác, cũng không muốn thấy bộ dạng lo lắng của anh, về mặt kia làm cô cảm thấy khó chịu, giống như chỉ có anh bắt lực một mình.

“Trước tiên em lấy di động ra, thời điểm con người mất khống chế cảm xúc, cần phải nghe một chút âm nhạc êm dịu.” Cô cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại một chút, dựa theo lời thầy giáo tâm lý học làm từng bước từng bước một.

Nhưng cô rất sợ, hai tay run rẩy tìm cách mở bao da, khóa kéo cũng không có kéo ra.

“Anh đến!” Hoắc Doãn Văn cầm lấy bao da của cô, lấy di động ra.

“Anh giúp em tìm ‘Linh hồn trở lại khu vườn’!”

Hoắc Doãn Văn nhấn điện thoại nhanh chóng, tìm bài hát cô vừa nói: “Bây giờ thì mở nó ra sao?”

“Đề em!” Cô cầm lấy điện thoại di động, cố gắng điều chỉnh hô hấp của chính mình, làm cho mình bình tĩnh lại, ít nhất để người khác thấy thả lỏng.

Sau đó, cô buộc mình bỏ qua không gian trống trải xung quanh, không nhìn xuống phía dưới, nhìn xuống cảm giác chóng mặt, giống như giẫm lên cây bông vải, từng bước một lại gần người có ý định nhảy lầu. Bấm để mở điện thoại, âm nhạc ầm ập làm lòng người bình tĩnh lại, trong không khí bắt đầu loáng thoáng phiêu đảng. Hiện tại, cô đặc biệt vui mừng, âm nhạc của điện thoại mình, không chỉ có chất lượng tốt, hơn nữa âm thanh không lớn không nhỏ hoàn toàn thích hợp.

Quả nhiên, hai người đứng ở mép tòa nhà, phải phơi nắng đến miệng khô nứt, bị tiếng nhạc hấp dẫn, từ bên đó nhìn qua bên này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Lời mời ngập ngừng

"Cô không phải muốn đi qua ——"

"Cút ngay, không được tới! Cô đi về phía trước một bước, chúng tôi liền nhảy xuống!" Người lớn tuổi vẫn rống lên đe dọa nhảy xuống.

Nhan Như Y dừng bước, hai chân như cồng lại, sau đó nỗ lực mở miệng. "Yên tâm, cháu sẽ không qua đó đâu ——"

Nói xong, Như Y dứt khoát nửa ngồi ở trên mái nhà, lấy nước suối ra, mở nắp, run rẩy ngửa đầu uống. Nhưng trong lòng run rẩy, đến uống nước cũng nghẹn. Dòng nước trong suốt như nước suối chảy tràn ra miệng, mũi cũng đầy nước!

"Khụ khụ ——" Cô ho kịch liệt!

Hai người nhảy lầu thấy nước lấp lánh trên mặt cô, bất giác cũng thè lưỡi liếm liếm đôi môi khô nứt vì nắng nóng!

Nhan Như Y ngưng ho khan, đem chai nước cầm trong tay chia ra cho hai người họ: "Hai chú có muốn uống chút nước không. Hôm nay, trời nóng quá!"

Hai người bọn họ "người nhìn ta, ta nhìn người", ai cũng không nói uống..., ai cũng không nói không uống!

"Vậy coi như không muốn uống rồi!" Nhan Như Y đem chai nước thu lại vào trong người, không đưa ra nữa!

Hai người kia chăm chăm nhìn chai nước!

Nhạc trong điện thoại di động vẫn đang đang chơi nhẹ nhàng, giai điệu thần kỳ nhẹ nhàng chạm vào đáy lòng sâu thẳm của con người. Gọi người bình tĩnh trở lại, thanh tĩnh trở lại ——

"Hai chú đang đòi lương sao? Là nhà đầu tư thiếu tiền của hai chú sao?" Nhan Như Y thử gọi chuyện, hy vọng có cơ hội cởi mở với hai người họ.

"Là đòi tiền thuốc thang!" Người trẻ hơn tâm tình lập tức lại bắt đầu kích động. "Cách đây đã lâu tôi bị thương, bọn họ đưa chúng tôi đến bệnh viện, sau đó không quan tâm chuyện chúng tôi chết sống! Hiện tại, cánh tay này của tôi coi như bị phế bỏ ——"

Lúc nói chuyện, người nọ giơ cánh tay lên, rõ ràng bị biến chứng vì không được điều trị tốt!

"Đầu của anh ta bị sắt cốt thép đập trúng, sau này hơi bị lơ mơ, nhưng lòng dạ của bọn lãnh đạo này cũng thật xấu xa! Chúng tôi bây giờ chỉ còn cách về nhà, tiền vé xe cũng không có, lại tàn phế, cơm cũng không ăn được, ở lại cũng không có tiền thuê nhà. Nếu không chết, còn hữu dụng gì chứ?"

"Nhảy xuống, tôi muốn nhảy xuống. Tòa cao ốc này còn chưa mở bán, nếu án mạng xảy ra, nhất định sẽ không ai mua nhà nữa." Người lớn tuổi bắt đầu nói lảm bảm, ánh mắt của hắn nhìn đăm đăm xuống dưới, tâm thần quả thật có vấn đề!

Thật ra, bây giờ Nhan Như Y đã sớm quên sạch kiến thức cứu người, trong đầu một mảnh trống không, cô chỉ có thể bằng vào bản năng thu hút sự chú ý của hai người đàn ông, khiến họ di chuyển vào giữa nóc nhà. "Nếu như hai chú thật sự muốn nhảy xuống, có thể hay không nói cho cháu biết tên của hai người, tên tuổi người thân, địa chỉ ở đâu không?"

"Cô muốn làm gì?" Người trẻ tuổi hơn đề phòng hỏi.

"Bởi vì cháu sẽ giúp hai người đòi tiền thuốc thang cùng phí bồi thường, sau đó sẽ đem tiền gọi cho người nhà hai chú, có được không?" Nhan Như Y bất giác mở miệng, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì! Chỉ biết là nếu cô bị ngắt ở đây, bốn phía trông trái như vậy, tùy ý sẽ lấy đi hai mạng người!

"Cái gì? Có thật không?" Người trẻ tuổi bất ngờ khi nghe được câu này!

"Dạ!" Nhan Như Y dùng sức gật đầu một cái. "Cháu cũng vậy, ghét bọn đầu tư, hận chết bọn họ, bọn họ đều là lòng dạ hiểm độc như ác quỷ. Chúng ta phải tin tưởng luật pháp, kiện bọn họ ——"

"Luật pháp chỉ dành cho người có tiền ——"

"Không phải vậy, anh cháu cũng là công nhân làm công ở công trường, bị thương, quản lý công trường không quan tâm, cháu đã đi hầu tòa cả chục lần, cuối cùng chủ công trình phải bồi thường!" Nhan Như Y thuận miệng, biên tập lại một câu chuyện xưa, cố gắng tạo cảm giác "đồng bệnh tương liên" với hai người đàn ông!

"Có thật không? Thật có thể kiện thắng sao?"

"Ừ, tin tưởng cháu, luật pháp còn rất công minh đấy! Cháu có một người bạn làm luật sư, đến lúc đó có thể giúp hai người!" Nhan Như Y nói xong câu ấy, người đã nhìn ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn chút xiú huyết sắc!

"Nhưng chúng ta không có tiền?" Người đàn ông trẻ hơn nức nở khóc nói, đáng vẻ rất đáng thương!

"Cháu có thể cho hai chú mượn trước, nhưng là các người nhất định phải leo xuống đã, phải sống sót, nếu không tất cả đều không có ý nghĩa, người thân các chú nếu biết được sẽ rất đau lòng!" Nhan Như Y bắt đầu an ủi bọn họ. "Chẳng phải người ta hay nói còn sống mới có hi vọng. Hiện tại, người thành phố chẳng còn tin vào điều mê tín nữa. Mặc dù hai người nhảy xuống, thành oan hồn, căn hộ của người ta vẫn bán vẫn sẽ bán được, hai chú có thể làm được gì nữa?"

Người trẻ tuổi hơn bắt đầu do dự, còn người lớn tuổi chỉ nhìn chằm chằm chai nước bên cạnh Nhan Như Y!

"Hai chú có muốn chút nước hay không ——" Nhan Như Y lại lấy chai nước ra dụ dỗ!

Lần này, người lớn tuổi chợt xông thẳng tới chai nước!

"Ông Lý ——" người trẻ tuổi bước lên trước cố gắng ngăn cản!

Trong nháy mắt, vài người cảnh sát ủa lên, ôm lấy hai người họ, động tác nhanh lắm người khác trở tay không kịp.

Tiếng la hét loạn lên, hai người đàn ông bị khống chế, đưa vào thang máy!

Nhan Như Y lúc ấy xụi lơ, chật vật không chịu nổi ngồi trên một đồng vụn đá!

Lúc này, cô nhìn thấy một đôi giày thể thao sạch sẽ, đôi ống quần jean màu xanh dương đi tới trước mặt. Không cần ngẩng đầu nhìn, cô cũng biết anh đã tới.

"Tiểu Nhan, em làm rất tốt!" Hoắc Doãn Văn nhẹ vỗ vai cô, tán thưởng; sau kéo cánh tay của cô. "Chúng ta nên đi xuống thôi!"

"Nhưng em không động đây được!" Nhan Như Y cũng không còn tâm trí suy nghĩ về những cảm nhận khi anh chạm vào, không để ý ánh mắt xung quanh, nắm chặt tay Hoắc Doãn Văn, nức nở nói. "Em sẽ té xuống, em không dám, em sợ!"

Anh đang đưa lưng về phía ánh mặt trời, sau lưng bao phủ một tầng màu vàng kim, không thấy rõ sắc mặt của anh.

"Ngốc nghếch, em sẽ không sao đâu!" Hoắc Doãn Văn ngồi xổm xuống, hai cánh tay ôm quanh người cô, nâng cô lên "Đi theo anh nhé!"

Như Y cả người mềm nhũn, chẳng còn chút hơi sức gì, nhắm mắt lại, mặc anh ôm ấp! Gương mặt của cô dán chặt vào ngực của anh, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp, cảm thấy lồng ngực anh khẽ lên khẽ xuống theo từng nhịp hô hấp!

Cô lại ngửi thấy một mùi hương đặc biệt nam tính của anh đến mê người!

Đi không xa, cô cảm giác mình được anh ôm lên, hai chân cách mặt đất. Khi hai chân cô lần nữa chạm vào mặt đất, cô chỉ nghe sau lưng vang lên ‘ ầm ’ một tiếng, thân thể lay động một cái. Sau đó kèm theo âm thanh ‘rầm rập’, cô thấy mình không ngừng đi xuống!

"Ầm ——" chân động, thang máy dừng lại!

"Tốt lắm, chúng ta an toàn rồi !" Hoắc Doãn Văn sờ sờ đầu của cô, vuốt nhẹ mái tóc của cô, trong động tác tràn đầy thương yêu cùng thân mật!

Nhan Như Y chậm rãi mở mắt, lại thấy được bãi đất cát ngồn ngang đá vụn, hai chân mềm nhũn trượt giẫm lên cục đá!

Hoắc Doãn Văn cầm lấy khăn giấy do phụ tá đưa tới. "Em lau nước mắt đi!"

Nhan Như Y lúc này mới đưa tay sờ mặt, chợt biết mình đã sớm nước mắt rơi đầy mặt rồi ! Ngượng ngùng, cô vội vàng lau khô nước mắt!

Anh sâu lắng nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy thương thức, điều này làm cho cô cảm thấy không khỏi vui vẻ, cũng đặc biệt vinh hạnh. Chỉ là, chuyện mới vừa rồi cô làm quả thật rất đáng tán dương, nhưng chính cô cũng không tin mình có thể làm ra những chuyện này !

"Như Y, cậu làm được rồi, rất xinh đẹp nha ——" Kha Văn lúc này chạy tới, nhảy lên khen ngợi nói, sau đó còn cố ý nắm chặt cơ hội giao lưu cùng Hoắc Doãn Văn. "Hoắc tổng, ngài khỏe chứ, tôi là bạn của Như Y, tên Kha Văn!"

Hoắc Doãn Văn gật đầu với cô nàng một cái, sau đó lịch sự bắt tay Kha Văn, rồi hướng Như Y nói. "Bên kia còn có chút việc phải giải quyết, anh sẽ phái lái xe đưa hai em về nhà!"

"Không cần, không cần ——" Như Y vội vàng khoát tay, lắc đầu. Có thể cử động của nàng quá mạnh, nhanh, nên chỉ cảm thấy trong đầu nổ oành một tiếng, bụng đau nhói, lập tức hôn mê!

Chỉ thấy, một dòng máu hồng chảy dài dọc theo bắp đùi Như Y, cô lao đảo ngã xuống ——

"Như Y ——" Kha Văn kêu to.

"Tiểu Nhan ——" Hoắc Doãn Văn tay mất lạnh lẽ, kéo thân thể cô vào sát người, đồng thời kêu to. "Cấp cứu ——"

"Đây không phải là sảy thai sao?"

"Nhất định nha, chảy nhiều máu như vậy ——"

"Váy đều đỏ, đũa nhỏ trong bụng nhất định không giữ được, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Đám đông chung quanh xem náo nhiệt, bắt đầu bình luận nhỏ to, nhưng âm thanh cũng quá lớn, cho dù ai cũng có thể nghe thấy!

Ôm Nhan Như Y tìm xe cấp cứu, Hoắc Doãn Văn, cúi đầu nhìn Nhan Như Y một cái. . . Cô sảy thai?

"Câm miệng, các người nói cái gì? Người ta vẫn còn là con gái, cái gì sảy thai!" Đi theo sau lưng Hoắc Doãn Văn, Kha Văn tức giận quát lớn, hung hăng liếc mấy người phụ nữ, rồi hướng xe cấp cứu chạy tới!

Hoắc Doãn Văn đưa Nhan Như Y lên xe cấp cứu, vốn anh cũng muốn đi theo, nhưng trách nhiệm tổng phụ trách, anh còn nhiều vấn đề cần xử , khắc phục hậu quả, không có cách nào, chỉ có thể ra lệnh phụ tá đi theo ——

Rất nhanh, theo xe cấp cứu, Nhan Như Y oanh oanh liệt liệt rời khỏi hiện trường ——

Chờ Như Y mở mắt ra lần nữa, người đang nằm trên giường bệnh, kim tiêm ghim trên mu bàn tay!

"Tớ tại sao lại ở chỗ này?" Như Y mở trừng hai mắt, giữa giữa muốn ngồi dậy!

"Đừng động, cẩn thận kim tiêm!" Kha Văn ngăn cản, sau đó giúp bạn điều chỉnh lại tư thế trên giường bệnh cho thoải mái. "Thật ra, cậu cũng không có chuyện gì, chính là mới vừa rời ở phía trên mái nhà quá khẩn trương, tới bất tỉnh, truyền dịch xong không còn chuyện gì! Ai nha, cậu cũng không biết bộ dạng của cậu đã dọa bao nhiêu người đấy!"

"Tớ như thế nào? Tớ chỉ biết là bị ngất, sau đó cái gì cũng không biết!"

"Ài... hôm nay cậu đang ở ngày thứ mấy vậy?" .

"Ngày thứ ba!" Nhan Như Y nhúu lỗ mũi lại. "Hỏi cái này làm gì?"

"Phốc ——" Kha Văn lập tức phun ngụm nước đang nuốt vào miệng. "Cô nương, đã là ngày thứ ba, cậu cũng vẫn nhiều như vậy à, chảy xuống bắp đùi, mấy bà tám ở công trường đều nói cậu bị sảy thai!"

"À? Không phải đâu, tại sao có thể bị hiểu lầm sanh non, chảy máu nhiều lắm à?" Như Y lật vội cái mền ra nhìn xuống, quả nhiên cái váy trắng còn thấy còn dính đầy vết máu.

"Cậu cũng không biết làm Hoắc tổng sợ hãi như thế nào đâu, vội vàng đưa cậu lên xe cấp cứu!"

Nghe đến đó, Nhan Như Y cảm giác mình mặt nóng đến muốn nổ tung. Không phải đâu, lần này lại bị anh nhìn thấy?

Còn sanh non?

Thật là màn cầu huyết à!

.....

Như lời Kha Văn nói, sau chuyện cứu người trên mái nhà, cô đã làm Hoắc Doãn Văn cảm động, hai ngày sau, anh gọi điện thoại tới!

Lúc ấy cô đang ở nhà quét dọn gian phòng, thanh lý bớt đồ đạc không dùng đến. Đang dọn dẹp khí thế ngất trời, tiếng điện thoại chọt vang lên!

"Hoắc tổng, anh khỏe không?" Lần này, cô chợt nhận ra đây là số của Hoắc Doãn Văn. Thì ra, số của anh dễ nhớ như vậy, số đuôi là bốn ba!

"Em đang ở đâu đấy?"

"Em ở nhà!" Giọng anh đủ quyền lực khiến cô chỉ có thể thành thật trả lời.

"Buổi tối em có làm gì không? Anh mời em ăn cơm, không cho phép từ chối!"

"Hoắc tổng, không cần khách khí, em buổi tối có hẹn với vài người bạn!" Cô vừa nói, vừa khoát tay!

"Anh bây giờ đang ở dưới lầu nhà em. Bây giờ, em đi xuống hay anh đi lên?" Hoắc Doãn Văn rất bá đạo quyết định.

Nhìn trong phòng khắp nơi loạn thành một đồng, Nhan Như Y không thể không thỏa hiệp nói: "Em sẽ đi xuống, anh chờ em một chút ——"

Thời gian vội vàng, cô tùy tiện mặc đại một cái áo đầm, chải đầu vài cái, cộng với thời gian rửa mặt, chỉ mất mười lăm phút! Rồi cô xuống lầu

Mới vừa đến lầu dưới liền nhìn thấy chiếc Mercedes, đậu choáng cả con đường nhỏ!

Hoắc Doãn Văn không xuống xe, từ ghế tài xế, vươn tay mở cánh cửa bên cạnh, hướng về phía cô ra lệnh. "Lên xe!"

Nét mặt kia thật lăm ngao mạn, hơn nữa giống như hai người bọn họ đã rất quen thuộc.

Anh ấy hét cái gì? Nhan Như Y trong lòng nói thầm, nhưng vẫn rất nghe lời lên xe!

"Anh thật có thói quen ra lệnh? Em cũng không phải là cấp dưới của anh!" Cô không có che giấu, trực tiếp chỉ trích anh!

Anh nhướng mày. "Anh đã cho em quyền lựa chọn rồi?"

"Cái đó mà anh gọi là để cho em quyền lựa chọn sao? Rõ ràng chính là đang ép em!"

"Ha ha, không như vậy, em làm sao có thể ra ngoài!" Hoắc Doãn Văn khước miệng nhếch lên, cười đến hả hê! Sau đó anh khởi động xe, chiếc Mercedes nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ!

"Em và tên kia. . . chia tay sao?"

Chợt, anh hỏi cái vấn đề này!

"Tội tệ!" Đối với Từ Nhất Minh, cô không muốn nói chuyện nhiều, nhắc tới người cũ liền có cảm giác ghê tởm.

Chỉ là, anh tại sao hỏi vấn đề này? Cũng đâu có cùng anh quan hệ gì? Cô tuyệt đối sẽ không tin rằng một ông chủ lớn của giới bất động sản lại tò mò chuyện tình cảm trai gái như vậy!

Trừ phi, anh đối với mình có chút tình riêng?

Trong đầu vừa dần hiện ra ý nghĩ ấy, Nhan Như Y vội vàng ra lệnh mình dừng lại.

Sẽ không, anh đã có người yêu, tại sao lại có ý tứ với mình? Đừng loạn tưởng nữa!

"Chia tay lúc nào?" Hoắc Doãn Văn đối với vấn đề này hình như rất hứng thú, lại tiếp tục hỏi.

"Ngày hôm qua!"

Anh như có điều suy nghĩ, nhẹ chau mày, anh nghiêng mặt, chớp mắt nhìn cô, hỏi. "Bây giờ còn khổ sở không?"

"À?"

"Ngày hôm qua chia tay, bây giờ em có đau khổ không?" Lần này anh hỏi rất cận kề.

"Không đâu, em đã sớm quyết định chia tay, có lẽ nên đau lòng đã sớm đau lòng xong rồi chứ?" Cô tùy tiện nói!

Cách ‘ tùy tiện ’ vượt qua đau khổ của cô làm anh nhìn sâu vào mắt, đong đầy khích lệ, ánh mắt của anh thoáng nổi sóng, nhào lên như thủy triều rồi lặng lẽ rút đi!

Nhan Như Y nào biết chính cô càng nguyên ý nói nhiều, cố làm ra vẻ bàng quang, càng làm cho Hoắc Doãn Văn lăm tưởng ——

Nếu như cô thật sự cái loại người đối với một ít chuyện ‘ không quan tâm ’, anh không phải... hay có phải có thể ——

Lần này anh không mang cô tới khách sạn tráng lệ dùng cơm, mà là đi tới một cái sân nhỏ của một gia đình nông dân ở ngoại thành.

Điều khiến cho cô bất ngờ chính là trước cửa mỗi gai đình đều đậu một chiếc xe ô tô nhập khẩu, ha, bây giờ kẻ có tiền đều thích trở về nguyên bản.

Hai người họ tới một cái sân rất lớn, trong sân là một giàn nho tươi tốt, xanh mơn mẫm giống một cái lều, hơn nữa không khí phía dưới cũng đặc biệt trong lành, vừa tiến vào cảm giác trong người sáng khoái.

Xuyên qua giàn nho, bọn họ đi về phía một căn phòng. Lúc này, một cô gái mặc quần áo màu đỏ lập tức nghênh đón. “Tổng giám đốc Hoắc, ngài khỏe chứ, chỗ của ngài đã được sắp xếp!”

“Nơi này còn phải đặt trước sao? Còn phải giữ chỗ?” Nhan Như Y nhỏ giọng ỏi thăm một câu.

Hoắc Doãn Văn cười cười, thân thể ép đến bên cạnh cô, gương mặt như có như không đụng vào tóc của cô, sau đó giải thích vào bên tai cô. “Có rất nhiều người tới đây ăn cơm, nếu không đặt trước thì căn bản cũng không còn chỗ!”

“Hả?” Nhan Như Y vẫn cảm thấy giật mình.

Có điều, khi cô đi theo anh vào trong phòng thì đúng là không thể không tin! Mỗi bàn đều có người, chỉ cần nhìn cách ăn mặc cũng biết là người có tiền, hơn nữa bọn họ còn có quen biết với Hoắc Doãn Văn, sau khi chào hỏi, bọn họ liền đi vào một căn phòng độc lập!

Phong cách rất đơn giản, nhưng môi trường rất sạch sẽ, giữa phòng để một cái bàn tròn nhỏ, phía trên phủ một lớp vải trắng!

“Tổng giám đốc Hoắc, ngài uống trà lúa mạch chứ?” Nhân viên phục vụ hỏi!

“Ừ!” Hoắc Doãn Văn gật đầu.

“Vậy vị tiểu thư này?”

“Cũng giống như vậy.” Nhan Như Y trả lời.

Sau đó, nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

“Những người có tiền thật thú vị, ăn đủ sơn hào hải vị rồi, lại chạy tới đây thay đổi khẩu vị!” Nhan Như Y cảm thán.

“Ha ha, thế này cũng không khác biệt lắm! Cả ngày uống rượu, ăn mấy thứ đầy bột ngọt, một lúc sau, đúng là nuốt không trôi! Hơn nữa em cũng không thích ăn mấy thứ cầu kỳ đó, cho nên dứt khoát dẫn em tới đây! Lát nữa, em ném thử súp ngô ở đây một chút, bánh lương khô, còn có thực phẩm nông dân, mùi vị rất tốt, nguyên liệu cũng vô hại!” Lời nói của Hoắc Doãn Văn bây giờ nhiều hơn nhiều ngày trước cộng lại!

“Ha ha, anh không cần phải giới thiệu cho em! Đừng quên, hồi nhỏ em lớn lên ở ngoại thành. Mặc dù nhà chúng em ở trong huyện thành, nhưng em lại có mấy người bạn học là người nông thôn, vào lúc nghỉ hè đều tới đó chơi. Mỗi nhà đều nuôi gà hoặc chăn heo! Con sông nhỏ ở đó cực kỳ trong suốt, bắt cá ở trong đó mang đi chần nước sôi, mùi vị cực kỳ ngon!” Cô nói về quê hương của mình, đôi mắt nhỏ lóe ra ánh sáng linh động, hấp dẫn người khác!

Hoắc Doãn Văn gật đầu. “Đúng, em nói không sai, sân sau nhà bọn họ ở trên núi có nuôi gà, vịt, ngỗng, heo, bò, dê, còn có khỉ!”

Đang nói chuyện sôi nổi, lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một người mập mạp mặc trang phục đầu bếp đi tới, trên tay bưng một ấm trà và hai cái chén!

“Tổng giám đốc Hoắc, ngài đã mấy hôm không tới?” Người tới nói chuyện thật thà, để ly trà xuống, rót nước trà cho bọn họ!

“Ừ, gần đây có bận một số chuyện, còn phải ra nước ngoài một lần!” Hoắc Doãn Văn đáp.

“Lần này đi nước nào?” Đầu bếp tò mò hỏi.

“Nước Anh.”

Đi Anh? Đó nhất định là đi nhìn bạn gái rồi! Nhan Như Y thầm nghĩ trong lòng.

“Vậy hôm nay ngài muốn ăn cái gì?”

Hoắc Doãn Văn uống một ngụm nước, nhìn về phía Như Y. “Hỏi ý vị tiểu thư này đi!”

“Tôi?” Nhan Như Y rất khó quyết định. “Tôi đều chưa từng ăn qua, cũng không biết thích ăn cái gì!”

“Không sao, em chỉ cần nói cho ông ấy biết, em thích ăn thịt heo, thịt dê, thịt gà hay thịt vịt là được? Ăn món gì cụ thể, đầu bếp sẽ sắp xếp!”

“Vậy thì thịt vịt và thịt dê đi_”

“Được, vậy tôi đi chuẩn bị ngay! Tổng giám đốc Hoắc, tiểu thư chậm dung!” Đầu bếp gật đầu một cái, sau đó đi ra khỏi phòng!

Cô kì quái nhìn chằm chằm vị đầu bếp béo, cho đến sau khi ông rời đi, mới hỏi Hoắc Doãn Văn. “Nơi này thật kì quái, đầu bếp tự mình đến làm nhân viên phục vụ! Đầu bếp này rất tôn trọng anh, không phải ông ấy nợ anh tiền chứ?”

Thân phận của Hoắc Doãn Văn không thể kết bạn với một đầu bếp, người đó tôn trọng anh như vậy, nhất định anh có ơn với ông ta!

“Trước kia, ông ấy là đầu bếp của Đế Hào, một lần uống rượu quá chén, tay phải bị cuốn vào trong máy xay thịt! Cho dù cuối cùng giữ lại được tay phải, nhưng lại đứt dây chằng... không có cách nào làm việc ở Đế Hào nữa – cho nên anh cho ông ấy mượn một khoản tiền, ông ấy dựa vào đó làm một nhà hàng nông gia, còn bao hết phía sau núi!”

“A, cho nên anh là cổ đông nơi này?”

“Không phải!” Anh lắc đầu.

“Ha ha_” Nhan Như Y không khỏi bật cười, lộ ra một hàm răng trắng ngay ngắn.

“Em cười cái gì, nói nghe xem!”

“Ừ - ngày hôm qua ở trên tầng thượng, em còn mắng anh là ông chủ xấu xa! Thật ra thì, anh vô cùng tốt, không có lòng dạ đen tối!”

Hoắc Doãn Văn đưa mắt nhìn cô, sử dụng ánh mắt khẳng định lời của cô. “Em nói không sai. Thời điểm thích hợp thì nên tuyên truyền một chút!”

“Ha ha, hôm qua em ở trên tầng mắng anh, anh sẽ không có không vui chứ?”

“Rất không vui, một câu ông chủ lòng dạ đen tối!” Anh làm bộ trách móc.

“À? Vậy em nên cẩn thận một chút rồi, để tránh anh sẽ trả thù em!”

“Hừm, anh đã chuẩn bị cùng em mãi mãi không kết thúc, tự giải quyết cho tốt đi, cầu nguyện thần linh sẽ phù hộ cho em!”

Sau mấy phút trò chuyện, mấy nhân viên nhà hàng đã đem thức ăn đặt lên bàn.

Anh rót cho cô một ly beer Yến Kinh, cũng rót cho mình một chén, sau đó long trọng nâng ly rượu lên. “Tiểu Nhan, vô cùng cảm ơn em đã giúp anh vào ngày hôm qua, can đảm lắm!”

Nhan Như Y vội vàng nâng chiếc ly óng ánh trong suốt lên, sau đó uống hết, tỏ vẻ tiếp nhận lời cảm ơn của anh. “Thật ra thì anh cũng đã cảm ơn em rồi, cho em một bao lớn tiền thưởng!”

Cô vừa nói, không khí đột nhiên ngưng trọng!

Ngày hôm qua trước khi trợ lý Triệu rời khỏi bệnh viện, có cho cô ba nghìn đại hồng bao! Cô không cần, nhưng trợ lý Triệu nói mỗi người giúp một tay đều có phần, mọi người đều giống nhau, cô chỉ cần nhận nó thôi!

Thế thế cô vẫn cảm khái một phen, thật mệt mỏi, học phí của em trai và em gái đã giải quyết được một nửa!

Thấy động tác đáng yêu của cô, Hoắc Doãn Văn ung dung mím môi lại, giống như cố gắng kiềm chế bộ dạng cười to kích động, đặc biệt dễ nhìn!

Anh nhìn cô thật sâu, trong mắt dần hiện ra sự trêu chọc và hứng thú, sau đó thông thả nói. “Thật ra thì, trước khi đi, em nói với anh yêu cầu 30 vạn, anh cũng đồng ý!”

Nhan Như Y khoa tay múa chân trên không trung, liền dừng lại, sau đó lộ ra vẻ mặt hối tiếc. “Không phải chứ? Tại sao anh không nói sớm?”

“Ha ha, sao vậy, có phải rất hối tiếc không?”

Cô liếc mọng gật đầu. “Đây không phải là em đã bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền đầu tiên trong cuộc sống sao?”

“Người trẻ tuổi, làm chuyện này vẫn còn cần nhiều kinh nghiệm, học tập tốt, từ từ tích lũy đi, nếu không sẽ dễ dàng bị thiệt!”

“Hu hu_”

“Nhưng nếu em thật sự nói chuyện tiền bạc với anh, anh sẽ cho em tiếp tục, bản thân mình đi xuống!” Hoắc Doãn Văn nhìn cô gái đang hối hận không ngừng, trên mặt lại có thêm nhiều nét cười. Cô nàng ngốc, cô làm sao biết, bởi vì cô không có yêu cầu nào với anh, mới khiến cho anh muốn có được cô hơn. Anh muốn cho không chỉ là tiền, hơn nữa còn có anh cũng không muốn trả cái đó.

Cô cuối cùng cũng không ‘đau lòng’ nữa, cân bằng nội tâm. “Anh không cho em, em nghĩ em nhất định được xếp từ trên cao xuống, mà không phải đi xuống!”

“Ha ha_” Anh nở nụ cười.

“Thật ra thì hai người kia không có đạo lý đòi hỏi tiền thuốc thang của tập đoàn Hằng Viễn, điều này là trách nhiệm của bên xây dựng, em không cần lo lắng!” Cô làm ở một công ty bất động sản, cho nên phân chia trách nhiệm này cô rất rõ ràng!

“Không có biện pháp, nếu họ thật sự rơi xuống, chịu tổn thất nhất định là Hằng Viễn, dù sao một tòa nhà lớn như vậy bán hoặc cho thuê, còn chưa bắt đầu bán mà đã có mạng người, như vậy thì không tốt lắm!”

“Quản lý một công ty lớn như vậy, rất không dễ, rất vất vả chứ?” Cô không thể quên vẻ mặt lo âu khẩn trương của anh, căn cứ vào phân tích của cô, bình thường anh tạo cho mình rất nhiều áp lực.

“Thói quen!” Anh miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó gọi cô. “Ném thử mùi vị của nơi này một chút!”

Đối với đứa bé lớn lên ở Tứ Xuyên, có rất nhiều thứ đúng là hura từng ăn, rất mới mẻ, mùi vị quả nhiên rất ngon! Nhất là món vịt bia của đầu bếp, quả thật cực kì ngon, một bàn lớn như vậy gần như vào bụng của cô!

Hơn nữa anh cũng không có dáng vẻ của tổng giám đốc, anh ăn mặc quần áo thể dục giống như anh trai hàng xóm, quá trình dùng cơm rất vui vẻ, anh uống hai chai bia mà cô cũng uống một chai! Thật ra bình thường cô cũng uống rất nhiều, uống mấy chai đều không phải là vấn đề, thế nhưng không thể hét lớn với anh!

Sau khi ăn quá nhiều, anh đề nghị ra bên ngoài đi dạo, cô vui vẻ nhận lời. Khoong khi ở nông thôn rất trong lành, ở nơi này mà không hít nhiều không khí của thiên nhiên, vậy thì rất đáng tiếc!

Nhưng khi cô thật sự đi ra ngoài, không khỏi tự trách mình quá lỗ mãng, quá bốc đồng rồi!

Nói vì ra khỏi sân sau của nhà Nông, chỗ đứng của bọn họ là một ngọn núi nhỏ trên dốc, bốn phía đều là cây, mặc dù trên núi cũng có đèn, Nhưng ánh đèn rất mờ! Nhìn vào bên trong bụi cây, tầng tầng lớp lớp, không thể nhìn rõ phong cảnh sâu bên trong thế nào, nghĩ tới lời nói có chút tà ác, nơi này chính là nơi dã chiến tốt!

Hai người một nam một nữ lại đang ở trong hoàn cảnh này, không thể tránh khỏi những ý nghĩ, hình ảnh loạn tưởng trong đầu cô! Khuôn mặt nhỏ nhắn không nhận được hồng lên, trong lòng cũng lặng lẽ run rẩy!

Phải làm sao mới ổn đây?

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Anh đi dọc theo con đường nhỏ lên trên, cô bắt đầu đi bên cạnh anh.

Vì sợ không khí quá quái dị, hoặc nói là mập mờ, Nhan Như Y cố ý chuyển đổi đề tài bạn gái của anh. “Lúc trước anh đi Anh quốc, có phải đã từng có bạn gái?”

Anh không lên tiếng, cô cho rằng anh đây là ngầm thừa nhận!

Sau đó, cô lại tiếp tục nói. “Anh và bạn gái của anh chắc chắn không dễ dàng, ở hai nơi khác nhau. Được rồi, tổng giám đốc Hoắc, bạn gái của anh bao nhiêu tuổi? Nghiên cứu tại Anh quốc chỉ cần một năm, cô ấy có phải rất nhỏ?”

Hoắc Doãn Văn vẫn không nói chuyện!

Không biết có phải hay không cô suy nghĩ nhiều rồi, thế nhưng cô cảm thấy bây giờ hình như anh không vui!

Lúc này, bọn họ đã đi đến nơi có đèn chiếu sáng, cô ngửa đầu nhìn anh, quả nhiên thấy đường nét trên khuôn mặt của anh rất căng thẳng, đôi môi không vui mím chặt!

Anh không nhìn cô, tiếp tục đi về phía trước!

Bên cạnh đen như mực, sợ lạc đường, cô vội vàng chạy theo anh.

Đột nhiên, anh dừng bước, xoay người lại.

Cô theo quán tính đi về phía trước, lập tức đâm vào lồng ngực của anh!

“Xin lỗi, tôi không cố ý!” Cô cuống quýt muốn lùi lại, nhưng hai cánh tay lại bị một đôi bàn tay có lực giữ chặt lại, làm cho cô không thể lùi về phía sau!

“Tổng giám đốc Hoắc!” Nhan Như Y càng thêm hoảng loạn, cô cảm giác được sức mạnh bàn tay của anh, rõ ràng mùi hương trên người anh rất dễ ngửi, giống như mùi sách mới, cô bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Hoắc Doãn Văn ôm lấy hai cánh tay của cô, để cho cô ngẩng đầu lên nhìn mình. Anh cúi mặt xuống, đôi mắt thâm thúy giống như tức giận lại lấp lánh có hồn. “Em tại sao không hỏi anh, vì sao hôm nay mời em ăn cơm?”

Anh tăng thêm sức lực trên người cô, giống như nắm lấy trái tim cô, lòng của cô đang hỗn loạn. Ánh mắt của anh là suy nghĩ của cô càng thêm hỗn loạn, trong đầu hiện lên vô số tại sao! Nhưng lý trí của cô lại không ngừng nói cho cô biết, không phải nguyên nhân mà cô đang nghĩ kia!

“Bởi vì em đã giúp anh, bởi vì em đã làm hai người kia không nhảy xuống!” Cô ngơ ngác đáp.

“Nhưng hôm qua, nhiều người giúp anh như vậy, tại sao anh lại chỉ mời mình em? Nếu như chẳng qua chỉ là bày tỏ lòng cảm ơn, anh không cần đặc biệt làm nhiều chuyện như vậy!” Anh nói từng câu rõ ràng, mắt cũng nhìn chăm vào cô.

Anh lại dùng sức, kéo cô về phía mình, rút ngắn khoảng cách giữa hai người!

Nhan Như Y cảm thấy mình nín thở, gương mặt trở nên nóng bỏng. “Bởi vì... Bởi vì...” Bởi vì cô loáng thoáng biết nhưng không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Lúc này, anh lại nói. “Cho nên anh mời, bởi vì anh muốn gặp em.”

Nhan Như Y hoàn toàn rối loạn, hốt hoảng nhìn anh. Đối với việc anh đột nhiên tỏ tình, không biết nên đáp lại như thế nào.

Hoắc Doãn Văn mò mẫm cánh tay của cô, từ từ hướng lên, vuốt ve mái tóc của cô, vuốt ve phần cổ của cô, động tác rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như vuốt ve hàng mã nghệ tốt nhất.

Có lẽ bởi vì tác dụng của rượu, có lẽ sườn núi thôn quê mập mờ có thể mê hoặc sự phòng vệ của người phụ nữ, hoặc bản thân anh rất quyến rũ, tóm lại

cô hoàn toàn không ghét, mặc cho anh thể hiện cử chỉ thân mật với mình!

Cuối cùng anh nâng gò má của cô lên, đôi môi mỏng dán lên tai cô. “Tại sao em lại hoảng sợ, anh có thể giúp gì không?”

Nhan Như Y rất muốn nói. “Nếu như anh muốn để cho em không hoảng sợ thì anh mau buông em ra!”

Nhưng cô không nói ra miệng, không nói ra khỏi miệng được.

Một nơi ở trong lòng một âm thanh mềm mại, giống như cầu xin, hi vọng anh ôm lấy!

Mặt của cô càng lúc càng nóng, nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh, không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ cảm thấy nụ hôn của anh càng ngày càng sâu, càng lúc càng nóng, anh nâng đầu của cô lên, phối hợp với nụ hôn của anh!

Môi mỏng của anh trần trọc không yên, từ dưới lỗ tai trái của cô hôn đến dưới lỗ tai phải, sau đó dịu dàng trở nên mãnh liệt, hướng đến môi của cô_

“Không” Lý trí của Nhan Như Y đột nhiên quay trở về đại não, đẩy anh ra, chạy trốn từ trong ngực của anh. “Rất xin lỗi, tổng giám đốc Hoắc, ngày mai tôi còn phải đi làm, phải trở về nghỉ ngơi!”

Hoắc Doãn Văn không ép buộc cô, chỉ hai ánh mắt thể hiện rõ, xuất hiện sự thất vọng. “Vậy để anh đưa em về!”

Trên đường về, hai người bọn họ không nói với nhau bất kì câu nào, ánh mắt của cô cũng không dám nhìn lảng tung, bởi vì quá lúng túng!

Cho đến khi cô đứng ở tầng dưới nhà mình, nhìn xe của anh đi xa, Như Y mới giống như một quả bóng cao su xì hơi, tất cả sinh lực giống như mất đi, mặt mày ủ dột đi vào trong sân.

Cô không biết mình cự tuyệt anh có đúng hay không!

Nhưng mà lòng tự trọng của cô làm sao có thể chấp nhận, biết rõ anh đã có bạn gái, còn chấp nhận quan hệ mập mờ với anh?

Nhưng bây giờ cự tuyệt anh, cô cũng cảm thấy sâu trong nội tâm mình rất không vui, rất khổ sở, rất thương tâm!

Loại tâm trạng rối rắm phức tạp này, cô chưa từng cảm thấy trước đây!

Mới vừa rồi, thậm chí cô còn kích động gọi anh lại, sau đó sẽ nhào vào ngực của anh!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Tâm tình hỗn loạn, làm cho cô phiền não không chịu nổi lại mở máy tính.

“Uncle, nếu anh ta thể hiện yêu thích con, con có nên tiếp nhận hay không?” Như Y đánh xong những lời này liền nhấn gửi đi.

Giống như đại đa số trường hợp, đối phương không thể lập tức trả lời cô!

Cô vừa chờ đợi tin nhắn trả lời, vừa mở website. Chữ viết đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của Nhan Như Y, vội vàng đọc_

1. Nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa là một đất nước không thể chọc.

Nguyên nhân đó là khu vực đã từng sai khiến năm phần tư khủng bố tới Trung Quốc, kết quả là một người muốn cho nổ cầu vượt, bị ngất ở trên cầu, một người muốn cho nổ xe buýt công cộng, nhưng không chen lên được; một người muốn cho nổ siêu thị, điều khiển từ xa bị trộm; một người muốn cho nổ cao ốc hành chính, bị đánh đồng loạt, lúc bị đánh vẫn nghe chúng dân kêu la “gọi người trên tìm hiểu”; một người muốn cho nổ Mộ than đá, chỉ ném cây diêm đã nổ chết hơn một trăm người, nhưng sau nửa năm trở về căn cứ cũng không thấy báo cáo tin tức, liền bị căn cứ buộc tội nói dối và hành quyết_

2. Một nam sinh không hài lòng của bạn gái, theo dõi cô ta tới hộp đêm, thấy cô thân mật với người đàn ông khác, cảm một chai chất lỏng không rõ xông lên: “Ta muốn hủy hoại nhan sắc của ngươi, xem làm sao ngươi ăn vụng!” Nói xong đem chất lỏng dội lên khuôn mặt của nữ sinh. Mấy người bên cạnh cho rằng khuôn mặt cô bị hủy rồi, bị dọa chạy. Nữ sinh rất sợ, nhưng sau một hồi không có cảm giác đau đớn, liền hỏi: “Ngươi vừa dội cái gì?” Nam sinh nói: “Là nước tẩy trang.”

Ngay lúc cô bị chọc cười thì hình đầu con chim cánh cụt lóe lên!

Nhan Như Y vội vàng mở ra!

Con chim cánh cụt không trả lời cô, mà trực tiếp hỏi. “Vậy con thích anh ta sao?”

Ngón tay đặt trên bàn phím dừng lại, sau đó thành thật trả lời. “... Thích”

Một lúc sau, con chim cánh cụt mới gửi trả lời. “Nếu như ta nói, ta thích một cô bé, mà cô bé không phải là bạn gái của ta, con có ý kiến gì không?”

“À? Có thật không? Chú?” Nhan Như Y giật mình hỏi, hơn nữa chỉ là tò mò!

“Đúng, ta thật sự rất thích cô ấy!”

“Vậy chú có định chia tay bạn gái?” Nhan Như Y gõ lại vấn đề.

“Không có!” Con chim cánh cụt đáp. “Nhưng ta thật sự thích cô ấy!”

Nhìn hàng chữ trên máy tính, Nhan Như Y biết chú ở bên kia cũng có vấn đề khó giải quyết, cuộc sống luôn là như vậy, gặp được người thích hợp nhưng lại không thể ở cùng nhau, giống như cô và họ Hoắc đi chung với nhau vốn không hài hòa, làm sao nói chuyện cùng nhau?

Thích, loại thích thể nào có thể đơm hoa kết trái!

Như Y hít sâu một hơi, âm thầm tự nhủ, cũng đem đoạn văn này gửi cho chú.

“Một sự việc, cho dù tươi đẹp tới đâu, một khi không có kết quả, không cần dây dưa, lâu rồi con người sẽ mệt mỏi: một người, cho dù là lưu luyến, nếu như bạn không giữ được, sẽ phải buông tay đúng lúc, lâu rồi con người sẽ tổn hại tinh thần, sẽ đau lòng.

Có lúc, buông tay là một loại kiên trì khác, bạn bỏ lỡ Hạ Hoa rực rỡ, chắc chắn sẽ đi vào Thu Diệp tĩnh lặng. Bất kì chuyện gì, bất kì kẻ nào, cũng đều sẽ trở thành quá khứ, không cần theo chân nó gây trở ngại, bất kể nhiều khó khăn, chúng ta đều phải học cách rút lui.”

Chim cánh cụt không có trả lời cô, đây là tình huống chưa từng xảy ra, Nhan Như Y nhìn xuống hình cái đầu, hiểu lời của mình nhất định làm chú không vui_

Vào lúc tắt QQ, Nhan Như Y oán trách một câu. “Thật đúng là một lão già vừa quái gở vừa lại hoa tâm, lớn tuổi như vậy mà còn khổ sở vì tình!”

Đêm nay đối với Nhan Như Y mà nói là một đêm không ngủ.

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nhan Như Y nhìn chăm chăm vành mắt thâm quầng của mình, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đi vào phòng làm việc.

“Tiểu Nhan, cô vào đây một chút!” Quản lý mỗi ngày đều đến sớm, đi ra từ trong phòng làm việc. đẩy nhẹ mắt kính, nói với Nhan Như Y.

“A, dạ!” Nhan Như Y lập tức khăn trương, thả ví da lên bàn làm việc, đi vào phòng quản lý!

Gõ cửa phòng ba tiếng, cô đẩy cửa vào. “Quản lý!”

Quản lý ngồi ở trên ghế, chỉ chỉ vị trí đối diện qua bàn. “Ừ, cô ngồi xuống trước, đợi tôi xem xong tài liệu!”

Như Y an tĩnh ngồi xuống, ba bốn phút sau, quản lý buông tài liệu xuống, hai tay khoanh lại một chỗ để lên bàn. “Như Y, bảo cô vào đây, tôi muốn thông báo rằng cô đã thông qua giai đoạn thử việc, biểu hiện của cô trong công việc rất tốt, cấp trên tương đối hài lòng với cô!”

“Tôi muốn cảm ơn quản lý đã hướng dẫn và bồi dưỡng!” Cô nói một câu gia dối, đây là việc nhất định trong công việc.

Quản lý nghe những lời này rất hài lòng, ngẩng đầu cười rộ lên. “Ừ, tôi cũng vậy, cô là một cô gái tốt, có kiến thức, có năng lực, hơn nữa còn làm việc chăm chỉ, nghiêm cứu nhiệt tình! Nhân tài như vậy, cần phải được bồi dưỡng nhiều hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lời mời mờ ám của tổng giám đốc Hoắc (hai). phần 1

“Cảm ơn quản lý!” Nhan Như Y cười vui vẻ, cô từ trước tới nay chưa từng xấu hổ vì được khen ngợi, cô rất thích nghe lời khen ngợi!

Quản lý thu nụ cười lại, nói vào vấn đề chính: “Là thế này, cô có sẵn lòng làm việc ở đây không? Lần này là kí hợp đồng chính thức.”

Như Y liền vội vàng gật đầu: “Đồng ý, đương nhiên là đồng ý!”

“Ha ha, đồng ý là tốt rồi!” Quản lý cầm một bản hợp đồng chính thức đưa cho Nhan Như Y. “Cô nhìn kĩ đôi ngọ phía trên một chút, còn có yêu cầu!”

“Được!” Cô nhanh chóng nhận lấy hợp đồng, cẩn thận đọc.

Hợp đồng cơ bản tính toán hợp lý, sau khi chuyển lên làm chính thức tiền lương mỗi tháng là bảy nghìn nhân dân tệ, ngoài ra còn có tiền trợ cấp, bảo hiểm năm cũng không ít, tăng ca thì tính toán ngoài.

Bằng cách này, rốt cuộc cô đã có công việc chính thức đầu tiên trong đời!

Kí xong hợp đồng, lúc về nhà đã khuya, cô gọi điện cho ba báo tin mừng, mà ba vẫn giống như cũ, không quên dặn dò: “Có công việc thì làm cho tốt, đừng để người khác trong công ty nói con không tốt.”

“Ba, con biết rồi! Ba còn chưa hiểu rõ con gái của ba sao? Lúc nào gây thêm phiền phức cho người khác, lúc nào khiến người khác nói con không tốt, ba yên tâm đi!”

“Còn có bên ngoài, không nên kết giao bạn trai lung tung!” Ba Nhan rất nghiêm túc cảnh cáo.

“Ba, không phải chứ? Hiện tại con đã tốt nghiệp, cha còn ràng buộc con?” Lúc đi học ba không cho cô có bạn trai, tất nhiên cô không nghe lời nên phải trả giá. Còn hiện tại, cô không có tâm tình kết giao bạn trai, nhưng cô cũng không muốn mất đi quyền lợi này.

“Mặc dù con đã tốt nghiệp nhưng tuổi con còn nhỏ, mới hai mươi tuổi, hai mươi tuổi thì gấp làm gì?” Ba Nhan độc tài nói, con gái trong mắt ông vẫn chỉ là một đứa bé. Hơn nữa, trẻ em từ nhỏ không có mẹ, con gái có điều gì cũng không nói với ông, như vậy con gái bên ngoài bị người ta bắt nạt, có khi ông cũng không biết!

Vì vậy, hiện tại ông phải hạn chế con gái nói chuyện yêu đương!

“Ba...” Nhan Như Y mắt hững nói “Ba xem, ba rất khác biệt với cha mẹ người khác, nhà người khác sợ con mình không có đối tượng để yêu, còn tìm người giới thiệu con người thì ngược lại, cấm con!”

“Bởi vì ba đã gặp qua nhiều thất bại, ví dụ rất nhiều, trong trường chúng ta trước kia có một học sinh có thành tích xuất sắc, cô ấy thi ra ngoài, vào trường đại học thì có bạn trai, mới đầu cha mẹ gặp ba còn lớn tiếng khoe khoang, sau đó thì sao, còn không phải là chia tay? Như vậy sẽ phá hỏng danh dự của một người con gái, có biết không?”

Làm giáo viên, nhất là thầy giáo, nhìn vấn đề lúc nào cũng chỉ nhìn từ một phía, mà còn có thói quen bắt buộc phải thực hiện. Nói cách khác, chỉ cần là chuyện ba công nhận, cô đừng tưởng có thể thay đổi suy nghĩ của ông. Điều cô làm chỉ có thể là, ba cô trên có chính sách, cô là con gái dưới có đối sách!

“Được, con không kết giao!” Cô tức giận nói.

“Ngoài ra...” Thầy giáo Nhan giống như làm báo cáo tổng kết, thứ tự rõ ràng, sau khi nói xong vài điểm, vẫn không quên thêm một cái ‘ngoài ra...’

“Còn có gì nữa? Ba, điện thoại đường dài rất tốn tiền, ba có thể nói nhanh một chút!” Nhan Như Y bị ba nói đến đau đầu.

“Ngoài ra còn một việc rất quan trọng, con đang làm việc, hay lúc khác cũng phải biết nắm bắt cơ hội cho bản thân mình...” Giọng nói của ông lúc này rất nghiêm túc, giống như đang nói vào trọng điểm của môn toán học.

“Ba, ý người là gì? Con không hiểu rõ? Ba để cho con nắm chắc cơ hội quan trọng gì?” Lời của ba làm cho cô nhớ tới lời nói của thầy giáo cấp hai thường nói, cơ hội để lại cho người có sự chuẩn bị, thời điểm cơ hội đến bên cạnh bạn, không được để cơ hội vuột mất.

“Đừng đánh trống lảng, con lắng nghe nghiêm túc cho ta!” Giọng nói thầy giáo Nhan uy nghiêm, có thể tưởng tượng được chân mày ông nhíu lên, gọng kính trên mặt cũng theo lời nói của ông động đậy.

“Ba, con xin lắng tai nghe!” Nhan Như Y làm nũng nói với ba, ba, cũng là người duy nhất trên thế giới này cô có thể làm nũng.

Thầy giáo Nhan ho nhẹ mấy tiếng, hình như cảm thấy lúng túng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Bên ngoài bây giờ đặc biệt loạn, người tâm địa xảo trá cũng rất nhiều, nhất là những người đàn ông có tiền, Tiểu Như Y, ba nói cho con biết, con không thể để cho tiền bạc mê hoặc!”

Bên này điện thoại, Nhan Như Y quả nhiên liếc mắt xem thường, choáng váng ngã xuống giường, cô quả thật là bị ba cô đánh bại. Đây không phải là lời lẽ tầm thường sao? Từ ngày cô rời nhà đi, ba cô giảng cho cô vấn đề này, bây giờ còn nói. “Ba, yên tâm, con xin cam đoan với chủ tịch Mao, con nhất định có thể ngăn cản sự xâm nhập từ mọi loại mặt ngọt của giai cấp tư sản, tuyệt đối không cho giai cấp tư sản xấu làm hư hỏng, con nhất định tiến lên dưới lá cờ đỏ, siêng năng nhất, khỏe mạnh nhất, người con gái thuần khiết nhất!”

Nếu hôm qua ba biết cô cự tuyệt cử nhân B, người đàn ông hoàng kim độc thân nổi danh nhất thành phố, có thể khen ngợi cô hay không, thậm chí cho cô một tấm giấy khen?

Hoắc Doãn Văn không chỉ là nhà tư bản chủ nghĩa lớn nhất, ‘viên đạn bọc đường’ có uy lực nhất, chính xác hơn mà nói thì anh là một chai Hạc đỉnh hồng. Không cần thưởng thức người đàn ông này, chỉ cần ngửi một lần, thì phụ nữ có thể hãm vào ‘kịch độc’ của anh rồi. Ai, cô là người bị trúng độc nghiêm trọng nhất trong đó, bây giờ tâm tình cô vẫn còn bị mắc kẹt trong buổi tối mờ ám ngày hôm qua, bị vây trong vòng ôm và nụ hôn của anh, vì nhớ anh nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, hôn thật lâu khiến trái tim đập rộn ràng, đây gọi là bị anh dẫn động tới tiếng lòng cô. Thậm chí cô không giặt quần áo ngày hôm qua, chỉ vì trên đó còn lưu lại mùi hương của anh.

Vừa thông suốt được lập trường về giai cấp rõ ràng cùng lời thề sâu sắc quyết tâm, thầy giáo Nhan rốt cuộc yên tâm tạm thời kết thúc điện thoại, sau đó

đem điện thoại giao cho cặp song sinh.

“Chị... bọn em đã bắt đầu kì nghỉ, ở nhà tự do học tập.” Giọng nói của bé trai vang lên trong điện thoại.

“Đáng ghét, anh để em nói, em muốn nói chuyện với chị hai!” Một cô bé ở bên cạnh cướp đoạt, chỉ có điều lại bị cướp mất.

Mặc dù không thể thấy được tình huống ấy, nhưng Nhan Như Y cũng có thể tưởng tượng ra, hai nhóc sinh đôi ấy chắc chắn giống như hai con hổ nhỏ, lại tranh giành điện thoại. Nhan Như Y không tự chủ nở nụ cười: “Rốt cuộc trong hai người ai là người nói trước, còn tiếp tục phá phách, chị lập tức cúp điện thoại!”

“Em nói trước, đi, em nhỏ hơn anh, xếp hàng!” Bé trai dạy dỗ.

“Ưu tiên phụ nữ!”

“Em là phụ nữ sao? Em chỉ là con nhóc... đừng nghịch nữa, để anh và chị hai nói chuyện nghiêm túc!” Sau đó, cậu bé nghiêm túc nói chuyện điện thoại. “Chị hai, chị ở bên ngoài cũng đừng làm việc quá sức! Chuyện học phí chị cũng đừng lo lắng, em cũng là người lớn, chuyện học phí để chúng em tự nghĩ biện pháp. Năm nay, trường cấp ba của huyện chúng ta cấp cho người thi đậu trường đại học trọng điểm học bổng rất cao, chị nghĩ rằng em trai của chị, khả năng của em, tiền học bổng này nhất định là của em. Thành tích học tập của Tiểu Phi cũng không kém, không lấy được học bổng bậc một, cũng có thể lấy được học bổng bậc hai. Ngoài cái đó ra, chúng em còn có ba tháng nghỉ, chúng em cũng có thể kiếm một chút tiền! Cho nên chị cũng không cần lo lắng cho chuyện của chúng em, chị nên thư giãn, vui đùa nhiều một chút. Bây giờ con gái mặc quần áo cũng có thể xinh đẹp, chị nên mua cho mình vài món đồ.”

Em trai còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy khiến Nhan Như Y áy náy, muốn khóc. Thật ra cô cảm thấy có lỗi với em trai vì không thể làm một người chị tốt, cô không hề biết tiết kiệm tiền. Ví dụ như vì mình lười nấu ăn, nên ba bữa đều mua cơm ngoài quán về ăn, vài lần tình cờ còn cùng mấy người bạn học góp tiền ăn cơm quán, hát KTV, cũng thường xuyên đi mua quần áo ở chợ, có ích hay không đều mua một đồng. Cô cũng vào trong quán rượu, mặc dù đều là người khác tiêu tiền!

Cho nên có thể thấy được, nếu như cô vẫn luôn tiết kiệm như lời nói, thì tiền học phí của em trai và em gái cũng đã có rồi!

“Chị hai, chị có nghe không?” Nhan Như Quân hỏi.

“Ừ, chị nghe rồi!” Nhan Như Y cảm giác như mình là Tội nhân thiên cổ vậy!

Nhan Như Quân lại lén lút nói nhỏ với Nhan Như Y: “Đúng rồi, ở bên ngoài chị nên có một người bạn trai, tốt nhất là có xe. Như vậy lúc chúng em đến, mọi người có xe đi chuyển sẽ dễ dàng hơn!”

“Còn tìm một người có xe, để mấy đứa đi chuyển dễ dàng? Em bắt chị đi tìm người thế nào?” Lời của em trai Nhan đã khiến tất cả mọi cảm động của Nhan Như Y tan thành mây khói. Tốt, đây không phải là để người chị như cô đi bán nhan sắc sao?

“Chị, chẳng lẽ điều em muốn không đúng? Ở trong lòng em, chị hai là người phụ nữ hoàn mỹ nhất, tất cả đàn ông đều không xứng, cho nên bạn trai của chị hai phải là một thanh niên đẹp trai, tất cả đều nổi trội!”

“Được rồi, em đừng khiến lời nói trắng lè như vậy, ba hoa chích chòe, đến lúc đó đến đây chơi, chúng ta đi bằng xe buýt!”

“Không được đâu! Chị, đi xe buýt rất tốn thời gian! Chị, cầu xin chị mà... Nhanh chóng nắm lấy cơ hội, đầu tiên tìm một người có xe, có được hay không?” Như Quân cố gắng khuyên!

“Nhan Như Quân, bây giờ chị ra lệnh cho em dừng ngay ý tưởng ngu ngốc này lại! Ôn tập cho tốt, đừng để đến lúc thi lại bị rớt!”

“Sẽ không, dễ dàng bị rớt phải là Tiểu Phi...”

Ở một bên, Nhan Như Phi tức giận kêu to “Ngậm cái miệng quạ đen của anh lại, anh mới là người có thể trượt, dễ dàng trượt... chị, chị nghe Tiểu Quân nói kia, đáng ghét!”

Ở bên kia, Tiểu Quân cười đến thở không ra hơi “Tiểu Phi, em không nên nguyên rủa anh bị trượt, em nên suy nghĩ một chút, nếu anh thi tốt, tương lai phát triển tốt, em còn sợ không tìm được người chồng tốt sao? Nếu như anh làm anh trai là một kẻ vô tích sự, còn phải liên lụy em giúp anh nuôi gia đình, đến lúc đó em mới uất ức!”

“Thôi đi, nếu anh được thăng chức nhanh chóng, chỉ biết đối xử tốt với vợ tương lai, còn có thể nghĩ tới người em gái này, có quý mới tin!”

“Được rồi, xem ra hai người các em ai cũng không căng thẳng, chị mặc kệ hai người! Nhớ kĩ, giấy báo thi, thẻ căn cước của hai đứa, đừng làm mất trong mấy ngày này! Cũng đừng ăn quá nhiều, đừng ăn đồ cay, ăn đồ dễ tiêu một chút!” Nhan Như Y dặn dò mấy câu đơn giản.

“Yên tâm đi, chị hai!”

“Dạ, chị hai, thầy giáo cũng đã dặn dò, chị đừng quên trong nhà chúng ta cũng có một thầy giáo Nhan!” Tiểu Phi buồn bã nói. Có thể thấy, mấy ngày nay thầy giáo Nhan cũng nói không ít với con gái đề phòng hờ!

“Tốt lắm, mấy đứa bận rộn, chị đi giặt quần áo, có rất nhiều đồ chưa được giặt, cúp trước!” Nhan Như Y nói xong liền cúp điện thoại, vừa nắm lỗ tai bị nóng, vừa đi vào toilet.

****Tác phẩm mới của Cơ Thùy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nói thật khoảng cách của cô với cô gái có chuẩn mực tốt thì kém rất nhiều, ví dụ như cô rất lười, cởi quần áo thậm chí là quần lót cũng không thèm giặt, đều để chất thành đống, kì thật đến lúc không có quần áo để mặc mới chịu hoạt động cánh tay để giặt.

Đem mấy cái quần lót còn mang vết máu để vào trong chậu nhỏ, cô lại tiếp tục đem những bộ quần áo khác ngâm vào chậu lớn! Mới hòa tan bột giặt, xoa nhẹ vài cái! Di động liền vang lên!

Cô xắn tay áo lên nhận điện thoại, chuẩn bị tốt đối diện với sự theo đuổi mãnh liệt của Cao Hải.

“Này, có chuyện gì sao? Em đang bận đây?” Cô một tay cầm điện thoại, một tay vén vài sợi tóc cản trở ra sau tai.

“Tuyệt, thì ra mỗi lần em bận là vì anh, phải không? Mỗi lần anh gọi tới em đều bận rộn!” Cao Hải mất hứng oán trách, giọng nói của công tử đào hoa trước sau như một.

“Em thật sự đang giặt quần áo!”

“VẬY Ý CỦA EM LÀ MẤY LẦN BẬN RỘN TRƯỚC ĐÂY ĐỀU LÀ NÓI DỐI ANH À?” Anh bắt được bệnh của cô cũng không buông tha, giống như cùng anh trải qua quá trình huấn luyện của Đức.

“Ai nói dối anh, anh cho rằng ai cũng tốt số như anh à? Người của thành phố B, có sẵn mấy cái nhà, sáng sớm công việc trong nhà đã được làm xong, đến một chiếc tất thôi cũng cùng đều để mẹ anh giặt. Chúng em là thanh niên vùng khác đến, ngày nào không phải đều bận rộn làm việc vì sinh tồn trong cuộc sống?”

“Nhìn một chút, em thật đáng thương, khiến anh đau lòng, không thể cưới em về nhà, thật có lỗi. Tiểu Như Y, nếu cực khổ như vậy, không bằng cưới anh đi? Như vậy nhà của anh cũng là nhà của em, mẹ của anh cũng là mẹ của em...” Cao Hải vội vàng nhân cơ hội thuyết phục.

Vừa nghe anh lại nói lời không đứng đắn, Nhan Như Y buồn cười, cô lần này không cự tuyệt anh, dứt khoát đồng ý với anh, để xem tiếp theo anh sẽ nói như thế nào. “Tốt, chủ ý này của anh thật tốt. Vậy khi nào thì anh mang em tới nhà anh, gặp mẹ anh?”

Câu nói này thành công ngăn chặn miệng của Cao Hải, để cho anh không dám nói láo. “Việc này, việc này... Tiểu Như Y, em nói có thật không? Nếu là thật, anh nghĩ chúng ta nên tiếp xúc trước.”

Nhan Như Y đặt một tay lên thắt lưng, khịt mũi nói: “Làm sao vậy, anh sợ hả? Còn nói là muốn lấy em, về sau không thể thực hiện như lời nói, lần sau thì nói ít thôi, nếu không coi chừng chính mình chịu không nổi!”

Lời này đẩy Cao Hải đi xa, lão đại của anh không muốn, giống như thật sự tức giận. “Hắc... em nói lời này là xem thường anh? Em cho rằng anh cả ngày trêu chọc em là vì cái gì?”

“Chẳng lẽ anh không đùa cợt em sao?” Nhan Như Y không xấu hổ hỏi ngược lại anh.

“Trêu đùa” nghĩa là hay nói giỡn, lấy một người ra làm niềm vui.

“Xem ra hôm nay anh mà không làm một chút gì đó, anh sẽ xem thường anh!” Giọng nói của anh lên cao, thật sự vội vàng. “Nhan Như Y, em ở nhà chờ cho anh, tối hôm nay chúng ta sẽ xử lí hết mọi việc, tới lúc gạo nấu thành cơm rồi, anh không tin, còn ai có thể ngăn cản anh cưới em!”

“Ai cùng anh gạo nấu thành cơm, không quan tâm tới anh nữa...” Nói xong, cô đang muốn cúp điện thoại! Mỗi lần nói chuyện cùng Cao Hải đều như vậy, chỉ cần cô không thô lỗ trực tiếp cúp điện thoại, anh tuyệt đối sẽ không dừng lại!

“Đừng đừng đừng... em xem, tại sao em lại không tin anh? Nếu quả thật anh có thể cưới em, vậy thì tối trước, gạo nấu thành cơm, chủ ý này cũng không tồi!” Cao Hải nghiêm túc nghĩ.

“Đáng ghét, em cúp điện thoại!”

“Đừng đừng, anh đến đón em, buổi tối chúng ta cùng tới quán rượu!” Cao Hải tranh thủ từng giây nói.

“Không có hứng thú!” Cô hét lớn vào trong điện thoại, sau đó quả quyết cắt đứt.

Nhan Như Y nhìn điện thoại di động một chút, suy nghĩ người ở đầu bên kia cả ngày ngoại trừ ăn không ngồi rồi thì nói giỡn, lại nhìn một đống quần áo phải giặt trước mặt mình, cảm thấy đặc biệt không công bằng. “Anh cho rằng ai cũng tốt số như anh sao, nếu như... nếu như em cũng có mẹ ở đây thì tốt biết bao nhiêu!”

Ai, bây giờ việc cô có thể làm đó là nhanh chóng giặt xong đống quần áo, sau đó nấu một hộp mì gói lấp đầy bụng mình!

Hiện tại bụng của cô đã trống rỗng rồi!

Lúc này, cửa phòng của cô lại vang lên tiếng chuông! Bọt xà phòng trên tay còn chưa rửa đi đã nhanh chóng chạy ra mở cửa, nói vọng ra ngoài cửa: “Ai ngoài kia vậy?”

****Tác phẩm mới của Cơ Thùy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Đây có phải là nhà của Nhan tiểu thư không?”

Giọng nói bên ngoài rất lễ phép, cũng rất quen thuộc, nhưng đó là ai vậy?

Nhan Như Y nghi ngờ không hiểu, mở cửa phòng, bất ngờ nhìn thấy vẻ ngoài trắng mập của trợ lý Triệu: “Trợ lý Triệu, anh khỏe không, anh tới đây làm gì vậy?”

“Nhan tiểu thư, cô khỏe không, có thể nói không tìm sai chỗ!” Trợ lý Triệu cười nói, sau đó vội vàng đem túi giấy trong tay vào. “Đây là đồ của tổng giám đốc Hoắc sai tôi đưa tới, còn lo lắng cô không ở nhà, may mắn cô đang ở đây!”

“Trợ lý Triệu, tôi không tiện nhận quà tặng của tổng giám đốc Hoắc, anh mau mang về đi!” Nhan Như Y nhanh chóng lần lượt mang túi trả về.

Trợ lý Triệu không cầm trở về, người vẫn dựa ra sau. “Sao lấy về được, đây dù sao cũng là một phần tâm lòng của tổng giám đốc Hoắc!”

“Nhưng mà, không có công không thể nhận quà, tôi thật sự không thể nhận!”

“Nhan tiểu thư, cô cũng đừng khách khí, cô giúp đỡ tổng giám đốc Hoắc nhiều như vậy, sao lại không có công? Ngoài ra, những thứ này chẳng qua cũng chỉ là một ít đồ ăn, tổng giám đốc Hoắc muốn cô bồi bổ thân thể, hôm trước cô cũng ngất đi. Cho nên bây giờ cô đừng làm khó tôi, nhanh cầm lấy đi! Tôi chẳng qua chỉ là nhân viên, chẳng may chọc tổng giám đốc Hoắc mất hứng, đến lúc đó mất đi công việc, một nhà ba người chúng tôi sẽ không có cơm ăn!”

Có thể làm trợ lý tài ăn nói nhất định là rất cao, đặc biệt là trợ lý của một ông chủ lớn, nhất định không phải người bình thường!

Dưới lời thuyết phục của trợ lý Triệu, Nhan Như Y không thể không nhận đồ ăn mà người ta đưa tới!

“Nhan tiểu thư này, cô hiện tại còn đang bận, vậy tôi về trước, hôm nay tổng giám đốc Hoắc còn có một tiệc rượu với mấy lãnh đạo của chính phủ!” Trợ lý Triệu vừa nói, vừa tiện tay đóng cửa.

“Cảm ơn anh, hẹn gặp lại!” Nhan Như Y đi ra cửa phòng, tạm biệt trợ lý Triệu.

“Nhan tiểu thư, cô mau đóng cửa đi, tổng giám đốc Hoắc còn nói đồ ăn phải ăn lúc còn nóng, nếu không sẽ mất đi giá trị dinh dưỡng!” Trợ lý Triệu vừa quay đầu lại nói, vừa xuống tầng, thái độ rất cung kính đối với cô.

Sự cung kính này làm Nhan Như Y cảm thấy lúng túng, có trời mới biết người ta người ta đem mình đặt ở vị trí nào!

Nhất định bởi vì cô và Hoắc Doãn Văn... quan hệ không nhỏ?

Sau khi khép cửa phòng lại, bụng đói kêu vang, cô quyết định ăn đồ ăn khi đang còn nóng! Mở túi giấy ra, bên trong có một phần cơm hộp ngon miệng, ba món bốn chay, bao bì tiện lợi không chỉ tinh tế sạch sẽ, màu sắc thức ăn bên trong lại càng tuyệt vời, làm cho người ta có cảm giác thèm ăn!

Ngoài ra, bên cạnh còn có một bình giữ nhiệt xinh xắn, mở ra thì thấy đúng một phần canh, có chút dính lại, bởi vì phần canh này rất thơm, mà cô chưa từng ngửi qua mùi thơm này, cho nên vội vàng uống hết một ngụm để thử mùi vị.

Vừa vào miệng, mùi thơm này liền tràn đầy trong khoang miệng, làm cô không nhịn được uống hết một chén, hai chén, ba chén,...

Ăn xong, cô còn không nhịn được chép miệng, nghi ngờ lắm lắm: “Ah, đây là loại canh gì vậy? Nguyên liệu chủ yếu là gì? Làm sao mùi vị lại tốt như vậy hương vị lại vừa dễ uống?”

Đáng tiếc, không nhịn được, bây giờ muốn ăn cũng không có!

Món ăn ngon chính là như vậy, rất dễ làm người ta nghiện!

Trợ lý Triệu đưa đồ ăn xong, liền vội vàng về công ty báo cáo tình huống: “Tổng giám đốc Hoắc, Nhan tiểu thư ở nhà, tổ yến cũng thuận lợi đưa tới!”

Hoắc Doãn Văn đang tựa người trên ghế sofa, vuốt vuốt điện thoại di động trong tay. Thấy trợ lý trở lại, liền đưa ánh mắt nhìn vào người trợ lý.

“Ừ” Hoắc Doãn Văn đáp một tiếng nhưng vẫn không tin tưởng, trực tiếp ngồi dậy, dò hỏi: “Lão Triệu, ăn tổ yến đối với thân thể vừa sinh non, có thể giúp ích sao?”

“A...dạ, đây là vợ tôi nói cho tôi biết!” Trợ lý Triệu gật đầu nói, nhưng ánh mắt lại di chuyển một chút. Không có cách nào, ai bảo anh không nói thật với tổng giám đốc Hoắc tình hình thân thể Nhan tiểu thư hiện tại? Vẫn khiến tổng giám đốc Hoắc một mực cho rằng Nhan tiểu thư sảy thai!

Bởi vì đi bên cạnh tổng giám đốc Hoắc đã nhiều năm, anh biết rõ tổng giám đốc Hoắc thường đem giấu đi toàn bộ cảm xúc, cho dù đối mặt với cô gái mà mình yêu thích, cũng sẽ không chế được phần tình cảm mãnh liệt này, giống như tự làm khổ chính mình!

Vị tổng giám đốc trẻ tuổi này, nhiều lúc làm người khác cảm thấy đau lòng!

Là một người phụ nữ, anh lại là một ông chủ lớn, chỉ cần một chiếc thẻ, tặng cho một căn nhà, cô gái ấy nhất định sẽ đi vào khuôn khổ, cần gì mà phải làm khổ chính mình như vậy!

Nhưng anh làm trợ lý người ta nhiều năm như vậy, anh rất hiểu tính tình của tổng giám đốc, cũng biết rõ tổng giám đốc thực sự có tình cảm với Nhan tiểu thư. Cho nên anh không dám có một chút yêu cầu tôn thương tới Nhan tiểu thư, trong lòng anh Nhan tiểu thư hoàn mỹ không tì vết, anh không dám đụng chạm, không dám nhúng chàm cô!

Cho nên... sau ngày xảy ra chuyện ‘sinh non’, anh cũng linh động không nói ra tình hình thực tế, khiến tổng giám đốc Hoắc nghĩ rằng Nhan tiểu thư bị sảy thai!

Hoắc tiên sinh lớn lên ở nước ngoài, đối với tình huống sinh non, anh căn bản là không biết!

Cho nên lời nói dối của anh cũng dễ dàng vượt qua!

“Tổng giám đốc Hoắc, Nhan tiểu thư là người rất kiên cường, nhưng mà nhìn vào vẫn khiến người khác đau lòng!” Trợ lý Triệu âm thầm nhìn tổng giám đốc Hoắc vài lần, sau đó thông thả nói, cố ý chỉ nói một nửa, để lại một nửa, khiến cho đối phương tập trung vào đề tài!

Quả nhiên _

Hoắc Doãn Văn dừng việc nghịch điện thoại, đầu lông mày nhăn lại, hỏi thăm một tiếng. “Hả? Là thế nào? Anh đã thấy cái gì à?”

“Lúc tối tới, Nhan tiểu thư đang giặt quần áo, nhìn bộ dạng chưa có ăn cơm, lúc đi thì cũng đã muộn rồi! Cô gái nhỏ, ở bên ngoài đứng là không dễ dàng!” Trợ lý Triệu vừa nói, vừa nhìn mặt đối phương. “Vợ của tôi cũng nói, sau khi cơ thể cô gái này bị tổn thương thì không nên giặt quần áo _”

“Là như vậy?” Chân mày Hoắc Doãn Văn nhăn lại thật cao.

Ở trong lòng, anh điên cuồng mắng nha đầu kia. Nha đầu xấu xí không nghe lời, tại sao cô không biết giữ mình trong sạch? Không phải đã sớm quyết định chia tay tên họ Từ kia sao? Tại sao lại ở cùng một chỗ với người kia, để rồi xảy ra quan hệ?

Cho dù hai người đã xảy ra quan hệ thì cũng phải biết chú ý ngừa thai? Thế nào lại không biết tự bảo vệ mình, để cho chính mình mang thai?

Chẳng lẽ cô cảm thấy mất đi một đứa bé rất vui vẻ?

Chết tiết!

Chết tiết!

Sau khi tự mình nói hai chữ ‘chết tiết’ này, thế nhưng anh không cách nào tưởng tượng nổi nha đầu xấu xí ấy nằm ở dưới thân một người đàn ông khác!

“Ngày mai tìm một bác gái qua đó, giúp cô giặt quần áo, xử lý mọi chuyện trong sinh hoạt!” Hoắc Doãn Văn ra lệnh.

“Dạ!” Trợ lý Triệu lập tức tuân lệnh, sau đó đi ra cửa phân phó!

Như Y bên này!

Món canh này hương vị rất tuyệt, thuận tiện cũng cực kì ngon, cùng lúc trước giống nhau, Nhan Như Y vừa ăn thì không dừng lại được! Cho nên sau khi ăn uống no say, cô suy nghĩ một chút cũng nên bày tỏ lòng biết ơn với Hoắc Doãn Văn!

Ngay lúc bấm điện thoại, cô không khỏi lại nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, liền cảm thấy thẹn thùng, hình như gọi điện thoại cũng không ổn.

Cho nên dứt khoát, cô nhắn tin cho anh!

‘Bữa ăn tối rất ngon, hương vị món canh cũng rất tuyệt, tôi ăn rất nhiều, rất no, rất cảm ơn anh vì bữa tối, chúc anh vui vẻ trong công việc, Tiểu Nhan!’

Hoắc Doãn Văn nhìn thấy tin nhắn gửi tới, đầu tiên là giật mình một cái!

Mà đầu bên kia điện thoại, quả nhiên Nhan Như Y vẫn nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, chờ mong anh sẽ trả lời tin nhắn của mình.

Thật là ngốc, anh là một tổng giám đốc lớn, cần gì phải trả lời tin nhắn không quan trọng này chứ?

Hai mươi phút trôi qua, thời điểm cô cho rằng anh sẽ không trả lời tin nhắn, điện thoại của cô truyền đến tiếng báo tin nhắn, trên màn hình điện thoại hiện thị danh sách người liên lạc vừa lúc là đuôi số bốn ba, lòng cô dạt dào tươi mới mở tin nhắn, phía trên cũng chỉ có ba chữ ‘không khách khí’.

Trong lòng cô không khỏi thất vọng, ba chữ này thế nào cũng không đủ nhìn! Sau đó, cô nghi ngờ tin nhắn trả lời có phải là chuyển nhầm không, tự lừa dối chính mình, sau đó cô lại tiếp tục mở hộp tin nhắn ra, , không dưới mười lần, cuối cùng cô nhìn ba chữ này như có điều suy nghĩ.

Cô nghĩ tới người viết ba chữ ‘không khách khí’ này, bao gồm cay chuyện mờ ám của bọn họ xảy ra ngày hôm qua, mặc dù khoảng thời gian đó rất ngắn ngủi, nhưng cảm giác đó lại mãnh liệt sâu tận xương tủy.

Cô nằm ngang trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong suy nghĩ đều là anh!

Chuyện tối qua đối với anh mà nói, không phải là không có ý nghĩa gì chứ? Cũng không phải là anh đã quên mất? Hay là căn bản anh đã uống quá nhiều? Nhưng anh cũng không có uống nhiều? Nếu như không quên thì tại sao lại không gọi điện thoại cho cô? Chẳng lẽ ngày hôm qua cô hành xử quá mức tùy tiện? Làm cho anh hiểu lầm cô? Ấn tượng mà cô để lại cho anh có phải rất không tốt?

Nếu như hiện tại hai người gặp nhau, anh nói tất cả là do say rượu, không biết mình đã làm gì, cô biết để mặt mũi ở đâu đây?

“Không_” Nhan Như Y vội vàng ngừng suy nghĩ của mình lại, giống như trừng phạt vò đầu của mình, hạn chế suy nghĩ của mình lại. “Nhan Như Y, cô không bị điên, cô gặp anh ta thì thế nào, cô có can đảm đi giành bạn trai của người khác sạp? Cô có khả năng làm bạn gái của người ta sao? Cô không nên ngu ngốc, không cần muốn người ta _”

Sau khi dừng nói nhảm, cô lại đem đầu vùi vào giữa hai đầu gối!

“Làm gì vậy, tại sao lại để anh ta dễ dàng nắm suy nghĩ của mình trong lòng bàn tay? Nhất định là bởi vì gần đây không yêu, đúng, nhất định là vì gần đây không có bạn trai thích hợp, vậy nên mới có những suy nghĩ không nên! Đúng, ngày mai mình nên tìm kiếm một người bạn trai, tốt nhất là có xe, chủ ý này hình như cũng không tệ lắm, như vậy lúc hai quý lười đó tòi, đi chơi cũng sẽ dễ dàng!”

Nghĩ ra một chủ ý tốt, Nhan Như Y bắt đầu nghĩ tới những nhân viên nam trong công ty, nghĩ xem người nào hình dáng không tệ lắm, tính tình thì tốt một chút, nhất là phải có xe! Nhưng mỗi lần suy nghĩ cô lại không nhận được so sánh với Hoắc Doãn Văn, cho nên suy nghĩ một hồi, tất cả nhân viên nam đều bị cô lần lượt loại bỏ_

****Tác phẩm mới của Cơ Thùy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Ngày mai, tôi đến tổng công ty báo cáo?” Bị gọi vào phòng quản lý, Nhan Như Y chỉ vào mũi mình, không tin lặp lại câu hỏi!

“Đúng vậy, bên cạnh phó tổng giám đốc đang thiếu người phiên dịch thích hợp, không có thuê người để dùng, cho nên muốn điều người trong công ty chúng ta qua, tôi cảm thấy cô không tệ, Tiểu Nhan!” Quản lý kinh doanh nhìn cô một cái, gật nhẹ đầu. “Tiểu Nhan, đây chính là cơ hội tốt! Cô đến tổng công ty, tiền lương cũng sẽ được điều chỉnh thích hợp, gấp 1.5 lần ở đây, như vậy cô có thể kiếm hơn một vạn rồi!”

Đến tổng công ty, làm phiên dịch của phó tổng giám đốc, lương mỗi tháng hơn một vạn! Đây... Đây đương nhiên là chuyện tốt rồi!

“Nhưng quản lý, tôi nghĩ tôi mới đến, có rất nhiều việc tôi còn không hiểu!” Giới thiệu trên cũng không có chỗ nào không tốt, nhiều một phần, nhiều chuyện thật tốt, mỗi tháng cảm thêm hơn ba nghìn đồng, làm sao mọi chuyện có thể dễ dàng như vậy.

Quản lý nhìn thấu sự lo lắng của Nhan Như Y. “Cô yên tâm, thật ra thì khi phiên dịch cho phó tổng giám đốc, đề cập đến công việc cũng không nhiều lắm. Bên cạnh anh ấy còn có những thư ký và trợ lý khác, phiên dịch chỉ là dịch tài liệu cho anh ấy_”

“Hả? Phó tổng giám đốc của chúng ta là người nước ngoài sao?” Như Y tò mò.

“Ừ, quốc tịch nước ngoài, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài nên tiếng Trung không được tốt lắm!”

Nếu như chỉ phiên dịch lời nói, cô còn có thể nắm chắc. “Cám ơn quản lý đã cất nhắc, từ trước tới nay quản lý đã luôn giúp đỡ tôi rất nhiều, nếu không tôi cũng không được thăng chức nhanh như vậy, tôi không rời đi để làm người phiên dịch_”

“Ha ha ha, đây chỉ là làm tạm thời thôi, khi người phiên dịch của phó tổng giám đốc hết nghỉ đẻ, cô có thể trở về. Thực ra đem điều cô đi, tôi cũng không chịu! Ai, mấy người bên ngoài kia chỉ là những bông hoa ngu ngốc, điều đến chỗ phó tổng giám đốc, nhất định sẽ bị mắng trở về, còn cô thì tương đối ổn, sẽ không giống họ_” Quản lý giống như là đang nói khuyết điểm của người khác, nhưng thật ra lại đang nhắc nhở cô.

Nhan Như Y lập tức hiểu được ý tứ sâu xa của quản lý. “Quản lý, đến đó nhất định tôi sẽ chăm chỉ làm việc, sẽ không gây thêm rắc rối cho ông!”

“Ừ! Đúng rồi, cô biết tổng công ty ở đâu chứ?”

Đang lúc muốn rời khỏi phòng làm việc của quản lý, Nhan Như Y âm thầm lê lười, lúng túng xoay người. “Quản lý, hiện tại tôi mới nghĩ không biết tổng công ty ở đâu? Tổng Công ty của chúng ta gọi là Ngự Cảnh cái gì?”

“Ai, thế nào làm việc lâu như vậy còn không biết tổng công ty là tập đoàn Hằng Viễn chứ?”

Trong mắt Nhan Như Y thiếu chút nữa vì kinh ngạc mà rớt ra. “Tập đoàn Hằng Viễn?”

“Dĩ nhiên, tập đoàn Ngự Cảnh năm ngoái bị tập đoàn Hằng Viễn mua rồi, trở thành công ty con rồi.”

“Ah!” Nhan Như Y lộ vẻ do dự. Nếu như cô đi làm ở Hằng Viễn, thì khoảng cách gần hơn với Hoắc Doãn Văn rồi sao? Như vậy... Đây không hẳn là chuyện tốt, cô làm sao có thể quên anh đây?

“Cô có thắc mắc gì sao?” Quản lý nghi ngờ hỏi.

Có vấn đề sao? Lúc trước cô cũng đi qua tập đoàn Hằng Viễn, phòng làm việc của tổng giám đốc và phòng làm việc của phó tổng giám đốc chắc sẽ không ở cùng một tầng. Với lại, trong tòa nhà làm việc cũng rất lớn, đến lúc đó cơ hội gặp mặt chắc sẽ không nhiều?

Nhan Như Y suy nghĩ đơn giản một chút, sau đó nhìn về quản lý cười một tiếng. “Không có vấn đề, không có!”

.....

Nhưng trên thực tế, thật sự là không có vấn đề?

Ngày thứ hai, cô vừa tới phòng làm việc của phó tổng giám đốc tập đoàn Hằng Viễn báo cáo, trong nháy mắt nhìn thấy phó tổng giám đốc, cô tròn to mắt!

“Tổng giám đốc Hoắc_” Cô ngây người người như phỗng... anh, anh không phải là tổng giám đốc sao? Tại sao lại trở thành phó tổng giám đốc rồi?

Hoắc Doãn Văn đi tới gật đầu với cô, ngồi vào vị trí của mình, ra hiệu cô ngồi xuống: “Ngồi_”

Cô là một nhân viên, đầu dám ngẩng?

“Ngồi xuống, không sao cả!”

Mắt nhìn xuống ông chủ cũng không lễ phép, Như Y vẫn còn thấp thòm ngồi xuống. “Trước khi tới đây, anh đã nói giám đốc Dương của công ty Ngự cảnh đem những công việc cần thiết do em phụ trách, giao phó rõ ràng rồi!”

Nhan Y đẩy nhanh đầu óc nhập vào công việc. “Vâng, quản lý nói cho em biết, nói em chỉ phụ trách phiên dịch một chút tài liệu quan trọng trong công việc_” Ah, hiện tại cô không rõ, tại sao anh cần dịch tài liệu thành tiếng Anh.

Hoắc Doãn Văn nhìn thấu nghi ngờ của cô, ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng giải thích. “Sau bậc tiểu học, anh đã đi Mỹ, cho nên đối thoại tiếng Trung đơn giản thì anh hiểu được, nhưng đối mặt với chữ viết thì tương đối khó khăn, cho nên những tài liệu quan trọng, anh đều cần phiên dịch một chút!”

Cô gật đầu một cái, nhưng vẫn thấy kì lạ theo dõi anh. Thật sao, hóa ra mình và quý tây dương quen biết lâu như vậy!

Chỉ là, hiện tại cô phải chấp nhận công việc này sao?

Trong lòng cô có chút do dự, sau khi trải qua chuyện tối qua, cô làm sao có thể làm như không có chuyện gì mà làm việc cùng anh đây?

“Tổng giám đốc Hoắc, tôi nghĩ tôi không đủ sức làm công việc này, dù sao tập đoàn Hằng Viễn là công ty lớn, tôi vừa vào làm việc chưa lâu, tôi nghĩ tôi_” Như Y đột nhiên đứng lên, muốn lùi lại.

Về mặt Hoắc Doãn Văn khẽ biến, giữa hai hàng lông mày xuất hiện vẻ mất hứng. “Quản lý Dương vốn là quản lý nghiệp vụ tốt, nếu là người anh ta đề cử, anh nghĩ khả năng nhất định không có vấn đề!”

“Nhưng tôi... không tin tưởng vào năng lực của bản thân!” Mấy chữ ‘không tin rằng’ này dường như là cô cố gắng nói ra, có trời mới biết, trên đời này có cái gì cũng có thể thiếu sót, nhưng chỉ có không thiếu đi sự tự tin vào năng lực của bản thân.

Nhưng cùng làm việc với anh, cô luôn có cảm giác là lạ.

Anh đã từng ôm cô, cũng đã từng hôn cô, nếu như lúc đó cô không đẩy anh ra, nói không chừng lúc đó trong rừng cây nhỏ, những chuyện không nên xảy ra đã xảy ra rồi. Gặp quý, bây giờ chỉ cần suy nghĩ một chút cô cũng cảm thấy da thịt mình nóng lên... quần lót còn hơi ẩm!

Cô xấu hổ khiến khuôn mặt càng đỏ hơn! Đây là cảm giác bất lực, mỗi khi cô nhìn thấy anh, cô luôn không biết xấu hổ trở nên ẩm ướt.

Với tình trạng này, làm sao cô có thể hoàn thành tốt công việc? Cô còn chưa có bạn trai, có được hay không? Làm ơn hãy khoan dung.

Cho nên không có biện pháp làm việc cho anh, không có cách nào làm việc cho anh!

Ở trong lòng cô điên cuồng hô to, kiên quyết nhận định quyết định của mình là chính xác nhất!

Hoắc Doãn Văn không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, mà đứng lên từ ghế da, đi ra khỏi bàn làm việc. “Như vậy đi, hôm nay anh còn phải tới công trường thị sát, không ở trong công ty. Trước tiên, em làm quen một chút với hoàn cảnh công việc, nếu như em thực sự không thể xử lý được công việc, anh sẽ tiếp tục thương lượng với quản lý Dương!”

Nói xong, anh không cho cô cơ hội, liền đi ra khỏi phòng làm việc!

Nhan Như Y không có cách nào khác, đành phải quay về vị trí làm việc trước của mình.

Thời điểm bắt tay vào việc, Nhan Như Y mới phát hiện ra ý nghĩ của mình có chút hẹp hòi, cũng có chút viên vông, thậm chí có thể nói là nói chuyện hoang đường, lo bò trắng răng.

Theo như lời của quản lý Dương, trợ lý và thư kí bên cạnh Hoắc Doãn Văn tương đối nhiều, chỉ riêng hiện tại cô đã gặp qua sáu người rồi. Hơn nữa công việc của người nào cũng được phân chia tương đối rõ ràng, ví dụ như bây giờ cô chỉ cần dịch lại tài liệu mà thư kí vừa đưa tới, sau đó đưa lại là OK!

Dường như có thể tiếp xúc với Hoắc Doãn Văn chỉ có trợ lý Triệu và một thư kí khác, ngay cả lúc trước cô tới tập đoàn Hằng Viễn lấy hồ sơ cũng chỉ gặp qua thư kí. Ngoài ra còn có một trợ lý nữ ngoại hình vô cùng xinh đẹp, ăn mặc gọi cảm, nghe nói thường đi cùng Hoắc Doãn Văn tham dự một vài bữa tiệc xã giao hoặc trường hợp quan trọng!

Cho nên, nói cách khác, cho dù cô là trợ lý của phó tổng giám đốc làm việc trong phòng thư kí, dường như cơ hội gặp mặt phó tổng giám đốc rất ít!

“Trợ lý Nhan, thế nào, có thích ứng được với công việc không?” Nhan Như Y vừa đi vào phòng trà nước, chuẩn bị pha cho mình một cốc cà phê.

Chỉ thấy trợ lý Triệu rất nhàn nhã đi vào!

“Trợ lý Triệu, sao anh lại về công ty rồi? Không phải đi cùng tổng giám đốc Hoắc đi thị sát sao?” Nhan Như Y cầm lấy cốc giấy, hỏi. “Anh có uống gì không?”

“Nước lọc là được rồi, trợ lý Nhan cũng đừng gọi tôi là trợ lý Triệu, tôi là một con người thô lỗ, mọi người quen gọi tôi là anh Triệu!”

“Ha ha, được, anh Triệu, vậy anh gọi tôi Tiểu Nhan là được!”

“Vậy thì không được, tôi nên gọi là trợ lý Nhan thì hơn!”

“Ha ha...” Nhan Như Y cười cười, không có tiếp tục đề tài này. Trong lúc này, giữa cô và Hoắc Doãn Văn hình như có chút vướng mắc, sợ rằng trợ lý Triệu cũng biết rõ ràng việc này!

“Trợ lý Nhan, cô có thể tới đây làm việc đúng là vô cùng tốt, mấy ngày nay tổng giám đốc Hoắc rất bận rộn, một số tài liệu cũng bị hư hỏng, ngay cả tôi cũng không được nhân rồi, còn phải tra từ điển, cô nhìn ngón tay tôi bị thô rồi, tra cứu đồ vật đó đúng là cần phải có kĩ thuật!” Trợ lý Triệu lên tiếng oán than khắp nơi, vрон hai tay của mình, quả nhiên vừa thô vừa ngắn!

“Ha ha, thế sao? Không phải tổng giám đốc Hoắc cũng phải tự mình tra từ điển xem tài liệu chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chờ người

Trợ lý Triệu ‘pằng’ một tiếng, dùng sức vỗ xuống bắp đùi. “Trợ lý Nhan, em nói đúng rồi!”

“Ừa, Hằng Viễn lớn như vậy, em nghĩ tìm một phiên dịch Anh văn không phải là chuyện khó?”

“Vốn là không khó, cũng đi tìm mấy người bên ngoài rồi, nhưng họ vừa nhìn thấy Hoắc tổng liền lấp ba lấp bắp. Hoắc tổng cần chính là nhân viên phiên dịch chuyên nghiệp, nên đã đuổi hết mấy người rồi!”

“À!” Nhan Như Y hiểu ý gật đầu một cái, tình huống như thế cô có thể tưởng tượng đến.

“Cho nên, em có thể tới trợ giúp Hoắc tổng thật là không còn gì tốt hơn —”

Phụ tá Triệu vô cùng cảm kích, nắm tay Nhan Như Y!

Cái ách nặng này, Nhan Như Y giống như cỡi hổ khó xuống ——

Phụ tá Triệu cảm bộ tài liệu rời khỏi công ty, cho đến giờ tan việc cô cũng không có thấy Hoắc Doãn Văn xuất hiện.

Người này, còn nói cho cô một ngày suy tính, chạy đầu mất rồi. Người không ở công ty, cô làm sao cho anh một câu trả lời chắc chắn?

Đúng lúc cô ở trong phòng làm việc do dự chuẩn bị tan sở, chuông điện thoại trong bóp vang lên! Cao Hải gọi điện tới, hiện tại anh ta truy cùng đuổi tận cô, không buông, nhưng tất cả chỉ ngon ngọt bằng điện thoại. Cho nên mới nói, loại thiếu gia nhà giàu này căn bản sẽ không nghiêm túc theo đuổi cô gái nào. Hai người họ nếu thề non hẹn biển, hứa đời đời kiếp kiếp, sẽ không thực tế!

Điện thoại hết tất rồi lại reo vang mấy lần nữa, bắt đắc dĩ cô nghe điện thoại!

"Này, có chuyện gì không?"

"Cần phải có chuyện gì mới có thể gọi điện cho em sao? Lần sau đừng trả lời điện thoại bằng câu hỏi có chuyện gì a, bởi vì gọi điện thoại cho em chỉ có một nguyên nhân cùng một đáp án, chính là anh nhớ em!" Cao Hải dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, tuôn chảy ngọt ngào, thâm tình tựa biển.

Bây giờ đã là 5g45 rồi, trong phòng làm việc mọi người đều đã ra về, cô ở lại cũng không thích hợp, cho nên vừa trả điện thoại, vừa đi về hướng thang máy.

Có vài người, có mấy lời, thích vênh mặt lên trời, nổ như pháo rang. Cô trả lời: "Nếu như anh thật nghĩ tới em, anh có thể xuất hiện tại trước mặt em ngay lập tức sao?"

"Hắc —— nếu như mà anh xuất hiện trước mặt em, em có thể làm bạn gái anh không?" Cao Hải hăng hái, âm thanh trở nên ướt át.

"Chỉ cần anh bây giờ, ngay lập tức, ngay lập tức có thể xuất hiện trước mặt em, em liền làm bạn gái!" Cô cũng cao giọng với anh, bởi vì cô chắc chắn Cao Hải không thể lập tức, lập tức xuất hiện trước mặt cô! Đồng nghiệp đứng chung quanh chờ thang máy, ném cho cô những ánh mắt mập mờ.

Nhan Như Y lúc này mới cảm thấy mình nói sai, đúng lúc này thang máy mở ra, cô đỏ mặt nhanh chóng chui vào trong thang máy, hơn nữa còn né tránh mọi người, đứng ở tận cùng bên trong!

Cao Hải trong điện thoại, kiên nhẫn hỏi tới. "Nói mau, có phải anh lập tức xuất hiện, em có thể làm bạn gái anh?"

Bởi vì xung quanh quá nhiều người, cô qua quýt đáp, không muốn tiếp tục dây dưa: "Ừ, chỉ cần anh có thể lập tức xuất hiện!"

Không ngờ, Cao Hải lại nói. "Tốt, chờ câu nói này của em đó!"

Sau, hần liền ngắt điện thoại!

Lời của Cao Hải, khiến cô trong lòng có chút nghi ngờ, cái giọng đó giống như anh nắm chắc phần thắng trong tay.

Cất ——

Cô ở trong lòng bật cười một tiếng, không phải có người muốn làm thật chứ!

Thế nhưng lần này, cô sai lầm rồi, nàng đánh giá quá cao tầm hiểu biết của mình đối với Cao Hải, đánh giá thấp tốc độ của anh!

Cửa thang máy vừa mở ra, nháy mắt, một thân quần áo bánh bao, sạch sẽ, Cao Hải trông anh tuần vô cùng xuất hiện trước mặt cô. Trong tay anh, càng thêm khoa trương khi ôm một bó hồng to, thơm ngát. Trai đẹp vốn rất bắt mắt, lại thêm đại lễ hoa hồng, cả sảnh người đều hướng mắt về phía cô!

"Tiểu Y, em sẽ thực hiện cam kết của em chứ?" Cao Hải nở nụ cười tươi rói, đi về phía cô, trao vào tay cô bó hoa hồng, sau lại thân mật khoác vai cô!

Tặng hoa, ôm vai, đây là hành động anh thường làm với cô, nên anh nhất thời cũng không phát hiện có gì không ổn. Sau, mới phản ứng, bọn họ trong tư thế mập mờ, khiến người khác hiểu lầm thắc mắc!

Cái phản ứng 'sau' này cũng mất nhiều thời gian để nhận thức, khi hai người họ tự giác cũng đã ngồi vào xe rồi!

"Này, tên Cao kia, cậu rõ ràng là đang hãm hại tớ, người khác sẽ cho rằng cậu là bạn trai tớ! Khốn kiếp, cậu nổi điên gì lên mà đem một bó hồng to để tặng tớ hả?"

"Ha ha, làm gì, còn không phải là vì theo đuổi cậu!"

"Quý mới tin, hay là cậu lợi dụng chức vụ, tiện tay dắt dê, lấy hoa của tiệm nào miễn phí hả!" Nhân viên thuế vụ của Cục Công thương, đi đến đâu không làm cho doanh nghiệp khúm núm, không cần tốn tiền, tiện tay cầm đồ.

Dù sao kể từ Cao Hải vào làm việc trong cục Công Thương, hoa tươi trở thành món đồ chơi miễn phí!

"Tiểu thư, tư tưởng của cậu thật phức tạp. Cái này là tớ đã trả tiền, chỉ là chủ người ta chê, đem hoa tươi tặng không cho tớ!"

"Thôi đi, còn không phải như vậy!"

"Nói cho cậu biết, mặc kệ có phải hay không, cậu đã đồng ý làm bạn gái của tớ a!"

"Có ai làm chứng sao?" Cô ăn vạ. Cô hiện tại cả trái tim đã bị Hoắc Doãn Văn làm cho nhảy loạn cào cào, nơi nào còn đủ hơi sức tiếp nhận người đàn ông khác?

Cô thật rất muốn nói cho Cao Hải biết anh chỉ là không gặp đúng thời vận. Nếu hiện tại không có Hoắc Doãn Văn, cô thật sự có thể tiếp nhận theo đuổi

của anh!

"Này, tiểu thư, em không phải là muốn ăn vạ chứ?"

"Người nào ăn vạ, cậu lấy bằng chứng ở đâu ra?" Tay nàng hướng về phía anh, bày ra tư thế yêu cầu!

"Mẹ nó, cậu đùa bỡn tở! Cậu thiết không có lương tâm, tở đi tình khác công tác cả hơn nửa tháng. Vừa trở lại liền hỏi thăm cậu làm ở đâu, đến đón, tặng hoa cho cậu nữa. Cậu cứ như vậy đùa bỡn anh em, đúng không?"

"Ha ha, ai nha, cậu cũng đi công tác nữa à? Tở thế nào không biết đấy? ——" cô hi hi ha ha cùng anh, ra về ta đây!

***** Cơ Thủy Linh tán tác, chân thành mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Tối hôm nay, Cao Hải đặc biệt vui vẻ, lúc ăn cơm lại kêu lên vài người bạn nữa! Mặc dù cô đều không biết ai vào với ai, nhưng bạn bè Cao Hải đều trẻ trung vui vẻ! Mọi người nhanh chóng thân thiện với nhau!

Rượu tự nhiên cũng uống không ít, đầu tiên là đỏ, kế tiếp là rượu trắng, cuối cùng đổi phiên rượu mạnh, nháo nhào cả lên.

Nhóm bạn của Cao Hải đều chơi với nhau từ thời trung học, tất cả đều là người địa phương. Sau khi uống xong, mọi người muốn đi hát Karaoke! Hiện giờ không còn mấy người đủ tiêu chuẩn lái xe, mặc dù đều lóng lánh thiếu gia cả!

Cứ như vậy, một đám uống rượu say sưa muốn lái xe đi KTV.

"Cậu đừng lái xe, nghe nói gần đây cảnh sát giao thông tra xét đặc biệt nghiêm ——" Nhan Như Y khuyên bạn.

Cao Hải sắc mặt mặc dù hồng lên vì rượu, suy nghĩ vẫn còn tỉnh táo. "Không quan trọng, cậu của tiểu Bàn giữ chức đội trưởng đội giao thông, nếu thật xui xẻo phải kiểm tra nồng độ cồn, đến lúc đó nhất định có thể giải quyết!"

"Lái xe cũng nguy hiểm ——" cô cường điệu!

"Tiểu thư, yên tâm tin vào tay lái của tớ, nhất định không có chuyện gì! Chỉ cần em lên xe, mọi cái khác không thành vấn đề!" Cao Hải xưng hô lộn xộn, khởi động xe!

"Nhưng tớ xem trên TV, nghe nói mấy ngày này tạm giam xe không ít à?"

"Cái người này sao không nghe lời? Yên tâm, chúng ta đều là người địa phương, đến lúc đó nói chuyện còn không được nể mặt thì còn lẩn lộn làm sao được!" Cao Hải đặc biệt nói, tựa như thân thích với người có vai vế cao! Chuyện gì có anh ở đây, đều có thể giải quyết được!

Nhan Như Y đành theo ý Cao Hải, vào xe. Dù sao Hoắc Doãn Văn căn bản cũng từng như thế, lái xe trong khi hai mắt đỏ quạch, hơi thở đầy mùi rượu. Lần đó, anh lái xe khác mọi ngày, chạy nhanh lẩn tránh, nhưng cho tới bây giờ cũng không bị điều tra!

Cao Hải lái xe hòa vào dòng xe, bám sát phía sau xe của đám bạn!

Lúc mới bắt đầu tất cả đều tốt vô cùng, Cao Hải mở radio vừa nghe vừa đóng đưa theo âm nhạc, gạt gù hả hê, thiếu điều cái mông vênh lên trời cao!

Cho đến chỉ còn một đoạn ngã tư nữa, mắt thấy sắp đến KTV ——

Chợt, hần thả chậm tốc độ xe, mắt cũng thẳng, trong miệng la hét. "Xong rồi xong rồi, xong rồi, trước mặt thật đúng là đội tuần tra kiểm tra nồng độ cồn!"

"A ——" Nhan Như Y thu hồi suy nghĩ, nhìn phía trước. Quả nhiên, thấy trước mặt một dãy xe cảnh sát đứng bên cạnh một đoàn cảnh sát giao thông!

Đám bạn Cao Hải, đã tất cả đều từ trong xe đi xuống, chờ đến lượt mình!

Lúc này bọn họ nghĩ tới chuyện xe, đã không kịp rồi! Ánh đèn huỳnh quang chiếu thẳng vào bộ trang phục cảnh sát giao thông, một cảnh sát đã đi qua, gõ cửa xe của bọn họ và giơ tay hành lễ!

Cao Hải không thể không quay cửa sổ xe xe, tự giới thiệu. "Đồng chí, tôi cũng là nhân viên công vụ, ăn cơm nhà nước, ở cục Công Thương. Anh của tôi cũng trong đội cảnh sát giao thông ở đây, anh nên biết ——"

"Đừng nói những thứ này, hôm nay lãnh đạo tự mình dẫn đội đi tuần tra, đừng nói bọn này chỉ là đội viên, ngay cả đại đội trưởng của chúng tôi cũng không còn cách nào khác!" Cảnh sát giao thông thành thật, sau đó đem thiết bị kiểm tra vào miệng Cao Hải!

Cao Hải không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là lấy sức thổi một hơi!

Kết quả không cần nói, theo hàm lượng cồn đã có thể lập biên bản lái xe trong khi say rồi !

Bọn họ cũng từ trên xe bước xuống, Cao Hải cùng đám anh em bắt đầu náo loạn gọi điện thoại, tìm quan hệ giải cứu.

Đám người họ trước đầu khoác loác nói gặp chuyện không may có thể giải quyết, hiện tại mỗi một người đều mặt ủ mày ê. Thậm chí, có người còn bị chú mắng vào mặt, bảo họ tự mình xử lý, đừng dò bọn họ đường tìm cảnh sát gây mâu thuẫn!

Đứng ở một bên, Nhan Như Y thầm cười nhạo.

Nhìn mấy người trẻ tuổi loay hoay bề đầu sứt trán, cô không khỏi nghĩ đến, loại chuyện bị tra bị bắt khôn quần nhất định sẽ không xảy ra với Hoắc Doãn Văn, xe của anh luôn luôn không bị ai tra hỏi! Hơn nữa nếu như Hoắc Doãn Văn ở đây, nhất định cùng cấp lãnh đạo lớn nhất nói vài lời, là có thể làm mọi chuyện lớn hóa không ~ thậm chí còn biến cả đám người cảnh sát loạn thành một đoàn!

Hoắc Doãn Văn sẽ có bản lãnh này!

Không biết có phải hay không là anh nghe thấy cô thầm gọi, đang lúc này, anh giống như thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống ——

Một chiếc Mercedes màu đen dừng sát bên Nhan Như Y, cửa sổ xe chậm rãi trượt xuống."Sao vậy? Em đứng ở chỗ này làm gì?"

Nhan Như Y thầm giật mình khi thấy Hoắc Doãn Văn, liền vội vàng hành lễ đáp."Hoắc tổng, xe của bạn em bị phạt vì lái xe sau khi uống rượu!"

Anh mặc áo sơ mi màu trắng, cà vạt lỏng lẻo, cổ nút áo mở một nút, sắc mặt hơi hồng, không khó nghĩ đến, anh cũng mới vừa uống rượu!

Ngồi ngay ngắn ở trong xe, anh đưa mắt nhìn ra ngoài, rồi hỏi cô."Là bạn bè rất thân thiết sao?"

"Đúng, bạn học thời đại học!" Cô gật đầu một cái, lập tức nói.

Anh giống như thật bất ngờ khi biết cô có nhiều bạn học trai như vậy, còn có ý liếc nhìn.

Cô sử dụng ánh mắt hướng anh cầu cứu, cô tin tưởng ánh mắt của mình đủ rõ ràng, anh có thể thấy được!

"Như Y, mau tới giúp tớ nghĩ biện pháp đi, đồng nghiệp của cậu có ai có thể giúp bọn tớ một tay không!" Cao Hải hiện tại giống như kiến bò trên chảo nóng!

"Đây không phải vì cậu mà nghĩ biện pháp hay sao! Đây là tổng giám đốc của tớ, Hoắc tổng!" Nhan Như Y vội vàng nháy mắt cho bạn.

Cao Hải liền giờ bản lãnh lớn nhất chính là nịnh nọt của mình ra, vội vàng cúi đầu khom lưng ra vẻ đáng thương."Hoắc tổng, ngài khỏe chứ, ngài khỏe chứ, biết ngài là vinh hạnh của tôi. Tôi cùng Như Y là bạn rất thân ! Cảm ơn ngài ra tay cứu giúp a!"

Như Y trong lòng không thể không bội phục Cao Hải thật không biết xấu hổ, người ta còn chưa mở lời nói giúp một tay đâu, vậy mà câu trước câu sau đã cảm tạ rồi !

Quả nhiên, Hoắc Doãn Văn cao cao tại thượng, không chú tâm đáng bộ của người đối diện!

"Không sao, phụ tá Nhan cực kỳ ưu tú, bạn bè của nàng, tôi nhất định sẽ giúp!" Hoắc Doãn Văn khoát tay áo, bày tỏ không cần cảm tạ, sau đó lấy điện thoại di động "Phụ tá Triệu, anh qua đây!"

Rất nhanh, phụ tá Triệu chạy tới từ một xe khác."Hoắc tổng ——"

"Phụ tá Triệu, anh giúp một tay xử lý vấn đề này đi, gọi điện cho những người phụ trách!" Hoắc Doãn Văn nhỏ giọng chỉ đạo!

"Dạ, Hoắc tổng! Bảng số xe là bao nhiêu?" Phụ tá Triệu đi qua hỏi thăm.

Cao Hải rất chú trọng nghĩa khí, mọi người cùng đi với nhau, chỉ xe hán không có chuyện gì cũng không tiện. Nhan Như Y nhìn Hoắc Doãn Văn, nhắm mắt nói:"Hoắc tổng, tổng cộng có 4 xe, đều là bạn học của em ——"

Hoắc Doãn Văn nghe xong không nói thêm gì, chỉ bảo Cao Hải."Đem tất cả bảng số xe đưa cho phụ tá Triệu!"

"Thật là rất cảm tạ ngài, Hoắc tổng!" Cao Hải lại bắt đầu nịnh hót."Ngày nào đó mời ngài ăn cơm, ngài nhất định phải vui lòng a!"

"Tốt lắm!" Hoắc Doãn Văn khách khí đồng ý.

Sau, Cao Hải cùng Phụ tá Triệu chuẩn bị bảng số xe đi giải quyết!

Hoắc Doãn Văn hỏi thăm Nhan Như Y."Sao em còn đứng đó chờ làm gì? Không lên xe anh đi trước!"

"Cảm ơn Hoắc tổng, em sẽ chờ bạn em cùng đi!" đi cùng Cao Hải, gặp lúc anh có vấn đề, đã leo lên xe người khác, khó tránh khỏi người ta nói tam bản tứ. Mặt khác, cô cũng không có lý do gì để lên xe Hoắc Doãn Văn!

"Ừ, vậy anh đi trước!" Anh cũng không làm khó cô, quay cửa gương lên, lái xe rời đi ——

Nhìn anh dần rời đi, Nhan Như Y có cảm giác anh có chút lạnh lùng, hình như không muốn —— quay đầu lại!

Cao Hải trở về, về mặt hâm mộ lại sùng bái đưa mắt nhìn theo chiếc Mercedes đi xa! "Xe tốt, người tốt, người này thật khí thế bức người!"

"Không phải ai đó nói, tất cả đều không là vấn đề sao? Mới vừa rồi người nào a, gấp đến độ giống cà tím nướng than?" Nhan Như Y xoay người, giễu cợt.

Cao Hải hi hi ha ha lên, sau đó tăng tốc Nhan Như Y. "Tớ cũng vậy, không có nói sai a, cậu không phải có một "đại quan hệ" đó sao?"

"Tớ có đại quan hệ gì?"

Cao Hải nheo mắt lại, ánh mắt thông minh lướt nhìn nàng từ trên xuống dưới. "Cậu hôm nay mới đến Hằng Viễn nhận công tác à? Tổng giám đốc của các cậu làm sao lại cho cậu mặt mũi lớn như vậy đây? Thành thật nói, cậu và Hoắc tổng, có quan hệ gì?"

"Cậu mới cùng hắn có quan hệ, cả nhà cậu đều cùng hắn có quan hệ!" Cô có chút gấp gấp nói. "Nói cho cậu biết a, loại quan hệ này chớ nói lung tung ——"

"Vậy hắn tại sao nể mặt cậu? Bình thường mà nói, Tổng giám đốc gặp nhân viên, cũng làm như không thấy chứ?"

"Bởi vì lúc trước tiếp xúc trong công việc, tổng giám đốc rất hài lòng với nghiệp vụ của tớ, chính là như vậy a ——"

Cao Hải thấy Nhan Như Y có chút nóng nảy, liền tin tưởng lời cô..., không hề trêu chọc cô nữa!

Lúc này, cảnh sát giao thông tới gọi bọn họ. "Mấy người đến lấy xe đi, chớ gây cản trở giao thông ——"

Nhan Như Y cùng Cao Hải giật mình nhìn nhau, chuyện thế nhưng không tới năm phút đồng hồ liền được giải quyết?

Hoắc Doãn Văn thật đúng là bản lĩnh!

Bọn họ vội vàng lên xe, sau đó tìm KTV gần nhất dừng lại ——

Cao Hải vẫy taxi và đưa Như Y về, khi về đến công ty thì dừng lại.

Lúc cô từ trên xe bước xuống để đi vào tiểu khu có nhìn thấy trợ lý Triệu đang vội vàng bước xuống xe ở cách đó không xa "Trợ lý Nhan, xin chờ một chút!"

Hôm nay cô uống hơi nhiều rượu nên đầu óc choáng váng, nhìn thấy trợ lý Triệu khiến cô giật mình kinh sợ. "Anh Triệu, sao anh lại ở đây?"

Mới vừa rồi ở KTV cô có uống chút rượu, nguyên nhân cũng do đám bạn của Cao Hải muốn cảm ơn cô đã giúp đỡ, bọn họ mỗi người đều uống hết một chai mới để cô phải uống một chén nên cô không thể từ chối bọn họ được thế nên cô uống cũng không ít. Nhưng cũng may, tinh thần cô vẫn giữ được tỉnh táo. Thế nhưng tối nay tổng thể mà nói cô uống rất nhiều rượu a~!

"Ừ, Hoắc tổng bảo tôi đến đón cô đi Lâm Hiên, ngài ấy có chuyện muốn nói với cô!"

Lâm Hiên là câu lạc bộ bậc nhất khu vực này, là nơi để mọi người giải trí hay bàn bạc công việc!

Nhan Như Y ép buộc mình không được khản trương để mình không lộ ra vẻ khó coi khi say rượu khiến trợ lý Triệu chê cười. "Đã muộn vậy rồi, Hoắc tổng sẽ không đi ngủ rồi chứ!"

"Sẽ không, Hoắc tổng bảo tôi đi đón cô, nếu như có việc gì ngài ấy sẽ thông báo lại với tôi !" Trợ lý Triệu cười, sau đó mở cửa sau xe ra bộ mời Như Y.

Nhan Như Y không còn cách nào khác đành phải một thân đầy mùi rượu mà chui lên xe. "Anh Triệu, anh tới lúc nào vậy? Có phải đã chờ ở đây rất lâu rồi không?"

"Ừ, tôi chờ ở đây từ hơn 9h rồi!" Trợ lý Triệu vừa lái xe vừa nói!

"Ngại quá để cho anh phải chờ lâu như vậy, sao anh không gọi điện cho tôi lúc ấy tôi nhất định sẽ trở về ngay! Muộn vậy ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của anh, thật là không phải!" Nhan Như Y xin lỗi anh, hơn 9h là xử lý xong chuyện của bọn họ, trợ lý Triệu đã đứng đây từ lúc đó đến giờ!

"Không sao, Hoắc tổng bảo không được quá rầy cô!" Anh Triệu thái độ vẫn rất thân thiết cười ha hả đáp.

Nhưng tâm trạng của cô bây giờ rất lo lắng, đã muộn thế này anh ấy còn muốn nói chuyện gì với cô đây?

Giữa đêm khuya là lúc trí tuệ con người giảm đến thấp nhất, thường bị tình cảm xâm chiếm lấy lý trí a. Còn có hôm nay cô uống hơi nhiều rượu, thường ngày đầu óc đã không có ý tưởng gì, giờ lại giống như lên men cứ tuôn ra ào ạt, không ngừng xâm chiếm lý trí của cô!

Bên ngoài cửa sổ mây tím lãng mạn, nhìn rạp chiếu phim trước mắt này đầy những hình ảnh tuyên truyền, trước sau đập vào đôi mắt đang đầy men say của cô. Cô nheo mắt nhìn lại, nếu như, nếu như tối nay anh ấy có lời mời cô, cho dù là chỉ một chút thôi cô nên làm gì bây giờ? Cô có thể kháng cự được lực hấp dẫn của người đàn ông kia sao?

Hiện tại cô đối với bản thân mình không có lòng tin!

Cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng lòng mình đang kêu gọi --

Cô không muốn phải chịu cái loại tương tư đơn phương này hành hạ, cô thật sự rất muốn nhìn thấy anh ấy!

Xe đi tiếp chừng năm, sáu phút liền dừng lại trước cửa Lâm Hiên. "Trợ lý Nhan, Hoắc tổng đang ở phòng cuối cùng tầng cao nhất chờ cô!" Trợ lý Triệu vội vàng xuống xe, mở cửa xe nói.

"Vâng!" Nhan Như Y lần nữa biểu đạt sự xin lỗi của mình, sau đó một đường chậm chậm tiếng vào đại sảnh xa hoa.

Đêm đã khuya nên đại sảnh rất ít người, rất yên tĩnh, tiếng bước chân của cô vang lên rõ ràng trong đêm. Bước vào thang máy, ấn tầng cao nhất, sau đó chờ đợi thang máy đi lên từng tầng từng tầng một!

"Tinh ---" một tiếng, thang máy dừng lại, cửa được mở ra.

Lòng cô bất giác như bị thít chặt lại, cô cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình để cô có thể vững vàng đi vào.

Phía trước cửa thang máy chính là phòng cafe, phòng cafe to như vậy nhưng được trang trí rất là hài hòa và ấm áp, nền gạch màu vàng sáng bóng có thể soi rõ bóng người trên đó. Chắc bởi vì quá muộn nên ánh sáng có phần tối đi, chỉ vài chấm nhỏ được chiếu sáng trong phòng. Trong không khí thanh tịnh ấy vang lên khúc nhạc khiến cho người ta mềm mại, rất thoải mái!

Vừa vào đến cửa cô liền thấy Hoắc Doãn Văn đang ngồi bên kia, cũng không xa cửa ra vào, anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía xa xa nơi mà bầu trời đang chiếu rọi cảnh đêm.

Một bàn tay anh để lên khung cửa sổ, một tay đút trong túi quần tây, động tác này khiến cho anh càng thêm phần đẹp mắt, cho dù là cách một lớp vải vóc những vẫn có thể nhìn ra anh phát triển rất tốt, cơ thể đầy những cơ bắp.

Người đàn ông này, bất cứ hoàn cảnh nào cũng tràn đầy tinh lực, tài trí hơn người khiến cho người khác phải mê mẩn!

Ánh mắt Nhan Như Y hiện lên phần si mê, từng bước từng bước bước về phía anh. Đi ngang qua người phục vụ đang che miệng ngáp, cô bất đắc dĩ nở nụ cười xin lỗi --

Cô cố gắng đi thật yên tĩnh về phía anh, tây trang cùng cà vạt đã được cời ra và vắt sau chiếc ghế, từ góc độ của cô có thể thấy được anh đã cời đi phần cúc áo sơ mi bên trên, lộ ra vòng ngực quyến rũ!

Không biết có phải vì tác dụng của cồn hay tại bản thân anh quá mê người, khiến cho cô có chút mê mẩn!

Còn không đợi cô mở miệng, anh xoay người lại, ánh mắt thâm thúy mà u ám rơi trên người cô. "Uống rượu?"

"Dạ!" Nhan Như Y không che giấu gật đầu, cô cả người đầy mùi rượu như vậy có muốn che giấu cũng không được. Chỉ là, trước ánh mắt soi mói của anh, cô cảm thấy có lỗi nên giải thích. "Sau khi giải quyết xong mọi việc chúng tôi lại đi KTV chơi một lúc, mọi người ai cũng uống chút rượu!"

"Để tôi bảo bọn họ nấu canh giải rượu cho cô nhé?" Anh rời khỏi cửa sổ có phong cách Châu Âu bên kia, hướng về phía ghế sofa bên này đi tới!

Giờ tay lên ý bảo cô ngồi xuống.

"Không cần đâu, không cần phiền toái mọi người, tôi hiện tại còn chưa có cảm giác say!" Cô vội vàng thanh minh mình tỉnh táo, chỉ là lời của cô nói ra cho người ta cảm giác như cô muốn uống tiếp. Cô âm thầm tự trách, tự giác ngậm miệng.

"Tư lượng còn rất tốt?" Quả nhiên anh hỏi thăm cô một câu, khéo miệng nở nụ cười.

Khi anh ta cười hai má sẽ hõm sâu, tạo thành hai núm đồng tiền rất sâu nhìn rất đẹp mắt!

"Cũng không phải vậy a!" Cô khiêm nhường. "Chính là vì vừa rồi mọi người muốn cảm ơn tôi, cho nên tôi mới uống nhiều một chút!"

Anh hiểu được í tứ của cô nên cười! Nụ cười rất ngắn chỉ trong chớp lát liền biến mất.

Trong lòng cô không khỏi tiếc hận, cười lên nhìn đẹp như vậy, mê người như thế, tại sao anh lại không chịu cười vậy? Thật là lãng phí tài nguyên con người nha!

Thu hồi ánh mắt tham luyến, Nhan Như Y một lần nữa nói cảm ơn với anh. "Hoắc tổng, rất cảm ơn anh chuyện vừa rồi, nếu như không phải vì anh, bạn học của tôi nhất định sẽ không có ai giúp được hẳn!"

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, biểu thị nhân sự cảm ơn của cô, cũng không lên tiếng từ chối!

Trước khi gặp anh ta, cô quen biết và tiếp xúc qua rất nhiều người có tiền, có quyền. Những người đó đa số là há hê kiêu như có chút tài năng, họ nhận

mình như thành Trương Dương cũng có thể bay vào không gian, trái đất tựa như không chứa nổi họ. Còn một loại khác chính là khiêm tốn, khiêm tốn đến mức đối trả!

Thế nhưng loại người như Hoắc Doãn Văn không phải loại 1 mà cũng không phải loại hai thì lần đầu tiên cô gặp. Có lẽ đây mới thật sự là đẳng cấp của người có cấp bậc, có tiền đi!

"Hay là uống tạm một ly nước táo nhé?" Anh hỏi lại lần nữa.

Nhan Như Y vội vàng khoát tay. "KHông, thật sự là không cần, tôi hôm nay uống nhiều rồi, không thể nào uống thêm gì nữa"

Anh hay uống rượu nên dĩ nhiên là hiểu được tình cảnh của cô cho nên cũng không khách khí nữa.

Sau đó, anh lâm vào suy tư, từ từ đem mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Nhan Như Y theo ánh mắt anh nhìn ra bên ngoài, thành phố và bầu trời như đan xen vào nhau, các loại ánh đèn sáng lên, gần gần xa xa, tầng tầng lớp lớp những toà nhà, mặc dù trời đã rạng sáng thế nhưng thói quen đi ngủ muộn của đô thị vẫn rất nhiều, còn rất nhiều những phòng ốc còn sáng đèn, nhà nhà mở đèn nhìn vô cùng đẹp, lại rất ấm áp, tạo lên những hình ảnh đẹp.

Nhan Như Y thuận miệng hỏi. "Những tòa cao ốc này đều là của tập đoàn Hằng Viễn xây dựng sao?"

Anh ta lại đứng lên, đi đến bên cửa sổ, chỉ vào tòa nhà cao tầng cách đó không xa. "Tòa nhà kia là tập đoàn Hằng Viễn chúng tôi xây dựng để bán hoặc là cho thuê, đi thêm về phía trước một chút cũng sẽ có những tòa nhà như vậy...." Anh chỉ không dưới 5 tòa nhà là địa điểm bán hoặc cho thuê, chỉ cho đến khi cô không còn thấy những tòa nhà ở phía xa nữa!

"Ha ha Hằng Viễn xây dựng nhiều nhà cao tầng thật, có phải anh thấy rất có thành tựu hay không? Vì kiếm được nhiều tiền ấy?" Cô tương đối vô tư, nhất là khi sau khi uống rượu lại càng thể hiện ra, lúc này đây cô theo bản năng nghĩ đến chính là tiền, kiếm tiền a!

"Kiếm tiền? Tôi cũng không thấy có thành tựu lắm, nói trắng ra là mỗi ngày phải sống trong sự lo lắng, sợ chỉ xuất hiện một sai lầm thì tán gia bại sản không biết chừng!"

Ai nói vào thời gian rạng sáng là lúc mà đàn bà mềm yếu và thật lòng nhất vậy? Cô có thể thấy được anh ta đang nói với cô những lời tự đáy lòng anh, không hề có những lời hoa lệ để khách sáo mà chỉ là những lời nói thẳng thắn!

"KHông thể nào!" Cô không tin hỏi lại. "Một công ty lớn như vậy làm sao có thể nói biến động là biến động được?"

"Mua bán trên thương trường có rủi ro rất lớn, khi một hạng mục đầu tư vài triệu hay là phải lo lót để nhận vài triệu, đến khi có một sai lầm xảy ra thì tất cả là mất trắng --" Anh nói chuyện rất mật mồi "Cho nên, phải nói là tòa nhà nào làm cho tôi cảm thấy thành tựu nhất, những thứ cho tôi cảm thấy thành công nhất chính là những tòa nhà tôi xây lên có thể cung cấp trụ sở làm việc, nhà ở cho mọi người! Nó cho tôi cảm thấy mình rất thành công!"

"Ha ha , Nhưng mà bây giờ giá nhà ở tăng cao, rất nhiều người muốn mua mà không được a!" Cô có chút cảm khái, sau đó đùa một câu. "Hoắc tổng, lúc nào Hằng Viễn có bán hay cho thuê nhà ở, có thể hay không giảm giá cho tôi a!? Có thể giảm cho tôi hơn so với mức mà nhân viên được giảm hay không?"

Anh xoay người lại, thân thể tựa trên bệ cửa sổ, không chút nghĩ ngợi liền đáp. "Tôi có thể cho cô"

Nhìn vào ánh mắt anh rất mong lung khiến cho cô có cảm giác không được tự nhiên, nghe lời anh nói như đang đùa giỡn nhưng cũng không hẳn là vậy. Mặc kệ có phải đùa hay không, cô sẽ rất phối hợp với anh. "Đây là anh nói đấy nhé, tôi sẽ không khách sáo đâu, nói rồi là không được đối ý a!"

Anh nghiêm túc nhìn cô bảo đảm. "Tất nhiên, cô có thể đi chọn phòng nào cô thích rồi nói cho tôi biết, chỉ cần cô không bán đi, cô muốn thế nào đều được"

Lời của anh khiến cho cô không cách nào tiếp nhận được, cô làm sao có thể lấy phòng của anh a, thế nên cô dứt khoát ngậm miệng lại!

Bọn họ lại lâm vào trầm mặc!

Một khúc nhạc êm dịu vang lên, rồi lại một bản nhạc khác vang lên. Lúc này anh mới mở miệng phá vỡ trầm mặc. "Tiểu Nhan, chuyện đêm hôm trước cho tôi xin lỗi --"

Rốt cuộc thì anh cũng nhắc đến chuyện này rồi, mặt Nhan Như Y không khỏi nóng lên, tâm lại nhú một cái. Anh là vì chuyện hôm đó xin lỗi cô, có phải anh muốn nói "thật xin lỗi, chuyện hôm trước là do tôi uống say gây lên" hay không? Không cần, ngàn vạn lần không cần a, những lời nói như thế đối với một người đàn bà là một sự dă kích rất lớn, so với việc bị ăn đậu hũ còn lớn hơn!

Sợ anh sẽ nói ra những lời làm cho thể diện của cô bị mất sạch, cho nên cô lên tiếng ngăn cản anh. "Chuyện đêm hôm trước chỉ là ngoài ý muốn tôi không để trong lòng đâu, không có gì --" sau khi nói xong, cô muốn cắn lưỡi mình quá, không để ý thì không để ý lại còn thêm 'không có gì', giống như cô là con người rất tùy tiện nha!

Anh hướng về phía cô đi đến không chút tránh né mà nhìn cô chăm chú, cái loại ánh mắt chân thành thẳng thắn xen lẫn chân tình khiến cho cô không thể dời đi ánh mắt của mình!

Gò má cô ửng hồng, nhìn gương mặt tràn đầy mệt mỏi của anh đã lộ cái cằm nhọn lại vì không ngủ đủ giấc mà trong mắt hằn tia máu.

"Không, tôi chưa bao giờ coi chuyện hôm đó là người ý muốn --"

Nhan Như Ý như không thể tin vào tai mình, trong lòng cô hồi ngược lại là anh đang nói cái gì vậy? Cô nghe nhầm sao?

"Hôn nữa, đêm hôm đó tôi cũng không uống say, lại càng không phải vì uống say mà làm loạn. Trên thực tế từ rất lâu trước kia tôi đã muốn hôn cô, cũng có thể nói những chuyện xảy ra đêm hôm đó đều là những điều tôi muốn làm"

Cô bị anh tỏ tình đã kích rồi, anh nói anh thích cô, trực tiếp nói là thích cô mà không hề quanh co hay chối cãi!

Anh tiếp tục. "Tiểu Nhan, cô biết không? Trên người cô có một sức quyến rũ mà không một người phụ nữ nào có, cô hào phóng, sáng sủa, nhiệt tình, cười rất đáng yêu, linh hoạt, cô sống rất vui vẻ, lạc quan tôi rất muốn đến gần cô, nhìn cô cười, cảm nhận sự vui vẻ của cô -- bởi vì ở cùng một chỗ với cô, tôi có thể vui vẻ mà thả lỏng bản thân, điều mà trước đây chưa bao giờ có. Nói thật là trước đây tôi có rất nhiều phụ nữ, cuộc sống ấy rất thối nát, chỉ là những lần phát tiết lên những người đàn bà ấy tôi mới có thể chứng minh mình vẫn còn sống. Thế nhưng cuối cùng lưu lại cũng chỉ là khoảng trống, không hề có ý nghĩa. Từ đó về sau đối với thân thể đàn bà tôi không hề cảm thấy hứng thú, bất quá chỉ là phát tiết trên người những người đàn bà ấy --"

Thật ra lời anh nói có cảm giác như không hề nghiêm túc nhưng từ tận sâu trong những lời ấy cô có thể cảm nhận được nỗi khổ sở, bất đắc dĩ của anh, cô thật sự đau lòng thay anh!

"Cho đến khi tôi gặp cô, nghe cô đùa giỡn, rõ ràng những chuyện cô kể không hề hấp dẫn tôi muốn cười vậy mà lại làm cho tôi cảm thấy vui vẻ. Cô để lại cho tôi một chút kích động và kích thích tôi --" nói tới đây, anh nhìn vào mắt cô, bất chợt cảm thấy thương cảm. "Tôi cảm ơn cô đã cho tôi những lúc vui vẻ như vậy, chỉ sợ về sau sẽ không ai mang lại cho tôi những cảm giác ấy, cái cảm giác mà chỉ có cô mới mang đến cho tôi"

Trong lòng Nhan Như Ý khiếp sợ, anh đang nói thích cô sao? Có thật hay không?

Lòng cô run rẩy, bởi vì vui sướng, bởi vì anh thích cô mà sướng đến run rẩy chân tay!

Từ nhỏ đến lớn cô được rất nhiều người tỏ tình, thế nhưng không nghĩ tới khi nghe những lời này lại làm cô kích động đến vậy, tâm cô như đang trên mây, như đang ở trong mộng ảo mà bắt đầu nhảy múa!

Cô nên nói gì đây? Nói là cô cũng thích anh hay sao? Ở cùng một chỗ với anh khiến cô cũng rất vui vẻ!

Khi cô đang lăm vào trong sự hân hoan vui vẻ trên chín tầng mây, lời tiếp theo của Hoắc Doãn Văn đã khiến những vui sướng của cô biến mất như chưa bao giờ tồn tại!

"Thế nhưng tôi phải cảm ơn cô vì lúc đó đã đẩy tôi ra, ngăn cản chuyện không nên xảy ra! Cô làm rất đúng, cô ngăn cản tôi không làm cho mọi chuyện thêm phức tạp!"

Nhan Như Ý nhủ mày, không hiểu ý tứ của anh. Tâm lại bắt đầu như rơi xuống vực sâu!

Lúc này, ánh mắt anh nhìn về phía xa, giống như suy nghĩ kĩ càng mới nói tiếp. "Tôi đã cùng bạn gái đính hôn, hôn lễ đã được định sẵn sẽ tổ chức vào tháng tư năm sau, vị hôn thê của tôi là một người phụ nữ rất ưu tú, cũng là người rất lương thiện, tôi rất quý trọng tình cảm của cô ấy. Hôn nữa, cô ấy có thể lực rất hùng hậu, bối cảnh hay tiền bạc so với Hằng Viễn còn lớn hơn, tôi không thể nào buông tay cô ấy...."

Lời của anh nói khiến cho những niềm vui sướng trong lòng cô vừa mới nhú lên liền vỡ vụn thành từng mảnh!

Tầm mắt anh lại một lần nữa rơi trên người cô. "Thế nên, tôi rất cảm ơn cô vì đã từ chối tôi. Tôi không nên làm theo tình cảm của mình, như vậy không chỉ đối với vị hôn thê của tôi không công bằng mà đối với cô cũng không công bằng --"

Cô còn có thể nói gì? Chẳng nhẽ nói 'không sao, đây đều là những việc tôi nên làm!?' hay là 'tôi không thích anh?'" hiện tại cái gì cô cũng không thể nói ra được !

"Tôi vốn định không nói những chuyện này. Nhưng bây giờ cô là người phiên dịch của tôi, hôm qua tôi đã xem qua bản dịch của cô và rất hài lòng, sau này công việc của tôi cần có cô trợ giúp. Cho nên hôm nay dù đã muốn tôi vẫn muốn hẹn cô ra đây, hi vọng sẽ giải thích cho cô hiểu sự hiểu lầm này, để cô không vì chuyện đêm đó mà lúng túng, hi vọng cô có thể ở lại Hằng Viễn làm việc, nơi này sẽ giúp cô có cơ hội phát triển, cuối cùng là Hằng Viễn cần cô, tôi...cũng cần cô!

Rốt cuộc anh đã kết thúc cuộc trò chuyện!

Anh quả nhiên là một cao thủ đàm phán, nói xong mà còn ung dung như vậy! Vừa nói thích cô, cho cô vui sướng. Thế nhưng lại nói yêu cô là một sai lầm mà anh đã kịp thời dừng lại sự sai lầm này. Sau đó còn níu giữ cô tiếp tục làm việc trong công ty, những câu khẳng định của anh về công việc của công nghệ thật hấp dẫn!

Cô căn bản là không tìm được một lý do nào để rời đi! "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ tiếp tục làm việc tại Hằng Viễn. Hôn nữa, tôi rất tin tưởng tôi có thể làm tốt công việc phiên dịch của mình!"

"Ừ!" Anh gật đầu

Lúc này đây, cô không còn hơi sức nào mà đi tiếp nữa, cô lập tức né tránh. "Hoặc tổng, thời gian cũng không còn sớm, tôi phải về rồi!"

"Tôi đưa cô về!" Hoắc Doãn Văn lập tức nói.

Nếu như anh không yêu tôi xin anh đừng biểu hiện ôn nhu với tôi!

Nhan Như Y trong lòng tức giận nói, thế nhưng cuối cùng cô cũng chỉ có thể đem tứ giận thành lạnh nhạt nói. "KHông cần đâu, ở đây cách chỗ tôi rất gần, tôi tự đi được! Hoặc tổng, anh cũng nghỉ sớm đi, tạm biệt!"

Nói xong cô không cho anh cơ hội từ chối xoay người hai chân run rẩy chạy vào thang máy --

Đến khi cô chạy ra khỏi cửa của Lâm Hiên trong nháy mắt nước mắt cô đã chảy rơi, không cách nào có thể khống chế được, thậm chí cô còn có cảm giác uất ức, nghẹn ngào khóc lớn hơn!

Cô thật sự không hiểu vì sao mình lại khóc, bọn cô cũng chưa từng xác định quan hệ, giữa anh và cô không hề có gì cả!

Hơn nữa, trước đây cô cũng không hề có khát vọng gì cho nên hiện tại có đáng lý là không mất đi cái gì cả, thế mà sao lòng cô bây giờ lại cảm thấy trống trải thế này?

Cô và Từ Nhất Minh chia tay, một giọt nước mắt cô cũng không hề rơi mà cô hiện tại là thế nào đây?

Cô ở trong lòng tự nói với mình, không được khóc, không được khổ sở nhưng nước mắt dường như muốn đối nghịch với cô, không ngừng chảy!

Tự như một con thiêu thân, trong nháy mắt liền sa vào đồng lửa đến cuối cùng cả tro bụi cũng không còn --

Đêm khuya gió lạnh thổi, khiến cho cô phải run rẩy ôm lấy mình, từng bước từng bước hướng phía nhà mình đi tới, từng hạt mưa rơi trên vai cô càng làm cô cảm thấy uất ức hơn là cảm giác rét lạnh ban đêm này --

Chìm đắm vào khổ sở nên Nhan Như Y không để ý tới, phía sau cô có một chiếc xe, đang chậm chậm đi theo cô, tất cả các biểu hiện, sự khổ sở hay nước mắt của cô đều rơi vào tầm mắt anh.

"Giám đốc, bên ngoài trời đang mưa, có phải nên mời trợ lý Nhan lên xe hay không?" trợ lý Triệu đau lòng hỏi!

Hoắc Doãn Văn nhìn về phía người ở ngoài cửa sổ, lắc đầu. "Chưa phải lúc, cô ấy bây giờ đang rất đau khổ nhưng mà sự đau khổ này là trước mắt thôi. Nếu để cô ấy lên xe sau này cô ấy sẽ tiếp tục đau khổ..."

"Aizz--" trợ lý Triệu thở dài một tiếng! Tình yêu a, sao người lại thích dằn vò người khác như vậy, aizz!

"Đi theo cô ấy, phải chắc chắn rằng cô ấy về nhà an toàn!" Hoắc Doãn Văn ra lệnh, sau đó đem tầm mắt hướng về phía bên kia, không hề nhìn cô nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Có chăng câu mặt trời không mọc ở phương Đông mà mọc ở phương Tây?

Cao Hải lúc này nhiệt tình công khai theo đuổi Như Y. Mỗi ngày đều đặt hoa tươi mang đến văn phòng tặng cô, cuối chiều tan tầm lại đến đón cô, sau đó lại tỏ ý muốn cùng cô ăn tối.

Những hành động này đã được lọt vào các con mắt của đồng nghiệp và cô cũng không thoát khỏi cảnh: hoa đã có chủ!

Vì thế, cô càng thêm sầu não.

"Tôi xin anh, không nên lãng phí thời gian với tôi. Có chuyện gì thì nói nghiêm túc đi!" Vào buổi chiều thứ sáu, khi cô chuẩn bị rời khỏi công ty thì lại thấy khuôn mặt này, đúng là âm hồn bất tán. Cô bất đắc dĩ nhìn Cao Hải, vừa cười vừa nói.

Cao Hải là người dịu dàng, rất thích trêu chọc người khác, khi nghe Như Y nói thế, anh ta bày ra gương mặt lưu manh, lớn giọng nói: "Anh đang chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc đây. Nhưng mà một mình anh làm thì không có nghĩa gì cả, nên em nhất định phải cùng làm với anh."

Trong lúc anh ta đang nói những lời này thì Nhan Như Y thấy Hoắc Doãn Văn và Triệu trợ lý đi ra. Khoảng cách rất gần, nên cô khẳng định Hoắc Doãn Văn đã nghe được.

Mặt Nhan Như Y bỗng đỏ bừng, sau đó quay về phía Hoắc Doãn Văn, cúi người: "Hoắc tổng!"

Kể từ đêm hôm đó, đây là lần đầu tiên, cô cùng Hoắc Doãn Văn có khoảng tiếp xúc gần như vậy. Bởi vì trong lúc làm việc và đang ở công ty nên Hoắc Doãn Văn ăn mặc rất nghiêm túc, và phong thái uy nghiêm. Không biết có phải là đa nghi hay không nhưng cô có cảm giác Hoắc Doãn Văn gây hơn một chút, nhưng lại lộ rõ nét tuấn tú đến nỗi cô không muốn dời tầm mắt của mình.

Ngay tại giờ phút này, Như Y mới có cảm giác không tốt, vừa không muốn Hoắc Doãn Văn hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Cao Hải vừa lại muốn để cho anh ta hiểu lầm. Cô ít nhất cũng cho Hoắc Doãn Văn biết cô cũng có nhiều người khác phái theo đuổi, thậm chí trong lòng cô cũng có chút hà hà: 'ha ha, nếu anh không chú ý đến tôi anh sẽ hối hận'.

"Ừ!" Hoắc Doãn Văn lạnh lùng gật đầu, ánh mắt nhìn cô.

Bị nhìn chằm chằm, cô quay mặt đi hướng khác.

Có phải tâm tình anh ta không tốt hay cô nhìn nhầm: lúc Hoắc Doãn Văn nhìn cô, sắc mặt khó coi, khóe môi mím chặt.

Cao Hải lúc này đã thấy Hoắc Doãn Văn, lập tức đến gần chào hỏi: "Hoắc tổng, ngài cũng tan tầm sao?"

Hoắc Doãn Văn chưa vội cất bước, lại gật đầu: "Uh!"

"Ha ha, tôi cũng đến đón bạn gái tôi tan tầm!" Cao Hải vừa nói vừa ôm bả vai Như Y.

Như Y cau mày, vội tránh động tác ấy, nhưng vẫn không thoát được sức nặng trên vai, nên có thể lúng túng cười cười với Hoắc Doãn Văn.

"Hai người đi sau nhé, tôi còn có một số việc!" Nói xong, Hoắc Doãn Văn gật đầu ý bảo rời đi, Triệu trợ lý lập tức đuổi theo!

"Anh buông tôi ra!" Không có người khác ở đây, Như Y dùng sức đẩy Cao Hải.

Cao Hải còn đang hâm mộ nhìn bóng lưng của Hoắc Doãn Văn đã đi xa, sau đó nói lầm bầm: "Đúng là 'tre già măng mọc', Tiểu Y, em nói anh cũng giống với Hoắc Doãn Văn, là tam tôn tử rồi sao?"

"Vậy là anh nguyện ý làm tôn tử!" Cô đáp lại Cao Hải, sau đó nặng nề nói: "Tôi nói cho anh biết, đừng nói lung tung như vừa rồi, sẽ bị người khác hiểu lầm đó!"

"Hiểu làm sao? Chúng ta biến hiểu lầm thành hiện thực nhé, dù sao thì anh muốn kết hôn với em mà. Em sợ gì chứ?"

"Anh bớt nói nhảm đi. Anh muốn cưới tôi, chưa đủ tư cách đâu!". Cô nhắc chân giẫm mạnh vào chân của Cao Hải, sau đó quay bước.

"Chờ anh với, em đừng giận, anh hứa sẽ không nói bậy nữa!" Cao Hải vội vàng đuổi theo, sau đó còn nói lớn: "Thật, nếu chúng ta chưa nhận giấy kết hôn, anh sẽ không nói lung tung nữa!"

Cao Hải vẫn luôn thích bồn chột, nên cô không để bụng những gì anh ta đã thốt ra. Vì thế cũng không giận nữa, đi ra ngoài kiếm cái bỏ bụng thôi.

Cô cũng không quan tâm người khác nhìn cô như thế nào vì cô chỉ nghĩ đơn giản: ngoài công việc, còn có bạn bè; cùng bạn bè ăn cơm, vui đùa không nhất thiết phải phát triển thành mối quan hệ tình cảm nam nữ!

Mà Cao Hải cũng coi cô như anh em đây thôi.

Mới vừa ăn xong thức ăn của miền Giang Nam, điện thoại của Cao Hải vang lên, có anh em gọi chơi mạt chược mà anh ta cũng thích chơi nên Cao Hải hỏi ý của Như Y.

"Anh đi đi, không phải lo cho tôi đâu. Tôi ghé qua nhà sách mua ít quyển!" Nhan Như Y chỉ nhà sách không xa trước mặt.

"Vậy sao được? Không được, em theo anh!" Cao Hải cũng không muốn để cô một mình: "Em muốn mua sách gì, bây giờ trời cũng đã tối rồi"

"Anh cứ đi chơi mạt chược đi, tôi đi theo làm gì? Anh cố chơi cho thắng vào, không cần để ý đến tôi đâu"

"Người ta, ai cũng dẫn theo bạn gái, anh đi một mình thì mất mặt quá. Em đi cùng anh!" Cao Hải mắc bệnh sĩ diện, dứt khoát kéo cô ra ngoài, không cho cô từ chối!

Đúng lúc ấy, điện thoại của cô vang lên, là số dùng trong công việc của Hoắc Doãn Văn. Nhìn số này, cô phát run, sao anh ta lại gọi cho mình giờ này?

Nhưng sau đó, cô lại nghĩ, trog tình huống này chắc là điện thoại đang ở trong tay Triệu trợ lý, chắc là có việc gấp đây: "Alô, "

"Nhan trợ lý à, tôi là lão Triệu đây!"

"Anh Triệu à, gọi cho tôi có chuyện gì không?"

"Như thế này, Hoắc tổng nói muốn ký một hợp đồng, phiền cô tới đây giúp xác nhận một tí!"

Chuyện công việc, cô không thể chậm trễ được, vội vàng đồng ý: "Vây, bây giờ tôi phải đến đâu?"

"Ừ, ở khách sạn XX ——"

Sau khi xác định thời gian và địa điểm, cô vội ngắt điện thoại, sau đó nói với Cao Hải: "Bây giờ thì anh yên tâm đi chơi chưa? Tôi đúng lúc cũng đang có việc cần giải quyết!"

Cao Hải càng không đồng ý, lớn tiếng: "Cái gì? Bây giờ là mấy giờ rồi còn đi giải quyết công việc? Đây không phải là phá hỏng cuộc hẹn hò của chúng ta sao?"

Nhan Như Y cũng không thêm đề y đến anh ta nữa, cầm giỏ đứng lên đi ra cửa!

"Này, em đi đâu thế? Để anh lái xe đưa em đi!"

"Không cần, tôi tự đón taxi đi, tiền xe có công ty trả. Nếu anh đưa tôi đi, tôi sẽ thanh toán tiền xăng xe cho anh!" Cô tính toán sòng phẳng.

Không giống như Hoắc Doãn Văn – một tổng giám đốc giàu có có thể lái xe đi hóng gió xung quanh – còn Cao Hải thì chỉ là giai cấp công nhân, chi phí đi lại cũng cần phải tính toán. Cao Hải lúc này cũng không ép buộc cô nữa.

Nhan Như Y ra cửa, vẫy một chiếc taxi đi đến khách sạn XX.

Hơn 30' sau, cô đã đến nơi hẹn. Bọn họ đang ở trên.

Dưới sự hướng dẫn của Triệu trợ lý, cô chạy đến căn phòng đã chọn trước. Cửa vừa mở, khói thuốc dày đặc và mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô. Qua ánh đèn mờ ảo, cô thấy trên ghế salon có vài người đang vật vờ, miệng lè nhè; có thể tưởng tượng ra được họ đã uống rất nhiều.

Đặc biệt, người đang cùng Hoắc Doãn Văn hát song ca chính là một nam thư ký của một vị lãnh đạo. Lúc biểu diễn thì lộ ra vẻ mặt dâm dăng.

Hoắc Doãn Văn thấy Nhan Như Y đến, lập tức bước lại, cũng không giới thiệu với những người khác, dẫn cô ra ngoài, dùng tiếng Anh để trao đổi những điều khoản trong hợp đồng.

Trong thời gian này bọn họ không nói chuyện gì khác ngoài những điều khoản ghi trên hợp đồng.

Thông qua cuộc trao đổi này, cô mới biết được Hoắc Doãn Văn vừa rồi lấy được hợp đồng công trình cải tạo mặt đường do chính phủ đầu tư. Cô thật thán phục năng lực của anh ta, lại dùng rượu để bàn trực tiếp.

Anh ta đang chăm chú tìm hiểu, rất giống với một học sinh đang nghe giảng, thật đáng để người khác nhìn không chớp mắt.

Hiện tại cô cũng có thể giải thích được tại sao anh ta lại là tổng giám đốc người người kính nể vì anh ta hơn những người khác ở chỗ: sự nghiêm túc.

Hơn nữa, khi anh ta nói tiếng Anh, giọng điệu rất dễ nghe. Âm thanh này khiến cho cô bất giác nhớ đến ông chú kia, không hổ danh là lớn lên ở nước Mỹ!

Vì trao đổi công việc nên âm thanh của bọn họ rất nhỏ, nên phải đứng gần nhau mới có thể nghe rõ được. Cô cảm thấy hơi thở mang mùi rượu của Hoắc Doãn Văn phả ra bên tai cô, thỉnh thoảng còn có ống tay áo của anh ta chạm nhẹ vào má cô nữa. Mà cô thì khi nói chuyện phải kiễng chân, nói vào tai của anh ta.

Hai người tự nhiên tạo thành tư thế thân mật.

Nhan Như Y thích tư thế này, hy vọng thời gian có thể kéo dài thêm, lâu hơn.

Ở hoàn cảnh không đủ ánh sáng này, sẽ gây sự chú ý cho người khác vì bọn họ là đôi trai tài gái sắc. Dù có đứng ở đâu đi nữa cũng khiến cho người khác chú ý.

Khi bọn họ đã thảo luận xong, một người đang đứng gần đó sau khi nghe điện thoại xong liền tò mò quay sang nhìn: "Hoắc tổng, anh mang theo mỹ nhân đến đây, sao lại không thể giới thiệu cho mọi người biết chứ? Có chuyện gì thì vào trong đi, vừa uống vừa nói chuyện!"

Hoắc Doãn Văn không tiếp tục nữa, kéo khoảng cách giữa hai người ra xa, sau đó đơn giản giới thiệu: "Đây là trợ lý của tôi, tôi có chút việc cần thảo luận với cô ấy, bây giờ đã xong rồi!"

Làm lãnh đạo tất nhiên không phải người bình thường, đôi mắt vô cùng tinh anh, liền cười nói: "Xem ra Hoắc tổng luôn xem trọng người trợ lý này, lại giấu kỹ như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Lỗ kim trên cổ tay.

Đàn ông trên bàn rượu là như vậy, thấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nhất định không bỏ qua, đặc biệt là được Hoắc Doãn Văn, ông chủ lớn đặc biệt bảo vệ, bọn họ càng đòi hỏi kéo lại bàn rượu.

Bởi ‘thịnh tình khó chối’ phía dưới, không có biện pháp, Nhan Như Y đành đi theo Hoắc Doãn Văn ngồi vào bàn.

Cô gái trẻ tuổi vốn rất đã rất thu hút ánh nhìn, hướng chi lại là một người xinh đẹp, vóc người trẻ trung còn có phong độ trí thức mãnh liệt cùng với một thân phong cách nữ nữ! Nhan Như Y lập tức thu hút đám người đang say rượu, ngăn cánh buồm lướt qua hứng thú của đàn ông, đề tài nào cũng đảo quanh người cô.

“Em gái tốt nghiệp trường nào?” Một người mở đầu bằng một vấn đề có chiều sâu.

Người đàn ông đối diện nhìn chằm chằm vào Nhan Như Y, sau đó chân thành nói. “Tôi tới trả lời, em gái này nhất định là tốt nghiệp học viện điện ảnh, bằng không sao có thể xinh đẹp hơn so với đám minh tinh ngoài kia?”

Ánh mắt tất cả mọi người tập trung lại trên mặt Nhan Như Y, chờ cô công bố đáp án!

Bị nhiều người nhìn như vậy, Nhan Như Y có chút lúng túng. Bởi vì đám người này không bình thường so với bạn bè bằng tuổi, bọn họ là những vị quan viên chức cao vọng trọng, ánh mắt của họ như loài sói đói, phát ra ánh sáng xanh lá!

Nhất là vị lãnh đạo còn chắc chắn nói cô tốt nghiệp ‘Học viện Điện ảnh’, nếu như cô nói không phải, có phải hay không không nể mặt người ta!

Chưa từng liên hệ với các vị quan lại, Nhan Như Y sợ mình nói sai câu nào, sẽ mang phiền phức đến cho Hoắc Doãn Văn, cho nên phải trả lời như thế nào thì hơi khó một chút!

Đang lúc cô còn do dự, ở một bên Hoắc Doãn Văn đã nói thay cô. “Chỉ sợ là mấy người đã đoán sai, trợ lý Nhan nhưng chính đáng là sinh viên đại học S, có thực tài, cô ấy rất xuất sắc, không thể đánh đồng cùng đám minh tinh ngoài kia!”

Hoắc Doãn Văn nói một câu rất rõ ràng, đem nhấn mạnh ‘chính đáng là sinh viên đại học S, có thực tài’, nói rõ ràng cô là cô gái nghiêm chỉnh!

Lúc này đáp, bọn họ giống như không tin, còn hỏi ngược lại cô. “Vậy sao? Em gái, thật sự là đại học S?”

Lúc này Nhan Như Y mới dám lên tiếng. “Đúng vậy, đại học S!” Đám đàn ông trước mặt này đều rất lớn tuổi, cho dù nói là cha cô cũng không sai biệt lắm! Thế nhưng mở miệng gọi cô là ‘em gái’, đúng là không biết bản thân mình đã già? Nhan Như Y mắng thầm trong lòng!

Một người khác lập tức kinh ngạc nói. “Đại học S thật tốt, đại học S đều sinh ra phong cách nữ nữ, thảo nào em gái Nhan lớn lên xinh đẹp như vậy, hương vị cuốn sách thật dày!”

Những người khác bắt đầu phụ họa theo. “Đúng vậy, thật ra thì tôi vừa muốn nói, từ học viện điện ảnh ra, làm sao có phong cách tốt như em gái Nhan!” Người này vừa nói vừa bung ly rượu lên. “Người xưa nói rất đúng ‘Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu’, đây chính là quy củ lưu lại ngàn năm qua, cũng nói rằng yêu mến người con gái đẹp chính là thói quen của con người! Nhưng mà cô gái xinh đẹp này lại là bảo bối của tổng giám đốc Hoắc, một quý ông sẽ không đoạt người cầu yêu. Cho nên, cô gái xinh đẹp, cô phải theo lời tôi, thỏa mãn một tâm nguyện nho nhỏ của tôi!”

Người lãnh đạo này đem lời này nói như thể mọi việc đều đã được giải quyết, nếu như không uống hình như không tốt! Chẳng qua là một ly rượu, cô cảm thấy uống cạn một hơi nhất định không thành vấn đề, cô vừa định bung ly rượu lên, cùng đối phương uống một chén!

Ta phải cô đặt dưới bàn vừa cử động, Hoắc Doãn Văn lại trước một bước bung ly rượu của cô lên. “Nhân viên của tôi mới xuất viện mấy ngày trước, thân thể không tốt, ly rượu này tôi uống thay cô ấy_”

Nói xong, anh liền uống cạn ly rượu!

Các lãnh đạo khác nhìn thấy Hoắc Doãn Văn uống rượu thay Nhan Như Y, cũng rồi rít tiếp kính, cứ như vậy Hoắc Doãn Văn cạn một ly lại tiếp một ly, một hơi liền uống vài ly rượu_

Nhan Như Y nhìn anh uống rượu vì mình, cũng không nói rõ được cảm giác khác thường, anh rất quan tâm cô!

“Ha ha, xem ra tổng giám đốc Hoắc đối với em gái Nhan, quả là khác biệt đối với người khác_” Đề tài của mọi người giờ đây xoay quanh quan hệ của hai người bọn họ.

Mà Hoắc Doãn Văn cũng không bác bỏ những lời nói này!

Toàn bộ ánh mắt của Nhan Như Y đều tập trung trên người Hoắc Doãn Văn, căn bản không chú ý mình đã trở thành tâm điểm ghen ghét của toàn bộ phụ nữ!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Tiệc rượu giải tán, sau khi kí được hợp đồng, cô đưa anh vào một quán trà uống trà giải rượu! Anh uống rất nhiều rượu, không có người khác, anh cũng lộ ra tình trạng say rượu! Cởi bỏ áo khoác, cũng kéo xuống cả vạt, thuận tay khoác âu phục lên, vài cúc áo sơ mi cũng được cởi ra, lộ ra chiếc cổ màu đồng trong ngực!

Anh nửa dựa trên ghế salon, cánh tay khoác lên trên ghế tựa, tạo thành một tư thế lười biếng, mặc dù tư thế lười biếng nhưng nhìn anh vẫn có vẻ trắng lẹ, giờ tay nhấc chân đều tràn ngập tôn quý, giống như một con sư tử đang nghỉ ngơi!

“Cảm ơn anh giúp tôi uống rượu_” Nhìn anh uống rượu nhiều như vậy, cô rất đau lòng, “Thật ra thì, uống từng đó rượu, tôi cũng không say!”

“Tôi không thích phụ nữ uống rượu, nhất là xem uống rượu!” Anh nói, giọng cũng rất kiên quyết!

“Ách_” Cô thật xin lỗi, gương mặt đột nhiên đỏ bừng. Cô nghĩ đến đêm hôm đó cô nồng nặc mùi rượu, vậy chắc chắn anh rất ghét!

“Về sau đừng uống rượu nữa, nhất là lúc ở cùng đàn ông, uống nhiều sẽ bị thiệt!” Anh dặn dò.

“Vâng, tổng giám đốc Hoắc!” Cô không cãi nhau với anh. Ái bảo anh là phó tổng giám đốc?

“Thật sự sẽ không uống nữa sao? Em sẽ nghe lời anh sao?” Anh dồn dập hỏi, cũng không khó để nghe ra trong giọng nói của anh, anh cực không thích cô uống rượu!

Cô cười ha ha. “Anh là ông chủ của em, ông chủ nói, nhân viên tất nhiên phải nghe!”

Anh không nói tiếp, cũng không biết ai chọc anh mất hứng, khuôn mặt đột nhiên trở nên nặng nề!

Không khí trong phòng đột nhiên xuống thấp, khiến cho cô phải đè nén, thở cũng không dám thở mạnh.

Anh Triệu này, cũng không biết đi đâu rồi? Vừa mới đến quán trà, anh đã nói ra ngoài gọi điện thoại, nhưng thời gian gọi điện cũng dài quá!

Ngay lúc cô buồn bực đến cực điểm thì điện thoại của cô vang lên, người gọi tới là Cao Hải!

Từ lúc quen biết Cao Hải cho tới nay, cô chưa từng thế này bao giờ, vui mừng khi nhận được điện thoại của anh. Nhưng cô vẫn lễ phép nói với Hoắc Doãn Văn. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi đi nhận điện thoại!”

“Nghe ở chỗ này đi, không sao!” Anh nói xong, bưng ly trà lên, uống!

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng không muốn đi nơi khác, trực tiếp nhận điện thoại. “Này_”

“Em đang ở đâu?”

“Quán trà XXI!” Cô cố gắng hạ thấp giọng!

“Còn không về nhà? Sao lại tới quán trà?”

“Ừ, khi về đến nhà em sẽ gọi điện thoại cho anh!” Cao Hải lớn giọng nói, có chút không lễ phép.

“Em nên về nhà sớm, cô gái trẻ ở bên ngoài quá muộn sẽ không tốt, dễ bị tổn hại!” Cao Hải dặn dò.

Nghe nói thế cô bỗng nhiên có cảm giác buồn cười, cách nhau không tới năm phút đồng hồ, thậm chí cô hai người đàn ông xuất sắc nhắc nhở cô ‘dễ dàng bị thiệt’. Nói thật, bọn họ cũng rất quan tâm cô. Chỉ đáng tiếc, bọn họ không phải là người đàn ông tương lai của cô!

Một người chỉ có thể mãi mãi là ‘anh em’, một người chỉ có thể là ông chủ của cô!

Vội vàng cúp điện thoại, cô phát hiện anh đang nhìn mình. Không biết có phải hay không bởi vì liên quan tới say rượu, ánh mắt đó nóng bức, mang theo sự tìm tòi và ả ả tức giận. Anh đang nghiên cứu cái gì? Tức giận cái gì?

Cô bất an nâng chung trà lên, uống xong một ngụm nước trà thơm ngát! Sau đó cố gắng tập trung vào tiếng trống vang lên trong không khí!

“Bạn trai em gọi điện tới?” Anh hỏi.

Giống như thật sự sợ đánh mất phần tiền trước mắt? Tóm lại đối với vấn đề này cô không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, cho nên đã tạo cho anh một loại hiểu lầm rằng cô đã có bạn trai!

Sâu trong ánh mắt của anh xuất hiện một tia kinh ngạc, cô nhất thời không hiểu anh ‘kinh ngạc’ vì cái gì!

Sau đó nữa, về mặt anh trở nên khó coi, lại thêm yên lặng!

Cô phát hiện ra anh là người đàn ông thất thường, cũng là một người đàn ông trầm mặc ít nói, lại càng là một người đàn ông lạnh lùng, cũng giống như rất nhiều đàn ông có tiền ra về kín đáo, thật sự có điểm không hiểu nổi anh!

Nhiều năm sau, khi Nhan Như Y nhớ lại khoảnh khắc này, mắt liền không nhịn được ẩm ướt, thật ra người đàn ông này một chút cũng không khó hiểu, miễn là bạn yêu anh ấy!

Cô thật sự không có việc gì để làm, ánh mắt di chuyển tới bức tranh chữ trên tường trong quán trà, chữ viết này vô cùng xinh đẹp, tóm lại cô cũng không hiểu thư pháp, cũng biểu hàng chữ phía trên cô xem không hiểu, cho nên viết thế nào cũng không quan trọng! Ánh mắt lại từ từ chuyển động, không cẩn thận lại quay lại trên người anh, nhìn vào đồng hồ trên tay anh!

Đồng hồ này rất đẹp, mặt trên màu trắng, phía trên là mũi giờ thiết kế song song, mỗi viên kim cương ở dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng nổi bật rực rỡ, thể hiện rõ vẻ xa hoa và tôn quý, lóe sáng làm cho cô không thể mở mắt ra được!

Nếu như mặt của anh không đen như vậy, cô thật sự muốn hỏi anh một chút, luôn luôn nhìn nhiều viên kim cương lấp lánh như thế, thật có thể nhìn rõ thời gian sao? Đôi mắt anh khỏe không?

Cô nghĩ, khi anh nhìn đồng hồ nhất định phải nheo mắt lại, như vậy sẽ ảnh hưởng tới thị lực!

Ở trong lòng, cô đang vui vẻ nghĩ tới trò đùa của mình thì bỗng nhiên, tầm mắt của cô bị lỗ kim màu đỏ trên cánh tay anh hấp dẫn__

Trên cổ tay trái của anh, có rất nhiều lỗ kim, có màu sắc hơi sạm, hẳn là trước đây đâm vào, để lại sẹo. Cũng có vết đâm mới, lỗ kim này vẫn còn hồng hồng, chắc chắn cách đây không lâu còn chảy máu!

Tại sao trên cánh tay của anh lại có nhiều lỗ kim như vậy?

Cô đột nhiên hoảng hốt, há to miệng, chỉ vào cánh tay của anh, ngây thơ hỏi. “Tổng giám đốc Hoắc, sao trên tay lại có nhiều lỗ kim như vậy? Chẳng lẽ anh hút độc_” Hai chữ ‘hút độc_’ cô nói rất nhẹ, sợ hãi run rẩy.

Cô tới sản nháy, đã gặp qua rất nhiều người hút độc, ăn thuốc, thế nhưng người bên cạnh thì chưa từng có ai, hơn nữa loại chích thuốc này, cô lần đầu tiên gặp phải, làm cho cô lòng tự dưng đứng__

Sắc mặt Hoắc Doãn Văn khẽ biến, không cẩn thận vội vàng kéo tay áo xuống.

“Cô câm miệng_” Anh khó chịu cảnh cáo cô, về mặt có vài phần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Điều kiện trao đổi

Hoắc Doãn Văn trong lòng Nhan Như Y vẫn là người đàn ông cao cao tại thượng, lịch sự ân cần. Mặc dù có lúc, Hoắc Doãn Văn nổi giận với cô, vẫn là Đại tổng, thành thạo nhã nhặn.

Anh chưa bao giờ chặt vật như hiện tại, giống như giật mình vì bị người phát hiện mình xấu xa!

Cô ngậm miệng lại, cái giật mình thoáng qua dần bị thay thế bởi cảm giác chán ghét. Cô không che giấu nỗi thất vọng của mình đối với việc nghiện ngập của Hoắc Doãn Văn. "Hoắc tổng, tôi nhớ ngài dù vẫn tỉnh nhưng đã uống nhiều rượu lắm? Tôi đi gọi phụ tá Triệu ——"

Hoắc Doãn Văn không nói gì, không biết có phải hay không bởi vì bị cô phát hiện hẳn là “con nghiện”, mà cảm thấy ngượng ngùng.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, tìm phụ tá Triệu. "Hoắc tổng muốn về nghỉ ngơi, anh Triệu!"

Phụ tá Triệu hơi kinh ngạc một chút, sau đó lập tức nói. "Vậy tôi đi lấy xe ——"

Cô vừa chuyển lời xong, chuẩn bị quay vào trong, đã thấy Hoắc Doãn Văn bước ra; tay cầm áo vết khoác lên người, dáng vẻ tự nhiên. Âu phục thật hợp với anh, ngay lập tức đã tôn dáng vẻ anh tuấn nam tính của người đàn ông này.

Nhưng, một người đàn ông dù tốt thế nào một khi đã nghiện ngập, sẽ sớm suy tàn. Cô càng không thể tiếp thu nỗi anh là người nghiện ma túy. "Phụ tá Triệu đi lấy xe rồi!"

"Em sợ anh à?" Anh hỏi.

"Không có, người có tiền cũng thích làm điều này điều nọ, không có gì phải sợ!" Cô cố làm ra vẻ không sao cả, đi xuống cầu thang!

Hoắc Doãn Văn đi theo sau cô!

Vừa ra cửa, gió đêm phất qua, sáng khoái. Ngoài trời mát lạnh hơn nhiều, nhưng Nhan Như Y lại không cảm thấy nhẹ nhõm, lồng ngực vẫn nặng trĩu buồn bực!

Phụ tá Triệu lái xe đến, Hoắc Doãn Văn mở cửa sau ra lệnh. "Lên xe!"

Đang lúc cô chuẩn bị bước lên xe, Cao Hải đã gọi âm ỉ. "Tiểu Y Y, ông xã đến đón em về nè!" Vừa kêu, vừa chạy đến trước cửa trà quán XX!

Nhan Như Y còn chưa kịp phản ứng, Cao Hải đã đứng sững trước mặt cô. Cao Hải còn khoa trương nhiệt tình chào hỏi Hoắc Doãn Văn và phụ tá Triệu!

"Hoắc tổng, Tiểu Y Y nhà tôi vừa mới rời ghế nhà trường, không hiểu nhiều chuyện, không làm ngại mắt mặt chứ?"

"Không có, Như Y biểu hiện rất tốt, hơn nữa tối hôm nay còn giúp công ty nhiều việc!" Hoắc Doãn Văn hướng Cao Hải đưa tay ra, Cao Hải vội vàng nắm lấy, sau lại bắt tay phụ tá Triệu!

"Vây thì tốt, Tiểu Y Y sau này vẫn còn phải nhờ Hoắc tổng chỉ điểm nhiều hơn. Những người trẻ tuổi, chỗ nào cần phê bình thì phê bình, cây nhỏ không uốn không thành dáng mà!" Cao Hải vuốt đuôi nói một câu. "Vây được, Hoắc tổng, nếu như không có chuyện gì khác, tôi đón Tiểu Y Y về nhà đây. Chỗ ở của chúng tôi vắng vẻ, tôi sợ Tiểu Y Y gặp rắc rối nếu về khuya!"

Cao Hải nói năng, mập mờ ra vẻ có quan hệ thân mật với Nhan Như Y, giống như bọn họ đã ở cùng một chỗ, nên chuyện nên xảy ra đã xảy ra, anh còn tự xưng ' ông xã '.

Nếu như mười phút trước, cô nhất định sẽ cảnh cáo Cao Hải chớ nói lung tung, nhưng cô hiện tại không có cái tâm tình này, cô chỉ nghĩ sớm một chút rời khỏi Hoắc Doãn Văn đi thôi, rồi đi những ý tưởng vẫn đang lờn vờn đầu óc đầu óc nàng, rồi đi cảm giác ' thất kinh ' không thể kiềm chế nổi, rồi đi người đàn ông đang làm nàng lo lắng ——

Cô vẫn nhìn chăm chăm xuống những đốm màu đỏ tía nhảy múa trên mặt đất, không nhìn anh, nhưng cô cảm giác ánh mắt ai đang nhìn. Sau đó cô nghe thấy tiếng chân bước lên xe, rồi tiếng cửa xe đóng lại, mơ hồ nghe tiếng chào tạm biệt của Cao Hải. Tiếng động cơ xa dần.

Giờ khắc này, cô không thể tiếp tục khống chế cảm xúc thất vọng cực độ, nước mắt đã chảy rơi xuống, tựa như đập vỡ nước tràn, tiếng khóc lớn dần lên!

Tại sao, tại sao anh lại nghiện? Loại nghiện ngập này đối với cơ thể vô cùng độc hại? Anh có biết hay không? Anh tại sao không hiểu được phải yêu thương bản thân mình?

Cô cảm thấy lòng mình đang rách toác một mảng lớn, vì anh đau lòng.

Mặc dù anh và cô chỉ là cấp trên và cấp dưới. Mặc dù với anh, cô cũng chỉ có thể đứng ở một bên xa xa nhìn!

Nhưng cô luôn hi vọng anh sống thật tốt, thật tốt, mà không cách nào tiếp nhận anh đang chích ma túy. Cô không cách nào tưởng tượng anh bị độc chất khống chế!

"Tại sao, tại sao phải như vậy, Cao Hải, cậu nói cho tớ biết, tại sao phải như vậy?" Nàng bắt lực vung tay đánh vào người Cao Hải!

Cao Hải chưa từng thấy Nhan Như Y khóc bù lu bù loa. "Thế nào? Cậu bị anh ta khi dễ?"

"Cậu không hiểu, người không hiểu đâu!" Cô làm sao có thể nói cho người khác biết chuyện của Hoắc Doãn Văn. Cô không thể nói, chỉ có thể giải tỏa buồn bực thành quả đấm phát tiết trên người bên cạnh!

Cao Hải là người thông minh. "Nhan Như Y, cậu yêu anh ta, đúng không?"

"Ô ô ——" nàng tiếp tục khóc lóc âm ỉ, đau lòng muốn chết, không còn hơi sức phản bác.

Cao Hải thở dài một cái, ôm Nhan Như Y vào trong ngực. "Tốt rồi! Tốt rồi! Đừng làm tớ coi không được mắt ghen. Người ta, nhiều phụ nữ yêu, cậu đi tham gia náo nhiệt làm gì? Người ta thêm người một người không nhiều, thiếu một người như cậu cũng không ít đi đâu! Có người từ mấy năm trước liền yêu thích cậu rồi, đợi cậu thích lâu rồi. Tớ cảm thấy cậu nên yêu người đó thì hơn ——"

Nhan Như Y vẫn còn vương nước mắt, ngẩng đầu nhìn Cao Hải, nghẹn ngào nửa ngày nói "Cao Hải, tớ cảm thấy cậu càng ngày càng tốt!"

"Tớ dĩ nhiên rất tốt, đối với cậu cũng tốt. Tớ vừa nghe nói cậu ở đây, đã lập tức đem xe đến rước cậu về, sợ cậu ở ngoài thua thiệt. Tớ đối với cậu, đặt trời chứng giám ——" Anh lại thì thầm tỏ tình một hồi!

Nhan Như Y thầm nói trong lòng, cô nói anh tốt, là thân thể khỏe mạnh, sức khỏe tốt. Có nghĩa là cô biết rõ anh không chích ma túy, không để bản thân tiếp xúc với độc phẩm là thân thể tốt!

Không hiểu sao cô thấy Hoắc Doãn Văn liền cảm thấy phiền, càng nhìn càng thấy anh giống một tên đạo đức giả.

Còn khuyên cô không nên uống rượu, uống rượu không phải là cô gái tốt!

Dừng_

Cho dù cô uống có khó nhìn hơn nữa, vẫn có người nói cô phóng khoáng!

Còn hút độc thì sao? Cho dù có tiền hút cả đời thì cũng chỉ là một kẻ nghiện ma túy! Người hút độc không có danh dự, Hoắc Doãn Văn ngay cả danh dự của một con người mà cũng không có.

Anh không có quyền nói cô!

Trong lòng giống như có ý muốn làm trái lời anh, như vậy có thể trả thù anh, giống như đang giáo huấn anh, mấy ngày nay Nhan Như Y liền tham gia nhiều tiệc rượu, không uống say thì không hết hứng!

Cho nên mấy ngày nay, đầu cô luôn chia năm xẻ bảy đi làm!

Ngày thứ nhất còn miễn cưỡng, ngày thứ hai gắng gượng, ngày thứ ba thì phải chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận, còn phải uống thuốc!

Vừa mới uống thuốc giảm đau, trở về phòng làm việc, Nhan Như Y liền nhận được chỉ thị!

“Trợ lý Nhan, phó tổng mời cô vào phòng làm việc một chuyện!”

“A... được!” Cô hơi lắc đầu, để giữ cho mình tỉnh táo.

Cô hiện tại rất ghét mình, mỗi ngày bởi vì chuyện của anh mà buồn bực, càng bởi vì nghe hai chữ ‘phó tổng’ mà trong lòng cô rút đau đớn, cô không biết nếu mình nhìn thấy anh, có khóc hay không!

Mang theo tâm tình phức tạp khó có thể nói rõ, cô gõ nhẹ cửa, đi vào phòng làm việc của phó tổng!

“Phó tổng, anh gọi tôi...”

Hoắc Doãn Văn ngẩng đầu lên từ tập tài liệu. “Ồ đây có tài liệu, phía trên có mấy chữ tôi không hiểu, làm phiền cô dịch cho tôi một chút!”

“Ok!” Nhan Như Y cầm lấy tài liệu, nhanh chóng nhìn qua một lần, sau đó bắt đầu phiên dịch cho anh từ số một!

Đang lúc làm việc, đầu của cô có vài lần dao động, đau đớn rên rỉ ra tiếng, chỉ nghe âm thanh cũng biết rất khổ sở!

“Em lại uống rượu? không phải đã nói rồi sao? Về sau không nên uống nữa?”

Sau một lần cô vì đau đầu mà tạm ngưng công việc, anh hỏi một câu.

“Ha ha, vậy sao? Em đồng ý với anh không uống rượu sao?” Cô giả ngu hỏi ngược lại, sau đó cười trả lời. “Uống nhiều quá, quên vừa nãy nói gì rồi.”

Đối với vẻ mặt không quan tâm của cô, anh rất không vui. “Trợ lý Nhan, tôi không ràng buộc cuộc sống riêng tư của cô, mà là trạng thái tinh thần bây giờ của cô, ảnh hưởng nghiêm trọng tới chất lượng công việc của cô! Tôi nhất định phải quản, hiểu chứ?”

“Vâng, tôi tiếp nhận lời phê bình của anh, chúng ta tiếp tục công việc đi!” Cô nói bằng tiếng Anh, sau đó dù đau thế nào, cô cũng không hề không kêu ra tiếng, không tiếp tục dừng công việc trên tay!

“Tổng giám đốc Hoắc, còn chuyện gì nữa không? Nếu không có, tôi xin phép ra ngoài!” Sau khi hoàn thành công việc, cô lịch sự hỏi thăm anh!

Hiện tại cô chỉ muốn chạy trốn khỏi anh, bởi vì cô sợ cô sẽ khóc. Rõ ràng người đàn ông tốt như vậy, không ngờ lại hút độc, như vậy thật đáng tiếc?

“Em có thể không uống rượu không? Uống rượu không tốt cho cơ thể!” Anh khuyên cô một câu!

Nhan Như Y thu hồi nụ cười, giương mắt lên, chăm chú nhìn anh, nói chuyện với anh. “Vậy anh có thể không hút độc không?”

Hoắc Doãn Văn cau mày lại, muốn nói lại thôi!

“Nếu như anh có thể không hút độc nữa, em sẽ không uống rượu, có được hay không?” Cô hỏi gấp gáp, giọng nói có chút run rẩy.

“Chuyện của anh, không giống chuyện của em_” Anh nói.

“Đúng vậy, dĩ nhiên là khác nhau! Em không có nghiện, còn anh thì bị khống chế, anh có thể từ bỏ sao? Có thể sao?” Cô mất khống chế, lớn tiếng trong phòng làm việc.

Sau đó cô quay lưng đi, để lại cho anh những câu nói buống bình. “Anh không có quyền quản tôi, ít nhất uống rượu tôi cũng không bị tổn hại, anh hãy suy nghĩ một chút về sở thích của anh, có tổn hại tới anh hay không!” Nói xong, cô chạy một mạch ra ngoài, cô phải chạy đi, bởi vì nước mắt của cô đã rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Bị người hãm hại.

Nhan Như Y không để ý tới ánh mắt của người khác, xooing thẳng vào phòng rửa tay, hắt nước lạnh vào mặt, cũng không quan tâm dòng nước lạnh lẽo làm ướt tóc và quần áo của cô!

Cô vừa rửa mặt mình, đồng thời nước mắt cũng chảy theo!

Không khống chế nổi, mấy ngày nay mỗi lần tới đây cô đều muốn khóc, mỗi ngày đều liều mạng đè nén, hiện tại rốt cuộc cô không khống chế nổi!

Khóc đi, khóc cũng tốt, tốt nhất là giải tỏa, như vậy tâm tình cô có thể tốt hơn một chút!

Lúc cô đau lòng khổ sở, không khỏi âm thầm nói thầm trong lòng_

Hoắc Doãn Văn, anh là đồ con bò, nếu như chuyện này chuyển thành người khác, cô nhất định sẽ không thêm ngó tới mà cố gắng tránh thật xa!

Nhưng chỉ có thể là anh, làm chán ghét của cô giảm bớt, hơn nữa lại lo lắng, đau lòng!

Cô hi vọng anh có thể sống tốt!

Cầm lấy khăn giấy, lau đi nước mắt trên mặt, cô nhìn mình trong gương sau đó lộ ra một nụ cười khổ!

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, cô đi tới phòng giải khát, pha một cốc cà phê cho mình. Lập tức, hương cà phê đập vào mặt, làm ướt mí mắt cô!

“Trợ lý Nhan, gần đây không thoải mái sao?”

“Anh Triệu_” Nhan Như Y cười ngây ngô. “Gần đây tham gia tiệc rượu hơi nhiều, uống nhiều quá!”

Trợ lý Triệu đi tới, muốn nói lại thôi. “Trợ lý Nhan_”

“Anh Triệu, anh có lời gì, trực tiếp nói đi!”

“Ha ha, cũng không có gì!” Trợ lý Triệu có chút ngượng, lui về sau vuốt vuốt tóc. “Trợ lý Nhan, gần đây em và tổng giám đốc Hoắc có phải không vui?”

“Không vui, em làm sao biết được? Anh ấy là ông chủ, em chỉ là một nhân viên, em làm sao có thể không thoải mái với anh ấy?” Nhan Như Y vẩy vẩy tay.

“Không có là tốt rồi, anh còn lo lắng em sẽ không tiếp tục làm ở đây nữa!”

“Làm sao thể được chứ, đãi ngộ ở đây tốt như vậy, đầu em còn không bị hỏng!” Cô đảo cà phê, cười nói!

“Vậy thì tốt vậy thì tốt, anh đang bận, anh đi trước!” Trợ lý Triệu đã có được đáp án mà anh muốn, trên mặt rốt cuộc không thấy lo lắng, lùi lại đến cuối cùng lại không chú ý đến cánh cửa bên cạnh, ầm, đụng phải khung cửa.

“Ai u_” Anh khổ sở kêu một tiếng, sau đó lúng túng cười, ra khỏi phòng giải khát.

Nụ cười trên mặt Nhan Như Y từ từ hạ xuống. Vấn đề của trợ lý Triệu đúng là nhắc nhở cô. Ha ha, thật buồn cười, mặc dù tâm tình cô bây giờ buồn bực như vậy, tuy nhiên cô chưa từng có ý nghĩ rời khỏi nơi này, rời đi anh!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Gần tới giờ tan làm, điện thoại của cô lại vang lên, là Cao Hải gọi điện tới!

Một tay cô giữ đầu đang muốn nứt ra, giọng nói mệt mỏi nghe điện thoại. “A lô_”

“Tiểu Như Y, hôm nay công việc bên này của anh có chút bận, em tự mình ngồi xe đến nhà hàng XX, anh chờ em ở đây, có anh em mời khách_”

“Hôm nay không được, thật sự không thể uống nữa, hôm nay nôn một ngày, uống hai viên thuốc đau đầu, hôm nay uống nữa, đầu em nhất định sẽ hỏng!” Nhan Như Y cầu xin nói. Sau đó điên cuồng mắng mình ở trong lòng, cô đúng là bệnh tâm thần, cô và Hoắc Doãn Văn căn bản không có một chút quan hệ, thế nhưng cô lại vì anh mà hành hạ mình đến chết đi sống lại!

“Vậy hôm nay đừng uống, chỉ ăn thức ăn thôi!”

“Không, mấy ngày nay đi nhà hàng ăn đủ rồi, ăn nữa nhất định em sẽ nôn mất! Không nói nữa, em khó chịu, trước cứ như vậy đi!” Cô vội vội vàng vàng cúp điện thoại, ôm bụng nằm sấp trên bàn làm việc.

Ánh mắt khổ sở nhìn lên đồng hồ trên máy tính, cũng may, còn mấy phút nữa là tan làm!

Chịu qua năm giờ rưỡi, chịu qua đi xe buýt, bảy giờ rớt cuộc cô trở về nhà!

Vừa vào nhà, một mùi thơm quen thuộc liền chui vào hơi thở của cô!

Trong nháy mắt, liền gọi lên khẩu vị của cô, bỗng nhiên có cảm giác thật đói.

Cởi giày ra, đi vào trong phòng, vừa mới đẩy cửa ra, Như Y há hốc mồm.

Giường chiếu được gấp gọn gàng đầu vào đấy, váy cởi ra vào sáng sớm, áo ngực, quần lót, cái gì cũng được giặt sạch phơi bên ngoài cửa sổ.

Đồng hồ cô xếp thành núi trên bàn làm việc, bây giờ đã chính tề, nền nhà cũng được lau không còn một hạt bụi!

Rèm cửa sổ cũng được giặt sạch, đang rũ bóng bên cửa sổ.

Như Y giật mình, quên mất toàn thân khó chịu_

Mẹ ơi_

Chẳng lẽ tiên nữ hạ phàm?

Nhưng, nhưng cô cũng không phải là công tử đẹp trai!

“Chẳng lẽ tiên nữ này đồng tính? Thích mình rồi? Thừa dịp ban ngày mình không ở nhà, quét dọn nhà sạch sẽ?” Nhan Như Y nói thầm, nói xong lại dọa mình sững sốt, đúng là có điểm rợn tóc gáy_

“Cậu về rồi sao? Sao lúc cậu về mình lại không nghe thấy tiếng mở cửa?” Kha Văn đi từ phòng mình ra, nói sau lưng Như Y_

“A a a a...” Như Y thét chói tai, xoay người đối mặt với bạn tốt. “Cậu làm mình sợ muốn chết!”

“Cậu mới làm mình sợ muốn chết!” Kha Văn nhảy ra phía sau, không chịu nổi trả lời cô.

Nhan Như Y chỉ chỉ căn phòng sau lưng mình, không tin tưởng hỏi. “Phòng mình là do cậu dọn sao?”

“Cái gì? Mình đâu có dọn phòng của cậu?”

“Vậy người nào dọn? Quần áo của mình cũng do ai giặt?” Nhan Như Y kì quái hỏi, Kha Văn bình thường đã lười rồi. Cô không tin, Kha Văn có thể làm những việc này.

“Tiểu thư, không phải cậu không biết chứ?”

“Biết cái gì?” Cô không hiểu.

“Đúng là cậu không biết, tổng giám đốc Hoắc đã sai người đến làm, đã giặt xong tất cả quần áo mấy ngày nay của cậu, quét dọn vệ sinh mấy ngày rồi!”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, tất cả cô đều không biết. “Bao gồm cả bữa tối sao?”

“Đúng vậy, ai, xem ra mấy ngày nay quả nhiên cậu say không ít, ngay cả điều này cũng không biết!” Nói xong, Kha Văn khoác cánh tay lên vai Như Y. “Ha ha, phải cảm ơn cậu, mình cũng được nhờ theo cậu rồi. Người đi này tốt vô cùng, tất cả quần áo của mình cũng đều được giặt!”

Như Y khổ sở sờ sờ đầu, khó trách cô không biết những thứ này, mấy ngày nay cô đều uống đến rạng sáng mới về, vào nhà cũng không tắm, nằm xuống đi ngủ, sáng sớm tỉnh lại cũng mơ mơ màng màng, tắm một cái, thay quần áo rồi đi làm, căn bản không chú ý trong nhà thay đổi!

“Nói tới đâu rồi, cái đó, tổng giám đốc Hoắc thật có ý, cũng rất quan tâm cậu. Đây, cậu thật sự không nên phát triển một chút quan hệ với anh ấy sao?” Kha Văn tò mò hỏi!

Như Y bị Hoắc Doãn Văn làm cho kinh hãi, cô thật sự không biết tại sao anh lại đối xử tốt với mình như vậy!

Đây là muốn làm gì, làm vậy là có ý gì?

Nhan Như Y bị Kha Văn gọi vào phòng bếp, nhìn món ăn ngon miệng để trên bàn, ngoài ra còn có một bình giữ nhiệt!

“Đây là canh sao? Chuẩn bị cho mình. . .” Mấy ngày nay lúc cô trở về, giống như cũng từng uống cái này, rất ngon. Chỉ là, cô cho rằng do Kha Văn làm!

Hiện tại dạ dày không thoải mái, uống vào rất tốt!

“Đúng vậy, không biết đây là canh gì, mùi vị rất ngon. Đợi ngày mai đi đó tới, mình sẽ hỏi một chút_” Kha Văn mở bình giữ nhiệt ra, rót cho Như Y một bát, cũng rót cho mình một bát.

Hai người họ vừa uống. . . vừa nghiên cứu bên trong là gì, đoán từ gà, tới cá, rồi dê lại tới chó.

Nhưng dù hai người đoán thế nào, cũng không đoán được, thì ra thứ họ uống chính là tổ yến!

Ngay cả có người có tiền uống thứ đó, thì uống cạn một ly nhỏ cũng nhiều hơn tiền lương một tháng của người bình thường rồi.

Ăn xong cơm tối, Nhan Như Y muốn gọi điện thoại cảm ơn Hoắc Doãn Văn, nhưng vừa vừa lấy ra điện thoại ra mới phát hiện đã hết pin từ lúc nào. Cô cảm sặc, đợi đến khi khởi động được thì cô đã ngủ một giấc đến sáng hôm sau.

Phải, rất cảm ơn trời đất, nói lời cảm ơn vào ban ngày thì tốt hơn nhiều.

Mấy ngày say rượu liên tiếp, Nhan Như Y bị trừng phạt: bị cảm cúm, đau đầu, đau dạ dày hành hạ. Đau đến mức cô không dám cử động, chỉ duy trì một tư thế cố định.

Hơn nữa, công việc tương đối nhiều, cô không có cơ hội để nói lời cảm ơn với Hoắc Doãn Văn!

"Nhan trợ lý, ở đây có một số tài liệu mà Hoắc phó tổng đang cần gấp lúc ba giờ. Cô chỉnh lại và giúp tôi đưa cho Hoắc tổng nhé!" Thư ký của Hoắc Doãn Văn đưa cho cô xấp tài liệu, nói.

"Rất gấp sao?" Nhan Như Y cau mày nhận lấy, nhìn đồng hồ. Bây giờ là hai giờ ba mươi phút, cô còn nửa giờ để hoàn thành. Cô bây giờ đã mệt lắm rồi, không biết có nên nhận lời hay không nữa!

"Đúng vậy, nhưng anh ấy mới đưa cho tôi thôi!" Tài xế nói.

"Vậy tôi làm ngay đây!" Nhan Như Y nhận lấy tài liệu, sau đó miễn cưỡng đứng lên, thầm oán: đùa ư? Một xấp tài liệu này mà phải chỉnh sửa trong nửa giờ ư? Gấp ư? Cũng không cho thêm chút thời gian nào nữa.

Như Y cầm bút, bắt đầu đọc, thỉnh thoảng lại dừng lại để tra thêm từ điển chuyên ngành.

Trong phòng làm việc, các thư ký và trợ lý khác đều tỏ vẻ vui mừng khi nhìn thấy người khác gặp họa. Sau đó đều mang theo nụ cười quái dị đến phòng giải lao.

"Ha ha, chờ cô ta bị Phó tổng sa thải đi, Phó tổng ghét nhất là loại người không hoàn thành công việc!"

"Hừ hừ, người mới sao, học hỏi thêm sao? Bị đá kích như vậy cũng làm cho cô ta sáng mắt ra, đến lúc qua công ty khác thì kinh nghiệm cũng không ít. Em xem bộ dáng của cô ta xem, chắc là đêm qua lại uống rượu, phờ phạc, lèch thếch quá!"

"Đúng, nhìn cô ta lúc đó còn vênh mặt nữa không! Mới đến mà kiêu căng vô cùng!"

"Vậy đó hả? Ngày nào cũng vậy, hết giờ làm việc là khoe có bạn trai đến đón, đã thế còn đi quyến rũ đàn ông. Các chị không thấy sao, đêm hôm đó, tất cả đàn ông trên bàn rượu đều quyến luyến cô ta!" Nhu Nhu – người đi cùng Hoắc Doãn Văn ra ngoài thanh toán tiền – ghen tỵ tố cáo.

"Còn nữa, dáng người lại không đẹp, chẳng có gì bắt mắt cả, giống như một bà cô già!"

"Vậy hả, chị không nói em cũng không biết. Giống thật đấy!"

"Đứng à nha, em xem, ánh mắt là loi, dáng người thì... vừa nhìn thì không phải là tốt đẹp gì, nên chúng ta phải mau mau giải quyết cô ta!"

Nhan Như Y vừa vào làm việc thì làm cho các đồng nghiệp nữ bất mãn, nguyên nhân chính là đang vẽ bên ngoài xinh đẹp của cô. Nguyên nhân thứ hai là các đồng nghiệp nam lại bắt đầu quan tâm đến cô. Nguyên nhân thứ ba là Nhu Nhu phao tin đồn giữa cô và Hoắc Doãn Văn có quan hệ mờ ám, làm cho các nữ đồng nghiệp khác thêm ghen tỵ.

Tóm lại, cô gái như vậy thì càng không nên ở lại công ty.

.....

Nhan Như Y dùng tốc độ nhanh nhất để phiên dịch tài liệu. Vì thời gian không cho phép nên cô chỉ dịch vào trọng tâm những ý trọng điểm, không đề ý đến những tình tiết khác.

Theo sự hiểu biết của cô về Hoắc Doãn Văn, cô tin anh ta sẽ hiểu. Vì thế, không đến nửa giờ cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó vội vàng đứng dậy đi đến phòng vệ sinh, cái này cấp bách hơn.

Lúc đi ngang qua phòng giải lao, cô vừa vặn nghe được cuộc trò chuyện của đồng nghiệp, thái độ của mọi người nhìn rất hả hê.

Một con giận ập đến, thì ra cô là nhân vật chính của câu chuyện. Mặc dù là người hiền lành, không muốn làm hại ai, nhưng cũng không để người khác xem thường mình. Hơn nữa, lời nói của họ cực kỳ chói tai, giống như đang đứng trước mặt cô mà công kích.

"Khụ khụ ——" cô cố ý ho nhẹ để đám bà tám kia chú ý đến sự có mặt của cô.

Trong chớp mắt, 'bầy vịt trời' kia chợt im lặng, lúng túng giải tán.

Nhan Như Y đứng chặn ngay cửa ra vào, mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói: "Tôi không phải là bà cô già, tôi có cuộc sống của riêng tôi, mà cuộc sống đó như thế nào thì không cần đến các cô bàn luận. Về phần các đồng nghiệp nam nói chuyện với tôi, đó cũng là chuyện bình thường. Về phần công việc, tôi nghĩ nếu phó Tổng biết các cô đang chơi xấu tôi, thì ai sẽ là người mất việc đây? Tất nhiên không phải tôi."

Nét mặt trắng bệch, đám vịt trời cúi đầu xin lỗi cô.

Nhan Như Y đã nói xong lời cần nói, mục đích đạt được, nên không nghĩ nhiều, vội đi về phòng vệ sinh.

Tức quá, cô đã chọc đến ai mà cái gì cũng không làm được thế này?

Hoắc Doãn Văn cầm tài liệu trên tay, liếc thấy chỉ có những trọng tâm mới được dịch ra bằng tiếng Anh, còn những phần còn lại thì để nguyên thì không vui, liền nheo mắt lại.

"Gọi Nhan trợ lý vào đây!" Hoắc Doãn Văn cầm điện thoại nội tuyến, ra lệnh!

"Vâng!"

Tin tức Nhan Như Y bị gọi vào phòng phó Tổng được truyền đi. Cô mắt nhắm mắt mở đi vào. Nếu là người tinh ý thì có thể phát hiện ra cô không thoải mái chút nào.

Nhìn từ xa, sắc mặt Như Y tái nhợt, người phờ phạc, ánh mắt mơ mơ màng.

Thấy bộ dạng của cô như thế, sắc mặt Hoắc Doãn Văn càng thêm khó coi!

"Đây chính là thái độ làm việc của cô?" Hoắc Doãn Văn mang tập tài liệu để sang bên cạnh cô. Hai ngày nay, cô làm việc trong trạng thái say khướt, luôn luôn thấy chóng mặt. Những lần trước cô không hề phạm sai lầm, còn lần này Hoắc Doãn Văn tuyệt đối không cho phép.

Nhan Như Y liếc nhìn bản làm việc, biết ngay là Hoắc Doãn Văn đang nói về vấn đề gì: "Tôi chỉ đề cập đến những phần trọng tâm!" Tài liệu chỉ cần có thể khiến phó tổng xem và hiểu, không phải thế sao? Vì thế anh ta mới nói mình không để tâm vào công việc?

"Nhan trợ lý, cô nghĩ là tôi phải đọc hiểu sao? Hoàn thành được một nửa, nửa còn lại để tôi suy đoán sao?" Hoắc Doãn Văn giễu cợt hỏi ngược lại cô, loại giọng điệu này so với chỉ trích cô thì nghiêm trọng hơn.

Thời điểm sắp tức giận thì đừng nên phản kháng, vì làm như thế sẽ mất mặt sắp và càng làm cho anh ta tức giận hơn, đồng thời anh ta sẽ có ấn tượng xấu về bạn. Đây là chân lý!

"Nhan trợ lý, hy vọng về sau cô có thái độ nghiêm túc hơn trong công việc. Tôi biết cuộc sống về đêm của cô vô cùng phong phú, tôi không xen vào. Nhưng khi cô uống rượu và say rượu cũng phải nghĩ đến công việc của ngày hôm sau chứ, OK?" Câu nói tiếp theo có vài phần chế giễu, giống như cô là người phụ nữ không đoan chính vậy.

Điều này khiến cho Như Y cảm thấy thật oan uổng, vô cùng tức giận: "Tôi cũng muốn làm cho hoàn chỉnh phần tài liệu này, nhưng thư ký của anh đưa tài liệu này cho tôi lúc hai giờ rưỡi, tôi chỉ có nửa giờ để hoàn thành nên tôi phải tập trung vào những phần trọng tâm chứ. Tôi biết là tôi nên dịch toàn bộ tài liệu này sang tiếng Anh, nhưng thời gian không cho phép nên tôi mới làm thế!"

"Nửa giờ? Lúc trưa, tôi đã sai thư ký đưa cho cô rồi!" Hoắc Doãn Văn cường điệu nói!

"Nhưng cô ấy không đưa vào buổi trưa mà đưa vào lúc hai giờ rưỡi đấy." Nhan Như Y bảo vệ quyền lợi của mình.

Hoắc Doãn Văn quay mặt, không muốn tiếp tục nói chuyện nữa: "Cô không nên đổ trách nhiệm lên đầu người khác. Việc này là cô sai!"

Nhan Như Y không phục, bước lên cùng đối mặt với anh ta, tiếp tục: "Tôi sai sao? Hoắc phó tổng, tôi không hiểu rõ! Nếu như thư ký của anh mang tài liệu vào buổi trưa cho tôi, tôi đảm bảo sẽ hoàn thành đúng thời gian đấy!"

"Tôi không muốn nghe nữa, cái mà tôi cần là kết quả chứ không phải là quá trình, cũng chẳng muốn nghe lời giải thích của cô. Cô ra ngoài đi!" Hoắc Doãn Văn lạnh lùng nói, cũng không để ý đến cô nữa.

Nhan Như Y tức run người, cô thật không phục.

.....

Ra đến cửa, cô đi tìm cô thư ký kia, hỏi cho rõ ràng.

Cố ý giao tài liệu chậm trễ, cô thư ký tỏ vẻ ái ngại, nhún vai: "Thật xin lỗi nhé, vì lúc đó tôi cũng đang bận nên quên mất! Nhưng tôi nghĩ Nhan trợ lý vốn giỏi trong lĩnh vực này, lại được giám đốc Dương giúp sức, có lẽ sẽ hoàn thành tốt?"

"Cô cố ý hại tôi, nhưng bây giờ tôi muốn cô phải giải thích với Hoắc phó tổng!" Cô tức không chịu nổi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Trái tim vô cùng băng giá.

Yêu cầu của Nhan Như Y đổi lại là cái hũ mũi khinh thường của thư kí. "Bây giờ công việc của tôi đang gấp, không có thời gian đi làm việc này!"

"Cậu đi hay không đi?" Nhan Như Y tức giận, chỉ vào lỗ mũi đối phương chất vấn.

"Không đi!" Đối phương trả lời cũng rất kiên quyết!

Nhan Như Y một tay đoạt lấy tài liệu của đối phương, tiện tay liền ném lên mặt đất.

"Tôi để cho cậu khô cho tôi một lời xin lỗi." Lúc tài liệu rơi xuống đất, phát một tiếng 'bụp', những tờ giấy trắng bay ra ngoài, lộn xộn rơi xuống đất!

"A..."

"Trời đất..."

Trong phòng làm việc vang lên tiếng hút không khí, cùng âm thanh âm thầm giật mình.

Nhan Như Y lạnh mặt nhìn họ, cô biết bọn họ nhất định bị điệu bộ của mình làm cho sợ hãi. Hừ, cô sớm biết có một ngày mình sẽ bị bắt nạt trong phòng kinh doanh, đến thời điểm này cô hình như đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu không cũng không nổi giận, nhất định phải làm cho người khác sợ hãi. Nếu không, nhất định bọn họ sẽ cho rằng cô là một quả hồng mềm, tùy ý bắt nạt.

Thật ra thì cô vốn không muốn nổi giận, nhưng vừa mới nghĩ tới Hoắc Doãn Văn không phân biệt trắng đen, cô không cách nào chịu đựng được! Cho nên, hôm nay cô nhất định phải hiểu rõ ràng mọi chuyện!

"Nếu như trong công việc tôi không phối hợp tốt, cậu có thể góp ý với tôi, thậm chí là trách mắng, nhưng cậu không thể hăm hại tôi như vậy, khiến tôi bị tổng giám đốc phê bình!" Cô nói với thư kí này, đồng thời cũng là nói với các đồng nghiệp khác.

Sắc mặt nữ thư kí đỏ bừng, Nhưng vẫn khẳng khái nói, cô nhất thời quên mất!

Nhan Như Y rất tức giận, chuyện này căn bản là hiểu được nhưng lại giả bộ không biết, lảng tránh vấn đề sao? Ngay lúc cô còn muốn nói với đối phương mấy câu, trong phòng làm việc đột nhiên kéo tới một làn gió lạnh...

Nhiệt độ trong phòng làm việc nháy mắt giảm xuống mấy độ, người xem náo nhiệt cũng rời rít trở về vị trí của mình.

Thư kí bị Nhan Như Y mắng, mắt nhất thời đỏ lên, nước mắt rơi xuống, uất ức giống như em gái Lâm.

Nhan Như Y đưa lưng về phía cửa, trong mơ hồ, cô cảm thấy có hai đạo ánh mắt lạnh như băng đâm vào lưng mình, mà không cần đoán cũng biết, chủ nhân của hai ánh mắt này là ai.

“Ai có thể nói một chút, có chuyện gì đang diễn ra ở đây?” Giọng nói của Hoắc Doãn Văn trầm thấp mà tràn đầy uy nghiêm vang lên ở trong phòng làm việc!

Anh không nổi giận, thậm chí ngay cả giọng điệu cũng vững vàng khác thường, nhưng chính giọng nói như vậy cũng khiến cho tất cả mọi người kinh hồn táng đăm, đây gọi là không giận mà uy!

Đương nhiên không có người nào mở miệng làm mồm, nữ thư kí bị mắng là Oanh Oanh liền khóc lên!

Sao, cô không phải cũng đang muốn khóc đây? Như vậy mới đủ chứng minh mình chịu uất ức_

Ở trong lòng, Nhan Như Y tự giấu một câu!

“Trợ lí Nhan, cô tới giải thích một chút!” Hoắc Doãn Văn trực tiếp nhắc đến tên cô, người cũng đi lại gần cô, ánh mắt không vui rơi lên người cô!

Trong những lời này có ý chỉ trích, loại chỉ trích này chạm tới sự tức giận của cô. Trong nháy mắt, cô không chút sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hoắc Doãn Văn. “Bởi vì cô ấy muốn hãm hại tôi, đưa chậm tài liệu cho tôi_”

“Tôi muốn nghe không phải chuyện này!” Hoắc Doãn Văn cắt đứt lời của cô... giờ ngón tay chỉ tập tài liệu rơi trên mặt đất.

Nhan Như Y càng cảm thấy uất ức, càng tức giận, anh rõ ràng muốn nhắm vào cô, anh căn bản đang chỉ trích cô!

Để cho cô nói, cô còn cái gì để nói!

“Hả?” Anh phát ra giọng điệu nghi vấn, rất nghiêm túc. “Thế nào cũng không nói ra được tại sao tài liệu rơi trên mặt đất?”

Nhan Như Y cảm thấy tức giận trong lòng, năm lần bảy lượt bị anh làm cho càng thêm tức giận_

Để cho cô nói, tốt, để cho cô nói là tốt rồi!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Là tôi ném_” Ánh mắt Nhan Như Y không né tránh, nhìn anh, thoải mái thừa nhận.

Lúc này nếu đổi lại là Hoắc Doãn Văn nổi giận, trong ánh mắt nhất định là sự nghiêm túc lạnh lẽo, đó là một loại thuộc về phong độ của ông chủ. Giống như phút chốc chờ cô thừa nhận, sau đó lập tức dạy dỗ cô, ăn nói khí phách hỏi: “Trợ lí Nhan, cô thật to gan, tài liệu công ty là cô có thể tùy tiện ném lên mặt đất sao? Là ai cho cô quyền được làm như vậy?”

Một câu chất vấn, khí thế của Nhan Như Y lập tức mềm nhũn, lòng của cô cũng trống rỗng theo. Anh chất vấn không sai, cô không có quyền ném tài liệu của công ty xuống đất!

Nhưng tự ái của cô, mặt mũi của cô, tuyệt đối không cho phép cô nói lời xin lỗi. Mặc dù cô thấy hành động của mình có chút thiếu suy nghĩ, nhưng cô không nhận lỗi đấy!

“Cô nhặt lại tài liệu, trả về vị trí cũ!” Hoắc Doãn Văn ra lệnh.

Cô nhìn anh, bất động. Cô không tin anh đối xử với mình như vậy, anh đưa ra yêu cầu này chính là để cho cô mất hết mặt mũi trước mặt đồng nghiệp, biến cô thành chuyện cười của các đồng nghiệp! Anh không phải thích cô sao? Nếu thích, tại sao lại ép cô đến tình cảnh đó?

Mặc dù quan hệ của bọn họ không phát triển, nhưng giữa bọn họ luôn tồn tại một thứ tình cảm khác thường, không phải sao?

Hơn nữa, mọi chuyện cũng không phải lỗi của cô, tất cả đều là do cô gái kia hại cô!

Nhan Như Y nhìn anh, ánh mắt liền trở nên mềm mại, cô cố gắng dùng sự ‘bất đồng’ của mình để làm anh không làm khó dễ mình.

Mặc dù cô không nhìn đi chỗ khác, nhưng cô cũng cảm nhận được những người phụ nữ trong phòng làm việc đang dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn mình!

Cô không cần đi nhặt. ánh mắt cô đã trở nên mềm mại hơn rồi, còn mang theo một ít nước mắt, đang ‘cầu xin’ anh!

Hoắc Doãn Văn không có một tia mềm lòng, lại một lần nữa không vui ra lệnh, phá vỡ tất cả ảo tưởng của Nhan Như Y. “Trợ lí Nhan, nhặt tài liệu trở về!”

Không khí trong phòng làm việc lại càng thêm yên tĩnh, lạnh hơn, lạnh giống như đêm không khí trong này làm cho đông cứng lại.

Sự việc trng nháy mắt liền cứng lại, Nhan Như Y biết anh không để lại mặt mũi cho mình!

Cô cảm thấy uất ức trước nay chưa từng có, cô thu hồi ánh mắt cầu khẩn, đi nhanh về phía đồng tài liệu, nhặt từng mảnh giấy lên, sửa sang lại, thả vào bên trong tập văn kiện, sau đó đem tập văn kiện trả về trên bàn thư kí!

Sau đó, cô đứng ở đó không thêm nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay mình! Ép buộc mình ổn định lại cảm xúc, không được khóc!

Hoắc Doãn Văn thu hồi tầm mắt từ trên người cô, vừa nhìn về phía mọi người, nói với mọi người. “Mỗi thứ đồ trong phòng làm việc đều thuộc về công ty, không thuộc về bất kì cá nhân nào, cho nên các vị có tâm tình gì, không được cầm đồ của công ty để há giận, nhất là tài liệu, một khi có thứ gì hư hại, tin tưởng tổn thất trong này không phải mọi người, thậm chí không phải tôi có thể gánh chịu được. Mặt khác, phòng làm việc là nơi công ti dành cho mọi người làm việc, không phải nơi để các vị trút hết tức giận, thậm chí là nơi để đánh nhau, nếu như các vị có ân oán cá nhân gì xin hãy hẹn gặp để giải quyết ở nơi khác! Trừ cái đó ra, xin mọi người cũng hãy ghi nhớ, công ty tuyển dụng là những người có tài năng xuất chúng, mà không phải những người đàn bà ngoài chợ!”

Hoắc Doãn Văn mắng chửi người khác cũng không có một chữ thô tục, giáo huấn tất cả mọi người trong phòng làm việc một trận, sau đó xoay người rời khỏi phòng làm việc!

Sau khi anh rời đi, Nhan Như Y liền đi vào phòng rửa tay!

Hoắc Doãn Văn, khá lắm, lúc này anh ta không cho mình mặt mũi thì thôi đi, còn mắng chửi mình là người đàn bà đánh đá!

Anh căn bản là hôn quân, không phân biệt thị phi, rõ ràng cô bị người khác hăm hại, anh không để ý tới, vậy mà tránh nặng tìm nhẹ bắt cô lượm lại tài liệu rơi trên mặt đất!

Cô không phục, cô uất ức__

Cô__

Chán ghét anh! Cho cô quay về.

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Cho tôi thêm một ly!” Nhan Như Y đem ly rượu trống không để trên mặt bàn, ra lệnh cho người bên cạnh.

“Này, ngưng chiến một ngày thật sự không giống nhau, tinh thần của em còn rất cao!” Cao Hải trêu đùa cô một câu, hút thuốc lá quan sát cô!

Mất mặt mũi, trong lòng Nhan Như Y chán nản, buồn bực, từ trước tới nay cô kiêu ngạo, không bao giờ nói với người ngoài, chỉ có thể để trong lòng, chính mình kìm nén. “Đúng vậy, hôm qua không uống phần này, hôm nay bù lại! Nhanh lên một chút, rót rượu cho em!”

“Em giỏi thật? Lúc tâm trạng không tốt thì đừng gắng gượng, làm đau thân thể!” Cao Hải hỏi thăm cô một câu. Mấy ngày nay, tâm trạng cô luôn không tốt!

“Đừng nói nhiều!” Cô bực bội nói một câu, dứt khoát tự mình giành lấy chai rượu trong tay Cao Hải, rót một cốc đầy cho chính mình!

Bạn bè Cao Hải thấy cô như vậy, cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cô gắp ly rượu lên cổ làm vẻ mặt vui vẻ đáp lại mọi người, sau đó đem ly rượu lên, một hơi cạn sạch. Chát lỏng cay xè vừa vào cổ, theo một đường chảy xuống dạ dày cô__

Khiến dạ dày căn bản đã đau, còn bị cảm, làm cô càng thêm không thoải mái, trong nháy mắt dạ dày kịch liệt đau đớn.

Tự gây họa, cô không thể hiện mình khó chịu, chỉ yên lặng ngồi tại chỗ, nhìn bạn bè xung quanh. Có mấy người đã đi vào sân nhảy khiêu vũ, có mấy người ở lại, ngồi tại chỗ hút thuốc lá, sau đó cũng lắc lư thân thể trong không khí nhạc Heavy Metal.

Nhìn ra xa, đang có người uống thuốc, ngồi ở trên sofa không ngừng lắc lư đầu.

Nhìn đám người không bị khống chế kia, Nhan Như Y liền nghĩ tới người đàn ông đó, nhớ tới những lỗ kim màu đỏ trên cổ tay anh. “Cao Hải, anh nói xem, độc phẩm có gì tốt?”

“Sao vậy, em cũng muốn thử một chút thuốc lắc sao?” Cao Hải tựa bên tai cô, đùa giỡn.

“Em chỉ muốn biết, vật đó có gì tốt, ăn vào thì sẽ cảm thấy hạnh phúc sao?” Trong ánh mắt của cô như có hơi nước, trước mắt có nhiều ánh đèn màu sắc khác nhau, trong mắt cô lại trở nên rối mù, không phân được rõ!

Cô thật hoài nghi, tên ngu ngốc Hoắc Doãn Văn đó, có phải ăn độc phẩm quá nhiều, cho nên không phân rõ được thị phi?

“Nếu không chuẩn bị cho em một viên để thử?” Cao Hải đề nghị. “Ăn xong em sẽ biết rõ cảm giác như thế nào!”

“Anh ăn rồi sao?” Cô quay đầu, hỏi anh.

“Ha ha, từng thử qua một lần, sao, anh bị dọa cho sợ, ôm đầu muốn cho nó dừng lại, cũng không dừng được!” Cao Hải mắng một câu.

“Vậy sẽ nghiện sao?”

“Lần đầu thì không vấn đề gì, nhiều thì anh không biết!” Cao Hải cũng không xem vấn đề của cô là nghiêm túc, tùy tiện trả lời.

“Vậy anh lấy cho em một viên, em muốn thử một chút_” Cô muốn biết, như vậy cô có thể không phiền lòng vì người khác. Hiện tại, cô cảm thấy rất mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cơn nghiện có thể từ bỏ không.

“Thử một chút thuốc lắc?” Cao Hải đặt ly rượu xuống, kinh ngạc nhìn cô, giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Nhan Như Y đắm chìm trong khổ sở của mình, cũng không đáp lời anh, tiếp tục hỏi. “Cao Hải, anh nói loại tiêm mà túy đó, có thể cai nghiện không?”

“Tiêm ma túy?” Cao Hải lớn giọng, thắc mắc càng thêm mãnh liệt.

“Anh nói xem, có biện pháp từ bỏ không?” Nhan Như Y đột nhiên giữ chặt Cao Hải, coi anh như Bách Khoa Toàn Thư, Cao Hải luôn biết một ít thứ cổ quái, có lẽ anh sẽ có biện pháp tốt!

Cao Hải không dùng miệng trả lời cô, mà dùng tay đánh trực tiếp lên ót của cô.

“Ai u_”

Nhan Như Y kêu thảm một tiếng, tay cô giữ trán, đầu đến hai mắt chảy ra nước mắt. “Cao Hải, đáng ghét, đánh vào ót rất đau_”

“Bà cô của tôi ơi, không lo học, không chỉ muốn thuốc lắc, còn muốn tiêm mà túy, anh không đập em còn giúp đỡ em?” Cao Hải nói xong lại đẩy đầu Như Y, để cô có thể nhớ lâu một chút.

“Vậy sao anh còn uống thuốc!” Như Y không phục nói. Thật ra thì cô cũng chỉ tùy tiện nói một chút, hiện tại cô cũng không muốn thử, sao còn có thể đi hút.

“Cái gì cũng so với anh, anh và phụ nữ đi thuê phòng, em có học theo anh không?” Anh khiêu khích hỏi cô.

Nhan Như Y nhăn mũi một cái, liếc anh rồi lầm bầm. “Vậy ý của anh là em sẽ thuê phòng với phụ nữ sao?”

Cao Hải bật cười, không nể mặt cô nói. “Em có khả năng sao? Mùi vị của đàn ông còn chưa biết? Còn muốn giúp đàn ông làm phụ nữ? Nói cho em biết, đàn ông trong đội ngũ bọn anh không thiếu anh em là phụ nữ! Phụ nữ thì nên là phụ nữ, sống cho tốt!”

“Dừng_”

“Đi thôi, nếu không chúng ta đem chuyện này tới nơi khác làm!” Cao Hải dùng bả vai mình đẩy đẩy bả vai của cô. “Hôm nay làm việc, mười tháng sau, chúng ta có thể là ba mẹ, đỡ cho em không có việc gì lại suy nghĩ lung tung, không lo học_”

“Cút ngay, đừng để cho em mắng anh!” Cô liếc anh một cái, đưa ra một lời cảnh cáo.

Cao Hải tiếp tục khả năng nói đùa của mình. “Này, em xem em này, vừa nhắc tới vấn đề nghiêm chỉnh luôn không đứng đắn như vậy, khiến tình yêu thuần khiết nhất giữa đàn ông và phụ nữ, lại làm cho nó trở nên không thuần khiết như vậy!”

Anh luôn có bản lĩnh này, rõ ràng miệng toàn là nói dối, nhưng lời nói đó lại luôn luôn phải sạch lời nói của chính mình, anh là người tốt, người khác luôn luôn là người xấu. Bây giờ nhìn lại, người không thuần khiết, lại là cô!

“Thuần khiết... đại ca, tôi hỏi cậu, trong miệng cậu còn có thuần khiết sao?” Một người anh em khác, Tiểu Bàn ở bàn bên nghe không nổi nữa, đã kích Cao Hải một câu.

Nhan Như Y ngồi tại chỗ cười, lời nói này quá tuyệt tình!

“Tôi sao lại không thuần khiết? Bất kể nói thế nào, tôi vẫn là một người đứng đắn! Ngày hôm qua còn viết đơn xin vào Đảng, bây giờ anh đây đã gần gũi hơn với Đảng, mấy người không thể tùy tiện đánh giá anh, lời nói ra nhất định phải phụ trách_” Cao Hải nói xong lời chính nghĩa, giống như đang phát biểu ở buổi diễn thuyết!

“Chết tiệt, cậu như vậy còn vào Đảng? Bây giờ bên trong Đảng không thiếu tiền đánh cược, cậu cũng đừng vào Đảng để tăng thêm trách nhiệm nữa!” Tiểu Bàn vỗ vỗ bả vai Cao Hải, tốt bụng khuyên anh, đừng để anh đang là họa nước giờ vào hại Đảng!

“Tôi đâu có dùng tiền đánh cược? Tôi hiểu những lời cậu nói, đừng tưởng ném chấu phân lên người tôi!” Cao Hải hết sức bảo vệ nhân cách ‘trong sạch’ của mình, nói chuyện rõ ràng với bạn tốt.

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Tiểu Bàn cũng dốc hết sức chửi anh. “Cậu giả bộ làm người tốt làm gì? Chỉ cậu, cậu dám nói cậu không phải vàng sao? Cậu dám nói cậu không đánh cược không? Nếu như không phải cậu đánh cược, vậy tối hôm qua là ai, ai thua mà đến chiếc quần cộc cũng không có?”

Nhan Như Y rất muốn cười, xem ra hôm qua Cao Hải thua rất thảm, Tiểu Bàn nói chuyện cũng rất thú vị, mỗi lần nói cũng khiến cô cười ngả nghiêng! Nhưng người kia gây buồn bực cho cô lại nằm ở trên ngực cô, làm cho cô không thể cười!

Chỉ là, cô còn mong đợi Cao Hải ngênh chiến với Tiểu Bàn thế nào, Cao Hải là cao thủ lắm mồm, dưới tình huống bình thường anh sẽ không ở thế hạ phong!

Quả nhiên_

Cao Hải nâng chân mày lên, sức mạnh tràn đầy hưng binh hồi tị. “Đại ca, tôi hỏi cậu, hôm qua chúng ta chơi đánh mạt chược ở đâu?”

“Câu lạc bộ cờ Vân Hiên, thế nào anh em, ngày hôm qua thua nên mơ hồ rồi? chơi ở đâu cũng quên?” Tiểu Bàn khiêu khích.

“Cậu mới mơ hồ, một chút tiền lẻ như vậy, anh đây không quan tâm! Hiện tại tôi hỏi cậu, hôm qua rõ ràng tôi chơi mạt chược ở câu lạc bộ, vậy sẽ nộp tiền thuê cho chính phủ, chính phủ cũng luôn đề nghị dân chúng lúc nhàn nhả thì giải trí, vận động, mình phạm lỗi ở đâu?”

Một câu, khiến mọi đối với việc đánh cược của Cao Hải không trả lời được.

“Tốt, vậy thì cậu không có đánh cược, vàng, cậu có chứ? Cũng không sợ em gái Nhan, em gái biết tất cả mọi người ở đây, chỉ có cậu tồi tệ, tháng nào cũng đi với mấy em gái nhỏ vào khách sạn!” Tiểu Bàn tiếp tục bới móc chuyện cũ của anh, sau đó còn hỏi ý kiến của Nhan Như Y. “Đúng không?”

Nhan Như Y gật đầu như thật. Phụ nữ theo Cao Hải rất nhiều, cũng rất nhiều cô gái nhỏ muốn cùng anh!

Cao Hải bị ‘sự thật’ đè chặt ở cổ họng, nhưng vẫn vô lí cãi lại. “Vàng? Dầu óc của mấy người sao lại không thuần khiết như vậy? Đó là bởi vì mình tình đầu ý hợp với các em gái nhỏ, đóng cửa phòng để thất chặt quan hệ, có thể hiểu thêm về đối phương, cũng hiểu được quá trình của mình! Đây là vàng sao?”

Chỉ mấy câu nói anh liền lật ngược tình thế, mọi người bị anh nói càng không thể nói được gì.

Cao Hải áp khí thế của tất cả mọi người xuống, giống nói lập tức cao hơn, kêu một câu rất vô tội. “Đều nói mình vàng, mấy người nói cho tôi biết, kết quả ở đâu? Tôi xem xem ai có thể nói, xem Cao Hải tôi có bộ nào màu vàng, nếu mấy người tìm ra một bộ, tôi về sau không họ Cao, mà đổi thành họ Hoàng.”

“Phi_”

“Phi_”

“Phi_”

Mấy người ở đó, bao gồm cả Nhan Như Y, tất cả đều phun hết rượu trong miệng ra ngoài, tình cảnh này tương đối hùng vĩ, đẹp mắt, giống như đã cùng nhau bàn bạc trước.

Cao Hải vô cùng đắc ý, nâng ly rượu lên, vì đầu óc cơ trí của mình, năng lực ứng biến linh hoạt mà ăn mừng. Đặc biệt là đầu trí cùng mấy người này, một chữ, thích!

Đôi mắt Cao Hải nhìn mọi người, từ từ uống hết rượu_

Một người anh em khác, cũng không thích nhìn anh đắc ý, nói một câu đùa giỡn. “Thật ra thì, mình cũng thấy lời nói của Đào Tử không thuần khiết, thật ra thân thể cũng thuần khiết. Giống như Đào Tử và em gái Nhan, trên miệng thì ba hoa, cái gì cũng không có_”

Lời này vừa nói, mọi người liền cười ầm.

Cao Hải lập tức nổi giận. Đưa tay ôm Nhan Như Y vào lòng, dùng sức hôn một cái lên gò má cô. “Nói cho mấy tên lưu manh các người biết, đây là bởi vì tôi tôn trọng cô ấy, muốn kết hôn với cô ấy, tất nhiên bọn này coi trọng tinh thần giao lưu hơn, không phải trao đổi cơ thể nông cạn, hiểu không?”

“Dừng ”

“Dừng ”

Mọi người hừ mũi coi thường, sau đó uống hết một ly rượu, đứng dậy đi vào sàn nhảy, không muốn nghe anh nói tiếp, đồ mặt dày!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Ha ha ” Nhan Y bị Cao Hải làm cho phải bật cười.

Tất cả lỗ mũi của Cao Hải bị làm cho tức giận mà lệch đi, mắt hướng nhìn về phía Nhan Như Y. “Thế nào, lúc này em rất vui? Nhan Như Y, mặt mũi của anh coi như bị em làm cho mất sạch. Em nói một chút, em thích anh có gì không tốt, anh có thể chọc em cả ngày vui cười, tội gì thích một người làm cho em không vui?”

“Ha ha ” Cô cười khan hai tiếng mới dừng lại. “Em thích ai, đâu có đâu. Đừng quên, em là một cô gái thực tế, sẽ không mơ mộng hão huyền!”

Hơn nữa, anh lại không phân biệt đúng sai, anh căn bản không đáng giá để cô thích!”

“Vây thì tốt, suy nghĩ thấu đáo sớm một chút, đến lúc đó nhớ cho anh biết! Đi, chúng ta đi nhảy đi!” Cao Hải cầm tay cô, muốn kéo cô đứng dậy.

Cô ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, không có ý đứng lên. “Không được, em hơi mệt!”

“Mấy ngày nay, em uống quá nhiều, nếu không uống thuốc giải rượu đi! Người khác đưa cho, hôm qua anh uống cũng có tác dụng, hôm nay đầu không đau, dạ dày cũng không khó chịu, vừa rồi, mấy người Tiểu Bàn cũng vừa uống!” Cao Hải lấy một chiếc hộp thuốc trong túi ra, một loại thuốc gì đó, bọc ngoài rất đẹp!

Nhan Như Y dựa vào ánh sáng nhìn một chút, nhìn rõ phía trên, giống như rất thích hợp, còn định lấy ra một viên. Viên thuốc giống như bình thường, vì ánh sáng nên không rõ màu gì, nhưng có vị chanh, ngửi rất dễ chịu.

Cô cầm viên thuốc Cao Hải đưa quơ quơ trước mặt. “Uống nó trực tiếp được chứ?”

“Đúng!” Cao Hải đang trả lời tin nhắn của một em gái, nhìn lướt qua Như Y, gật đầu một cái.

Nhan Như Y bỏ viên thuốc vào miệng, cầm chai nước uống

Cô không biết, tất cả hành động của cô đều bị thu vào ánh mắt của mấy người bạn đứng cách đó không xa, mọi người còn lộ ra nụ cười như ý

“Ha ha, lần này chơi thật tốt... Em gái Nhan đã uống thuốc! Vừa rồi còn sợ Đào tử phát hiện chúng ta đánh tráo thuốc!” Một người sau khi cười lớn nói.

Một người khác tương đối lo lắng. “Nếu như Đào Tử biết chúng ta thiết kế cậu ấy, sẽ không nghỉ chơi với chúng ta chứ!”

Tiểu Bàn vỗ vỗ bả vai cậu bạn nhất gan. “Nói gì đó, chúng ta cũng vì tốt cho cậu ấy, cậu xem cậu ấy theo đuổi em gái Nhan tốn bao nhiêu sức lực, đây là chúng ta giúp cậu ấy, sau khi chuyện này thành công, chỉ sợ cậu ấy cảm ơn chúng ta còn không kịp!”

Đã sửa bởi tieunhung97 lúc 31.07.2014, 17:01.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bị người dạy dỗ

Hôm nay không khí trong quán bar rất náo nhiệt, cô ca sĩ cứ một lần lại một lần, đứng trên bục cao trình diễn!

Nhan Y vừa nghĩ đến không biết ông chủ nào lại chơi sang chịu chi tiền mời ca sĩ nổi tiếng, bên kia DJ hưng phấn thông báo cho mọi người biết, một ông chủ mời rượu tất cả mọi người trong quán, nâng ly chúc mừng sinh nhật bạn gái, sau đó bài hát chúc mừng sinh nhật vui vẻ vang lên.

"Không biết ông chủ nào, thật hào phóng ——" Cao Hải hâm mộ, lời kể tiếp liền biến thành ngọt ngào. "Tiểu Y, em chờ anh chờ thành người giàu có, cũng sẽ tổ chức sinh nhật như vậy cho em nhé!"

"Ha ha —— Vậy anh là người thứ hai đoán chừng bị cục chống tham ô bắt giữ rồi!"

"Vì chiếm được nụ cười của mỹ nhân, rất đáng giá!"

"Chớ có trêu chọc, em muốn đi vệ sinh!" Bụng của Nhan Như Y bắt đầu ầm ạch!

"Thế nào, em cũng không thích nghe anh nói chuyện?" Cao Hải mắt hứng chất vấn cô, bị một đám bạn bè không tốt cười nhạo, thật đúng là tức giận! Đám người kia, cứ như vậy không được nghe anh khoác lác sao?

"Không có, em cần đi thiết mà!"

Nhìn ‘vẻ mặt là thật’ của cô, Cao Hải vội vàng đứng lên. "Đi thôi, anh đi cùng em!"

"Ừ!" Tới chỗ như thế đương nhiên cần phải cẩn thận, cho nên khi đi toilet, Nhan Như Y chưa bao giờ dám đi một mình. "Đi nhanh một chút!" Hôm nay trạng thái thật sự hồngбет, vô luận như thế nào trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái, cho nên anh nghĩ, sau khi đưa Như Y đi toilet, sẽ về nhà!

Vốn hai người bọn họ cùng đi, nhưng vừa đến khu dành cho khách VIP, một cô gái trẻ say khướt té nhào vào ngực hắn.

Cô gái nhỏ kia ăn mặc rất hấp dẫn, quần short cực ngắn, vừa hơi cử động quần lót bên trong cũng có thể lộ ra, cô gái cả người đeo dính vào người Cao Hải, hai cánh tay mỏng manh như con rắn, dây dưa thân thể của hắn. "Anh đẹp trai, mời em uống ly rượu, có được hay không à?"

"Uống rượu, tốt, chỉ anh một chút!" Cao Hải rất thích giữ thể diện cho người đẹp, thường quan niệm, cô gái nhỏ là để được chăm sóc!

"Không nha, liền ngay bây giờ!"

Có thể thấy, cô gái này tối nay coi như nhìn trúng Cao Hải rồi. Nhan Như Y dứt khoát không chờ Cao Hải nữa, tự mình đi đến toilet. Cô không thể chờ thêm được nữa!

Hơn nữa chỗ Cao Hải đang đứng cũng gần với khu vực toilet, cô chắc cũng không gặp vấn đề gì!

Khi đang chuẩn bị băng qua khoảng trống trước khu vệ sinh, cô không ngờ gặp được người đã để lại nhiều phiền muộn trong cô ——.

Anh đang nghiêng người, nghiêm túc nói điện thoại. Cô không nghe được nội dung nói chuyện, nhưng từ ánh mắt dịu dàng của anh, cô có thể đoán anh đang nghe điện thoại của người nào đó rất thân thuộc.

Hơn nữa, người đầu dây bên kia chắc chắn là bạn gái!

Bằng trực giác nữ tính, cô cho là mình nhất định không đoán sai!

Anh vẫn mặc bộ quần áo đi làm ban ngày, những lớp vải sang trọng không một nếp nhăn, chỉ là cà vạt đã được tháo ra khỏi cổ, cổ áo sơ mi nói lòng một hột nút, làm cho người ta buông lỏng cảm giác. Tóc anh có chút xốc xếch, thêm vào đó ánh đèn chung quanh lúc sáng lúc tối, cùng với khung cảnh nam nữ âm muội, càng khiến anh tràn đầy dã tính!

Anh vẫn mê người, phụ nữ nào đi ngang qua cũng đều mê mải ngắm anh, ánh mắt họ lưu luyến không rời khỏi!

Đứng trong góc hẹp của khu đất trống, Hoắc Doãn Văn vừa mới ngắt điện thoại, quay đầu lại ——

Vừa thấy cô, vẻ mặt của anh thoáng cả kinh, sau đó nhũn mày rồi cau mặt! Nhan Như Y lúc đó hạ quyết tâm không để ý đến anh, không nhìn anh, lướt qua trước mắt anh vào toilet!

Nhưng khi cô đi từng bước đến gần anh, khi chuẩn bị thêm một bước nữa lướt qua chỗ anh đứng, anh một tay kéo cô lại——

***** Cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y không thể không dừng bước. "Anh làm gì thế?"

"Lại tới uống rượu?" Trong giọng nói, anh mang theo ý chỉ trích!

"Đây là sau giờ tan việc, tôi muốn làm gì, cũng không cần xin phép của phó tổng ngài đây!" Nàng kiên định, giọng nói khó chịu, khuôn mặt nhăn nhó, rõ ràng tựa như đứa bé bực bội vì không được như ý!

Như Y biết mình biểu hiện có chút quá đáng, không đủ thành thực, nhưng anh làm ra vẻ bề trên giảng đạo lý với cô, mà khuôn mặt luôn ôn hòa, thật là lời nói không có căn cứ, hướng chỉ đây là lúc tan việc!

Hoắc Doãn Văn giằng mạnh tay cô, kéo cô vào sát người mình, để cô nhìn sát nét mặt ghét bỏ của mình. "Một thân toàn mùi rượu, em cảm thấy rất dễ ngửi, phải hay không?"

"Nếu như anh không thích người thấy, bây giờ có thể buông tôi ra!" Anh thấy cô lại lộ ra ánh mắt khinh bỉ như hồi chiều chạy ra khỏi phòng làm việc, cô thật đáng ghét!

"Nếu như em không phải là trợ lý phiên dịch của anh, anh cũng chẳng muốn để ý đến em làm gì! Em bây giờ, làm anh rất thất vọng——" Hai chữ cuối cùng, anh nói cũng đặc biệt nặng nề, quả nhiên anh rất thất vọng

Cô uống hoài như vậy, sớm muộn gì cơ thể cũng sẽ bị tổn thương!

"Không sao cả, người căn bản không phân biệt được phải trái, không nói đạo lý, thất vọng của anh đối với tôi mà nói không có bất kỳ đã kích nào!" Nàng trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt còn tức giận hơn so với anh!

"Anh không biết phân biệt phải trái? Đến bây giờ em vẫn còn không biết tới sai lầm của mình?" Chân mày anh nhíu lại càng sâu!

"Tôi dĩ nhiên không sai!" Cả buổi tối giấu trong lòng lắm nỗi uất ức, vết thương bị anh mổ xẻ ra, cô được thể tiếp tục phát tiết."Rõ ràng chính là cô thư ký kia không kịp thời đem tài liệu cho tôi, mới đưa đến việc tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ, anh lại quang minh chính đại chỉ trích tôi ngay giữa chốn đông người, rõ ràng chính là đang thiên vị người khác, anh kêu tôi làm sao kềm chế được cơn tức giận? Tôi không phục!"

Nói tới đó, Nhan Như Y giận đến nỗi mắt đã uơn ướt, nước mắt uất ức bắt đầu tuôn ra."Nếu quả như thật là sơ sót của tôi, phó tổng muốn chỉ trích thế nào cũng được, nhưng vấn đề căn bản cũng không phải lỗi của tôi!" Thế nhưng anh lại chỉ nhằm vào nàng mà phê bình."Anh làm như vậy căn bản cổ vũ nhân viên phách lối khi người, muốn họ không ngừng khi dễ tôi!"

Nhìn cô uất ức, trong đôi mắt của Hoắc Doãn Văn một chút thương tiếc cũng không có, rất lạnh lùng nhìn cô."Với thân phận phó tổng, anh hiện tại chỉ có thể nói cho em biết, nếu như em đem tinh lực như thế này đặt hết vào công việc, không phí hoài sức lực suốt ngày rượu chè say sưa, em sẽ hiểu chuyện ngày hôm nay chính là sai lầm của em, hiểu không?"

Còn nói lỗi của cô, còn nói cô sai lầm, con mẹ nó là cô đã sai!

Nhan Như Y như bị kích thích giận đến cực điểm, chợt đẩy anh ra."Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, được chưa. Nhưng bây giờ là lúc tan việc, tôi không muốn tăng giờ làm việc nghe ngài dạy dỗ, coi như ngài có tặng gấp ba tiền làm thêm ngoài giờ, tôi cũng không muốn ——"

Nàng nhanh nhồm nhanh miệng làm một tràng, rồi quay người lại, chạy vào trong phòng rửa tay ——

Thiệt thoải mái!

Mảng xong thật sáng khoái!

***** Cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y tầm mắt mơ hồ, chạy tọt vào toilet nữ, bởi vì cô quá nhập tâm, nên căn bản không phát hiện lúc này trong phòng rửa tay có chút không bình thường ——

Không phát hiện ra có mấy người vội vã đi ra ngoài!

Cho đến cô an vị trong một buồng toilet nữ trống, rốt cuộc nghe được trong toilet nữ khác những âm thanh khác thường ——

Trong nháy mắt, cô bị hù dọa không ít, chỉ muốn mau chóng giải quyết vấn đề của mình, sớm rời khỏi nơi ám muội này!

Rốt cuộc cô đã ấn chứng câu nói kia. Đêm dài lắm mộng, sớm muộn gì cũng gặp phải quỷ, đi dọc bờ sông, cuối cùng cũng sẽ ướt giày.

Trước kia thường nghe nói, trong quán rượu rất nhiều nam nữ trực tiếp giải quyết nhu cầu trong toilet, nhưng chưa từng gặp qua, hôm nay coi như là cô đã đụng phải!

Hình như chính là toilet sát vách ——

Tiếng thờ dốc vang lên, tiếng hai người rên rỉ trong con kích tình, còn có tiếng va chạm ra vào!

Cô cực kỳ chột dạ, bọn họ không biết xấu hổ ở trong nhà vệ sinh nữ cái đó còn chưa tính quá, bọn họ còn quyến rũ nhau, và quyến rũ cả —— cô!

"A. A. Anh à, anh nhẹ một chút a. Anh coi chừng làm hỏng của em rồi. A." Cô gái rên rỉ, gằm gừ nho nhỏ!

"Anh làm hư cái gì của em chứ? Nói nhanh, muốn đem em làm hỏng chỗ nào?"

"Chính là chỗ đó nha, anh đâm mạnh vào hoa huyết của người ta.... Không biết đâu. Không biết a."

"Ha ha, em không nói ra, anh làm mà biết? Nói đi, anh hiện tại đang yêu em ở đâu?"

"Ai nha. Không nói."

"Vậy anh không cho em nữa ——" Giọng nam nói xong, liền nghe ‘ xuy ’ một tiếng, giống như tiếng pít-tông rút ra khỏi mặt nước.

Nữ nhân kia lập tức kêu to."Đừng á. Nhanh lên một chút cho em."

"Nói đi, em nói đi, em muốn anh làm tình với em ở đâu?"

"A... anh cho em đi, đâm mạnh vào cửa em đi ——"

"Không được, cái gì ..., nghe âm sâm sâm, anh muốn dương * nuy rồi——" Giọng nam dâm dăng vang lên.

"Á, anh... Yêu em đi, đâm mạnh vào hoa huyệt của em đi!"

Động tác đâm vào cửa người đàn ông chột mạnh lên, tiếng nước “lẹp nhẹp” vang lên, tiếng va chạm vào nhau càng lúc càng nhanh hơn, càng lớn hơn, người đàn ông ra sức lướt động, tục tĩu thêm những từ dâm dăng."Em thật là dâm dăng! Lẳng lơ như vậy! Thoải mái chưa này, thoải mái chưa này ——"

"A a a —— sẽ bị người khác —— nghe được —— a —— sát vách —— có người ——"

Thanh âm làm tình càng diễn càng ác liệt, so với tiếng trống không biết làm tim người nhảy gấp bao nhiêu lần!

"Ha ha ha ha, đương nhiên là có người, còn là nữ nhân, đang cỡi quần đi tiểu kia ——" Giọng người đàn ông ngông cuồng nói, vừa làm tình với người đàn bà trong ngực, vừa nghĩ đến cô gái sát vách!

"Ghét, không được nghĩ đến người con gái khác ——" Giọng cô gái nũng nịu, ngâm nga "A...!"

"Anh không chỉ có nghĩ, còn muốn ——"

"Anh còn muốn thế nào, còn đủ sức muốn chơi nữa a ——" Giọng người phụ nữ dâm dặt.

"Ha ha ——" Người đàn ông cười một tiếng, kêu lên."Mỹ nữ bên trong kia ơi, đi tiểu một chút, đợi anh đến đây, sẽ làm cho em thấy sướng a ——"

Như Y thật muốn mắng cho tên cuồng dâm kia một trận, nhưng cô biết nếu đôi co như vậy, hóa ra cô là đứa ngốc rồi. Gặp phải loại chuyện như vậy, mắng hán, người đàn ông kia lại tưởng cô đang gọi ý với hán? Hán sẽ càng vui vẻ hơn!

Cho nên cô vội vàng chỉnh trang lại quần áo, chuẩn bị rồi đi!

Nhưng cô không biết đã làm ra chuyện tốt gì, người cứ nóng ran lên, đó là một loại xao động chưa từng có, hô hấp của nàng cũng dồn dập hẳn lên ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Băng và lửa hành hạ.

Hơn nữa, hai chân của cô có chút nhũn ra, chóng mặt, gương mặt cũng nóng lên, nghe thấy tiếng rên và tiếng vật lộn, hình ảnh dâm mị trong đầu càng thêm kích thích cô.

“Ôi chào, người đẹp sao lại không lên tiếng? Có phải vì làm chuyện này thích quá? Vậy để anh trai cho em nghe tốt một chút, dù sao anh trai cũng là cao thủ, xem một chút anh có mạnh mẽ không?” Nói xong, hán lại sử dụng sức lực toàn thân tụ lại một chỗ, tấn công cô gái kia!

Âm thanh vang vô cùng, đặc biệt lớn.

“Người đẹp, nghe được không? Anh đây rất lợi hại, chờ một chút, anh giải quyết xong tiểu hoa lăng này, sẽ tới phiên em – ha ha – chỉ cần nghe âm thanh này cũng đủ biết rõ tiểu X rất mạnh mẽ!” Người đàn ông càng nói càng có sức, cùng người phụ nữ không ngừng tạo thành tiếng va chạm thân thể!

Nhan Như Y tức giận đến muốn cầm lấy cục gạch nện lên đầu tên súc sinh này, mẹ nó, thậm chí khiêu khích tới cô nải nải trên đầu cô rồi!

Chỉ là tức thì tức, nếu bây giờ cô sang phòng bên cạnh tìm đôi cầu nam nữ bên cạnh nói chuyện ngu ngốc, chỉ sợ cô mới là người chịu thiệt!

Ngay khi cô chuẩn bị mở cửa để rồi đi_

Chỉ nghe cánh cửa bị đung một cái, tiếp theo là âm thanh đàn ông và phụ nữ trêu đùa, theo đó là tiếng cánh cửa “nhảy đập, nhảy đập” vang lên.

Sắc mặt Nhan Như Y đại biến, dùng sức đẩy cánh cửa. “Này, mấy người tránh ra!”

“Ha ha, thanh âm nói chuyện của em gái thật dễ nghe, tiểu động tình lát nữa lên giường, tiếng nói lại càng dễ nghe hơn, ha ha, em gái nói gì, anh nghe_”

Sau đó, trọng lượng trên cửa phòng rời đi, Như Y thuận lợi đẩy cửa nhà vệ sinh. Không ngoài dự đoán, cô nhìn thấy hai người nam nữ đang dính chặt vào nhau, nam nửa người trên quần áo chỉnh tề, phía dưới quần jean rõ ràng mở ra, thắt lưng mở ra một lỗ hổng lớn.

Lộ ra vị trí gì, không cần nói cũng biết!

Còn về người phụ nữ, áo váy mát mẻ được nhắc lên, che phủ nơi kết hợp thân mật của hai người.

Hiện tại, hình ảnh cấp độ A chân thật xuất hiện trước mắt Nhan Như Y!

Cảm giác đầu tiên của cô là ghê tởm, nhưng cảm giác thứ hai là toàn thân nóng ran. Cô cảm giác mình như lạc vào hai tầng băng hỏa, tinh thần và thể chất đi vào hai thái cực!

“Hừu...” Người đàn ông nhìn cô thoi một cái huyết sắc. “Cô nàng này, đáng người thật tốt, có muốn hay không chơi đùa cùng nhau, ném thử một chút lợi hại của anh, nhất định cả đời em không quên!”

Cái này nếu ở bên ngoài, cô nhất định mắng hần là đồ đầu heo, nhưng ở nơi nơi thì không thể!

Cô vẫn tiếp tục ‘nhẫn nhịn không lên tiếng’!

Nhưng mà, cô nhịn, đối phương cũng không từ bỏ ý đồ, bắt lấy cổ tay của cô, kéo cô vào!

“Anh buông tôi ra, tôi không chơi, bạn trai tôi đang chờ ở ngoài!” Sắc mặt Nhan Như Y đại biến, hô to. Nhưng cô cũng không biết vì sao, giống như ác mộng, một chút khí lực cô cũng không có!

“Bạn trai đang ở bên ngoài, như vậy chơi mới kích thích, ha ha_”

Thấy hần không chịu buông mình ra, Như Y lập tức dùng sức đánh vào người đàn ông trước mặt, đồng thời hướng ra ngoài cửa kêu cứu. “Lão công, anh vào đây nhanh lên, lão công_”

Như Y cái khó ló cái khôn, thứ nhất có thể dọa chạy đối phương, thứ hai hi vọng ngộ nhờ có người nghe được hai chữ ‘lão công’, cho là gọi mình, liền đi vào!

Nhưng nơi này là nơi nào, là hộp đêm, tiếng nhạc bên ngoài đều đã át hết tất cả âm thanh!

“Người đẹp, lát nữa em phải cẩn thận hưởng thụ lão tử, nhất định sẽ làm em sung sướng!” Người đàn ông tự đắc nói.

Thân thể Nhan Như Y ngày càng mềm, đầu càng choáng váng, cô đột nhiên nghĩ đến Hoắc Doãn Văn, hi vọng anh có thể giống như mấy lần trước, vào lúc cô cần sự trợ giúp, anh liền xuất hiện, giải quyết tất cả vấn đề của cô_

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nhan Như Y nhìn mặt người đàn ông kia cách mình càng gần, cười đến càng ngày càng đáng ghét, hai tay đưa về phía mình, muốn bắt lấy thân thể của cô_

“A_” Cô nhắm hai mắt lại kêu to!

“Người dám động vào cô ấy thử xem!” Giọng nói uy hiếp của Hoắc Doãn Văn vang lên, âm thanh của anh giống như từ Bắc Cực truyền tới, rét lạnh thấu xương, làm người ta sợ hãi, thể hiện sự uy hiếp.

Nhan Như Y nghe thấy âm thanh quen thuộc thì nước mắt trong nháy mắt chảy ra!

Anh thật sự xuất hiện!

“Người là ai?” Người đàn ông đánh bạo hỏi, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

“Ta là ai, lát nữa người sẽ biết!” Hoắc Doãn Văn để lại cho hần một câu nói sâu xa, sau đó kéo Nhan Như Y vào vòng tay của mình.

Nhan Như Y ôm chặt lấy Hoắc Doãn Văn, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, cô muốn cảm ơn anh, nhưng cô lại khóc, cái gì cũng không thể nói! Cô đem gò má vùi vào ngực của anh, đem sức nặng toàn thân đặt lên người anh!

Cô cảm thấy anh đang giữ chặt mình, nhưng hai chân giống như không phải của cô, không thể đi được. Chợt, cô cảm thấy mình bị nâng lên, sau đó rời khỏi toilet_

Lúc đi ra khỏi toilet, cô cảm thấy có mấy người đàn ông bước vào, sau đó liền nghe thấy tiếng đánh đấm, còn có tiếng kêu thảm thiết của đàn ông và tiếng là của hoảng hốt người phụ nữ_

Sau đó, cô biết mình đã đi ra ngoài, gió đêm có phần lạnh lẽo, cô cảm thấy thoải mái, rốt cuộc có thể mở mắt!

Cô nhìn thấy mặt anh gần trong gang tấc, nhưng nét mặt anh tức giận, rất đen, giống như lá bài át bích K trong bài poker!

Cô mặc kệ anh bày ra sắc mặt gì cho mình, cô cũng muốn cảm ơn anh!

“Cảm ơn anh_”

“Im lặng.” Anh quát cô, cũng không nhìn cô!

Anh rất hung dữ, cô muốn xuống từ trên người anh, nhưng trong thân thể cô giống như có một loại độc làm cô muốn hôn anh, càng dán vào thân thể cường tráng của anh cô càng cảm thấy thoải mái!

Cô thấy anh mở cửa ra, sau đó nhét mình vào trong xe!

Cô ngồi vào trong chỗ ngồi, rời đi ngực của anh cảm thấy rất không thoải mái, trống rỗng, hiện tại cô chỉ muốn ôm chặt anh!

“Tổng giám đốc Hoắc_” Cô nghe được chính mình gọi anh, giọng nói mỏng manh, có chút làm nũng, giống như giọng nói của Lâm Chí Linh, ngay cả chính mình nghe xong, xương còn có chút mềm, cô không biết mình có thể phát ra âm thanh nũng nịu như vậy!

Trời ạ, sao cô có thể phát ra được loại âm thanh này? Tại sao lại như vậy?

Cô cảm thấy nghi ngờ, sao cảm thấy cơ thể mình rất nóng, dưới thân cũng rất nóng, còn cảm thấy có chút ươn ướt!

Mặc dù cô còn là xử nữ, nhưng cô hiểu cảm giác này là gì, cô cần đàn ông!

Sau khi bước vào thời kì trưởng thành, nơi tư mật của cô, thường có chút ươn ướt, đặc biệt là khi nhìn những nụ hôn nồng nhiệt trên tivi, miêu tả trong tiểu thuyết tình yêu, nơi tư mật của cô cũng khẽ run theo, thậm chí lúc ấy còn đặc biệt co rút lại, cảm giác đó khiến cô vừa khổ sở vừa thoải mái!

Đối với cảm giác này, lúc trước cô còn có thể không chế, nhưng bây giờ cô lại không thể, càng ngày càng cảm thấy ươn ướt, trong đầu đều là hình ảnh và âm thanh trong tivi, trong lòng cô có một loại khó mở miệng_

Cô chợt muốn đoạt lấy đàn ông, rất muốn_

Đáng chết, nhất định có người bỏ thuốc cô rồi!

Cô có thể chắc chắn_

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Rầm_” Hoắc Doãn Văn đóng cửa xe lại, chỉ nghe âm thanh cũng biết anh tức giận bao nhiêu.

“Hiện tại, có phải em rất hài lòng hay không, em rất vui vẻ khi gặp trường hợp này đúng không, để cho đàn ông nói những từ ngữ dễ tiện với em, nói một ít lời bần thiêu hạ lưu, em cảm thấy đặc biệt sáng khoái, đặc biệt vinh hạnh, đặc biệt có mặt mũi, cảm thấy mình rất quyến rũ, đúng không?” Hoắc Doãn Văn liên tiếp nói ra từ ngữ khinh bỉ, những câu nói giống như mũi nhọn, sắc bén, ngoan độc!

“_Em không có!” Cô yếu đuối trả lời.

“Đáng chết, em không có! Nếu không phải anh kịp thời phát hiện tình huống không đúng, bây giờ người đàn ông đó đã được như ý rồi!” Hoắc Doãn Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đáng chết, bạn trai của em đâu rồi? Anh ta ở đâu?”

“...” Cô trầm mặc không nói, Cao Hải không phải bạn trai cô.

“Đáng chết_” Anh lại dùng lực nói ra hai chữ nguyên rủa, sau đó dùng sức ấn còi ô tô, xe phát ra âm thanh chói tai.

“Làm phiền anh, đưa em về nhà!” Nhan Như Y ngồi thật đang hoàng ở vị trí phụ, đôi tay nắm chặt đặt ở trên đùi.

Cô hiện tại vô cùng khó chịu, giống như có con kiến nhỏ bò loan trên người cô, hơn nữa cô cảm thấy có một luồng nhiệt chảy ra từ cơ thể mình, cô rất sợ không cẩn thận lại làm bản nệm ghế trong xe! Hơn nữa cô rất sợ hãi, loại thuốc này có thể làm cho cô chết không!

Hoắc Doãn Văn trầm mặc không nói khởi động xe, tốc độ đặc biệt nhanh, một chút liền hòa vào dòng xe cộ!

Anh ép buộc mình không nhìn cô, nếu không anh nhất định sẽ tức giận mà bóp chết nha đầu này. Hiện tại, anh có chút sợ, nếu anh không ở lại toilet thêm mấy phút, nếu anh không chú ý tới các cô gái từ trong phòng rửa tay đi ra nói chuyện, vậy tình huống bây giờ sẽ thành thế nào!

“Ư...Ư...Ư...” Chống đỡ cái trán trên cửa kính xe, Nhan Như Y không thể khống chế mong muốn trong thân thể mình biến thành tiếng rên rỉ.

Hoắc Doãn Văn phát hiện ra điều khác thường, vội đem xe dừng lại một bên, nghiêng người xem xét cô. “Em làm sao vậy?”

“...” Nhan Như Y ép buộc mình không được lên tiếng!

Anh lo lắng vén sợi tóc trên mặt cô, đầu ngón tay đúng lúc chạm phải gò má nóng của cô. “Em làm sao vậy, tại sao lại nóng như vậy...” Hoắc Doãn Văn lấy mu bàn tay chạm vào mặt cô.

Sự đụng chạm của anh khiến cô rất thoải mái, làm cho cô muốn nhiều hơn, nhiều hơn, rất sợ anh rời đi, Nhan Như Y xoay người lại, đâm đầu vào ngực anh. “Tổng giám đốc Hoắc, em rất khó chịu, anh ôm em một cái, có được hay không...”

Nhìn cô ở trong lòng mình run run, miệng mềm mại cầu khẩn, anh liền hiểu rõ vấn đề. “Em đã uống thuốc à?”

“Hu hu, vâng, em uống thuốc,... cái gì em cũng không biết, em chỉ biết bây giờ em rất khó chịu, tổng giám đốc Hoắc, em phải làm gì đây!” Nhan Như Y vừa khóc vừa nói đứt quãng, thật ra cô muốn nói cô thật sự đã uống thuốc, nhưng cô cũng không phải tình nguyện uống, cũng không biết uống lúc nào. Nhưng cô suy nghĩ lung tung không biết thể hiện ý kiến chính xác như thế nào. Mà uống thuốc thế nào, giống như không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là cô muốn anh ôm!

Cô không bị khống chế, đôi môi run rẩy hôn loạn anh, thân thể mềm mại cũng không ngừng lộn xộn trên người anh, kiều mị gãy dựa...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngoài dự đoán

"Em thật không nói nổi ——" Hoắc Doãn Văn gầm nhẹ một tiếng, dùng tay đẩy cô ra!

Lưng của Nhan Như Y đập mạnh vào cửa xe, đầu cũng đập vào khung cửa sổ xe, phát ra ‘rầm’ một tiếng, có thể thấy anh đã dùng sức rất mãnh liệt!

"A ——" Nhan Như Y ôm đầu, òa khóc vì đau. Cô hiện tại thì tốt rồi, cơ thể khó chịu một cách khổ sở, không chỉ có thân thể nóng như lửa đốt, cả đầu cũng đau đến muốn nứt ra năm bảy mảnh!

Hoắc Doãn Văn rất không nguyện ý tin tưởng nhìn cô, giận dữ chất vấn. "Cô không phải chỉ là đi hộp đêm uống rượu thôi sao, sao lại uống cả thuốc kích dục. Cô nói cho tôi biết, cuối cùng ranh giới cuối cùng của cô ở đâu. Còn chuyện gì là cô không dám làm?"

Cô đang phiền não vì khó chịu đang dày vò cơ thể, còn thêm anh chỉ trích, cô khó chịu. "Hoắc tổng, cuộc sống riêng của tôi, tự tôi quyết định.
Ngài yên tâm, tôi sẽ không để ảnh hưởng đến công việc."

Hoắc Doãn Văn âm thầm nắm chặt quả đấm, nét mặt tỏ ra tức giận cực điểm "Rất tốt, cô nói tốt lắm." Anh cắn răng nghiêng lợi.

"A." Một luồng khí nóng đột nhiên đẩy lên trong cơ thể cô, cô không thể khống chế ngậm nga khẽ!

Ngực cô càng lúc càng trướng căng khó chịu, dường như muốn phá áo ngực của nàng để tung ra ngoài, đầu vú càng lúc càng kích đau. Cô không còn biện pháp, thoáng nghiêng cơ thể, tránh tầm mắt của anh, nhẹ đưa tay lên vân vê, xoa dịu đầu nhũ hoa!

Bất ngờ, khi cảm nhận được sự vuốt ve dịu dàng nơi bàn tay của chính cô, bầu ngực trướng sưng từ từ trở nên mềm mại, cô cảm thấy rất thoải mái!

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang nhăn nhó vì khó chịu, cũng đang giãn ra, chậm rãi hưởng thụ trong lòng biếng mê ly, khuôn miệng nhả ra âm thanh mê luyến, vừa khát khao tình dục vừa nhẹ nhàng vui vẻ. "Ừ. Ừ."

Nhan Như Y lúc ấy không còn biết mình đang làm gì nữa, bộ dạng rất mê người, chọc người tội phạm!

Cơ thể của Hoắc Doãn Văn thoáng xao động, miệng đắng lưỡi khô, bên dưới từ từ đứng lên! Đáng chết, anh tại sao có thể đối với một cô gái lẩn lộn vì uống phải thuốc kích dục mà phản ứng mãnh liệt như vậy. Mặc dù, từ nào đến giờ anh vẫn luôn bị cô hấp dẫn, muốn làm tình với cô, nhưng không phải bằng cách này!

Vì muốn cắt đứt dục vọng, anh khởi động xe, tập trung lái xe!

"A. Ừ." Không thể khống chế lí trí, Nhan Như Y rên rỉ ngày càng lớn. Cơ thể khát tình càng lúc càng nóng phỏng như hỏa diễm son, động tác tự thỏa mãn không còn đáp ứng được đòi hỏi của sự dày vò từ thuốc kích thích.

Y phục của cô bắt đầu nhón nháo, cô đưa tay cời từng chiếc nút, bày ra trước mặt người đàn ông bên cạnh khuôn ngực vun tròn sáng loáng, không chỉ

làm bất cứ gã đàn ông nào nóng mình, mà còn khiến bao cô gái ganh tị! Tay cô bắt đầu rời bỏ bộ ngực no tròn, lần dò xuống phía dưới, không ngừng xoa nắn phần bụng dưới ——

Nhan Như Y mê loạn, dòi cơ thể lần tìm về phía mùi nam tính. Hai cánh tay trắng như tuyết như con rắn quấn lên người Hoắc Doãn Văn, cô mê hoặc đong đưa theo cử động của anh, hơi thở mang theo hơi rượu và hương con gái phả nhẹ vào mặt anh ——

"Két ——" Hoắc Doãn Văn khần cấp thắng xe, bánh xe ma sát mặt đất đột ngột phát ra thanh âm chói tai!

Hoàn hảo, đoạn đường khá vắng vẻ, nếu không khi xe đột ngột dừng lại, có thể xảy ra tai nạn giao thông hỗn loạn!

"Em có biết em đang làm gì sao?" Hoắc Doãn Văn giữ lấy tay cô, cúi đầu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích thích của cô đang trở nên kiều mị.

"Em hiểu biết rõ ——" Nhan Như Y gật đầu một cái. Cô biết mình đang làm gì, cô đang cực kỳ khó chịu, cô cần anh giải tỏa giúp cô.

"Em biết rõ anh là ai sao?" Anh lại hỏi cô

"Em biết rồi!" Cô run rẩy cánh môi, hơi thở mong manh nói. Gương mặt không kìm chế nổi, dán lên mặt anh. Cô dĩ nhiên biết anh là ai. Anh là Hoắc Doãn Văn, nếu như hôm nay cô phải cần một người đàn ông, cô nguyện ý người này là anh!

Hoắc Doãn Văn lần nữa đẩy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra, nắm đầu vai của cô, kéo giãn cự ly giữa hai người ra, để cho cô có thể thấy rõ mình. "Em xem, anh là Hoắc Doãn Văn, không phải bạn trai của em."

"Em hiểu biết rõ ——" Nhan Như Y tức tưởi, lẽ nào cô biểu đạt còn chưa đủ rõ ràng sao? Anh thế nào còn hỏi lại. Cô hiện tại rất cần anh, nếu không thân thể cô nhất định sẽ bị dục hóa thiếu khô, nướng đến chết!

Anh hiểu được cô hiện tại rất cần gì, nhưng anh cũng không muốn lợi dụng lúc cô gặp khó khăn. "Em đưa số điện thoại của bạn trai cho anh?"

Nhan Như Y tròn mắt, anh muốn đem cô giao cho người khác?

"Không cần, em không muốn ——" nói xong, Nhan Như Y liều mạng, vùi đầu vào ngực Hoắc Doãn Văn, đôi tay mềm mại ôm lấy cổ anh, cái miệng nhỏ vụng về ngậm lấy môi anh ——

***** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Không có kinh nghiệm hôn ai, cô nhất định sợ rằng va phải môi anh, tâm trạng thắc thỏm chuẩn bị đôi môi sẽ đau đớn vì bị thương!

Nhưng vừa chạm vào đôi môi anh, cô mới biết hóa ra môi anh cực kỳ mềm mại, mang theo hương vị của rượu vang cao cấp, làm cô ngây ngất say!

Bờ môi của anh chợt động, cô cho là anh muốn xua đuổi cô, Nhan Như Y lại càng ra sức ma sát hai bờ môi với nhau, điên cuồng gặm, muốn hòa trộn nước miếng của mình với vị ngọt của anh ——

Cô muốn hôn anh, hôn nhiều hơn ——

Hoắc Doãn Văn dừng lại 1-2 giây, sau đó chợt đổi khách làm chủ, một tay giữ chặt đầu cô, đôi môi bắt đầu cạy mở miệng cô, không chế chủ quyền đoạt đất ——

Nếu cô đã thể hiện đến mức độ khát khao anh đến vậy, anh cũng không cần khách khí nữa, dù sao cô cũng không để tâm, anh tại sao còn phải khách chế mình? Có lẽ sau khi chiếm đoạt được cô, anh sẽ không chế được tình cảm của mình, anh sẽ không cảm thấy cô có cái gì hấp dẫn người!

***** Cơ Thủy Linh sáng tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y cũng không biết đã trải qua mấy lần lên lên xuống xuống, chỉ biết mình liên tiếp đạt đỉnh vui vẻ, sau đó lại từ từ trượt xuống! Chỉ biết cô bị anh dày vò vằn vữa, mỗi một lần vừa làm cho cô khổ sở vừa khoái hoạt. Anh không ngừng thay đổi tư thế, nắm chặt trong tay lý trí của nàng!

Cô không biết mình đến khách sạn khi nào, chỉ biết lúc cô mờ mắt, nằm thoải mái trên giường lớn, mà anh để trần nửa người trên, hạ thân đang đắp cái mềm màu trắng, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường, lẳng lặng hút thuốc!

Từ chân mày nhíu chặt của anh, cô có thể thấy được anh đang phiền lòng, hiện tại có chuyện khôn nhiều anh.

Trực giác, cô biết mình là nguyên nhân gây ra khổ não cho anh ——

Uncle từng nói, anh là người đàn ông thâm trầm, một khi quyết định chuyện gì cũng sẽ không dễ dàng thay đổi. Mà anh cũng thừa nhận, anh sẽ không chia tay bạn gái, cho nên, trực giác của cô không sai!

Sợ rằng, lúc trước anh không nghĩ tới cô, vẫn còn là xử nữ!

Cô ngọ nguậy, đánh động anh. Anh nhìn cô. "Em đã tỉnh?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Quần áo xóc xếch.

Tất cả xảy ra quá nhanh, lúc trước cô và anh còn xảy ra tranh cãi, thế nhưng vì thuốc, hai người nảy sinh quan hệ xác thịt!

Việc đòi khó đoán!

Chỉ là, đây là việc ngoài ý muốn, ngoài ý muốn cũng chỉ là đoạn nhạc đệm, nhạc đệm thì không thể thay đổi giọng chính.

“Ừ” Một buổi tối buồn thả làm cô rất mệt mỏi, không muốn động đây! Cô chỉ im lặng nằm ở đó, một bên gò má dán vào chiếc gối màu trắng, ánh mắt miễn cưỡng nhìn anh!

Hoắc Doãn Văn ấn thuốc lá vào chiếc gạt tàn, nghiêng thân thể, ánh mắt phức tạp nhìn cô, vẻ mặt cũng thâm trầm. “Anh muốn... chúng ta cần nói chuyện một chút...”

“Nói chuyện gì? Là chuyện tiền bạc sao?” Cô lo lắng nhìn anh, đôi tay cũng đặt ngang trên giường, tựa đầu, thân thể trắng như tuyết tạo nên hình dáng đẹp mê người. Cô không có ý che giấu cái gì, anh dù sao cũng đã nhìn qua thân thể cô, bây giờ không cần che chắn quá nhiều!

Hoắc Doãn Văn kinh ngạc không nghĩ rằng cô lại nói như vậy, dừng lại mấy giây, sau đó nhẹ nhàng nói. “Dĩ nhiên có thể có tiền, anh sẽ cố gắng đền bù em!”

“À?” Nhan Như Y lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, mắt mở thật to. “Anh không phải cho em tiền sao? Không đúng, như vậy anh sẽ chịu thiệt, phải là em đưa tiền cho anh!”

Hoắc Doãn Văn lại một lần nữa kinh ngạc, không ngờ cô lại nghĩ như vậy. Như một trò cười, cô lại muốn cho anh tiền. “Không hiểu em đang nói cái gì!”

Mặc dù còn muốn nằm trên giường, nhưng cô vẫn chống đỡ ngồi dậy, dùng chăn bao lấy thân thể mình, chuẩn bị nói suy nghĩ của mình cho anh. “Tôi hôm qua em gặp phiền toái, cho nên nếu thật sự như lời nói, thì em phải bồi thường cho anh... Dù sao...” Cô nói chậm lại, ánh mắt thành thực nhìn anh, nửa đùa nói. “Dù sao, tôi qua anh cũng rất mệt.”

Thật ra thì, đàn ông ở trên giường rất cực khổ, phải không ngừng bỏ ra thể lực, phụ nữ thì hưởng thụ rất nhiều. Điều này cũng thông qua thực tế tối qua, cô mới được lĩnh hội!

Lời này khiến Hoắc Doãn Văn không vui nhún mày, hỏi cô. “Em coi anh là Vũ Nam sao?”

Vậy em coi anh là cái gì? Cho anh tiền, chẳng lẽ không đúng coi em giống kỹ nữ? Nhan Như Y chất vấn trong lòng.

Chỉ có điều lời này chỉ có thể để trong lòng. Nói ra làm gì? Nói ra sẽ khiến anh tưởng cô muốn nhiều hơn, ngoại trừ muốn tiền, đồ vật. anh sẽ cho rằng cô là người si nói mộng!

Mà cô cũng không nhớ muốn cái gì, cho nên khiến mình phức tạp hơn trong tình huống này!

“Ha ha, nếu như anh không muốn tiền cũng tốt, em còn đang lo lắng, có thể đưa cho người đàn ông có địa vị cao như anh bao nhiêu tiền, quá ít thì không được, mà nhiều hơn thì em không có. Nếu như anh không cần tiền, vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều!” Cô cười hi hi nói, còn mừng thầm một phen.

Nhìn dáng vẻ không quan tâm của cô, Hoắc Doãn Văn hít sâu một hơi, sau đó nói vào vấn đề trọng tâm. “Anh không biết có phải em không quan tâm thật không, hay chỉ là giả bộ không quan tâm, Như Y, chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc về vấn đề này, em không thấy sao? Em vẫn còn là xử nữ...”

“Cái này thì sao chứ? Không phải người phụ nữ nào cũng quan tâm tới lần đầu của mình?” Cô nhún vai một cái, cười một tiếng nhẹ nhõm. “Tổng giám đốc Hoắc, bây giờ là năm nào rồi, không nên phức tạp hóa vấn đề này! Nếu như anh thật sự không cần bồi thường, vậy chúng ta tiếp tục duy trì quan hệ ông chủ và nhân viên là được rồi. Chuyện này ai trong chúng ta cũng đừng coi trọng quá, OK?”

Cô lại thể hiện không quan tâm, không để Hoắc Doãn Văn cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại là không thoải mái, rất tức giận.

Nhưng cô không muốn cầu xin cái gì, đòi với anh không phải tốt hơn sao? Anh còn không hài lòng về cái gì đây? Anh rốt cuộc... rốt cuộc muốn cái gì đây?

Buồn bực như làn sương mù, quanh quẩn trong đầu anh, không xua đi được...

****Tác phẩm mới của Cơ Thùy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

“Hôm qua em ở cùng với ai? Người ta cho em thuốc, em liền ăn hả?” Cô là xử nữ, không có suy nghĩ để cho người khác bỏ thuốc!

Nhan Như Y biết vấn đề nhất định là ở trong thuốc của Cao Hải, tên khốn Cao Hải, Khi cô quay về nhất định giải quyết anh ta. “Chuyện này đúng là lỗi của em!”

“Sau này còn đi uống rượu nữa không? Em cần bản không để ý bị người khác hãm hại!” Anh hỏi cô.

“Sẽ không đi nữa!” Tới qua nhìn thấy hình ảnh đó trong nhà vệ sinh, cô liền quyết định sẽ không bao giờ tới đó nữa. “Bây giờ không còn sớm, em phải dậy!” Nhan Như Y nhìn đồng hồ, di chuyển thân thể đau đớn xuống giường.

Có được lời cam đoan của cô, trong lòng Hoắc Doãn Văn coi như thoải mái, nhìn động tác cứng ngắc của cô, nhìn thân thể trắng như tuyết tràn ngập dấu ấn do mình gieo lên, anh hỏi. “Thật sự em không có yêu cầu gì sao? Nếu như bây giờ em yêu cầu với anh, anh cho em một cơ hội!”

“Em không cần tiền, đừng tưởng dùng tiền nhục nhã em!” Cô đưa lưng về phía anh nói, bây giờ cô không biết anh đang dùng bộ mặt gì để nhìn cô.

Là cười khúc khích? Là giả nai? Cô có chút không thể kiên nhẫn.

Nhưng cô không có quyền đau khổ, không có quyền tức giận với anh, bây giờ phải đối mặt với anh như thế nào, đây đúng là một việc khó khăn!

“Em đừng hiểu lầm, anh không có ý nói tới tiền, chỉ cần em nói, cần anh giúp việc gì, chỉ cần em mở miệng!” Anh dừng một chút, sau đó nói ra tiếng lòng mình. “Như vậy, anh sẽ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút!”

Nhan Như Y chợt quay người lại, liền đổi sang gương mặt làm nũng. “Có thật không? Em có thể đưa ra bất cứ yêu cầu nào sao?”

“Ừ!” Anh gật đầu một cái.

“Vậy trả lại công bằng cho em, chuyện ngày hôm qua căn bản không phải là lỗi của em!” Nếu cô có chuyện cần cầu xin anh, thì chính là chuyện này rồi!

Hoắc Doãn Văn không đồng ý với cô, chỉ nghiêm mặt nhìn cô một hồi lâu, mới hỏi ngược lại cô. “Vậy anh phải trả lại công bằng cho em thế nào?”

“Anh phải khẳng định là em đúng, chuyện này căn bản không phải lỗi của em!”

“Sau đó thì sao? Anh phải làm sao? Nhận lỗi với em trước mặt mọi người?” Anh nhẫn nại hỏi ngược lại cô.

Được phó tổng giám đốc nói lời xin lỗi? Hình như chuyện không phải như vậy. Cô lắc đầu một cái.

“Đó là bắt thư kí phải từ chức?” Anh lại hỏi.

Như Y suy nghĩ một chút, theo trực giác lắc đầu. “Em chưa từng nghĩ tới chuyện đập vỡ chén cơm của người ta, hơn nữa năng lực làm việc của cô ấy cũng rất tốt, em cũng muốn anh dùng thư kí tốt!”

“Không sai, cô ấy là thư kí rất có năng lực!” Hoắc Doãn Văn gật đầu.

Trong đôi mắt của Nhan Như Y lập tức nổi giận. “Anh thừa nhận đi, căn bản là anh đang che chở cô ấy, như vậy là không công bằng đối với em.”

“Em sai rồi!” Hoắc doãn Văn nói với cô ba chữ.

“Em sai chỗ nào? Em không sai!” Chuyện này, cô lại tức giận rồi!

“Nếu như chỉ là ông chủ của em, anh cũng không biết nói cái gì với em, chỉ chờ em tự mình hiểu. Nhưng nếu như ngoại trừ quan hệ ông chủ và nhân viên, vậy bây giờ anh có thể nói cho em biết, lí do em sai rồi!” Hoắc Doãn Văn trực tiếp di chuyển thân thể, nghiêng về phía cô, chuẩn bị giải thích tốt cho cô.

“Anh nói đi, em sai chỗ nào?” Cô xem xem anh có thể nói cái gì, Nhan Như Y kéo cao chân, che kín thân thể mình. Bây giờ là bàn công việc, không phải lúc lộ ra cơ thể!

“Công việc phiên dịch là do em phụ trách, nếu như em không lập tức xử lí tốt, dĩ nhiên anh truy cứu trách nhiệm của em. Tốt, em phát hiện thư kí có ý đưa tài liệu cho em mượn, sau đó em nói cho anh biết, là ông chủ, anh tất nhiên sẽ xử lí chuyện này_”

“Nếu anh đã có tính toán,tại sao lại nói trong chuyện này là em sai? Em không hiểu, cho dù thế nào cũng không hiểu_”

“Anh xử lí cô ấy như thế nào, nhất định anh phải nói cho em sao?” Anh hỏi cô một câu!

Lúc này, Nhan Như Y á khẩu, không trả lời được. Đúng vậy, anh là ông chủ của công ty, cũng không phải mấy bác gái ngoài chợ, sao lại nói những chuyện này cho cô được chứ? Anh xử lí thư kí như thế nào, đây là chuyện của anh!

Mà cô tìm thư kí để cãi nhau, ném tài liệu, chuyện này đúng là cô sai!

Cô thật sự rất đàn!

Đĩ nhiên Hoắc Doãn Văn biết Nhan Như Y là một người thông minh, chuyện còn lại để cô tự hiểu. “Như Y, anh biết em thông minh, có thể làm, năng lực làm việc tốt, nghiệp vụ tốt, mọi mặt đều xuất sắc, cho nên trong công việc em rất kiêu ngạo, loại kiêu ngạo này khiến ông chủ rất thích_”

Anh nói đúng, trong công việc cô rất kiêu ngạo!

“Nhưng em cũng cần xử lí tốt quan hệ với các đồng nghiệp, đây cũng là một môn học rất quan trọng. Mâu thuẫn giữa em và đồng nghiệp, cảm phải tự mình xử lí tốt, mà không cần dựa vào ông chủ, như vậy quan hệ giữa em và đồng nghiệp sẽ càng không tốt_”

“Em hiểu, tổng giám đốc Hoắc!” Nhan Như Y gật đầu, buồn bực trong lòng cũng vui đi rất nhiều, quả thật năng lực làm việc của cô còn rất ít!

“Không có tâm tình khác chứ?” Anh hỏi cô.

“Không có!” Cô nói từ đáy lòng, sau đó chỉ chỉ phòng tắm. “Tổng giám đốc Hoắc, anh muốn tắm trước, hay tôi trước!”

“Thật sự em không có yêu cầu khác?” Anh lại hỏi thêm một câu.

“Em vừa nói yêu cầu của mình rồi!”

“Cái vừa rồi không tính!” Hoắc Doãn Văn lắc đầu.

Tầm mắt của Nhan Như Y không khỏi rơi vào cánh tay của anh, ánh mắt liền trở nên mềm yếu. “Em có thể nhắc lại sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy anh có thể không hút thuốc phiện nữa!”

Hoắc Doãn Văn nhìn cổ tay mình một chút, nhìn về phía cô, suy nghĩ một chút. Gật đầu một cái!

“Được rồi, em không có yêu cầu khác_” Nói xong, cô lại muốn tiến vào phòng tắm!

“Như Y_” Hoắc Doãn Văn gọi cô, giọng nói cũng trở nên nặng nề.

Giọng nói nặng nề kích động lòng của cô. “Tổng giám đốc Hoắc, em cũng không giận với anh, em cũng đã nghiêm túc suy nghĩ. Ngày hôm qua, nêu không phải là anh thì cũng là người đàn ông khác. Là anh giúp đỡ em, chỉ là bởi vì lần đầu tiên của em, nên anh muốn bồi thường. Nhưng là anh giúp em, dĩ nhiên em không cần anh bồi thường. Mặt khác, chuyện này cũng là ngoài ý muốn, chúng ta không cần chi vì một chuyện ngoài ý muốn, mà bỏ ra cái gì, thay đổi điều gì, được không?”

Cô nói rất thẳng thắn, cũng rất có đạo lí, cũng cắt đứt lời anh muốn nói!

“Vậy sau này em là phiên dịch viên của anh, anh là ông chủ của em, hi vọng chúng ta có thể chung sống vui vẻ!” Cô nói xong, cách đây không lâu, anh cũng nói với cô lời tương tự!

Hoắc Doãn Văn không nói gì thêm, chỉ nhìn cô đi vào phòng tắm_

Thật sự cô cho mọi chuyện đơn giản như vậy sao?

Không, chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Một mình đứng ở dưới vôi hoa sen, cô suy tư chút nữa bị chính mình chọc cười!

Cô cảm thấy mình là người phụ nữ ngu ngốc nhất thế giới, một kẻ lên giường với một ông chủ có tiền, người ta hỏi cô yêu cầu gì, thế nhưng cô lại cùng người ta quần áo lộn xộn bàn bạc công việc!

Cô thật sự rất khờ dại, không nhận được vì hành động của mình mà khen ngợi!

Nhưng nước mắt cô lại rơi xuống!

Bất kể cô lau như thế nào, cũng không lau hết, nước mắt cũng không ngừng rơi!

Cô chỉ có thể ngửa mặt lên, để nhiều nước ẩm rơi lên mặt cô, che giấu tất cả buồn phiền_

Tự hỏi, cô thật sự không có chuyện gì sao? Có thể thần nhiên đối mặt với anh?

Nghĩ đi nghĩ lại, tất nhiên là không thể, sau kinh nghiệm của ngày hôm qua, thứ cô vứt bỏ đầu phải chỉ mình tâm thần xử nữ, chỉ sợ đến trái tim cũng không còn thuộc về cô!

Nhưng cô có thể thay đổi điều gì? Cái gì cũng không thể thay đổi, mà cô cũng không có tư cách yêu cầu anh thay đổi!

Cho nên, tất cả chỉ có thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra!

Chỉ có như vậy, cô mới có thể giữ vững tôn nghiêm cuối cùng cả mình.

...

Lúc cô đi ra phòng tắm, anh đã mặc quần áo xong rồi! Anh muốn lái xe đưa cô về, mà cô trên người không có điện thoại cũng không có tiền, chỉ có thể đồng ý.

Mà khi vừa ngồi lên xe của anh cô liền hối hận, bởi vì trong xe có quá nhiều không khí ngột ngạt, cô nghĩ tới tất cả chuyện xảy ra trong xe vào tối qua, thì không có biện pháp không chế mặt đỏ tím đập!

Chợt trong đầu cô vang lên một lời kịch kinh điển_

“Lúc bạn đi vào là một cô gái, đi ra bạn trở thành một người phụ nữ.”

Lúc cô ngồi trong xe là một cô gái, ra ngoài liền trở thành một người phụ nữ!

Thì ra, khoảng cách giữa một cô gái và một người phụ nữ, chỉ là bản lĩnh lên xe và xuống xe!

“Nếu quả thật làm như việc gì cũng chưa từng xảy ra, đầu tiên sẽ phải thần nhiên đối mặt tất cả!” Anh lái xe, lại nói ám chỉ chuyện khác.

Không biết có phải vì cô đa nghi hay không, thế nhưng cô cảm thấy giọng điệu của anh có chút khiêu khích!

“Dĩ nhiên em có thể đối mặt, nếu không em sẽ không lên xe!” Cô cứng rắn nói.

“Vậy thì tốt, hi vọng em sẽ không quan tâm chuyện ngày tối hôm qua!”

Anh cứ không tin cô như vậy sao? Tại sao cô luôn có cảm giác có ý gì đó trong lời nói của anh!

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày đi!” Anh cho cô nghỉ!

Cô không cãi nhau với anh, cô cần nghỉ ngơi thật tốt, chỉnh đốn suy nghĩ, suy nghĩ hình thức cuộc sống về sau với anh_

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thuốc tránh thai và bao cao su.

“Được rồi, không cần cho người tới chăm sóc tôi!” Vào lúc cô bước xuống xe đã nhanh chóng nói.

“Anh cho rằng em cần người chăm sóc!” Trước đó, không phải nói cô bị sảy thai sao, vậy đây thật sự là một việc lớn!

Nhan Như Y làm sao biết được suy nghĩ của Hoắc Doãn Văn. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi lớn lên như một người bình thường, cũng không phải không biết tự chăm sóc chính bản thân mình, hơn nữa còn biết chăm sóc cả người khác, cho nên tôi không cần có người tới chăm sóc, hơn nữa cũng không quen_”

“Ừ, anh hiểu rồi!” Anh gật đầu.

“Ừ!” Cô gật đầu với anh, sau đó xuống xe!

Bởi vì bây giờ đã đến gần giờ làm việc, cho nên Hoắc Doãn Văn cũng không tiếp tục nán lại, quay xe, trực tiếp đi vào dòng xe cộ!

Nhìn xe anh đi xa, Như Y giống như binh sĩ vừa mới đánh giặc xong, bỏ giáp sắt xuống, cả người buông lỏng!

Cuối cùng trước khi đi tiếp, cô đứng ở dưới tầng thờ dài một hơi, lại đi tới quầy thuốc cách đó không xa, trong quần áo của cô còn hơn mười đồng, chắc đủ mua thuốc tránh thai?

Hiện tại việc cô cần phải làm là ngừa thai, thuốc tránh thai khẩn cấp phải gọi Dục gì đó!

Lúc đi vào quầy thuốc, Như Y còn ngượng ngùng, không dám đi đến quầy tránh thai, cũng không biết mở miệng mua thuốc tránh thai như thế nào!

“Muốn mua thuốc tiêu hóa sao? Hiện nay có mấy loại thuốc rất tốt, mọi người nói hiệu quả của thuốc này rất tốt!” Nhân viên bán thuốc nói!

“Không, tôi không mua cái này!” Nhan Như Y lúng túng lắc đầu một cái, sau đó đi từng bước tới quầy tránh thai!

Vào lúc cô đang xin lỗi, một cô bé đeo cặp sách, xem ra mới mười bốn mười lăm tuổi, sau đó không chút lúng túng nói. “Lấy cho tôi một hộp thuốc Dục đình!”

Một cô bé khác nói với cô bé. “Sao em lại uống thuốc tránh thai? Như vậy không tốt cho cơ thể!”

“Không có cách nào, anh ta không mang áo mưa, hôm qua không mang, tôi chỉ có thể uống thuốc!” Lúc cô bé nói ra vô cùng tự nhiên, không chút bận tâm tới người mua thuốc xung quanh, giống như là đang nói chuyện phiếm!

Một người khác cũng rất tự nhiên, còn ra vẻ rất có đề xuất chú ý cho cô bé. “Em như vậy không được, cậu ta nói không mang áo mưa là không mang áo mưa á? Mẹ chị nói rồi, như vậy đối với con gái rất nguy hiểm, nhờ may mang thai, chịu thiệt là con gái chúng ta! Em nên nói rõ với cậu ta, để tới lúc đó cậu ta mang áo mưa, nếu như cậu ta mà không mang áo mưa, em cũng đừng để cậu ta chạm vào, đến lúc đó cậu ta sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời!”

“Được rồi, về sau em sẽ thử!”

Hai cô gái bàn luận không chút kiêng kỵ, họ nói chuyện như không có gì, không để ý tới mọi người xung quanh đã đổ mắt tới tận mang tai!

Nhan Như Y cũng giật mình suýt chút nữa thì bị sặc, cô đến mua thứ này còn có cảm giác xấu hổ, nhưng bây giờ cô lại có cảm giác mình thật thiếu kiến thức!

“Cô muốn mua thuốc gì? Hay là bao cao su?” Nhân viên quầy thuốc hỏi.

Nhan Như Y nói nhanh. “Tôi muốn mua thuốc ngừa thai khẩn cấp, gọi là Dục đình phải không?” Chính xác, cô không biết thuốc đó tên gì, mà là nghe được từ cô nữ sinh trung học đó!

“Ừ, hiệu quả của thuốc tránh thai đó không tệ!” Cô nhân viên vừa lấy hóa đơn, vừa trả lời.

Mặt Nhan Như Y không tự chủ được đỏ bừng, không biết tại sao cô nghe thấy nó là lại đỏ mặt, mà cô nữ sinh đó lại có vẻ mặt rất thân thiện!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Đặt hộp thuốc vào trong túi áo, Nhan Như Y đi về nhà, vừa tới trước cửa nhà, liền thấy được xe Cao Hải đang dừng ở trong sân!

Anh nhìn thấy cô, mở cửa xe ra, vội vàng vàng nhảy xuống xe!

“Như Y, em có sao không?” Trên mặt Cao Hải chảy máu, một bên xanh một bên đỏ, trên sống mũi còn chảy máu. Anh nhanh chóng giữ lấy cô, đánh giá từ trên xuống dưới.

Nhan Như Y tức giận nhìn anh, dùng sức hất tay anh ra. “Họ Cao, tạm thời anh đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh đụng vào tôi, thừa dịp tôi còn chưa báo cảnh sát, anh mau rút cho tôi!”

“Như Y, đầu tiên mau nói cho anh biết, em có bị gì không?” Cao Hải lo lắng hỏi, căn bản không quan tâm cô có báo cảnh sát hay không!

“Khốn khiếp, thế nhưng lại hãm hại tôi, họ Cao, tôi thật sự nhìn lầm anh! Biến, biến, biến, từ nay về sau tôi không muốn gặp lại anh!”

“Anh không có lừa em, hãy nghe anh nói, anh cũng bị Tiểu Bàn và mấy người kia lừa gạt, họ đánh tráo thuốc của anh! Hôm qua, sau khi anh phát hiện em biến mất, tất cả mọi người đi tìm em, nhưng tìm khắp nơi đều không thấy_” Cao Hải vội vàng giải thích.

Hôm qua, sau khi thoát khỏi em gái, anh đã nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh tìm cô, nhưng đợi một hồi cũng không thấy cô ra ngoài, sau đó lại nhờ một người khác vào nhìn xem, cũng đều nói không có, anh cũng không quan tâm đó là nhà vệ sinh nữ hay nhà vệ sinh nam, liền vội vàng chạy vào!

Phụ nữ bên trong đều gào khóc lên, anh cũng không tìm thấy cô. Quay đầu lại anh liền nóng nảy. Tiểu Bàn càng hoảng hốt, vội vàng nói chuyện dối thuốc cho anh, lúc đó anh cũng lo lắng theo bọn họ!

Mấy anh em kia biết mình sai rồi, tất cả mọi người giúp một tay tìm cô, nhưng tìm quanh quán bar, tìm khắp chúng quanh một lần cũng không thấy cô!

Lúc sau, anh đánh nhau cùng đám bạn thân, cho đến khi trên người mọi người đều chảy máu, đều nhận lỗi với anh, anh cũng không có biện pháp, không có cách nào đành cầm ví da và điện thoại của Như Y, chờ dưới nhà cô!

Từ rạng sáng cho tới bây giờ, tim của anh giống như bị dao găm vào vô số lần, tóc cũng không biết bị anh giặt rụng bao nhiêu sợi!

Anh thật sự muốn đâm chết mình!

Từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ hối hận như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ như bây giờ!

Sao đây!

Lúc mới đầu, anh còn lo lắng cô bị cưỡng gian, nghĩ tới hình ảnh đó, anh thật muốn tặng cho chính mình một bạt tai. Sau lại lo lắng cô bị giết, anh quỳ xuống mà cầu xin ông trời, có thể để cho Như Y bình an trở về, bị cưỡng gian, đối với anh cũng không sao cả, chỉ cần cô trở lại là được!

Cô còn sống, cô muốn cưới anh, anh sẽ không nói hai lời lập tức đồng ý.

Bây giờ nhìn thấy cô còn sống, xem ra cũng không bị ngược đãi, anh cũng đã rất cảm tạ ông trời rồi!

“Tôi bị anh hại chết rồi, họ Cao...” Như Y tức giận cũng không quan tâm nắm đấm trên tay, đánh không ngừng lên người Cao Hải!

Đều do anh, nếu không phải vì anh, hiện tại mọi chuyện của cô đã không phức tạp như vậy rồi. Cô thích Hoắc Doãn Văn, chuyện xảy ra tối qua không làm cô tức giận hay khổ sở. Nhưng cô cũng chưa từng nghĩ muốn phát sinh chuyện này với anh!

Về sau, cô phải đối mặt với anh như thế nào, thật sự có thể xem như mọi chuyện như chưa từng xảy ra tiếp tục làm việc bên cạnh anh sao?

Cô không biết, định lực của cô khi gặp phải sức quyến rũ của anh sẽ chống cự như thế nào?

Cao Hải không né tránh, mặc cho cô đánh, cuối cùng dứt khoát bế cô lên. “Như Y, đều là sai lầm của anh, em đừng khổ sở, anh sẽ phụ trách tất cả, em gả cho anh được không?”

“Cút...”

“Anh không cút, nếu như em thấy đánh anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, bây giờ em hãy đánh anh đi? Em đánh chết anh, anh cũng không có một câu oán hận!” Cao Hải cầm lấy tay của Như Y, không ngừng đập lên mặt mình!

“Bốp bốp...” Âm thanh từ bàn tay, không ngừng vang lên trong sân.

Động tĩnh này sợ rằng quá lớn, kéo theo mấy nhà gần đó nhìn ra ngoài ban công, xuống dưới nhìn xem chuyện gì!

Như Y vừa giận vừa tức, cố gắng tránh tay khỏi anh. “Đủ rồi, anh nghĩ muốn làm mất mặt xấu hổ ở đây, em cũng không muốn!”

Gò má trên của Cao Hải đỏ bừng, còn cô vài dấu tay màu đỏ. “Như Y, tha thứ cho anh được không?”

“Trước tiên anh hãy đi đi, để cho em được tỉnh táo...”

Anh lo lắng nhìn cô, không chịu đi!

“Thật, đầu tiên để em yên tĩnh một chút!”

“Vậy cũng tốt!” Cao Hải đưa ví da và di động cho cô!

“Đúng rồi, anh không thể nói chuyện này với người khác, bạn bè của anh nữa, không được nói lung tung!” Cô đeo túi xách đi vào cửa, chột xoay người lại, nhắc nhở anh!

“Em yên tâm, anh đã cảnh cáo bọn họ, anh cũng tuyệt đối không đi nói lung tung!”

“Ừ!” Như Y yên tâm đi lên tầng!

Trở về nhà, cô uống thuốc, còn không kịp thay quần áo, nằm xuống giường liền ngủ...

Trong mơ cảnh vật hỗn loạn, nhưng mỗi đoạn đều là gương mặt anh tuấn của anh, có cười, có khổ sở, còn vì kích thích mà gương mặt đỏ lên...

Nhưng mặc kệ anh như thế nào, đều khiến cô mặt đỏ tim đập...

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết khi tỉnh lại, mặt trời đã lặn, chòm trời nhuộm ánh nắng chiều xinh đẹp!

Miệng khát, bụng đói, nhưng cô lười phải cử động!

Ngửa đầu nằm trên giường, nhìn trần nhà, trong đầu cô giờ đây đều là người đó. Không được, không được, cô phải từ chức, nếu không cả ngày đối mặt với anh, lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra, cô không phải điên rồi sao?

Nếu nói không muốn thay đổi gì, biện pháp đơn giản nhất là về sau không gặp lại, từ đó biến thành người xa lạ, như vậy là đơn giản dứt khoát nhất!

Vừa nghĩ ra, Nhan Như Y lập tức mở máy vi tính, chuẩn bị viết đơn từ chức!

Vừa mới đăng nhập, cô nhìn thấy Daneline gửi thư cho mình. “Vài ngày chưa gặp cậu rồi, có khỏe không?”

Mấy ngày cô tan làm đều đi uống rượu, cho nên tối cũng không có thời gian tán gẫu QQ. “Không tốt lắm_”

“Tại sao?” Hoắc Doãn Văn ngồi bên kia máy tính, cảm giác mình giống như gián điệp, cười tự giễu một tiếng! Anh biết vì sao cô không vui, anh sẽ cố gắng giúp cô vui về!

“Đợi chút, mình đang viết đơn từ chức, viết xong, mình sẽ kể rõ cho cậu!” Cô nhanh chóng đánh một dòng tiếng Anh, gửi đi!

Hoắc Doãn Văn lập tức nhú mày, nhanh chóng hỏi. “Tại sao? Tại sao lại muốn từ chức?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Nên làm sao bây giờ

"Ủ, có chút việc ——" cô vừa trả lời, vừa mở word đánh ba chữ ‘ thư từ chức ’!

"Chuyện gì, công việc không như ý?"

"Chỉ là lý do cá nhân ——"

"Như vậy, nếu như riêng tư, tôi không hỏi nữa!" Hoắc Doãn Văn đánh vài chữ!

Nhan Như Y mới vừa nhận công việc phiên dịch không lâu, còn chưa làm gì nên chưa kịp coi qua các mẫu đơn viết thư từ chức. Nhớ lại trước kia, cô từng học qua các mẫu thư từ chức, nhưng lâu quá không dùng, nên bây giờ đã quên hết.

"Uncle, ông có thể gửi cách hướng dẫn tôi cách viết thư từ chức hay không, tôi không biết viết!" Cô cầu cứu!

Bên này, Hoắc Doãn Văn nhăn mặt đến rất khó coi, nhìn đến câu cầu cứu này, mặt lại càng đen lại. "Tôi chưa bao giờ phải viết thư từ chức!"

"Vậy cấp dưới của ông thì sao? Cấp trên của ông không từng viết thư xin từ chức sao? Nhất định sẽ có hàng mẫu?" Cô chưa từng hỏi qua công việc của Uncle “thúc thúc”, cô chỉ thoáng cảm thấy ông phải là một quản lý cao cấp ở một công ty nào đó!

"Bọn họ bình thường sẽ không chủ động nghỉ việc, cho dù có đánh đơn từ chức, đưa cho ta cũng là tờ giấy, chứ không gửi qua email! Cho nên, tôi không có cách nào gửi cho cô!"

"Vậy coi như xong, tôi đành đi lên mạng, lục tìm một chút, chắc chắn cũng bới ra một mẫu thư xin từ chức!" Câu tiếng anh, kèm theo biểu tượng ‘ mặt cười mờ ám ’!

Mặt Hoắc Doãn Văn biến đen không thể đen hơn, cô gái xấu xa này, nghĩ nghỉ việc còn chưa tính, đơn từ chức còn viết kiểu lừa gạt như vậy, bới từ trên mạng xuống!

"Cô hiện nay không tốt! Ít nhất nếu cô muốn là người đầu tiên trong công ty, muốn rời đi, cũng phải nghiêm túc trong mọi tình huống chứ!" Hoắc Doãn Văn lấy thân phận là Hoắc tổng, khuyên người đối diện. Anh rất không thích, cô đối với mình có cũng như không, không chăm chút, cho dù là viết thư từ chức.

"Uncle, tôi làm việc rất nghiêm túc, nhưng viết thư từ chức cũng không quá quan trọng! À, tôi tìm được thư mẫu rồi!" Nhan Như Y nói xong, thu nhỏ khung chat Q Q, sau đó bắt đầu thư mẫu, viết một lá thư từ chức cho riêng mình!

Hoắc Doãn Văn bên này rất không vui vẻ dựa vào lưng ghế, đáng chết, anh đương nhiên không thể để cho cô nghỉ việc!

Thứ nhất, năng lực của cô rất tốt, hỗ trợ anh rất nhiều việc!

Thứ hai, anh có chút không thể tiếp nhận. Cô không có ở đây bên cạnh anh hàng ngày!

Bàn tay để trên bàn, từ từ nắm chặt lại, rối rắm như chính tâm trạng của anh!

"Cốc cốc cốc ——" Tiếng gõ cửa vang lên, Phụ tá Triệu đi vào giờ lên một đồng tử giấy của rất nhiều nhãn hiệu sang trọng "Hoắc tổng, tôi đã chuẩn bị mọi thứ theo như ngài yêu cầu. Ngài nhìn xem——"

Nói xong, anh đem quần tây hiệu Chanel, giày và ví da LV, vài món trang sức, nhất nhất đặt lên bàn.

Hoắc Doãn Văn nhìn những thứ đồ này, lộ vẻ do dự, không xác định chắc chắn, hỏi lại "Cậu khẳng định, cô gái nào cũng sẽ thích những thứ này sao?"

"Dĩ nhiên, phụ nữ ai chẳng thích thứ này!" Phụ tá Triệu ra sức gật đầu. Ít nhất, bạn gái anh lúc nào cũng mê mèm đòi mua những thứ này.

Hơn nữa mấy cô gái trẻ trẻ cũng rất thích những thứ đồ này a!

Hoắc Doãn Văn nhìn những thứ trước mắt, sóng nước chẳng xao động. Nếu như quá khứ, anh tin tưởng cô gái nào cũng sẽ thích những thứ đồ này, nhưng bây giờ, anh bắt đầu hoài nghi, chính xác là đang xảy ra chuyện gì với bản thân vậy?

Cô sẽ vui vẻ khi nhận quà chứ? Cô thật có thể sẽ giống như những cô gái trẻ khác, hưng phấn nhảy lên rồi ôm và hôn anh sao?

Hơn nữa cô hiện tại lại muốn nghỉ việc, rõ ràng chính là muốn né tránh anh!

***** cơ Thủy Linh tác phẩm, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

"Hoắc tổng, hiện tại muốn đưa đồ đi không?"

"Trước cứ để đó đi!"

Phụ tá Triệu thoáng nhìn Phó Tổng, sau đó sáng tỏ gật đầu một cái, chuẩn bị đi ra, chợt nhớ tới một chuyện, quay người lại báo cáo "Đúng rồi, Hoắc tổng, ngày hôm qua đã cho người dạy dỗ tên kia rồi ——"

"Ừ, dạy dỗ đủ sâu sắc chứ?" Hoắc Doãn Văn nheo mắt lại, chỉ hứng thú với mức độ dạy dỗ, đủ sâu hay không!

Mấy người đi theo anh xuống tay nhất định có trọng lượng, khiến tên kia bị đánh đến đoán chừng không một năm cũng nữa năm, không xuống giường được!" Một cái xương sườn bị gãy, bắp đùi cũng bị tổn thương, nghe nói lúc khiêng người ra, đầu mặt sưng phù như đầu heo, máu thịt lẫn lộn, căn bản không phân biệt được đầu thịt đầu xương!

Nhưng cũng còn may, giữ lại cho tên kia một hơi thở tàn.

"Còn tên chủ quầy rượu?" Như Y ở quán bar uống rượu, xảy ra chuyện, anh đương nhiên sẽ truy cùng đuổi tận!

"Hắn cũng đã chịu tội rồi, nhưng tôi cũng đã hỏi thăm rõ ràng, ngày hôm qua, Phụ tá Nhan bị đám bạn kia bỏ thuốc ——"

Ừ —— Tôi rõ rồi!"

"Hoắc tổng, vậy tôi ra ngoài trước!" Phụ tá Triệu nói xong đi ra ngoài.

Hoắc Doãn Văn đem tầm mắt lần nữa thả lại đến trên màn hình máy tính, như có điều suy nghĩ "Như Y, anh nên làm gì với em bây giờ?"

Máy vi tính bên kia ——

Có thư mẫu, viết thư từ chức cũng nhanh, mở đầu không sai biệt lắm, sau đó liền suy nghĩ một chút nguyên nhân từ chức, nguyên nhân chính là nhà xa, không có phương tiện giao thông, sáu bảy phút sau, cô viết xong thư xin từ chức!

"Đã giải quyết xong!" Biểu tượng chim cánh cụt của nàng gõ câu trả lời.

"Thật có hiệu suất, xem ra cô đối với công ty này hoặc là cấp trên thật không có quá nhiều tình cảm!" Hoắc Doãn Văn giễu cợt. Vừa nghĩ tới cô gái ấy, không lưu luyến chút nào sẽ phải rời khỏi anh mà đi, anh không nói được buồn bực chỗ nào, tim có chút đau, có chút oán ——

Thật không có bao nhiêu tình cảm sao?

Nhan Như Y ngồi trước máy vi tính, nhìn câu tiếng Anh Uncle vừa trả lời, vừa nhìn lá thư từ chức mình vừa hoàn thành.

Cô nghỉ việc, về sau có muốn gặp anh cũng không cùng một môi trường! Không thấy được nụ cười của anh, không thấy được ánh mắt do dự của anh, không thấy được bộ dáng hả hê của anh khi hoàn thành xong một dự án!

Mà chút không thấy được, không cứu vãn được từ sau đêm cô và anh dây dưa trên giường!

Về mặt Nhan Như Y nặng nề, không xua được sự khổ sở phát ra từ ánh mắt!

"Uncle, không phải là không có tình cảm——"

"Vậy là vì cái gì?"

"Là tình cảm quá nhiều vấn đề!" Nhan Như Y quay mặt hướng ra khoảng không phía sau lưng gào thét, nếu quả như thật có thể không có tình cảm, cô nhất định sẽ không suy tưởng đến chuyện rời bỏ một công việc tốt như vậy!

Cũng không biết tại sao, Nhan Như Y cảm thấy hôm nay Uncle đặc biệt thích gây sự với cô. Trước đây, lúc nói chuyện phiếm với cô, ông ấy chưa từng như thế. "Tốt lắm, Uncle, chúng ta sẽ chuyển đề tài chứ? Ông từng nói, ông thích một cô gái trẻ, hiện tại như thế nào? Quên cô ấy rồi sao?"

"Không có ——"

"A, vậy ông bây giờ nhất định rất khổ sở!"

"Các cô gái trẻ như cô thường thích gì? Có thể nói cho tôi biết không?"

"Tôi không biết người khác, nhưng nếu như là người trong lòng tặng, cái gì tôi đều sẽ thích; nếu như là không thích, người đưa cái gì, tôi cũng vậy sẽ không thích!"

"Tôi nghĩ cô không nên tính đến chuyện từ chức, bởi vì cô đã từng nói với tôi, Cô đang làm việc rất vui vẻ, hơn nữa phúc lợi, cách đối xử vẫn còn rất tốt. Nếu như, cô không làm việc này nữa, sợ rằng sau này khó tìm được công việc tốt như vậy!"

"Uncle, ông không phải nói á..., tôi đã quyết định rồi. Ông yên tâm đi, chờ ông có thời gian trở về Trung Quốc, tôi nhất định sẽ mời ông đến tiệm hải sản hải, ăn.. ăn, uống...uồ...ng no say!"

Hoắc Doãn Văn bắt đầu lười nói tiếp với cô, tắt Q Q!

Đứng dậy, cầm chìa khóa xe lên, nhìn một chút đồng hồ trên mặt bàn, suy nghĩ một chút quyết định không chọn bất cứ thứ gì, rời khỏi phòng làm việc ——

Nhan Như Y thật lâu không thấy Uncle đáp lại, cau mày. "Thật là càng ngày càng cổ quái, nếu có chuyện gấp nói cho tôi biết một tiếng không được sao? Người ta vốn còn muốn nói ‘hẹn gặp lại’, vẫn còn ngồi ngây ngốc ở chỗ này cả nửa ngày, bụng đói không dám rời đi!"

Tả oán xong, cô đem thư từ chức lưu vào usb, sau đó tắt máy tính!

"Ừng ực —— ừng ực —— ừng ực ——" liên tục, bụng của cô đang kêu vang vì đói bụng!

Cũng khó trách đã đói thế này rồi, từ tối hôm qua cho tới bây giờ, cô không ăn một bữa nào cho đành hoàng, buổi tối nay, cô sẽ ăn gì đây?

Suy nghĩ một chút, cô quyết định tối hôm nay mình sẽ tự nấu cho mình một bữa thật ngon!

Quyết định xong, cô rửa mặt đơn giản, cầm ví da, khóa cửa đi ra ngoài ——

***** Cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Lúc ra chợ mua đồ, đi ngang qua khu nhà cao tầng của Hằng Viễn, cô không thể không nhớ đến tất cả mọi chuyện xảy ra vào buổi trưa hôm đó. Ánh mắt anh nhìn cô, khuôn ngực kiên cố của anh, cánh tay mạnh mẽ mà có lực của anh ——

Cô cũng có lúc được anh cần, ha ha, loại cảm giác này đúng thật không tệ!

Nhan Như Y không khỏi nghĩ tới, nhiều năm sau, anh có lẽ còn có thể nhớ có một cô gái, vì anh, chạy lên đỉnh nóc nhà hơn hai mươi tầng, cuối cùng cũng bị dọa sợ đến máu chảy thành sông rồi!

Cách đó không xa, tiếng chào hàng của mấy người bán hàng rong kéo cô quay lại hiện tại!

Cô rảo bước, hướng về mấy gánh rau dưa tấp công!

Hôm nay cô muốn nấu món mì cay Thành Đô, cho nên mua mấy thứ rau cải, cùng với hành gừng tỏi, rồi đi về!

Khi cô đang bước nhanh về nhà, liền cảm thấy có một chiếc xe đang dõi theo sau cô! Cô tính tránh sang một bên, quay đầu nhìn xem người lái xe muốn gì. Nào ngờ, nhìn thấy chiếc xe mang biển số đặc biệt, toàn số 6, đang cuốn gió dừng lại bên cạnh cô.

Hoắc Doãn Văn!

Lòng của cô, trong nháy mắt cuồng loạn!

Hoắc Doãn Văn mở cửa sổ xe, nhìn chăm về phía cô!

"Hoắc tổng ——" cô giống như thường, bắt đầu chào hỏi. "Ngài tới đây có việc gì sao?"

Không phải, anh có ý đến tìm em!" Hoắc Doãn Văn không có che giấu, nói!

Nụ cười trên gương mặt Nhan Như Y chợt đông cứng lại, không hiểu anh tại sao muốn nói như vậy. Hai người bọn họ không phải đã thỏa thuận rồi sao? Tất cả đều như không có chuyện gì xảy ra!

"A, vậy sao? Hoắc tổng, tìm tôi có chuyện gì không? Có phải hay không có tài liệu, cần tôi phiên dịch?"

"Không phải!" Anh lại lắc đầu. "Anh tới đón em đi ăn tối, anh nhớ em cũng chưa ăn gì!"

Nhan Như Y khó có thể duy trì nụ cười trên mặt rồi. "Hoắc tổng, tôi nghĩ chúng ta đã nói rõ với nhau rồi!"

Hoắc Doãn Văn từ trên xe đi xuống, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa xe lại. "Đúng vậy, tất cả đều không có gì xảy ra!"

"Ngài hiểu là tốt rồi!" Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, đôi con người đen thẳm sâu như biển. Nhan Như Y cảm giác suy nghĩ trong lòng đang càng lúc càng không thông.

Tại sao muốn dùng ánh mắt này nhìn cô? Cô ở trong lòng điên cuồng gào thét!

"Anh chính là muốn làm mọi chuyện bình thường như chưa xảy ra biến cố kia, mới tìm em đi ăn cơm! Hi vọng chúng ta có thể thân thiện mỗi khi gặp nhau, như vậy chúng ta về sau làm việc mới không có cảm giác lúng túng!"

"Nhưng là, vậy cũng không cần cố ý chứ? Hơn nữa bình thường mà nói, ông chủ và phụ tá cũng không cần đi ăn cơm chung với nhau?"

"Em lầm rồi, em là phiên dịch của anh, so với những người khác, công việc của em và anh sẽ có cự ly gần hơn một chút, anh dĩ nhiên hi vọng chúng ta sẽ phối hợp ăn ý hơn để làm tốt các dự án cao cấp hơn sau này, cùng với giữ tốt quan hệ cá nhân giữa hai chúng ta!" Hoắc Doãn Văn đường hoàng nói ra lý do, thật ra chính anh biết rất rõ, anh chỉ muốn thấy cô. Biết cô tại sao phải từ chức, anh nhất định phải khiến cô từ bỏ ý niệm này!

"——" Nhan Như Y mở miệng còn muốn nói điều gì ——

Doãn Văn lần nữa, khích cô. "Nếu như em thật làm được chuyện gì cũng không xảy ra, hiện tại không nên cự tuyệt anh! Dù sao, từ trước đến giờ, anh và em vốn đã quen biết nhau, đúng không?"

Nhan Như Y rầu rĩ nhìn anh, người này miệng lưỡi thật lợi hại, làm cô á khẩu không trả lời được đấy!

"Nhưng, tối nay, em không có ý định đi ra ngoài ăn, em tính nấu mì cay!" Nhan Như Y xốc xốc mấy túi ni lon trong tay, để cho anh có thể thấy rõ ràng mình đã mua đồ ăn! Ha ha, loại này rẻ tiền, anh chắc sẽ không thích ăn!

Nhưng Như Y tính toán sai lầm rồi.

"Mì cay Tứ Xuyên sao?" Anh hỏi một câu.

"Đúng, thật cay thật cay đấy!" Cô cố ý nói đến cực kỳ cay!

"Là món của quê em à!" Anh nói tiếp.

"Dạ!" Cô nặng nề gật đầu.

"Cho nên anh nghĩ muốn nếm thử một chút, anh có thể vinh hạnh không?" Hần chi chỉ đồ trong tay cô, lộ rõ niềm hứng thú!

Nhan Như Y bối rối, anh đang nói cái gì đó?

"Em không phải sẽ cự tuyệt đề nghị của anh đấy chứ? Ah chỉ nghe nói mì cay Thành Đô của Tứ Xuyên ăn rất ngon, nhưng vẫn không có cơ hội hưởng qua!" Nói xong, anh lại xoay chuyển. "Dĩ nhiên, nếu như em chính là người để bụng, vậy coi như không để ý lời đề nghị của anh cũng được!"

Anh rõ ràng là liên tiếp khích bác cô.

Nếu như cô không mời anh ăn, đã nói lên cô để ý rồi, không thể nghi ngờ chính là tự tát vào mặt mình!

Cho nên, cô chỉ có thể ——

"Được rồi, chẳng qua em muốn nói trước chỗ của em rất nhỏ, lộn xộn, anh vào nhà sợ rằng sẽ không có chỗ ngồi!"

"Anh không để ý!"

"Đến lúc đó, anh đừng trách em sao chưa nói!" Cô nhắc nhở, hi vọng anh có thể chuẩn bị tâm lý!

***** Cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y mở cửa phòng, tránh qua bên cạnh, mời anh."Hoắc tổng, mời vào ——"

Hoắc Doãn Văn hạ thấp đầu, lần đầu tiên bước vào gian phòng cô đang ở!

Khi anh vừa tiến vào, cánh cửa nhỏ bị bóng dáng cao lớn của anh che lấp

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đồ lót rơi xuống.

Bởi vì đây là bố trí căn nhà kiểu cũ, vừa vào một cái cửa rất nhỏ lại là một cái sảnh nhỏ, ngay sau đó là hai phòng phía nam và bắc, bên cạnh là một phòng bếp nhỏ. Cho nên nơi anh có thể ở lại, chỉ có thể là ở trong phòng!

Hai phòng một nam một bắc, dựa vào trực giác của mình, Hoắc Doãn Văn phòng cô là căn phòng phía nam!

"Đây là phòng của em?" Anh chỉ vào hỏi!

"Vâng, hơi lộn xộn một chút, hi vọng anh không để ý!" Cô đẩy cánh cửa màu vàng, a, cô tương đối may mắn, mấy hôm trước bà di đã cho quét dọn phòng cô, nếu không bây giờ không biết căn phòng dơ dáy bẩn thỉu thành cái dạng gì nữa!

Chỉ là, hiện tại căn phòng có chút lộn xộn.

Bàn đọc sách chất thành núi, phía sau là một đồng hồ sách tham khảo, bên cạnh cô để mỹ phẩm dưỡng da, bên kia còn có chút đồ ăn vặt, như vậy mới cảm thấy có chút sức mạnh!

Mà số tay của cô cũng ở trên đó!

Mặt đất cũng có chút lộn xộn, có thể thấy phía trên có một lớp bụi.

Mà trên giường!

Vừa rồi cô không có gấp chăn, nên bây giờ chăn giống như một cái núi nhỏ nằm trên giường. Bên cạnh gối để ba quyển sách, cả ba đều rất dày,...cho nên ba quyển đó để lại cùng một chỗ đã rất cao! Sau đó cô còn để trên sách áo ngủ và áo ngực của mình.

May mắn áo ngực bị áo ngủ che mất, chỉ lộ ra đai an toàn, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra.

"Có chút loạn, anh tìm chỗ để ngồi đi!" Cô vội vàng chống chân lên, sau đó đặt ở đầu giường, đồng thời cầm áo ngủ lên, ném vào ngăn kéo.

Nhưng khi cô vừa mở ngăn kéo của tủ quần áo, thì một đồng hồ đồ vật trong đó, rầm rầm chảy ra ngoài.

Như thế thì tốt rồi, áo lót, quần lót, còn có quần áo của cô, nhiều màu sắc khác nhau rơi trên mặt đất, tình cảnh tương đối hoành tráng!

Ánh mắt Nhan Như Y không biết để ở nơi nào, xấu hổ nhắm mắt lại, Hai tai đỏ ửng ngồi xổm trên mặt đất, vội vàng nhặt quần áo, tiếp tục nhét vào trong tủ. Cả buổi cô cũng không có quay đầu lại, không có nhìn anh!

Nhưng cô vẫn cảm thấy tầm mắt của anh dừng lại trên người mình, cảm thấy anh đang cười!

Mà Hoắc Doãn Văn thật sự đang cười cô, cười hành động hốt hoảng của cô thật đáng yêu. "Nếu chồng quần áo vào nhau để vào tủ, sẽ rất dễ bị rơi xuống đó!"

"Em biết rồi, đợi đến tối em sẽ sửa sang lại!" Nhan Như Y đóng tủ quần áo lại, sau đó dùng lưng cố định cửa tủ. Bởi vì lâu rồi không sửa không sửa từ giờ, nên cửa có chút cũ, lúc đóng cửa tủ hơi khó khăn.

"Xem ra, bình thường em quả thật rất bận!" Anh nhin cười bình luận, ngầm ám chỉ nếu không sao không có thời gian dọn phòng!

"Ha ha..." Cô cười qua loa với anh mấy tiếng, sau đó vội vàng rời khỏi căn phòng. "Tổng giám đốc Hoắc, anh chờ một chút, tôi đi nấu mì!"

"Làm mì cay Thành Đô có tồn thời gian không?"

“A, không rất dễ, sợi mì đã được gia công một nửa, đến lúc đó nấu một chút là có thể!” Cô vừa nói vừa đi về phía phòng bếp.

‘rằm’ một tiếng, cô đụng phải vách tường của nhà vệ sinh.

Nhan Như Y đau khổ che nơi bị đau, không có ý định nói chuyện với anh, nếu không làm sao cô có thời gian dọn dẹp căn phòng!

Hoặc Doãn Văn bị hành động vội vàng của cô làm cho tức cười!

Mặc dù biểu hiện của cô trong công việc rất chuyên nghiệp, rất thành thực, làm việc gì cũng rất tích cực, rất chắc chắn, nhưng bây giờ lộ ra, cô chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi. Có cùng tất xấu với những người cùng tuổi mình!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Mì cay thành đô dễ ăn hay không hoàn toàn là do nước dùng.

Mà Nhan Như Y rất thành thực trong việc nấu nước dùng, tóm lại cô đặc biệt thích ăn mì cay Thành Đô, cho nên từ nhỏ đã nghiên cứu làm sao để có thể ăn ngon một chút!

Dầu mè, hạt tiêu, dầu ớt, bơ đậu phộng, nước tương, đường,... đợi một chút cho tất cả trộn với nhau, nước sùng đã được pha chế rất tốt, đổ vào trong sợi mì, cùng với một ít rau, món mì Thành Đô thơm ngon đã được nấu xong!

“Ăn thật sự rất ngon sao...” Hoặc Doãn Văn ngửi thấy mùi ớt, tương truyền ra từ phòng bếp, bởi vì phòng bếp quá nhỏ nên anh phải đứng ở cửa.

Nhan Như Y bùng ra ngoài, đặt lên chiếc bàn nhỏ trong phòng khách, bình thường cô và Kha Văn thường ăn cơm ở chỗ này. “Đây đều là đồ ăn vặt của quê, có rau dưa, không cần chê!”

“Nhưng em làm rất ngon!” Có rau dưa có thịt băm, nhìn liền muốn ăn.

Sao cô có thể nói, tại vì anh đến ăn, nên cô đặc biệt làm mọi việc trở nên phức tạp, bỏ thêm thịt băm vào, lúc làm thịt băm còn phải xào qua dầu, rất phiền phức!

Anh tự động cầm dưa lên, không có đào qua mì mà liền ăn!

Có thể thấy được, nhất định người này có thói quen ăn đồ tây, không biết phải đào qua mì mới được ăn!

“Đào qua một chút đi, nếu không mùi vị sẽ không đều!” Cô nói xong, liền đào qua phần mì của mình.

Hoặc Doãn Văn cũng học theo cô, đào qua một chút, sau đó bắt đầu ăn!

Nhan Như Y không hỏi anh có dễ ăn hay không, dù sao cũng không phải cô chủ động mời anh ăn, là chính bản thân anh muốn, quan tâm anh cảm thấy hương vị thế nào làm gì?

Nhưng anh vừa bắt đầu ăn, chỉ một lát sau đã ăn hết mì trong bát, hơn nữa cũng uống không ít nước dùng!

Có thể thấy được, anh rất thích ăn!

“Mùi vị rất ngon!” Ăn xong, anh nói một câu.

“Anh còn rất thích ăn cay, không phải người nước ngoài thích ăn nhạt sao, rất ít người thích ăn cay!” Lúc trước cô cũng có quen mấy lưu học sinh nước ngoài, bọn họ không cách nào ăn cay, mới ăn một chút liền vờn đầu lưỡi, bộ dạng rất khôi hài!

“Anh ăn được, có lẽ là do di truyền!”

“Di truyền cái gì?” Cô tò mò.

“Mẹ anh là người Tứ Xuyên!” Anh nói.

“A, thì ra là như vậy!” Cô kinh ngạc gật đầu một cái. “Nói như vậy, chúng ta là một nửa đồng hương rồi?”

“Chính xác!”

“Vậy mẹ anh...” Xung hô như vậy có chút không lễ phép, cô sửa lại lời nói. “Em nói là di... bà không thường nấu món ăn quê hương cho anh sao?” Cô không biết người khác, cho dù xung quanh cô có bạn bè người quen, cũng rất thích nấu ăn, cô vẫn cho rằng việc ưa thích nấu ăn là đặc điểm của người Tứ Xuyên.

“Không!” Hoặc Doãn Văn lắc đầu một cái.

“A, cũng đúng, nhà anh nhất định rất nhiều đầu bếp, người giúp việc, đi ấy cũng không cần xuống bếp làm những chuyện này!”

“Không phải nguyên nhân này!” Anh hừ bỏ lời của cô..., sau đó đơn giản nói. “Lúc anh còn rất nhỏ, mẹ anh đã qua đời!”

“Thật xin lỗi!” Cô vội vàng nói xin lỗi, nhất định cô đã chạm vào vết thương của anh rồi!

“Không sao, qua đời cũng nhiều năm rồi, bây giờ nói, cũng không có cảm giác đau lòng nhiều nữa!”

Nhan Như Y cũng nói: “Đúng vậy, mẹ em cũng qua đời rồi, bây giờ có thể bình tĩnh nhắc tới đề tài này!”

“Xem ra chúng ta đồng bệnh tương liên.”

“Ha ha...” Cô cười không nói gì. Ách... sao cô có thể đồng bệnh tương liên với anh đây? Anh là ông chủ lớn có tiền, mà cô chỉ là một nhân viên nhỏ, còn là nhân viên của anh!

“Ừ... ừm, còn nữa không?” Anh chỉ cái bát trống không hỏi.

Cô sững sốt, phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó vội vàng nói: “Có có có...” Sau đó bung bát anh lên, chạy vào phòng bếp!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Rất nhanh, Hoắc Doãn Văn đã ăn sạch bát thứ hai, sức ăn của anh có chút khiến người ta ghen hòng mà nhìn trân trối!

“Đã rất lâu anh chưa ăn no như thế này, lại thoải mái như vậy!” Anh đặt đũa xuống nói.

Cô nhìn vào tình cảnh của anh nói. “Anh ăn cơm chính là công việc, lại uống nhiều rượu như vậy, dĩ nhiên không thể ăn no bụng!”

“Đúng vậy, cho nên anh đặc biệt sợ ăn cơm, ăn cơm đối với anh là công việc khó đối phó nhất!” Anh trào phúng một câu, sau đó bỏ sung. “Nhưng anh phát hiện mỗi lần ăn cơm với em, anh đều ăn rất no!”

“Ha ha, bởi vì em không phải lãnh đạo của anh, cũng không phải khách hàng của anh!”

“Có lẽ.” Anh nói hai từ lấp lửng. “A, phải rồi, anh có thể cho em một ý kiến.” Anh nghiêm túc nhìn cô.

“Cái gì?” Về mặt nghiêm túc của anh là cô khản trương, anh muốn nói ý kiến gì với cô. “Anh nói đi!”

Anh còn rất nghiêm túc nhìn cô. “Lần sau lúc em nấu mì Thành Đô, có thể nấu nhiều hơn một chút, sau đó mời anh tới ăn!”

Cô thở phào nhẹ nhõm, thì ra anh muốn nói cái này. Nghe anh khéo léo khen ngợi tài nấu nướng của cô, khoe miệng cô nhin không được cong lên. “Tốt, lần sau vào lúc nấu, em nhất định sẽ nấu cho anh!”

“Cảm ơn!”

Cô mới phát hiện, anh cũng có một mặt hài hước, cô cũng định học về mặt nghiêm túc của anh, nói. “Trong tất cả câu khen ngợi em được nghe, đây là câu nói chân thành nhất!”

Anh nín cười, tiếp tục nói chuyện với cô bằng khuôn mặt nghiêm túc. “Đây cũng là câu nói thành khẩn nhất trong tất cả nhưng câu khen ngợi của anh!”

Hai người nhìn nhau cười!

Bữa ăn tối này đơn giản, Nhan Như Y có thể nhìn thấy một mặt khác biệt của Hoắc Doãn Văn. Thì ra không phải lúc nào anh cũng có bộ dạng thâm trầm lão luyện, thì ra anh có thể hài hước, thậm chí rất hài hước, ở cạnh rất tự nhiên, rất thoải mái!

Dù sao cũng là chỗ ở của một cô gái độc thân, Hoắc Doãn Văn không ngồi lại lâu, anh đứng dậy chuẩn bị rời đi!

Trước khi đi, anh lại hỏi cô. “Lần sau nấu mì Thành Đô, em có thể mời anh đến ăn sao?”

Cô hiểu ý của anh, cô có thể tiếp tục làm việc ở Hằng Viễn. Trong khoảng thời gian ngắn, cô rõ ràng đã quyết định xong lại do dự. “Sẽ, nếu như có lần sau, em nhất định sẽ mời anh đến ăn!”

Cô không lừa anh, cô nói nếu cô nấu nữa, nếu như cô không nấu, sẽ không cần mời anh!

“Vậy thì tốt, cảm ơn em vì bữa tối!” Hoắc Doãn Văn cười nói gấp lại sau với cô.

Chương 90: Từ chức khó khăn

Muốn từ chức hay không từ chức, chuyện rối rắm này làm cô mảy cả buổi tối suy ngẫm, cuối cùng cô quyết định ngay khi chưa thay đổi kế hoạch, dù sao đơn từ chức cũng đã viết xong rồi!

Cho nên vừa đến công ty, cô liền chuẩn bị lấy thư từ chức ra!

"Phụ tá Nhan, bộ tài liệu này, Phó tổng cần vào lúc mười giờ sáng nay!"

Nhan Như Y vừa lấy thư từ chức ra, thư ký Trương cũng vừa đi tới, đem tài liệu đưa cho cô.

"A, được!" Ăn lương của người, phải hoàn thành công việc cho tốt trước khi đưa thư từ chức. Cô cất thư từ chức vào giỏ, nhận bộ tài liệu

Thư ký Trương nhìn cô một cách khiêu khích, sau đó nói: "Lần này tôi đã đưa tài liệu cho cô trước tiên rồi đấy, Phụ tá Nhan!"

Cô làm sao nghe không hiểu người đối diện đang ác ý, tưởng khi dễ được cô sao, không có cửa đâu. Nhan Như Y thành thực lỗi đời, uyển chuyển cười nói. "Thư ký Trương, cô làm việc càng ngày càng cẩn thận, như vậy cũng giảm bớt cho tôi không ít phiền toái, thật rất cảm ơn cô!"

"Cô ——" Thư ký Trương bị cô chọc tức, uốn éo cái miệng bó căng trong cái váy ngắn đi ra ngoài!

Nhan Như Y nhìn theo, chun mũi một cái, sau đó ở trong lòng nói, "Thôi đi, cô cho rằng tôi sẽ bị cô chọc tức sao? Tôi chỉ là không muốn đối đầu với cô thôi!"

Mang theo vui vẻ của người vừa chiến thắng, cô cầm tài liệu ngồi vào trong ghế, bắt đầu chăm cùi làm việc!

Hôm nay cô dịch và biên tập tài liệu cực kỳ nghiêm túc, không chỉ dịch lại từng câu, cô còn thận trọng đem từng vấn đề trọng điểm, chú giải cặn kẽ. Chợt, cô nhớ lại anh đã từng kín đáo phê bình cô 'Em muốn anh thi đọc hiểu sao? Phiên dịch một nửa, còn lại để anh một mình phỏng đoán một nửa'. Ha ha, lúc đó anh nói những lời này, rất hài hước!

Rất nhanh, cô hoàn tất tài liệu vào lúc chín giờ năm mươi phút!

Nhan Như Y đem tài liệu trả lại cho Trương thư ký, sau đó chờ một hồi đi vào phòng anh đưa thư từ chức!

Nhưng cô đợi đến mười giờ mới đi vào phòng làm việc của Phó Tổng, Tổng thư ký ở phòng ngoài cho cô biết, Phó tổng giám đốc không có trong phòng làm việc.

"Không có trong phòng làm việc? Phó Tổng giám đốc chẳng phải đầu giờ làm đến giờ vẫn còn ở đây sao?" Cô không tin hỏi ngược một câu. "Phó Tổng giám đốc còn yêu cầu tài liệu lúc mười giờ muốn, tôi mới vừa phiên dịch xong!"

"A, tài liệu đó đã được Phụ tá Triệu phụ tá lấy đi giao cho Phó tổng, hôm nay Phó tổng đi kiểm tra thi công và điều kiện kiến trúc ở công trường!" Thư ký giải thích.

"A, như vậy a!" Nhan Như Y cầm thư từ chức, thờ dài một cái. "Vậy Phó tổng lúc nào trở về?"

"Cái này khó nói, cô cũng biết Cao ốc Hằng Viễn bán hoặc cho thuê rất nhiều nơi, hơn nữa nhiều nơi còn rất xa trung tâm, cho nên lúc nào Phó tổng trở lại rất khó nói, Phó tổng lúc rời đi cũng không có giao phó gì!"

"A ——"

Thư ký kỳ quái nhìn cô. "Phụ tá Nhan, có chuyện gì không?"

"Không, không có —— không có ——" cô lắc đầu một cái.

Chuyện từ chức cũng không cần thiết loan báo khắp chốn, hơn nữa cô bây giờ còn chưa chính thức đệ thư từ chức, càng không thể làm cho xôn xao dư luận!

Cô thật vất vả kiên quyết, nên cúi đầu ủ rũ trở lại phòng làm việc!

Thiệt là, cô hoài nghi anh căn bản cố ý làm khó nàng, hoặc là nói ông trời cũng giúp đỡ anh làm khó mình, thế nào cô từ chức cũng cần phải lao lực như vậy!

Nhan Như Y căn bản không biết gì, nhưng trên thực tế suy nghĩ của cô không sai!

Đang lúc này, điện thoại của cô đồ chuông Trưởng phòng bộ phận quản lý pháp lý gọi cô. "Phụ tá Nhan, Hoắc tổng muốn chúng ta lập tức đến công trường XX, có chuyện khẩn cấp cần xử lý! Cô bây giờ đi xuống lầu đi, tôi ở dưới lầu chờ cô!"

"Dạ, tôi lập tức tới ngay!" Nhan Như Y kết thúc cuộc gọi, vội vàng đến thang máy đi xuống!

Hắc, thật tốt nha, cô càng muốn nghỉ việc, càng nhiều việc cần giải quyết!

***** cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Phó Tổng chợt giả lâm khiến đội trưởng thi công Phương Chân ứng phó không kịp, trước đó bọn họ cũng không nghe bất cứ lời bóng gió nào nói đến cuộc kiểm tra này!

"Hoắc tổng xem những loại cốt thép này mới chờ đến, chất lượng đều đạt kiểm chuẩn quốc gia!" Đội trưởng đội thi công phương báo cáo, rất sợ Hoắc tổng nói bọn họ dùng tài liệu không hợp cách!

Ai chẳng biết nhị thiếu gia nhà họ Hoắc rất nghiêm túc, khác hoàn toàn mẫu người của người anh cả. Trước đây, khi Hoắc đại thiếu gia quản lý, bọn họ thường có nhiều cách để mờ được không ít khoản tốt, báo giá cũng có thể xoay xở một chút, cốt thép có thể giả giảm một chút xuống hai ba cấp, xi măng cũng lấy loại có giá thấp hơn một chút! Theo đó, bọn họ cũng kiếm chác được chút đỉnh!

Nhưng từ lúc Hoắc Doãn Văn được điều về để quản sự, thỉnh thoảng điều tra vật liệu thi công bọn họ sẽ sử dụng, luôn cùng bọn họ đối chiếu sổ sách, bọn họ muốn ăn chênh lệch giá khó càng thêm khó. Trước đây không lâu, Hoắc Phó tổng dứt khoát chấm dứt hợp đồng nhiều đội trưởng đội thi công dù đều là bạn cũ hợp tác lâu năm rồi, một chút tình cảm và thể diện cũng không có!

Điều đó khiến cho các đội thi công khác bị dọa sợ, ai cũng không dám làm quá đáng, chỉ có thể tích góp từng món tiền nhỏ! Cố gắng bỏ thói quen ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, chỉ dám qua mặt cấp trên bằng cách chọn điểm chất lượng đối với vật liệu !

Không ngờ mới vừa bắt điểm liệt chất vật liệu thép, Phó tổng Nhị thiếu gia đã đi kiểm tra rồi! Thật là con mẹ nó xui xẻo!

Hiện tại ông chủ cung cấp thép họ Chu cầu mong mình có thể vượt qua kiểm tra, dù sao mấy kiểu lươn lẹo này những Phú Nhị Đại sống và lớn lên an nhàn sung sướng, cả ngày đều mang giày Tây ngồi trong phòng làm việc với máy điều hòa không khí, làm sao có thể hiểu những chuyện xảy ra trên công trường xây dựng?

Ông Chu nỗ lực đánh lạc hướng, hi vọng nhanh nhanh chóng chóng lừa được Phó tổng!

Nhưng Ông Chu chỉ một giây sau biết được, ý nghĩ của hắn đặc biệt sai nghiêm trọng ——

Hoắc Doãn Văn không nghe đội trưởng Phương ba hoa, trên đầu đội mũ bảo hộ lao động màu đỏ nón, tự mình ngồi xổm xuống, đưa mắt tra xét chất lượng cốt thép, ngay sau đó nhíu mày.

"Ông Chu, ông qua đây!" Hoắc Doãn Văn hướng ông Chu, vẫy vẫy tay.

"Hoắc tổng, cốt thép này chất lượng rất tốt, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của Hằng Viễn!" Ông Chu cao giọng, đỉnh tai nhức óc, tựa như hắn lớn tiếng bao nhiêu, chất lượng thép cũng được nâng cao lên bấy nhiêu!

Hoắc Doãn Văn chỉ vào cốt thép, nói rất khẳng định nói: "Trước không nói chất lượng cốt thép như thế nào, đầu tiên độ thô cũng không đủ, ít nhất nhỏ hai số!"

"Ách ——" Ông Chu lập tức liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh. "Hoắc tổng, này —— chúng ta đều theo như yêu cầu đưa hàng đến!"

Ánh mắt Doãn Văn lập tức thay đổi, nghiêm khắc chất vấn: "Theo yêu cầu? Ông xác định theo đúng đơn đặt hàng do chính chúng ta, Hằng Viễn, yêu cầu? Mà không phải người Chu lão bản yêu cầu?"

"Hoắc tổng, Hoắc tổng, tôi có thể cam đoan với ông, chất lượng nhất định sẽ không có vấn đề gì! Nhất định, so với các cao ốc khác đang được bán hoặc cho thuê, chất lượng Hằng Viễn sẽ tốt nhất!" Ông Chu vội nói, luống cuống đến đầu lưỡi sợ cũng bị cuốn lại, lắp ba lắp bắp câu không hoàn chỉnh!

"Hợp đồng theo đúng pháp luật, ông còn không tuân thủ, bằng vào nói miệng, ông cho rằng tôi sẽ tin sao? " Hoắc Doãn Văn nghiêm túc chất vấn. "Ông cảm thấy tôi là một tên ngu ngốc, có thể tùy tiện lừa gạt sao?"

"Không phải, không phải —— Hoắc tổng, Hoắc tổng, đợt giao hàng này chỉ là sai lầm —— chúng tôi trước đây đều giao hàng cho Hằng Viễn phù hợp tiêu chuẩn!" Ông Chu gấp đến độ mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn đầy đầu, Hằng Viễn là đại tập đoàn, là thần tài của những nhà cung cấp như ông ta. Bọn họ cũng không muốn đem thần tài này bỏ đi!

"Sai lầm của ông sẽ trực tiếp làm giảm chất lượng phòng ốc của Hằng Viễn, kèm theo vấn đề tài chính! Ông đã vi phạm hợp đồng nghiêm trọng, chuyện này phải nghiêm túc xử lý!" Nói xong, Hoắc Doãn Văn trực tiếp ra lệnh. "Lập tức ngừng thi công, tiến hành kiểm tra chất lượng! Phụ tá Triệu, gọi ngay trưởng phòng pháp chế, luật sư cùng Phụ tá Nhan đến đây!"

"Dạ!" Phụ tá Triệu vội vàng lên tiếng!

Ông Chu lập tức biến sắc, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh!

***** cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y tới công trường thi công, vào thời điểm chỉ thấy Hoắc Doãn Văn đang ngồi yên tĩnh ở trong phòng điều hành! Anh lặng lẽ ngồi trên ghế nghe công nhân báo cáo tình hình, mặc dù anh cũng không nói gì, nhưng từ nét mặt thâm trầm cô có thể cảm giác, anh lúc này vô cùng mất hứng!

Thấy cô cùng trưởng phòng pháp chế, cùng với luật sư Sở tới, Hoắc Doãn Văn cắt đứt báo cáo của công nhân, đề thương nghị với họ những vấn đề cần giải quyết!

Luật sư Sở bắt đầu chuyên nghiệp giải thích các phương cách truy cứu trách nhiệm và các đối tượng bị truy cứu, cô bắt đầu phiên dịch lại!

Đối với Đội trưởng thi công Phương chỉ là vấn đề bồi thường, còn ông Chu cứ luôn miệng không chịu đền bù!

Hoắc Doãn Văn cũng không nhượng bộ, quyết định đưa vụ tranh chấp theo đúng trình tự tư pháp!

Nói xong, Hoắc Doãn Văn đứng dậy chuẩn bị rời khỏi công trường địa!

Nhan Như Y cùng mọi người khác, đi theo Hoắc Doãn Văn!

Đang lúc ấy, chợt trên cầu thang vang lên âm thanh khác thường, giống như cọc gỗ đụng thép tấm ‘keng keng’. Một lòng đang nghĩ làm thế nào mở miệng xin từ chức, Nhan Như Y phản ứng chậm nửa nhịp, không kịp thời phát hiện ‘nguy hiểm’ trên đỉnh đầu, khi cô phản ứng kịp, mắt đã thấy một cái cọc gỗ, đang từ trên cao rơi xuống ——

Trong khoảng thời gian ngắn, nỗi sợ độ cao nghiêm trọng đã làm cô hồn phách bay theo gió, ngơ ngác đứng ở nơi đó, chỉ biết sợ, không biết nên phản ứng như thế nào!

Mắt thấy cọc gỗ hướng trên đầu cô đập xuống!

"Cẩn thận ——"

Nhan Như Y nghe được có người hô to một tiếng, ngay sau đó ai đó đã ôm cô lăn qua một bên!

"Rầm —— rầm —— rầm ——" liên tục mấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, bên tai Như Y, từng âm thanh vang lên như trời long đất lở. Tim cô đập mạnh đến nỗi như tiếng cọc gỗ nện mạnh trên mặt đất từng tiếng nặng nề. Cô run rẩy, toát mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn!

Cũng may, cũng may, cô không có chuyện gì!

Ngay lúc đó, cô đã choáng váng vì tiếng gầm trách cứ.

"Ngu ngốc, trong óc em đang suy nghĩ gì? Không có chú ý tới nguy hiểm trên đầu? Em có biết chỉ chút nữa em đã bị đập chết?" Hoắc Doãn Văn lo lắng, nhưng cũng cực kỳ tức giận nắm bả vai của cô, rít lên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khó khăn từ chức. (2)

Sau một giây chưa tỉnh táo, Nhan Như Y nhận lấy tiếng hét giận giữ của anh, mặc dù phản ứng còn chậm chạp, nhưng cô biết anh đang lo lắng cho cô.

“Thật xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý!” Trực giác của cô đúng là sai rồi, sai rồi thì cần phải nói lời xin lỗi!

Khói bụi xung quanh dần dần lắng xuống, tức giận trên mặt Hoắc Doãn Văn cũng từ từ biến mất. Nhìn khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của cô, ánh mắt anh chỉ còn lại lo lắng. “Em còn tốt chứ? Có nói nào không thoải mái không?” Tay anh đặt trên người cô không có lấy ra, một tay khoác hông cô, một tay dờ lên trán, nghiêm túc kiểm tra.

Nhan Như Y đúng là bị dọa sợ, cho nên căn bản không phát giác tay anh còn đặt trên người mình. Mà chính tay của cô cũng rất tự nhiên cầm lấy tay anh. “Không có việc gì, chỉ là vừa rồi bị dọa sợ hết hồn!”

“Tôi công trường thì phải chú ý nhiều một chút, ngàn vạn lần đừng suy nghĩ lung tung, rất dễ xảy ra chuyện!” Anh nhắc nhở, giọng nói có vẻ dịu dàng hơn trước đó rất nhiều!

“Em biết rõ, cảm ơn!” Cô cười cười.

Hai người lúc này không chú ý tới, hành động bây giờ của mình để cho người ngoài xem có rất nhiều mập mờ!

Nhất là dáng vẻ lo lắng dị thường của tổng giám đốc Hoắc, căn bản là vượt qua sự quan tâm của một ông chủ đối với nhân viên. Còn thêm dáng vẻ xinh đẹp của Nhan Như Y, trẻ tuổi, chức vị ‘trợ lý phiên dịch’ liền mang theo chút mùi vị mập mờ, cho nên mọi người nhìn vào hai người bọn họ, ánh mắt liền lập tức thay đổi, không tiếng động trao đổi điều gì đó...

Điều bọn họ trao đổi tất nhiên là quan hệ của tổng giám đốc trẻ tuổi và nữ trợ lý phiên dịch xinh đẹp trước mặt, quan hệ của hai người họ nhất định không tầm thường...

Hoắc Doãn Văn vốn muốn đến những công trường khác thị sát, nhưng lại ngại tình huống nguy hiểm vừa xảy ra lúc này, kế hoạch này tạm thời bị hủy bỏ, cho nên cùng nhau dùng bữa ở bên ngoài sau công việc, bọn họ liền trở lại công ty!

Mỗi người đều có vị trí và chức vụ riêng, cô trở lại phong làm việc của trợ lý, mà anh lại trở về phòng làm việc của phó tổng!

Vừa mới trở về chỗ ngồi của mình, Nhan Như Y theo thói quen di chuyển con chuột, khởi động máy tính đang trong trạng thái nghỉ ngơi, lập tức trở lại công việc. Đang lúc cô chuẩn bị gõ bàn phím thì ánh mắt không khỏi nhìn lại đơn từ chức trong ngăn kéo.

Ừ...

Đúng lúc bây giờ anh đang ở đây, hiện tại cô không đi thì còn định đợi tới lúc nào?

Đang lúc cô cầm lá đơn lên thì hình ảnh QQ trên máy tính nhấp nháy.

Cô theo đó mở thư ra, là của chú nhắn tin cho cô.

Công việc hôm nay thế nào?

Nhan Như Y gõ bàn phím, nhắn tin lại. “Hiện tại con có chút việc, nói chuyện với chú sau!”

Ở một nơi khác, Hoắc Doãn Văn thật sự muốn hỏi cô ‘vội cái gì’, hiện tại anh cũng không sắp xếp công việc cho cô!

Nhưng ngón tay của anh ở trên bàn phím, sau khi aansloanj một hồi, thân thể liền nặng nề tựa vào ghế da.

Không thể trì hoãn thêm nữa, cô cầm lên một tập tài liệu, đặt đơn từ chức vào bên trong, đứng dậy, hướng tới nơi cần đến...

Vừa mới kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với hai lãnh đạo trên thành phố, Hoắc Doãn Văn còn chưa kịp lấy hơi, Nhan Như Y liền gõ cửa đi vào!

“Phó tổng, tôi có chút chuyện muốn nói với anh!” Cô vừa đi về phía bàn làm việc vừa nói.

Hoắc Doãn Văn thấy cô có chút khó khăn, nét mặt ngưng ngừng liền biết được, cô muốn nói gì rồi!

Anh không lập tức trả lời câu hỏi của cô, mà theo thói quen cầm điện thoại di động lên, đặt ở trong lòng bàn tay xoay tròn, mày nhíu càng ngày càng sâu. Không khí trong phòng làm việc lập tức trở nên ngột ngạt, ánh mắt Nhan Như Y nhìn anh càng ngày càng lo lắng!

Cuối cùng, trong phòng làm việc chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Loại đè nén này khiến cô càng thêm lo lắng, ánh mắt anh rút cuộc hướng lên mặt cô. “Em muốn nói với anh cái gì?”

Hai tay Nhan Như Y bắt chéo, nhìn bộ dạng chột trở nên lo lắng của anh, cô nhất thời không thể mở miệng.

Nhưng điều nên nói vẫn cần phải nói, nếu không khổ sở sẽ là chính mình, cô lấy dũng khí, hạ quyết tâm. “Phó tổng, bởi vì... Trong nhà có chút chuyện tôi muốn tạm thời từ chức!”

Hoắc Doãn Văn hạ mi mắt, giống như không muốn nghe, trên mặt hiện lên nét thất vọng. “Trợ lý Nhan, hôm qua em cũng không nói như vậy, em nói chúng ta làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới, không phải sao?”

Đối mặt với chất vấn của anh, cô có chút chột dạ. “Đúng vậy, tôi thừa nhận là có nói vậy. Nhưng gần đây nhà tôi thật sự có chuyện, tôi cần rời đi...”

Hoắc Doãn Văn nhìn chằm chằm vào cô, trong ánh mắt lóe lên sự thương cảm, sau đó anh nghi ngờ hỏi. “Có thật không? Thật sự bởi vì trong nhà có chuyện?”

Lòng Nhan Như Y bị ánh mắt của anh chiếu thẳng vào có chút đau, không nhận được đau lòng vì anh! (câu này mình không hiểu là ý gì =.=, nếu ai biết thì góp ý cho mình với, mình cảm ơn :))

Nhan Như Y kêu to trong lòng, cô đang làm gì vậy, anh có gì để đau lòng đây!

Lại nói đau dài không bằng đau ngắn, cô phải nhanh chóng chặt đứt!

“Thật sự bởi vì trong có chuyện, anh biết tôi không phải người bán địa!” Nói xong, Nhan Như Y đặt đơn từ chức lên mặt bàn. “Phó tổng, đây là đơn từ chức của tôi!”

Hoắc Doãn Văn thu hồi nét mặt thất vọng, trong nháy mắt trở nên đặc biệt nghiêm túc, cũng đặc biệt vô tình. “Thật xin lỗi, tôi không thể thông qua đơn từ chức của em!”

Nhan Như Y gạt đầu một cái, bày tỏ đã hiểu. “Tôi biết đề có thể nộp đơn từ chức, ít nhất phải làm việc một tháng, cho đến khi có người mới đến thay vị trí của tôi!”

Hoắc Doãn Văn mở đơn từ chức của cô ra, nhìn chữ viết ở trên, cùng với lý do xin nghỉ. Ngay sau đó, long mày anh chau lại, biết hiện ra hứng thú nồng đậm. “Trợ lý Nhan, lý do của em trên đơn từ chức là vì cách nhà quá xa, giao thông không tiện!”

“Ách...” Nhan Như Y nhất thời yên lặng, hôm qua cô chỉ tùy tiện viết một lý do, căn bản không nghĩ tới anh đọc kỹ!

Mà cô vừa mới tùy tiện viện lý do, căn bản không nhớ hôm qua đã viết cái gì!

Nhan Như Y buồn rầu âm thầm oán trách trong lòng, người này thật đúng là, đối với lý do nhân viên từ chức, cần phải đọc kỹ như vậy sao!

Hoắc Doãn Văn ngồi ngay ngắn trên ghế giương mắt nhìn cô, nói rõ ràng: “Lý do nghỉ việc là rất lớn, cho nên đây không phải lý do thật sự của em! Cho nên, anh không thể phê chuẩn cho em nghỉ việc. Hơn nữa, dựa trên luật pháp mà nói, làm nhân viên của tập đoàn Hằng Viễn, ít nhất phải làm việc ba năm mới nói đến chuyện từ chức, nếu không phải bồi thường công ti mười hai tháng tiền lương, hiện tại tiền lương mỗi tháng của em là hơn một vạn, cho nên em phải bồi thường cho tập đoàn Hằng Viễn một khoản tiền hơn mười hai vạn! Trợ lý Nhan, em thật sự muốn từ chức sao?”

Câu nói kế tiếp của Hoắc Doãn Văn khiến Nhan Như Y sững sốt, mắt xinh đẹp càng mở lớn.

“Tiền bồi thường?” Cô nhỏ giọng hỏi. “Phải làm việc tròn ba năm? Phải bồi thường mười hai tháng tiền lương? Lúc tôi kí hợp đồng không có điều kiện này!”

“Đương nhiên có điều kiện này, không tin em có thể tới bộ phận nhân sự hỏi thăm một chút...”

“Thật không có?” Cô cẩn thận nhớ lại, lúc kí hợp đồng cô đã đọc kỹ, căn bản không có điều kiện này!

“Lúc em được điều tới tập đoàn Hằng Viễn, hợp đồng vừa bổ sung thêm!” Anh nhắc nhở cô.

Nhan Như Y bưng tình gạt đầu, đúng là có chuyện như vậy, là sau khi giám đốc Dương đưa cho cô. Giám đốc chỉ nói đó là một thỏa thuận kèm theo, cho nên cô cũng không đọc kỹ, liền kí tên vào.

“Ừ, nếu em không tin lời của anh, có thể đi tìm hiểu một chút, anh không có lừa em!” Hoắc Doãn Văn vẻ mặt chắc chắn đề nghị, sau đó bình thản chờ cô thay đổi quyết định!

Nhan Như Y tiến thêm một bước thuyết phục, cố gắng thay đổi suy nghĩ của anh. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi cảm thấy tôi rời đi thì tốt hơn. Nếu không, không phải anh sẽ cảm thấy lúng túng sao?”

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể gặp nhau thì rất vui vẻ, giống như hôm qua!” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, kiên định nói. “Hơn nữa anh cũng biết em là cô gái có năng lực làm việc rất tốt, anh cảm thấy em làm việc còn tốt hơn so với anh!”

Cô cười khổ trong lòng, anh đúng là rất tin tưởng cô, cũng rất chú ý tới cô!

“Tổng giám đốc Hoắc...”

“Trợ lý Nhan, đừng quên, mọi yêu cầu là do em nói!”

“Nhưng...”

“Đĩ nhiên, nếu như em không sợ khoản tiền bồi thường, em cũng có thể nghỉ việc!” Anh thả lỏng cánh tay!

Nhan Như Y cũng hận sự bất lực của mình.

“Trợ lý Nhan, đơn từ chức của em, trước tiên lấy lại đi!” Anh đem phong thư màu trắng trả lại cho cô!

Cô không có biện pháp, không thể làm gì hơn làm lấy lại phong thư, sau đó ảo não nói. “Tổng giám đốc Hoắc, vậy tôi đi về làm việc!”

“Ừ, làm tốt công việc, trợ lý Nhan, anh vẫn là câu nói đó, em là trợ lý hiếm có của tôi, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Tốt!”

Nói xong cô giống như chạy trốn nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Doãn Văn!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nhan Như trở về chỗ ngồi, phiên muộn mở QQ ra.

“Chú, còn ở đó không? Vừa rồi, con đưa đơn từ chức nhưng giám đốc của chúng con không phê chuẩn! Còn nói, nếu như con rời công ty, phải bồi thường mười hai tháng tiền lương!”

“Vây không cần nghỉ việc, yên tâm làm việc, nếu không con sẽ phải sống rất khó khăn.”

“Hiện tại chỉ có thể như vậy. Chú, người biết không, anh ta là kẻ đầu cơ, căn bản chính là một ông chủ lòng dạ xấu xa, một chút nhân tình cũng không có!”

Lúc Hoắc Doãn Văn thấy tin nhắn này, có thể tưởng tượng ngoài kia cô đang tức giận, lại làm bộ mặt quý. “Công ty có quy định của công ty, quy định thì không có nhân tình, nhất là thời điểm chủ và nhân viên xảy ra mâu thuẫn, nhân tình cũng chỉ có thể dựa vào một mặt nào đó!”

Lời nói của chú không có đi vào trong đầu Nhan Như Y, cô buồn bực nhấn lại. “Xem ra, chú và ông chủ đều đến từ một nơi, chú cũng là một ông chủ lòng dạ đen tối!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cố ý trêu chọc

Hoắc Doãn Văn khoe miệng không nhin được khế cong lên. Cô gái này, sau lưng thật sự đã không ít lần mắng anh!

“Uncle, ông có biện pháp gì hay không, để cho anh ta có thể đồng ý cho tôi từ chức, để cho tôi ra khỏi công ty mà không cần bồi thường!” Dấu hiệu chat hình đầu cá nhỏ lại nhấp nháy sáng.

Thật không biết cô gái này lại đưa ra yêu cầu hoang đường này, Hoắc Doãn Văn nhanh chóng múa mấy ngón tay trên bàn phím “Tôi không có biện pháp nào như thế!”

Nhan Như Y chợt nghĩ đến một ý kiến hay, hưng phấn gõ trả lời. “Tôi đã nghĩ ra biện pháp để anh ta chủ động sa thải tôi rồi!”

“Biện pháp gì?” Hoắc Doãn Văn theo bản năng sờ sờ chớp mũi, bỗng nhiên có cảm giác đang bị tính kế.

“Chính là làm việc nhưng làm không hoàn hảo đó. Phiên dịch tài liệu sai đi, tới lúc đó anh ta nhất định sẽ sa thải tôi!” Cô đem tính toán trong nội tâm nói cho người đối diện nghe, thuận tiện còn hỏi một câu. “Ông nói tôi có thông minh không chứ?”

Hoắc Doãn Văn nụ cười trên mặt đã hoàn toàn bị một cái cau mày thay thế. “Cô thật thông minh!”

“Hắc hắc..., dĩ nhiên, ông không biết nha, tôi từ hồi tiểu học tập luôn đạt thành tích tốt, không thông minh làm sao có thể học giỏi!” Cô tuyệt không khiêm tốn nói, tự đắc rung đùi trong phòng máy lạnh, chờ bạn chat đáp lại!

"Phụ tá Nhan——" Giọng của Phụ tá Triệu vang lên!

"A ——" Nhan Như Y giật mình, thu hồi vẻ mặt tự đắc, trở lại quy củ."Phụ tá Triệu, có chuyện gì không?"

"Hoắc tổng muốn đi Sở Kiến trúc một chuyến, bảo tôi đến nói với cô một tiếng!" Phụ tá Triệu bị đáng về giống chú chó con vẫy đuôi cụp đầu của Nhan Như Y dọa sợ. Cho tới nay, cô luôn có một bộ mặt làm việc chuyên nghiệp, nên anh không ngờ cô cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy.

Nhan Như Y cười lấy lòng."Dạ, em đi lấy túi xách, xuống liền ạ!"

"Tốt!" Phụ tá Triệu nói xong, ra khỏi phòng làm việc.

“Uncle, có công việc, tôi đi đây, bái bai!” Nhan Như Y tắt máy đi!

Lúc cô xuống lầu, chiếc Mercedes của Hoắc Doãn Văn đã đậu sẵn trước cửa đại sảnh, người lái xe và Phụ tá Triệu phụ tá đứng bên cửa xe.

"Lên xe!" Ngồi ở chỗ lái xe, Hoắc Doãn Văn ra lệnh.

"Dạ, Phó tổng!" Như Y gạt đầu một cái, vòng qua đầu xe, tự giác tự động mở cửa chỗ ngồi kế bên tài xế, ngồi vào trong xe!

Trước kia Uncle nói với cô, vị trí kế bên tài xế không thể trống không, bằng không chính là đem người lái xe biến thành tài xế, đây là vô lễ. Cho nên, mặc dù rất muốn lần tránh anh, cô vẫn phải ngồi gần bên anh như lúc này.

Đội cô ngồi vững vàng, anh khởi động xe, tiến vào trong dòng xe cộ!

"Anh không đồng ý cho em từ chức, em có suy nghĩ như thế nào?" Một khoảng trầm mặc, Hoắc Doãn Văn chợt mở miệng hỏi!

". Dĩ nhiên sẽ không!" Nhan Như Y đối trả hỏi đáp.

"Ừ, vậy thì tốt! Nếu như em cố tình làm cách gì đó để anh chủ động sa thải em, làm chậm trễ công việc vậy cũng thật là hỏng bét."

Quý khách trong lòng cũng bị anh nhìn thấu hay sao? Nhan Như Y mê man, vội vàng lắc đầu. "Không, dĩ nhiên sẽ không!"

"Như vậy là tốt rồi, anh tin tưởng em có thái độ nghề nghiệp cao!"

"Đây là nhất định!" Cô cười khiêm tốn, sau đó vụng trộm liếc nhìn anh. Chẳng lẽ anh có thể nhìn thấu tâm người đối diện? Cô cảm thấy trong lời nói của anh có ẩn chứa ý nghĩa gì đấy? Chẳng lẽ anh nhìn rõ nội tâm của cô?

Không, sẽ không, nhất định là chính cô chột dạ. Nay nhất định chỉ là trùng hợp!

***** cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Rất nhanh, bọn họ đi tới Sở Kiến trúc, căn bản không cần thông báo, bảo vệ cửa vừa nhìn thấy biển số xe, vội vàng điều khiển thanh chắn để xe đi vào, còn nhiệt tình cười, e dè chào hỏi Hoắc Doãn Văn. "Hoắc tổng ——"

Ngồi ở trong xe, Hoắc Doãn Văn khẽ gạt đầu, đáp lại lời chào một cách bình dị gần gũi, không giống những ông chủ có tiền khác, hô to gọi nhỏ, mắt nhìn cao hơn đầu.

Chính là một chút ở chỗ này, khiến cô thật thích, thật thích anh!

"Người gác công đường như rất quen thuộc với Hoắc tổng, ngài nhất định thường lui tới nơi này?" Nhan Như Y tự nhiên hỏi, khi Hoắc Doãn Văn đang cho xe dừng lại.

Hoắc Doãn Văn dừng xe, còi dây an toàn. "Hiện tại Hằng Viễn đang kinh doanh hạng mục bất động sản, nên qua lại Sở kiến trúc của thành ủy là chuyện cần làm!" Anh trả lời một cách hơi hót!

Mặc dù anh không nói thêm, nhưng cô biết anh nhất định không thật sự thích thú gì!

Quan viên chính phủ đặc biệt thích lượn quanh công công, cùng doanh nghiệp giao thiệp chính là muốn áp đảo tinh thần đi!

Bọn họ xuống xe, cơ quan chính phủ không thể so với những địa phương khác, cho nên Phụ tá Triệu cùng lái xe không thể theo vào, điều này cũng nói rõ chỉ có cô lên lầu cùng anh!

Hoắc Doãn Văn tựa như đi vào nhà mình, rất quen thuộc, cũng không từ cửa chính đi vào, vào đại sảnh vòng tới vòng lui, sau đó đi cầu thang, đi bộ lên trên!

Cầu thang này vốn dành cho lối đi phòng cháy, trừ bọn họ hai người căn bản không có người đi, cho nên chỉ nghe thấy tiếng giày của nàng vang lên trong không gian vắng vẻ ‘lộc cộc lộc cộc’!

"Leo cầu thang sẽ mệt không?" Anh đi phía trước, đột nhiên dừng lại ở bậc thang trước mặt cô, quay đầu hỏi thăm cô.

Đang cố gắng leo cầu thang trên đôi giày cao gót, Nhan Như Y ngẩng đầu lên nhìn anh, cười cười. "Dĩ nhiên không sao đâu, tôi ở lầu sáu, mỗi ngày đều phải lên lên xuống xuống, lâu dần thành thói quen!"

"Ừ, nhưng mà chúng ta muốn đến nơi, phải leo đến 12 tầng, mà chúng ta hiện đang ở lầu 4, còn đến 8 tầng nữa!" Anh giống như thầy giáo dạy toán, làm phép trừ cho học sinh!

"À?" Nhan Như Y há to miệng, phát ra một tiếng. 12 tầng, còn đến tám tầng?

"Thế nào? Có vấn đề sao? Nếu như không đi nổi, chúng ta có thể đi thang máy?" Anh đề nghị.

Nhan Như Y ngay lập tức lộ ra vui mừng, có thang máy, tốt, cô vừa định mở miệng!

Chỉ là, Hoắc Doãn Văn không có cho cô cơ hội mở miệng, tiếp tục nói. "Chỉ là, anh cảm thấy đi cầu thang cũng dễ rèn luyện thân thể, tốt vô cùng! Chúng ta vẫn còn một chút thời gian trước giờ hẹn, vừa đúng lúc!"

"A ——" Cô thốt ra một đơn âm tiết, chờ đợi anh nói đoạn sau, chỉ là trong ánh mắt của cô toát ra khát vọng đối với thang máy!

Hoắc Doãn Văn canh chừng vẻ mặt của cô, đáy mắt xuất hiện chột lóe lên nụ cười. "Hoàn hảo, Phụ tá Nhan có thói quen leo thang lầu, vậy chúng ta liền cùng nhau đi đi!"

Nhan Như Y thật muốn cắn roi đầu lưỡi của mình, cô làm gì mà nhẹ nhõm như vậy. A a a, cô hiện tại thật là muốn điên rồi!

Anh xoay người tiếp tục đi về phía trước, còn vừa đi vừa nói. "Thực ra, người trẻ tuổi thật sự cần một chút rèn luyện thân thể mới phải, như vậy sức chịu đựng mới có thể tốt, tâm tình đối mặt với khó khăn với công việc cũng tốt đẹp hơn, phải hay không?"

Nhan Như Y vừa giẫm lên một bậc thang, vừa mắng thầm một tiếng ‘ Hoắc Doãn Văn ’, tựa như đem anh hung hăng giẫm ở dưới lòng bàn chân vô cùng khoái chí, đập càng mạnh càng náo nhiệt, cho nên đối với Hoắc Doãn Văn, phản ứng của cô lại chậm nửa nhịp. ". Hoắc tổng, ngài nói rất đúng! Cho nên Mao chủ tịch vẫn luôn muốn “đức trí thể mỹ lao” phát triển toàn diện nha, từ nhỏ phải chú trọng bồi dưỡng phong trào thể dục thể thao!"

"Ha ha, hiện tại rất ít người đem lời nói của Mao chủ tịch làm thành chân lý sống, nhất là lứa tuổi trẻ sau 70 như em, cơ bản không ai đề cập tới đây!"

"Làm sao như vậy được, tôi tuyệt đối ủng hộ chủ tịch!" Nhan Như Y vừa dùng sức nắm lấy tay vịn cầu thang, vừa hỏn hển nói!

Họ bây giờ chạy tới tầng thứ mấy? Đầu óc bắt đầu quay cuồng, cô mơ hồ hỏi. "Hoắc tổng, chúng ta đã đến tầng mấy rồi hả ?"

"Bảy tầng nữa!" Hoắc Doãn Văn mặt không đỏ, hơi thở không gấp ngừng nói, hơn nữa còn tương đối tự nhiên, nhàn nhã tự đắc vịn tay lên khúc quanh lan can, đứng ở nơi đó nhìn cô gái đang nghỉ ngơi giữa lưng chừng cầu thang. "Thế nào? Một chết đi?"

"Hô ——" Gương mặt đã trở nên đỏ bừng, dính vào một tầng khí nóng, cô nặng nề phun ra một hơi. "Phải Một mới!"

"Ha ha ——" anh cười ra tiếng. "Sớm biết là tình huống như vậy, không bằng chúng ta liền dùng thang máy rồi ! Nếu như em thật sự không thờ nổi, thế nào không nói sớm !"

Sớm nói? Lúc anh ở dưới mấy tầng kia, hỏi cô một chút đi thang máy, còn ác ý nói nào là đi cầu thang tập thể dục, không phải bắt cô leo thêm vài tầng nữa rồi mới hỏi. Hiện tại, cô thật sự hoài nghi anh cố ý trêu cợt mình!

Anh nhìn lên mấy tầng trên, nói. "Hiện tại chúng ta cũng đã đi được bảy tầng rồi, chỉ còn bốn tầng nữa thôi, tiếp tục đi thôi, tránh khỏi còn giày vò!"

Nói xong, cũng không hỏi thăm ý kiến của cô, tiếp tục đi tới!

Nhan Như Y nhìn anh bước đi như bay, lỗ mũi thiếu chút nữa phun ra khói. Cũng không kém bốn tầng nữa? Anh nói rất dễ dàng, anh có biết hay không cô đang mang giày cao gót à?

Mặc dù cô mang giày không cao lắm, chỉ là hai ba cm, nhưng anh cũng có thể thông cảm cho cô một chút đi?

Hừ!

Cô vừa nói nhỏ trong lòng, chột sơ ý trượt chân một chút ——.

"A ——" Cô hét thảm một tiếng, tiếp chỉ nghe ‘ rầm ’ một tiếng, đầu gối bên phải nặng nề đập mạnh trên bậc thang!

"Thế nào!" Hoắc Doãn Văn vội xoay người, nhanh chóng phóng xuống đỡ cô lên!

"Không có gì, không có gì!" Cô xoa xoa phôi bụi trong lòng bàn tay, chịu đựng đau đớn nói!

"Tạm được không được? Bằng không chúng ta đi đáp thang máy?" Anh đỡ cô, lo lắng hỏi.

"Bây giờ đã đi đến tầng thứ mười rồi, cũng không còn bao xa, đi thôi!" Cô khóc không ra nước mắt mà nói.

"Vậy để anh đỡ em, vịn vào tay anh!"

"Tốt!" Cô vịn cánh tay của anh, từng bước từng bước lên trên đi!

Lại một lần khoảng cách giữa cô và anh lại gần đến vậy, mặt cô không tự chủ đột nhiên ửng hồng, cô vẫn khắc sâu khuya ngày hôm trước anh như thế nào ôm ấp lấy mình, nâng niu thân thể của cô mạnh mẽ đâm tới ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Cuộc đời giống như hoa bồ công anh.

Gò má Nhan Như Y nóng bỏng, ánh mắt lo lắng nhìn đi chỗ khác.

Dù sao lúc trước cô còn là một xử nữ, dù sao anh cũng là người đàn ông đầu tiên của cô, dù sao cô cũng rất thích anh, dù sao sức hấp dẫn của người đàn ông này lớn vô biên, là một người phụ nữ bình thường, đối mặt với một người đàn ông như vậy, sao cô có thể không có cảm giác ngượng ngùng của một cô gái trẻ tuổi, sao lại có thể có bộ mặt thản nhiên nhìn anh giống như đang nhìn củ cải trắng?

Cô không có cách nào làm chủ nhịp tim, run rẩy, tế bào toàn thân vì lo lắng mà trở nên hưng phấn!

Cô thận trọng cảm nhận sự vui vẻ này, lén lút nhớ loại cảm giác này!

Vào lúc Nhan Như Y tỉ mỉ thưởng thức một chút thân mật này thì Hoắc Doãn Văn cúi đầu nhìn cô, chớp mũi không cẩn thận đụng phải sợi tóc của cô thì sẽ không không chế được cảm thụ mùi hương thơm ngát phía trên, lúc này, ánh mắt anh ngày càng tối, bóng tối cất dấu bên trong là tình cảm phức tạp khó nói rõ...

Mà Nhan Như Y vẫn cúi đầu, dĩ nhiên cũng không thấy được sự gầy dựa trong đôi mắt Hoắc Doãn Văn... đó là một cuộc chiến tranh dữ dội không có kết quả!

Cầu thang tầng hai ngắn ngủi, lúc nào cũng có thể đi hết, rất nhanh hai người đã đi đến tầng làm việc.

Nơi công cộng, vừa vào văn phòng làm việc, hai người dĩ nhiên không thể lại tiếp xúc thân thể, cho dù chân cô bị đau đi nữa, cũng phải buông anh ra!

“Tổng giám đốc Hoắc, anh tới đây có việc gì sao?” Một người giống như lãnh đạo, người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt lạnh lùng hỏi thăm!

“Đúng vậy, tôi đây để ký một tài liệu!” Hoắc Doãn Văn gật đầu!

“Cục trưởng Ngụy đang ở trong phòng làm việc!”

“Tôi sẽ qua!” Hoắc Doãn Văn gật đầu, cũng không có ý muốn nói chuyện tiếp, nhưng cũng cho đối phương sự tôn trọng!

Nhan Như Y đi theo phía sau anh, đi vào phòng làm việc của cục trưởng. Phòng làm việc của thành viên quan trọng trong Đảng bộ giống như trong phim truyền hình, phòng làm việc của cục trưởng không có đồ vật xa hoa, nhưng trên tường là tranh chữ của danh gia, bàn ghế được làm từ gỗ tử đàn, vẫn có thể làm nổi bật thân phận lãnh đạo!

Hoắc Doãn Văn cửa mới vào phòng làm việc, lập tức nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của cục trưởng Ngụy, vừa bắt tay vừa nói: “Tổng giám đốc Hoắc, mời đi bên này. Vị này là trợ lý...” Câu nói kế tiếp là hỏi Nhan Như Y.

“Đó là phiên dịch của tôi, trợ lý Nhan!” Hoắc Doãn Văn trịnh trọng giới thiệu.

“A...” Cục trưởng Ngụy nhìn chằm chằm Nhan Như Y, bưng bình nói: “Biết... biết, vị trợ lý Nhan này sớm nghe nói là một người đặc biệt, đều biết bên cạnh tổng giám đốc Hoắc luôn có người xuất sắc, phong cách ưu tú, kiến thức còn ưu tú hơn một trợ lý. Hôm nay, cuối cùng cũng may mắn gặp được!”

Cục trưởng Ngụy vội vàng đưa tay về phía Nhan Như Y!

Nhan Như Y cũng vội vàng bắt tay vị lãnh đạo cấp cao. “Cục trưởng Ngụy, chào ngài!”

Ánh mắt cục trưởng Ngụy lại quan sát Nhan Như Y, giống như nhìn không đủ, sau đó cười mập mờ với Hoắc Doãn Văn. “Khó trách tổng giám đốc Hoắc lại coi trọng trợ lý Nhan Như vậy, quả nhiên danh bất hư truyền, thật ưu tú!”

Nhan Như Y không phải đứa ngốc, cô dĩ nhiên hiểu được cục trưởng Ngụy nói cô ưu tú phương diện nào, không có liên quan đến trình độ học vấn hay năng lực làm việc, chẳng qua là nói về vẻ ngoài của cô!

Điểm này khiến cô rất lúng túng!

Hoắc Doãn Văn không muốn tiếp tục đề tài vây quanh Nhan Như Y, đi thẳng về phía bàn làm việc của cục trưởng Ngụy, cũng không khách sáo, tự nhiên giống như đi về phía bàn làm việc của mình, trực tiếp ngồi xuống cái ghế của cục trưởng. “Là tài liệu gì, phải gọi tôi trực tiếp tới ký tên!”

Cục trưởng Ngụy lại ngồi lên cái ghế đối diện, cười nói: “Chính là giấy bảo đảm về mặt chất lượng, làm theo thông lệ sao! Tôi muốn muốn thư ký đưa cho cậu, thế nhưng có vài phần tài liệu, còn có bên này mới có thêm một hạng mục xây dựng quảng trường, tôi dứt khoát muốn cậu tới đây một chuyến!”

Đúng lúc ấy, thư ký cục trưởng đưa nước vào, không ngừng liếc mắt đưa tình về phía Hoắc Doãn Văn. “Vài ngày rồi không gặp ngài, giống như ngày càng đẹp trai hơn!”

Đối với loại đánh giá này, Hoắc Doãn Văn trầm mặc không nói, chỉ cười nhẹ coi như đáp lại.

Đến lúc đó cục trưởng Ngụy có chút ghen. "Mấy ngày rồi không được gặp tổng giám đốc Hoắc, muốn rồi phải không?"

"Ha ha, ôi chào..." Thư kí cục trưởng cười đặc biệt lảng lơ, lúc cười cũng không ngừng liếc mắt đưa tình với hai người đàn ông, khiến người ta không kịp nhìn!

Cục trưởng Ngụy không biết là không vui, còn giả bộ mất hứng, nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, sau đó nói với thư kí của mình: "Nói cho cô biết, cô đừng suy nghĩ lung tung với tổng giám đốc Hoắc, cô không thấy trợ lý Nhan của người ta sao? Muốn có khí chất có khí chất, muốn tài ăn nói liền có, muốn học vấn có học vấn, tổng giám đốc Hoắc người ta còn nhìn cô sao?"

Cục trưởng Ngụy nói những lời này, khiến quan hệ của Hoắc Doãn Văn và Nhan Như Y càng thêm mập mờ!

Nhan Như Y căn bản không biết nên nói gì, hoàn toàn không nghĩ tới một cục trưởng trong phong làm việc, lại có thể nói lời chuẩn mực như thế này!

Thư kí đó lập tức chào hỏi Nhan Như Y, nhưng giọng nói và ánh mắt cho thấy cô không phục lắm.

Nhan Như Y cũng tính chào hỏi lại, sau đó nhìn về phía Hoắc Doãn Văn xác định!

Anh thấy cô gặp chuyện khó khăn, liền gọi cục trưởng Ngụy. "Tài liệu gì? Mau đưa tới cho tôi, lát nữa có chuyện cần làm!"

Cục trưởng Ngụy lập tức lấy ra một tập tài liệu, đưa cho anh. "Những thứ này..."

Sau khi anh nhận lấy tài liệu, Nhan Như Y cho rằng anh sẽ giao tài liệu cho mình, lại thấy anh không thèm nhìn, liền đặt bút kí tên. "Được rồi!"

Sau, anh đứng lên từ ghế cục trưởng, đi về phía cô. "Đi thôi!"

Nhan Như Y cau mày nhìn anh, không hiểu sao anh lại như vậy!

Không phải đưa cô đến để xem tài liệu sao? Anh lại không thèm nhìn mà trực tiếp kí, vậy đưa cô đi cùng để làm gì?

Chỉ là dù cô có nhiều nghi vấn hơn, cũng để ở trong bụng, người ta là ông chủ lớn, cô nào có quyền lợi đi hỏi người ta.

Anh nói cô đi theo mình, cô cũng chỉ có thể đi theo!

"Hoắc tổng, đi thông thả!" Thư kí vội vàng đưa họ tới cửa, cục trưởng Ngụy đứng ở một bên. Đóng cửa và mở cửa đương nhiên khác nhau, lúc này ông nên chú ý hình tượng cục trưởng của mình!

Hoắc Doãn Văn căn bản không muốn nói chuyện nhiều với họ, trực tiếp đi về phía trước!

Cửa thang máy mở ra, bọn họ đi vào, trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại...

"Đây chính là trợ lý mới của Hoắc tổng sao?" Nữ thư kí đó hỏi.

Cục trưởng Ngụy nhỏ giọng đáp. "Đúng vậy, bộ dạng xinh đẹp chứ? Hiện tại Hoắc tổng thích cô ta, thích đến không xong rồi!"

Đứng ở cửa, gương mặt Nhan Như Y nháy mắt đỏ rức, sao cửa thang máy lại không có cách âm chứ? Lời bọn họ sao có thể nghe được rõ ràng như vậy!

"Bọn họ là như vậy, em đừng để ý!" Cô mỉm cười phá tan lúng túng. "Em biết rõ họ cũng thích đùa giỡn chuyện như vậy!"

"Ừ!" Anh gật đầu, đồng ý với cô!

Bốn bề lại yên lặng, Nhan Như Y lại hỏi. "Tại sao vậy?"

"Cái gì tại sao?"

"Rõ ràng không cần em xem tài liệu, tại sao còn cần dẫn em theo?" Đây không phải chuyện thừa sao?

"Em là phiên dịch của anh, anh đương nhiên muốn mang em theo!"

"À!" Thì ra là muốn dùng cô chống đỡ, gọi tắt là bình hoa.

"Tĩnh..." Đây là tiếng mở cửa thang máy, hai người họ đi ra ngoài!

Sau khi rời khỏi bộ xây dựng, cô tò mò hỏi: "Anh rất quen với cục trưởng Ngụy sao?" Thật ra điều cô muốn hỏi là, hai người quen thuộc giống như một cái ống quần.

“Tạm tạm, làm nghề này khó tránh khỏi việc quan hệ với cấp cao trong chính phủ!” Sau, khi Nhan Như Y còn cho rằng anh không nói nhiều, anh lại tiếp tục nói: “Lão Ngụy làm ở vị trí cục trưởng cục xây dựng này mấy năm, trong thành phố có công trình gì, ông ấy đều tìm tới Hằng Viễn. Các công trình Hằng Viễn phụ trách đều nhận được phản hồi tích cực của người trong giới, cũng cho cục trưởng Ngụy chút thành tích. Mà Hằng Viễn dưới sự giúp đỡ của ông ta, cũng kiếm được không ít tiền, kiếm không ít danh tiếng. Cho nên nói thế nào đây? Chúng ta là bạn hợp tác tốt nhất! Đó cũng là nguyên nhân anh không nhìn nội dung trong tài liệu mà trực tiếp kí tên!”

Anh thẳng thắn nói!

“Hiện tại chính là như vậy, muốn làm gì cũng phải có quan hệ tốt với người cấp cao!”

“Rất mệt mỏi!” Anh cười khò.

“Ha ha, vậy tại sao anh lại chọn cho mình cuộc sống mệt mỏi như vậy? Tiền chỉ cần đủ dùng là tốt, không phải sao?”

“Hả?” Anh nhú mày nhìn cô, nghi hoặc hỏi.

Cô thường nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi rã rời của anh, nếu như là một người yêu thích công việc hoặc cuộc sống như vậy, nhất định sẽ không thường lộ ra bộ dạng mệt mỏi, hơn nữa anh còn là một thương nhân đặc biệt thành công, cho nên có thể cảm giác anh không thích cuộc sống bây giờ, ít nhất đó không phải điều anh muốn nhất. Anh vẫn luôn thích công việc làm ăn, làm ông chủ sao? Anh phải có thứ khác để yêu thích chứ?”

“Yêu thích?” Khi anh nhắc tới hai chữ này, giống như nhắc tới người bạn cũ lâu năm, có chút tình cảm nhưng lại tràn ngập cảm giác xa lạ. “Anh gần như đã quên thứ mình yêu thích là rồi!”

“Rất nhiều người, vì cuộc sống cũng sẽ giống như anh, quên đi sở thích của mình! Nhưng anh khác với người khác, anh không phải lo nghĩ về chuyện tiền bạc, nên giữ vững sở thích và lý tưởng của mình mới đúng, như vậy sau này có thể có được vui vẻ!” Cô tích cực nói.

Nghe xong lời của cô..., anh không trả lời ngay lập tức, mà yên lặng lái xe, tốc độ xe rất nhanh, sau khi chiếc xe vượt qua Ngũ đài, anh mới giống như vừa trút hết chuyện gì đó, tốc độ xe dần chậm lại, chạy bình thường.

Sau đó, anh mở miệng nói một câu bất đắc dĩ, nhưng lại là một lời nói vô cùng triết lý. “Cuộc sống thường ngày giống như hoa bồ công anh, nhìn như tự do tự tại, thật ra từ trước cũng phải dựa vào người khác!”

“Anh ra đời, trải qua mọi chuyện, anh phải vứt bỏ mọi thứ yêu thích của mình, đi làm những việc mình không thích, nhưng nhất định phải có được thứ đó, đây là sứ mệnh của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Vì sao anh vừa muốn nói lại thôi.

Nhưng căn bản nét mặt anh vẫn luôn kín đáo, khi tầm mắt cô sắp chạm tới, lại xuất hiện một gợn sóng.

Nhan Như Y không chỉ bị lời nói của anh làm cho xúc động, tâm lại lần nữa buộc chặt, đau đớn. “Thì ra cuộc sống của những người có tiền không hề vui vẻ, còn không bằng cuộc sống của một người bình thường!”

“Ừ... cho nên có lúc anh rất hâm mộ em, tại sao em lại có thể cười vui vẻ đến như vậy!”

“Ha ha, bởi vì người nghèo yêu cầu rất thấp, có một điều ngoài ý muốn nhỏ, một thu hoạch nhỏ đều có thể vui vẻ được! Nhưng loại việc nho nhỏ này, đối với những người có tiền như anh đều có thể dễ dàng thay đổi!”

“Có đạo lý!” Anh đắm chiều gạt đầu một cái, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn rất tỉnh mạch, ý vị sâu xa.

“Lát nữa đi ăn gì đi?” Bây giờ đã gần năm giờ, sắp đến giờ tan sở.

“A... không, ở nhà em còn có việc!” Nhan Như Y vội vàng lắc đầu cự tuyệt, rõ ràng muốn vạch rõ khoảng cách với anh, sao còn có thể ăn cơm cùng nhau?

“Ở nhà cũng chỉ có một mình em?” Anh hỏi một câu.

Nhan Như Y nhất định không biết, Hoắc Doãn Văn cho tới bây giờ đều không quan tâm đến người khác. Một khi đối phương cự tuyệt anh, anh sẽ không hỏi lý do, nhưng bây giờ anh lại hỏi nhiều câu như vậy, có thể thấy được anh muốn kéo dài thời gian hai người ở cùng nhau!

“Trong nhà chưa dọn dẹp, quần áo cũng chưa giặt, sàn nhà chưa lau, hôm nay em phải về xử lý những việc này!” Cô lôi ra một đồng lý do, cô thật bội phục đầu óc của mình suy nghĩ nhanh, có thể nói ra tự nhiên như vậy!

Thật ra, nhưng thứ này có thể để mai làm, dù sao quần áo của cô không đắt, đều là hàng giảm giá trong chợ, có thể bỏ qua. Nhất là vào mùa hè, giặt xong một lát sẽ khô!

Anh im lặng mấy phút, lại âm thầm nhìn cô mấy lần, đi qua một cái cầu cao, từ từ vào trong nội thành, trên mặt anh rõ ràng đấu tranh rất nhiều, thậm chí tay lái cũng trở nên cứng ngắt.

“Chân em còn đau không?” Anh nhìn cô, đầu gối còn có chút sưng đỏ!

Nhan Như Y theo thói quen vuốt ve đầu gối, lắc đầu một cái. “Không sao, vừa rồi đau một chút, sau đó cũng tốt hơn rồi!”

“Một cô gái ra ngoài không dễ dàng, tất cả mọi chuyện đều phải một mình đối mặt...” Anh nói tiếp, nhưng anh không nhìn cô, tầm mắt vẫn nhìn thẳng về con đường phía trước!

Ách...

Anh đang nói về cái gì, là nói về chân của cô ư, hay nói về cuộc sống của cô. “Đúng vậy, nhưng cũng không sao, từ từ quen là tốt rồi, còn người luôn phải trưởng thành mà!”

“Nhưng cuộc sống trôi nổi bên ngoài cũng không dễ dàng, hiện tại vật giá cũng tăng cao, thuê nhà cũng cực kì tốn tiền!” Anh lại nói, anh mắt vẫn như cũ không nhìn thẳng vào cô.

Nhan Như Y căn bản không hiểu vì sao anh lại nói với cô những điều này, còn tưởng rằng chỉ nói chuyện phiếm với cô, thảo luận một chút chuyện về cuộc sống hàng ngày. Còn dùng sức gật đầu, vẻ mặt giống như đồng cảm nói. “Còn không phải sao, hiện tại cái gì cũng đắt đỏ, ví dụ tổng tiền thuê phòng hàng tháng, tiền nước, tiền xe buýt tàu điện ngầm, tính sơ đã tới hai ngàn, sau đó còn tiền ăn... cũng may, bữa trưa Hằng Viễn có cung cấp tiện lợi cho nhân viên!”

(Tiện lợi ở đây là bữa trưa nha mọi người ^^)

Nói tới đây, cô còn rất thông minh vô vai ông chủ mình nịnh bợ. “Tổng giám đốc Hoắc thật tốt bụng, chỉ bắt nhân viên nộp ba đồng cho một suất cơm, lại mỗi ngày có thể ăn nhiều món mới mẻ!” Bữa trưa ở Hằng Viễn đặc biệt tốt, hai mặn bốn chay lại thêm mỗi có cung cấp hải sản.

Nghe bạn học của cô nói, những công ty khác hoặc là không cung cấp bữa trưa, nếu không cũng chỉ có vài bữa trưa đặc biệt!

Ai, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cô không quá muốn rời khỏi Hằng Viễn!

“Đây là chuyện phải làm, dù sao mọi người làm việc cho Hằng Viễn! Chỉ có vào bữa trưa phục vụ mọi người được vui vẻ, trong công việc mới có thể dòn tâm!” Vẻ mặt anh không thay đổi nhiều nói.

“Không sai!” Cô đứng trên lập trường của một nhân viên, dùng sức gật đầu.

“Như Y...” Anh chợt gọi tên cô, vẻ mặt trang trọng, giống như có lời vô cùng quan trọng muốn nói với cô.

****CƠ THỦY LINH LẠY MỌI NGƯỜI MỘT LẠY VÀO NGÀY BA MƯƠI THÁNG CHẠP, MONG MỌI NGƯỜI TIỀN TÀI RỘNG MỞ, MỌI VIỆC THUẬN LỢI, VUI VẺ****

“Hả?” Nhan Như Y ngừng cười, tâm có chút lo lắng, lúc trước anh đều gọi cô là ‘trợ lý Nhan’, bây giờ lại cô là ‘Như Y’, nói rõ anh có chuyện muốn nói với cô.

“Như Y...” Anh lại gọi một lần nữa, lần này giọng nói có chút cao lên, nhưng nét mặt anh vẫn rất nghiêm túc, tiếp tục nhìn thẳng vào con đường phía trước.

“Tổng giám đốc Hoắc, có chuyện gì không?”

“...”

Hoắc Doãn Văn không nói gì, có lẽ chỉ cần nhìn gò má của anh, vẫn có thể nhìn ra anh đang rối loạn!

“Tổng giám đốc Hoắc, anh có chuyện gì cần nói sao?” Cô nhìn đáng vẻ muốn nói của anh, lo lắng.

“Anh muốn biết, em có kế hoạch gì cho tương lai của mình không?”

“Kế hoạch?”

“Đúng!”

Nhan Như Ý khó hiểu nhìn anh, vấn đề này cũng khó mở miệng như vậy sao sao? Hỏi vấn đề này mà phải lo lắng như vậy sao? Trực giác của cô cho thấy anh không phải muốn hỏi cô vấn đề này, nhưng anh muốn hỏi cái gì?

“Em có kế hoạch gì?” Anh hỏi lại.

“Thật ra thì có thể làm việc ở công ty như Hằng Viễn, kế hoạch của em đã hoàn thành được một nửa.” Chỉ có chuyện ngoài ý muốn lau súng cướp cò với anh, khiến cho cô có kích động muốn từ chức. “Nếu như em không rời đi Hằng Viễn mà nói, em sẽ có chỗ làm rất tốt, đương nhiên có hi vọng được thăng chức!”

“Vậy còn cuộc sống sinh hoạt thì sao?” Anh hỏi cặn kẽ!

“Cuộc sống sinh hoạt thì sao? Còn không có. Chỉ là sau này thăng chức rồi, còn có thể góp tiền đặt cọc nhà ở, sau đó từ từ vay tiền, sau đó hoàn thành trong 10 20 năm, không biết cái này có tình là kế hoạch cho cuộc sống tương lai không...”

“Anh nói rồi, nhà ở anh có thể cho em, chỉ cần em chọn xong vị trí!” Anh nhắc nhở cô, anh từng cho cô một cam kết!

“Ha ha, tổng giám đốc Hoắc, quà tặng này quá lớn, em không thể nhận!”

“Nhưng em không thấy cả đời này phải kiếm tiền trả cho một căn nhà, cuộc sống như vậy quá cực khổ sao? Không đáng giá!”

“Vậy cũng không còn cách nào khác, hiện tại tiền nhà ở đây rất cao, người bình thường đều như vậy! Một người không có năng lực thay đổi hoàn cảnh thì chỉ có thể thích ứng với hoàn cảnh. Người bình thường chúng em đều quá nhỏ bé, chỉ có thể sống như vậy trong xã hội! Cho nên, dù phải khổ hơn nữa, cũng phải sống cuộc sống như vậy!”

Sau khi cô nói xong những lời này, anh lại lần nữa im lặng. Đấu tranh trên mặt trước đó cũng biến mất, ánh mắt của anh rất phức tạp, cô chỉ lẳng lặng nhìn, lại không thể nói phức tạp như thế nào!

Là một loại mất mát, hay là khổ sở, thậm chí có chút... không cam lòng?

Khó mà nói, cô cảm thấy thật sự rất khó nói!

“Thật ra, anh muốn nói...” Anh lên tiếng, lần này vẻ mặt trở nên thoải mái hơn, trong ánh mắt còn có chút đùa giỡn!

“Cái gì?” Anh thoải mái, khiến lòng cô cũng vui vẻ hơn!

“Anh còn muốn ăn... Món mì cay Thành Đô mà em nấu!”

Ánh mắt anh nhìn cô rất sâu, nhất là khi nói ‘còn muốn ăn’..., ánh mắt anh lại lập tức tối sầm, giống như một con sư tử phát hiện con mồi, khiến tâm tình cô khản trương nháy loạn. Thật không nghĩ đến, cuối cùng anh dám nói, lại nói muốn ăn món mì cay Thành Đô mà cô nấu!

“Ha ha... nhưng hôm nay em không muốn ăn!” Cô quái dị cười hai tiếng, độc ác chặt đứt yêu cầu của anh!

Anh là một ông chủ lớn lại cả ngày ăn mì cay Thành Đô? Điều đó không phải rất kì quái sao? Hơn nữa, cô muốn kéo dài khoảng cách với anh!

Không thể luôn lo lắng trong lòng vì anh!

****CƠ THỦY LINH LẠY MỌI NGƯỜI MỘT LẠY VÀO NGÀY BA MƯƠI THÁNG CHẬP, MONG MỌI NGƯỜI TIỀN TÀI RỘNG MỞ, MỌI VIỆC THUẬN LỢI, VUI VẺ****

Sau khi cô cự tuyệt, anh cũng không đòi hỏi gì nữa, cứ như vậy đưa cô về nhà!

Kha Văn đi vùng khác, không ở nhà, cho nên trong nhà chỉ có một mình cô, cô đã làm một chuyện vô cùng xấu hổ, đó chính là nấu mì Thành Đô!

Chỉ là, không biết vì sao, trình tự nấu cũng giống như ngày hôm qua, cũng có thịt băm, nhưng cô lại thấy không ngon bằng hôm qua!

Ăn không ngon, sau khi ép mình ăn hết một bát, cô đã ném hết bát đũa dùng qua vào bồn rửa, nghĩ lát nữa rửa!

Nhưng cô cũng không có nghỉ ngơi, cô ngồi trước máy vi tính, chuẩn bị dịch truyện cổ tích tiếng Anh đầu tiên, đây là việc làm thêm cô vừa nhận vào sáng hôm qua.

Phiên dịch hết kiểm chừng 800 đồng!

Đang khi cô dịch được một nửa, điện thoại của cô đột nhiên vang lên, là một dãy số lạ, chỉ là điện thoại vẫn cố chấp, số đuôi là 6688!

Trong nghi hoặc, cô nhận điện thoại. “Alo, chào ngài...”

Âm thanh nói chuyện của đối phương rất cao, cũng đặc biệt lấy lòng, đặc biệt khách khí. “Chào cô, xin hỏi cô là trợ lý Nhan?”

Ách...

Sao người này lại biết mình là ai? Người này là ai? “Xin hỏi ngài là?”

“Chào cô, tôi họ Chu, chủ công ty xây dựng Trường Sơn!” Đới Phương tự khai báo danh tính.

Công ty xây dựng Trường Sơn? Cái tên này rất quen, đây không phải công ty hợp tác với tập đoàn Hằng Viễn sao? “Chào ngài, ông chủ Chu, ngài gọi điện cho tôi, có việc gì không?”

“Trợ lý Nhan, là như vậy, bà xã tôi mang ít đặc sản từ quê lên, nhất định muốn đưa tới cho cô, cô xem hiện tại tôi có thể lên đó được không? Hay là cô xuống đây cũng được. Tôi hiện tại đang ở dưới nhà cô!” Ông chủ Chu liên tiếp nói!

Nhan Như Y mới gia nhập xã hội nhất thời không kịp phản ứng, đây là chuyện gì. Thậm chí còn có người muốn muốn tặng đồ cho mình, tặng cho cô làm gì?

“Cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng chúng ta không quen, tôi không thể nhận quà của ngài, mời ngài về cho!”

“Không, không, không, sao lại có thể không quen, chúng ta đều là đồng hương, bà xã tôi cũng là người Tứ Xuyên, đặc biệt muốn kết bạn với cô...” Ông chủ Chu lập tức nói ra quan hệ!

Lúc này, vợ của ông chủ Chu cướp điện thoại. “Để tôi nói, để tôi nói...” Sau đó, vợ của ông chủ Chu dùng tiếng địa phương nói. “Em gái, chị cũng là người Tứ Xuyên, em xem, bọn chị đều tới, em không để bọn chị gặp, như vậy có phải không tốt không? Nếu không em xuống đây đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện...”

Tiếng nói của quê hương khiến Như Y cảm thấy có chút quen thuộc, vừa nghe liền đặc biệt thân thiết, xấu hổ, cô chỉ có thể đồng ý xuống dưới. “Chị chờ em chút, em xuống liền...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Thân phận Tiểu Mật Ngọt

Vừa mới xuống lầu, Nhan Như Y liền nhìn thấy ông Chu đang đứng với một người phụ nữ khá trẻ trung. Thoạt liếc mắt, người ta ai cũng biết hai người bọn họ có chút thân mật của vợ chồng nhưng tuyệt đối không phải nguyên phối. Ông Chu dáng dấp già xồm, còn người phụ nữ trẻ trung và tươi mới!

"Em gái, em có dáng dấp thật xinh đẹp!" Người phụ nữ đi cùng ông Chu thuần thục kéo tay Như Y, khôn khéo làm quen. "Chị là người Thành Đô, em gái ở vùng nào ở Tứ Xuyên nhỉ?"

"A, tôi ở Nam Sơn - một huyện thành nhỏ!" Nhan Như Y vừa trả lời, vừa đưa mắt hỏi thăm bọn họ tìm mình có chuyện gì, đến bây giờ cô thật đúng không hiểu rõ ý tứ của hai người họ. "Hai anh chị tìm tôi có chuyện gì không?"

Ông Chu lấy từ trong xe ra một phong bì dày, mặc dù không thấy rõ đồ vật bên trong, nhưng bất luận kẻ nào cũng biết bên trong đựng cái gì.

"Phụ tá Nhan, tôi biết cô là người quan trọng bên cạnh Hoắc tổng, cô chỉ cần nói một câu, Hoắc tổng nhất định sẽ nghe, phải hay không? Chuyện hôm nay, tôi đã có chút sơ sót trong công việc, về sau nhất định sẽ chú ý cẩn thận, cô xem chúng ta đều là đồng hương ra ngoài làm việc, cần giúp một tay ____"

Nói một hồi, ông Chu đem phong bì kín đáo đưa cho Nhan Như Y.

Nhan Như Y vừa chạm vào phong bì tựa như cảm củ khoai lang phỏng tay, vội vàng kín đáo trả lại cho ông Chu. "Không, không, tôi đây thật sự không thể nhận. Hơn nữa tôi cũng không phải là người quan trọng gì bên cạnh Hoắc tổng, tôi chỉ là người phiên dịch phụ tá cho ngài ấy mà thôi!"

Ông Chu nhìn Nhan Như Y lấy lòng và nói ra vài ám hiệu. "Phụ tá Nhan, cô không nên khiêm nhường, mọi người ai cũng biết Hoắc tổng đối với phụ tá Nhan không phải bình thường. Cô nhất định phải giúp một tay, ở trước mặt Hoắc tổng nói tốt vài câu cho công ty xây dựng Trường Sơn. Chúng ta đều là người trong nhà, tôi cũng không cùng cô nói suông. Nếu như Hoắc tổng không tiếp tục kiện cáo Trường Sơn, tiếp tục hợp tác, về sau chỉ cần là Hằng Viễn cùng Trường Sơn có hạng mục hợp tác, tôi liền ngay lập tức trích 2% cho cô!"

Ông Chu vừa nghe cô nói chuyện, âm thanh Đồng Bắc, nói chuyện cũng suôn sẻ hơn!

2%, nghe thật đúng là không ít đấy. Mặc dù cô không biết công ty của ông Chu có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng cô vẫn mấy ngày trước Hằng Viễn vừa chuyển khoản cho ông Chu năm ngàn vạn đồng. Đây là cô biết lần này, còn nhiều lần khác trước đó!

Mỗi một lần nhận công trình, họ lời ít nhất là một trăm vạn? Cô đại khái đoán chừng!

Ai, chỉ là tiền này mặc dù tốt, nhưng cũng không phải do công sức cô làm ra, cô cũng không có bản lĩnh này!

"Ông Chu, cảm ơn ông đã cất nhắc tôi. Tôi chỉ có thể nói với ông rằng, nếu ông ký thác hy vọng lên người tôi, ông chỉ có thất vọng mà thôi!" Nhan Như Y cương quyết trả lại phong bì. "Ông tìm những người khác đi!"

"Phụ tá Nhan, cô cứ nhận đi, tôi đã biếu cho cô, đòi nào lấy lại. Coi như đây là món quà kết giao đồng hương, mặc kệ chuyện tình với Hoắc tổng, mặc kệ chuyện này kết thúc ra sao, hay không ——"

"Không được, thật không được!" Nhan Như Y cứng rắn đem phong bì ném vào ô cửa sổ đang mở của xe ô tô!

"Em gái, em làm sao lại khách khí quá vậy?" Người phụ nữ nói!

"Phụ tá Nhan, cô chẳng phải là ném tiền vào mặt tôi sao?" Ông Chu gấp gấp, mặt đỏ bừng. Con đường này không thông, công ty bọn họ chắc chắn sẽ xong đời, tài lộ không còn!

Đang lúc ông Chu tìm lại phong bì, cứng rắn ép buộc Như Y, một chiếc Hyundai lái tới, 'chi' một tiếng dừng lại!

"Như Y, chuyện gì xảy ra à?" Cao Hải từ trong xe vội vàng xuống, nhìn cặp nam nữ trước mặt, hỏi ——

Nhan Như Y thấy Cao Hải, mặc dù vẫn rất tức giận, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Hai người họ tìm em có chút việc, nhưng em thật sự không đủ năng lực!" Cô nháy mắt với Cao Hải, ra hiệu anh giúp một tay giải quyết chuyện trước mắt!

Cao Hải thấy đối phương hai người trước mặt kia, lại thấy trong tay bọn họ cầm phong bì, lập tức liền hiểu ý, nếu là người bình thường, anh nhất định sẽ trêu chọc Như Y để cho cô nhận lấy, dù sao tiền này có người đưa, ngu sao mà không thu. Nhưng vừa nhìn tặng lễ, cô tránh trái tránh phải, hơn nữa này lá thư cũng quá dày, anh biết cái này cười giỡn vẫn không thể nhận loạn, nếu không Như Y nhất định sẽ nổi giận với anh!

"Ui, mới lên chức có mấy ngày, đã có người tặng quà cho em à? Đáng vẻ cũng không tệ, vậy anh làm bạn trai của em, áp lực càng lớn rồi!" Cao Hải một câu cười giỡn, sau đó tự nhiên đưa tay ôm ngang hông Như Y!

Ông Chu cùng người phụ nữ nhìn thấy tình huống có chút không suôn sẻ, bạn trai của Nhan phụ tá tự nhiên xuất hiện, sau khi bọn họ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, cất tiền vào!

Cũng không dám quan tâm, nói lung tung, vội vàng chào tạm biệt Nhan phụ tá, vội vàng vàng lên xe rồi đi.

Ông Chu gấp gấp nhấn chân ga, lái xe hòa vào dòng xe cộ, nhanh chóng biến mất!

Vừa lái xe, ông Chu vẫn nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, đầu óc mơ hồ hỏi. "Em nói, chúng ta không phải nghe lầm tin tức, phụ tá Nhan với Hoắc tổng không có quan hệ gì à?"

Người phụ nữ ăn diện diêm dúa thật đúng mốt, xoay người lại chăm chăm nhìn, cũng cảm thấy không rõ ràng. "Anh nói điều này cũng không sai, xem bộ dáng cô ta thật xinh đẹp, nhưng tiền quả thật là tiểu mặt ngọt của Hoắc tổng, tiền này sao cô ta lại không dám nhận? Cô ta cũng không phải là cán bộ nhà nước, sợ gì nhận tiền hối lộ ——"

"Bây giờ làm sao đây? Nếu là em, chỗ tiền này sớm đã được việc!" Ông Chu lão hoài nghi tự hỏi, sau đó trong lúc lơ đãng móc người bên cạnh một câu!

Ngay lập tức, người phụ nữ nhăn mày không hài lòng, trừng mắt nhìn ông Chu. "Ông chủ Chu, ông nói vậy có nghĩa gì? Em thế nào? Ông nói rõ một chút, trên phương diện làm ăn, mọi chuyện em đều chuẩn bị chu đáo cho ông? Mặt hàng này có phải do ông làm ăn với người ta không chú ý, nói chuyện không đề phòng, hiện tại xảy ra chuyện rồi, ông còn nhờ em giúp ông dọn dẹp cục diện rối rắm. Bây giờ còn châm chọc em, ô ô. . . . Ông nói vậy có ý gì à?"

Người phụ nữ nói xong, nước mắt uất ức chảy xuống, thở dài thở ngắn. "Ô ô, ông nói tôi theo ông, đã trải qua ngày nào tốt lành chưa, hay vượt qua ngày nào biết ngày đó! Cả ngày, xấp xỉ theo ông——"

Ông Chu vội vàng dụi mắt. "Vợ à, em là vợ tốt của anh mà. Em xem, anh chỉ là muốn tìm niềm vui trong đau khổ, trêu đùa em một chút thôi. Đừng tưởng thật mà!"

"Ô ô. . . , ai cho anh nói em như vậy, giống như em theo anh vì tiền vậy." Người phụ nữ đẩy tay ông Chu ra, uốn éo khóc lóc!

"Không có, không có, em thật là người chuyên tiếng gió đoán trời mưa, anh thật sự không có ý này. Anh không phải cũng đang phiền lòng đây sao. Em thử nghĩ xem, Hăng Viễn thật muốn kiện chúng ta, thật muốn ngưng hẳn hợp tác với chúng ta, vậy sau này chúng ta đi nơi nào kiếm tiền a?"

Người phụ nữ nhanh chóng lau nước mắt, sau đó nói. "Vậy anh phải hỏi thăm Cục trưởng Ngụy một chút, xem có phải hay không chúng ta nghĩ sai rồi? Có phải hay không tình nhân của Hoắc tổng là người khác? Có phải hay không nên tìm mọi cách đưa số tiền kia cho cô thư ký? Hoắc tổng mỗi lần đi đâu, chẳng phải đều đưa cô thư ký kia đi cùng sao? Hai người bọn họ xem ra cũng rất thân mật!"

Ông Chu vội tấp xe vào bên đường, cầm điện thoại lên gọi cho Cục trưởng Ngụy!

Lẳng lẳng chờ đợi vài phút sau, Ông Chu nói chuyện. "Cục trưởng Ngụy, tôi là ông Chu đây ạ! Dạ, bên này đã xảy ra chút phiền toái, dạ, chuyện này Cục trưởng không thể không nghe đề cập? Ai biết hần chột lại tới kiểm tra công trường, cho làm tôi ứng phó không kịp đấy!

Ừ, tôi chính là muốn hỏi một chút, cái đó ... Phụ tá Nhan cùng Hoắc tổng rốt cuộc quan hệ như thế nào à? Ha ha, đúng, với quan hệ của chúng ta, tôi cũng không muốn nói láo. Tôi đúng là muốn tìm người thổi gió một chút bên gối Hoắc tổng. Chúng ta đều là nam nhân, điểm này còn không biết sao? Nữ nhân ở trên giường nói gì, nam nhân còn có thể không nghe à? Nhất là lời thì thầm của tiểu mật, nói gì nghe vậy a!"

Cục trưởng Ngụy bên này nói ra lời nói thâm thúy. "Ha ha, làm chính sự phải luôn có trăm phương ngàn kế, chút chuyện này ông làm thật tốt!"

"Vậy Cục trưởng Ngụy, tôi nhắm tới Phụ tá Nhan để xuống tay, có đúng hay không à?"

"Ông Chu a, ông xem lại cách hỏi của ông đi! Tôi là cục trưởng có trách nhiệm, không phải là tú bà đường phố. Chẳng lẽ ông còn để cho tôi dẫn ông đi đem bọn họ đè nhau vào giường sao?"

Ông Chu lúc này mới cảm thấy mình nói sai, vội vàng giải thích. "Ngài phê bình rất đúng, rất đúng ạ. Cục trưởng Ngụy, ông nhưng ngàn vạn đừng nghi ngờ, ông cũng biết, tôi không học hành cao, là một người thô lậu. Tôi đây không phải gấp gáp, không có biện pháp sao? Nói chuyện thiếu suy xét. Mới vừa rồi chúng tôi đi tìm thư ký Nhan nhờ hỗ trợ, nhưng cô ta vẫn từ chối a, nói rằng không đủ năng lực, tôi muốn hỏi thăm một chút, có phải hay không tôi làm rồi, tính sai người?"

"Ai ——" Cục trưởng Ngụy bên này than thở, thanh âm kéo thật dài, sau đó mới lên tiếng: "Ông Chu a, theo lý thuyết chuyện tình cảm của người ta, tôi không nên nói lung tung, nhất là chuyện như vậy, tôi là một cán bộ nhà nước đứng đắn, tại sao có thể đảo quanh cuộc sống riêng tư của Hoắc tổng ——"

Ông Chu càng không ngừng gật đầu. "Dạ, Cục trưởng Ngụy nói đúng lắm, nhưng ——"

Lúc này, Cục trưởng Ngụy xoay chuyển. "Nhưng là, đầu gì, Hoắc tổng cùng với ông Chu lão đây vốn đều là những người cống hiến to lớn cho ngành xây dựng của thành phố chúng ta. Các cơ quan chính phủ như chúng tôi cũng cần phải phù hợp thực người dân kinh doanh có thể phát triển tốt hơn. Đây là chỉ thị của Thị ủy thành phố cùng chủ trương của chính quyền, các ngành tận lực phối hợp công việc kinh doanh của người dân mới là trọng yếu. Từ điểm này, tôi thật không không hy vọng Hằng Viễn cùng công ty xây dựng Trường Sơn cuối cùng phải đối mặt với vụ kiện tụng, vô luận ai thắng ai thua đến cuối cùng vẫn là quốc gia bị tổn thất!"

"Đúng, đúng ——" Ông Chu luôn miệng đồng ý, Cục trưởng Ngụy nói qua, thật làm cho hắn như rồng mây vui mừng rồi.

"Cho nên, công ty xây dựng Trường Sơn về sau nhất định phải làm thật tốt, cũng không thể làm những chuyện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, Hoắc tổng lần này cùng các ông ngưng hợp tác, muốn kiện lại là đúng, có biết hay không?" Cục trưởng Ngụy lên giọng dạy dỗ, nói xong đường hoàng, một chút xú lổ cũng tìm không ra!

"Dạ, nhất định nhất định!"

"Ừ, hôm nay ông nếu hỏi tôi, vậy tôi cho ông biết, Hoắc tổng đối với Phụ tá Nhan có chút khác biệt, ông tìm người không có sai! Tốt lắm, làm thế nào, tại sao có thể hoàn thành, ông liền tự mình làm đi. Trước hết như vậy đi!" Nói xong, Cục trưởng Ngụy trực tiếp cúp điện thoại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Phụ nữ, trộm được thật tốt.

Cục trưởng Ngụy nói thế nào?" Vợ ông chủ Chu lo lắng hỏi.

Ông chủ Chu gác điện thoại, sờ sờ cái đầu trọc của mình, gương mặt không biết nói thế nào cho phải. "Cục trưởng Ngụy nói tìm tới người này thì tuyệt đối không sai!"

"Không sai là tốt rồi, ai không yêu tiền, em thấy chỉ là tuổi trẻ lý này còn rất trẻ, còn không dám nhận, chúng ta phải nghĩ cách!" Vợ ông chủ Chu bắt đầu động não nghĩ kế.

"Bằng không buổi tối hay ngày mai chúng ta đi một chuyến, dù sao chuyện này phải nhanh chóng xử lý!" Ông chủ Chu dùng nắm đấm đấm gáy của mình, chuyện này ngày càng khó giải quyết!

"Ừ, trước tiên cứ như vậy đi!" Vợ ông chủ Chu thờ dãi, sau đó lại mập mờ cười, lắc đầu một cái. "Ai, em nói đàn ông các anh rất dễ tiền, hay là trộm đi, trợ lý Nhan đó cũng chưa có bạn trai? Đền tổng giám đốc Hoắc cũng muốn chen một chân vào, ai, phụ nữ mà, ngay cả anh, trong đôi mắt câu bọn đàn

ông các anh, phụ nữ khác thường tốt hơn...”

Nói xong, vợ của ông chủ Chu ngồi lên đùi anh ta, dùng sức đánh một cái!

“Đó là anh trước đây, bây giờ cũng không như vậy nữa rồi!” Ông ta ám chỉ nói. Loại ánh mắt đó rất rõ ràng, vợ anh bây giờ cũng thường nằm trong ngực người đàn ông khác mà!

Vợ của ông chủ Chu đã sớm xúc động vì Hoắc Doãn Văn. “Anh nói, tổng giám đốc Hoắc này, em đúng là không thể hiểu được, anh ta lại có thể chịu được loại khiêu khích này? Chạm vào một người phụ nữ có lẽ mới vừa bị người đàn ông khác chạm vào? Chẳng phải anh ta rất kén chọn, đặc biệt sạch sẽ, khi anh ta ở bên người phụ nữ đó, người này nhất định không được bị người khác động vào?”

“Cho nên mới nói trợ lý Nhan này rất đặc biệt, phá vỡ nhiều quy tắc của tổng giám đốc Hoắc! Anh nghe mấy lãnh đạo cấp cao nói, ngày đó tổng giám đốc Hoắc can cho người phụ nữ này rất nhiều rượu! Em suy nghĩ một chút, tổng giám đốc Hoắc đã bao giờ can rượu cho phụ nữ chưa? Cho dù phụ nữ có nằm trên người anh ta cầu xin, anh ta chưa chắc đã nể tình!”

“Xem ra em gái Tứ Xuyên này của em, đúng là lợi hại, có thể nắm tổng giám đốc Hoắc trong lòng bàn tay!” Vợ ông chủ Chu nửa hậm mộ, nửa ghen tỵ nói.

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nhìn xe đi xa, Nhan Như Y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó làm bộ như không thấy Cao Hải, liền quay đầu đi vào cửa chính!

“Như Y, đừng như vậy, anh sai rồi, tha thứ cho anh được không?” Cao Hải khổ sở đi theo sau lưng Nhan Như Y, về mặt áy náy, loại áy náy này còn nhiều hơn áy náy 25 năm sống tên đời anh cộng lại!

Như Y không phản ứng, tiếp tục đi về phía trước!

Cao Hải tiến lên hai bước, bắt lấy cánh tay của Nhan Như Y, hơi dùng sức khiến cô dừng bước. “Như Y, đừng đối xử với anh như vậy, để cho anh nói hai câu được không?”

“Họ Cao, anh đừng được voi đòi tiên, anh có phải muốn tôi gọi điện báo cảnh sát tới bắt anh, anh mới cam tâm!”

“Nếu như gọi cảnh sát tới bắt có thể để em tha thứ cho anh, vậy thì gọi cảnh sát tới. Như Y, anh nói thật!

Ánh mắt Cao Hải tràn đầy hối hận, cô biết Cao Hải thật sự hối hận. Hơn nữa cô biết Cao Hải không phải hạ lưu người hạ lưu như vậy! Chuyện cũng đã xảy ra, có thể làm thế nào đây? Hơn nữa, kết quả sau khi bị hạ được cũng không khiến cô phải đau khổ, thậm chí... có còn có chút vui về!

Dứt khoát thôi đi, cứ tha thứ cho anh như vậy đi!

Cô không còn giương cung bạt kiếm nữa, thu hồi tức giận. “Cao Hải, em cũng nói thật với anh. Chuyện này coi như xong rồi, anh đừng nhắc đến nữa, được không?”

Cao Hải lau mặt một cái, nhưng không xóa được buồn bực trong mắt anh. “Có gì đặc biệt... anh thật là một kẻ đặc biệt ngu ngốc! Em là người con gái anh thích, sao...”

“Em và anh căn bản là không thể, anh tỉnh lại đi!” Cô bật cười.

Ở trong lòng cô, Cao Hải vĩnh viễn là người anh trai tốt nhất.

“Được rồi, anh về đi, tối nay em còn có chút việc phải làm...” Cô hạ lệnh đuổi khách!

“Vậy cũng không được, tối nay bất kể có chuyện gì em cũng phải để xuống!” Giọng nói Cao Hải rất cường thế, giống như có chuyện gì rất quan trọng đang diễn ra.

“Sao vậy? Có chuyện gì nghiêm trọng vậy? Anh phải kết hôn à?” Cô đùa cợt!

Cao Hải huyệt sáo một cái, muốn đem trạng thái ngày trước của mình trở về. “Nếu như anh muốn kết hôn, em có thể không biết sao? Cái tên kia, Hạ Phong Chi vừa trở về từ nước ngoài, liền sắp xếp một buổi họp mặt uống rượu cùng mọi người...”

“Anh cả Hạ trở về rồi?”

“E hèm, mới về hôm trước, cho nên anh đến đón em. Em xem muốn đi hay là không? Em nói xem, mình có thể không đi sao?” Cao Hải nói giống như là mệnh lệnh!

Hạ Phong Chi là là học trưởng của họ, lớn hơn Cao Hải hai tuổi, hơn Nhan Như Y bốn tuổi. Vốn Nhan Như Y và Hạ Phong Chi không quen biết, nhưng đúng lúc Hạ Phong Chi tiếp tục ở lại đại học S để làm nghiên cứu, sau đó bọn họ cứ như vậy mà biết nhau!

Hạ Phong Chi khi còn ở trong đám bạn với họ, là nhân vật nổi tiếng, học tập và năng lực đều vô cùng xuất sắc, hơn nữa trong nhà hình như cũng rất có

điều kiện, bởi vì anh vừa hoàn thành học phần nghiên cứu sinh, đã trực vào làm việc trong lãnh sự quán của Pháp!

Hiện tại vừa nghỉ phép trở về!

Hạ Phong Chi trước kia đối xử với cô rất tốt, người khác cũng đặc biệt tốt, người như vậy đúng là tuyệt đối không thể không đi, làm mất mặt mũi của người ta!

“Nhưng hôm nay em tuyệt đối không uống rượu, anh nói em có nên đi không?” Cô không quan tâm hỏi anh.

Bạn bè của họ đặc biệt có thể uống, hơn nữa gặp mặt nếu không uống, sẽ làm người khác mất hứng.

“Không có việc gì, em có thể không uống, nhất định tốt hơn việc em không đi, đến lúc đó anh làm chứng cho em, em tuyệt đối không thể uống rượu!” Cao Hải lập lời thề, khiến chuyện khó xử cũng hạ xuống!

Nhan Như Y có chút băn khoăn, bước chân hơi do dự. “Người đó... sẽ đi sao?”

Cao Hải nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, cố gắng hiểu ý. “Em nói Từ Nhất Minh?”

“Đúng vậy!” Hiện tại cô thật sự không muốn nhìn thấy anh ta, không muốn phải lúng túng, không phải sợ nhớ lại điều gì, mà là người này thật sự là quá ác độc, quá đáng ghét. Vừa nghĩ tới sáng chia tay ngày hôm đó, cô liền cảm thấy phiền!

“Yên tâm, gần đây Từ Nhất Minh về nhà, không thể có mặt ở đó được!”

Như Y có chút giật mình. “Về nhà làm gì? Ở đó cũng không có ngày nghỉ như vậy?”

“Nghe nói làm chút thủ tục gì đó, cần phải tới chính quyền địa phương làm thủ tục gì đó!” Anh mơ hồ nói.

Đối mặt với việc sinh viên tìm việc làm, cô lập tức phản ứng. “Anh ta đi làm thủ tục xin việc.”

“Hình như là vậy!” Cao Hải lo lắng quan sát cô, sau đó thận trọng hỏi. “Sao vậy? Nghe tin tức như vậy thì trong lòng khó chịu?”

“Chia tay cũng không khó chịu, thì việc này có gì phải khó chịu? Anh ta đi tìm việc làm thì rất tốt!”

“Ha ha...” Cao Hải cười lớn, sau đó đẩy đẩy bả vai cô. “Em định đi trong bộ dạng như thế này sao? Còn không nhanh lên trên thay quần áo?”

Nhan Như Y nhìn quần áo mình mặc trên người, quay đầu lại nói với anh. “Em lên thấy đồ trước, rất nhanh, anh ở trong xe chờ em một lát!”

“À!” Cao Hải mở cửa xe làm dấu ‘OK’ với Nhan Như Y, sau khi chui vào trong xe, nặng nề thở dài một hơi.

Cũng may, hình như Như Y cũng không bị thương nặng, hoàn hảo cô có thể tha thứ cho anh. Anh nhất định sẽ dùng tấm lòng chân thành khiến cô động tâm, anh tự tin cô sẽ thích mình...

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Cao Hải dừng xe ở trước cửa ‘Đế Hào’, nhìn lên đèn neon màu tím, khách sạn sang trọng, Nhan Như Y chuẩn bị mở cửa xe thì giật mình. “Sao lại tới nơi này ăn cơm?”

“Không tới đây thì tới đâu? Cũng không thể đi những quán ăn ngoài đường? Hiện tại người ta là anh cả Hạ, là đại sứ ngoại giao, đi nơi nào cũng phải thuộc đẳng cấp của người ta!” Cao Hải tháo dây an toàn, rút chìa khóa xe ra. “Đi thôi!”

Như Y không có biện pháp chỉ có thể xuống xe, nhìn lên hai chữ ‘Đế Hào’ phát sáng bằng đèn neon, cô cảm thấy da đầu có chút tê dại. “Chẳng lẽ chỉ có một khách sạn ‘Đế Hào’ thôi sao, sao lại tới đây?”

Lúc này, rất nhiều chiếc xe đã dừng lại trước cổng khách sạn!

“Dù sao hiện tại, thành viên Đảng bộ cũng tới nơi này, rất phô trương!”

Như Y đi theo Cao Hải vào trong đại sảnh của Đế Hào, hiện tại cô cầu xin có thể dừng gặp mặt Hoắc Doãn Văn!

Vận khí của cô cũng không tệ lắm, thang máy đi tới tầng năm, không có gặp người quen nào, trực tiếp đi vào trong phòng. Lúc này, mười mấy người đã đến nơi, thậm chí người mà Nhan Như Y không muốn gặp nhất cũng có mặt ở đây, hơn nữa người này còn mang bạn gái tới!

Nhan Như Y vừa thấy Từ Nhất Minh, trên mặt đã lộ vẻ chán ghét, cô quay đầu nhìn Cao Hải, sử dụng ánh mắt tra hỏi, sao Từ Nhất Minh lại ở đây?

Về mặt Cao Hải vô tội, dùng khẩu ngữ nói: “Anh cũng không biết cậu ta sẽ tới!”

“Oa, Cao Hải cũng xuất hiện cùng Nhan Như Y nữa à? Thế nào, sao lại không vào trong?” Một chị trên Cao Hải một lớp đi tới, dùng ánh mắt mập mờ quan sát họ!

Nhan Như Y muốn từ chối.

Nhưng vị học tử này lại nhỏ giọng nói: “Em và Từ Nhất Minh chia tay lúc nào vậy? Vừa rồi cậu ta còn nói sắp kết hôn với bạn gái mới!”

Lời này là có ý gì? Là ý nói cô bị đá sao?

Hạ Phong Chi đi ra từ trong phòng rửa tay, thấy học đệ học muội vừa tới, sau đó lại đùa cợt: “Oa, rốt cuộc Đào Từ cũng theo đuổi Như Y thành công? Chúc mừng chúc mừng, anh cho rằng em tên tiểu tử này, đời này cũng không thể theo đuổi được Như Y rồi!”

Cao Hải là người đặc biệt thông minh, lập tức nắm bắt cơ hội, cố ý đưa tay khoác lên vai Nhan Như Y, sau đó hả hê nói: “Xấu hổ quá, khiến mọi người giật mình, quan hệ của em và Như Y hiện tại đã xác định, là bạn gái, đúng không, Như Y?”

Nhan Như Y thấy được bộ dạng xem kịch vui của Từ Nhất Minh, nhìn đến một bộ dạng hả hê vui sướng của bạn gái anh ta, vì mặt mũi trong đám bạn học cũ, cô cũng không phù nhận!

Tranh nháy mắt, tất cả mọi người đều cho rằng Cao Hải theo đuổi thành công Như Y, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đang lúc ấy, một bóng dáng làm cho Nhan Như Y hít thở không thông đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Bạn gái của người nào

Hoắc, Doãn, Văn ——

Đang bước tới. Anh làm sao lại xuất hiện tại nơi này?

Nhan Như Y nhìn chăm chăm bóng dáng đang đi tới gần, không biết nên nói gì, phản ứng gì!

Anh vừa nhìn thấy cô, ánh mắt rõ ràng trầm xuống rất nhiều, vẻ mặt dần lạnh nhạt, mang theo một khối không khí có thể đông lạnh người khác đi vào phòng họp mặt.

Tất cả ánh mắt mọi người tập trung vào anh, nhất là khí phách ông chủ lớn, một đoàn người tiền hô hậu ủng phía sau. Mọi người đột nhiên ngưng bật, nhìn nhau dò hỏi, người này là ai?

"Hoắc tổng ——" Cao Hải là người đầu tiên chào hỏi Hoắc Doãn Văn. "Ngài đây là ——"

Hoắc Doãn Văn quay sang Cao Hải nhú lông mày, coi như là chào hỏi, sau đó dời ánh mắt nhắm ngay đến Nhan Như Y. "Phụ tá Nhan cũng ở đây, thật là đúng lúc đây!"

"Hoắc tổng ——" Nhan Như Y ngây ngốc nhìn anh, phỏng đoán lý do tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ anh nhìn thấy cô, nên cũng bước vào phòng này sao?

Đang lúc Nhan Như Y hết sức nghi hoặc, Hạ Sơn đi tới bên Hoắc Doãn Văn. "Anh họ, cảm ơn anh đã nể mặt em đến đây! Ah, qua điện thoại anh nói sẽ mang theo người bạn đến đây mà? Làm sao lại một mình anh?"

Hạ Sơn vừa nói, vừa nhìn trái một chút nhìn phải một chút, bên cạnh anh chẳng có bóng hồng nào a!

Hoắc Doãn Văn nhìn Như Y một cái, rồi mới trả lời em họ. "Ừ, cô ấy tạm thời có chuyện, cho nên anh đi một mình thôi!"

Nhan Như Y không biết có phải hay không mình quá đa tâm rồi, cô cảm giác người Hoắc Doãn Văn đang nói là cô?

"Ai, vậy thật đáng tiếc, chẳng qua em chỉ về nước có một tháng thôi, anh lần sau mang người tới gặp em nha!" Hạ Sơn đối với người bạn gái của anh họ rất hiếu kỳ. Mặc dù anh họ đã có hôn ước, nhưng là em họ thân thiết, anh hiểu rất rõ rằng Doãn Văn đối với vị hôn thê một chút tình yêu cũng không có, hoàn toàn là vì sự nghiệp, chỉ vì lợi ích!

Lần trước trong điện thoại, anh họ đã nói sẽ mang một người bạn đến, anh cảm thấy anh họ đang nói đến một cô gái, hẳn là anh họ rất thích cô ấy!

Anh rất tò mò đợi xem cô gái như thế nào làm động lòng anh họ của mình, kết quả thế nhưng lại không có tới chưa có tới, thật có chút thất vọng!

Hoắc Doãn Văn nhìn trong phòng đầy người, chuyển đề tài. "Họ đều là bằng hữu của em à? Giới thiệu một chút đi!"

"...Mọi người chú ý, tôi xin giới thiệu một chút, soái ca đứng cạnh tôi là anh họ, một ông chủ lớn, Hoắc Doãn Văn tiên sinh!" Hạ Sơn đóng vai chủ trì, giới thiệu, âm thanh cao vút, khiến mọi người giật mình khiếp sợ.

Trong nháy mắt, trừ Nhan Như Y và Cao Hải, những người khác quả nhiên khiếp sợ há to miệng, sau đó cũng biểu hiện ra nét mặt đã được Hạ Sơn đoán biết!

Hạ Sơn vội vàng lần lượt giới thiệu mọi người xung quanh với Hoắc Doãn Văn. "Đây là học muội Trương Đình!"

"Cô khỏe chứ!" Hoắc Doãn Văn đưa tay ra, cảm nhẹ tay đối phương.

Sau đó cùng người thứ hai, người thứ ba. . . bắt đầu chào hỏi!

Kế tiếp liền đến phiên Từ Nhất Minh, hắn vô cùng hưng phấn nắm tay Hoắc Doãn Văn, còn tự mình giới thiệu. "Hoắc tổng, tôi là Từ Nhất Minh, ngài còn nhớ rõ không? Đạo trước tôi bị Land Rover đụng vào, còn được ngài giúp ——"

Hoắc Doãn Văn cắt đứt lời hắn, gật đầu một cái, lạnh nhạt nói ra ba chữ. "Tôi nhớ được!"

Sau đó hắn liền buông lỏng ra tay của hắn, đưa ánh mắt nhắm ngay Cao Hải. "Vị này cũng không cần giới thiệu, tôi biết ——"

"Hoắc tổng, có thể được ngài nhớ thật là vinh hạnh của tôi, Cao Hải vô cùng cảm kích a!" Cao Hải dùng một loại phương thức khác, lần nữa cường điệu nhấn mạnh tên của mình. Trời mới biết hắn cũng không phải là ngu ngốc, người ta giúp qua mình, nhưng hắn tự biết rõ, người ta vốn là quý nhân bạn chuyện làm sao sẽ nhớ rõ ràng tên của hắn, hắn còn phải cường điệu một cái!

"Nào có, hôm nay gặp gỡ mọi người mới là vinh hạnh của tôi!" Hoắc Doãn Văn nhún nhường.

Hạ Sơn tiếp tục giới thiệu. "Anh họ, cô gái này là Nhan Như Y, cũng là vị học muội nhỏ tuổi nhất trong nhóm, năm nay mới tốt nghiệp, ở trong trường, thành tích của học muội ở tất cả các hạng mục đều rất xuất sắc ——"

Hoắc Doãn Văn đưa mắt rơi trên người Nhan Như Y ——

Đứng lẫn trong đám người, Nhan Như Y lễ phép cúi đầu chào anh ——

"Anh biết!" Anh nói với âm thanh trầm thấp.

Hạ Sơn không để ý tới biểu hiện của anh họ, càng không nhìn ra đầu mối, còn tiến thêm một bước giới thiệu. "Hơn nữa Nhan Như Y hiện là bạn gái Cao Hải!"

Nhan Như Y cảm thấy Hoắc Doãn Văn nhìn mình, ánh mắt của anh chợt thay đổi, hình như đang nổi giận, hàm chứa nồng đậm chỉ trích!

Có thể chính là muốn làm cho cô khó chịu trong lòng, cũng làm cô cảm nhận chút đau khổ thoáng qua trên mặt anh!

Ánh mắt của cô có chút trở nên lo lắng, xao động đang lúc lại không biết nên dời đi đâu.

"Anh biết rõ!" Hoắc Doãn Văn cười cười nói, sau đó vỗ vỗ vai cậu em họ. "Hiện tại tiểu thư đây là phụ tá của anh, điều này chỉ sợ là em chưa biết!"

Hạ Sơn kinh ngạc nhú mày, động tác này khá tương tự với Hoắc Doãn Văn. Ánh mắt anh đảo qua đảo lại giữa anh họ và Nhan Như Y. "A, thật đúng là khéo quá, cô ấy lại đang làm việc cho anh. Anh họ, em không thể không nói a, anh đã vợ được món hời rồi. Học muội ở trường học mọi mặt thành tích đều vô cùng xuất sắc nha!"

Hoắc Doãn Văn nhìn chằm chằm Nhan Như Y khẳng định. "Không sai, Phụ tá Nhan đúng là nhân viên rất ưu tú, anh cực kỳ hài lòng!" Anh nháy mắt, sau đó thành thạo kêu mọi người. "Mọi người mời ngồi, đừng đứng mãi thế ——"

Nói xong, mọi người rồi rít ngồi xuống, anh ngồi bên trái Hạ Sơn, bên phải là Cao Hải, kế tiếp là Nhan Như Y!

Cô không tự chủ liếc nhìn anh một cái. Anh vẫn không cười, trên trán theo thói quen nhú lại. Cô thật sự có chút kích động, nghĩ muốn đến gần anh, vuốt lên mấy chỗ nhăn nhú ấy, sau đó hôn nhẹ khóe miệng của anh, để cho anh cười lên!

Anh luôn “vui vẻ” như vậy sao!

Sau, anh kêu người đem thực đơn bỏ lên bàn, mọi người từ từ gọi thức ăn, bữa ăn này anh đích thân tính tiền, mọi người cứ việc gọi là được!

Không lâu, các món từ đại nam giang bắc ừn ừn được dọn lên, hải sản thịt thà tràn đầy trên mặt bàn.

Mới bắt đầu mọi người cùng uống một chén, Nhan Như Y vừa định bung ly rượu lên, chợt lời cảnh cáo của Hoắc Doãn Văn đột nhiên vang lên ở bên tai, cô khổ sở nhìn ly rượu, nghĩ tới nên làm thế nào.

"Bạn gái của tôi gần đây dạ dày không tốt lắm, rượu này tôi thay cô ấy uống hết!" Nói xong, Cao Hải uống hết ly của mình, sau đó bung ly của Như Y

lên, uống một hớp rồi hạ ly xuống!

Trên bàn rượu, nam đỡ gium nữ ly rượu, luôn có thể đưa tới một hồi bàn luận xôn xao, nghị luận âm ỉ, đơn giản hoặc đồng ý cho Cao Hải uống nhiều thêm một ly, hoặc là không cho thay thế chủ nhân ly rượu ấy!

Đối với mấy cái đề tài này, Nhan Như Y hoàn toàn không nghe thấy, ánh mắt của cô chỉ khóa chặt trên người Hoắc Doãn Văn!

Anh không nhìn cô, chỉ cùng với người ngồi bên cạnh trò chuyện, tên kia đương nhiên là mặt ngu ra “hề hề” sùng bái.

Qua ba lần rượu, trên bàn ăn không khí cũng dần dần thoải mái hơn, có người chợt tra hỏi."Ha ha, Đại Từ cùng Đào Từ quan hệ không phải rất vững chắc sao? Ha ha, hiện tại Đào Từ cùng Như Y ở cùng một chỗ, các người có thể hay không lúng túng à?"

Đề tài, một cái liền dẫn tới ở vấn đề nhạy cảm——

Cao Hải cười ha hả nói: "Tôi sẽ không lúng túng a, cũng không biết Từ Nhất Minh có thể hay không à?"

Ánh mắt của Đại Từ nhìn bọn họ rõ ràng rất tức giận, nhưng cũng phải cắn răng nuốt vào trong bụng."Tôi dĩ nhiên cũng sẽ không rồi, dù sao, tôi cũng tìm được tình yêu chân thật của đời mình rồi, cũng hi vọng Như Y cũng bảo vệ tốt mối quan hệ của cô ấy!"

Lúc nói chuyện, Từ Nhất Minh rất ghê tởm kéo bạn gái mới ôm vào sát trong ngực, ra dạng thân mật. Ý này đồng nghĩa nhấn mạnh hẳn mới là người quăng bỏ Nhan Như Y!

Cả tràng câu hỏi lập tức vây quanh quan tâm Như Y, điều này làm cho cô gái được chiều chuộng lại rất xinh đẹp vừa mới gia nhập không hài lòng. Quá khứ cho tới giờ, cô ta đi đến đâu cũng là tâm điểm nha. Cho nên, cô ta cố ý cực kỳ phối hợp dán sát người Từ Nhất Minh."Đúng nha, như vậy, em cũng sẽ dễ chịu hơn một chút. Không có cách nào, em thật sự vô cùng thích Từ Nhất Minh, em không có cách nào đem anh ấy trao cho người khác!"

Mọi người cũng không thêm ý tứ, liếc nhìn Nhan Như Y, cũng không ai nghĩ đến Từ Nhất Minh cùng bạn gái sẽ không biết xấu hổ như vậy a, căn bản không quan tâm người khác biết bọn họ là một đôi gian * phu dâm * phụ sao!

Ai da, chỉ là Nhan học muội cũng quả thật đáng thương a, bạn trai lại bắt cá hai tay!

Cao Hải tự nhiên muốn vấn hời mặt mũi cho Nhan Như Y, cho nên thân mật đưa tay khoác lên vai Nhan Như Y."Ai, thật ra các người cũng đã sớm biết tở thích Như Y. Từ Nhất Minh, chuyện này tở thật đúng là rất cảm tạ cậu, bằng không cô ấy cũng vẫn không đồng ý quen tở! Hôm nay, mượn hoa hiến phật, tở mượn ly rượu của Hạ lão đại, chúng ta tới uống một ly, chuyện tốt cũng như vậy mở ra!"

Nhan Như Y không nghĩ tới chuyện sẽ khiến cho hưng sư động chúng như vậy, càng ngày càng hoảng hốt lo lắng, đang muốn mở miệng giải thích tất cả

Điện thoại của Cao Hải đột nhiên đổ chuông, anh nhìn điện thoại, xin lỗi mọi người rồi đi ra ngoài nhận điện.

Trên bàn rượu, không khí đang khẩn trương, trong nháy mắt giảm bớt rất nhiều! Mà Nhan Như Y vừa ngừng đầu lên liền thấy Hoắc Doãn Văn nhìn mình chăm chăm, ánh mắt của anh hình như không biểu lộ gì cả, chỉ là nhìn cô chăm chăm, nhưng vừa giống như bao hàm thâm ý, để cho cô căn bản không dám đối mặt, tựa như mình làm chuyện gì thiếu nợ anh!

Cao Hải lại vội vã trở lại trong phòng, vội vàng xin lỗi mọi người."Ngại quá, mới vừa rồi cấp trên yêu cầu tôi quay lại cơ quan, có cuộc họp khẩn!"

"Không phải chứ? Giờ này mở họp cái gì?" Hạ Sơn liếc nhìn đồng hồ đeo tay, không hiểu hỏi lại!

"Anh, hôm nào rảnh rồi chúng ta hảo hảo uống tiếp..., hôm nay thật không được rồi!" Cao Hải nhìn chăm chăm Nhan Như Y, muốn nói gì đó!

Hạ Sơn nhìn ra ý tứ của Cao Hải, vội vàng cắt đứt."Cậu phải đi thì đi đi, Như Y phải lưu lại cho anh, một lát anh đưa cô ấy về nhà! Hơn nữa, cấp trên của Như Y cũng đang ở đây, còn sợ không ai đưa cô ấy về!"

Hạ lão đại đã nói, bọn họ chẳng thể không nể tình, cho nên Như Y cũng chỉ có thể ở lại——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Rượu giao bôi.

Sau một vòng uống rượu mọi người lại bắt đầu mời nhau, Nhan Như Y lại được uống thay, điều này gây nên sự ghen tỵ từ những người phụ nữ ở đó.

“Tại sao tất cả đều uống thay cho Như Y, tôi cũng muốn anh cả Hạ uống thay cho!” Một người phụ nữ nói.

“Ha ha, cái này là do Cao Hải dặn trước cho tôi, nếu đồng ý làm thì phải làm đến cùng!” Anh cả Hạ để li rượu xuống, tiếp tục nhạo báng cô gái có đôi mắt tức giận. “Ai, ai cho em không được phép đau lòng, bạn trai em đâu?”

Cô bé kia chu miệng lên, tức khí nói tiếp. “Anh cả Hạ, đây là anh đang bắt nạt vì người ta không có bạn trai sao?”

“Tức cái gì, uống li rượu này, em lập tức có bạn trai!” Anh cả Hạ bung một ly rượu lên, kính cô bé đối diện!

“Không được, không được, vừa rồi uống quá nhiều...”

Anh cả Hạ nâng lông mày, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ nói. “Nói cho em biết, miệng anh rất linh, nếu em uống hết ly rượu này, ngày mai nhất định có bạn trai!”

“Vậy mới không tin!” Cô gái cười lắc đầu.

“Anh tuyệt đối không nói láo, không tin em thử một chút, nếu như ngày mai em không có bạn trai, anh liền bồi một mình em!”

“Vậy cũng được, anh cả Hạ, những lời này là do anh nói, nếu như ngày mai em không có bạn trai, anh coi như là bạn trai em!” Cô gái đón lấy đôi mắt khiêu khích của Anh cả Hạ.

‘phanh’ Anh cả Hạ đánh mạnh lên trên mặt bàn. “Cạn chén.”

Nói xong nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch rượu trắng trong ly!

Không khí trên bàn uống rượu càng nồng, tâm tình tất cả mọi người đều buông lỏng!

Từ Nhất Minh không cam lòng nhìn chằm chằm bạn gái trước Nhan Như Y, đây rõ ràng là người phụ nữ anh thích, rõ ràng là bạn gái của anh, bây giờ đầu lại ở trong lòng ngực Cao Hải. Cô căn bản muốn chọc giận anh sao!

Không cam lòng khiến trong lòng anh sinh ra hận ý, cố ý muốn làm khó Nhan Như Y, trong lòng này sinh ác ý. “Như Y, cấp trên em ở chỗ này, em không phải nên uống với cấp trên một ly sao?”

Ánh mắt tất cả mọi người nhắm ngay về phía Nhan Như Y và Hoắc Doãn Văn, tràn đầy mong đợi!

Nhan Như Y cảnh cáo, chán ghét nhìn Từ Nhất Minh một cái, sau nhìn về phía Hoắc Doãn Văn, muốn anh không cho rằng đó là thật!

Mà Hoắc Doãn Văn đang nhìn mình chằm chằm!

Hoắc Doãn Văn là một đại nhân vật ở thành phố B, biết anh vốn là một vinh hạnh, nếu có thể nói chuyện với anh thêm ấy câu, thì chính là vinh hạnh trong vinh hạnh, nên mọi người xung quanh đều khuyên cô đứng lên!

“Đúng vậy, Như Y, cậu phải uống cùng tổng giám đốc Hoắc một ly!”

“Đúng vậy, cái này là nhất định!”

“...”

Bị mọi người chèn ép, Nhan Như Y không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là khổ sở cầm ly rượu lên, nhìn về phía ông chủ của mình. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi muốn uống cùng anh một ly, nhưng dạ dày tôi không tốt lắm, để anh cả Hạ thay tôi đi...”

Lời vừa nói ra, cũng không đợi Hoắc Doãn Văn mở miệng!

Từ Nhất Minh đã nói trước một tiếng: “Như Y, Như vậy không tốt lắm đâu? Những người khác để anh cả Hạ uống thay thì không tính, tổng giám đốc Hoắc là cấp trên của em, rượu này không thể uống thay...”

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy, uống rượu với ông chủ còn tìm người khác thay thế, vậy là không được rồi, như vậy là không tôn trọng ông chủ của mình đó.” Bạn gái mới của Từ Nhất Minh ở một bên giễu cợt, không phải nói là khích bác, là li gián. Hừ, nếu như có thể khiến cho ông chủ cô ta hoài nghi mà sa thải cô ta thì thật tốt!

Nhan Như Y hướng ánh mắt về phía Hoắc Doãn Văn cầu cứu, hi vọng anh có thể nói một câu ‘cô ấy không cần uống’, nhưng anh lại rất mong đợi nhìn cô, có ý muốn uống cùng cô một ly,...

Cô cau mày với anh, hỏi anh có ý gì? Anh không phải không muốn cho cô uống rượu sao?

Hạ Phong Chi gia nhập vào đội ngũ thuyết phục, đem một chai Ngũ Lương Dịch đặt trước mặt Nhan Như Y. “Như Y, anh cũng đề nghị em nên uống một ly với ông chủ mình!”

“Anh cả, em thật sự không thể...”

Nhan Như Y còn chưa nói xong, lại bị anh cả Hạ cắt đứt, anh cả đầu nói bên tai Nhan Như Y. “Không phải anh nói em, lúc này em nên kính ông chủ mình một ly, như vậy mới kéo gần khoảng cách, đây là chắc chắn, nhất định đó!”

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nói thật, con người nhiều lúc thật kì lạ!

Người khác nói Nhan Như Y còn chưa tin, nhưng lời nói của anh cả hạ, cô cũng biết mình phải làm như vậy!

Vì vậy, cô cầm chai rượu lên, nhìn lướt qua Hạ Phong Chi, rót rượu cho Hoắc Doãn Văn!

“Như vậy không được, phải lại gần tổng giám đốc Hoắc để rót, như vậy mới đúng!” Anh cả Hạ nói!

Nhan Như Y không thể làm gì khác hơn là rời khỏi chỗ ngồi của mình, đến bên cạnh Hoắc Doãn Văn!

Anh nhìn động tác của cô, chờ cô rót rượu.

Nhan Như Y vội vàng rót Ngũ Lương Dịch vào ly rượu của anh, đến nửa ly, sau đó cô cầm ly rượu của mình lên. “Tổng giám đốc Hoắc, em mời anh...”

Hoắc Doãn Văn cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng chạm vào ly rượu của cô. “Văn nghe nói từ lượng của trợ lý Nhan rất cao, đây là lần đầu tiên uống rượu cùng em, hi vọng về sau sẽ còn nhiều cơ hội!”

Nhan Như Y không hiểu nhìn anh, anh thật ra muốn cô uống rượu hay không đây?

Đang lúc hai người muốn nâng ly cùng uống...

“Rượu giao bôi, rượu giao bôi...” Từ Nhất Minh không sợ hô lớn!

Nhan Như Y giật đến muốn chửi người!

Nhưng Hoắc Doãn Văn cũng không bày tỏ cái gì, giờ ly rượu nhìn cô, hình như thật sự muốn uống rượu giao bôi với cô!

Ánh mắt Hạ Phong Chi đảo quanh giữa Nhan Như Y và anh trai mình, chợt hiểu chuyện gì đó, cũng theo ồ ào lên. “Rượu giao bôi cũng không tồi!”

Lời này vừa nói ra, những người khác cũng theo đó mà ồ ào lên, toàn hội trường cũng vang lên ‘rượu giao bôi’!

Trên bàn rượu mỗi thói quen đều có chút mập mờ, cho dù không cũng phải tìm ra một chút! Hơn nữa, hiện tại cũng không giống như trước kia, rượu giao bôi này cũng phải chỉ có vợ chồng mới có thể uống! Hội trường nào loạn lớn như vậy, khiến Nhan Như Y rối loạn, cô không thể cũng không được phép làm anh mất mặt nữa.

Cho nên cô chỉ có thể kéo cánh tay anh, đầu gối lại gần anh, Hoắc Doãn Văn tương đối phối hợp, nhìn chăm gương mặt của cô, đem ly rượu tới khóe miệng.

Ánh mắt anh quá nóng bỏng, cô vội vàng rũ mắt xuống.

Hai người nhanh chóng uống cạn sạch ly rượu, một loại cảm giác không nói nên lời va chạm trong lòng cô, khiến lòng cô trong lúc đó rạo rực.

Lúc để ly rượu xuống, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Tầm mắt giao nhau dù chỉ vô cùng ngắn ngủi, nhưng lại giống như đi vào trong lòng đối phương...

Chẳng lẽ cảm giác của cô là sai sao? Thế nhưng cô lại thấy trong mắt anh có chút quyến luyến!

“A a...”

Mọi người càng thêm ồn ào, Nhan Như Y chỉ có thể đỏ mặt trở lại chỗ ngồi! Tầm mắt không khỏi lại rơi vào khuôn mặt anh!

Khóe miệng Hoắc Doãn Văn giương lên, trên gương mặt thêm mấy phần hài lòng, loại hài lòng này không phải là có thể hiện ra, mà là vì anh bẩm sinh đã có loại cảm giác ưu việt đó. Anh không ngồi nữa, mà xin lỗi với mọi người một câu, cầm điện thoại di động rời khỏi phòng!

Sau khi anh vừa rời đi, mọi người lại cùng nhau nhìn về phía Nhan Như Y, hỏi thăm về tình hình của Hoắc Doãn Văn.

Cô luôn lắc đầu nói không biết. “Thật xin lỗi, mình không rõ lắm về hoàn cảnh cá nhân của anh ấy, mình là trợ lý của anh nhưng bình thường cơ hội tiếp

xúc rất ít...”

Hạ Phong Chi cũng ở một bên nói đỡ cho học muội: “Đây là sự thật, anh biết rõ anh trai anh có tới bốn thư kí còn trợ lý thì tới năm người, thật ra bình thường anh ấy rất ít khi tiếp xúc với trợ lý và thư kí!”

Anh vừa nói như thế, mọi người mới ngừng hỏi Nhan Như Y!

Đang lúc cô muốn ăn chút gì đó, điện thoại trên bàn vang lên, cô nói xin lỗi với mọi người, chạy ra ngoài nghe điện thoại. “Alo, tổng giám đốc Hoắc...”

“Tìm có ra ngoài...” Giọng nói không cho phép từ chối của Hoắc Doãn Văn vang lên từ trong điện thoại!

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, hi vọng sự ủng hộ của mọi người****

Nhan Như Y lấy cớ bạn cùng phòng không có mang chìa khóa đang tìm, rời khỏi khách sạn Đế Hào, vừa ra khỏi cửa chính đã nhìn thấy chiếc xe Mercedes trước cửa!

Cửa sổ hạ xuống, anh một tay khoác lên cánh thủy tinh, thấy cô, anh đưa tay ra mở cửa vào chỗ ngồi bên cạnh ghế tài xế. “Lên xe!”

Cô lên xe. “Tổng giám đốc Hoắc, có chuyện gì không?”

Hoắc Doãn Văn không trả lời cô ngay,... chỉ khởi động xe, chậm rãi đi vào bóng đêm.

Anh nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt giày dựa càng ngày càng rõ ràng!

Anh có thể nói sao? Thật ra lời anh đã muốn nói từ lâu rồi nhưng vẫn không cách nào nói ra khỏi miệng!

Vốn muốn nói nhưng lại thôi!

Nhưng vừa nghĩ tới cô trở thành bạn gái của người khác, anh liền buồn bực, không cách nào bình tĩnh.

“Tổng giám đốc Hoắc, có chuyện gì không?” Cô lại hỏi.

Hoắc Doãn Văn thả chậm tốc độ xe, một tay đặt trên tay lái, một tay khác không được tự nhiên đưa lên mi tâm. “Như Y...”

“Vâng!” Cô lo lắng theo dõi anh, anh tìm cô ra ngoài rốt cuộc là có chuyện gì?

Anh nhìn cô một cái, lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài, có một chút do dự, nhưng vẫn mở miệng. “Như Y, anh muốn nói một chút chuyện với em, nhưng lại sợ làm em tổn thương, cho nên nhất thời nh không biết nên nói thế nào?”

Anh nói như vậy giống như treo ngược cô lên, khiến cô hết sức muốn biết anh muốn nói gì. Có phải cùng một đề tài lúc xế chiều không? Lúc xế chiều anh cũng ấp úng như vậy. “Vậy anh nói, hay là không nói? Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Hoắc Doãn Văn càng ngày càng rối rắm, trước đó anh cho cô một lời phòng ngừa. “Cho dù anh nói gì với em, xin em hãy tin tưởng anh, anh thật sự vô cùng tôn trọng em.”

“Ừ, em biết rồi!” Lòng của cô lập tức căng thẳng, rốt cuộc anh muốn nói gì với cô?

“Như Y...” Giọng nói khàn khàn của anh gọi tên của cô.

“Rốt cuộc anh muốn nói gì? Có thể không ấp úng như vậy không, anh là ông chủ của em đó, muốn nói gì thì nói là được rồi, không phải sao?” Sự nhẫn nại của cô dần bị anh làm cho tiêu hao gần hết!

Anh quay đầu nhìn cô, mắt hững hờ nhìn cô. “Bí mật, chỉ có thời điểm hai chúng ta đi chung với nhau, anh chưa từng xem mình là ông chủ của em, em cũng không phải nhân viên của anh...”

Cô nghe anh nói những lời này, trong lòng rất vui vẻ, cô nhìn theo anh. “Vậy anh rốt cuộc muốn nói gì? Cứ việc nói thẳng!”

Hoắc Doãn Văn cho xe dừng lại ven đường, nghiêm túc nhìn chằm cô. “Như Y, nếu như anh muốn em cho anh...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đêm đục vọng

Tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, cắt đứt lời nói của Hoắc Doãn Văn!

"Thật xin lỗi, tôi có điện thoại!" Nhan Như Yxin lỗi, sờ soạng tìm điện thoại trong giỏ. Cái giỏ của cô dường như quá lớn, cô tìm đông tìm tây mãi mà vẫn chưa sờ thấy điện thoại!

Tiếng chuông điện thoại lạnh lạnh kéo dài, Hoắc Doãn Văn nhục chí xoay mặt ra hướng cửa sổ xe bên kia, ngón tay như cũ ở trên tay lái nhẹ nhàng gõ vài cái!

Tiếng chuông hung hăng cắt đứt dừng khí mà anh toàn tâm toàn ý vát và thu gom!

Sờ soạng thật lâu, cô rút cuộc mò ra điện thoại, khi thấy số đuôi 6688 cô nhú mày, lơ đãng tả oán nói."Tại sao lại là ông ta?"

Hoắc Doãn Văn quay đầu nhìn về phía cô."Người nào vậy? Đàn ông theo đuổi em à?"

Nhan Như Y vội vàng lắc đầu."Không phải, Giám đốc Chu của Cty xây dựng Trường Sơn!"

Ở thương trường xông xáo nhiều năm Hoắc Doãn Văn lập tức hiểu ra chuyện tình, anh nhìn chăm chăm cô."Em nhận đi!"

"À?" Nhan Như Y không hiểu ý tứ của anh, xé chiều hôm nay Hoắc Doãn Văn đã nổi giận lôi đình, căn bản không muốn tiếp tục thảo luận trực tiếp với ông chủ của Trường Sơn, hiện tại anh lại muốn cô nhận điện thoại của ông ta, đây không phải là thật kỳ quái sao? "Hoắc tổng, có lẽ anh không biết, ông ta cầu xin tôi, để cho tôi ——"

Hoắc Doãn Văn ánh mắt rất trong suốt, lộ ra khôn khéo."Anh hiểu, em cứ nhận điện thoại đi!"

Lâm vào ở mê trận, Nhan Như Y, cảm giác mình không giải thích được, nhận nghe điện thoại, căn bản không biết nói gì."Uy ——"

"Cô Nhan, cái kia, tôi cùng với bà xã hiện đang ở gần nhà cô. Cô xem thử, chúng ta có thể gặp mặt ở Dật Lâm Hiền trò chuyện một lát không!"

"Tôi —— tôi hiện tại không có ở nhà a ——" Nhan Như Y cự tuyệt, đưa mắt nhìn Hoắc Doãn Văn.

Âm thanh của ông Chu rất lớn, còn thêm điện thoại của Như Y bị rò âm, lời nói của ông Chu cứ vang vang trong không gian xe, cho dù ai cũng có thể nghe được."Phụ tá Nhan, chuyện này đúng là Trường Sơn chúng tôi làm sai rồi, nhưng, về sau chúng tôi thay đổi không phải sẽ xí xóa hết hay sao? Nói thật, đâu có đội thi công nào vỗ ngực không ăn trộm công hay gia giảm nguyên vật liệu a? Hoắc tổng đối những nhà thầu cung cấp khác, sau này không phải vẫn sẽ gặp phải loại vấn đề này. Về sau, Trường Sơn chúng tôi làm ăn đàng hoàng, không xằng bậy, cũng không được sao? Cô liền nói tốt với Hoắc tổng một tiếng, giúp tôi một chút, cũng là giúp một chút cho đám anh em từ nông thôn lên thành phố đang làm việc giúp tôi, chờ đợi kiếm tiền gửi về gia đình! Có được hay không?"

Cái này, ông Chu thật đúng là moi không ra chủ ý gì rồi, lại sử dụng khổ nhục kế!

"Cái này." Nhan Như Y muốn nói, đám anh em nông dân có thể không đi theo ông nữa, cũng có thể đi làm công cho các nhà thầu khác.

Nhưng ông Chu căn bản cũng không cho Như Như Y cơ hội cự tuyệt, tiếp tục nói;"Cô Nhan, cô xem, chúng ta đi Dật Lâm Hiền ngồi một chút, trao đổi mấy câu. Tôi vẫn muốn nói với cô, chỉ cần cô giúp tôi, về sau Hằng Viễn cùng Trường Sơn hợp tác, tôi đều chia cho cô 2% hợp đồng!"

Nhan Như Y thật bị lời nói của ông Chu làm toát mồ hôi lạnh. Lời nói hời hợt trắng trợn này chắc chắn đã bị Hoắc Doãn Văn nghe rõ, người ta còn có thể sử dụng nhà cung cấp như ông ta sao? Mặc dù, trước đó, cô còn có 10% cơ hội ‘sống lại’, hiện tại cơ hội hợp tác đã muốn ‘chảy máu’ đầm đìa mà chết yếu hoàn toàn!

Nhan Như Y giống như tiếc nuối thông báo cho ông Chu biết, an tâm chờ lệnh truyền từ tòa án mà thôi."Ông Chu, tôi thật sự không có cách nào giúp ông ——"

Nhưng vào thời điểm này, Hoắc Doãn Văn chia tay về phía Nhan Như Y, ra dấu muốn nghe điện thoại.

Nhan Như Y vội vàng giao điện thoại cho anh, cô và ông Chu thật sự không có gì để nói!

Hoắc Doãn Văn cầm điện thoại đưa lên tai.

Ông Chu bên kia còn lớn tiếng nói."Phụ tá Nhan, cô cũng chớ khiêm nhường, Hoắc tổng tương đối coi trọng cô ~~~ à, tài hoa của cô!" Ông Chu cảm thấy mình đã nói hớ, vội vàng ở phía sau cộng thêm ‘tài hoa’ hai chữ.

Về mặt Hoắc Doãn Văn thâm trầm, không nhìn ra biểu cảm gì, nhẹ giọng nói."Ông Chu, tôi là Hoắc Doãn Văn!"

"A ——" Ông Chu phát ra thanh âm hoảng sợ, loạn cào cào, hai ba giây sau mới lắp bắp giải thích."Hoắc tổng, ngài hãy nghe tôi nói, tôi. Trường

Son chúng tôi hiểu rõ lần này sai lầm rồi."

Hoắc Doãn Văn mất nhìn phía trước, ngón tay thon dài hờ hững khoác trên tay lái."Ông Chu, vấn đề là Trường Sơn các người hoặc là bản thân ông biết lỗi, đã chậm rồi!"

"Đúng, đúng, Hoắc tổng, tôi hiểu biết rõ là tôi sai lầm rồi, nhưng là tìm người mới không bằng người quen thuộc, về sau tôi nhất định không đi vào con đường bằng môn tà đạo, van cầu anh, lần này liền tha cho tôi đi!" Ông Chu sám hối, đến mếu máo!

Nhan Như Y cho rằng dù ông Chu khóc lóc i ôi, cầu xin tổ tông mười tám đời, Hoắc Doãn Văn cũng không sẽ thay đổi quyết định!

Nhưng lời kế tiếp của Hoắc Doãn Văn, phá vỡ tất cả hiểu biết của cô đối với anh, thậm chí hoàn toàn bị lời của anh làm kinh ngạc tột cùng!

"Ông Chu, theo tác phong làm việc của Hoắc Doãn Văn tôi, tôi là nhất định sẽ không tha cho ông ——"

"Hoắc tổng, van cầu ngài!"

"Nhưng là ——" chợt Hoắc Doãn Văn xoay chuyển lời nói, nhìn về phía chỗ ngồi kế bên tài xế, Nhan Như Y, ánh mắt của anh lao xao nhìn chăm chú vào cô."Nhưng, có một quân cờ, ông vô tình đi đúng rồi!"

Nhan Như Y bị anh canh chừng, cả người không thoải mái, anh rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Ông Chu bên kia im lặng, đoán chừng cũng bị giật mình!

Hoắc Doãn Văn giơ tay lên, khoác ngang qua vai Như Y, đưa gương mặt đến gần cô."Phụ tá Nhan đối với tôi mà nói quả thật rất quan trọng, Ông Chu, hôm nay ông đi cầu xin cô ấy, so cầu xin tôi còn có tác dụng hơn, vô luận như thế nào tôi đều phải cho Phụ tá Nhan chút mặt mũi ——"

"Hoắc tổng, về sau tôi nhất định làm rất tốt, nhất định, nhất định tuân thủ theo hợp đồng!"

"Ừ. Chỉ là, tôi cũng có yêu cầu, tôi phải giữ lại một khoản tiền công trình không trả hết cho ông, để tránh vấn đề chất lượng phát sinh hậu quả về sau, chúng ta không có biện pháp xử lý! Nếu như ông Chu lão đồng ý, tôi bên này sẽ để cho luật sư rút đơn kiện, nếu như ông không đồng ý, vậy chúng ta chờ nhau ở tòa án đi!"

Vốn là đã không có khoan nhượng, hiện tại ông Chu có hi vọng, dĩ nhiên những yêu cầu này cũng có thể tiếp nhận."Được, Hoắc tổng, cái này tôi dĩ nhiên sẽ đồng ý!"

"Hi vọng về sau ông không để vấn đề cung cấp nguyên liệu công trình xảy ra vấn đề. Sau này, tôi sẽ thường xuyên yêu cầu cập nhật sổ sách, tùy thời tiến hành kiểm tra mọi mặt một cách nghiêm khắc, nếu như phát hiện tình huống như hôm nay nữa, cũng đừng trách tôi không khách khí. Đến lúc đó, ông cầu xin ai cũng vô dụng rồi!"

Ông Chu bên kia đã cảm ân đại đức, thiếu chút nữa khóc lên."Hoắc tổng, cảm ơn anh, tôi về sau nhất định làm việc tốt, anh yên tâm, nếu như lão Chu ta tiếp tục ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tôi đi ra cửa liền bị xe đụng chết!"

"Hi vọng ông có thể nói được làm được!" Hoắc Doãn Văn nhìn chăm chăm Nhan Như Y, lại từ từ nói:"Ông đừng cảm ơn tôi, muốn tạ liền tạ ơn Phụ tá Nhan, cô ấy đã cứu ông và Trường Sơn!"

"Dạ, cảm ơn Phụ tá Nhan!"

"2% hoa hồng công trình, người dùng để Phụ tá Nhan gọi ý, ông phải trực tiếp nói với cô ấy; cùng với vấn đề như lúc này tôi đã thỏa thuận với ông. Ông nhất định phải bảo đảm công trình chất lượng!"

"Đúng, đúng —— nhất định nhất định!"

"Vậy trước mắt như vậy, về sau xem ông hành động thực tế!" Nói xong, anh cắt điện thoại.

Anh ngang tàng dựa cả thân thể lên người cô, bị vây ở không gian thu hẹp, gương mặt Nhan Như Y đỏ bừng lên, hô hấp cũng bị đè nén. Chỉ là, trong lòng cô bởi vì đoạn nói chuyện vừa rồi của anh không thể giải thích được, không thoải mái."Hoắc tổng, tôi không hiểu anh đây là có ý tứ gì? Tôi không có đồng ý giúp ông Chu bất cứ cái gì?"

***** cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Anh nhăn nhó, vuốt ve bả vai của cô, không khí bên trong xe bị anh làm cho càng ngày càng ngột ngạt."Anh hiểu rõ em không có đồng ý giúp ông ta cái gì!"

"Vậy anh tại sao lại bỏ qua, người làm thế còn nói nể mặt của tôi?"

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mê mẩn, khóe môi cong lên, bàn tay đang ôm vai cô, từ từ dời đến vuốt nhẹ trên tóc của nàng."Nhưng là ông ta van xin em, cho nên anh cảm thấy rất vui, anh nguyện ý cho em chút mặt mũi này!"

"Anh nói cái gì đấy?" Lời của anh nói quá không giải thích được, hơn nữa ánh mắt của anh cũng quá làm cho lòng cô bồi bồi, nằng cả đầu cũng rối loạn! Cô không hiểu anh đang nói gì, thật không hiểu!

Hoắc Doãn Văn cảm một chòm tóc của nàng, quán quanh ở trên ngón tay, nhẹ nhàng đụng gương mặt của cô.

Cô không ngừng co người lại, lẩn tránh anh. "Hoắc tổng ——"

"Lấy thông minh của em, tài trí như em, em nên hiểu ý của anh, anh đã nói xong rất rõ ràng, không phải sao?"

Nhan Như Y nín thở, nhịp tim đã bỏ sót nhiều nhịp đập, ánh mắt của cô như bị anh hút vào, không thể dời xa!

Ánh mắt của anh khiến cho cô hoảng loạn, cô vội vàng đẩy anh ra. "Hoắc tổng, thứ nhất, tôi không muốn anh nể mặt, tôi không có đồng ý yêu cầu của ông Chu, cho nên, hôm nay anh quyết định như thế nào đều không có quan hệ với tôi, tôi còn có chuyện, tôi muốn xuống xe ở đây!"

"Không có quan hệ? Chúng ta làm sao sẽ không có quan hệ? Em nói rõ một chút, nếu như chúng ta không có quan hệ, đêm hôm đó chúng ta ngay trong xe này xảy ra chuyện gì?" Hoắc Doãn Văn lôi kéo cổ tay cô, không để cho cô có cơ hội chạy thoát!

Nhan Như Y cảm thấy mình tâm phiền ý loạn, nếu như trước kia cô không biết anh sẽ nói như thế cùng mình, trải qua chuyện ông Chu, cô lại làm sao có thể ngờ tới?

"Như Y, giống như lần đầu tiên anh đã từng nói với em, em rất hấp dẫn anh, cùng anh ở chung một chỗ, được không?"

"Không —— umh ——"

Tiếng ‘ không ’ cô vẫn chưa nói hết, Hoắc Doãn Văn đã kéo cô vào trong lòng, áp đảo môi của cô bằng một nụ hôn sâu, đem toàn bộ kháng cự của cô nuốt hết trong ngọt ngào.

Nhan Như Y theo bản năng đẩy ngực anh ra, nhưng anh vừa hôn sâu cô, vừa đem bàn tay kháng cự của cô ép chặt vào ngực.

Cô càng kháng cự càng làm nụ hôn của anh sâu hút, rút tía hết sức lực cùng lý trí, cuối cùng cô bỏ qua kháng cự, hơn nữa cô lại bám chặt vào đầu vai anh, dùng sức phối hợp, trôi miên mang trong mắt ——

Học cách hôn của anh, cô dùng lưỡi vẽ quanh viền môi anh, lướt nhẹ lên trên răng của anh, rồi từ từ trượt vào trong miệng của anh ——

Anh lập tức cùng với cô chơi đùa môi với lưỡi, lưỡi với răng.

Cô không phải là người phụ nữ có tâm địa sắt đá, cô thậm chí từ rất sớm trước kia liền luân hãm trong sức quyến rũ của anh. Đêm ấy vẫn luôn hấp dẫn cô, đến vô hạn, cô thích được anh hôn. Giờ khắc này, cô chỉ khao khát được anh hôn, được anh thật sâu ngắm nhìn, được anh dùng sức ôm vào trong ngực!

Thế tục quên đi thôi, đạo đức quên đi thôi, mọi thế sự quên đi thôi, cô chỉ nghĩ hưởng thụ giờ khắc này, chuyện còn lại sau đó rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nỗi đau lớn nhất thế gian

Hôn cực kỳ lâu, hôn đến lý trí của cô cũng không biết bay đến nơi nào, anh đột ngột từ từ kết thúc nụ hôn!

Vài sợi tóc xoắn xếch trước trán khiến dã tính trong anh như trời dậy, càng thêm anh khí bức người, cô đắm chìm trong bể tình, si ngốc nhìn anh!

Trong mắt anh, so với trước kia, cô hiện nhìn thấy càng nồng đậm khát tình. Con ngươi đen láy như mực, sâu thăm tựa đầm sâu, tựa đêm tối.

"Đi theo anh!" Cánh tay của anh lướt qua bụng của cô, mở cánh cửa xe ra!

Nhan Như Y ngẩng lên nhìn mới chú ý tới xe của họ vừa lúc dừng lại trước một khách sạn 5 sao, cô không rõ anh có kế hoạch trước hay đây chỉ là là một trùng hợp!

Lý trí nhanh chóng trở về trong cô khi Hoắc Doãn Văn vòng qua ghế phụ, đến bên cánh cửa xe đã mở, muốn kéo cô xuống xe!

Cô không còn là cô gái nhỏ tuổi ngay thơ, đơn thuần. Cô hiểu rõ mục đích của anh!

Cho nên cô kiên trì ngồi ở trong xe, rút tay mình về!

"Sao vậy em?" Hoắc Doãn Văn mong đợi nhìn cô!

Cô hít sâu một hơi, tạm dừng hết những ý chí, kiên định buông ra ba chữ. "Thật xin lỗi!" Cô không biết mình đã nói thế nào ra ba chữ này, nhưng cô biết, trái tim cô tan nát, cô thật sự không muốn cự tuyệt người đàn ông này!

Cô biết sợ rằng đời này cũng sẽ không gặp được người đàn ông nào ưu tú lại có sức quyến rũ đến như vậy! Mà cô đã thương thầm anh từ rất lâu, trước cả khi biết rõ anh là ai!

Ánh mắt của Hoắc Doãn Văn trở nên kinh ngạc, đứng dưới ánh đèn hiu hắt bên lề đường, thất vọng lại không hiểu nhìn cô. "Như Y, anh không hiểu, chẳng lẽ em không yêu anh sao? Chẳng lẽ em thật không muốn sao?"

Cô yêu anh! Muốn tay anh sờ vào người cô!

Nhưng làm sao có thể như thế?

Vì có thể làm cho mình mau sớm chắt đứt tất cả dây dưa, cô nhìn anh, kiên định trả lời: "Không thương!"

"Anh không tin! Nếu như em thật không yêu anh, tại sao ở Dật Lâm Hiên đêm hôm đó, nghe xong lời của anh nói, em đã khóc, tại sao vừa khóc vừa chạy về nhà?" Thanh âm anh rất lớn chất vấn cô.

Cô cũng kinh ngạc nhìn anh, anh làm sao biết cô khóc chạy về nhà? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh vẫn đi theo cô?

Đối mặt với chất vấn, cô không có biện pháp giải thích!

"Như Y, chúng ta đừng tránh né vấn đề này, được không? Trong khoảng thời gian này, anh rất khổ sở, hơn nữa mỗi ngày đều có thể thấy em, nhưng cái gì cũng không thể làm! Đối với đêm hôm đó cho dù hà hê bên ngoài cũng được, anh rất may mắn, rất hưng phấn, anh thậm chí còn muốn dày vò em, đến không dám tin tưởng đây là sự thật! Anh cho là như vậy, quan hệ giữa chúng ta đã bước thêm một bước, gắn bó thân mật, nhưng ngày thứ hai vừa tỉnh lại, em lại biểu hiện như không quan tâm, anh không tìm được có đề tiếp tục nữa ——"

Hoắc Doãn Văn có chút kích động, ánh mắt thâm thúy rồi rầm khổ sở, nhìn cô đăm đăm!

Từng ánh mắt như vậy làm động tới lòng của cô, lúc này lòng của cô cảm động cùng khổ sở chưa từng có.

Cặp mắt Như Y đã ươn ướt, nước mắt như cuộn cuộn tuôn trào, nhân ảnh mơ hồ. Cô đi xuống xe, lao vào lồng ngực anh. "Doãn Văn, em yêu anh, cùng anh đêm đó, em cũng vậy, không thể không biểu hiện được như không quan tâm!"

Cô nhắm hai mắt lại, nước mắt làm ướt mi, nhưng cô cố gắng không để cho mình khóc lóc thảm thương, cô không thể khóc trước mặt anh!

Thừa nhận yêu anh đi, nếu không cô cũng sẽ điên mất! Có thể được một người đàn ông như vậy yêu thích, cô thừa nhận mình thương anh, đáng giá rồi!

Nhan Như Y dùng sức ôm anh, áp mặt vào áo sơ mi của anh. "Sau đó chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu như không trốn tránh, chúng ta nên như thế nào đây?"

"Làm chuyện chúng ta muốn làm nhất đấy!" Anh càng thêm ôm cô sát vào lòng, hôn trán cô. "Như Y, anh hiểu rõ làm như vậy không lý trí, nhưng anh lại không có cách nào, nếu như tiếp tục giả như không chuyện gì, anh sẽ mất trí mất!"

"Anh có thể đem đến cho em những gì?" Cô cười khỏ hỏi.

"Em muốn cái gì?"

***** Cơ Thủy Linh tác phẩm, chân thành mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y tựa vào trên lồng ngực của anh, khổng chế được nước mắt đang sôi trào, nhìn nơi xa, cặp mắt càng sáng ngời rõ ràng. "Anh có thể cho em một chung cư?"

"Không chỉ là chung cư, anh có thể tặng em biệt thự!" Thật ra biệt thự anh đã sớm chuẩn bị xong, chỉ là không dám cho cô, nếu như cô thích, anh lập tức mang cô đến xem!

"Mỗi tháng anh cũng sẽ cho em tiền gửi ngân hàng, ngay cả có thể làm cho em thẻ phụ? Cà thẻ tùy thích!"

"Được, anh sẽ bảo Phụ tá Triệu ngày mai sẽ đi làm?" Anh trả lời ngay, ánh mắt của anh bởi vì những yêu cầu cô đưa ra mà kích động!

"Anh sẽ dành tặng em những trang sức quý báu nhất?"

"Đúng vậy!"

"Sau đó, em trước là người phiên dịch của anh, cuối cùng trở thành nữ nhân của anh, trùng hợp thời điểm chúng ta muốn lên lên lút lút hẹn hò, em sẽ phải

phòng ngừa vì sợ bị vợ anh phát hiện. Nếu như quan hệ của chúng ta vẫn bí mật, em còn có thể giữ lại chút thể diện. Nếu như một khi bị thiên hạ phát hiện, em chính là bị người người sau lưng chỉ chỉ chỗ chỗ hồ ly tinh! Nếu như anh vẫn còn yêu thích em, em khổ khổ sở sở cầu khẩn anh cho em đứa con! Nhưng đứa bé này lại không thể gọi anh là cha trước bàn dân thiên hạ?"

Lúc mới bắt đầu nhất Hoắc Doãn Văn còn không ngừng gạt đầu, nghe phía sau anh bắt đầu dĩ nhiên nhúc nhích!

"Đợi đến 10, 20 năm hậu, đoán chừng anh còn có thể vẫn cho em tiền, để cho em có cuộc sống thoải mái, nhưng có lẽ anh cũng sẽ không xem em là người yêu nữa —— này đồng thời em phải luôn cầu nguyện anh sẽ không đổi với em chán nản, sẽ không thích khác cô gái!"

Những lời này cô nói xong rất thuận, bởi vì chút này lời nói đã sớm ở trong lòng, cô đã nghĩ qua vô số lần!

Cô rời khỏi ngực của anh, cho dù cô quyến luyến lồng ngực bền chắc rộng lớn này đến mấy đi nữa, nơi đó cũng không thuộc về cô. Cô ngửa đầu nhìn anh, gương mặt anh trầm mặc không nói, nhần nhum!

Anh nhất định không nghĩ tới cô sẽ lý trí như thế, đem chuyện quá khứ, hiện tại, tương lai, nghĩ đến toàn diện như vậy!

"Hoắc Doãn Văn, đây chính là ý nghĩ của anh, đúng không? Cùng với những người có tiền khác, không có khác gì ——"

Lời của cô làm anh không đặt dung thân."Như Y, anh thừa nhận anh chỉ có thể cho em vật chất, nhưng xin em hãy tin tưởng anh, anh đối với em thật lòng, không phải chỉ vui đùa một chút!"

Nhan Như Y nhón gót, đưa cánh tay lên, khẽ vuốt ve đôi chân mày anh đang nhúu chặt, chuyện này cô đã sớm muốn làm rồi, cô không thích nhìn anh cau mày, anh nên vui vẻ nhiều một chút.

Dưới cử chỉ dịu dàng của cô, mi tâm của anh dần giãn ra, cô đủ hài lòng."Hoắc Doãn Văn, anh có thể cho em, không phải là thứ em muốn, mà điều em muốn, anh vĩnh viễn đều không cách nào cho em ——"

Nói xong, tay của cô buông rơi vòng ôm khỏi cơ thể anh, trong bóng đêm lẳng lặng nhìn anh. Cô muốn đem tất cả hình ảnh của anh tối hôm nay khắc sâu vào tim!

Đã từng có một nam nhân ưu tú như thế tỏ tình, thích cô, muốn chăm sóc, chịu đựng cô, có phải hay không cũng có thể chứng minh cô có một chút sức quyến rũ, chứng minh cô ưu tú khác với những người phụ nữ khác? Cô ở trong lòng tự giấu nghĩ, mắt lại chợt ướt át!

Hoắc Doãn Văn vô cùng đau đớn lùi về sau một bước, hai mắt thủy chung không muốn xa rời nhìn cô."Như Y, anh hiểu rõ em rất háo thắng, giàu tự trọng, anh không nên yêu cầu em những điều như thế, thật xin lỗi!"

Nghe xong những lời này, cô nhanh chóng rũ thấp tầm mắt, nhìn xuống mũi giày của mình, vài giọt nước mắt không cách nào khống chế rơi xuống, chỉ có mấy giọt, cho nên cũng sẽ không bị anh phát hiện!

Ở trên thế gian này, sợ rằng không có chuyện đau khổ nào hơn, khi muốn yêu lại không thể yêu, khát khao ở cùng nhau lại không biện pháp ở chung một chỗ, càng làm cho người ta đau khổ!

Anh cô đơn nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô, con ngươi đen nhánh lóe lên như ánh sao trong đêm, vô cùng thành khẩn, giọng khàn khàn nói: "Như Y, vô luận là chuyện như thế nào, xin em hãy tin tưởng anh, Hoắc Doãn Văn, giờ này ngày này ở đây, đối với em tình cảm rất thật!"

Nói xong, anh giơ tay lên vuốt ve tóc của cô, nhẹ nhàng xoa xoa má cô!

Như Y không cách nào điều khiển cơ thể, lần nữa vùi đầu vào trong ngực anh! Họ ôm nhau thật chặt, không để ý dòng xe đang lưu thông đông đúc đằng sau ——.

***** Cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y không nhớ rõ lúc nào mình được Hoắc Doãn Văn đưa về nhà, nhưng đêm ấy cô mất ngủ, đến sáng thứ hai, cô mang hai con mắt quầng thâm đi đến công ty!

Không biết có phải hay không do cô tối qua không nghỉ ngơi tốt, hiện tại sinh ra ảo giác, cảm giác không khí trong phòng làm việc đặc biệt nhẹ nhõm, trước giờ không có ai dám ở trong phòng làm việc thoải mái ăn cái gì, bây giờ lại có người đang ăn Hamburger! Còn có người soi gương trang điểm!

Lúc này phụ tá Triệu đi vào, Nhan Như Y âm thầm ngáp một cái, sau đó cùng phụ tá Triệu chào hỏi."Anh Triệu hôm nay giống như rất thanh nhàn à?"

"Có thể không thanh nhàn sao? Sếp tổng đi công tác nước ngoài rồi!"

Nhan Như Y chợt rét lạnh trong lòng."Hoắc tổng đi nước ngoài?" Tối hôm qua lúc chia tay, anh cũng không có nói với cô anh phải ra nước ngoài!

"Đúng nha, 3g sáng sớm hôm nay sếp đã bay rồi!"

Nàng cười cười, cố ý xóa tan nỗi khổ sở trong tim."Hoắc tổng luôn là Anh quốc, chắc là lại đi thăm bạn gái rồi!"

"Hình như lần này sắp đi một chuyến nước Pháp, sau đó sẽ đi Anh quốc, tóm lại sẽ đi mấy quốc gia đó!"

"A —— ha ha, sắp đi nước ngoài cũng tốt vô cùng, anh Triệu mấy ngày nay sẽ nhẹ nhõm một chút!" Đi Pháp trước để đặt hàng áo cưới sao? Hoặc là đồ trang sức? Chợt, lòng Nhan Như Y dâng lên nỗi không vui không thể kiềm chế. Ha, xem ra con người thật sự là động vật kỳ quái, rõ ràng không thuộc về cô, cô làm sao lại đau xót đến vậy?

"Ai u, anh nhẹ nhõm cái gì à? Mấy ngày nay, anh phải tuyển lựa vài nhà thầu thi công mới, Hoắc tổng muốn anh xử lý trước một chút. Ai dè, mấy chục đội thi công, khó khăn đấy!" Phụ tá Triệu, buồn bã nói!

"Đây là Hoắc tổng tin tưởng anh Triệu!" Nói xong câu này, Nhan Như Y cười cười. "Anh Triệu, em đi làm việc đây!"

Cả ngày, ngồi ở trong phòng làm việc, cô liều mạng để cho mình ‘đắm chìm’ trong núi tài liệu, tích cực vui đầu vào dịch thuật, chỉnh lý, tưởng chừng quên mất những thứ không nên tồn tại dù chỉ là ý tưởng.

Nhưng đang làm việc, khoảng khắc ngừng tay nghỉ ngơi, cô lại không thể kiềm hãm con tim, chợt nhớ tới Hoắc Doãn Văn ——

Anh bây giờ đang ở nơi nào, đang làm gì đấy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Công chứng tài sản trước hôn nhân

Cô vẫn luôn là một cô gái rất độc lập, bây giờ cũng đã bước vào giai đoạn đi làm, có lẽ từ nhỏ đến lớn, vô luận làm bất cứ chuyện, cô đều làm với tâm thế kiên cường. Cô chưa từng như hiện tại, ngày càng mềm yếu, càng hèn mọn vào thời khắc suy nghĩ, tưởng tượng làm muốn chiếm lấy người đàn ông căn bản không thuộc về mình. Từ khi nào, cô trở nên ghen tị với người phụ nữ mình chưa từng gặp, dẫn vật khi nghĩ tới anh đã đi nước ngoài bao lâu rồi, hiện tại đang sống đôi cùng ai? Nghĩ tới anh có phải đang cùng bạn gái ở chung một chỗ? Cô thậm chí mỗi mấy phút lại nảy sinh ý tưởng kiểm tra hộp mail, kể cả spam, vì sợ bỏ lỡ thư anh, dù là thư về công việc. Đáng tiếc, vô luận cô loay hoay ngót ngạt như thế nào, cũng không có chút thông tin nào về anh!

Cô đang cực kỳ phát điên, phi nhủ bản thân mình!

Chuông đồng hồ điểm hai giờ khuya, ánh sáng của màn hình vi tính, chập choạng chiếu vào gương mặt cô, soi sáng vẻ tiu nghỉu mất mát.

Email của cô vẫn không có một lá thư mới nào mang tên ‘Hoắc Doãn Văn’, Những lá email cũ do anh gửi tới, cô đọc qua vô số lần!

‘Vẫn chưa ngủ sao? Bây giờ B thị đã hai giờ sáng rồi phải không?’ Hình con hải cẩu sáng phát tới một câu nhắn.

‘Không ngủ được!’ Nhan Như Y vội vàng trả lời. Mỗi lần gặp thúc thúc online, cô đều rất hưng phấn, nhưng cô hiện tại trong đầu đều là Hoắc Doãn Văn, cảm giác mệt mỏi!

‘Tại sao?’

‘Không thể nói rõ ràng!’

‘Là bởi vì người đàn ông cô đề cập lần trước kia sao?’ Hoắc Doãn Văn gõ một câu hỏi dò, sau đó dựa vào ghế, lẳng lặng chờ đợi!

Nhan Như Y nhìn thấy câu hỏi ấy, mấy ngón tay gõ vài chữ, không biết nên đánh trả lời như thế nào, viết viết rồi xóa xóa, cuối cùng cô gửi lại một câu hỏi. ‘Tại sao hỏi như thế?’

‘Bởi vì chỉ chuyện tình cảm mới có thể làm cho cô mất ngủ!’ Tựa như anh bây giờ, nhìn lại phía sau, ngoài cửa sổ cũng là một mảnh màu đen tối. Tối hôm nay, anh vừa trở lại B thị, cảm lòng không đành mới online, tìm cô.

Cô gửi đi một khuôn mặt tươi cười, trên thực tế trên môi cô treo một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng. ‘Thúc thúc, kể cho tôi nghe mấy câu chuyện hài, để tôi nhẹ nhõm, vui vẻ một chút!’.

‘Bây giờ tôi cũng không sung sướng gì, bằng không cô suy nghĩ kể cho tôi nghe vài câu chuyện hài. Kho tiểu lâm của cô chẳng phải rất nhiều sao!’

‘Tôi suy nghĩ a ——’ Như Y lục tìm trong trí nhớ của mình, rồi kể cho người ở phía bên kia màn hình. ‘Một tên con trai đi vào một quầy rượu, nữ phục vụ nhiệt tình tiến lên chào hỏi, anh ta ngồi vào ghế sofa, lạnh lùng nói với cô gái, đừng để ý tới tôi, tôi chỉ thích nam nhân. Cô gái đứng ở đó không động đậy, người khác nói tiếp, anh tôi cũng thích nam nhân, tiếp đó lại nói, em trai cũng thích nam nhân! Người nữ phục vụ bất đắc dĩ hỏi. Anh trai, nhà các người còn có người nào thích nữ giới không? Có, em gái tôi!’

Ngồi trước máy vi tính, Hoắc Doãn Văn lẳng lặng nhìn một chuỗi chữ viết, tưởng tượng về mặt cô khi kể chuyện cười, quái thanh quái khí, mặt mày hớn hơ!

‘Thúc thúc không cười sao?’ cô hỏi.

‘Tôi muốn nghe cô kể, tôi biết nhất định cô sẽ làm cho tôi bật cười!’ Anh trả lời.

‘Hiện tại đồng tính luyến ái rất nhiều, nhưng không thể chê bai ai rồi!’

‘Dạ!’

Trong lòng của cô chợt vang lên một âm thanh mềm yếu. ‘Hiện tại xã hội này cũng có thể từ từ tiếp nhận đồng tính luyến ái rồi, vậy ngoại tình có phải hay không càng có thể được tiếp nhận đây? Có phải hay không cô không nên nặng lòng để ý quan niệm của thiên hạ? Có phải hay không có thể tiếp nhận người đàn ông ấy!’

‘Ở nước ngoài, đồng tính luyến ái nhiều hơn chứ?’

‘Ừ, không giống với Trung Quốc hiện đang trong giai đoạn còn khá nghiêm khắc với các tin tức liên quan đồng tính luyến ái, ở nước ngoài, những điều thuộc về tình cảm này, không còn quá nhiều kỳ quái!’

‘Thúc thúc, ông định như thế nào? Chuyện tình giữa ông và cô gái kia?’

‘Tôi tôn trọng quyết định của cô ấy, vô luận là chúng ta ở chung một chỗ, hoặc là không ở cùng nhau, tôi đều hy vọng cô ấy mỗi ngày đều vui vẻ, vui vẻ!’
Trả lời xong, ánh mắt Hoắc Doãn Văn chuyển thành âm đạm. Mặc dù, anh hi vọng cô sẽ vui vẻ, nhưng anh còn muốn được ôm cô mềm mại trong vòng tay, bởi vì cuộc sống chỉ có một đời. Đời này bỏ lỡ cô, chính là vĩnh viễn, vĩnh viễn bỏ qua hạnh phúc!

***** Cơ Thủy Linh tân tác, chân thành mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y giống như thường ngày, buổi sáng trời dậy, thay quần áo, trang điểm nhẹ, rồi ra cửa vào lúc bảy giờ, sau đó đi đến quán ăn nhỏ cách đó không xa mua bữa ăn sáng. Hôm nay, cô mua một ly sữa đậu nành, hai cái bánh bao, chẳng mất mấy tiền. Hắc hắc, bữa ăn sáng Trung Quốc tương đối thuận tiện, đối diện là quán cà phê với thức ăn nhanh phương Tây, bữa ăn sáng đắt đến muốn chết, nhưng cô luôn cảm thấy không ngon lắm, không hợp khẩu vị!

Nhưng vẫn rất nhiều người có tiền, chạy xe đến đó ăn sáng uống cà phê, trước cửa luôn lăm lăm xe ngoại nhập khẩu!

Cô vừa ăn, vừa uống sữa đậu nành, trong lòng lăm bâm khi dễ kẻ lắm. Ăn xong rồi, máng xong rồi, xe buýt cũng tới, cô ném ly sữa đậu nành cùng giấy gói trông không vào giỏ rác, chen lên xe buýt!

Ngồi xe hơn một giờ, cô chào hỏi bảo vệ, tiến vào tập đoàn Hằng Viễn!

Mấy ngày qua, mọi người luôn làm việc lơ mơ, tản mạn, không nghĩ tới, hôm nay cô vừa tiến vào, cảm thấy không khí làm việc nghiêm cẩn, thờ cũng không dám thờ, chẳng lẽ Phó tổng đã trở về?

Trong lòng Nhan Như Y thầm nhủ!

"Phụ tá Nhan, đây là tài liệu Phó tổng muốn chuẩn bị cho cuộc họp buổi chiều!" Một thư ký đem tài liệu đưa cho cô.

"Tốt, Phó tổng trở về rồi sao?" Cô nhận lấy tài liệu, tò mò hỏi một câu.

"Trở về rồi, chỉ là người còn chưa có tới công ty!"

"A!" Lòng Nhan Như Y đột nhiên nảy lên, anh về rồi."Ai, Phó tổng trở lại, chúng ta không lo lắng ngày làm việc sẽ kết thúc như thế nào!" Vì che giấu tâm tình của mình, cô nói đùa một câu!

"Đúng nha!" Thư ký Lý cười cười, muốn nói lời xin lỗi."Phụ tá Nhan, chuyện lần trước ngược ngạo ngài a. Thật ra thông qua thời gian dài tiếp xúc như vậy, tôi phát hiện tính tình cô cũng tốt lắm!" Mặc dù cô không phải có ý hãm hại Nhan phụ tá, nhưng cô thường tụ tập đồng nghiệp ở trong phòng trà nước, nói xấu sau lưng Như Y.

"Ha ha ——" Nhan Như Y cười cười tiếp nhận sự áy náy của đồng nghiệp. "Khi đó mọi người còn chưa hiểu rõ nhau lắm? Chúng ta về sau hợp tác rất tốt!"

"Ừ, thông qua thời gian dài như vậy tiếp xúc, tôi phát hiện phụ tá Nhan quả thật rất lợi hại, năng lực làm việc thật mạnh, so với người phiên dịch trước kia của Hoắc tổng còn lợi hại hơn! Hơn nữa cô cũng thật tốt, ngày hôm qua thiết thời cho cô rồi, bằng không tôi đã tới đón con trẻ, mà cả hai mẹ con sẽ bị ướt đầm!"

Ngày hôm qua, sau giờ tan việc, trời chợt đổ mưa lớn, xui xẻo cô không đem dù theo trước khi đi làm, vì vậy, cô đứng trước cửa công ty, gấp muốn chết vì sợ muộn giờ tan trường, Nhan Như Y đứng lúc cầm dù tan sò. Biết được, cô muốn đi đón con, Như Y không nói hai lời, liền đem cây dù nhét vào trong ngực của cô, không để cô kịp từ chối, trực tiếp chạy trong mưa đến trạm xe buýt!

Phụ tá Nhan tính tình thật phóng khoáng, thật làm cô cảm thấy mình nhỏ nhen, thật làm cho cô cảm thấy xấu hổ cực kỳ!

"Ha ha, ngày hôm qua đứa bé không có tuổi chứ?" Nhan Như Y quan tâm hỏi.

Thư ký Lý vội vàng khoát tay lắc đầu. "Không có, không có, thật là làm phiền phụ tá Nhan!"

"Vậy thì tốt, đều không có chuyện gì lớn, sức khỏe đứa bé quan trọng hơn!"

"Cám ơn cô, phụ tá Nhan, buổi tối cùng nhau ăn cơm đi!" Thư ký Lý mời.

"Chị Lý, chị cũng đừng khách khí, thật không cần. Tối hôm nay, em cũng có vài việc cần giải quyết. Chúng ta ai cũng rất bận, tan việc đều gấp chạy về nhà, làm gì còn có thời gian ăn cơm! Chúng ta đều làm việc chung một phòng, mọi người lẫn nhau giúp một tay là điều phải làm!"

"Vậy thật cảm ơn em!" Thư ký Lý khách khí nói.

Lúc này, phụ tá Triệu đi vào phòng làm việc, mọi người nhìn chăm chăm vào anh. Dĩ nhiên, mọi người không phải tò mò đối với phụ tá Triệu, mà chỉ muốn biết tin về người đứng đằng sau!

"Triệu phụ tá, Hoắc tổng tới làm rồi sao?" Có người hỏi!

Nhan Như Y cũng dừng tay lại, nhìn thoáng phụ tá Triệu!

Không biết là vô tình, vẫn cố ý, phụ tá Triệu nhìn về phía Nhan Như Y, và trả lời. "Hoắc tổng mới vừa đến!"

Nhan Như Y nghe xong, không được tự nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn về phía phòng làm việc của anh ——

Trở về thì trở về, ở đây, anh là cấp lãnh đạo cao nhất, muốn đi làm giờ nào cũng là chuyện rất bình thường nha, cô vì cái gì mà kích động đến vậy, tim cô làm sao lại nhảy loạn như con nai con như thế này?

Vì để cho mình bình tĩnh lại, cô cố gắng vùi đầu vào công việc, ở trên tờ giấy trắng viết xuống từng dòng, từng dòng tài liệu bằng tiếng Anh ——

Đến lúc mười giờ rưỡi, điện thoại của cô vang lên, điện tới là số điện thoại đối ngoại của Hoắc Doãn Văn. "Dạ, anh Triệu ——"

"Phụ tá Nhan, tổng giám đốc muốn cô đến phòng làm việc, có chút việc cần cô giúp một tay!" Phụ tá Triệu nói!

"A, tốt!" Nhan Như Y cúp điện thoại, đi ra khỏi phòng làm việc!

Hoắc Doãn Văn gọi cô làm gì đây? Nếu như là công việc tại sao không để cho thư ký thông báo cho cô? Nhưng nếu như là chuyện riêng, tại sao đang thời gian làm việc, lại tìm cô?

Ôm trong lòng nhiều nghi vấn, cô đi vào phòng làm việc của anh ——

"Phụ tá Nhan, Phó tổng đang chờ em ở trong phòng!" Phụ tá Triệu ra cửa đón tiếp!

Nhan Như Y tò mò hỏi. "Anh biết có chuyện gì không?"

"Em vào thì sẽ biết!" Phụ tá Triệu không nói gì!

Nhan Như Y đẩy cửa phòng làm việc ra bước vào, cô nhìn thấy anh đứng quay lưng lại trước khung cửa sổ sát đất, mặc áo sơ mi màu trắng, quần Tây màu xanh dương đậm. Bộ quần áo cắt xén vừa người, càng làm anh cao lớn đẹp mắt!

Anh cắt tóc ngắn, kiểu tóc mới làm anh trông thật thoải mái!

"Hoắc tổng ——" mấy ngày không thấy, cô cảm dường như lâu lắm rồi. Cô thật rất nhớ nhưng anh.

Hoắc Doãn Văn xoay người lại, nhìn về phía cô, thái độ khách khí lễ độ, khiến không khí giữa hai người cũng ít nhiều xa lạ. "Phụ tá Nhan, tôi có một phần tài liệu, hi vọng cô có thể giúp tôi một chút, phiên dịch!"

"A, được!" Nhan Như Y cầm lấy tài liệu, lật lật vài trang!

Anh đứng ở bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: "Đây là một phần sản nghiệp của tôi cùng vài chi tiết tài sản khác, làm phiền cô giúp tôi phiên dịch qua tiếng Anh."

Chuyện này khiến cô có chút tò mò. "Đây là vì...?"

Anh thân nhiên nhìn chăm chăm cô, không né tránh. "Tôi và vị hôn thê muốn tiến hành công chứng tài sản, để sau này sẽ không bởi vì chuyện tranh chấp tài sản, mà xuất hiện tranh cãi! Bởi vì cô ấy không hiểu nhiều chữ tiếng Trung, cho nên cũng cần một văn bản tiếng Anh rõ ràng chi tiết!"

Nghe xong lời của anh..., tim của cô trầm xuống."A!" Cô không hiểu nổi mình, rõ ràng cô sớm biết anh sẽ kết hôn, nhưng lòng của cô vẫn không kiềm chế được vô cùng khó chịu——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Gặp vị hôn thê của anh

Vì che giấu không thoải mái trong lòng, cô lật lật mấy tờ giấy trắng, từ tốn lướt qua danh mục gia sản riêng của anh. Mười mấy tờ, thật là giá trị con người không cách nào lường được!

"Rất nhiều, thật sự rất có tiền!" Cô cảm khái than dài, những tài phú này cô đều không biết nên hình dung như thế nào. Sau khi nói xong, cô mới phản ứng được mình nói cái gì, cô che miệng, ngượng ngùng."Xin lỗi, tôi chỉ là quá kinh ngạc!"

Hoắc Doãn Văn tựa vào bàn làm việc, lắc đầu một cái, bày tỏ không thêm đề ý.

Cô khôi phục tư cách quen thuộc của người phiên dịch, lập tức bảo đảm nói."Hoắc tổng, xin ngài yên tâm, những chuyện này tôi sẽ không nói lung tung!" Tài sản của anh đương nhiên là không thể nói lung tung ra ngoài!

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, hài lòng câu khẳng định của cô, sau đó tiến một bước nói: "Chuyện này không thuộc phạm vi công việc của em, nhưng em là người duy nhất anh tin tưởng giao phó trách nhiệm phiên dịch, cho nên chuyện này chỉ có thể giao cho em để làm. Hi vọng em không để tâm, anh cũng không có ý nghĩ gì khác!"

Nàng hiểu anh đang sợ làm thương tổn cô, nhưng đây là chuyện quá bình thường, cô dù sao cũng là phiên dịch riêng của anh."Có thể được anh tin tưởng vô luận là làm phụ tá của anh hoặc làm bạn, tôi đều rất vui vẻ, cũng được nhiều khích lệ, cho nên thật sự tôi không cảm thấy bị thương tổn gì cả!"

"Vậy thì tốt!" Anh yên lòng."Hôm nay trước khi tan tầm, có thể giao lại cho anh không?"

"Không thành vấn đề, dĩ nhiên chỉ cần lượng công việc hôm nay giảm bớt một chút!" Cô lợi dụng cơ hội, giao hoạt đề nghị!

"Đương nhiên, hôm nay anh không giao cho em bất cứ công việc gì. Thêm nữa, công việc hôm nay, anh sẽ tự trả cho em thêm một phần công sức!"

Nhan Như Y giờ cao tập tài liệu, che khoe miệng khẽ mỉm cười, sau đó nói: "Anh thật đúng là ông chủ tốt, giúp tôi lợi dụng giờ làm việc công để làm việc tư kiếm thêm, thật là chính sách phóng khoáng!"

Hoắc Doãn Văn chăm chăm nhìn gương mặt vui vẻ của cô, chỉ là khẽ động khoe miệng dưới, một chút cũng không muốn mỉm cười.

Cô cố ý không đề ý nổi thương cảm trong mắt anh, sau đó lấy công việc làm trọng, gấp tài liệu lại."Hoắc tổng, vậy tôi đi làm việc, trước khi tan sở tôi sẽ đem tài liệu giao lại cho anh!"

"Tốt!" Anh nhìn cô, gật đầu một cái, không nói gì nữa.

"Vậy tôi đi ra ngoài!" Nói xong, cô cầm tài liệu đi ra ngoài. Khi cô về đến phòng làm việc, nụ cười đi theo trên mặt nàng biến mất không chút dấu vết!

"Phụ tá Nhan, em vẫn tốt đó chứ?" Phụ tá Triệu lo lắng hỏi.

Nhan Như Y vội khoát tay, nói."Em rất khỏe!"

Sau đó cô vội vàng quay về bàn làm việc của mình, sau đó bắt đầu phiên dịch tài liệu! Mới thoáng đọc giản lược, cô rất kinh hãi khi nhìn thấy những con số, càng nhìn càng cảm thấy khiếp sợ.

Ở Mĩ, Anh, Pháp, Thụy Sĩ, Hà Lan, Nhật Bản, Hongkong, Đài Loan cùng với Quốc nội Bắc Kinh, Tam Á, Thượng Hải, Thanh Đảo, anh đều có biệt thự, cùng với rất nhiều căn hộ cho bán hoặc cho thuê ở khu vực đắt giá, cửa hàng bán lẻ cùng với hàng chục hạng mục bất động sản, ở Macao có đầu tư ba sòng bạc lớn, thêm nữa, ở nước ngoài, anh còn cất chứa không ít các bút pháp của nhiều danh nhân trong và ngoài nước...

Nhìn nhiều tài sản như vậy, Nhan Như Y thật sự bị mê hoặc, nếu đã có tiền như vậy, sao còn có thể cần thiết bán hôn nhân của chính mình, vì đây là giao dịch có ích lợi sao?

Anh rốt cuộc còn muốn có nhiều tiền đến mức nào?

Nếu như cả đời chỉ vì lợi ích mà đến tình cảm cũng đem bán, thật rất không đáng giá a!

Anh làm sao lại không hiểu điểm này đây?

"Này, bạn gái của tổng giám đốc hình như vừa mới đến nha!" Một đồng nghiệp nữ từ bên ngoài trở lại, sau đó rất hưng phấn nói!

Trong phòng làm việc, không khí lập tức liền bị xao động, tất cả mọi người len lén tụ tập tám chuyện cùng nhau!

"Có thật không? Bạn gái Hoắc tổng hình dạng thế nào, có xinh đẹp hay không?"

"Hiện tại bạn gái Phó tổng đang ở công ty sao?"

Tất cả mọi người kích động ghé vào nhau, làm thành một cái vòng tròn nhỏ hẹp, Nhan Như Y vừa lúc đem tài liệu phiên dịch xong, cho nên cũng buông bút xuống, nghe nghị luận của mọi người!

Hôn thê của Hoắc Doãn Văn tới công ty sao?

***** cơ Thủy Linh tác phẩm, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

"Mới vừa rồi, tôi đi ra ngoài, thấy một cô gái trẻ thật xinh đẹp kéo tay Hoắc tổng rất thân mật đi vào thang máy! Hiện tại cô ấy đang ở trong phòng làm việc Phó tổng, tôi cảm thấy chắc chắn là bạn gái Phó tổng ~ a ~ không, phải là vị hôn thê chứ? Nghe nói phó tổng đã đính hôn rồi!"

"Đúng, Hoắc tổng đã đính hôn, nếu không sẽ không từ Tổng giám đốc thăng làm Phó Tổng Tài đây!" Tiếp xúc tương đối nhiều với Hoắc tổng, thư ký Tiền Nhuê Nhuê nói. "Cũng là bởi vì Hoắc tổng có thực lực hỗ trợ hơn cho sự phát triển của tập đoàn Hằng Viễn, nên tổng giám đốc mới đề bạt Hoắc tổng làm Phó Tổng Tài đây!"

"Đúng, những thứ này mọi người đều biết! Như thế nào, cô gái kia thật rất đẹp sao? Đại khái bao nhiêu tuổi? Có phải hay không là một tiểu thư nhỏ nhắn?" Chợt một đồng nghiệp hỏi.

Cái vấn đề này cũng làm cho Nhan Như Y rất hiếu kỳ, cô thật muốn biết cái người phụ nữ như thế nào có thể xứng với Hoắc Doãn Văn!

"Cô gái kia tuổi rất trẻ, vóc người không tồi, dáng dấp tôi không có nhìn rõ ràng, chỉ là cho người ta cảm giác xinh đẹp quá ——"

Nghe đồng nghiệp hình dung, Nhan Như Y trong đầu không khỏi xuất hiện một loạt nhân ảnh, có lồi có lõm, da trắng như tuyết, mang theo khí chất thanh cao; hay là một cô gái nhỏ nhắn, có học thức, vui vẻ. Tóm lại đều là bộ dạng tiểu thư nhà có tiền, mọi linh cảm của Như Y đều đến từ kiến thức thu thập trong các phim truyền hình đấy!

Thư ký Lý giống như cũng đã nhìn ra sự tò mò của cô, sau đó tiến tới phía bên cô. "Thật ra là hôn nhân giữa những người có tiền, cũng không thấy sẽ hạnh phúc. Cái loại chỉ vì lợi ích kết hợp vợ chồng, có thể giống người bình thường chúng ta sao? Thời điểm tức giận có thể bộc phát, mắng lẫn nhau. Còn bọn họ đang thời điểm mâu thuẫn, còn phải suy tính đến lợi ích gia tộc, có cái gì cũng đề nén xuống, không chống thì chạy, tình cảm có chừng giữa hai vợ chồng cũng sẽ hoàn toàn tan vỡ ——"

Nhan Như Y nghe xong lời chị Lý, cười cười, không biết phản ứng như thế nào. Cô sợ chính mình một khi mở miệng, liền bộc lộ ra lòng ghen tỵ nồng đậm.

Nhưng thư ký Lý vẫn nhìn chằm chằm vào cô, chờ cô phát biểu ý kiến, Như Y không có biện pháp, mới nói một câu. "Thật không rõ, đã rất có tiền rồi, tại sao còn phải nghĩ tới kết hôn như một giao dịch buôn bán đây?"

"Điểm này em còn có điều không biết, tổng giám đốc tổng cộng có ba con trai, một con gái!"

"Em chỉ biết Hoắc tổng có người anh là Hoắc Doãn Vũ!" Thì ra là anh còn có một em trai.

"Đúng nha, nhưng ba người con trai đều không cùng một mẹ. Hoắc Doãn Vũ là do vợ chính thức của tổng giám đốc sinh ra. Bà ấy vẫn còn sống tốt, còn là mẹ của con gái tổng giám đốc, chính là Hoắc gia đại tiểu thư Hoắc Đồng Ý Lâm. Hoắc Doãn Văn là do bà thứ hai họ Nhậm sinh ra, nghe nói năm đó bởi vì bà ta lại ngoại tình ầm ỹ, sau đó qua đời, vì vậy Phó tổng trước đây cũng không được tổng giám đốc coi trọng, là hán trái qua nhiều năm cố gắng như vậy, một chút xui lấy được tính nhiệm của tổng giám đốc, bò lên địa vị cao rất không dễ dàng. Con trai thứ ba của Tổng giám đốc, do người phụ nữ họ Nhậm sinh ra, tên là Hoắc Đồng Ý Bân, nghe nói cũng mới tốt nghiệp từ nước ngoài trở lại. Người đàn bà họ Nhậm này hiện là thư ký của tổng giám đốc, rất thủ đoạn. Bà ta làm sao có thể không vì con trai mình tranh thủ quyền thừa kế Hằng Viễn?" Thư ký Lý nhỏ giọng kể cho Nhan Như Y bí sử của tổng giám đốc Hằng Viễn.

"Thì ra tình huống nhà bọn họ phức tạp như vậy?" Trước kia cô cho rằng chỉ trong phim truyền hình gia tộc có tiền mới phức tạp đến như vậy, đều có chút khoa trương, không nghĩ tới trên thực tế đúng là như vậy!

"Đúng nha, nhà bọn họ tình huống rất phức tạp. Đại Thiệu Gia bản thân không có năng lực gì nhưng là mượn danh trường tử để tranh dành quyền lực, tổng giám đốc cảm thấy mắc nợ người vợ của mình và Đại Thiệu Gia, đối với Đại Thiệu Gia vẫn luôn rất tốt, cho nên trước vẫn luôn dành chức Phó Tổng Tài của Hằng Viễn cho anh ta. Mà Nhị thiếu gia Hoắc Doãn Văn rất có bản lĩnh, nhưng mà bởi vì mẹ của hắn làm ra chuyện ngoại tình, vẫn không được sung ái! Cho nên hắn cũng chỉ có thể tự mình tìm một núi lớn để dựa, mới có thể cùng với hai huynh đệ khác chiến đấu!"

"A ——" Nhan Như Y sáng tỏ gật đầu.

Đang trong phòng làm việc đàm luận náo nhiệt, Hoắc Doãn Văn dùng điện thoại đối ngoại liên lạc lại vang lên ——

Nhan Như Y cùng thư ký Lý gật đầu chào một cái, sau đó chạy đến tiếp điện thoại. "Dạ, anh Triệu ——"

"Là anh ——" trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Doãn Văn.

"A, Hoắc tổng!" Cô có chút ngoài ý muốn, trước giờ điện thoại này đều do Phụ tá Triệu phụ trách liên lạc.

"Tài liệu phiên dịch xong chưa?" .

"A, đúng vậy, chuẩn bị xong rồi!"

"Vậy em bây giờ cầm tới đây cho anh!"

"Dạ!" Cô vội vàng cúp điện thoại, cầm tài liệu chạy thẳng tới phòng làm việc Phó tổng!

Nhưng là, Nhan Như Y hoàn toàn không nghĩ tới, lần này cô vào phòng làm việc Phó tổng, gặp được một cô gái khiến cho nàng tròn đời khó quên!

***** cơ Thủy Linh tác phẩm, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Nhan Như Y vừa mới đi vào phòng làm việc, liền thấy đứng ở trước bàn làm việc một bóng dáng mảnh mai, mặc một cái áo hoa nhỏ tựa như áo đầm, dưới chân là giày xăng-đan kiểu dáng La Mã bình thường La Mã. Cung cách ăn mặc rất bình thường, nhưng có thể bộc lộ ra khí chất thanh nhã, linh hoạt mà cao quý!

Tóc của cô ấy rất giống bản thân mình, không có cảm giác nóng nẩy, tùy ý thả chấm vai, và được nhuộm màu vàng nhạt!

Da của cô ấy rất trắng, hơn nữa rất mịn màng như nước, giống như minh tinh quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da hay chiếu trên TV, ti mi làm cho người ta hâm mộ!

Thoáng nhìn thấy có người đứng ở cửa, cô ấy rất hiền hoà hướng cô khoát tay, nụ cười trên mặt thật đáng yêu. "Hello, em biết chị là phiên dịch riêng của Har-ri-son. Thiết là vui mừng, đúng không?" Nàng nói chuyện mang theo khẩu âm Đài Loan rõ ràng, có chút chệch choạc!

Nhan Như Y giống như mất đi cảm giác, không kiềm hãm được quan sát cô gái trước mắt. Cô ấy lộ ra một loại hào phóng rất thật lòng, xuất thân từ con nhà phú quý, thấm đẫm khí thế vương giả lâu đời, một loại cảm giác ưu việt, không phải người bình thường có thể “cố ý tu luyện” thành. Đó là khí độ và phong cách bẩm sinh của một đứa trẻ lớn lên trong gia đình cực kỳ giàu tu dưỡng mà nên!

Ở trước mặt cô gái này, Nhan Như Y cảm thấy mình thật nhỏ bé, thô lậu! Nói trắng ra một chút, cô có cảm giác mình giống như nữ tử nhóm lửa trong cửa nhà giàu thời cổ đại.

Cô gái kia tiến lên, bắt tay Như Y, chào hỏi. "Xin chào, em rất vui mừng!"

Lúc này Hoắc Doãn Văn đi đến bên người cô gái, sau đó giới thiệu cho Như Y. "Đây là vị hôn thê của anh, Sở Tĩnh Nhiễm!"

Rõ ràng đã cảm thấy cô bé trước mắt sẽ là vị hôn thê của anh, nhưng thời điểm nghe lời giới thiệu từ trong miệng của anh, khiến lòng của cô ‘rầm’ trầm mê xuống đáy vực.

Vị hôn thê của anh thật rất đẹp, rất hoàn mỹ, so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn, tốt hơn nhiều!

"Gọi em Nhiễm là tốt rồi!" Sở Tĩnh Nhiễm vừa cười cười, ánh mắt sáng ngời thành hình trăng lưỡi liềm, điều này làm cho cô ấy càng thêm ngọt ngào đáng yêu. "Har-ri-son thường cho em nghe về chị, nói rằng chị là người rất có năng lực, trợ thủ tốt hiếm có của anh ấy!"

Nhan Như Y ngoài ý muốn, thiếu chút nữa quên thở, cô hơi lúng túng nhìn về phía anh, rất không hiểu rõ tại sao anh có thể cùng vị hôn thê bàn luận về mình.

Cô sử dụng ánh mắt hoài nghi, thăm tra vấn anh!

Anh không né tránh, thản nhiên nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt chuyên chú ấy làm cho cô hốt hoảng né ra, sau đó vừa nhìn về phía vị hôn thê của anh, Sở Tĩnh Nhiễm. "Tôi không được ưu tú như Hoắc tổng nói với cô. Tôi chỉ làm đúng phần việc trong bốn phận thôi!"

"Ha ha, xem ra chị thật như Har-ri-son nói, rất khiêm tốn! Đúng không, Har-ri-son, chị ấy là một phiên dịch tốt, anh phải đối đãi tốt đó nha, không thể keo kiệt, trả lương thấp đâu đó! Cần thận nếu như chị ấy đi làm công ty khác, anh sẽ bị tổn thất nặng nề đó!" Giọng nói của Tĩnh Nhiễm thật đáng yêu, dù đang đưa ra lời cảnh cáo đối với Hoắc Doãn Văn!

Hoắc Doãn Văn lắc đầu một cái. "Anh dĩ nhiên sẽ không làm như vậy!"

Nhan Như Y đứng lảng lảng ở một nơi, cổ nén lòng, cười nhìn bọn họ thân mật!

"Phụ tá Nhan, tài liệu phiên dịch xong chưa?" Hoắc Doãn Văn chuyển đề tài về lại công việc.

"Dạ!" Nhan Như Y vội vàng trao tài liệu.

Hoắc Doãn Văn nhận lấy, sau đó chuyển cho Sở Tình nhiệm "Cho em nhìn trước một chút!"

Thấy đã không còn chuyện của mình, Nhan Như Y lễ phép. "Hoắc tổng, nếu như không còn chuyện khác, tôi xin phép ra ngoài trước!"

"Tốt!" Anh gạt đầu một cái phê chuẩn, ánh mắt không dấu vết, luôn dừng lại ở trên người cô!

Nhan Như Y hướng tương lai phu nhân của Phó Tổng Tài cúi đầu chào một cái, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc!

Bước chân của cô mặc dù vững vàng, nhưng trong lòng thật muốn lập tức bay ra khỏi nơi này. Cô không hiểu, thật không hiểu, có được vị hôn thê như thế, Hoắc Doãn Văn rốt cuộc thích cái gì ở bản thân cô nữa chứ?

***** cơ Thủy Linh tân tác, mong đợi sự ủng hộ của mọi người *****

Thời gian còn lại trong ngày, Nhan Như Y không biết làm sao để sớm chấm dứt, trong lòng trào dâng nỗi thống khổ không nói ra được, thân thể chốc chốc lại run rẩy!

Cô không cách nào điều khiển, tự động ghét bỏ bản thân mình, từ mắt, lỗ mũi, miệng đến toàn thân cao thấp mỗi một chỗ, thậm chí ngay cả tóc cũng đều cảm thấy thật là khó nhìn, đừng nói gì khí chất mình tục tằng thô thiển.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn cho rằng mình đẹp vô cùng, chiều cao mặc dù không phải rất cao, nhưng không ít nam nhân phải ngược nhìn. Phong cách mặc dù không rõ ràng cao ngạo, nhưng cô có tính cách bền bỉ, thông minh, không câu nệ tiểu tiết, cũng tính được là một cá tính riêng biệt, ở trong đám đông cũng làm cho người ta có cảm giác trước mắt sáng lên!

Nhưng sau khi đối mặt với Sở Tình Nhiệm, cô cảm thấy trong lòng thật khó chịu, khó chịu vì cảm thấy bản thân vô cùng xấu xí, như vệt bầu bên cạnh thiên nga.

Hơn nữa, hơn nữa cô ấy và Hoắc Doãn Văn đứng chung một chỗ, vô luận là từ thân hình, dáng vẻ bề ngoài, cho đến phong cách, xứng đôi đến vậy, hoàn mỹ đến nỗi không tìm được một chút xú tỳ vết nào. Chính cô thật không xứng với, một chút cũng không xứng cùng anh đứng chung một chỗ ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Lòng còn miên man... như cánh đồng xanh

Giờ tan sở vừa điểm, Nhan Như Y là người đầu tiên vơ lấy túi xách, chạy như bay ra khỏi công ty, vọt đến trạm chờ xe buýt!

Vào giờ cao điểm, hàng trăm nhân viên của mấy tập đoàn lớn chung quanh đây, xếp thành mấy hàng chờ xe buýt. Vài chiếc xe buýt đến rồi rời khỏi trạm, nhưng đội ngũ xếp hàng vẫn còn thật dài!

Mỗi lần chờ xe buýt về nhà, Nhan Như Y luôn cảm rất phiền lòng, trong lúc phiền não sao người làm công ở đâu ra mà nhiều như vậy, phiền não tại sao lắm người không có tư cách cứ chen ngang lên xe buýt như vậy, có lúc lại miên mang khi nào mình có thể mua một chiếc xe cho riêng mình. Nhưng hôm nay, cô đứng trong đám đông cảm thấy rất an lòng, cô vốn chính là thuộc về tầng lớp lao động bình dân như bọn họ. Đây mới chính là cô, vì sinh tồn nên phải đấu tranh, phải lao động vất vả, kiếm tiền nhờ hai bàn tay và đầu óc của mình.

Nhìn về phía trước, từng người một nhích lên, nhích lên, từng chiếc xe buýt dừng lại rồi đi ngay, cô kiên nhẫn chờ đợi những chuyến xe buýt kế tiếp!

Nhưng rồi, ánh mắt cô không an phận, không thể khống chế, liếc nhìn chung quanh xuyên qua những dãy xe hơi sang trọng, nhất là khi nhìn thoáng một chiếc xe màu đen quen thuộc chạy vụt qua. Lòng của cô chợt chìm xuống, sau đó cô nhìn chăm chăm vào bảng số ở đuôi xe. Không phải, đó chẳng qua là một chiếc Mercedes đời cũ, không phải là kiểu mới nhất, chứ đừng nói gì đến một bảng số xe đặc biệt với một hàng số sáu. Xe của anh!

Bạn gái của anh đã về nước, anh sẽ đưa bạn gái đi ăn tối, sẽ cùng nghe nhạc, sẽ cùng chung phòng?

A ——

Nhan Như Y cười khổ một tiếng, thật không rõ anh suy nghĩ gì khi để cô đối mặt với vị hôn thê của anh vào chiều nay!

Là muốn giúp cô đối với đoạn tình cảm này hoàn toàn chết tâm sao?

Nếu không phải như vậy, cô còn có thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác?

Chính lúc đầu cô đang quay cuồng, không ngừng quanh quẩn vấn đề này, điện thoại trong túi cô reo vang. Số gọi tới không có tên người gọi, nhưng cô nhận, 4 số “3” ở cuối, số của anh. Lúc này, sao anh lại gọi tới cho cô, nhất định là bởi vì có công việc đột xuất, không dám trì hoãn, cô vội vàng nhận nghe điện thoại. "Dạ, Hoắc tổng!"

"Em đi về phía trước ngay, anh đang chờ em ở cuối đường!" Hoắc Doãn Văn trực tiếp nói.

Nghe nói như thế, cô bị dọa sợ đến thiếu chút nữa ném điện thoại đi. "Hoắc tổng, như vậy không tốt đâu!" Bạn gái của anh đang ở đây, anh muốn làm gì?

Cô cứng rắn trả lời điện thoại, nhưng tim lại đập đập, tự đưa mắt nhìn về phía đầu đường, trong mơ hồ, quả thật cô như thấy một bóng xe màu đen không thể quen thuộc hơn.

"Không có gì không tốt, nếu như em không đến, như vậy anh sẽ chạy qua đón em!" Anh nói với một giọng kiên định.

Nơi này nhiều người chờ xe như vậy, bên trong Tập đoàn Hằng Viễn, hàng đoàn người vẫn đang túa ra sau giờ làm, nếu như anh lái xe qua, sáng sớm ngày mai nhất định cô sẽ trở thành đề tài để mọi người bàn tán nghị luận. Vì để cho mọi chuyện không trở nên nghiêm trọng, vì để cho mình không trở thành nguồn tạo ra đề tài, cô buộc lòng phải thỏa hiệp, lê từng bước về phía trước!

Ngồi trong xe, Hoắc Doãn Văn nhíu mày, nhìn bóng dáng phản chiếu trong kính chiếu hậu từ một chút xíu dần trở nên rõ nét, sau đó anh tự tay mở cửa xe ra, hướng về phía người bên ngoài, ra lệnh: "Lên xe!"

Nhan Như Y chui vào trong xe, kỳ quái theo dõi anh. "Hoắc tổng bây giờ không phải nên sánh vai cùng vị hôn thê sao? Ý của tôi là, Hoắc tổng gọi tôi có chuyện gì?"

Hoắc Doãn Văn nhìn cô một cái, ánh mắt âm trầm nói rõ hiện tại anh rất không vui vẻ. Anh chẳng nói một lời, khởi động xe!

Xe chạy một đoạn xa, Nhan Như Y cũng buông tha không chờ đợi câu trả lời nữa, dựa người vào lưng ghế, nhìn thẳng về phía trước, mặc anh đưa mình đi đâu!

Hồi lâu, anh mới áy náy mở miệng, phá vỡ yên lặng. "Thật xin lỗi, anh không phải cố ý để cho em gặp gỡ cô ấy!"

"A, không có gì phải xin lỗi, anh là cấp trên, cô ấy là vị hôn thê của anh. Tôi chỉ là người làm công ăn lương, gặp gỡ cấp trên là chuyện bình thường, đó là chưa kể rất vinh hạnh cho cấp thấp như tôi!" Cô nói dối một cách trơn tru, trong khi trước đó, cô vừa oán trách anh tại sao lại để cô gặp mặt vị hôn thê cao quý của anh!

Nếu như không nhìn thấy người con gái hoàn hảo ấy, cô hiện tại cũng sẽ không chán ghét mình như thế, muốn tìm cách vứt bỏ mình đi cho khuất mắt! Cô lại còn được mở rộng tầm mắt.

"Trước đó, anh hay đề cập về em với cô ấy, cho nên cô ấy tò mò muốn gặp em. Nhất định muốn gặp em trong chuyến về nước này!" Anh giải thích. Anh đã tìm mọi cách để Sở Tĩnh Nhiễm bỏ đi ý tưởng đó, nhưng không thành công.

Nhắc tới chuyện này, Nhan Như Y nhăn trán, không hiểu rõ. "Tôi thật không hiểu, anh đã nói gì với cô ấy về tôi? Tại sao lại nói về tôi với cô ấy?"

Hoắc Doãn Văn nhìn cô một cái, có chút né tránh, sau đơn giản hồi đáp. "Bởi vì cô ấy hiểu rõ vốn tiếng Trung của anh, từ nói chuyện phiếm giữa bàn hội đàm là ăn cho đến các hợp đồng trong nước, nên đã hỏi anh về chuyện phiên dịch. Anh đã kể cho cô ấy về!"

"Ra là vậy!" Cô gật đầu một cái, như vậy cũng là bình thường!

"Như Y, thật xin lỗi, anh hiểu rõ chuyện ngày hôm nay nhất định làm thương tổn tới em, dù không nhiều cũng ít!" Anh vô cùng áy náy nói lời xin lỗi. Anh vẫn luôn lo lắng cho tâm tình của cô, cho nên Sở Tĩnh Nhiễm vừa rời khỏi công ty chân trước, chân sau anh lập tức lái xe đuổi theo Như Y. Anh phải nhìn thấy cô, nói cùng cô lời xin lỗi, giải tỏa nỗi trăn trở trong lòng anh!

"Thật không có gì, Hoắc tổng!" Cô vội vàng lắc đầu. "Tôi đang làm việc trong công ty của anh, dưới trướng của anh. Những thứ này tôi chắc chắn đều phải đối mặt! Trừ phi ——" cô nhìn anh. "Trừ phi bây giờ tôi nộp đơn xin nghỉ việc ——"

"Không được!" Anh đột nhiên thắng xe lại, hoang mang sợ hãi nhìn cô. "Anh không thể để cho em rời khỏi anh!" Anh không cách nào tưởng tượng ra, cuộc sống của anh không có cô. Anh sẽ không biết cô đang làm gì! Nỗi trống trải đó làm sao anh vượt qua!

Anh thừa nhận anh ích kỷ, anh vừa không muốn buông tha quyền thừa kế tập đoàn, lại không muốn buông tha cô!

Mặc dù, mặc dù không thể lấy được cô, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn đến cô, có thể cảm thấy cô luôn bên cạnh mình, thật tốt!

Nhan Như Y biết anh đang sợ hãi, anh muốn giữ cô lại bên mình xuất phát từ tình yêu thật lòng anh dành cho cô. Hoàn toàn không phải đùa bỡn, càng không phải là hành hạ. Chỉ là tình cảm tràn đầy, nhưng dần vật lòng người quá. Cô vô lực, rối rắm. "Chúng ta sao phải khổ vậy chứ? Như vậy sẽ chỉ làm anh khổ hơn mà thôi. Mà em cũng không thể ——"

Cho dù là khổ sở, nhưng so với không thể nhìn thấy cô dù rằng 8 tiếng đồng hồ trong công ty còn tốt hơn!

Hoắc Doãn Văn không ngừng dè nén, cố gắng vững vàng lái xe, bọn họ ra khỏi nội thành, đi tới ngoại ô nơi người ở thưa thớt, xe từ từ dừng lại bên đường. Ánh trời chiều lóng lánh trên những chiếc lá mạ xanh non mơn mẫm trên những cánh đồng lúa xung quanh, nhìn về nơi xa chỉ có một màu xanh mênh mông, tầm mắt của cô rộng rãi hẳn ra, tâm tình cũng buông lỏng đi rất nhiều!

Cũng không biết có phải vì cái khoảng không gian màu xanh lá cây này quá xanh biếc quá chói mắt, nước mắt của cô dần lưng tròng, ướt át không cách nào không chế. Cô vận dụng hết sức lực không chế mình, ngàn vạn lần không để nước mắt rớt xuống trước mặt anh.

"Trong công việc, anh thật sự rất cần em!" Anh dùng công việc giữ cô lại, đây là lý do duy nhất anh có thể tìm ra!

Nhan Như Y đem khăn giấy về thành cục, rồi từ từ xé vụn ra, siết chặt trong tay. "Thật ra thì, phiên dịch ưu tú trong công ty có rất nhiều, nhân viên ưu tú cũng có rất nhiều, hiện tại lại là thời điểm sinh viên tốt nghiệp tìm việc làm, nhất định anh có thể tìm ra người so với tôi còn ưu tú hơn!"

"Nhưng, bọn họ đều không phải là em!" Âm thanh anh chợt trở nên khàn khàn!

Thanh âm này giống như chứa đầy ma lực, làm lay động lòng cô. Tim cô nhói đau từng cơn. "Dừng từ là khổ mình? Em thật không hiểu được, anh tốt như vậy, xuất sắc như vậy, bạn gái lại cực kỳ xinh đẹp hiểu chuyện, anh rốt cuộc yêu thích em ở điểm nào. So với cô ấy, em thật cảm thấy rất mặc cảm!"

Cô đem vấn đề khiến mình buồn bực bấy lâu, lớn tiếng chất vấn anh. Đôi mắt cô mở to, nhìn anh, buộc anh phải cho cô một đáp án.

"Cô ấy tốt, đẹp hơn nữa cũng chỉ là chuyện của cô ấy. Chính lòng tốt của em đã hấp dẫn anh, lòng tốt của em có thể làm cho anh vui vẻ!" Còn nữa, gần em anh cảm giác rất thân thiết, ngồi ăn trong căn phòng nhỏ của em làm anh cảm thấy hai ta như người một nhà. Anh cảm thấy lòng lương thiện của em cũng thuộc về anh. Hoắc Doãn Văn nói thâm trong lòng, nhưng những lời nói này, anh không có cách nào nói cho cô nghe. Anh hiện tại đã không còn tư cách.

Nhan Như Y cười buồn. "Cô ấy tốt đẹp không chỉ là của riêng bản thân cô ấy, mà sẽ khiến anh mở mảy mòi mặt nữa. Đừng quên, cô là vị hôn thê của anh, sắp thành vợ của anh rồi!"

Hoắc Doãn Văn không trả lời lời của cô..., nhưng trong lòng của anh, Sở Tính Nhiễm thật vô cùng xa lạ. Anh đi chung với cô luôn có cảm giác giống như đối mặt một khách hàng, chỉ là một khách hàng rất quan trọng!

"Hoắc Doãn Văn, chúng ta quay lại vị trí cũ, được không? Anh là cấp trên của tôi, tôi chỉ là một trong vô vàn cấp dưới của anh. Ở trong công ty, nhân viên chắc chắn sẽ gặp phải vô số chuyện, tất cả đều trong phạm vi bình thường. Hoắc tổng không cần phải có ý chờ tôi để nói lời xin lỗi, hoặc an ủi. Tôi là chỉ là một nhân viên bình thường, anh không cần phải áy náy. Được không?" Nàng cơ hồ đang cầu khẩn anh.

Cô nhất định phải khiến tất cả khôi phục về chỗ cũ, nếu không cô thật sắp phát điên hết. Cô không muốn vĩnh viễn vùi lấp trong loại tình huống này, trở thành một người thứ ba. Cô rốt cuộc bị xem là cái thứ gì! Bạn gái? Nhất định không phải. Tiểu mặt ngọt, cũng không phải! Chỉ là phiên dịch? Cũng chẳng phải!

Tự hỏi, cô có thể xác định câu trả lời cho chính mình, cô và anh một chút quan hệ cũng không có sao?

Không thể, bọn họ chẳng qua chỉ là quan hệ tình một đêm, cô tình anh nguyện, người lớn hết rồi. Thế thôi, tình cảm cũng chỉ là sợi tơ mỏng manh, bỏ đi là xong, sao lại bị loạn hết như vậy!

"Nhưng. . . Em ở trong lòng anh, không chỉ là cấp dưới!" Anh vẫn kiên trì nói.

"Vậy tôi sẽ xin nghỉ việc, anh phê chuẩn đi, đối với anh hay đối với tôi đều là biện pháp tốt nhất!" Đối với anh, cô không có đủ sức đề kháng, chống lại cảm dỗ của anh. Cô có thể làm được chỉ là có thể suy nghĩ cách tốt nhất cho anh, nhưng nhất định không nhận được sự quyến rũ của anh nếu cứ ở mãi bên cạnh anh.

Nếu như anh không thể quay lại vị trí cũ, cô chỉ có thể nghỉ việc!

Thái độ của cô rất cường ngạnh, khiến anh không kiềm được nổi giận, ầm ĩ. "Không được, anh tuyệt đối sẽ không phê chuẩn đơn xin nghỉ việc của em!"

"Tôi sẽ nộp đơn nghỉ việc!"

"Vậy em liền lấy ra mười hai tháng tiền lương để bồi thường cho công ty. Tương lai trong vòng ba năm, em sẽ không thể làm việc cho các công ty liên quan đến Hằng Viễn!" Anh hung hăng nói ra yêu cầu!

"Em——" Nét mặt âm trầm của anh làm cho Nhan Như Y ngậm miệng lại. Đừng nói cô tìm đâu ra 12 vạn để bồi thường, tương lai ba năm tới, cô đi đâu tìm việc làm? Hằng Viễn là tập đoàn lớn, cùng rất nhiều công ty trên cả nước có hợp đồng buôn bán, lui tới!

Thấy cô bị khí thế của anh đè ép xuống, ánh mắt của anh chợt mềm nhũn. "Như Y, hiện tại anh rất thật cần em. Anh cam đoan với em, anh sẽ không làm chuyện gì không an phận đối với em. Chúng ta từ từ đi có được hay không? Có lẽ, rồi anh dần sẽ đối với em hay em đối với anh phai nhạt. Từ từ, mọi chuyện lập tức chặt đứt, không để cho cả hai ta ôm ấp đau đớn, sớm chấm dứt mọi khổ sở hoàn toàn, có được hay không?"

Lời của anh khiến cho cô lâm vào trầm mặc, sa vào suy nghĩ miên man, có không? Thật có thể, phai nhạt dần dần, bọn họ sẽ dần không còn bị hấp dẫn lẫn nhau nữa sao? Nếu như nói như vậy, thật sự không thể tốt hơn!

"Chúng ta thử một lần, có được hay không?" Anh van xin nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Giải thoát như thế nào

Nếu quả thật có thể từ từ thờ ơ, quên đi, thì sao đó lại không phải là một loại giải thoát với cô?

"Được rồi!" Cô tiếp nhận đề nghị này. Nếu không cô sẽ phải ôm những ký ức liên quan đến anh đến hết đời!

Anh điều chỉnh tư thế ngồi cho tốt, khởi động xe lần nữa. "Đi ăn cơm đi, tôi cũng đói bụng rồi!"

"Vậy anh đưa tôi đến trạm xe buýt là được, tự tôi ngồi xe về nhà!"

Nghe thấy lời của cô, ... trong mắt anh là nỗi thất vọng khó nén.

"Chúng ta nói rồi đấy, phải trở về như cũ, anh còn nhớ không?" Cô nhắc nhở anh.

"Được." Anh không nhìn cô mà nhìn ra ngoài cửa xe.

Vì để không khí không quá gượng gạo, Nhan Như Y chủ động nhắc đến bạn gái anh. Đề tài này rất an toàn, cũng có thể tạm thời nhắc nhở hai người nên giữ vững quan hệ. "Sau khi tan làm, sao anh không ở cùng với vợ sắp cưới của mình?"

"Cô ấy muốn một người thầy giáo, không cần tôi đi cùng, tôi nói trợ lý Triệu đưa cô ấy đi rồi!"

"Ồ!" Nhan Như Y đáp, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái, anh thân là chồng sắp cưới, đi thăm thầy giáo với vợ sắp cưới, đó cũng là việc nên làm chứ?

Anh cảm thấy được sự nghi ngờ của cô, giải thích. "Cô ấy thích tự mình làm một số chuyện, không thích có người khác đi cùng!"

"Hả?" Nhan Như Y hơi kinh ngạc, con gái bình thường còn thích có người đi cùng. "Vậy bình thường đi dạo phố, cô ấy cũng chỉ đi một mình sao?"

"Cô ấy thích đi dạo phố cùng bạn gái, tôi còn chưa bao giờ đi dạo phố cùng cô ấy!"

Một cô gái như cô ấy, có một người bạn trai ưu tú như vậy, nhất định phải kéo đi dạo khắp nơi chứ? "Cô ấy đúng là cô gái kỳ quái!"

"Đúng vậy, cô ấy thích mạo hiểm, mười sáu tuổi đã đi theo đoàn khảo cổ đi khắp nơi, năm ngoái lại dùng bảy tháng để nghiên cứu lúa mạch, ở trong đồng ruộng mấy tháng, năm nay lại đi nghiên cứu hiện tượng thiên văn, vì nghe nói, người Maya tiên đoán, tương lai ngày 21 tháng 12 năm 2012 là tận thế của trái đất, cô ấy muốn biết trái đất có thật sự bị hủy diệt hay không!" Hoắc Doãn Văn vừa nói, vừa cười lắc đầu.

Một động tác đơn giản như vậy đã có thể nhìn ra anh rất thích người vợ sắp cưới này!

"Khi nói đến cô ấy, anh cười rất vui, tôi nghĩ anh rất thích cô ấy!" Nhan Như Y cảm thán, lời nói vừa phát ra, cô mới ý thức được mình đang nói gì!

Cô lúng túng hít sâu, nhìn ra bên ngoài qua chiếc kính chắn gió.

"Đúng vậy, cô ấy là một cô gái ưu tú, khiến người ta yêu thích. Nhưng chỉ là thích không có nghĩa là yêu!" Anh chỉ coi cô ấy như một người bạn, không hơn không kém.

Cô cổ vũ anh. "Thích cũng có thể chuyển thành yêu, chỉ cần có thời gian và cơ hội! Cho nên, anh nên bỏ một chút tình cảm vào cuộc hôn nhân này, tôi tin nhất định anh sẽ yêu người vợ sắp cưới của mình!"

Cô gái hoàn mỹ như vậy cũng có thể khiến thượng đế phải ghen tỵ, là đàn ông sẽ rất thích. Cô tin, sớm muộn gì cũng có ngày Hoắc Doãn Văn yêu cô gái đó! Nói như vậy, anh có sự nghiệp, có tình yêu, đời bên toàn vẹn, anh nên hạnh phúc mới phải!

Cô muốn anh hạnh phúc!

"Có lẽ..." Anh tùy ý đáp, nhưng anh biết anh không thể yêu Sở Tĩnh Nhiễm, nếu có thể yêu, anh cũng sẽ không bị Nhan Như Y hấp dẫn!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Xe anh nhanh chóng lái vào nội thành, ánh mắt Nhan Như Y đều đặt lên cảnh vật ngoài cửa sổ xe. “Tổng giám đốc Hoắc, anh để tôi ở trạm dừng chân này là được rồi!”

“Từ đây đến nhà em còn rất xa, tôi đưa em đến gần thêm một chút!” Mặc kệ thế nào, anh cũng không có cách ném cô ở đây rồi quay đầu bỏ đi!

“Không cần, thật sự không cần!” Một trạm rồi lại một trạm, nếu cô còn thỏa hiệp nữa, không phải để anh đưa mình về nhà rồi sao?

“Ông chủ đưa nhân viên của mình về nhà, bình thường mà!” Anh nói.

“Nhưng chúng ta không đi làm việc!” Cô cường điệu, sắc mặt hơi khó coi. “Nếu như anh thật sự tôn trọng tôi, bây giờ để tôi xuống xe!”

Kiên trì trên mặt Hoắc Doãn Văn lui đi, thỏa hiệp. “Được, đến con đường phía trước anh sẽ để em xuống, ở đây không thể dừng xe!”

“Vâng.” Cô nhỏ giọng đáp.

Sau đó, trong xe cực kỳ yên tĩnh, lẳng lặng chờ đến lúc chia tay. Hoắc Doãn Văn cố ý đi chậm lại, nhưng con đường luôn có điểm cuối, nên lúc chia tay vẫn cần phải chia tay!

“Tổng giám đốc Hoắc, mai gặp!” Nhan Như Y dùng thân phận của trợ lý, tạm biệt anh, sau đó nhanh chóng xuống xe, đứng chờ ở trạm xe buýt!

Hoắc Doãn Văn cũng không sợ cảnh sát giao thông dán giấy phạt, lập tức dừng lại, ngồi yên ở vị trí tài xế, lẳng lặng nhìn cô.

Nhìn cô chờ xe buýt, thấy cô lên xe buýt số năm, nhìn cô đứng trong xe buýt, lại nhìn chiếc xe dần đi xa!

Từ đầu đến cuối, cô cũng không quay lại nhìn anh một cái!

Anh cần không lái xe đi, mà lại châm một điếu thuốc, yên lặng hút, cho đến hết điếu thuốc đó, anh mới khởi động xe rồi đi!

...

Nhan Như Y đứng trên xe buýt, miệng đóng chặt lại, nhìn thẳng về phía trước, sóng nước nổi lên trong đôi mắt.

Một tay cô lau đi dòng nước mắt đang chảy xuống, tại sao khi đối mặt với anh, cô lại trở nên mềm yếu như thế, mềm yếu như vậy không giống cô. Nếu như còn sót lại chút lý trí, cô nghi ngờ chính mình đã sớm trầm luân, ở bên cạnh anh...

Đến khi cô về đến nhà, không ngờ lại nhìn thấy Kha Văn đang khóc không ngừng!

Nhan Như Y ném ví da lên khay trà, vội vàng thay dép, chạy đến người đang ngồi khóc trước phòng ngủ. “Sao lại khóc, có phải bạn trai cậu bắt nạt cậu không?”

“Hu hu, anh ấy nói nếu mình không ở cùng anh ấy, anh ấy sẽ chia tay! Hôm nay là tròn ba năm chúng mình hẹn hò, anh ấy lại nói những lời đó với mình!” Kha Văn uống hơi nhiều, nên cũng không che dấu tâm tình, khóc vô cùng đau lòng!

Nhan Như Y biết bạn trai Kha Văn nói chuyện rất cay độc, nhất định không phải nói ngắn gọn như vậy, mà là lời nói là vô cùng khó nghe, nếu không cô ấy nhất định không khóc đến mức này!

Dĩ nhiên, trường hợp như vậy cũng thường xảy ra, cho nên cô thấy cũng không thể trách gì!

Thân là bạn tốt, cô không thể nói những lời hời hợt, cho dù bị cô ấy hận cô. “Kha Văn, mình đã sớm nói với cậu rồi, cậu nên sớm chia tay với người đàn ông này đi. Động một chút là đòi tiền cậu, sau đó lại không biết quý trọng cậu, vì sao cậu đối tốt với anh ta vậy chứ?”

“Hu hu...” Kha Văn lau nước mắt, nức nở. “Mình cũng biết anh ấy đối xử với mình không tốt lắm, nhưng mình vẫn không quên được, năm ấy, khi chân mình bị lệch, không thể đi được, anh ấy cố gắng mình đi học, qua rất nhiều ngày! Nếu không phải nhờ có anh ấy, học kỳ đó, nhất định mình sẽ nợ rất nhiều môn, sẽ không thuận lợi tốt nghiệp như vậy!”

“Cái này thì có gì mà không bỏ được sao? Mỗi một đoạn tình cảm đều rất đẹp và cảm động nhưng đến cuối cùng không hẳn đẹp và cảm động, nhìn lại không phải có rất nhiều người chia tay hay là ly hôn, cho nên cậu không cần phải lưu luyến!” ~~đến đ. l. q. đ~~

Kha Văn nức nở. “Vậy để mình suy nghĩ một chút!”

Nhìn cô, Nhan Như Y không nói gì nữa, đối với việc bạn tốt không quá quyết, cô cũng có thể hiểu.

Nhìn chuyện của người khác, cái đầu luôn tỉnh táo của cô, nhưng đến chuyện của mình thì lại bối rối, cảm không được mà bỏ cũng không xong!

Với Hoắc Doãn Văn, cô sao có thể biểu hiện bình tĩnh, tự nhiên, quá quyết?

Cô không khóc như vậy, trong lòng sẽ khó chịu, trong đầu toàn là anh?

Sáng hôm sau, cô vừa vào công ty làm việc, trợ lý Triệu đã gọi cho cô, nói cô mười phút sau xuống dưới, cũng không giao phó việc gì!

Cô xuống dưới thì thấy Sở Tinh Nhiễm đang mặc một bộ đồ thể thao đứng ở đại sảnh chờ, cô đội một chiếc mũ che nắng, áo có cổ và một cặp kính mát, sau lưng mang một túi du lịch, ăn mặc rất thoải mái, chắc cô ấy chuẩn bị đi du lịch.

Ngay lúc cô muốn chào hỏi cô thì Sở Tinh Nhiễm đi về phía cô, nhiệt tình vẫy tay, nói bằng giọng Đài Loan. “GOOD MORNING, trợ lý Nhan!”

“Chào buổi sáng, Sở tiểu thư, cô chuẩn bị đi du lịch với tổng giám đốc Hoắc sao?” Cô nhún mày hỏi, sau đó lại liếc mắt xung quanh đại sảnh tìm trợ lý Triệu.

Cũng là vì có tật gậy mình, khi cô đối mặt với Sở tiểu thư, tim đập không ngừng, không dám nhìn thẳng vào người ta. Cho nên, cô không ngừng âm thầm cầu nguyện, trợ lý Triệu nhanh chóng xuất hiện! ~~đến~~ ~~đ~~ ~~l~~ ~~q~~ ~~đ~~

“Ha ha...” Sở Tinh Nhiễm nở nụ cười dễ thương, sau đó nói với Nhan Như Y. “Trợ lý Nha, tôi sắp đi du lịch, nhưng không đi cùng Harrison... , anh ấy rất bận, tôi không thể quấy rầy anh ấy, quần lấy anh ấy, buộc anh ấy chơi với tôi!”

Một câu nói bình thường nhưng lại tràn ngập sự quan tâm chăm sóc bạn trai! Cô nói Harrison rất bận, cô không thể quấy nhiễu công việc của anh, không thể quần lấy anh, buộc anh chơi với mình.

Sợ rằng đây không phải câu nói mà một cô gái bình thường có thể nói, hay có thể làm!

Nếu như Hoắc Doãn Văn là bạn trai cô, cô tin mình nhất định sẽ lôi anh đi chơi cùng mình!

Dù sao, đây cũng là một thành phố xa lạ với Sở Tinh Nhiễm!

“Vậy còn cô? Hẹn gặp bạn sao?” Cô cũng không thể đi chơi một mình chứ?

Sở Tinh Nhiễm cười cười, sau đó nói. “Tôi vốn chuẩn bị đi chơi, hơn nữa còn nhờ trợ lý Triệu chuẩn bị một tấm bản đồ cho tôi. Nhưng rất tệ là tấm bản đồ này dùng tiếng Trung, hơn nữa còn là chữ giản thể, có rất nhiều chữ tôi không biết!”

Nhan Như Y hạ mắt xuống. “Nếu không để tôi giúp cô tìm một tấm bản đồ tiếng Anh!”

“Không cần, không cần!” Sở Tinh Nhiễm vội khoát tay. “Ngoài ra, tôi còn muốn biết một số phong tục văn hóa ở đây, tôi cảm thấy có một người phiên dịch kiến thức uyên bác đi cùng tôi sẽ tốt hơn!”

Cô nói tới đây, Nhan Như Y lập tức hiểu ra, khẽ nhếch miệng, thì ra trợ lý Triệu gọi cô xuống đây là để đi cùng vợ tương lai của tổng giám đốc!

“Nhan tiểu thư, thật ngại quá, tôi muốn mời cô đi dạo cùng tôi!” Sở Tinh Nhiễm khách khí nói.

“Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Hoắc, đương nhiên sẽ nghe theo tất cả sắp xếp của anh ấy. Hơn nữa, đi chơi tốt hơn làm việc nhiều, tôi tất nhiên đồng ý!” Nhan Như Y giả bộ vui vẻ nói, rất sợ đối phương nhìn ra cô và Hoắc Doãn Văn có gì đó, căn bản chỉ là có tật gậy mình. “Vậy Sở tiểu thư muốn đi đâu? Nói cho trợ lý Triệu, để anh ấy đưa chúng ta đi!”

“A, không không không, tôi nghĩ chúng ta nên đi tàu điện ngầm hay xe buýt đi, như vậy rất thú vị, cũng có thể quen với thành phố này. Tôi rất muốn biết cuộc sống lúc còn bé của Harrison ở nơi đây như thế nào!” Sở Tinh Nhiễm vội khoát tay, sau đó nói bằng tiếng Trung không chuẩn, thỉnh thoảng còn thêm vài từ tiếng Anh!

Nhìn vị Thiên kim Đại tiểu thư này, Nhan Như Y càng cảm thấy người có tiền thật kỳ quái. Bọn họ có những chiếc xe mà người người hâm mộ, không cần phải chen chúc trên xe buýt, nhưng những người như vậy lại thích chen lên xe buýt!

Họ vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi cửa chính của tòa nhà, Sở Tinh Nhiễm lập tức đi về phía trạm xe buýt, sau đó lại nhìn Nhan Như Y đang mặc bộ đồ công sở. “Đầu tiên chúng ta đến cửa hàng đồ thể thao đi, cô nên đổi sang mặc đồ thể thao, như vậy lúc chơi sẽ thoải mái hơn một chút!”

“A, không cần đâu, tôi cũng quen đi giày cao gót rồi!” Nhan Như Y vội vàng khoát tay, cô là một trợ lý, sao có thể lãng phí thời gian của cô chủ!

“Không được, không được, là tôi muốn cô đi cùng tôi, nếu như khiến cô mệt chết tôi sẽ không yên tâm, hơn nữa khiến phiên dịch viên của Harrison mệt chết, nhất định anh ấy sẽ tức giận! Trợ lý Nhan, đi thôi, cô rất quen thuộc nơi này, đi mua đồ thể thao trước, ha ha, đến lúc đó sẽ bắt anh ấy trả tiền!” Sở Tinh Nhiễm như đối xử với bạn tốt, chủ động khoát tay Nhan Như Y, đi lên phía trước!

Hành động này khiến cô có chút áp lực, cô và cô ấy cũng không có quen thuộc đến mức này.

“Vậy cảm ơn, Sở tiểu thư!”

Nếu cô muốn đổi bộ quần áo này, không bằng nhận cho xong, nếu không, thật sự sẽ rất mệt mỏi!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Nhan Như Y tìm một cửa hàng thể thao gần công ty nhất, sau đó mua một bộ đồ ngắn, thêm một đôi giày thể thao và một chiếc mũ che nắng. Sở Tĩnh Nhiễm rất quan tâm chọn cho cô một chiếc balo du lịch, đặt quần áo của cô vào, đeo lên rất thoải mái!

Sau đó, hai người ra khỏi cửa hàng, họ giống như hai nữ sinh đạo học, đứng ở trạm xe buýt!

“Sở tiểu thư, cô muốn đi đâu? Nhưng danh thắng lịch sử?” Nhan Như Y dò hỏi.

“Hừm, không, khi còn bé tôi cũng đã đến thành phố B, nhưng danh thắng nổi tiếng tôi đã tới rồi. Tôi rất muốn biết văn hóa Phật giáo ở đây một chút, cô có biết nơi nào có chùa không? Hôm nay là ngày 15 âm lịch, nên đến đó thắp hương, cầu phúc!”

Về điểm này, Nhan Như Y cũng có thể hiểu được, người có tiền đều rất tin vào Phật. “Vậy chúng ta đi chùa Đại Bi nhé, rất nhiều người đến đó thắp hương.”

“Được, tôi cũng đang muốn tới đó!” Sở Tĩnh Nhiễm vui vẻ gật đầu nói, sau đó chỉ vào xe buýt lướt qua không ngừng hỏi. “Chúng ta phải lên chiếc xe nào?”

“Hà, không, chúng ta phải đi tàu điện ngầm...” Nhan Như Y dẫn cô đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đừng đối xử tốt với tôi như vậy.

Ngồi mấy trạm, lên núi, sau khi trèo thêm mấy trăm mét, họ đã đến chùa Đại Bi trong núi. Bởi vì là ngày 15 âm lịch, nên hôm nay người lên dâng hương rất nhiều, cả ngôi chùa đều bị tầng tầng khói xanh bao phủ, hô hấp của mọi người cũng tràn ngập hương trầm, rất thần kỳ, mùi hương này khiến con người cảm thấy yên ổn, tâm tình ổn định!

Hai người đi vào, sau đó đi xin hương.

Từ nhỏ, Nhan Như Y chỉ vào chùa hai ba lần, còn lại đều đi chơi, cho nên chỉ lấy bó hương hợp túi tiền nhất, chỉ 20 đồng. Khi cô dâng hương, rất cung kính cúi lạy bỏ tất, sau khi dâng hương xong, còn nhìn để thân thể mảnh khảnh của Sở Tĩnh Nhiễm đang giữ lấy một nén hương vừa thô vừa nặng vừa dài!

Vừa rồi cô có chú ý đến giá tiền của bó hương này, phải tới 900 đồng. Người có tiền quả nhiên là hào phóng, trong lòng cô âm thầm cảm thán!

“Cô giữ được không? Hình như rất nặng?” Nhan Như Y đi đến, lo lắng hỏi, cô rất hoài nghi Sở Tĩnh Nhiễm giờ đến bất động rồi!

Sở Tĩnh Nhiễm hít thở, vì đang dùng sức, hai cổ tay hiện lên hai đường gân xanh rất rõ. “Có thể!” Cô cười cười, sau đó lại gờ nén hương lên quá đỉnh đầu, thành kính quỳ lạy Bồ Tát trong Đại Hùng Bảo Điện!

Nhan Như Y đứng ở một bên, lẳng lặng chờ cô!

Hình Như Sở Tĩnh Nhiễm rất hiểu về Phật, mỗi một động tác đều giống như những nhà tu, nghiêm cẩn lại thành kính. Cô lẩm bẩm, hẳn là người phù hộ hoặc là tâm nguyện của mình...

Cô cầu phúc vì ai đây? Nhan Như Y đứng bên cạnh suy đoán, cho người nhà, cho mình hay là cho Hoắc Doãn Văn?

Vừa rồi, cô chỉ cầu nguyện cho hai đứa em của mình có thể đậu đại học, mong cho cha cô khỏe mạnh!

Lúc này, sư phụ đứng ở một bên nhìn Sở Tĩnh Nhiễm lẩm bẩm thì nói. “Vị thí chủ này là người Hồng Phúc Tề Thiên, nên mới có thể lấy chiếc Long hương này, không phải ai cũng có thể nhận chiếc Long hương này, Phật tổ sẽ tiếp tục phù hộ thí chủ, a di đà Phật!”

Nhan Như Y tò mò nhìn sư phụ, dò hỏi. “Sư phụ, chẳng lẽ dâng hương rất quan trọng sao?”

“Tất nhiên, có bao nhiêu phúc khí mới có thể nhận được hương nặng hơn, a di đà Phật!”

Nhan Như Y gật đầu, cũng may, cô xin thẻ hương 20 đồng là đúng rồi, phù hợp với thân phận cô, thật may mắn, cô tìm được đúng vị trí của mình!

Cánh tay Sở Tĩnh Nhiễm buông lỏng một chút, cười với cô, sau đó nói: “Đi thôi, chúng ta vào trong tạm biệt Bồ Tát!” Nói xong, cô lập tức đi vào đại điện!

Nhan Như Y đi theo phía sau.

Sở Tĩnh Nhiễm dừng bước trước một vị bồ tát, chấp tay trước ngực tiếp tục lẩm bẩm!

Nhan Như Y dùng mắt cúm bái vị Quan Âm cao to, cảm thấy có một loại hiền từ, uy nghiêm phát ra từ Bồ Tát!

Sở Tĩnh Nhiễm thấy ánh mắt Nhan Như Y tựa như nghiên cứu, lập tức giới thiệu. “Đây là Quan Âm Đại Bi, cũng là vị Quan Âm ngàn cánh tay rất quen thuộc với chúng ta. Phật viết, vì cuộc sống con người khổ sở, Quan Âm Bồ Tát một lòng từ bi, thể phải phổ độ chúng sinh, nếu không thể làm được, đầu của mình sẽ vỡ thành mười mảnh, thân thể cũng chia thành ngàn phần. Vũ trụ mênh mông, chúng sinh đều cực kỳ khó khăn, thể là Người chia thân thể thành 42 đoạn, mỗi đoạn biến thành một tượng Quan Âm, những vẫn mới chỉ ứng phó được với cái nghèo. Lúc này Phật a di đà khuyên bảo, nói Quan Âm không thể làm hại thân thể, cần phải tu luyện pháp lực để thực hiện ý nguyện to lớn, cũng làm phép thu 42 phần của Quan Âm nhập làm một thể, trừ hai cánh tay, biến thành bốn mươi cánh tay, mỗi cánh tay hiện lên một con mắt, có nghĩa cả người có 25, ‘có’ chính là Nhân Quả, 25 nhân 40 là 1000, cho nên người xưa gọi là Quan Âm thiên nhân ngàn cánh tay, người tiếp tục phổ độ chúng sinh, thiên nhân đi khắp thể gian nhìn tất cả sự vật!”

Sở Tĩnh Nhiễm nghiền ngẫm từng câu, cố gắng nói cho rõ ràng. Cô kể chuyện rất hay, rất hấp dẫn người nghe!

Nhan Như Y giật mình, nhìn cô gái Đài Loan xinh đẹp này. “Cô biết rất nhiều, đến cả cái này cũng biết!” Minh thì nhìn chương trình cuối năm, thì mới biết được vị Quan Âm nghìn tay nghìn mắt này. Nhưng người ta lại có thể kể rõ lai lịch của vị Quan Âm!

Cô nhất thời cảm thấy một loại chênh lệch rất lớn.

Sở Tĩnh Nhiễm cười cười, giải thích. “Không có gì, bởi vì mùa xuân hàng năm thì cả nhà tôi đều đi lễ chùa, cầu xin cho năm này mọi người được bình an, thuận lợi, buôn bán hưng thịnh, tiếp xúc nhiều, cũng biết được chút ít!”

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Sau khi đi một vòng trong chùa, đã gần đến một giờ chiều, mặt trời lên cao thì họ bắt đầu xuống núi!

Sau khi ra khỏi núi, hai người tìm một nhà hàng sạch sẽ, sau đó chọn lấy hai phần ăn bình thường đến không thể bình thường hơn!

Nhìn vị tiểu thư trước mắt đang ăn đồ ăn giống mình, Nhan Như Y lại giật mình. Cô cho rằng những người có tiền như cô ấy, chỉ có thể ăn những món ăn sang trọng, trong những nhà hàng sang trọng mà thôi.

“Thấy tôi ăn thức ăn nhanh, cô kinh ngạc sao?” Sở Tĩnh Nhiễm hỏi.

Nhan Như Y gật đầu. “Đúng vậy!”

“Thật ra cũng không có gì là lạ, lúc tôi ở Châu Phi, thậm chí tôi còn ăn thức ăn thiu nữa... khi đó đi ra ngoài, không ăn sẽ phải đói bụng, không còn cách nào khác!” Lúc nói, cô không khổ sở, trên mặt chỉ như tường thuật lại mình đã từng trải qua hoàn cảnh khổ nhất, lại thể hiện một loại kích thích vui sướng!

Cô luôn không lộ vẻ buồn bã, lo lắng, sự nhiệt tình và cố chấp đó của cô khiến rất nhiều người hâm mộ. Thử hỏi, có mấy người trẻ tuổi có thể giống cô, cả ngày không cần phải làm gì, không ngừng đến những chỗ thám hiểm, tìm điều kích thích!

Thật là chênh lệch quá xa, lớn đến mức không thể ghen tỵ, chỉ có thể hâm mộ!

Có lẽ lúc này phôi nắng hơi choáng váng, Sở Tĩnh Nhiễm để một ít đường trắng vào cola, để xong thì giật mình hô. “Chết, tôi coi cola thành cà phê rồi!”

“Vậy gọi một phần cola nữa đi!” Nói xong, Nhan Như Y chuẩn bị đưa tay lên gọi phục vụ.

“Không, không, không cần...” Sở Tĩnh Nhiễm kéo Nhan Như Y lại, sau đó cầm cốc cola lên nói. “Cũng không sao, mặc dù cola thêm đường rất kỳ, là cola làm lạnh, dù đường rơi vào, tan vào cola cũng rất ít, ngọt hơn một chút tôi có thể chịu được, không sao...”

Nói xong, cô cười cười, uống hết cốc cola lạnh!

Không câu nệ tiểu tiết, ngây thơ lãng mạn, kiến thức uyên thâm, rộng lớn, đây là những điều mới mẻ Nhan Như Y nhìn ra trong Sở Tĩnh Nhiễm, càng khiến cô cảm thấy mình cự tuyệt Hoắc Doãn Văn là đúng! Nhưng sao cô vẫn cảm thấy mất mát, có cảm giác muốn khóc như vậy!

Hình như một chút ảo tưởng và hi vọng trong lòng, cũng từ từ bị cuốn trôi!

Lúc này, điện thoại của cô đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy ba chữ số cuối thì tim Nhan Như Y thắt chặt, sau đó lại không yên lòng. Sao anh lại gọi điện cho cô?

Cô cố ý nhìn Sở Tĩnh Nhiễm, thần nhiên nói: “Là tổng giám đốc Hoắc, Sở tiểu thư muốn nghe điện thoại không?”

Sở Tĩnh Nhiễm khoát tay. “Nếu anh ấy gọi cho cô, chắc là vì công việc?”

“Chắc là vậy!” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Nhan Như Y biết, anh gọi tới, chắc chắn không phải vì công việc, bởi vì nếu là công việc thì đều do thư ký hoặc trợ lý Triệu liên lạc với cô.

Về mặt cô có thể coi là tự nhiên, nhân phẩm nhận. “Alo, tổng giám đốc Hoắc, có chuyện gì không?”

“Xin lỗi!” Hoắc Doãn Văn vừa mở miệng đã nói câu xin lỗi. “Buổi sáng có một cuộc họp hội đồng quản trị, trợ lý Triệu vừa mới thông báo cho anh, cô ấy tìm em đi chơi!”

Nghe thấy lời nói tràn ngập áy náy của anh, gương mặt Nhan Như Y không tự chủ được hồng lên, tim cũng đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Làm ơn, anh không nên như vậy được không? Điện thoại của cô bị rò âm, Sở Tĩnh Nhiễm sẽ dễ dàng nghe được.

Có điều cũng may, nhà hàng này tương đối nhiều người, còn có tiếng nhạc.

Nhan Như Y vội vàng nói. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi đang ở cùng với Sở tiểu thư, ngại có chuyện gì muốn nói với cô ấy không?”

“Như Y, anh... được rồi, để cô ấy nghe điện thoại đi!” Anh bắt đầu đi đồng ý.

Nhan Như Y vội vàng đưa điện thoại cho vợ sắp cưới của tổng giám đốc. “Sở tiểu thư, tổng giám đốc Hoắc muốn nói chuyện với cô!”

“Cảm ơn.” Sở Tĩnh Nhiễm nhận điện thoại di động, trước đó vẫn không nói gì đã cười ngọt ngào. “Harrison, em lên đưa phiên dịch viên của anh ra ngoài..., hiện tại mới thông báo cho anh cũng không muộn chứ...”

Nhan Như Y uống cốc sprite, thật sự, cô không thể nhìn hai người thân mật!

Cô biết hai người mới là một đôi, nhưng chuyện này là chuyện của bọn họ, đừng để cô nghe thấy, nhìn thấy, được không, được không?

Sở Tĩnh Nhiễm nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, sau đó trả lại di động cho cô.

“Sao lại cúp nhanh như vậy? Tôi nghĩ hai người sẽ nói chuyện thêm một lúc nữa!” Cô nhận lại điện thoại, tò mò hỏi!

Lúc này, Sở Tĩnh Nhiễm xin lỗi nhìn Nhan Như Y. “Thật ngại quá, trợ lý Nhan, tôi không biết chân cô bị thương, nếu sớm biết, tôi sẽ không làm phiền cô như vậy!”

“A, không, đã tốt hơn rồi, không đau!”

“Vừa rồi, Harrison trách tôi, tôi vô cùng xin lỗi!” Cô càng nói càng đau lòng!

“Thật sự không có việc gì, cảm ơn sự lo lắng của cô và tổng giám đốc Hoắc, thật ra thì đã không có việc gì rồi!” Trái tim Nhan Như Y lại bị Hoắc Doãn Văn làm cho rối loạn, anh lại nhớ kỹ cô bị ngã, vẫn còn quan tâm cô.

Lòng của cô như bị một bàn tay chạm vào, lướt qua, không ngừng run rẩy, một dòng nước ấm từ người cô yêu nhất không ngừng chảy qua người cô!

Làm ơn đi, anh không nên đối xử tốt với cô như vậy, được không?

“Bây giờ Harrison đã đến đây đón tôi rồi, lát nữa chúng ta cùng về đi!” Sở Tĩnh Nhiễm nói.

Nhan Như Y không nói nhiều, cô chỉ là một trợ lý, phải nghe theo sự sắp xếp của cô chủ.

“Sở tiểu thư và tổng giám đốc Hoắc thật xứng đôi!” Trong lúc chờ đợi, không khí không thể quá lạnh lẽo, Nhan Như Y mở ra một chủ đề đối trá.

“Cảm ơn, có điều tôi là vợ sắp cưới của Harrison nên anh ấy cũng hơi xui xẻo?”

“Sao lại nói như vậy? Sở tiểu thư là người tốt như vậy, phải là tổng giám đốc Hoắc rất may mắn, tại sao lại xui xẻo?”

“Tôi thích đi khắp nơi, trong một năm có đến bảy tháng ở bên ngoài, anh ấy lại rất bận, cho nên thời gian chúng tôi ở cạnh nhau rất ít! Biết nhau đã năm năm? Nhưng thời gian tôi và anh ấy ở cùng nhau có lẽ còn chưa đến nửa năm!”

Thì ra hai người gặp nhau ít như vậy? Cô có biết Hoắc Doãn Văn hút thuốc phiện không? Chắc là không biết? “Vậy tại sao cô lại muốn đi chơi? Ở cùng một chỗ với người trong lòng, chẳng lẽ không được sao?”

Nếu như cô có một ít may mắn của cô ấy, cô nhất định sẽ chăm sóc Hoắc Doãn Văn thật tốt, không để cho lòng mảy anh luôn nhú lại, ánh mắt luôn do dự, gặp phải chuyện bói rồi lại không ngừng nhân cái bật lửa!

Cô nhất định sẽ khiến anh cưới!

“Có thể quan điểm của chúng ta khác nhau? Không phải nói, cuộc đời như một tờ giấy, đó không phải là một chuyện kinh khủng sao? Tính mạng con người chỉ có một, đương nhiên cần phải tận hưởng tốt cuộc đời này!” Cô nhún vai, cười trả lời.

Nhan Như Y ngậm miệng lại, không nói gì thêm, cũng vì cô sợ chỉ cần cô há miệng, cô sẽ nói...

Nếu như là cô, nhất định cả đời này cô sẽ ở bên cạnh người đàn ông cô yêu, không rời dù chỉ một giây! Bởi vì cô sợ kiếp sau, cô sẽ không tìm được anh

nữa!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Không lâu sau, Hoắc Doãn Văn đã lái xe xuất hiện!

Anh đứng bên cạnh xe chờ hai người, Nhan Như Y thấy anh đàn mình thì vội vàng kêu lên ‘tổng giám đốc Hoắc’, sau đó tự động đi lại xe của trợ lý Triệu!

Nhan Như Y ngồi trong xe thấy Sở Tĩnh Nhiễm nhảy đến trước mặt Hoắc Doãn văn, kéo tay anh...

Cô không nghe rõ hai người nói gì, nhưng dáng vẻ rất thân mật!

Sau đó hai người lên xe, Sở Tĩnh Nhiễm ngồi ở vị trí bên cạnh ghế tài xế.

Nhất thời, một loại chua xót không nói nên lời bốc lên trong lòng cô. Cái vị trí đó, cô đã ngồi qua rất nhiều lần, thậm chí đó còn là nơi xảy ra lần đầu tiên của cô, máu trình của cô còn rơi trên ghế...

Nhưng đến cuối cùng cô cũng chỉ là khách, không phải chủ nhân!

Nhan Như Y chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn vô định...

Đợi đến lúc cô tỉnh táo lại, trợ lý Triệu đã đưa cô về nhà cô. “Anh Triệu, chúng ta không cần đến công ty nữa à?”

“Đúng vậy tổng giám đốc Hoắc nói tôi đưa cô đến Dật Lâm Hiên!”

“Hả? Tại sao?”

“Bây giờ tôi, hai người sẽ gặp khách hàng ở đây! Cậu ấy nói tôi đưa cô đến đây trước, anh ấy đến sân bay xong sẽ nhanh trở lại!”

“Sân bay?”

“Đúng vậy, năm giờ sớm tiểu thư sẽ bay đi Hongkong!”

“Không phải cô ấy mới đến sao? Đi sớm như vậy?” Còn chưa đến hai ngày? Nhanh như vậy đã? Hình như cô ấy còn chưa ăn một bữa cơm chính thức với Hoắc Doãn Văn?

“Ai biết được, tình cảm của họ trước đây đã như vậy, có chuyện sẽ đến, xong chuyện thì lập tức rời đi! Trước kia cũng vậy, mỗi lần đều không đến một tuần đã rời đi! Tổng giám đốc Hoắc đi thăm cô ấy cũng rất nhanh! Ai, tôi mà đối xử với bà xã tôi như vậy, tôi nhất định sẽ bị cô ấy giết chết. Dĩ nhiên, nếu bà xã tôi đối xử với tôi như vậy, nhất định tôi cũng làm thịt cô ấy!” Trợ lý Triệu cảm thán!

Xe nhanh chóng dừng ở cửa lớn Lâm Dật Hiên!

Nghe thấy lời nói tràn ngập áy náy của anh, gương mặt Nhan Như Y không tự chủ được hồng lên, tim cũng đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Làm ơn, anh không nên như vậy được không? Điện thoại của cô bị rò âm, Sở Tĩnh Nhiễm sẽ dễ dàng nghe được.

Có điều cũng may, nhà hàng này tương đối nhiều người, còn có tiếng nhạc.

Nhan Như Y vội vàng nói. “Tổng giám đốc Hoắc, tôi đang ở cùng với Sở tiểu thư, ngài có chuyện gì muốn nói với cô ấy không?”

“Như Y, anh... được rồi, để cô ấy nghe điện thoại đi!” Anh bắt đầu đi đồng ý.

Nhan Như Y vội vàng đưa điện thoại cho vợ sắp cưới của tổng giám đốc. “Sở tiểu thư, tổng giám đốc Hoắc muốn nói chuyện với cô!”

“Cảm ơn.” Sở Tĩnh Nhiễm nhận điện thoại di động, trước đó vẫn không nói gì đã cười ngọt ngào. “Harrison, em lên đưa phiên dịch viên của anh ra ngoài..., hiện tại mới thông báo cho anh cũng không muộn chứ...”

Nhan Như Y uống cốc sprite, thật sự, cô không thể nhìn hai người thân mật!

Cô biết hai người mới là một đôi, nhưng chuyện này là chuyện của bọn họ, đừng để cô nghe thấy, nhìn thấy, được không, được không?

Sở Tĩnh Nhiễm nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, sau đó trả lại di động cho cô.

“Sao lại cúp nhanh như vậy? Tôi nghĩ hai người sẽ nói chuyện thêm một lúc nữa!” Cô nhận lại điện thoại, tò mò hỏi!

Lúc này, Sở Tĩnh Nhiễm xin lỗi nhìn Nhan Như Y. “Thật ngại quá, trợ lý Nhan, tôi không biết chân cô bị thương, nếu sớm biết, tôi sẽ không làm phiền cô như vậy!”

“A, không, đã tốt hơn rồi, không đau!”

“Vừa rồi, Harrison trách tôi, tôi vô cùng xin lỗi!” Cô càng nói càng đau lòng!

“Thật sự không có việc gì, cảm ơn sự lo lắng của cô và tổng giám đốc Hoắc, thật ra thì đã không có việc gì rồi!” Trái tim Nhan Như Y lại bị Hoắc Doãn Văn làm cho rối loạn, anh lại nhớ kỹ cô bị ngã, vẫn còn quan tâm cô.

Lòng của cô như bị một bàn tay chạm vào, lướt qua, không ngừng run rẩy, một dòng nước ấm từ người cô yêu nhất không ngừng chảy qua người cô!

Làm ơn đi, anh không nên đối xử tốt với cô như vậy, được không?

“Bây giờ Harrison đã đến đây đón tôi rồi, lát nữa chúng ta cùng về đi!” Sở Tĩnh Nhiễm nói.

Nhan Như Y không nói nhiều, cô chỉ là một trợ lý, phải nghe theo sự sắp xếp của cô chủ.

“Sở tiểu thư và tổng giám đốc Hoắc thật xứng đôi!” Trong lúc chờ đợi, không khí không thể quá lạnh lẽo, Nhan Như Y mở ra một chủ đề đối trá.

“Cảm ơn, có điều tôi là vợ sắp cưới của Harrison nên anh ấy cũng hơi xui xẻo?”

“Sao lại nói như vậy? Sở tiểu thư là người tốt như vậy, phải là tổng giám đốc Hoắc rất may mắn, tại sao lại xui xẻo?”

“Tôi thích đi khắp nơi, trong một năm có đến bảy tháng ở bên ngoài, anh ấy lại rất bận, cho nên thời gian chúng tôi ở cạnh nhau rất ít! Biết nhau đã năm năm! Nhưng thời gian tôi và anh ấy ở cùng nhau có lẽ còn chưa đến nửa năm!”

Thì ra hai người gặp nhau ít như vậy? Cô có biết Hoắc Doãn Văn hút thuốc phiện không? Chắc là không biết? “Vậy tại sao cô lại muốn đi chơi? Ở cùng một chỗ với người trong lòng, chẳng lẽ không được sao?”

Nếu như cô có một ít may mắn của cô ấy, cô nhất định sẽ chăm sóc Hoắc Doãn Văn thật tốt, không để cho lòng mảy anh luôn nhúu lại, ánh mắt luôn do dự, gặp phải chuyện bói rồi lại không ngừng nhấn cái bật lửa!

Cô nhất định sẽ khiến anh cưới!

“Có thể quan điểm của chúng ta khác nhau? Không phải nói, cuộc đời như một tờ giấy, đó không phải là một chuyện kinh khủng sao? Tính mạng con người chỉ có một, đương nhiên cần phải tận hưởng tốt cuộc đời này!” Cô nhún vai, cười trả lời.

Nhan Như Y ngậm miệng lại, không nói gì thêm, cũng vì cô sợ chỉ cần cô há miệng, cô sẽ nói...

Nếu như là cô, nhất định cả đời này cô sẽ ở bên cạnh người đàn ông cô yêu, không rời dù chỉ một giây! Bởi vì cô sợ kiếp sau, cô sẽ không tìm được anh nữa!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Không lâu sau, Hoắc Doãn Văn đã lái xe xuất hiện!

Anh đứng bên cạnh xe chờ hai người, Nhan Như Y thấy anh đàn mình thì vội vàng kêu lên ‘tổng giám đốc Hoắc’, sau đó tự động đi lại xe của trợ lý Triệu!

Nhan Như Y ngồi trong xe thấy Sở Tĩnh Nhiễm nhảy đến trước mặt Hoắc Doãn Văn, kéo tay anh...

Cô không nghe rõ hai người nói gì, nhưng đáng vẻ rất thân mật!

Sau đó hai người lên xe, Sở Tĩnh Nhiễm ngồi ở vị trí bên cạnh ghế tài xế.

Nhất thời, một loại chua xót không nói nên lời bốc lên trong lòng cô. Cái vị trí đó, cô đã ngồi qua rất nhiều lần, thậm chí đó còn là nơi xảy ra lần đầu tiên của cô, máu trinh của cô còn rơi trên ghế...

Nhưng đến cuối cùng cô cũng chỉ là khách, không phải chủ nhân!

Nhan Như Y chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn vô định...

Đợi đến lúc cô tỉnh táo lại, trợ lý Triệu đã đưa cô về nhà cô. “Anh Triệu, chúng ta không cần đến công ty nữa à?”

“Đúng vậy tổng giám đốc Hoắc nói tôi đưa cô đến Dật Lâm Hiên!”

“Hả? Tại sao?”

“Bây giờ tối, hai người sẽ gặp khách hàng ở đây! Cậu ấy nói tôi đưa cô đến đây trước, anh ấy đến sân bay xong sẽ nhanh trở lại!”

“Sân bay?”

“Đúng vậy, năm giờ sở tiểu thư sẽ bay đi Hongkong!”

“Không phải cô ấy mới đến sao? Đi sớm như vậy?” Còn chưa đến hai ngày? Nhanh như vậy đã? Hình như cô ấy còn chưa ăn một bữa cơm chính thức với Hoắc Doãn Văn?

“Ai biết được, tình cảm của họ trước đây đã như vậy, có chuyện sẽ đến, xong chuyện thì lập tức rời đi! Trước kia cũng vậy, mỗi lần đều không đến một tuần đã rời đi! Tổng giám đốc Hoắc đi thăm cô ấy cũng rất nhanh! Ai, tôi mà đối xử với bà xã tôi như vậy, tôi nhất định sẽ bị cô ấy giết chết. Dĩ nhiên, nếu bà xã tôi đối xử với tôi như vậy, nhất định tôi cũng làm thịt cô ấy!” Trợ lý Triệu cảm thán!

Xe nhanh chóng dừng ở cửa lớn Lâm Dật Hiến!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Quà tặng tỉ mỉ.

Nhan Như Y vừa vào đại sảnh, đọc tên mình, nhân viên phục vụ lập tức đưa số phòng cho cô.

Cô hơi bối rối, không biết làm thế nào cho phải?

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, số đuôi là 333, cô nhận điện thoại. “Alo!”

“Em đến quán rượu chưa?”

Anh hỏi trực tiếp, xung quanh anh rất yên tĩnh, không có tiếng xe đi qua!

Mặc dù anh không nói, cô cũng có thể cảm nhận được anh đang dành chút thời gian để gọi điện cho cô.

“Em đến rồi!”

“Ừ, anh chuẩn bị cho em một phòng, em cũng đừng hiểu lầm anh có ý gì khác. Bây giờ, chúng ta phải gặp khách hàng ở đó, anh nhớ em ở bên ngoài một buổi sáng rồi, cần nghỉ ngơi!”

Anh nói không sai, bây giờ người cô bần thiêu, đầu còn hơi đau, rất muốn tìm chỗ ngủ một giấc!

“Ừm, em không hiểu lầm!”

“Vật được, bây giờ gặp!” Nói xong, anh vội vã cúp điện thoại!

Nhan Như Y cầm số phòng, đi vào trong thang máy. Khi cô đến nơi, mở cửa phòng ra, không khỏi giật mình, anh thuê cho cô ‘phòng tổng thống’. Bên trong khá rộng rãi, rèm cửa phức tạp, chiếc giường lớn xa hoa hiện ra dưới ánh nắng mặt trời. Mặt đất soi bóng người, trên đó phủ một tấm thảm lông dê, chiếc đèn pha lê Swarovski tinh xảo treo trên trần nhà, cho dù chưa mở, cũng khiến căn phòng như một cung điện, tinh tế, xinh đẹp, làm cho người ta tràn ngập ảo tưởng về căn phòng, nó khiến cô không dám bước vào!

Chỉ là, căn phòng tốt như vậy, lần đầu tiên cô được bước vào, nếu không hưởng thụ tốt một chút thì cô thật có lỗi với bản thân!

Cô cởi quần áo đi vào phòng tắm, cô vừa thăm dò, vừa hưởng thụ bồn tắm nước nóng!

Thân thể hoàn toàn thả lỏng khiến cô càng buồn ngủ thêm, chui vào trong chăn, cô nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

không biết có phải vì ngủ mà cô sinh ra ảo giác hay không, trên chăn cô lại có thể ngửi thấy hương vị quen thuộc khiến cô mê mẩn... giống như loại cây ăn quả được ánh mặt trời chiếu vào tỏa ra mùi thơm, nhẹ nhàng, khoan khoái, khiến người ta vô cùng dễ chịu...

Nhan Như Y ngủ một giấc rất ngon, nếu như không phải điện thoại của cô vang lên, cô sẽ không tỉnh!

“Trợ lý Nhan, bây giờ tổng giám đốc đang ở quán cà phê của Lâm Dật Hiến rồi!”

Nhan Như Y bò dậy, thấy thời gian trên chiếc đồng hồ thủy tinh long lanh là sáu giờ hai mươi phút. “Được, tôi lập tức tới đó!”

“Tổng giám đốc sai người chuẩn bị một bộ dạ phục cho cô, lập tức có người mang tới!”

“Được!”

Kết thúc cuộc nói chuyện, bên ngoài cũng có tiếng chuông cửa!

Nhan Như Y vội vàng chạy đến cửa, nhận lấy hộp quà do nhân viên phục vụ đưa cho. Sau khi nói tiếng ‘cảm ơn’, cô cầm chiếc hộp trở về phòng. Mở chiếc hộp ra, cầm bộ lễ phục lên, trong nháy mắt, cô bị sự xinh đẹp của bộ váy thu hút!

một chiếc váy dài màu đen, thiết kế rộng rãi, trên bộ váy không có quá nhiều vật trang trí, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hoa lệ, chói mắt. cô mặc lễ phục đứng trước gương, lập tức không tin vào mắt mình, người trong gương là cô sao?

Hình như cao thêm rất nhiều, hình như có tinh thần hơn rất nhiều, hình như có thêm một phong cách không thuộc về cô, hình như bộ lễ phục đã biểu lộ ra sự xinh đẹp mà trước kia cô không thể hiện!

cô rất thích nhìn cô như vậy!

“Đỉnh đỉnh...” Tiếng cửa phòng lại vang lên, Nhan Như Y cho là phục vụ, không thèm suy nghĩ lập tức mở cửa ra.

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

cô hoàn toàn không nghĩ tới người đứng ngoài cửa là Hoắc Doãn Văn.

“A, tổng giám đốc, em đã chuẩn bị xong, mọi người không bức mình chứ? Lúc này có thể đi rồi!” cô hấp tấp nói, đập vỡ sự mập mờ vây giữa hai người.

“không bức, đột nhiên nghĩ đến vẫn chưa đưa trang sức cho em!” Anh đưa một chiếc hộp nhưng dài cho cô.

“Em không cần cái này...” cô cự tuyệt.

“Em đi xã giao với anh, lễ phục phải đi với dây chuyền, cái này không phải cho cá nhân em mà là cho công ty!” Anh nói rất rõ ràng, không cho phép cô có lý do cự tuyệt!

Nhan Như Y chỉ có thể nhận lấy cái hộp. “Được rồi!”

“Anh đeo cho em!” Anh nói.

“Cũng được!” nói thật, dù lớn như vậy, trừ lúc còn bé cô tự khâu dây chuyền đeo lên, cô chưa có lần nào đeo qua nữa, thậm chí cô còn không biết vị trí của những thứ này là ở đâu nữa!

Anh đi tới bên cạnh cô!

Nhan Như Y đứng trước gương mong đợi mở chiếc hộp ra, rất kỳ quái, trên chiếc hộp này không có nhãn hiệu nào. Có điều, khi cô nhìn thấy chiếc dây chuyền thì đã lập tức quên mất chuyện nhãn hiệu!

Dây chuyền được thiết kế rất đơn giản, chỉ bằng một sợi dây bạch kim, ở chính giữa đính một viên kim cương. Viên kim cương không lớn lắm, hình dáng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một hình thoi bình thường, có điều cô lại rất thích, đến mức không nỡ buông tay!

Quả nhiên, cô vẫn không tìm được nơi mở nó!

“Thích không?” Anh hỏi.

“Thích.” cô dùng sức gật đầu!

“Thích là tốt rồi, lúc đó, có chút gấp, tôi tùy tiện chọn một cái!” Anh trả lời một cách dễ dàng.

Thực ra, anh nói dối. Sợi dây chuyền này cũng không phải anh tùy tiện chọn, mà là cố ý đặt hàng ở một công ty vàng bạc đá quý ở Anh, lúc đặt hàng, anh cũng phải suy nghĩ rất nhiều. Kim cương quá lớn, rất lãng phí, anh sợ cô không nhận, quá đơn giản lại không vừa mắt anh. Cho nên, anh đã phải thảo luận với nhà thiết kế rất lâu mới cho ra sản phẩm này!

“Anh đeo cho em!”

“Vâng!”

Hoắc Doãn Văn cầm sợi dây lên, mở nút cài, Nhan Như Y đứng trước gương, vén tóc lên.

Cánh tay anh vòng qua cổ cô, không biết là do ngón tay anh hay do tiếp xúc với sợi dây chuyền lạnh lẽo, cơ thể cô đột nhiên run lên, hô hấp cũng không ổn định.

Dây chuyền nhanh chóng được đeo xong!

Nơi cổ áo vốn trống trải, sợi dây chuyền được thêm vào trên bộ lễ phục, khiến bộ lễ phục và cô hài hòa thêm một chút! Hơn nữa, viên kim cương lóe sáng khác thường, khiêm tốn không phô trương, lại mang cảm giác hoàn mỹ, cô rất thích!

“Cảm ơn, tổng giám đốc! Ai, làm việc với ông chủ thật tốt, có nhiều phúc lợi như vậy!” cô đùa giỡn. “Khó trách mọi người lại muốn vị trí này như vậy!”

“Cũng không thể nói vậy, đi theo bên cạnh ông chủ, lượng công việc rất lớn, như bây giờ đã tan làm, nhưng em vẫn phải làm thêm giờ!” Hoắc Doãn Văn nói chuyện, cũng mượn cơ hội thưởng thức cô, âm thầm khen ngợi con mắt của mình, sợi dây chuyền này rất thích hợp với cô. “Chuẩn bị xong chưa? hiện tại chúng ta cũng nên đi thôi!”

“Có thể, có thể!” cô vội vàng gật đầu, đi theo anh ra khỏi phòng!

Khi cô và anh đi vào tầng ba thì nhìn thấy cục trưởng Ngụy và mấy vị lãnh đạo, còn có ông chủ Chu, tổng giám đốc công ty xây dựng Trường Sơn đang ngồi ở đó.

Hoắc Doãn Văn không nói chuyện, Nhan Như Y cũng chỉ nhẹ gật đầu.

Nhiệt tình của ông chủ Chu vẫn không giảm, vội vàng chạy lên tiếp đón, đưa thuốc lá cho Hoắc Doãn Văn!

Sau đó, ông chủ Chu lại đưa một điếu thuốc cho Nhan Như Y. “Trợ lý Nhan...”

Nhan Như Y khoát tay, còn chưa kịp nói chuyện, Hoắc Doãn Văn đã lập tức mở miệng. “Cô ấy không hút!”

“A... đúng!” Ông chủ Chu cười ha ha, sau đó đặt điếu thuốc vào trong bao!

Cục trưởng Ngụy ở một bên mở miệng phê bình. “Ông chủ Chu này, làm chuyện gì cũng không cẩn thận, đôi mắt không biết nhìn thì cũng phải biết động não chứ. Ông suy nghĩ một chút, trợ lý Nha là cô gái như hoa như ngọc, sao lại có thể hút thuốc lá?”

“Đúng, đúng, cục trưởng Ngụy dạy rất đúng, con người của tôi luôn đàn như vậy!” Ông chủ Chu liên tục gật đầu.

Cục trưởng Ngụy cảm thuốc lá lên, mượn đề tài nói chuyện của mình. “Cậu nói cái người này xem, mua bán không kể già trẻ, lại luôn nôn nóng, cũng khó trách lại tạo nên phiền toái lớn như vậy cho Hằng Viễn, bót xén nguyên vật liệu, việc này không chỉ hủy hoại danh tiếng của Hằng Viễn, còn khiến cho bọn tôi, những người giám thị mang trên lưng tiếng xấu, khiến cho bọn tôi cũng bị phê bình!”

“Đúng đúng, tôi sai rồi, tôi nhận sự dạy bảo của cục trưởng Ngụy, tiếp nhận lời phê bình của tổng giám đốc Hoắc!”

Cục trưởng Ngụy còn chưa dạy xong, tiếp tục nói: Ông chủ Chu, về sau nhất định phải suy nghĩ chính trực, đặt lợi ích của quần chúng nhân dân lên hàng đầu, sau đó mới nghĩ đến việc phát triển công ty Trường Sơn nhỏ bé của ông? Như vậy, sau này tổng giám đốc Hoắc mới đưa công trình cho ông làm, chẳng lẽ, ông nghĩ sau khi kiếm được chút bạc đã lập tức chạy lấy người?”

“Dĩ nhiên không phải, dĩ nhiên không phải, ai còn ngại ngại tiền vào tay chứ?” Ông chủ Chu lập tức tỏ thái độ. “Hôm nay tôi không muốn tỏ thái độ nặng nề, về sau nhất định tôi sẽ siêng năng làm việc, nâng cao chất lượng các công trình! Xin cục trưởng Ngụy, tổng giám đốc Hoắc tiếp nhận!”

Hoắc Doãn Văn không nói gì, có thể thấy mặc dù lần này anh có tha thứ cho ông ta, anh cũng không muốn cho ông ta sắc mặt tốt.

Cục trưởng Ngụy cố gắng điều chỉnh không khí, quả nhiên là lãnh đạo, lập tức bắt được vấn đề ‘mấu chốt’. “Lần này may nhờ ông có sự giúp đỡ của trợ lý Nhan, ông nên cảm ơn người ta, nên kính cô ấy mấy chén!”

Lời nói này quá mập mờ, Nhan Như Y lập tức nói. “Chuyện này không liên quan đến tôi, ông nên cảm ơn tổng giám đốc đi!”

“Nếu như không có trợ lý Nhan, chuyện này nhất định phải dính đến pháp luật!” Hoắc Doãn Văn vẫn kiên trì nói, dùng sức nhìn chăm chăm vào cô.

Nhan Như Y bị lời nói của của anh làm cho tức chết, anh có ý gì? Lượn một vòng, chẳng lẽ anh muốn cùng cô... quan hệ mập mờ, không rõ?

Nhìn ra cô mất hứng, Hoắc Doãn Văn hạ thấp khuôn mặt, nhỏ giọng nói vào tai cô. “Chuyện chỉ có thể như vậy, không thể để người khác nghĩ anh là người dễ nói chuyện, không có nguyên tắc! Nếu không, về sau anh sẽ rất khó làm việc!”

Lời này, rất có đạo lý, cô là trợ lý của anh, chỉ có thể chịu trách nhiệm.

Các món chính nhanh chóng được đưa ra, chim bay cá nhảy, tất cả các món đặc sản đều được bày lên bàn!

Cục trưởng Ngụy mở màn, nói bằng miệng lưỡi nhà quan: “Tập đoàn Hằng Viễn là tập đoàn đóng thuế rất nhiều cho thành phố B, là kinh tế của thành phố B, đã xây dựng rất nhiều công trình lớn cho thành phố. Cho nên chuyện của tập đoàn Hằng Viễn cũng là chuyện lớn trong thành phố này, chúng ta nên ủng hộ, hơn nữa là phải tận lực ủng hộ. Còn công ty xây dựng Trường Sơn, cũng là công ty lâu đời, nhưng lại dẫn dắt đội ngũ công nhân làm việc, có trình độ văn hóa thấp, trình độ giác ngộ không cao, trong lúc đang phát triển khó tránh khỏi xuất hiện sai lầm, đi nhầm đường, vì vậy chúng ta phải cố gắng trợ giúp cho công ty, khiến đội ngũ công nhân phát triển hơn, từ từ lớn mạnh, mà không phải chỉ bị dẫm một cái mà đã chết. Nếu không, sau này những đội ngũ công nhân giống như vậy lại xuất hiện, hoặc xảy ra vấn đề như vậy..., cho nên hi vọng, sau này, Hằng Viễn và Trường Sơn có thể hợp tác vui vẻ, cạn chén!”

Mọi người uống xong ly rượu trắng, chỉ có Nhan Như Y là dùng trà thay rượu!

Sau đó, ông chủ Chu lập tức mới rượu Hoắc Doãn Văn, hai người cùng uống rượu trắng!

Còn chưa kịp lấy hơi, rượu trắng lại gọn lên, Hoắc Doãn Văn mập mờ nhìn Nhan Như Y. “Lần này cảm[nhận] trợ lý Nhan, cậ ly!” Nói xong, anh lại uống một ly!

Lúc này, vẻ mặt Hoắc Doãn Văn đã dịu xuống, cho dù ai cũng có thể nhìn ra, kể cả ông chủ Chu!

Ngay cả Nhan Như Y cũng cảm thấy rõ ràng, vì anh đang cười!

Anh đang làm gì vậy? Khuyến khích mọi người hiểu lầm sao?

Có phải để mọi người tiếp tục hiểu lầm, anh rất vui về?

Chuyện như vậy trên bàn rượu, hơn nữa đám người kia cũng khá quen thuộc, nên cục trưởng Ngụy cũng nhanh chóng trêu chọc. “Khó trách tổng giám đốc Hoắc bỏ rơi hết bạn gái trước, trợ lý Nhan thật xinh đẹp!”

“Là rất xinh đẹp, nhưng bản thân cô ấy có rất nhiều nơi đáng giá để thưởng thức!” Hoắc Doãn Văn bổ sung, mặc dù anh bổ sung rất nghiêm túc!

Nhan Như Y tròn trắng mắt!

Sau đó, toàn bộ người trên bàn rượu coi cô như hoàng hậu, tất cả đều cố gắng nịnh nọt cô, liên tiếp mới rượu.

Đang lúc Nhan Như Y không chịu nổi, sắp tức giận, Hoắc Doãn Văn kéo cô lên trước một bước!

Ra cửa, Nhan Như Y lập tức hất tay anh ra, đi thẳng về phía trước, cho anh biết cô đang không vui.

Nhưng cô đi rất xa, cửa thang máy sắp mở cũng không thấy anh đuổi kịp!

Cô dừng bước, trầm nghĩ!

Chẳng lẽ anh uống nhiều, gục rồi?

Vừa rồi, anh uống không ít!

Khi cô vừa quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của anh, đôi mắt chăm chú nhìn cô!

Ánh mắt anh rất chuyên chú, rất lưu luyến, cũng rất cô đơn!

Tức giận trong lòng Nhan Như Y bỗng chốc bốc hơi, chỉ có thể bất lực, không thể làm gì, lòng đau như cắt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Tiệc nuôi và hối hận

Vậy thì thế nào? Có thể thay đổi điều gì đây?

Lúc lý trí yếu ớt trở về trong thân thể cô, Nhan Như Y không đi về phía anh mà đi thẳng vào thang máy, trở lại ‘phòng tổng thống’, cầm quần áo rồi rời đi!

Cô vừa trở về phòng, lập tức nghe thấy tiếng mưa đập vào cửa sổ, hơn nữa âm thanh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng lớn, chỉ trong vài giây, nước mưa lớn lên gột rửa tấm kính thủy tinh bên ngoài...

Giống như tâm tình cô!

Điện thoại di động vang lên, người gọi không phải ai khác, vẫn là anh.

Nhan Như Y cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy ba chữ số cuối, cô có thể nói mình không vui sao?

Không, cô vô cùng vui, nhưng lại cực kỳ rối rắm!

Nhận hay không, có muốn thuận theo tình cảm của mình, cúi đầu trước đạo đức để tâm phiền ý loạn!

“...” Cô nhận điện thoại, đặt lên tai, cô mệt mỏi đến mức không tìm được giọng nói của mình.

“...” Đầu bên kia điện thoại cũng rất yên tĩnh.

Hơn nữa, từ trong điện thoại của anh, cô có thể nghe thấy tiếng mưa, lúc này anh đang đứng ở đâu? Cô suy đoán!

Hai người không nói chuyện, yên lặng cảm điện thoại!

Qua chừng nửa phút, hai người họ lại đồng thanh...

“Em cúp điện thoại!” Cô nói.

“Tôi hôm nay, em sẽ ở đây, bên ngoài mưa rất lớn, em ra ngoài sẽ bị ướt, dù sao căn phòng này cũng tình tiền trước mười hai giờ ngày mai, không dùng sẽ lãng phí!” Anh nói rất nhiều, rõ ràng anh đang khuyên cô.

Nhan Như Y nhìn màn mưa bên ngoài, có chút do dự.

‘Rầm, rầm’, tiếng sấm vang lên, đèn trong phòng đột nhiên tắt đi, Nhan Như Y bị bóng tối bao phủ.

Bốn phía tối đen, Nhan Như Y lại không sợ, ngược lại, cô thấy rất thoải mái, rất dễ chịu, trước mặt mọi người, cô luôn phải khống chế cảm xúc, hiện tại cô thể tự do thể hiện ra ngoài, cô tháo lớp nguy trang xuống, không cần giả bộ nữa!

Dù sao bốn phía đều tối đen, ai cũng không nhìn thấy, gay cả chính cô, cũng không nhìn thấy!

Nước mắt bình thường luôn cố gắng hết sức để khống chế đang rơi là chẳng, không chút sợ hãi chảy xuống. “...”

Cô lớn tiếng nức nở, theo di động đi vào lỗ tai anh, anh nghe thấy tiếng khóc của cô. “Xin lỗi, anh phải làm sao để tâm tình em có thể tốt hơn đây?”

“Cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không muốn, anh đừng nói!” Tiếng khóc của cô biến mất, lạnh lùng ra lệnh vào điện thoại. Mặc kệ, anh không phải cấp trên của cô! Bởi vì chỉ cần anh mở miệng, lòng cô sẽ bị rối loạn.

“...” Anh quả nhiên lẳng lặng không nói lời nào!

Nhưng yên lặng của anh lại khiến cô khó chịu. Thật ra thì, có thể nghe giọng nói của anh một chút cũng tốt. Thật ra thì, anh cũng không làm chuyện gì tổn thương cô, tại sao cô phải nói anh, tại sao cô phải tức giận với anh! Đột nhiên cô thấy đau lòng. “Xin lỗi!”

“Em không có lỗi!” Giọng nói của anh khàn khàn. “Em nghỉ ngơi đi!”

Nhan Như Y có một cảm giác mãnh liệt, bây giờ anh đang đứng ngoài cửa, nếu hiện tại cô mở cửa ra, có thể lập tức nhào vào lòng anh!

Nhưng là đúng sao? Cô có muốn không?

Anh đầu độc ý chí của cô, mượn ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, cô bước từng bước tới cửa!

Mỗi một bước, lòng cô lại thất chặt lại, khi cô đến gần cửa, tâm đã không ngừng hỗn loạn.

Ánh đèn yếu ớt của điện thoại di động chiếu lên nắm cửa.

Lòng cô giây dụa nghiêm trọng, cô định mở cửa.

Bàn tay vân vè, vuốt ve nắm cửa...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Trong nháy mắt, đèn trong phòng sáng lên, thân hình đang đứng trước cửa của Nhan Như Y cũng hiện rõ dưới ánh đèn!

Cô nhìn thấy bàn tay đang đặt trên nắm cửa của mình!

Trong lòng không ngừng trách mình vô sỉ, cô ngây người đứng như phỗng trước cửa!

Giống như tình tiết trong phim ma, giống như tất cả đã sớm được sắp xếp, điện thoại của cô vang lên lần nữa...

Thấy tên người gọi đến, cô giống như bị đánh cho một gậy, trong nháy mắt lập tức tỉnh táo lại.

Cô chạy vào trong phòng, thu lại cảm xúc trào dâng, vội vàng nhận điện thoại. “Alo, ba!”

“Mấy ngày nay sao con không gọi về nhà? Công việc rất nhiều sao?” Giọng nói nghiêm túc của thầy giáo Nhan vang lên ở đầu bên kia điện thoại!

“Vâng... đúng ạ!” Cô nghĩ tới hai tuần rồi cô không gọi về nhà!

“Công việc rất nhiều sao?” Thầy giáo Nhan không tin, sau đó chất vấn. “Có phải con có bạn trai rồi không?”

“Không có, thật sự là vì rất nhiều việc!” Nhan Như Y nhanh chóng thay đổi tâm trạng, dùng sức làm nũng với ba mình. “Ba, ba nghĩ xem, tiền lương một tháng là hơn mười nghìn đồng, công việc của con có thể ít sao? Đương nhiên rất nhiều rồi!”

“Ừ, đúng rồi, Tiểu Quân và Tiểu Phi đã qua kỳ thi thử rồi, nguyện vọng một không có vấn đề gì!” Lúc thầy giáo Nhan công bố tin vui, giọng lại vẫn cực kỳ nghiêm túc!

Mặc dù sớm biết em trai và em gái có thể thi đậu đại học, nhưng khi nghe tin xác nhận vẫn khiến cô kích động, vui sướng. “Vậy thì tốt quá, nói hai đứa nó đừng buồn, học phí con lo sắp đủ rồi!”

Mặc dù hiện tại, tiền trong tay cô không nhiều, nhưng từ lúc này đến ngày nhập học còn hai tháng, cô có thể nhận được hai tháng tiền lương, chắc là đủ rồi!

“Đưa ba đứa vào được đại học, ba đã hoàn thành được một nửa. Chỉ còn hi vọng duy nhất đó là mấy đứa nhanh chóng lập gia đình, đều có nhà riêng của mình, nhiệm vụ của ba cũng coi như hoàn thành!”

“Ba, ba đã muốn con nhanh chóng kết hôn, lại không muốn con có bạn trai, vậy là sao?” Nhan Như Y kháng nghị, giọng nói mang theo chút tức giận, rõ ràng người vừa rồi nói chuyện với mình là hai người. Chuyển biến như vậy, khiến Nhan Như Y vô cùng kinh ngạc. Xem ra, pháp lực của thầy giáo Nhan thật phi thường!

Lúc đi học, tất cả bạn bè đều nói, thầy giáo Nhan vừa tới, tất cả chuyện xấu đều tan thành mây khói!

Cô là con gái, hiện tại cuối cùng cũng cảm nhận được!

Thầy giáo Nhan ở đầu bên kia điện thoại, chăm chú trả lời. “Bởi vì là một người ba, ba không muốn các con bay ra bên ngoài, hi vọng mấy đứa có thể ở cạnh mình, nhất là con, từ nhỏ con đã rất nổi tiếng, chỉ cần con trở về, trên huyện sẽ sắp xếp công việc cho con... hơn nữa, con đã đi đủ rồi, hay là về nhà, sau này kiếm bạn trai ở nhà là tốt rồi!”

“Ba, chuyện này sau hãy nói. Bây giờ con ở bên ngoài không phải rất tốt sao? Trong thời gian ngắn không thể về nhà! Ba, con còn muốn đi giặt quần áo, mai con lại gọi điện cho ba!” Nói xong, Nhan Như Y vội vàng cúp điện thoại!

Cúp điện thoại, trong nháy mắt, cảm xúc ‘vui vẻ’ của Nhan Như Y lập tức biến mất tã!

Cô nhìn ra cửa chính, bây giờ anh còn đứng ngoài cửa không?

Vẫn còn đứng đó sao?

Cô bước nhẹ chân, đi tới trước cửa, thông qua mắt mèo nhìn ra ngoài...

Bên ngoài không có người, Nhan Như Y mở cửa ra, thân thể đi ra bên ngoài, trong hành lang trống rỗng, đến cả gì dọn dẹp cũng không có!

Trong nháy mắt, tim cô lại thấy mất mát, ảo não che mặt...

Nếu như thời gian có thể quay về năm phút trước, cô nghĩ, cô sẽ không lựa chọn như vậy...

Ít nhất, nói như vậy, cô cũng không vui!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Bốn giờ sáng, trời đã tạnh, cả đêm qua, Nhan Như Y không hề chợp mắt, xách túi du lịch xuống dưới, trả phòng!

Đi bộ khoảng mười phút trở về nhà trọ mình, thu dọn lại gian phòng một lần, ăn bữa sáng, đi đến công ty!

Lúc đi vào công ty, cô bất ngờ gặp Hoắc Doãn Văn! Cô tới công ty lâu như vậy, lần đầu tiên gặp anh trong đại sảnh!

Anh còn đi giày Tây, quần áo cắt may chỉnh tề, tóc được chăm sóc kỹ, hai bên tóc cũng tương đối gọn gàng, khiến khuôn mặt anh càng dễ nhìn hơn!

Nhưng... hôm nay, nhìn qua, anh có vẻ không có tinh thần.

Lúc cô quan sát anh, anh cũng đi tới, chờ thang máy!

Hoắc Doãn Văn nhất định là tắm gương tốt, mặc dù tổng giám đốc có thang máy riêng, không cần chen chúc với với mọi người trong thang máy nhân viên chật chội!

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng!” Nhan Như Y gật đầu chào hỏi.

“Khụ khụ...” Tay trái của anh nắm thành nắm đấm, chặn ở miệng, ho khan. “Chào buổi sáng!”

“Tổng giám đốc bị cảm?” Xung quanh còn có người khác, cho nên cô chỉ có thể bình thường quan tâm anh.

“Khụ khụ... không sao...” Nói xong, anh lại ho lớn hai tiếng!

Giọng nói của anh rất khàn, tiếng ho khan cũng giống như muốn tê tâm liệt phế, điều này khiến Nhan Như Y rất khó sở. Tối hôm qua không phải rất tốt sao? Sao sáng nay lại bị cảm rồi!

Cửa thang máy mở ra, tất cả mọi người đi vào, bởi vì quá nhiều người, Nhan Như Y bị chen vào trong góc. Cách chỗ Hoắc Doãn Văn đứng rất xa, Nhan Như Y đứng sau lưng quan tâm nhìn anh. Chỉ mấy tầng ngắn ngủi, cô thấy anh ho khan mười hai lần!

Anh cảm rất nặng, lại dám nói không sao!

“Tĩnh”, cửa thang máy mở ra, Hoắc Doãn Văn và những đồng nghiệp khác ra khỏi thang máy, sau khi Nhan Như Y nhìn thời gian trên điện thoại di động, quả quyết nhấn nút đóng cửa, trở lại tầng một.

Còn mười lăm phút nữa mới đến giờ làm việc, cách công ty không xa có một hiệu thuốc, cô chạy qua chắc sẽ kịp!

Ra khỏi công ty, cô nhảy vội đến hiệu thuốc, sau khi mua thuốc chống sưng, thuốc ho, thuốc cảm, cô lại dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét, chạy về công ty, tám giờ năm mươi ba phút lại chen vào thang máy...

Trong thang máy, cô không ngừng thở gấp, lỗ mũi và miệng cũng nhau hô hấp!

Cũng may, cũng may, trước chín giờ, cô nhất định có thể lên đến nơi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Cuộc sống có thể có mấy lần vật lộn, độ sức

Nhan Như Y mượn cơ hội đưa tài liệu, đi vào phòng tổng giám đốc!

“Khụ khụ... khụ khụ...” Anh dựa vào bàn làm việc, liên tục ho khan!

Thấy cô đi tới, anh nhú mày, trần ngập nghi vấn nhìn cô!

Anh không gọi cô vào mà!

Nhan Như Y hiểu nghi ngờ của anh!

“Đây là thuốc chống sưng và thuốc ho, dùng rất tốt, anh dùng thử xem! Đúng rồi, còn có thuốc cảm, chỉ là uống xong thuốc này sẽ buồn ngủ, nếu không bạn, anh nên uống một viên.” Nhan Như Y đặt thuốc lên bàn, cẩn thận nhắc nhở. “Thuốc chống sưng một ngày uống ba lần, mỗi lần ba viên, thuốc ho mỗi ngày ba lần, mỗi lần hai viên.”

Nói xong, cô mở chai nước đặt lên bàn anh.

“Cảm ơn!” Anh rất nghe lời nhận lấy, uống thuốc.

“Nếu công việc không nhiều, anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút!”

“Ừ, nếu nghiêm trọng anh sẽ đi!” Anh trả lời.

Nhan Như Y lại rất lo lắng nhìn anh, mắt nhìn lên cổ tay anh. Anh lập tức hiểu ý của cô, cười nói. “Anh không hít thuốc phiện, chỉ là trước kia có châm đi châm cứu!”

Mặc dù bây giờ cơ thể anh rất khó chịu, nhưng nhìn cô quan tâm mình, anh rất vui, nguyện ý giải thích hiểu lầm một chút!

“Có thật không?” Nhan Như Y không tin, sau đó chỉ lên cổ tay mình. “Ai lại châm cứu vào chỗ này? Nếu làm thì phải ở sau lưng!”

“Anh nói thật, em có thấy con nghiện của anh phát tác lúc nào chưa?” Anh nhắc nhở cô.

Nhan Như Y nghiêm túc nhớ lại, thật đúng là không có.

“Đúng không, cho nên thật sự anh không hít thuốc phiện, đều do em suy nghĩ lung tung!”

Hiện tại, Nhan Như Y cảm thấy mình thật ngu ngốc, vội vã chất vấn anh. “Vậy tại sao từ lúc bắt đầu anh không nói cho em rằng anh không hít thuốc phiện? Là từ lúc bắt đầu anh đã cố ý khiến em hiểu lầm!”

“Anh nói không, là em không chịu tin anh!” Anh tiếp tục nhắc nhở cô. “Sau đó, em lại khuyên anh không nên hít thuốc phiện nữa, anh rất cảm động. Dĩ nhiên, anh cũng đồng ý với em anh không hít nữa, vì anh sẽ không hít, cũng không phải lừa em!”

Mặc dù làm ra một chuyện cực kỳ xấu hổ, nhưng biết anh không hít thuốc phiện, cô rất vui, tảng đá lớn nằm trong lòng cô cuối cùng cũng dời đi.

“Anh thật đáng ghét, hại em khổ sở rất lâu!”

Hoắc Doãn Văn chạy lại gần cô, đứng đối diện với cô. “Cảm ơn đã khổ sở vì anh, lo lắng cho anh, anh rất cảm động!”

“Anh không có chuyện gì là được rồi, em ra ngoài làm việc!” Nói chuyện về cá nhân, Nhan Như Y có chút kháng cự! Nếu cấp trên và nhân viên thì không nên nói về vấn đề riêng tư, vừa rồi là vì cô mất khống chế!

Anh biết cô đang băn khoăn vì điều gì. “Mặc dù em không muốn quan hệ của chúng ta thay đổi lớn, nhưng bạn bè quan tâm nhau cũng là chuyện bình thường. Chúng ta đừng kiêng dè như vậy được không? Luôn luôn chú ý đến giới hạn và quy tắc, rất mệt, cũng hao tổn tinh thần. Cần nghỉ chuyện này nên hay không nên lắm, lời này nên hay không nên nói, không phải điều này quá cứng nhắc sao?”

Anh nói cũng có đạo lý, có ý hạn chế rất mệt. Cô gật đầu.

“Vậy được rồi, chúng ta chỉ cần biết rằng nên làm gì với nhau, như vậy là đủ rồi! Bình thường, giống như những người bạn bình thường gặp nhau!” Anh lại nói!

Nhan Như Y gật đầu. “Được! Vậy em ra ngoài làm việc trước?”

“Ừ!” Hoắc Doãn Văn gật đầu.

Nhan Như Y ra khỏi phòng làm việc!

Đang lúc ấy thì điện thoại trong phòng Hoắc Doãn Văn vang lên, anh ngồi trên ghế, nhận điện thoại. “Alo...”

Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người

“Lão Hoắc, yêu cầu mở công ty của cậu đã được phê duyệt, đều thực hiện theo yêu cầu của cậu!”

“Cảm ơn, tối nay mình làm chủ, đã lâu rồi mọi người chưa uống rượu với nhau! Khụ khụ...” Anh còn chưa nói xong đã tiếp tục ho khan.

Người gọi tới là bạn thân anh, Trịnh Húc Thành.

“Ai u, thân thể như vậy mà còn uống rượu? Thôi để mấy ngày nữa đi! Đúng lúc chiều nay mình phải đi công tác Đông Bắc, dời mình về chúng ta gặp mặt!”

“Cũng được... khụ khụ...” Anh lại ho khan!

“Lão Hoắc, nói thật đi, vì cái gì mà cậu phải làm như vậy?” Trịnh Húc Thành vừa ăn đậu phộng vừa nói.

“Làm cái gì? Làm thế nào rồi?” Hoắc Doãn Văn cố tình không hiểu, hỏi ngược lại anh.

“Ha, cậu có thể giả bộ với tôi à? Chính cậu bí mật lập một công ty, cậu cho rằng cậu nghĩ gì thì mình không biết sao?” Trịnh Húc Thành hỏi trực tiếp, không chút che giấu.

Hoắc Doãn Văn nhờ bạn tốt làm chuyện này, cũng không có ý định giấu diếm với anh, hơn nữa Trịnh Húc Thành là một quý tinh, cũng không thể điểm nổi. “Chỉ là...”

Trịnh Húc Thành nhai chậm lại, hơi lo lắng nói: “không phải mình chưa nói với cậu làm vậy hơi mạo hiểm! Nếu như cậu bị ông gài đó biết, làm không tốt sẽ hai bàn tay trắng!”

Hoắc Doãn Văn dựa người lên ghế, tay không cầm điện thoại đập theo tiết tấu lên mặt bàn, vẻ mặt cũng rất nặng nề “...”

Trịnh Húc Thành hiểu Hoắc Doãn Văn rất rõ, biết được hiện tại anh đang gõ mặt bàn, đáng vẻ bất đắc dĩ. “Việc này nếu sảy tay không chỉ mấy triệu, mà là mấy chục triệu...”

Cuối cùng, Hoắc Doãn Văn nở một nụ cười trêu chọc bạn tốt. “Cuộc sống có mấy lần có thể độ sức, nếu như lần này mình thua, mình cũng sẽ nhận! Hơn nữa, tuổi mình còn trẻ, không phải sao? Bất kể lần này thắng hay thua, cũng không phải điểm cuối của mình...Mình kết thúc, cũng phải hai mươi ba năm sau mới có thể!”

“Được...” Trịnh Húc Thành vừa nói được, vừa vỗ xuống đùi. “Rất đàn ông, còn đàn ông hơn người Đông Bắc bọn mình!”

“Đến lúc đó có rất nhiều chuyện cần cậu giúp một tay!”

“Yên tâm, chuyện của cậu là chuyện của tôi, đến lúc đó mình sẽ dùng toàn lực để giúp cậu! không còn cách nào khác, việc làm lần này của cậu rất dọa người, sao phải làm vậy, mình không hi vọng sau này cậu sẽ trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi! Nếu không, lúc mình đi chơi ở Macao về, thua đến mức chỉ còn lại chiếc quần lót, cậu lấy đâu ra tiền chuộc mình về?”

Tháng trước anh cầm mười triệu đi Macao chơi, chơi không đến một ngày, đã thua sạch rồi, tiền trong ngân hàng bị ông già đóng băng, cuối cùng Hoắc Doãn Văn phải chi mười triệu ra chuộc anh về!

Cảm giác đánh bạc rất thoải mái!

Chỉ là lúc chơi bị người ta kích thích, mỗi lần đều cược năm vạn!

Sau đó, anh đã thề phải kiếm tiền thật tốt, chơi nửa năm, một năm, ba năm, năm năm, anh phải tiếp tục mang một trăm triệu đến Macao chơi. Có điều tại sao không đi Las Vegas, vì có thua cũng phải thua với nhân dân tổ quốc chứ sao.

“Ha ha, mình tin sẽ không có ngày mình trở nên nghèo rớt mùng tơi đâu!” Anh kiên định nói. Nhưng hiện tại lòng anh cũng rất hoang mang, làm vậy thì nắm chắc được mấy phần.

“Mình còn muốn biết rốt cuộc tại sao cậu phải làm vậy! không phải cậu đã có hôn ước với Tinh Nhiễm sao? Chỉ cần cậu kết hôn với cô ấy, ba cậu sẽ giao công ty cho cậu?” Trịnh Húc Thành lại hỏi.

“Ha ha...ai biết? Vẫn bị người khác quản chế, không bằng đánh một đòn phủ đầu!” Hoắc Doãn Văn tùy tiện đáp.

“không hiểu nổi cậu, dù sao nếu cậu mạo hiểm, mình vẫn sẽ giúp cậu!” Trịnh Húc Thành đã đạt đến trình độ anh em nào đó.

“Tốt!” Hoắc Doãn Văn kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó im lặng ngồi trên ghế suy nghĩ về chuyện này.

Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ từng bước thu mua cổ phiếu của Hằng Viễn...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Mấy ngày nay, hình như Hoắc Doãn Văn rất bận, vì cô không nhìn thấy anh! Nhan Như Y hơi lo lắng, cuối cùng lúc nhìn thấy anh, anh vẫn còn ho khan!

Thừa dịp trợ lý Triệu vào phòng giải khát, Nhan Như Y đi vào, dò hỏi. “Trợ lý Triệu...”

“A, trợ lý Nhan...” Trợ lý Triệu nhìn thấy cô thì nở nụ cười.

“Trợ lý Triệu, hai ngày nay... tổng giám đốc Hoắc khá hơn chút nào chưa? mấy ngày nay, lúc tôi nhìn thấy anh ấy, anh ấy vẫn liên tục ho khan...” Từ trước đến giờ, cô luôn không phải là người vòng vo, nhất là lúc cô nóng lòng muốn biết, thì càng không vòng vo, cô sẽ đi thẳng vào vấn đề!

“Có thể! Đêm đó, tổng giám đốc mắc mưa, ngày hôm sau lập tức bị cảm...” Trợ lý Triệu oán trách!

“Hả?” mấy ngày nay trời không mưa, chỉ có đêm cô ở Dật Lâm Hiên. “Sao anh ấy lại mắc mưa? không phải lúc đó anh ấy về nhà rồi sao?”

“Ai...” Trợ lý Triệu nhìn Nhan Như Y thờ dãi. “Tổng giám đốc Hoắc có nhà sao? Cậu ấy đều ở khách sạn. Lúc trước luôn ở Đế Hào, mấy ngày gần đây cậu ấy lại luôn ở Dật Lâm Hiên? Ngày đó cũng không biết vì sao, cậu ấy đột nhiên chạy ra khỏi Dật Lâm Hiên, đứng trong mưa thật lâu... đến lúc cả người ướt nhẹp! Tôi đưa dù cho cậu ấy, cậu ấy lại nói không dùng, nói muốn suy nghĩ một chút chuyện, cậu ấy phải dầm mưa mới nghỉ ra!”

Nhan Như Y bị lời nói của trợ lý Triệu làm cho kinh hãi, anh không có nhà, vẫn luôn ở trong khách sạn, gần đây ở trong Dật Lâm Hiên đến nhà cô rất gần, thì ra...thì ra mỗi ngày anh đều ở gần cô như vậy!

Đêm hôm đó anh ấy mắc mưa, là sau khi kết thúc cuộc gọi, anh chạy vào trong mưa sao?

Tại sao anh lại muốn đứng dưới mưa? Có liên quan tới cô sao?

Nhan Như Y không phải là người ngu ngốc, cô biết điều này nhất định có liên quan tới cô. Lòng cô cảm động mãnh liệt, nước mắt làm ướt mắt cô!

“Vậy bây giờ anh ấy đang ở đâu? hiện tại đã lành chưa?” cô hơi ghen ngào hỏi, cũng may, nước mắt không rơi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Không yêu như thế nào

“Bây giờ tổng giám đốc còn ở trong văn phòng, vẫn còn ho, hỏi thế nào cậu ấy cũng nói không sao!” Trợ lý Triệu cũng không nói rõ lắm.

Vào lúc Nhan Như y xoay người, chuẩn bị kiểm cố đi vào phòng làm việc nhìn anh, bí thư Ngô của tổng giám đốc giám đốc đã hấp tấp chạy đến, thờ không ra hơi chỉ vào phòng làm việc của Hoắc Doãn Văn. “Anh Triệu, anh mau đi xem một chút, tổng giám đốc ngất trong phòng làm việc...”

Ly giấy trong tay Nhan Như Y ‘sợ hãi’ rơi xuống sàn nhà, nước bên trong văng ra ngoài!

...

Cô chưa từng nhìn thấy Hoắc Doãn Văn yếu ớt, anh nằm trên bàn làm việc, trên trán là một lớp mồ hôi, anh không ngất đi nhưng đau đến mức không thể nói chuyện!

Hai bảo vệ, trợ lý Triệu còn có cô và một trợ lý khác đưa anh đến bệnh viện. Đến nơi mới biết anh bị viêm ruột thừa cấp, bây giờ phát tác, bởi vì mấy ngày nay thân thể bị sưng lên, anh lại không kịp thời đi gặp bác sĩ để điều trị.

Khiến Nhan Như Y đau lòng là lúc anh cần gấp gấp vào phòng giải phẫu, cần người thân ký tên, nhưng lại không tìm được người nào.

Anh không có mẹ, ba anh là chủ tịch công ty lại đang đi du lịch với người vợ hiện tại của mình ở Châu Âu, mà liên lạc với vị hôn thê của anh Sở Tĩnh Nhiễm, cũng không liên lạc được. Liên lạc với anh trai anh, Hoắc Doãn Vũ, người ta chỉ hỏi hê, sau đó nói mình đang ở thành phố B, không thể về kịp, Nhan Như Y nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện cho cậu thiếu gia thứ ba trong truyền thuyết đó, lại không nghe máy, cũng không còn nhiều thời gian nữa!

Nhan Như Y gấp đến mức muốn khóc, cô không ngờ tình thân trong nhà anh lại đậm bạc như vậy! Lúc cô ở nhà, dù bị đầu đầu nhẹ, ba, em trai, em gái đều sẽ vây bên người cô, không đưa nước, thì sẽ đưa thuốc, cho cô uống nước hao quả, lúc ngã bệnh cũng có thể hưởng thụ!

“Nhà bọn họ không có người khác sao?” Nhan Như Y hỏi trợ lý Triệu. “Nếu như không liên lạc được với ai, vậy tìm viện trưởng ký tên đi!” Dù thế nào đi nữa thì bọn cô cũng đã thông báo hết cho người nhà rồi, không ai quan tâm thì chỉ có thể tìm viện trưởng để ký tên!

Trợ lý Triệu khổ sở cũng không thua gì cô, thậm chí còn sâu hơn. Đột nhiên, anh dùng sức vỗ tay, hình như nghĩ ra điều gì. “Tôi vừa nhớ tới, tổng giám đốc Hoắc còn có một người chị gái làm thư ký trong bệnh viện này!”

“Vậy thì tìm chị ấy... cô ấy có thể làm chứ, dù sao cũng là thư ký!” Quan hệ của thư ký thì không thể thấp chứ?

Trợ lý Triệu tìm được đại tiểu thư nhà họ Hoắc, Hoắc Doãn Lâm, không lâu sau, cô đã nhìn thấy một cô gái rất có khí chất đi đến, cô không nói thêm gì, chỉ mở cửa phòng giải phẫu, nói chuyện về tình hình giải phẫu một chút, sau đó cầm bút ký tên lên!

Cửa phòng giải phẫu lập tức đóng lại, đèn sáng lên!

Nhưng lòng Nhan Như Y vẫn chưa thể buông lỏng, vừa nghĩ đến anh đang phải phẫu thuật, lòng cô như bị ai nhắc lên, không bỏ đi được!

“Không sao đâu, chỉ là tiểu phẫu, chưa đến nửa giờ là có thể ra ngoài!” Chị gái khác mẹ của Hoắc Doãn Văn, Hoắc Doãn Lâm đứng trước mặt Nhan Như Y, thần nhiên nói!

Nhan Như Y hơi bối rối, sờ lên mặt một cái, sao sự lo lắng của cô lại lộ rõ như vậy? Bị người ta nhìn ra.

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người***

Một giây sau, Nhan Như Y mới biết mình nghĩ nhiều, bởi vì Hoắc Doãn Lâm chỉ nói một câu khách khí. “Cảm ơn cô đã kịp thời phát hiện bệnh của nó, đưa nó đến bệnh viện kịp thời!”

Nhan Như Y rớt rít xua tay, bày tỏ không cần phải vậy. Lúc này những người khác đã rời khỏi bệnh viện, về công ty làm việc!

“Thằng nhóc này làm việc gì cũng không để ý, cũng không biết phải chăm sóc bản thân mình!” Hoắc Doãn Văn đặt hai tay vào trong túi, nhìn phòng giải phẫu nói, lời nói thể hiện thái độ quan tâm lo lắng với Hoắc Doãn Văn.

Thấy Hoắc Doãn Văn vẫn có người nhà quan tâm, lòng Nhan Như Y cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Có thể thấy Hoắc Doãn Lâm là một người không tồi! Cô có thân hình xinh đẹp, có rất nhiều điểm giống với Hoắc Doãn Văn, có lẽ lớn lên đều giống ba họ. Hình như cô không trang điểm, mà cho dù có trang điểm thì cũng rất nhạt, nhưng khi đứng trong đám người cô vẫn rất nổi bật, hấp dẫn, da thịt trắng nõn, mềm mại, chiếc mũi thẳng tắp khiến người ta cảm giác cô là một người lão luyện, điểm này giống Hoắc Doãn Văn nhất. Đôi mắt cô rất lớn, lại có

thần, rất giống người làm lãnh đạo, trong ánh mắt tràn ngập khí thế cao ngạo!

“Tổng giám đốc làm việc rất nghiêm túc!” Nhan Như Y nhìn cửa phòng giải phẫu, cảm thán!

Hoắc Doãn Lâm giờ cổ tay lên, nhìn đồng hồ một chút. “Tôi còn có chút việc, làm phiền hai người! Khoảng mười phút nữa có thể ra rồi, hợp xong tôi sẽ qua!”

“A, được!” Nhan Như Y đồng ý.

“Làm phiền cô!” Hoắc Doãn lâm rất khách khí nói, vừa đi còn quay đầu lại cảm ơn!

Nhan Như Y thu hồi tầm mắt lại, trợ lý triệu đưa đi động cho cô, dùng khẩu hình miệng nói. “Là vợ sắp cưới của tổng giám đốc!”

cô vội vàng nhận điện thoại. “Sở tiểu thư, tổng giám đốc đang làm phẫu thuật!”

“Ừm, làm phiền cô và trợ lý Triệu, hai giờ nữa tôi phải bay đi Hà lan, không còn cách nào đi thăm Harrison. . . , làm phiền cô chăm sóc anh ấy giúp tôi!” Giọng nói của Sở Tĩnh Nhiễm mềm mại!

Nghe lời nói như vậy, Nhan Như Y một mặt cảm thấy khổ sở vì Hoắc Doãn Văn, một lát lại cảm thấy may mắn, vậy cũng tốt, bọn họ không thể tới chăm sóc anh, cô lại vô cùng nguyện ý chăm sóc anh, hơn nữa sẽ chăm sóc anh thật tốt. “Được, tôi là trợ lý của anh ấy mà, đây là chuyện phải làm! Hơn nữa bác sĩ cũng nói, đây chỉ là một cuộc tiểu phẫu. . . không cần lo lắng quá. . .”

“Đúng vậy, trước kia tôi cũng đã làm một cuộc giải phẫu viêm ruột thừa, ba ngày sau sẽ không có vấn đề gì! thật ngại quá, trợ lý Nhan, tôi có việc, chờ máy bay hạ cánh, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy!”

Cúp điện thoại, Nhan Như Y trả lại cho trợ lý Triệu, yên lặng chờ đợi!

Tại sao, mọi người thường lờ mắt hạnh phúc trong gang tấc!

Trong khi yên lặng chờ đợi, đèn phòng giải phẫu vụt tắt, cửa chính nhanh chóng mở ra, Hoắc Doãn Văn được y tá đẩy ra ngoài!

Đẩy vào phòng bệnh cao cấp, không lâu sau anh đã tỉnh lại!

Về mặt rất mệt mỏi, đôi mắt cũng không có tinh thần như trước kia, đôi môi khô nứt, có thể thấy được mấy ngày nay anh bị cảm rất nghiêm trọng!

Lúc anh nhìn cô thì cười, cười vô cùng vui vẻ!

Nhưng Nhan Như Y lại đau lòng, đôi mắt nóng lên, ướt nhẹp. Đau lòng cho anh, không phải do anh vừa giải phẫu, mà là đau lòng vì đã nhiều năm như vậy, làm thế nào sống được trong thế giới mà không ai quan tâm tới mình! Khó trách, anh luôn cô đơn như vậy!

“Miệng có phải rất khô không? Bây giờ chưa thể uống nước, em dùng bông băng ướt thấm cho anh. . .” Nhan Như Y sợ anh nhìn thấy mình khóc, vội vàng xoay người!

“Bây giờ không cần!” Hoắc Doãn Văn nâng tay lên, giữ cô lại.

Nhan Như Y không đẩy anh ra, ngược lại còn dùng sức giữ chặt anh!

Anh bây giờ, cỡ sao có thể kháng cự?

Tác Phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người

Nhan Như Y ngồi trở lại ghế, Hoắc Doãn Văn nâng nắm tay của hai người lên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Khiến em sợ sao ?”

cô lắc đầu.

Lực thuốc mê đã hết, anh cười rất miễn cưỡng. “không là tốt rồi!”

“Sau này phải chú ý thân thể, phải biết quan tâm chính mình!” Nếu như anh không quan tâm chính mình, ai có thể đối tốt với anh đây?

Ai có thể?

Vào lúc không ý thức được, nước mắt của cô rơi xuống. Hoắc Doãn Văn lau nước mắt trên mặt cô. “Anh biết trên thế giới này còn có người thương anh, vì cô ấy đang rơi nước mắt vì anh!”

Đời này, trừ mẹ anh ra, cô là người phụ nữ đầu tiên khóc vì anh!

Lời này của anh khiến lý trí cô hoàn toàn tan rã, cô đặt mặt mình vào lòng bàn tay anh, nhìn anh qua dòng nước mắt. “Nhưng người việc có thể rơi nước mắt vì anh, em có thể làm gì đây? Hình như em không giúp gì được anh!”

Anh lắc đầu, gạt đi lời của cô. “Em đã cho anh quá nhiều, em cho anh tất cả những gì người khác không thể cho anh!”

Nhan Như Y dụi mắt vào lòng bàn tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao gần đây luôn ở Lâm Dật Hiền?”

“Em biết rồi?” Anh xấu hổ cười khẽ, như một đứa trẻ bị người ngoài bắt gặp đang làm chuyện xấu!

Người đàn ông này không thích hợp với việc bồi rối, nên Nhan Như Y không tiếp tục ép hỏi anh, dù sao cô cũng rõ ràng đáp án, chỉ có điều...

cô thu hồi nước mắt, có chút ngượng ngùng nói vấn đề khác. “Tại sao đêm đó anh không chủ động yêu cầu đi vào, anh có biết anh chỉ cần mạnh mẽ một chút, em sẽ không kháng cự!”

thật ra thì cho tới nay, chỉ cần anh mạnh mẽ một chút, chống cự yếu ớt của cô sẽ sụp đổ, nhưng anh vẫn luôn tôn trọng cô, ủng hộ cô, không ép buộc cô điều gì!

Nghĩ đến anh, mỗi ngày đều ở nơi chỉ cách cô 300m, dùng một cách khác để ở gần cô. Nghĩ đến anh, tình nguyện đứng trong mưa cũng không nguyện ý cho cô một áp lực nào lòng cô lập tức sụp đổ!

Người đàn ông như vậy, làm sao cô có thể không yêu?

Hoắc Doãn Văn từ trước đến nay luôn thông minh đang nheo mắt lại nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập sự không thể tin được. “Như Y, em... có ý gì?”

Nhan Như Y dùng ngón tay lau nước mắt, vừa khóc vừa cười nhìn cô. “Anh cho rằng em có ý gì?”

Hoắc Doãn Văn vẫn nhìn cô, quan sát ánh mắt cô. Hình như anh đã hiểu rõ ý của cô nhưng anh vẫn không tin là thật “Anh không chắc chắn lắm!”

“không tin thì thôi!” Nhan Như Y làm bộ phải đứng dậy, rời đi!

“Đừng đi!” Hoắc Doãn Văn dùng sức kéo cô lại.

Sức mạnh của anh quá lớn, Nhan Như Y đứng không vững, ngã lên lòng ngực anh. “A... vết thương của anh...”

Hoắc Doãn Văn đã không để ý đến vết thương nữa rồi, dùng sức ôm cô vào trong ngực. “không cho đi, mau nói cho anh biết rốt cuộc em có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Vòng xoáy hạnh phúc.

Nhan Như Y cố gắng duy trì thăng bằng, đôi tay chống lên giường bệnh, nhưng anh ôm quá chặt, không ngừng đè lên ngực cô, vậy thật sự dọa cô hóng mắt. “Hoắc Doãn Văn, mau thả em ra, em sẽ ép lên miệng vết thương của anh!”

“Vậy thì em nói mau, rốt cuộc là em có ý gì!” Anh ép hỏi cô.

Cô nhìn chằm chằm sắc mặt tiêu tụy của anh, chủ động hôn lên môi anh, sau khi thấm ướt môi anh, ngẩng đầu lên, hơi ngượng ngùng nhìn anh. “Là ý này, hiểu chưa?”

Người đàn ông như vậy, cô không có năng lực kháng cự, cô nhận thua!

Không cầu có kết quả, cũng không cầu đồng hành, không cầu hỏi báo, người đàn ông như vậy đáng giá để cô bỏ tất cả!

Cô không biết cuối cùng cô có hối hận không, nhưng cô biết nếu cô bỏ lỡ hiện tại, cô sẽ hối hận cả đời!

Thừa dịp anh còn sững sờ, Nhan Như Y vội thoát khỏi anh, sợ chạm vào vết thương của anh!

Sắc mặt anh nặng nề, không có vui vẻ như mong đợi của cô.

“Anh sao vậy? Không vui sao?” Cô lo lắng.

“Là thật sao? Không phải anh đang nằm mơ chứ?” Anh không xác định nhìn cô. “Nếu không em nhéo anh một cái!”

Nhan Như Y bật cười, anh thật giỏi kích động lòng cô. Nhan Như Y nhấc tay anh lên, dùng sức.

“A... anh nhéo em...” Ngược lại, Nhan Như Y lại là người kêu đau!

Vì lúc cô nhéo anh, anh làm nhéo vào bụng cô, sức tay rất lớn!

“Thì ra là thật, không phải đang nằm mơ!” Anh nằm trên giường, nói nhỏ giống như chuyện xấu vừa rồi không phải do anh làm.

Nhan Như Y bị một mặt giảo hoạt của anh làm cho vừa tức vừa buồn cười. “Anh nhéo em, khiến em bị thương, sau đó anh biết anh không nằm mơ hả?”

“Ha...” Nụ cười yếu ớt càng tăng thêm lực hấp dẫn vô hạn của anh!

Nhan Như Y cảm thấy mình không thể không chế lỏng mình. Người này căn bản không phải là đàn ông, mà là một chai Hạc Đình Hồng(*) có thể lấy mạng người ta! Không kê là mạnh như rồng hồ, hay yếu ớt phờ phạc, bệnh thoi thóp, anh đều có bản lĩnh tỏa ra mà lực hấp dẫn người khác!

(*) Hạc Đình Hồng: Một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc.

Hiện tại cô mới hiểu được, cô bị chìm đắm trong anh không phải là vô tình, đó là điều tất nhiên, vấn đề chỉ là là sợ hay muộn!

Môi anh rất khô, Nhan Như Y cảm bông băng, chấm tí nước ẩm áp, chạm nhẹ lên môi anh.

Hoắc Doãn Văn nhìn chăm chú vào động tác dịu dàng của cô, vẫn còn chút thấp thòm hỏi. “Như Y, em thật sự quyết định rồi? Hiện tại anh không thể cho em cái gì, em còn phải chịu đựng rất nhiều điều!”

Nhan Như Y không trả lời ngay, mà tiếp tục thấm ướt môi anh.

“Quyết định bây giờ của em là tốt lắm rồi, chúng ta chỉ cần đơn giản, đừng suy nghĩ về tương lai, đừng suy nghĩ đến những điều khác, em không muốn phá hoại quan hệ của anh và Sở tiểu thư. Dĩ nhiên, nếu như có một ngày em thích một người khác thì em cũng sẽ tạm biệt anh!”

“Nhưng anh hi vọng chúng ta có thể sống cùng nhau mãi mãi!” Anh bất mãn nói. Hơn nữa cô nói nếu cô thích người khác, anh không thể để cô thích người khác, cô chỉ có thể thích anh!

Chỉ là, hiện tại anh không muốn ép cô, anh tin mình có thể khiến cô ngoại trừ anh ra, sẽ không yêu bất kỳ người đàn ông nào nữa!

“Bây giờ anh không nên găng quá, ngủ một giấc cho tốt!” Cô cẩn thận vuốt trán anh, đây là chuyện mà cô muốn làm nhất. Anh rất đẹp trai, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, không nên có vết nhăn sớm, nếu không sẽ phí của trời!

“Không ngủ được!” Anh khó khăn nhìn cô, giống như bây giờ, ngủ là một chuyện rất khó khăn đối với anh.

“Sao vậy? Có phải vết thương bị đau?” Cô lo lắng hỏi. “Nếu không thì tìm một liều giảm đau nhé?”

“Không phải...” Anh nhìn bộ dạng lo lắng của cô, rất buồn cười. Khóe môi muốn giương lên, lại không chịu giương, khiến cho người ta có cảm giác rất xấu xa!

Nhan Như Y nghi ngờ.

Ánh mắt Hoắc Doãn Văn nằm trên giường bệnh vốn phải vô ực, nhưng giờ đây lại nóng lên, giống như mang theo một lưỡi câu, di chuyển trên người cô, như muốn xé rách quần áo trên người cô, rất... không đứng đắn!

Nhan Như Y bị anh nhìn, ngượng ngùng mở to mắt. Thật là, anh đã nằm trên giường bệnh rồi, ánh mắt còn không đành hoàng. Hơn nữa, hình như cô bị anh lừa rồi, từ đầu anh đã là một tên Sặc Quỷ!

“Như Y, em thật quá đáng, trước kia anh cầu xin em như vậy, em không gạt đầu, bây giờ anh bị bệnh, em lại đồng ý, có phải em cố ý hại anh không? Biết rõ anh bị thương còn tới cò động anh?”

Anh nằm trên giường bệnh, lớn tiếng oán trách, sau đó một hồi nhắm hai mắt lại, chìm vào giấc ngủ...

Nhan Như Y chú ý, hiện tại khóe miệng của anh đang giương lên...

Nhìn thấy anh cười, cô cũng cười!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Cô gạt đầu, giống như những lo lắng nằm ngang trong lòng cô và anh trong nháy mắt đã biến mất!

Trong phòng bệnh, hai người chỉ có vui vẻ, ở cùng một chỗ với người yêu, cho dù không làm gì, chỉ nhìn nhau cũng có thể vui vẻ!

Nhất là khi cô nhìn thấy khóe miệng anh giương lên, tâm tình vui vẻ đến không nói được!

“Anh phải cười nhiều hơn, thật đẹp trai!” Đôi tay cô vuốt ve mặt anh, ngang ngược vuốt, vì bây giờ phòng bệnh đang đóng cửa, anh là của cô!

Hoắc Doãn Văn mặc đồ bệnh nhân để cô vuốt mặt mình, nhưng tay anh đặt trên người cô cũng không ngoan ngoãn, đã đưa xuống phía dưới áo phông của cô, cẩn thận vuốt ve da thịt của cô, thậm chí, anh còn cời áo ngực của cô ra, nhào nặn hai khối tròn trịa mềm mại của cô!

Vậy mà anh còn thấy không đủ, đẩy vạt áo của cô lên cao, chôn mặt vào ngực cô, hôn lên đó!

“Ha ha...” Nhan Như Y cảm thấy ngứa, cười khẽ, có điều cô không dám dùng sức đẩy anh, chỉ có thể cố gắng né tránh. “Đừng, râu ria trên mặt anh làm em đau quá!”

“Thích ứng là được, sau này em còn phải đối mặt với nó rất nhiều!” Hoắc Doãn Văn cố ý dùng những sợi râu lún phún của mình cọ lên ngực cô, khiến cho da thịt tuyết trắng của cô đỏ một mảng lớn!

Nhan Như Y rất thích cảm giác bây giờ, cô có mặt trong cuộc sống của anh. Thì ra, sáng sớm thức dậy, anh cũng giống như những người đàn ông khác, trên cằm có lún phún râu, thì ra mái tóc anh luôn gọn gàng, chải chuốt, cũng có lúc lộn xộn, xốc xếch như vậy!

Thì ra, anh cũng là một tên háo sắc, thì thì, thì ra... tóm lại, cô có rất nhiều phát hiện kỳ lạ!

Anh hôn từng nơi một trên người cô, bàn tay cũng từ từ đi xuống...

Hô hấp của anh càng ngày càng gấp gáp, bắp chân của cô cũng thấy bộ phận phía dưới của anh dao động...

“Không được, anh đừng làm loạn!” Nhan Như Y vội nhảy xuống giường, mạnh mẽ tránh khỏi sự đụng chạm của anh.

“Nhu Y...” Hoắc Doãn Văn cực kỳ khát vọng nhìn cô, trong sự khát cầu của anh lại có một sự nhẫn nhịn quen thuộc... đồ là rất muốn một món đồ, nhưng bộ dạng lại không dám muốn!

Lòng Nhan Như Y như bị ai đó đánh vào, vội vàng an ủi anh. “Bây giờ anh còn chưa thể ăn gì, còn muốn làm loạn sao?”

“Nhưng... Anh cảm thấy anh có năng lực này!” Anh nói rất nghiêm túc.

“Phi...” Cô bị anh chọc cười. “Đây không phải vấn đề anh có thực lực hay không. Em đồng ý với anh, chỉ cần anh ăn được cái gì đó, anh yêu cầu điều gì, em đều sẽ đồng ý anh!”

“Không được đổi ý!” Anh yêu cầu.

“Không đâu!” Cô cho anh câu trả lời khẳng định. Thử hỏi ông trời, cô có năng lực đổi ý sao? Cô đã sớm lún vào vòng xoáy vui vẻ này rồi, thật ra thì cô sợ cô còn khát vọng anh đoạt lấy!

Vì bỏ ý tưởng không nên của anh, cô sửa sang lại quần áo, ngồi trở lại ghế. “Kể cho anh nghe một truyện cười nhé?”

“Được!” Chỉ cần hai người có thể ở cùng nhau, cái gì đều được!

Nhan Như Y nhớ lại những mẫu truyện trong đầu, sau đó lấy ra một truyện cười. “Một nông dân giàu kinh nghiệm đã nhìn thấy Thiên An Môn lâu rồi, nhưng chỉ nhìn qua sách ảnh, sau nhiều năm, cuối cùng ông ấy cũng được nhìn thấy, nhưng ông ấy lại vô cùng thất vọng, nói, đó chỉ là hàng giả! Tại sao lại không có ánh sáng phát ra chứ?”

Hoắc Doãn Văn buồn cười ngồi dậy. “Gạt người, ai lại trên đó có ánh sáng chứ!”

“Không phải gạt người!” Nhan Như Y kiên định phản bác anh, cảm thán. “Trước kia em chưa từng nhìn thấy Thiên An Môn, em từng cho rằng nơi đó có thể phát ra ánh sáng đó!”

“Ha ha, nếu sớm biết em ngây thơ như vậy, đáng lẽ mỗi ngày anh cho em đi xem Thiên An Môn!” Anh nói.

“Hà? Em không muốn biết anh sớm, nếu như biết sớm, em đoán em đã không đậu đại học!” Lúc đó cô không phải đã bị anh đầu độc cho đầu óc choáng váng rồi sao? Bây giờ cô cũng đã không phải là chính mình rồi! Ai, nếu thầy giáo Nhan biết cô có bạn trai sớm như vậy, lại là tình cảm không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không biết có cầm xích giết chết cô không?

Lúc này, Hoắc Doãn Văn mới biết mình suýt chút nữa nói lộ ra. “Kể tiếp chuyện cười đi!”

“Vậy em kể tiếp, sau đó anh kể cho em!” Cô nói điều kiện với anh, cô cảm thấy trên người anh cũng có nhiều tế bào hài hước, cô phải khám phá một chút!

“Được!”

“Được rồi, nghe này. Có một xưởng linh kiện xe máy, trên bảng hiệu của họ viết chữ ‘linh kiện’ nhưng bị rách mất một chữ trở thành chữ ‘bò’, một ông nông dân thấy vậy lắm bầm, nhà xưởng này chuyên phân phối trâu bò thì nên chuẩn bị một chiếc máy kéo chứ!”(*)

(*) Chữ linh kiện trong tiếng trung là ‘件’, mất đi một chữ trở thành chữ ‘牛’ nghĩa là trâu bò, người nông dân đọc được nên mới nói như vậy.

“Ha ha...” Anh bật cười!

Cô thích nhất nhìn anh cười, chống tay lên giường nhìn anh. Mặc dù trên mặt anh vẫn còn hơi mệt mỏi, nhưng không biết cảm giác cô có sai hay không, cô cảm thấy thời gian cau mày của anh ngày càng ít, cũng cảm thấy trẻ ra rất nhiều, cuối cùng cũng giống như một người đàn ông hai mươi tám tuổi! Đến lượt anh, truyện của em đã khiến anh cười nhiều rồi, anh cũng kể cho em nghe đi!”

“Để anh suy nghĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đồ háo sắc.

“Nhanh lên...” Cô thúc giục, cô muốn biết anh kể chuyện cười như thế nào.

“Có một ngày, trên tàu điện ngầm, John nhìn thấy một nữ tu sĩ xinh đẹp, hơn nữa cô còn ngồi ngay bên cạnh mình. John vừa nhìn đã rất thích vị tu sĩ này nhưng anh ta lại tự trách, sao mình lại có thể sinh ra suy nghĩ xấu với một nữ tu sĩ. Nhưng một lúc sau, cuối cùng John cũng không chịu đựng nổi...” Hoắc Doãn Văn nói tới đoạn này thì dừng lại, nhìn cô.

Nhan Như Y nghe rất chăm chú, thúc giục. “Nhanh lên, kể tiếp đi, em muốn nghe!”

“Vây em ngồi bên cạnh anh!” Hoắc Doãn Văn nhìn vào chỗ trống của mình. “Em ngồi đây...”

Biết anh đang ép mình, nhưng cô không thích kiểu nghe được phần đầu mà không nghe được phần sau này, mặc kệ bị anh ép buộc. Cô dời cái mông của mình đến bên cạnh giường bệnh.

“Gần một chút!” Anh lại yêu cầu!

Cô lại dịch lên trước một chút, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh anh. “Đã được chưa?”

Anh đưa tay đặt lên đùi cô, khoảng cách này khiến anh rất hài lòng, sau đó tiếp tục kể. “Qua một lúc, cuối cùng John cũng không chịu được nữa, tay từ từ mò lên đùi của nữ tu sĩ! Nữ tu sĩ cảm thấy vô cùng xấu hổ... mặt đỏ lên...”

Lúc nói tới đây, tay Hoắc Doãn Văn cũng mò lên đùi Nhan Như Y. Nhan Như Y bị anh trêu chọc, mặt cũng đỏ lên, dùng sức nhìn chăm chăm anh.

Tay Hoắc Doãn Văn đặt trên chân cô, tạm thời ngừng chuyển động, ngày mai tiếp tục kể cho cô. “Nữ tu sĩ mặt đỏ bừng nói, tiên sinh, ngài tin vào Thượng Đế không? John nói, tôi tin. Nữ tu sĩ lại nói, bình thường ngài có đọc Thánh kinh không? John trả lời, có đọc. cô lại hỏi tiếp, ngài có biết trang thứ 366 dòng thứ ba, Thánh kinh viết cái gì không? John cảm thấy vô cùng xấu hổ, thu tay lại. John về nhà tìm cuốn thánh kinh của mình, lật trang 366 ra, dòng thứ 3 viết...”

“Viết gì?” Nhan Như Y tò mò hỏi.

Anh nín cười, thành thật nói: “Các tín đồ, các con có thể hướng lên trên thêm một chút nữa.”

“Anh là đồ háo sắc!” Hai mắt Nhan Như Y tròn trĩnh, cô biết người đàn ông này rất háo sắc, lại không nghĩ đến những lúc như thế này anh vẫn như vậy! thật sự làm cho cô giật mình, hai con mắt cũng muốn rớt ra ngoài!

“Cái này mà cũng háo sắc sao?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Anh nói xem Như vậy mà còn không háo sắc?” cô nhìn chăm chăm anh hỏi ngược lại.

“Còn gì ngoài háo sắc nữa không, em còn muốn nghe nữa không?” Tay Hoắc Doãn Văn di chuyển vào trong chân cô, trêu chọc nơi mẫn cảm của cô.

“Đáng ghét, sao anh lại tới, anh còn chưa khỏe?”

Về mặt anh vẫn nghiêm chỉnh, bộ dạng ngay ngắn nói. “Nhưng trước đó bác sĩ có nói để anh được vận động nhiều một chút sẽ rất hữu ích!”

Nhan Như Y nheo mắt lại nhìn người đàn ông trước mặt, cô phát hiện... anh thật sự không phải tên lưu manh bình thường.

Cho dù háo sắc, vẫn có thể phủ lên người chiếc áo choàng của cha xứ, vô cùng nghiêm trang.

“Như Y, em có đồng ý phối hợp với anh không? Bây giờ anh còn chưa được vận động, trong người rất không thoải mái...” Hai tay anh di chuyển trên

cơ thể cô, tầm mắt nóng rực cũng không ngừng di chuyển trên đó!

Nhan Như Y bị anh nhìn chăm chú, cả người như đang bốc hỏa, rung động, cô vốn rất thích anh, đã vô số lần mơ thấy được dây dưa với anh, hiện tại anh lại đang ở gần trong gang tấc, đang dung ánh mắt nóng rực di chuyển trên cơ thể cô, sao cô có thể kháng cự nổi đây?

“Tin anh đi... vận động nhiều một chút cũng có chỗ tốt!” Anh hôn lên mặt cô...

Tác phẩm mới của Cơ thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người

cô nâng gò má lên tiếp nhận nụ hôn của anh, cảm nhận sự yếu mềm của anh với mình. Khi anh không ngừng vỗ về đảm bảo, cô do dự. “Anh nói thật sao? thật sự có lợi với thân thể?”

“Em phải tin anh...” Về mặt anh chắc chắn, giống như lúc anh đang nói chuyện làm ăn, luôn chắc chắn với những gì mình làm

Mà công ty của anh lại rất lớn mạnh!

một chút ‘do dự’, còn sót lại của cô bị sự chắc chắn của anh đánh ngã, thật ra thì lời của anh cũng rất có đạo lý!

Hơi thở hỗn hển của Hoắc Doãn Văn đánh úp bên tai cô, từ từ hôn xuống!

Anh tiếp tục nâng thân lên, đôi tay không ngừng sờ loạn dưới chiếc áo phông của cô, vuốt ve theo từng nụ hôn, anh từ từ đẩy cô ngã xuống!

cô cảm thấy toàn bộ phần lưng của mình ngã xuống giường lại thấy anh lập tức đè lên...

đang lúc này, ở khóa phòng bệnh viện vang lên tiếng ‘cạch cạch’, ổ khóa có người di chuyển, ngay sau đó, cửa phòng bệnh được ra!

Nhan Như Y sợ hãi đẩy anh ra, đang lúc cô hốt hoảng muốn đi giày vào, Hoắc Doãn Văn đã vào phòng bệnh!

cô chột dạ như kẻ trộm bị bắt gặp, mặt lập tức đỏ bừng. “Hoắc tiểu thư, chào buổi sáng!”

“Ừ, trợ lý Nhan thật có lòng, sớm như vậy đã đến bệnh viện!” Hoắc Doãn Văn gật đầu chào hỏi!

“Buổi sớm đến một chút, nhưng đến giờ tổng giám đốc vẫn không ăn! Tổng giám đốc, vậy tôi để hết anh cần dùng ở đây. Hôm nay tôi có hẹn với bạn, nếu như có chuyện cần đến, anh nói trợ lý Triệu gọi điện cho tôi!” Nhan Như Y nói theo quy củ, bây giờ cô là trợ lý của anh!

Hoắc Doãn Văn khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh, gật đầu, không nói thêm điều gì!

Nhan Như Y lễ phép hỏi ‘hẹn gặp lại’ với hai người, sau đó đóng cửa bệnh viện lại. đi trên hành lang bệnh viện, cô lập tức cảm thấy trống trải. Để được vui vẻ sẽ luôn phải như vậy sao? Luôn dễ dàng có người cắt đứt!

Nhưng cô đã lựa chọn, không thể lại oán giận được rồi!

Cửa thang máy mở ra, cô đi vào, tâm tình cô cũng giống như chiếc thang máy này, không ngừng đi xuống...

...

Trong bệnh viện.

Hoắc Doãn Văn chạy lại giường bệnh, nhìn em trai khác mẹ của mình. “Giờ quần áo lên, chị xem vết thương của em!”

“không có chuyện gì, đừng nhìn!”

Hoắc Doãn Văn vẫn rất trọng người chị khác mẹ này, bởi cô là người duy nhất xem anh là người nhà họ Hoắc. Cho nên dù không muốn, anh vẫn vén áo lên.

Cho dù không nhìn cũng biết trên băng gạc nhất định rỉ ra máu, hơn nữa máu còn mới!

“Em có biết em vừa phẫu thuật không? Vết cắt vừa khép lại một chút đã bị hở ra, rốt cuộc em có muốn khỏe lên không?” Giọng nói của Hoắc Doãn Văn trầm ngập chất vấn, giống như lãnh đạo đang phê bình nhân viên của mình!

Có điều, cô vẫn lấy băng gạc trong phòng chăm sóc tới, băng lại vết thương cho anh!

“Bây giờ em đừng làm loạn, nếu không sẽ bị thoát khí đó!” cô nói.

“Vâng!” Anh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Yêu thương sâu nặng

Nhan Như Y theo chân mọi người vào phòng bệnh thăm Hoắc Doãn Văn. Cô nhận thấy anh có chút kích thích. Vào lúc hàn huyên vui vẻ với cấp dưới, thỉnh thoảng anh lại đảo mắt kín đáo ngắm cô. Đôi mắt đen như nước hồ sâu của anh lóe lên, khóe miệng hơi nhếch lên như cười như không. Sau cùng mọi người đứng lên chào tạm biệt!

"Cảm ơn mọi người đến thăm tôi. Chỉ có chút xú chuyện nhỏ đã khiến mọi người lo lắng! Tôi đã khỏe lại rồi, thứ hai có thể xuất viện!" Anh nói với họ.

Tiếp tất cả mọi người nói lời chúc anh sớm bình phục, mỗi người một câu, rất nhanh đến lượt Nhan Như Y, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người cô. Ngay cả Hoắc Doãn Văn cũng nheo mắt chờ lời cầu chúc của cô, trong ánh mắt còn mang theo vui vẻ nụ cười.

Loại nụ cười này, ý tứ của anh, chỉ cô mới có thể hiểu, điều này làm cho cô cảm thấy khoảng cách giữa anh và mình ngày càng rút ngắn lại!

Cô nhìn người chung quanh một thoáng, rồi quay lại lấy thân phận là một nhân viên, nói với Hoắc Doãn Văn: "Hoắc tổng, mặc dù lần này ngã bệnh của anh khiến mọi người rất khổ sở, nhưng cũng vừa đúng dịp giúp anh có cơ hội nghỉ ngơi cho thật tốt!"

Trợ lý Triệu lập tức tán đồng gật đầu. "Đúng vậy, đúng vậy, Hoắc tổng mỗi ngày làm việc thật sự quá cực khổ, nên nghỉ ngơi thật tốt!"

Mọi người đi theo cũng ríu rít gật đầu phụ họa.

Hoắc Doãn Văn nửa nằm nửa dựa người vào đầu giường, nói: "Công ty liên phải cảm ơn mọi người rồi, thời gian này khiến cho mọi người phải tốn thêm chút công sức." Nói đoạn, anh đưa mắt khóa chặt hình bóng người yêu, tựa như trên đầu, tựa như nói thật. "Nhất là trợ lý Nhan, mấy ngày nay làm phiền cô, mọi công việc trong công ty đều phải nhờ cô thường xuyên vào viện giúp ta chỉnh đốn!"

Vào thời điểm mọi người nghỉ ngơi nhìn chăm Nhan Như Y, Hoắc Doãn Văn tinh quái nói tiếp. "Dĩ nhiên còn có anh Triệu, cảm ơn anh đã quá vất vả với tôi!"

Lúc này, mọi người mới dời ánh mắt nghỉ hoặc khỏi người Nhan Như Y. Mọi người sau đó có vẻ thỏa mãn rồi đi, trừ trợ lý Triệu. Đến cổng bệnh viện, người người phân tán, tự đi về nhà. Nhan Như Y cũng không lập tức trở về phòng bệnh. Cô đi vào siêu thị gần đó, dạo quanh khu vực chuyên bán đồ lặt vặt dành cho nam giới. Không ngoài ý muốn, chuông điện thoại của cô lập tức vang lên!

Cô vừa áp di động vào tai, lập tức nghe thấy lời anh oán trách. "Làm sao em vẫn chưa quay lại với anh!"

"À. . . Em đi dạo siêu thị một chút!" Cô khúc khích cười

"Không phải chứ? Em muốn mua cái gì?"

"Tùy tiện xem một chút, cũng không có cái gì muốn mua!"

"Nếu như không muốn mua gì, lập tức quay lại đây với anh!" Giọng điệu của anh chợt trở nên rất cường ngạnh. "Nếu không ——"

"Nếu không anh muốn làm gì?" Nhan Như Y khiêu khích. Hừ, cô không phải là con người dễ điều khiển, anh gầm gừ với cô, chẳng lẽ cô không biết hung hăng đáp trả. Một chút cũng sẽ không khuất phục.

"Không có!" Khí thế của anh chợt nhu hòa đi, sau đó rất nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ em thích đi dạo phố, cũng không nguyện ý trở lại bệnh viện chăm sóc anh sao?"

Lại là thanh âm hơi khàn khàn, trầm thấp, khiến cô vừa muốn bật cười, vừa khổ sở. Cách nói của anh căn bản làm cô không có biện pháp từ chối yêu cầu của anh. "Chờ một chút, em mua ít đồ liền về với anh, em đang ở trong siêu thị gần bệnh viện thôi mà!"

"Thì ra em có ý làm anh gấp gáp, hay đấy!" Hoắc Doãn Văn oán trách qua điện thoại một câu, trong giọng nói có chút ý tứ 'em chờ xem'.

"Ha ha." Như Y vui vẻ

"Em đang ở siêu thị, mua giúp anh mấy cái quần lót !" Anh chợt yêu cầu.

". Cái gì?" Cô vừa nghe thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết. "Cái này. Em mua bằng cách nào?"

"Dùng tiền mua!" Anh nói như một chuyện vô cùng đương nhiên.

Nhan Như Ý vô cùng khốn quẫn, cô chưa từng mua cho người đàn ông những món đồ như: "Em không phải ý này, ý của em là. Em cảm thấy ngượng ngùng!"

Nói xong, cô trợn mắt kích động. Gặp quý, thế nào anh lại đưa ra yêu cầu nhiều hoặc như vậy?

Hoắc Doãn Văn dĩ nhiên biết cô đang xấu hổ, nhưng anh chính là muốn cô tự tay mua cho anh những loại vật dụng riêng tư bí mật này, hình như chỉ có phương thức này mới có thể chứng minh giữa bọn họ tồn tại quan hệ thân mật. "Nhưng, hôm qua anh bị cấp cứu quá gấp, quá nóng nảy, anh cũng cần thay quần áo. . . bằng không, anh không thoải mái."

Anh nói đến vậy làm sao cô có thể cự tuyệt? "Em hiểu rồi, anh chờ em chút xíu. Em mua xong ngay đây!" Nói xong, cô cúp điện thoại.

Sau đó, cô chọn một bộ dao cạo râu có thương hiệu, bỏ vào giỏ mua hàng, chuyển hướng đi tới khu bán quần áo nam giới!

Một cô gái độc thân mua quần lót cho một người đàn ông thật sự là. . . có chút lúng túng, nhất là gặp phải một nhân viên tiếp thị siêu thị vô cùng nhiệt tâm, vậy càng làm cô lúng túng tới cực điểm.

Vốn cô đang bị hoa mắt chóng mặt trước một quầy hàng quần lót màu xanh dương đậm, rồi màu xám tro, hoặc quần có đường vân, hoặc quần tam giác hoặc góc bẹt... Cuối cùng, một nữ nhân viên tiếp thị nhiệt tình đi tới. "Quý khách muốn mua quần lót cho ai?"

Cho ai?

Nhan Như Ý trong vô thức không thể để cho người khác biết cô đang chọn mua cho bạn trai, bởi vì bạn trai này là do cô trộm được, không thể công khai. Ý nghĩ vừa chuyển, cô lập tức nói: "Là mua cho cha tôi!"

"Vậy, cha cô đại khái bốn mươi năm mươi tuổi chứ?"

Nhan Như Ý lúng túng gật đầu. "Đúng!"

"Vậy cô chọn cái loại này đi, vừa vặn thích hợp cái đàn ông lớn tuổi, hơn nữa chất liệu đặc biệt tốt, dễ co giãn, hôm nay còn giảm giá đặc biệt!" Nhân viên tiếp thị đưa cho Như Ý một hộp quần lót dành cho người lớn tuổi.

Sắc mặt Nhan Như Ý càng chuyển hồng, khi vừa thoáng nhìn thấy một người bạn học cùng đại học cũng đang mua sắm ở quầy bên cạnh. "Tốt lắm, tốt lắm, lấy loại này đi!" Nói xong, cô cũng không suy tính nữa, tùy tiện cầm lấy một hộp quần lót, nhét vào trong giỏ đựng hàng!

Sau đó vội vàng vàng tính tiền, ra khỏi siêu thị!

Cô một mặt oán trách Hoắc Doãn Văn, nhất định chuyến này bắt anh phải cảm ơn mình thật tốt, cô đã vận dụng hết mọi thần trí mới duy trì được về mặt bình thần khi mua đồ dùng cá nhân cho anh, mặt khác, cô lại len lén ngọt ngào !

Đợi đến lúc cô quay về bệnh viện, hào hứng bừng bừng chạy tới phòng bệnh của anh, chợt nghe tiếng lao xao đủ loại người trong phòng bệnh. Bên trong là ông chủ Chu của công ty xây dựng Trường Sơn, còn có Cục trưởng Ngụy, và vài lãnh đạo của ngành xây dựng!

Cô đang muốn giơ tay đẩy cửa vào, vội vàng rút lại, chạy vọt ra hành lang ở cửa thoát hiểm ——

Mấy người này bình thường thích lấy quan hệ giữa hai người họ ra bàn tán, khi đó trong lòng không thẹn, cho dù là bị hiểu lầm cũng cảm thấy thẳng thắn vô tư, tất cả không sao. Nhưng bây giờ không được, tâm tình đã thay đổi!

Cô không thể để cho anh gặp thêm phiền toái, ngộ nhờ ảnh hưởng đến hôn sự giữa anh và Sở tiểu thư, sẽ không tốt!

Để túi siêu thị xuống đất, cô tựa vào bức tường bệnh viện, nhìn ra khung cửa sổ đối diện, tận hưởng những làn gió mát buổi chiều!

Làm khô đi những sợi tóc của cô đang ướt mồ hôi vì nóng, thổi mát khuôn mặt cô vì nhớ anh nóng ran lên, cũng dần thổi bay đi những nỗi căm rờ sung sướng vì có anh trong tim cô.

Chỉ là, lòng cô đắm chìm xuống, còn lại cô không hề hối hận!

Chỉ là, đoạn cảm tình này, nếu so với tình cảm của người khác, sao quá khó khăn; con đường cô đi một chút không dễ dàng chút nào!

Rất nhanh, trong hành lang lại truyền đến nhiều giọng nói, nhiều tiếng bàn luận. Cô biết đoàn người thăm bệnh của cục trưởng Ngụy đang chuẩn bị rời đi. Cô tiếp tục chờ đợi, cho đến khi mọi giọng nói biến mất, hành lang bệnh viện lại im ắng ——

Ngay sau đó, điện thoại di động của cô lại vang lên!

Cô vội vàng bắt máy.

"Em mau ra đây đi, bọn họ đều đi cả rồi !" Hoắc Doãn Văn trực tiếp!

Đứng bên ngoài lối thoát hiểm, Nhan Như Ý nhìn đông nhìn tây, muốn biết vì sao anh biết cô đang ở bệnh viện. "Anh. Đang ở đâu vậy?"

"Còn chưa nhìn thấy anh sao?" Hoắc Doãn Văn hỏi, đồng thời đẩy cửa lối đi ra.

Nhan Như Y vừa nghe thấy âm thanh của anh, một như vang vọng trong điện thoại, một hiện hữu sau lưng mình. Cô quay người lại, thấy anh đứng đó trong bộ quần áo bệnh nhân, nắm chặt điện thoại, nhìn cô!

Anh đứng ngay cửa ra vào, nhìn cô cười.

"Làm sao anh lại xuống giường chạy ra ngoài?" Nàng vội vàng chạy đến trước mặt anh, đưa tay đỡ anh. "Làm sao anh biết em ở chỗ này?" Cô kỳ quái dò hỏi anh.

"Lúc này, anh đứng bên cửa sổ, nhìn thấy em bước vào cổng bệnh viện, anh cũng nghe thấy bước chân của em. Nên anh đoán, em nhất định tránh mặt ở chỗ này!" Anh nói một cách đơn giản. Thật ra, từ khi cúp điện thoại, anh bắt đầu đứng bên cửa sổ, chờ cô trở lại. Nào ngờ chờ người chưa thấy, phải đón đám người thăm bệnh của Cục trưởng Ngụy và ông chủ Chu. Đến khi anh nghe thấy bước chân thân quen của cô đến trước cửa phòng bệnh, rồi dần biến mất, tìm anh nhiều áy náy, nóng nảy muốn tiễn khách!

Anh vội vàng nói vài lời đuổi khách, sau đó liền chạy tới đây tìm cô!

Hoắc Doãn Văn ôm nàng cô trong lòng, gắt gao vây chặt cô, nói lời xin lỗi. "Xin lỗi, uất ức cho em rồi!"

"Không sao, em đã biết trước rồi, nếu em lựa chọn cùng anh ở chung một chỗ, những chuyện như thế này em phải gánh vác rồi!" Cô ghé vào lỗ tai anh không oán không hối nói nhỏ.

"Tin tưởng anh, cho anh thời gian, anh nhất định."

"Đừng đề cập đến những chuyện không vui này. Chúng ta cũng không cần đứng mãi ở chỗ này, sẽ bị người khác nhìn thấy!" Cô tiếp tục nhỏ giọng nói!

Hoắc Doãn Văn như không nghe thấy lời cô, ngược lại dùng sức ôm chặt cô, bá đạo tìm môi cô, hôn cuồng vội, mãnh liệt!

Cô vội dùng tay đẩy anh ra, định đưa anh trở lại phòng, nhưng anh đã ép chặt tay cô vào ngực ——

Triền miên trong nụ hôn dài, anh cảm kích cô, trân trọng sâu đậm cô dành cho anh, nâng niu mãnh nguyện ý của cô đối với tình anh.

Hai người họ gần bó như môi kè răng, anh dùng lưỡi, sục sạo nuốt sâu hơi thở thơm tho trong miệng cô, chạm vào linh hồn cô, tưới mát lại những khắc khoải của cô, xóa tan đi phiền muộn trong tim cô.

Con gió hè bên ngoài không thể quấy nhiễu cảnh yêu đương của anh và cô. Dường như lá cây liễu cũng xanh hơn, xào xạc hơn vì chân tình nóng bỏng ấy!

Ngoài cửa sổ, từng chùm hoa liễu của tung nở, tươi đẹp!

.

Nụ hôn của anh càng ngày càng câu mất hồn cô, đôi tay không ngừng trêu đùa những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô. Sắc mặt của cô ngày càng nhiễm đỏ, hô hấp run rẩy, hụt trước thiếu sau. Như Y vội vàng đẩy anh ra, nhỏ giọng kêu lên. "Không được ——"

Anh thở hổn hển nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, thấm đẫm dục tình, sau đó anh cười như không cười, khóe miệng càng lúc càng treo cao, mang theo nụ cười xấu xa, dính sát vào cô, từng hơi thở nóng hổi mon tron đôi tai cô, nói nhỏ. "Anh cũng bị em hút hết lực rồi, nhưng anh vẫn càng ngày càng ham muốn em. Anh khỏe rồi, đủ sức yêu em!"

Gò má của Nhan Như Y đột nhiên nóng bừng bừng rạo rực, cô có chút ngượng ngùng nhìn anh. "Có thật không?"

Người này thật là... sợ rằng trong đầu anh chỉ toàn những ý tưởng này?

"Không tin, em có thể hỏi trợ lý Triệu, anh không lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn với em!" Ra về nghiêm chỉnh, anh nói với cô.

Giương mặt của cô đỏ bừng hơn nữa, sau đó nhúu lỗ mũi lại. "Em mới không thêm tin câu nói đầy của anh, nhất định anh lại gạt em ——"

Nói xong, cô bước ra khỏi lối thoát hiểm, quay về phòng bệnh ——

"A ——" Nhan Như Y vừa bước vào cửa, liền bị Hoắc Doãn Văn ôm chầm từ phía sau, đẩy vội cô vào phòng. Anh khép cửa lại, thuận tiện bấm chốt khóa cửa lại!

Động tác này không cần nói cũng biết, cô biết anh muốn làm gì!

Nhưng, cô chỉ lo lắng thân thể của anh, sợ làm như vậy quá mạo hiểm!

"Em đã đồng ý với anh rồi đấy, giờ muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi!" Anh nói, đồng thời đôi môi mỏng của anh dán sát lên tai cô, nhẹ nhàng cắn muốt làn da trắng muốt sau vành tai cô.

Làn da của cô nhanh chóng ửng hồng. Cô ngửa mặt nhìn anh. "Người nào đổi ý hả? Chỉ là, em hy vọng anh sẽ mau bình phục lại, nhanh chóng xuất viện. Chờ đến lúc đó... Em chẳng phải quan tâm đến sức khỏe của anh sao?" Cô thầm nghĩ, cô hy vọng thể lực của anh khá hơn một chút, để cô được yêu kéo dài thêm một chút chẳng, để cô hưởng thụ lại những giây phút ngọt ngào? Lần đầu tiên, anh cùng cô dây dưa đến dăm ba lần, nhưng lần trước cô giống như yêu đơn phương, tự thâm tâm thừa nhận anh. Anh lại hung hăng làm đau cô, một chút kỷ ức đẹp cô cũng không có. Nhưng lần này, cô tình anh nguyện, thỏa những khát khao của đôi tình nhân, dĩ nhiên anh sẽ không như mãnh long bạo hổ chiếm đoạt cô. Vậy có thể coi đây là lần đầu tiên của cô? Có tính hay không? Nên coi là chứ?

Cô đối với anh, vẫn mong đợi chút ôn nhu trong mãnh liệt! Vẫn khát cầu một khung cảnh lãng mạn, vây ngập cô trong hương vị của anh, thanh lãnh nhưng nồng ấm!

Tay của anh vẫn còn làm loạn trên người cô.

"Không được!" Cô vô cùng nghiêm nghị cự tuyệt!

Anh nhướn mày, than thở. "Vậy coi như anh tiêu rồi !" Anh làm ra vẻ thất vọng, khoa trương thờ ra một hơi dài.

Cô nín cười, bộ dáng này của anh cũng thật thú vị!

"Quần lót mua cho anh đây sao?" Anh lại hỏi cô, đồng thời lục tung túi hàng siêu thị.

"Em mua rồi, đây này!" Cô đưa cho hộp quần lót. Phía ngoài là hình một người đàn ông châu Âu, nhưng bên trong quần lót thật không giống như vậy, gọi cảm hơn.

"Vậy em giúp anh tắm đi? Trên người dính dính mồ hôi, không thoải mái!" Lỗ mũi anh nhú lại, cúi đầu ngửi mùi sát trùng khó chịu trên người.

Thời tiết trung tuần tháng sáu thật khó chịu, vừa vận động một chút, toàn thân đã ra mồ hôi như tắm. Cô hiểu được cảm nhận của anh.

"Có thể tắm sao?"

"Chỉ cần vết mổ không dính nước, là được rồi!"

"Thật!"

"Là y tá nói!"

"Vậy. Được rồi!" Cô gạt đầu một cái. "Ừ, anh muốn tắm ở đâu?" Nghĩ đến vết thương của anh không thể thấm nước, cô nghĩ có thể dùng khăn lông lau, cho nên hỏi. "Phòng tắm, hay là trên giường?"

Hoắc Doãn Văn nhú mày, cố nín cười, tràn đầy tà khí. "Nếu như em không đề ý, ở trên giường, anh cũng không ngại!"

Nhan Như Y thật muốn cắt đứt lưỡi mình, cô thật không nên trung cầu ý kiến của anh.

"Đi thôi, em đỡ anh vào phòng tắm." Cô dìu anh đi vào phòng tắm, đồng thời không quên kiểm tra lại khóa cửa phòng bệnh. Nếu như lúc này có người đi vào, cả đời cô thật sự sẽ bị phá hủy!

Phòng bệnh sang trọng, phòng tắm cũng sa hoa không kém. Hiện tại, không ít bệnh nhân phải ngủ ngoài hành lang bệnh viện, vậy mà phòng tắm này đủ kê thêm hai giường vẫn còn thừa thãi chỗ!

Cô vốn định giúp anh cởi quần áo, nhưng ánh mắt vừa tiếp xúc nút áo trên người anh, cô liền ngắt ngứ, có chút ngượng ngùng. "Anh tự cởi quần áo đi thôi."

"Em không cởi giúp anh sao?"

"Anh không tự cởi được sao?" Cô hỏi ngược lại anh.

"Cũng không phải không thể!" Câu trả lời của anh vô cùng ngắn gọn, suy nghĩ càng thêm nhanh nhẹn, căn bản là dùng lời của cô chặn miệng cô. "Nhưng, bởi vì, trên người anh hiện có vết mổ, sợ cử động mạnh sẽ bị nứt ra. Chẳng phải em cũng vì lo lắng vết thương của anh, mà cự tuyệt yêu cầu của anh đó sao!"

Nhan Như Y thật muốn hét to để trút giận, đưa tay từ từ cởi nút áo anh ra, cả quá trình cô không dám nhìn tới anh, phòng tắm không cửa sổ càng nóng bức hơn, khiến cả người Như Y mồ hôi đầm đìa.

Rất cuộc cô cũng cởi xong quần áo cho anh, trên người anh hiện chỉ còn lại chiếc quần lót màu xám. Cô cũng không dám nhìn kỹ kiểu dáng quần lót anh đang mặc, nhưng ánh mắt cô không tự chủ quét qua, nơi nào đó đã ngao ngễ gồ ghề. Thân thể anh như một lò than nóng, hình ảnh triền miên lần trước

lại như thủy triều đập vỡ lý trí cô —— anh ôm cô vào lòng, thân thể ép sát nhau không một khe hở, da dán chặt vào da, không ngừng mè nheo ——

Hơn nữa vóc người của anh vượt xa người bình thường, làn da màu đồng, bền chắc, gợi cảm. Vòng tay ôm ấm áp, tuyệt đối đem lại cảm giác an toàn khi nép vào lòng anh. Ngực của anh không quá trơn láng, nhưng cũng không phải rậm rạp đầy lông. Một lớp lông mỏng, sạch sẽ phù nhẹ, nhưng lại kêu gọi ánh mắt cô một cách hiệu quả.

Phía trên đầu vai của anh có xăm một hoa văn khá trừu tượng, màu xanh dương! Người thật hấp dẫn, làm anh không chỉ giống thiếu gia nhà giàu nho nhã, anh mang hơi hướm tự do phóng khoáng. Đêm đó, khi nhìn thấy hình xăm trên người anh, cô đã thật kích động, muốn cắn anh thật đau!

"Em đang nhớ gì?" Anh hỏi khi ngắm vẻ mặt có mấy phần đờ đẫn của cô.

Mà anh rõ ràng cũng biết cô đang suy nghĩ gì. Bằng vào sự thông minh của mình, làm sao anh không đoán ra cô đang nhớ đến điều gì?

"Nghĩ tới anh lúc nào sẽ được tốt lên, được xuất viện." Cô hít sâu một hơi, cố gắng trả lời anh ra tiếng ra miếng.

"Hả? Em sao gấp gáp nha?"

Nhan Như Y thiếu chút nữa ghen hòng, gương mặt lập tức bốc hỏa. Anh. . . Anh thật sự là Hoắc Doãn Văn mà cô biết sao? Anh như thế nào lại biết cách nói năng ngọt xớt, lưu manh như vậy?

Vì muốn không khí mập mờ sớm một chút tan đi, cô nhin, làm bộ như không nghe rõ!

Tầm mắt của anh rơi lên bộ ngực non vuron cao của cô, đồng thời, đôi tay không yên phận đưa lên vuốt ve cô.

"Đừng. . . . Náo loạn!" Vốn không khí trong phòng tắm nóng hổi, cô lại đối mặt với kẻ đang trắng trợn trêu hoa ghẹo nguyệt, cô đã sớm bị dụng vọng đầy dọa đến tán loạn rồi, nơi nào còn đủ sức kháng cự lại những cử chỉ trêu đùa của anh!

"Người ta nói, con gái Tứ Xuyên, khi trở mã đầy đặn hơn hẳn, xem ra là thật!" Anh còn nói.

"Em không rõ lắm!"

"Như Y, em giúp anh tắm." Anh chợt yêu cầu nói, ngón tay anh di chuyển lên xuống trên người cô, ra ám hiệu."Chớ lãng phí tài nguyên!"

Nhan Như Y nhìn chung quanh, thật muốn tìm cửa sổ, nhảy ra ngoài, cô cảm thấy hít thở càng lúc càng không thông."Thật xin lỗi, em không biết cách tắm."

"Anh có thể dạy em."

Nhan Như Y then quá thành giận."Hoắc Doãn Văn, anh đến cùng muốn làm cái gì?"

"Em biết mà, tắm!" Anh kéo dài giọng

Cô trịnh trọng cảnh cáo anh: "Anh đừng đùa bỡn nữa, ngộ nhờ em cầm giữ không được, tự gánh lấy hậu quả!"

Anh cười khúc khích, nâng cằm cô lên."Mặc dù anh không thích bị động, nhưng một hai lần, anh cũng có thể chịu được."

"Có thể chịu được?" Cô nghi vấn nhìn anh, ánh mắt cũng từ từ trở nên tà ác.

Cô thật đẹp mắt, anh làm sao mà chịu được.

Cô mở vòi nước, đưa tay thử nước ấm, bọt nước văng khắp nơi, đọng trên người cô, hơi lành lạnh.

Cho đến lúc, nước chuyển sang âm ấm, cô đưa tay hứng chút nước, từ từ vẩy lên vai anh, vừa tránh né miệng anh đang chờ bắt lấy cô.

Nước nóng chảy qua thâm lông trước ngực anh; nước theo ngón tay cô, chảy xuống vuốt ve lên đôi núm đỏ trước ngực anh, rầm rút dựng cứng lên.

Anh chợt há miệng, hớp khí một cách mãnh liệt, cánh tay đã muốn căng cứng, muốn mon trón cắn nuốt cô, khát tình

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Khi cuộc vui kết thúc.

Mặc dù biết thân hình Hoắc Doãn Văn không phải tốt bình thường, trước đó cô cũng đã xem qua. Nhưng nhìn kỹ như vậy, cẩn thận chạm vào, đầu cô vẫn có chút choáng váng, không kịp phản ứng.

Cô cố gắng ổn định hô hấp, không ngừng đổ nước lên người anh, nước theo tay liên tiếp đi xuống, đi qua từng chiếc xương sườn phập phồng theo hô hấp...

Nhìn kỹ, cẩn thận sờ, Nhan Như Y cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao Hoắc Doãn Văn lại muốn cô cởi quần áo cho anh.

Bởi vì thân thể của anh còn khiến tim cô đập nhanh hơn mặt anh.

Khung xương gầy, làn da đều màu, bắp thịt căng nhưng lại không cứng, không nơi nào không thể hiện khí chất của đàn ông...

Chân anh dài, thẳng tắp, giống như một pho tượng đang đứng trước cô, giống như một tác phẩm nghệ thuật hianf nĩ.

Ngoài ra, Da tay anh cũng rất tốt, dưới ánh sáng ngọn đèn, làn da anh ánh lên màu mật ong, làm cho người ta muốn cắn một cái.

Hơi nước bốc lên, nước vô cùng nóng, có mấy lần cô vẩy ít nước nóng lên người anh, đều có một một ít cảm giác mê muội, tay không ngừng run rẩy.

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô qua làn hơi nước.

Nước nóng, cô lấy chút sữa tắm, xoa lên tay. Sữa tắm trơn mềm hòa giữa tay cô và cơ thể anh, mùi hương mê ly phiêu tán khắp phòng.

Anh nhắm mắt lại, cau mày, thân thể tựa vào bức tường gạch men sứ lạnh lẽo, sắc mặt đỏ bừng!

Nhìn người đàn ông như vậy là một loại thưởng thức, vuốt ve cũng là một loại hưởng thụ, Nhan Như Y bắt giác làm chậm lại, tay trên người anh trở thành một loại hấp dẫn!

“Em đang quyến rũ anh” Anh lên án.

“không có!” cô phủ nhận, đúng là cô muốn quyến rũ anh. Nhưng không phải bây giờ.

“Có!” Anh kiên định lên án, một tay đoạt lấy vôi hoa sen trong tay cô, xoay về phía cô.

Trong nháy mắt, thân thể cô ướt nhẹp, quần áo trên người trở nên trong suốt, không thể che đi dáng người hấp dẫn của cô.

Tầm mắt anh rơi lên người cô càng trở nên nóng rực!

Hô hấp của cô hơi run rẩy, lo lắng nhìn anh, ánh mắt đảo quanh giữa gì mad anh tuấn và lớp longo bang dưới bụng anh. Suy nghĩ của cô trở nên rối loạn và khổ sở, ò má của anh mê hoặc cô nhưng lớp bang dày lại khiến cô lo lắng, thấp thoáng cực độ.

Rốt cuộc cô nên tiếp nhận... hay không nên đây?

Hoắc Doãn Văn hành động, không để ý đến sự cự tuyệt của cô, cũng không để ý đến vết thương của mình, dung sức mạnh của mình bắt cô lại...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Sau sự rung động của đợt cao trào, cuối cùng Hoắc Doãn Văn cũng không buông chân trái của Nhan Như Y ra, dè lên người cô thở gấp. Môi mòng qua lại giữa cô và mặt cô, để lại những ấn ký thuộc về mình trên người cô!

Nhan Như Y mệt mỏi, chuyển hết sức nặng của cơ thể mình lên người anh, đầu đặt trên vai anh, hưởng thụ anh vuốt ve cơ thể mình.

Cho đến khi sức lực của cô trở lại, rung động trong cơ thể cô từ từ rời đi, cô mở ngang đầu lên cười ngang ngược hôn lên môi anh. Anh muốn hôn sâu hơn, cô lại trốn đi, cô cúi thấp người, kiểm tra bụng anh. “Em xem có đụng phải vết thương không?”

“không có, rất tốt!” Hoắc Doãn Văn nghiêng người tránh né.

Nhan Như y cảm thấy trên lớp băng của anh có màu đỏ, lập tức đau long. “Anh để em xem một chút..”

“Anh thataj sự không sao...” Anh nhấn mạnh.

“Cho em nhìn một chút..”

Vào lúc hai người đang cố gắng, điện thoại của Hoắc Doãn Văn vang lên...

“Điện thoại!” Anh chỉ ra bên ngoài, vì tránh được kiểm tra mà dương dương tự đắc.

“vậy em đi xem một chút!” Nhan Như Y nhăn mũi nhìn anh, kéo một lớp khăn long, che thân thể đi lại về phía giường bệnh, cầm lên chiếc điện thoại đang vang lên.

Vừa mới ở cùng với người đàn ông mình thích nên cô quên mất đây là điện thoại riêng của Hoắc Doãn Văn, cũng quên mất chỉ những người thân nhất mới gọi vào điện thoại này của anh!

Khi cô nhìn thấy tên người gọi, tất cả vui vẻ, thỏa mãn trên mặt trong nháy mắt bị đánh mất không còn một mảnh, chỉ còn nụ cười gương gao, lúng túng.

Hoắc Doãn Văn đang trong niềm vui cực độ cũng oanh ứng chậm nửa nhịp, khi nghĩ tới ai có thể gọi điện cho mình, muốn anh cướp điện thoại qua, đã hoàn toàn quên mất rồi.

Nhan Như Y làm như không có chuyện xảy ra, đưa điện thoại cho anh. “Sở tiểu thư gọi cho anh, mau nhận đi!”

Nụ cười trên mặt Hoắc Doãn Văn cũng không còn, nhận lấy điện thoại mặt cũng lập tức khôi phục như đang nói chuyện công. Sau đó, anh chạy vào phòng bệnh, áp lên lưng anh, tiếp điện thoại. ...

Nhan Như Y không hiểu bọn họ đang nói gì, không biết có phải anh cố ý hay không, mà lại nói tiếng Đức, loại ngôn ngữ lợi hại này.

Bản thân cô nói được tiếng anh, ngoài ra còn có tiếng pháp cũng chơi cùng mấy người bạn Nhật Bản, có thể nói vài câu giao tiếp Nhật cơ bản. có điều cô không thể hiểu tiếng Đức. Anh cố ý?

Cố ý để cô không hiểu, cũng là một phần yên lặng chăm sóc cô của anh.

rõ ràng trong lòng có chút mất mát, nhưng một hành động này của anh, khiến một dòng nước ngọt ngào chạy qua tim cô.

Hồ sơ và ngọt ngào, cũng sôi trào trong lòng cô, tạo thành một sự chua xót không nói được thành lời, lên men trong cơ thể cô, xông lên đôi mắt xinh đẹp.

cô quát lớn mình không thể khóc, có muốn cũng phải nuốt vào bụng.

Bởi vì lạo tình cảm và chịu đựng này do cô lựa chọn, cho nên dù muôn khóc, cô cũng chỉ có thể khóc một mình.

Vừa bắt đầu, cô đã kóc li non trước mặt anh thì sau này hay người ở chung thế nào đây?

cô cứng rắn, xua tan dòng nước mắt nóng hổi trong hốc mắt đi. ...

Sau đó rón rén trở lại phòng tắm mà không pháp ra âm thanh nào

Cô vốn muốn để cơ thể cô dính đầy nước, nhưng vừa mới mở vòi hoa sen, nước lại không chảy ra. Nên cô chỉ có thể ngơ ngác, nhìn vào trong gương, cô lập tức nhìn thấy vết tích do anh để lại.

Trên cổ, trên ngực, trên RF, trên bụng, thậm chí giữa hai chân cũng có dấu hôn anh lưu lại, mỗi một nơi đều hiện lên tia máu đỏ.

Nhan Như Y vuốt ve những ấn ký trên cơ thể trắng như tuyết. Cô không khỏi cười thầm trong lòng, con người đúng là một loại động vật kỳ quái, nếu như có người nào khiến cô đau đớn, lưu lại dấu tích trên người mình, nhất định cô sẽ khóc lớn lên, sau đó không phải đi báo cảnh sát mà là cầm một lọ mù tạt đi trả thù người này!

Khiến cho kẻ đó đau đớn đến mức phải cầu xin tha thứ, người đánh mình, cô tuyệt đối không bỏ qua.

Nhưng anh hôn lên người cô, lưu lại dấu hôn trên người cô, cô lại thấy cảm động, trong lòng vô cùng ngọt ngào?

Thậm chí cô còn hơi kích động, muốn chụp lại những dấu hôn này, lúc rảnh rỗi sẽ lấy ra thưởng thức. Ai, thật đáng tiếc, thực tế lại không được... Nếu điện thoại mất, chẳng may rơi vào tay người khác, bị người đó nhìn thấy thì ...

Lúc này, Hoắc Doãn Văn cũng kết thúc cuộc nói chuyện, mở cửa phòng tắm ra, thân thể cao lớn đi vào!

Nhan Như Y nhìn anh qua gương, nở nụ cười, xoay người lại nhìn anh. “Nói chuyện điện thoại xong rồi? Nhanh lại đây, để em xem vết thương của anh!”

Nói xong, cô lại cúi người xuống.

Hoắc Doãn Văn kéo cô lại, nhìn vào ánh mắt trong suốt của cô nói. “Anh xin lỗi!”

Cô thu lại nụ cười, thân nhiên nói. “Ai, cái này thì có gì phải xin lỗi chứ?”

“Anh thật sự cảm thấy có lỗi, anh xin lỗi, anh nên xử lý tốt hơn một chút!” trên gò má anh tuấn của anh tràn ngập đau lòng, giống như anh còn khổ sở hơn cô.

Nhan Như Y mặc anh ôm vào lòng, ngửa đầu nhìn anh. “Đừng xin lỗi em vì chuyện này, em vốn là người không nên tồn tại, gặp phải chuyện vừa rồi cũng là bình thường, nếu như mỗi lần như vậy anh đều nói xin lỗi em, cũng đau lòng, chúng ta ở cùng nhau sẽ không thoải mái! Cho nên, ngàn vạn lần đừng tạo gánh nặng quá lớn giữa chúng ta!”

Một lời nói quan tâm của cô khiến anh cảm động, anh đặt tay cô lên môi mình. “Như Y, em phải tin anh, cho anh một ít thời gian, nhất định anh sẽ không để em phải chịu uất ức...”

“Em không muốn anh phải cam kết điều gì, không muốn cái gì hết, em nói thật!” Cô cũng cường điệu lần nữa!

“Ừ!” Anh gật đầu!

Nhan Như Y đẩy anh ra, nhìn lớp băng của anh. “Lại chảy máu...”

“Không sao, dùng chỉ khâu lại một chút sẽ không có việc gì! Nhanh lên, tắm cho anh, trên người anh vẫn còn bọt!” Anh sờ lên ngực, nói một cách chán ghét.

Cô cảnh cáo anh. “Cấm anh làm loạn nữa!”

“Được!” Anh gật đầu cam kết.

Có điều, lời nói của anh có mấy phần đáng tin đây? Vừa vào phòng tắm, đầu tiên chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, trong đó lại nghe thấy âm thanh của da thịt va chạm, sau đó, lại phát ra tiếng chơi đùa, sau đó nữa, trong phòng yên lặng, không lâu sau lại truyền đến tiếng rên rỉ mập mờ khiến cho người ta mặt đỏ tím đập!

*** Tá Phảm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

“Anh có chắc là như vậy thật không?” Nhan Như Y không yên lòng nhìn lớp băng gác cô vừa làm, vừa rồi cô mới nhìn thấy vết cắt của anh hé miệng.

Lớp băng lúc này không cẩn thận bị ướt, cô muốn gọi bác sĩ tới, anh kiên quyết không đồng ý, sau đó lấy băng gác ra cho cô.

“Không sao, buổi sáng, chị anh cũng xử lý cho anh như vậy, không cần thay thuốc đâu!” Anh không quan tâm nói, sau đó ra hiệu cho cô. “Đưa quần lót cho anh!”

“A, được!” Cô vội vàng đưa quần lót cho anh.

Hoắc Doãn Văn nhìn nhãn hiệu trên quần lót, hơi nhăn mũi, chỉ coi như có thể chịu được mở hộp giấy, lấy một chiếc quần lót ra. Khi anh mở chiếc quần ra, khuôn mặt lúc đen lúc trắng, anh lớn bằng từng này cũng chưa từng nhìn thấy chiếc quần lót như vậy, hai hàng lông mày chụm lại.

Sau khi Nhan Như Y nhìn thấy chiếc quần lót, cô không nhịn được bật cười, cô cũng không nghĩ tới cái quần lót lại lớn như vậy, hơn nữa lại giống như dành cho người già. Cô phì cười, ánh mắt của cô nhân viên còn không bằng cô.

“Khụ khụ...” Anh che miệng ho nhẹ hai tiếng, sau đó nhìn cô.

“Sao lại nhìn em?” Cô bị anh nhìn, trong lòng như bị ai đó khiển trách, cô định đẩy hết trách nhiệm cho anh. “Là do anh nói em mua, mua như vậy rồi cũng không tệ!”

Anh dùng ánh mắt kỳ quái quan sát cô, nhỏ giọng nói. “A, không có gì, anh chỉ cảm thấy mắt thẩm mỹ của em, rất tiềm năng!”

Anh có ý gì?

Nói mắt thẩm mỹ của cô thấp?

“Vậy sau này em cũng không thèm mua cho anh!” Cô liếc anh, làm bộ tức giận, kiêu căng quay mặt đi. Thật ra thì cô đang cười trộm, nghĩ đến anh mặc chiếc quần lót như vậy, đúng là phí của trời!

Vậy sẽ che đi dáng người khỏe mạnh của anh rồi!

“Không sao, sau này anh sẽ giúp em chọn quần lót cho anh, anh tin em sẽ là một thợ trò giỏi!” Anh khích lệ cô.

Cô ngồi một bên gặm táo, không để ý đến anh!

...

Ngày hôm sau là chủ nhật, các lãnh đạo trên tỉnh đến bệnh viện thăm anh. Cô không thể ở đó nên quyết định ở nhà nấu canh cho anh!

Sáng sớm, cô đi chợ mua một con gà đen, mất hơn mười đồng. Tám giờ, nồi đang nấu gà đã bắt đầu sôi lên sùng sục!

Buổi sáng, Kha Văn thấy trong nhà nhiều hoa quả thì hỏi. “Sao lại nhiều hoa quả vậy? Sao vậy? Chẳng lẽ bạn trai cậu là người buôn hoa quả?”

“Đúng vậy!” Cô cười nói. Ha ha, cô có bạn trai, có điều bạn trai không phải người buôn hoa quả!”

Những thứ này đều là những đồ cô mang về từ bệnh viện, nơi đó cứ một lúc lại chất đống đồ!

“Vậy sau này muốn ăn hoa quả sẽ không tốn tiền!” Kha Văn vừa đảo các loại hoa quả, vừa lẩm bẩm. “Ừm, đều là những loại hoa quả quý!”

Cô không nói gì thêm, lúc này cô đang đắm chìm trong vui sướng.

Nói thật, lúc hẹn hò với Từ Nhất Minh, cô cũng chưa từng vui như vậy, sáng sớm mở mắt đã tràn ngập mong chờ, cảm thấy bầu trời bên ngoài trở nên sáng sủa hơn...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Quan hệ cá nhân tốt đẹp.

Hoắc Doãn Văn đã phẫu thuật được ba ngày, người đến bệnh viện thăm anh vẫn không dứt, sắp mười hai giờ, tất cả những lãnh đạo thành phố nói chuyện với anh đều đã rời đi. Cô mang theo cháo gà vừa làm đến cho anh, trợ lý Triệu lại gọi đến, nói lại có khách tới thăm rồi. Sau đó lại rất khéo léo nói cho cô biết, hôm nay đừng tới, vì chiều nay tổng giám đốc còn phải nghe báo cáo của các quản lý cao cấp trong công ty.

Cô biết Hoắc Doãn Văn nhất định rất áy náy, vì anh không có thời gian gọi điện cho cô. Cô nói không sao, nhưng cháo gà đã hầm xong, cô cũng nên qua một chút, đưa cháo gà cho trợ lý Triệu!

Trợ lý Triệu liên tiếp đồng ý, còn nói tổng giám đốc sẽ đưa xe đến đón, cô chỉ khéo léo từ chối.

Ngồi tàu điện ngầm, cô đi đến bệnh viện, trợ lý Triệu đã đứng đó chờ cô.

“Trợ lý Nhan, hiện tại tổng giám đốc rất bận, cậu ấy rất muốn gặp cô đó!” Trợ lý Triệu nhận lấy bình giữ nhiệt, nói lời an ủi cô.

Nhan Như Y không có gì là không ổn, có thể thấy cô rất bình thường. Hơn nữa, cô nghĩ đến Hoắc Doãn Văn rất muốn gặp cô. “Ha ha, trợ lý Triệu, lúc anh ấy rảnh rồi, anh đưa canh này cho anh ấy, rất tốt cho cơ thể!”

“Được rồi!”

“Ừm!” Cô gật đầu.

Lúc này, trợ lý Triệu lại chỉ lên trên. “Con rể họ Hoắc đang ở trên đó!”

“Con rể? Là chồng của đại tiểu thư nhà họ sao?”

“Đúng, là anh ta!” Anh nhìn cô.

“A, vậy anh ta cũng là có chút lương tâm hơn những người trong gia đình đó rồi...” Cô suy nghĩ khá đơn giản. “Quan hệ giữa anh ấy với chị cả và anh rể cũng không tệ lắm!”

Trợ lý Triệu phẩy tay, phủ định lời của cô. “Không phải đâu, còn không phải vì liên quan đến chuyện buôn bán, không liên quan gì đến quan hệ thân thích. Hình như quan hệ giữa vợ chồng đại tiểu thư nhà họ Hoắc không tốt lắm!”

“Hả?” Nhan Như Y giật mình. Đại tiểu thư nhà họ lớn lên kiêu ngạo, lại còn xinh đẹp như vậy...

“Tất cả đều là nghe nói!” Trợ lý Triệu nhỏ giọng nói.

Đang lúc đó thì cửa thang máy mở ra, một thân thể cao lớn đi ra, người đó khoảng ba mươi tuổi, nhìn qua là một người đàn ông rất thành đạt, giày tây kiểu cách. Không giống với Hoắc Doãn Văn, phong cách của người này hơi cuồng ngạo, không kín đáo như Hoắc Doãn Văn.

Trợ lý Triệu nhét bình giữ nhiệt vào tay Nhan Như Y, tiến lên đón. “Bùi tiên sinh, ngài muốn đi sao?”

Người được gọi là Bùi tiên sinh gật đầu với trợ lý Triệu. “Đúng vậy, tôi còn có chút việc, đi trước!” Người đó dùng tay cầm điện thoại chỉ ra bên ngoài, nơi đó đang đậu một chiếc Land Rover.

“Bùi tiên sinh, ngài đi thông thả!” Trợ lý Triệu đưa đôi phương lên xe.

Sau đó anh lại quay lại, nhỏ giọng nói với Nhan Như Y. “Chính là anh ta, Bùi Lệ Tuyền, tổng giám đốc công ty Bùi thị!”

“À!” Nhan Như Y hiểu ra, mặc dù cô không biết tập đoàn Bùi Thị, nhưng cũng có nghe qua. Tập đoàn Bùi Thị bắt đầu từ một công ty giải khát, sau đó đầu tư vào nhiều lĩnh vực, công ty nhanh chóng tiến quân ra thị trường Miền.

nói thế nào đi nữa, tổng giám đốc Bùi rất xứng đáng với Hoắc Doãn Lâm!

Vì biết lát nữa Hoắc Doãn Văn còn gặp mặt các quản lý cấp cao trong công ty Nhan Như Y còn gặp mặt các quản lý cấp cao trong công ty, Nhan Như Y không tính đi lên, chỉ có thể lên lút như một tên trộm, lo lắng nói. “Trợ lý Triệu, tôi về đây!”

cô đưa bình giữ nhiệt lại cho trợ lý Triệu!

“Trợ lý Nhan, đi thông thả.!”

“Ha ha...” Thân trợ lý Triệu khách khí với mình như vậy khiến cô rất không thoải mái “trợ lý Triệu, anh mau lên đi, đừng để canh nguội...”

Trợ lý Triệu liên tục gật đầu, cô không quay đầu lại, nhanh chóng ra khỏi bệnh viện.

đi khỏi được chừng mười phút, cô đi chậm lại. Cửa sổ phòng bệnh của anh ở đây, hiện tại anh có đứng ở cửa sổ hay không?

*** Tắc phẩm mới của Cơ Thủy Linh mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

đang lúc cô chuẩn bị xoay người nhìn lên.

Điện thoại di động của cô lập tức vang lên, người gọi tới có số đuôi 3333

cô vui vẻ nhận điện thoại. “Alo...”

Hoắc Doãn Văn đứng trước cửa sổ, vuốt ve hình ảnh trên tấm kính thủy tinh, giống như đang vuốt ve cô vậy. “Như Y...”

Giọng anh trầm khiến long cô lay động, cô vội ngăn cản. “Anh đừng nói xin lỗi em, nên không em sẽ không để ý đến anh!”

“Ha Ha...” Anh cười lên. “Anh không muốn nói xin lỗi em, anh chỉ muốn nói, anh rất nhớ em.”

“Ha Ha...” cô thả lỏng người, cười vào trong điện thoại, “Em cũng vậy.”

“Ừ...” Tiếng “ừ” này của anh rất dài.

“Sao vậy?” cô vội vàng hỏi.

“Như Y, anh đang đứng ở cửa sổ, gặp lại em rồi. Em mặc một chiếc áo màu lam, còn cài một chiếc kẹp tóc!” Giọng nói dễ nghe của anh truyền qua điện thoại!

Anh nói rất đúng, rất đúng. Nhan Như Y vuốt chiếc kẹp trên đầu mình, vội vàng nhìn lên. Tìm kiếm trên tầng lầu anh đang nằm. Ở tầng chín, cô nhìn thấy một bóng người đang đứng cạnh cửa sổ!

“Nhìn thấy anh chưa?” Anh vỗ tay.

“Ha ha, thấy rồi!” cô phát tay áo, nhưng động tác không mạnh, dù sao đây cũng là nơi công cộng.

Nhưng cô tin, anh có thể thấy hành động của cô.

“tối hôm nay em muốn làm gì?” anh lại hỏi. “Nếu không, tối nay em tới đây, anh sẽ để trợ lý Triệu đưa em về!”

“A, không được, tối nay em có việc. em nhân việc phiên dịch, ngày mai phải giao bản thảo rồi!” Lúc này, cô chỉ coi anh là “Bạn trai” lại quên mất anh còn là ông chủ của cô!

“Được lắm, em dám bí mật kiếm sống từ người khác? Em có biết Hằng Viễn quy định, vào thời gian nghỉ ngơi không được làm việc gì khác ngoài công việc của Hằng Viễn ra không?” Anh lập tức nghiêm giọng.

Nhan Như y le lưỡi, thầm mắng mình đúng là đại ngốc. có tặc giật mình, cô vội vàng chạy trốn. “Lát nữa các quản lý cáo cấp trong công ty sẽ đến, em đi được trước. gặp lại nói sau, tạm biệt!”

nói xong, cô vội vàng cúp điện thoại, vỗ tay với chiếc cửa sổ, nói “Hẹn gặp lại!”

Sao đó, nhanh chóng chạy khỏi bệnh viện như làn khói!

Điện thoại của cô lại vang lên, vẫn là anh “Em thật sự phải đi.”

“Anh nói trợ ký Triệu đưa em về, đừng chạy!” Anh nói.

“không, không cần đâu, em quen ngồi tàu điện ngầm, cuối tuồng trên đường kẹt xe rất nghiêm trọng, đến lúc đó sẽ lãng phí rất nhiều thời gian! “cô nói một vấn đề thực tế.”

“vậy để trợ lý Triệu đưa em đến trạm tàu điện ngầm!” Anh vẫn kiên trì .

“Vây cũng được!” cô biết nếu cô không đồng ý, anh sẽ không yên tâm

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Lại ngồi mất trạm tàu điện ngầm, Nhan Như Y trở về nhà. Vợt vàng phòng tắm, rửa đi lớp mồ nóng trên người, sau đó bắt đầu công việc!

trên máy tính nhanh chóng xuất hiện nhưng bản truyện tiếng trung thú vị, hài hước.

Chỉ có một câu cô không hiểu, chỉ có thể giải thích từng chữ, nhưng cô hiểu biết đây là một câu ngạn ngữ, dịch thẳng như vậy nhất định sẽ không đúng, tra xét tài liệu thì có không.

Lúc cô gặp phải khó khăn, luôn có thói quen tìm chú, tìm Dandelion, lúc mờ đầu cô thường nói. “Có ở đó không?”

Hoắc Doãn Văn đang nghe báo cáo, nhìn thất phía cuối sgoxs điện thoại đang đặt trên đùi con cá đang nhấp nháy, vẻ mặt nghiêm túc đột nhiên hiện lên nụ cười vui vẻ và hung phấn. chỉ cần QQ lóe lên, anh biết đó nhất định là cô, vì trong danh bạ QQ của anh chỉ có mình cô.

Mặt anh không thay đổi, giống như đang xem tài liệu, nghe báo cáo bình thường, nhưng tay lại mở cái đầu cá nhỏ nhỏ dưới góc màn hình.

Anh không hỏi thăm cô, chỉ trả lời cô bằng một mặt cười.

cô lập tức trả lời hai tin.

“Oa, chú ở đây thì tốt quá! Con có vấn đề muốn hỏi chú, nhanh giúp con!” cô chuyển câu tiếng anh không hiểu qua. “Nhưng câu anyf có nghĩa là gì?”

Hoắc Doãn Văn không kềm chế được, cũng không thêm quan tâm nhân viên mình đang nhìn một cách kỳ quái, gõ tay lên bàn phím. Dừng tiếng anh giải thích cho cô. “Hiểu chưa?”

‘Hiểu rồi, cảm ơn!’ Nhan Như Y vui vẻ trả lời, sau đó phiên dịch lại một cách chính xác.

‘Lại đang làm việc riêng hả? Dịch truyện cô tích sao?’ Anh dò hỏi.

‘Ha ha, không sai, anh thật thông minh!’

‘Nhất định là hiệu sách đạo bản quyền? Cẩn thận ngày nào đó có người kiểm tra bản quyền, lại bắt con đi! Người nước ngoài rất quan trọng chuyện bản quyền, bắt con rồi, nhất định sẽ tra hỏi đó!’ Anh dọa cô, nhưng điều anh nói cũng là sự thật.

‘Không sao, con không có ký tên!’ Cô không sao cả, dù sao việc này cũng kiếm được 1000 tệ.

‘Cho nên con rất yên tâm, đúng không? Không sợ công ty biết con làm thêm việc riêng sao?’

“Đúng vậy, không sợ.” Cô lại chuyển một mặt cười mờ ám, nói. ‘Hiện tại quan hệ nội bộ rất tốt, tất cả đều không sao!’

Thấy những lời này, Hoắc Doãn Văn thấy buồn cười, lại cười phát ra tiếng. “Ha...”

Quan hệ nội bộ rất tốt!

Cô lại có thể không xấu hổ nói vậy, sao khi gặp cô, anh lại không thấy một mặt này của cô?

Chỉ là anh thật sự thích cô nói như vậy, anh nguyên ý có quan hệ mờ ám với cô, rất thích việc cô lấy quan hệ của hai người đi khoe khoang khắp mọi nơi, thích cô dựa vào anh, loại cảm giác này rất tốt!

Các nhân viên đang làm báo cáo, nghe thấy tiếng cười của ông chủ cũng ngán người, quên cả việc lên tiếng!

Mỗi một người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, không tin đây thật sự là ông chủ của bọn họ, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy anh cười trong cuộc họp, thậm chí lúc tiếp xúc bình thường, anh cũng rất ít khi cười.

Lúc này Hoắc Doãn Văn mới phát hiện mình không đúng, thu lại nụ cười trên mặt. “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, những chuyện khác nói sau!”

Hiện tại, anh chỉ muốn nói chuyện với cô, tiếp tục hỏi cô về ‘quan hệ nội bộ’ này!

Ba vị quản lý cấp cao nghe thấy lời này, lập tức dừng nói, rời khỏi phòng bệnh!

Mà Hoắc Doãn Văn lại bắt đầu cuộc nói chuyện...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

‘Nói chút xem, quan hệ nội bộ của con là ý gì?’ Cái đầu chim cánh cụt nhấp nháy.

Đang bận phiên dịch, lúc Nhan Như Y nhìn thấy những lời này, mới nghĩ đến vừa rồi cô không cẩn thận nói ra chuyện gì, mặt đỏ lên. ‘Ha ha, chỉ là có quan hệ không tệ với một vị quản lý!’ Cô trả lời đơn giản.

‘Quản lý nào?’ Cô có quan hệ rất tốt với vị quản lý nào sao? Sao anh lại không biết?

‘Ai nha, là cấp trên của con! Chú, bên này con còn có việc, không nói chuyện với chú nữa!’

‘Có phải không đủ tiền không? Học phí của em trai và em gái con còn chưa đủ sao?’

‘Thật ra cũng tầm tầm rồi, hiện tại con vẫn muốn thêm thu nhập. Có điều kiếm được càng nhiều càng tốt chứ sao, đến lúc bọn nó tới, con dẫn bọn nó đi chơi, xem danh lam thắng cảnh, đi dạo thành phố phồn hoa này một chút...’

‘Ừ, như vậy sẽ cần rất nhiều tiền!’ Anh gõ bàn phím. ‘Tiền lương hơn một vạn cũng không đủ xài!’

‘Dĩ nhiên không đủ, hơn nữa còn phải kiếm một chút nữa! Chú, nói vậy thôi, bên này con còn có việc! Lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp!’

Hoắc Doãn Văn nhú mày, nhanh chóng gửi tin. ‘Con và cấp trên của con có quan hệ tốt đẹp gì?’ Anh hỏi.

Con cá nhỏ cũng không trả lời, hình cái đầu yên tĩnh, sau đó lập tức tối đen.

Hoắc Doãn Văn nhú mày, cô không để ý đến anh.

‘Tổng giám đốc...’ Quản lý Triệu đẩy cửa phòng bệnh đi vào!

Hoắc Doãn Văn khôi phục vẻ mặt bình thường. ‘Ừ.’

‘Trợ lý Nhan nấu canh gà cho ngài, muốn anh uống cạn!’ Trợ lý Triệu mở bình giữ nhiệt ra, múc một bát cháo gà.

Hoắc Doãn Văn luôn không thích ăn canh, nhất là lúc này trời rất nóng, anh nhú mày. ‘Để đó trước đi!’

‘nhưng... trợ lý Nhan đã tự mình nấu bát canh này, cô ấy nói hơn sáu giờ cô ấy đã dậy đi mua gà, lại làm thịt con gà mới nấu được bát canh này!’

‘Hả? Dậy sớm như vậy?’ Anh biết bình thường cô vẫn rất lười, buổi sáng không bao giờ dậy sớm.

‘Đúng vậy!’

‘Vậy cũng được, để tôi xem tay nghề của cô ấy thế nào!’ Hắc Doãn Văn cố ý dùng vẻ mặt miễn cưỡng nói, thật ra trong lòng, anh còn hận không được uống hết nồi canh, không quan tâm có uống được hay không... anh muốn uống! Vì đây là món canh cô tự tay làm cho anh!

Trợ lý Triệu nhanh chóng đưa canh cho anh, Hoắc Doãn Văn hơi kích động uống. Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên có người nấu canh cho anh. Ngay đến mẹ anh cũng không làm được!

Anh uống canh rất cẩn thận, không để tràn ra dù chỉ một chút, tỉ mỉ thưởng thức hương vị của nó. Anh không chỉ cảm nhận được hương vị ngon tuyệt của món canh, anh còn cảm nhận được tấm lòng cô đặt trong này!

Cho đến khi uống tới giọt cuối cùng, anh mới đưa bát canh cho trợ lý Triệu.

Sau đó, Hoắc Doãn Văn lấy điện thoại ra, đẩy lên!

Điện thoại của Nhan Như Y vang lên, gián đoạn công việc của cô. Nhưng cô không những không vui mà còn cảm thấy vui vẻ. ‘Alo, họp xong rồi sao?’

‘Ừ. Cảm ơn em, món canh rất ngon!’

Được người trong lòng tán dương tài nghệ nấu nướng, cô rất đắc ý, cò hơn khi được ba cô khen ngợi gấp nhiều lần. Khóe miệng cô không nhịn được giương lên, lộ ra hàm răng trắng nõn. ‘Anh thích thì sau này em sẽ nấu tiếp cho anh một nồi nữa!’

‘Không cần phiền phức như vậy, anh Triệu nói năm sáu giờ em đã phải đi chợ!’

‘Việc này không quan trọng, ngủ dậy sớm cũng rất tốt cho thân thể!’

“Vậy cũng không thể khiến em quá cực khổ!”

Lời quan tâm của anh lại khiến lòng cô ấm lên, cảm động không biết nên nói gì. “Ài nha, lần trước em nằm viện, anh còn nói trợ lý Triệu đưa canh đến cho em thì sao, lại cho người đến quét dọn phòng cho em, chăm sóc em, em cũng nên trả ơn chứ?”

“Ha ha, giữa chúng ta còn cần nói đến những chuyện đó...”

“Đúng rồi, lần trước anh đưa canh gì đến vậy? Uống rất ngon, sao em không thể nấu được món canh như vậy chứ? Là dê hay là bò?”

Lúc bắt đầu Hoắc Doãn Văn còn không hiểu cô đang nói gì, đợi đến lúc phản ứng kịp, anh không nhịn được bật cười. Cô nhóc này, lại có thể nghĩ tổ yến là canh dê canh bò?

“Rất thích sao? Ngày nào đó dẫn em đi!” Anh nhin cười nói.

“Được, để em học tập một chút!” Nhan Như Y lớn tiếng đồng ý, cô đâu biết bát canh nhỏ đó tốn rất ‘ít’ tiền!

“Công việc của em xong chưa?”

“Chưa đâu, vẫn còn một phần nữa! Xin lỗi, em không thể nói chuyện với anh được!”

Hoắc Doãn Văn cũng không có ý cúp điện thoại, cô ỉ công việc riêng mà không muốn nói chuyện điện thoại với anh, điều này khiến anh rất không thoải mái. Anh cố ý dùng bộ dạng của ông chủ, giọng nói nghiêm khắc. “Trợ lý Nhan, em nói ở nhà em còn có công việc riêng, bị ông chủ là anh bắt được, em không muốn giải thích điều gì sao?”

“Khụ khụ...” Giọng nói anh rất nghiêm khắc khiến cô không kịp thích ứng. “Tổng giám đốc...” Cô tự động xưng hô như vậy với anh, sau đó lập tức mở miệng. “Doãn Văn, chuyện của em, anh không thể giải quyết ‘theo việc công’ như vậy, hơn nữa cũng không phải sai lầm gì nghiêm trọng, anh xem xem, có phải anh nên mất nhầm mất mớ cho qua, coi như xong không?”

“Không được...”

“Sao lại không, vì quan hệ của chúng ta, anh còn không chịu tha cho em một lần?” Cô chất vấn anh.

“Chúng ta có quan hệ gì?” Anh nói.

“Chúng ta có... quan hệ cá nhân tốt đẹp!” Cô nhẹ nhàng nói.

“Chỉ bằng quan hệ này, anh có thể tha cho em một lần. Nhưng em phải hỏi lộ anh thế nào đây? Chuẩn bị tiền? hay là chuẩn bị sử dụng mỹ nhân kế?”

Bên này, mặt Nhan Như Y đỏ lên, cũng biết người này... rất háo sắc. “Tất nhiên em không có tiền. Mỹ nhân kế? Anh cảm thấy em là mỹ nhân sao? Em có thể sử dụng được sao?”

“Ha ha, miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn mỹ nhân! Có thể phê chuẩn sử dụng mỹ nhân kế!” Anh vừa nói, vừa gật đầu. “Chỉ dựa vào em thôi, nếu không, chuyện này chỉ có thể xử lý một cách công bằng!”

“Đáng ghét, không thèm để ý tới anh nữa, em rất bận!” Nói xong, Nhan Như Y vội vàng cúp điện thoại.

Nếu như... không cúp điện thoại, anh sẽ bị anh quyến rũ, dục hóa đốt người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ăn no lại suy nghĩ bậy bạ.

Sáng hôm sau, Nhan Như Y mang theo sự mong đợi và vui vẻ chưa từng có đi vào tập đoàn Hằng Viễn.

Nơi này không chỉ là nơi làm việc của cô, nơi kiếm tiền nuôi sống gia đình, nơi này còn có người đàn ông cô thích, tình yêu của cô!

Vừa vào thang máy không lầu, Nhan Như Y đã nghe thấy những nhân viên nữ sau lưng bàn luận về tổng giám đốc.

“Này, cậu đã nghe thấy chưa? Sáng thứ sáu, tổng giám đốc té xỉu trong phòng làm việc, là viêm ruột thừa cấp!” Một cô gái nói.

“Nghe nói, vào thứ bảy, các quản lý trong công ty đều đã đi thăm tổng giám đốc rồi, ai, chức vị của chúng ta thấp, không thể đi thăm tổng giám đốc được!” Một cô gái khác nói một cách đáng tiếc.

Cô gái đầu tiên lại nói tiếp. “Mình luôn nghĩ tổng giám đốc sẽ không bao giờ bị bệnh, ai, thì ra anh ấy cũng sẽ bị bệnh như bao người bình thường khác. Oa, mình hi vọng mình có thể chăm sóc chăm sóc cho anh ấy, cho anh ấy ăn cơm, chà lưng cho anh ấy, dù chuyện gì mình cũng nguyện ý!”

Cô gái thứ hai không thêm nề mặt cô, trực tiếp phá tan giấc mơ của cô. “Cậu đừng mơ mộng nữa được không? Người muốn làm những chuyện này cho tổng giám đốc rất nhiều, còn có thể đến lượt cậu sao? Nói cho cậu biết, cho dù thế nào cũng không đến phiên chúng ta đâu!”

Lúc Nhan Như Y nghe đến đó, trong lòng vô cùng kích động. Bởi vì nhiều cô gái thích người đàn ông của cô như vậy, cô rất vui. Cô được chăm sóc anh lúc anh ngã bệnh, được đưa anh vào phòng giải phẫu, nhìn anh rời khỏi đó, chuẩn bị đồ ăn cho anh, thậm chí còn làm chuyện thân mật trong phòng tắm, không chỉ một lần, hơn nữa hai người còn nói chuyện thân mật qua điện thoại.

“A...”

“Oa...”

Hai cô gái đang nói chuyện sôi nổi đột nhiên thờ dài, sau đó âm thanh cũng mất đi, tiếp theo bốn phía đều yên tĩnh, rồi mọi người đột nhiên đồng thanh. “Tổng giám đốc, chào buổi sáng!”

“Ừ. Chào buổi sáng!” Giọng nói của Hoắc Doãn Văn vang lên!

Nhan Như Y xoay người lại, quả nhiên thấy Hoắc Doãn Văn đang mặc bộ âu phục thẳng thớm, đầu tóc chỉnh tề, tinh thần sáng khoái, anh không còn chút tiêu tụy nào cho thấy mình mới phẫu thuật xong!

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng!” Nhan Như Y cũng chào anh như các đồng nghiệp khác! Có điều khi cô ngẩng đầu lên có nhìn anh một cái.

Hắc Doãn Văn gấp đầu, khẽ mỉm cười với cô!

Cuộc chào hỏi của hai người không khác gì những người khác nhưng trong đó lại có sự ngọt ngào mà chỉ hai người mới hiểu!

“Tĩnh!” cửa thang máy ra, Nhan Như Y mau chóng đi vào, không muốn lần những người khác vào thang máy chậm!”

Mà những người khác vội vàng dọn ra một đường cho Hoắc Doãn Văn. “Tổng giám đốc, mời ngài!”

“A, không, mời mọi người lên trước!” Anh khách khí!

“không, phải là tổng giám đốc lên trước, ngài mới khỏi bệnh!” Tất cả mọi người kiên trì.

Hoắc Doãn Văn cũng không khách khí nữa, đi vào, anh rất tự nhiên đi vào trong cùng, đứng bên cạnh Nhan Như Y! Sau đó, mọi người liên tiếp đi vào thang máy, hai người lại không thể không nhích lại gần thêm chút nữa!

Nhan Như Y âm thầm hít sâu, quả nhiên hương vị trái cây trên cơ thể, anh xông vào trong hơi thở cô, rất dễ ngửi.

cô đang đắm chìm trong mùi hương cơ thể anh thì đột nhiên cảm thấy cô người nắm chặt tay mình.

Ai vậy?

Là ai to gan như vậy?

Dĩ nhiên từ một người thì không có người thứ rồi!

Nhan Như Y gương mắt nhìn anh, tiếp tục làm những hành động mờ ám chỉ cô và anh biết!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Thang máy dừng lại ở vài tầng, người bên trong dần ít đi, không gian trở nên rộng rãi.

Anh thả tay cô ra, khoảng cách giữa hai người cũng dần xa hơn.

Cuối cùng, thang máy dừng lại ở tầng làm việc của tổng giám đốc. Anh nhìn cô một cái, cô cũng cười với anh. Hai người không nói gì thêm, bởi vì nơi này có rất nhiều nhìn họ, lúc này hai người cũng phải chú ý.

“Tổng giám đốc, mời anh!”

Anh lại giơ tay “Mời”. “không, cô đi trước đi!”

“Cám ơn, tổng giám đốc!” nói xong, Nhan Như Y ra khỏi thang máy, Hoắc Doãn Văn cũng theo phía sau. ...

Nhận nhiều tiền lương, lượng công việc nhất định cũng rất lớn, từ lúc Nhan Như Y đi vào phòng làm việc, cũng không có thời gian rảnh rỗi, bên trái lục

một phần tài liệu tiếng Trung, bên phải lại lục tìm một phần tài liệu Tiếng Anh, còn có mấy phần tài liệu tiếng Pháp của công ty, tóm lại khi cô ngẩng đầu, uống miếng nước, đã là mười một giờ năm mươi phút!

“Trợ lý Nhan, phần tài liệu này giao cho tổng giám đốc, bên trong có một ít tài liệu cần cô dịch lại một chút!” Thư Ký Lý đưa một tập tài liệu cho cô!

“hiện tại tôi phải dịch luôn sao?” cô nhanh chóng nhìn qua một lượt.

“Tổng giám đốc nói cô vào!” Thư Ký Lý nói.

“A!” cô vui vẻ, nhưng rất nhanh đề xuống, dùng thái độ đoan chính đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lúc cô đi vào, anh đang lật xem tài liệu. anh đã cởi áo khoác màu tím, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, dĩ nhiên nó cũng thuộc một nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, ở ống tay còn đính một cúc áo bằng kim cương.

Mặc dù ở đây không có ánh mặt trời, chỉ ở dưới ánh sáng đèn, vẫn long lanh như vậy!

thật ra, cô cũng xác định trên đó có phải kim cương hay không, nhưng chỉ cần mặc trên người anh, giá trị của nó nhất định không nhỏ, tuyệt đối nhiều hơn chiếc kẹp tóc giá 30 đồng trên đỉnh đầu cô!

“Tổng giám đốc, phần tài liệu này rất cần sao?” cô làm đúng bốn phần, bất kể là giọng nói, ánh mắt hay vẻ mặt cũng không có chút xúi tình cảm riêng tư nào!

Hoắc Doãn Văn ngẩng đầu lên, vẻ mặt cũng rất nghiêm chỉnh. Anh dùng dáng vẻ trầm ổn, nhưng đề tài nói chuyện với cô lại không nghiêm túc chút nào. “tài liệu không gấp, nhưng anh muốn gấp em!”

cô không ngờ người luôn tinh táo như anh lại có thể nói chuyện riêng tư với cô trong lúc làm việc.

cô sững sờ nhìn anh.

Còn anh thì ngồi trên ghế, cổ chấp nhìn chăm chăm cô.

cô không đỡ được nở nụ cười, đi về phía anh. “Anh đừng quên bây giờ đang là giờ làm việc!”

“Sai, bây giờ đã qua mười hai giờ, là lúc nghỉ ngơi!” Hoắc Doãn Văn chỉ đồng hồ trên vách tường, sau đó nhìn vào mặt cô, hai tay khoác lên hông cô, thuận thế ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu nhìn cô, trên mặt là nụ cười vui vẻ.

cô ngước mắt lên, nhìn anh chăm chú, giờ tay vuốt ve gương mặt gầy gò của anh. “Sao hôm nay anh lại đi làm? Anh nên nghỉ ngơi một ngày chứ!”

“Nhưng ở trong bệnh viện thì không được thấy em!” cuối cùng em cũng cúi đầu, hôn lên môi cô, hôm trước, lúc chia tay, anh đã rất nhớ cô, rất muốn hôn cô. Chiều hôm qua, khi anh thấy cô từ ô cửa sổ, không thể nói chuyện ở chính diện. nếu hôm nay anh không đi làm, anh sẽ điên mất!

Hai người quên hết tất cả, chỉ biết hôn đối phương, đầu lưỡi quấn quýt lẫn nhau, quét qua răng của đối phương, dùng cách thức không tiếng động, cọ sát thân mật, thể hiện mình nhớ đối phương!

Hai người hôn rất lâu mới chậm rãi rời nhau ra, kết thúc lần triền miên này!

Anh áp vào tai cô, lưu luyến nói: “Nhu ý, anh muốn em, bây giờ anh muốn em!” Tay anh vuốt ve cặp mông vênh lên của cô, nắm ngón tay từ từ dùng sức đi vào trong.

“Dĩ nhiên không được, anh biết là không được mà!” Cô không né tránh anh, vì cô biết, dù anh mất khống chế, cũng sẽ không làm vậy với cô trong phòng làm việc!

Cánh môi ẩm ướt của anh đặt bên tai cô, lại tiếp tục tuần tra, hôn một lúc mới buông cô ra, nhưng vẫn nói nhỏ bên tai cô. “Tối nay anh muốn...”

Lời cầu xin của anh trắng trợn, hơn nữa hai người còn đang ở trong phòng làm việc, mặt Nhan Như Ý sắp đỏ bằng trái cà chua rồi.

“Tổng giám đốc, tôi phải đi ăn cơm, nếu không, tôi phải bỏ bữa trưa mất!” Nhan Như Ý chỉ đồng hồ. Bây giờ đã là 12 giờ 27 phút, nhà ăn của Hằng Viên bắt đầu mở cửa vào 12 giờ 10 phút.

“Chúng ta ra ngoài ăn!” Anh đề nghị!

Đi ra ngoài ăn có nghĩa là hai người phải lên lút, một trước một sau rời khỏi, sau đó, cô phải đi đến đầu đường mới lên xe anh được. Lúc trở lại cũng giống như vậy.

Đây là một chuyện rất rắc rối!

“Không, em thích ăn ở nhà ăn dành cho nhân viên, thức ăn hôm nay có món em thích nhất đó!” Cô quả quyết cự tuyệt anh.

“Thật sự không đi?” Anh hơi thất vọng!

“Không, anh muốn ăn gì? Em đi mua cho anh!”

Hoắc Doãn Văn liếc nhìn công việc trên bàn, nghĩ tới sắp xếp vào tối nay, đồng ý ý kiến của cô. “Được rồi, em chọn cho anh một phần ăn nhẹ là được!”

“OK!” Cô ra dấu tay với anh, sau đó vội vàng đi ra ngoài!

Nếu như cô chậm một chút nữa, món ăn ngon sẽ bị người khác đoạt hết... cô luôn chờ đợi đến ngày này đó!

Mỗi tuần Hằng Viễn đều công bố thực đơn cho tuần sau, mà thực đơn đều được bỏ phiếu trên mạng, cho nên có thể thấy mấy món ăn ngon trước!

Oa oa...

Hiện tại cô có thể nhìn thấy thịt kho, rau trộn tằm ngó sen và canh cua đang vẫy tay với cô rồi!

...

Ăn no lại có suy nghĩ bậy bạ, đây là hiện tượng bình thường thôi!

Cho nên sau khi anh ăn no vào giữa trưa, đã không ngừng nhìn thời gian trên máy tính, đợi đến lúc tan làm!

Nghĩ đến giọng nói khát vọng của anh, vẻ mặt ám muội, lòng cô không nhịn được rung động, một nụ cười hiện trên khuôn mặt.

“Trợ lý Nhan, có chuyện gì vui à? Cười ngọt như vậy?” Thư ký Lý đi tới, nói chuyện với cô.

Nhan Như Y thu hồi tâm tình vui vẻ. “Không có gì!”

“Có phải nhớ bạn trai của cô không? Cho nên mới cười vui vẻ như vậy?” Đôi tay thư ký Lý đặt trên làm việc, tò mò hỏi.

Vấn đề của chị Lý khiến cô nghĩ đến Hoắc Doãn Văn, cô lập tức hốt hoảng, chẳng lẽ chuyện giữa cô và Hoắc Doãn Văn bị người khác biết rồi sao?

“Không, không, em chưa có bạn trai!”

Mặc dù không có gương, Nhan Như Y vẫn có thể cảm thấy mặt mình trắng bệch, đôi tay và tin đều lạnh đi!

“Ai nha, trợ lý Nhan, em đừng khiêm tốn như vậy, ai không biết em có một người bạn trai đẹp trai cao ráo! Bộ dạng của tên nhóc đó cũng không tệ, có thể so với những ngôi sao nam nổi tiếng rồi đó!”

Hả?

Hoắc Doãn Văn đẹp trai cao ráo thì không sai, nhưng thư ký Lý cũng không dám dùng xưng hô như vậy để gọi anh chứ?

“Cậu nhóc đó là bạn học của em sai? Hình như là một người rất hài hước!”

Bạn học? Cuối cùng Nhan Như Y cũng biết thư ký Lý đang nói tới ai. Thì ra chị ấy đang nói đến Cao Hải. “Vâng, anh ấy học trước em hai năm, anh ấy rất hài hước, nhưng bọn em không phải người yêu... chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, anh ấy rất thích nói đùa, cô ý nói em là bạn gái anh ấy, thật ra thì không phải!”

Thư ký Lý không tin lời của cô..., cười nói. “Đúng vậy, trước khi kết hôn thì cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, trước khi chị kết hôn với chồng cũng nói như vậy.”

Nhan Như Y nghe nói như vậy thì không thể nói gì thêm được nữa!

Trong lúc không ngừng chờ đợi, cuối cùng đã đến lúc tan sở!

Gần như chưa đầy một giây sau, Nhan Như Y đã chạy khỏi phòng làm việc, tay vẫn nắm chặt điện thoại!

Anh sẽ đứng đâu chờ cô đây? Anh nên đi trước mới phải!

Lúc đi vào thang máy, cô gửi một tin nhắn cho anh, cũng là tin nhắn thứ hai từ khi hai người quen nhau tới giờ, bằng tiếng Anh. “Em rất mong đợi cuộc hẹn đầu tiên của chúng ta!”

Dù chỉ là một câu ngắn ngủi, nhưng từng chữ lại như bông hoa nở rộ, khiến cô rất thích nhìn, xem mãi không chán.

“Tĩnh...” cửa thang máy lại mở ra, Nhan Như Y ra ngoài cùng mọi người!

Lúc cô muốn chạy thẳng đến cửa chính, phía trước lập tức có người gọi tên cô...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

“Như Y...” Cao Hải vừa gọi tên cô, vừa đi về phía cô. Anh mặc một bộ đồ thể thao có nhãn hiệu nổi tiếng, thân thể anh lại cân đối, nhìn rất trẻ trung, cao ráo!

Đôi mày thanh tú của Nhan Như Y chau lại, trái tim cảm thấy vô cùng phiền toái. “Cao Hải, anh có việc gì mà tới đây?”

“Anh đến đón em tan làm!” Anh nói một cách thân nhiên.

“Em không cần anh đón, anh đi đi!”

“Cái gì? Đừng quên, em là bạn gái anh đó!”

Nhan Như Y lập tức nghiêm túc, cô dùng ánh mắt cảnh cáo anh. “Em nói cho anh biết, anh đừng có mà đi lung tung nói điều này, em không phải bạn gái anh!”

“Không có cách nào cả, em giúp anh một tay thôi!” Cao Hải nhỏ giọng cầu xin. “Hôm nay Từ Nhất Minh mời mấy người anh em đi ăn cơm, nói tất cả phải mang bạn gái theo. Đêm hôm đó, tên bàn rượu, anh đã nói em là bạn gái anh, chẳng lẽ em muốn anh bị bọn họ chê cười sao?”

Vì tình nghĩa bạn bè, cô không thể để Cao Hải mất mặt trước các bạn học. Nhưng cô cũng không thể phá hư hẹn đầu tiên của cô và Hoắc Doãn Văn...

“Cầu xin em, cầu xin em, nếu không anh sẽ vô cùng mất mặt!” Cao Hải chấp tay trước ngực, không ngừng cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lập tức chia tay với anh ta

“Thì nói em không có thời gian!” Nhan Như Y vẫn cự tuyệt lời thỉnh cầu của Cao Hải, phải biết cô mong đợi lần hẹn hò đầu tiên với Hoắc Doãn Văn như thế nào, cô không muốn bất kỳ ai phá hư kế hoạch này!

“Nhưng rõ ràng em có thời gian. Như Y, em nữ đối xử như vậy với anh sao? Em nghĩ thử một chút, hôm đó anh là vì ai, còn không phải vì em, vì mặt mũi của em, là một người bạn tốt, anh có thể giúp em mà không tiếc cả mạng sống, sao em có thể nhẫn tâm cự tuyệt anh!”

“Nhưng chúng ta không phải người yêu, cái này đúng là một cơ hội làm sáng tỏ.” Trong đầu Nhan Như Y lúc này chỉ có Hoắc Doãn Văn.

“Em đang nói gì vậy?” Cao Hải không biết nên dùng ánh mắt gì nhìn cô. “Lời này có thể phát ra từ miệng em sao? Em nghĩ xem, lúc đó anh là vì ai?”

Nhan Như Y vẫn quyết liệt đi về phía trước, Cao Hải không phục đi theo sau lưng cô.

“Em nghĩ lại khi đó xem, chính em suy nghĩ cho thật kỹ...”

Thật ra Nhan Như Y rất đau lòng, lúc ấy Cao Hải đúng là vì cô, nhưng...

“Nhưng chúng ta không thể khiến mọi người tiếp tục hiểu lầm đúng không?”

Cao Hải bị cô chọc giận, khoa tay múa chân một hồi lâu, sau đó hậm hực nói. “Thật buồn cười, em cho rằng anh muốn bị mọi người hiểu lầm sao? Nhưng anh vừa thừa nhận hai chúng ta hẹn hò có mấy ngày? Còn chưa tới mười ngày, hiện tại lại tuyên bố chúng ta chia tay sao? Như Y, anh nói cho em biết, anh luôn phải đi ra ngoài xã hội lăn lộn, em đừng ác độc như vậy!”

Mặc dù anh nói chuyện vừa thô lỗ vừa hài hước, nhưng trong đó có lý do khiến người khác không thể bỏ qua!

Thấy nét mặt cô mềm xuống, giọng nói của Cao Hải mới nghiêm chỉnh lại. “Anh nói thật, mặc kệ là thế nào, hiện tại vì mặt mũi của chúng ta, hoặc là vì mặt mũi của anh. Về phần ‘hiểu lầm’ của chúng ta, khoảng một hai tháng rồi nói ‘chia tay’, mọi người sẽ không nói gì. Dù sao, trong xã hội hiện nay, rất nhiều người chia tay, đó chỉ là chuyện bình thường. Nhưng nếu chia tay quá nhanh, những người đó lại tưởng rằng phurong diện nào của anh không được đó!”

“Phi...” Nhan Như Y bị anh làm cho bật cười.

“Đồng ý đi được không? Gặp mặt giảng hòa, mấy phút sau em có thể đi!” Cao Hải tiến thêm một bước, sau đó còn nói: “Hơn nữa còn được ăn tối miễn phí, không đi sao?”

“Dừng...” Nhan Như Y phát ra âm thanh khinh thường. “Từ Nhất Minh có thể mời mọi người đến đâu ăn? Tôi đa cũng chỉ có đi ăn vặt!”

Không phải vì bây giờ cô đang ở cùng Hoắc Doãn Văn rồi xem thường người khác, mà là vì cô xem thường tên khốn khiếp Từ Nhất Minh đó.

“Ừ, vậy anh sai rồi, nhưng hiện tại Từ Nhất Minh đang là chủ nhân. Người ta là ai chứ? Người quét dọn vệ sinh, tuần tra đặc biệt của khách sạn, nhân viên phục vụ.” Cao Hải cũng hừ mũi coi thường.

Lúc này Nhan Như Y mới nhớ tới, Từ Nhất Minh đã tìm tới một cha vợ rất tốt.

“Lên xe chứ? Đến lúc đó anh cũng nhanh chóng rời đi, tìm mấy em trai học trung học đi chơi mát chược!” Cao Hải mở cửa xe, mời cô lên!đđ☆L☆qđđ

“Em thật sự có chuyện quan trọng, phải làm thêm...” Nói dối, cô mới nói một chút đã dừng lại.

Tin nhắn Hoắc Doãn Văn gửi tới vẫn lượn qua lượn lại trước mắt, kích động lòng cô!

“Em xem đi, chuyện này để em suy nghĩ, suy nghĩ cẩn thận trước sau xem nên làm thế nào!” Cao Hải gây áp lực cho cô.

Cảm giác của Nhan Như Y trầm xuống, không đi cùng Cao Hải nhất định là không được.

Nhưng... “Vây công việc của em thì sao, thật sự rất quan trọng...” Hiện tại đó là một vấn đề khó lựa chọn, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu!

Đang lúc này, Hoắc Doãn Văn từ từ đi ra cửa chính, vẫn như trước, có trợ lý và mấy người trợ lý đi theo sau...

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Cao Hải chủ động tiến lên chào hỏi Hoắc Doãn Văn. “Tổng giám đốc Hoắc, anh khỏe chứ, lại gặp anh rồi!”

Sắc mặt của Hoắc Doãn Văn không tốt, rất nặng nề, nhưng vẫn gật đầu chào Cao Hải.

“Tổng giám đốc Hoắc, hôm nay anh có thể không để bạn gái tôi làm thêm giờ không? Tôi có việc cần cô ấy!” Cao Hải mở miệng gọi cô là bạn gái.

Nhan Như Y chỉ có thể cau mày, vò đầu, không thể nghe vào, cô lập tức xoay người đi. Sau đó mắng to trong lòng, tên Cao Hải này!

“Vây sao? Có chuyện quan trọng?” Hoắc Doãn Văn không thể hiện cái gì, nhỏ giọng hỏi. Đồng thời, anh cũng nhìn về phía Nhan Như Y.

Mà anh lại chỉ có thể nhìn thấy thân thể cô. Hoắc Doãn Văn hiểu làm cô không dám đối mặt với mình nên mới xoay người!

Chân mày nhất thời cau lại, thu hồi ánh mắt. “Được rồi, đã có chuyện quan trọng, vậy hôm nay không làm thêm giờ nữa!”

Nói xong, anh lập tức đi qua bên cạnh hai người!

Nhan Như Y nóng nảy nhìn anh, không cần nghĩ cũng biết anh hiểu lầm!

Nhưng vì ngại Cao Hải, cô chỉ có thể để lo lắng trong lòng, không thể nói ra miệng được!

“Được rồi, ông chủ đã đồng ý cho em nghỉ rồi!” Cao Hải cười nói, thúc giục cô. “Lại đây, nhanh lên xe đi!”

Nhan Như Y không còn cách nào đành lên xe, chỉ có thể ghi hận nhìn anh, trong lòng điên cuồng mắng người bạn xấu xa này. Đều do anh hại cô, khiến cô bị Hoắc Doãn Văn hiểu lầm, là do anh phá hư buổi hẹn hò đầu tiên của hai người...

“Ha ha, thật ra thì em làm ở công ty tư nhân, không cần phải sợ ông chủ như vậy. Có chuyện gì thì nói trực tiếp, ông chủ của em cũng không cứng nhắc như vậy đâu! Em xem, anh chỉ mới nói một câu, không phải vị tổng giám đốc đó đã để em đi sao?” Cao Hải vừa lái xe vừa lái nhai, còn hả hê nói.

Nhan Như Y xoay mặt ra ngoài cửa sổ, sau đó không khách khí nói: “Nói cho anh biết, em chỉ đến đó gặp mặt mọi người với anh, sau đó em sẽ đi!”

“Buổi tối không thể ở lại chơi sao?” Cao Hải không hiểu. “Không phải tổng giám đốc của em đã cho em đi rồi sao?”

“Em còn có việc khác, được không?” Cô tức giận hỏi ngược lại anh.

“Được, được, được...” Cao Hải cười lớn hai tiếng quái dị. “Thì ra em còn chưa từ bỏ ý định với người ta, em đang trách anh, phá hư hai người làm thêm giờ, phải không?”

Cô không để ý đến anh, anh có biết mình đã phá hư ‘việc làm thêm giờ’ quan trọng cỡ nào hay không?

Đây là lần hẹn hò đầu tiên của cô đó!

Đang lúc ấy, một chiếc Mercedes chạy qua, Nhan Như Y nhìn thấy biển số xe của nó, là 66666!

Cô cảm thấy mắt mát, thở dài, dù sao hai người cũng không phải hẹn hò như những đôi nam nữ bình thường, tình cảm len lút như vậy, luôn rất nhạy cảm, luôn dễ dàng xảy ra mâu thuẫn. . .

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Từ Nhất mình quả nhiên một bước lên trời, có thể bao trọn khách sạn mới mọi người, bạn gái anh ta ăn mặc khá bắt mắt, váy cổ thấp khiêu gợi, tóc uốn giống công chúa, giày cao gót màu bạc, thậm chí còn đeo một đôi kính áp tròng xinh đẹp, cặp mắt lập tức lớn hơn rất nhiều. Cô ta ăn mặc giống như một con búp bê, vừa bước vào hội trường đã trở thành tiêu điểm của mọi người!

Sau đó cô ta luôn như cổ tình hay vô tình, nhìn khiêu khích Nhan Như Y. Nói với Nhan Như y, hôm nay cô ta đã đánh bại cô.

Nhan Như Y không có chút sức lực nào, ngồi xuống ở một góc hội trường, sau đó ám hiệu cho Cao Hải mình phải đi. Cao Hải không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là đi ra cùng cô!

Cô ngồi lên xe của anh, để anh đưa mình đến trạm tàu điện ngầm.

Bởi vì cuộc hẹn bị phá hư, vì anh hiểu lầm, vì anh lái xe lướt qua, tâm tình cô rất không tốt, mắt mát tới cực điểm. Suy nghĩ trong đầu cô lúc này là, sau khi về đến nhà, cô có nên gọi điện thoại cho anh, hay anh có nhận không, thậm chí quan hệ của hai người còn có thể ngưng hẳn?

Nhan Như Y lấy điện thoại trong túi ra, tùy ý mở. . .

Cô nhận được một tin nhắn!

Mở ra, thấy số điện thoại quen thuộc, cô giật mình, vui vẻ mở tin nhắn của anh, đồng thời cũng sợ điều anh sẽ nói với cô, sẽ là ‘tạm biệt’ sao?

Mang theo tâm trạng lo lắng, cô mở tin nhắn ra!

“Lập tức, chia tay với anh ta!”

Không có bất kỳ cuộc gọi nào, cũng không phải giọng nói khách khí, chỉ có sáu chữ thô lỗ, lại khiến cho Nhan Như Y nở nụ cười, nhưng tối tăm trong lòng như có một luồng ánh sáng chiếu vào, ấm áp khiến cô như mở cờ trong bụng!

Nhan Như Y liếc sang Cao Hải đang vừa lái xe, vừa gọi điện thoại tìm người chơi mạt chược cùng. Xem ra anh không chú ý đến mình, cô nhấn bàn phím, bắt đầu nhắn tin trả lời!

Nhưng cô vừa đánh được hai chữ, điện thoại di động lập tức reo lên.

Trên màn hình hiện lên số điện thoại của anh, Nhan Như Y không nhận được mỉm cười, nhận điện thoại. “...”

Không đợi cô nói chuyện. “Em xuống xe ở đoạn đường phía trước đi!”

“Hả?”

“Nhanh xuống xe đi!” Anh thúc giục, sau đó lập tức cúp điện thoại!

“Dừng xe!” Nhan Như Y hô to.

Cao Hải đang gọi điện thoại sừng sốt. “Hả?”

“Dừng xe, đến trạm tàu điện ngầm rồi!” Cô hô.

Cao Hải dừng xe lại, nhìn ra ngoài. “Trạm tàu điện ngầm ở đâu?”

Nhan Như Y nhanh chóng nhảy xuống xe, đóng cửa xe lại, nói lớn với người trong xe. “Anh đi nhanh đi, cẩn thận ở đây có camera!”

Nói xong, cô đi sang bên đường! Cao Hải không có cách nào, không thể làm gì khác ngoài việc lái xe rồi đi!

Nhan Như Y đi bộ trên đường, cô cảm giác Hoắc Doãn Văn đang ở bên kia, sẽ nhanh chóng xuất hiện!

Quả nhiên, còn chưa đến một phút, bên cạnh cô đã vang lên tiếng phanh gấp. “Két..” một tiếng rất chói tai, nhưng âm thanh đó lại khiến cô rất vui vẻ!

“Lên xe!” Giọng nói của Hoắc Doãn Văn vang lên.

Nhan Như Y đứng ở một bên nhìn cười, cố làm ra vẻ tức giận với người trong xe, khiêu khích hỏi. “Không phải anh nói hôm nay không cần ‘làm thêm giờ’ sao? Vậy bây giờ anh tìm em làm gì?”

“Lên xe!” Anh mở cửa xe trước mặt cô ra, giọng nói thúc giục.

Lúc này Nhan Như Y mới chịu lên xe.

“Rầm...” Ngay sau đó, cửa xe bị anh đóng lại.

Mà Nhan Như Y bị anh đè lên ghế dựa, mọi anh hạ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: No lòng, ấm tim!

"Úmnh."

Môi của cô bị anh hung hăng mút mạnh vào, tiếng kêu đột ngột chuyển thành nức nở nghẹn ngào.

Lần này, nụ hôn của anh thật bá đạo, không có một chút dịu dàng, tràn ngập tâm ý muốn trừng phạt cô của anh. Anh dùng răng cắn xé đôi môi mềm mại của cô, liếm mút, từng chút từng chút hút hết mật ngọt của người yêu. Cô vừa đau đớn, vừa cảm thụ anh hung hăng coi trọng cô. Nụ hôn sâu của anh dường như không muốn buông tha cô, khiến cô dần hít thở không thông, mê mê man man.

Anh vẫn tiếp tục hôn, lưỡi của anh chà đạp khuôn miệng ấm áp của cô, công thành đoạt đất, đầu lưỡi anh chỉ khẽ rời đi, rồi cố chấp trườn sâu vào. Cô bởi vì đau đớn khẽ chép miệng, càng làm anh lựa thế xâm nhập, lấp đầy.

"Úmnh, không." Cô mơ hồ cự tuyệt, cái lưỡi hồng của cô cơ hồ muốn trốn tránh, khước từ khiêu vũ cùng đầu lưỡi anh. Anh càng lúc càng xoay tròn, chạm đến mọi góc ngách trong cô.

Cô nghĩ muốn dùng tay đẩy anh ra, nào ngờ cánh tay cô bủn rủn vô lực, thay vì chống đỡ lại tựa như lông công vuốt ve qua khuôn ngực anh, làn da nóng như chạm vào tim anh!

Thấy cô dần buông kháng cự, cơ thể mềm mại dựa vào người anh, miệng cô ngập đầy dịch mật của anh, đôi môi cô sưng đỏ. Cô khẽ cầu xin anh, dịu ngọt gọi tên anh. Anh từ từ buông cô ra, đẩy người cô ra khỏi anh.

Mặt anh vẫn chìm vào bóng đêm, khởi động xe!

Cơ thể cô chột chênh choáng, anh đẩy cô ra?

Nhan Như Y cảm thấy không thoải mái.

Cô vùn vụt lướt qua hai hàng đèn đường dọc theo hai bên phố cùng các loại cửa hàng. Anh nhanh chóng tăng tốc, bỏ lại sau lưng những vùng ánh sáng!

Cứ như vậy, xe duy trì tốc độ nhanh đến chóng mặt trong hai phút, cho đến khi ngọn đèn giao thông phía trước chuyển sang đỏ, anh mới thả ga, xe chậm dần!

"Anh đang tức giận?" Cô cố ý hỏi thẳng anh. Tại sao anh lại tức giận như vậy? Người nên nổi giận phải là cô mới đúng chứ? Không một lời giải thích, anh liền hủy bỏ ước hẹn, không thèm nghe ý kiến của cô?

"Em thích gã họ Cao đó, em thích dây dưa không rõ với anh ta!" Anh khẳng định, không thèm liếc cô một cái, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước!

Cô chăm chú ngắm anh, không nghĩ chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh đã đơn giản gắn tội cho cô.

"Nếu, em còn muốn cùng anh ta tiếp tục mối quan hệ, tại sao còn đồng ý cùng ở chung chỗ với anh?"

Nhan Như Y khẽ đung đưa cơ thể, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, khiêu khích anh. "Anh thử nói đi? Tại sao nhỉ?"

Hoắc Doãn Văn không trả lời, nhưng mặt âm trầm như cũ. "Anh không thích em cùng anh ta gặp gỡ qua lại, em chấm dứt với anh ta đi!"

Anh đang ăn dấm chua sao?

Chợt, Nhan Như Y nghĩ lại mối tình đầu của mình. Chỉ có thể nói, trước đây khi nói chuyện yêu đương với Từ Nhất Minh, lúc cô ở cùng với anh, chưa từng nghĩ người yêu có ghen hay không. Dĩ nhiên, có lẽ Từ Nhất Minh cũng không có ăn dấm chua với bất cứ người đàn ông nào mà Như Y quen.

Nhìn thấy anh sôi sục vì ghen, cô không tự chủ cũng cảm thấy thể diện mình được thỏa mãn, cô chủ động giải thích. "Em cùng Cao Hải chỉ là bạn bè bình

thường, không phải mối quan hệ trai gái lui tới ——"

"Ngày đó anh ta ở trước mặt mọi người, nói hai người ở chung một chỗ, em không phủ nhận ——"

"Đó là nói cho Từ Nhất Minh nghe, không muốn khiến em trở thành khó coi, có được hay không? Anh nên biết ——" nếu đã nói rõ ra, Nhan Như Y liền đem toàn bộ sự tình ngày đó bày tỏ với Hoắc Doãn Văn. "Cũng như ngày hôm nay, Từ Nhất Minh mời mọi người ăn cơm, chính là muốn xem em sống ra sao, vui vẻ hay thất bại, nên Cao Hải mới phải đi chung với em!"

"Cũng bởi vì như vậy, em chấp nhận cùng anh ta diễn kịch, khiến mọi người tiếp tục hiểu lầm giữa hai người đang hẹn hò trai gái?" Anh rút cuộc quay đầu lại, nhìn cô, chất vấn cô.

Không đề cập tới cái này còn may, vừa nhắc đến đã khiến Như Y giận điên lên. "Anh nói chuyện công bằng một chút, có được hay không? Chuyện ngày hôm nay trách ai? Là anh nói với Cao Hải em không cần phải làm thêm giờ, là anh chấp nhận để em đi cùng anh ấy, anh có hỏi qua ý kiến của em chưa?"

Anh vừa mạnh mẽ mẽ mẽ chất vấn, chợt nghe câu hỏi gay gắt của cô, lại im lặng không có một âm thanh!

Lúc này, phía trước đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh lá cây, anh lại khởi động xe, xe lướt êm về phía trước, chứ không lao nhanh như vài phút trước!

Mặc dù anh không nói chuyện, Nhan Như Y hiểu, tâm tình của anh đã bình ổn trở lại ——

Không khí trong xe nhất thời im ắng, chỉ là, lần này không phải bởi vì anh đè nén, cô khản trương. Mà bởi vì, anh nhất thời ngưng ngừng, muốn nhẹ nhàng thừa nhận sai lầm với cô, mà cô cũng muốn chờ xem, anh rút cuộc nói lời xin lỗi mình như thế nào!

Cô theo dõi mọi cử động của anh, anh im lặng không nói một lời. Ánh mắt cô càng gắt gao dính chặt trên người anh.

Rút cuộc ——

"Em về sau cách xa gã họ Cao một chút!" Anh cuồng vọng ra lệnh, tựa như một ông chồng bá đạo.

"Anh ấy là bạn tốt của em!" Cô kiên trì!

"Bạn tốt?" Anh hơi nhướn mày. "Bạn tốt sẽ bỏ thuốc kích dục với em? Nếu hôm đó không phải là anh, em có tưởng tượng nổi kết quả không!"

Nhưng cho dù đêm hôm đó gặp phải anh, hậu quả cũng đâu có chỗ nào tốt hơn! Trong lòng cô tà oán một cách ngọt ngào.

Bây giờ, tranh qua nói lại, cảm đoán quan hệ với người nào, người nào, cũng chẳng thể làm ai đó vừa lòng. Nếu cứ khư khư bàn chuyện ai đúng ai sai, kết quả chỉ có một, cả hai bên đều bị tổn thương.

Cho nên Nhan Như Y cũng lười phản bác lại yêu cầu gia trưởng ấy của anh!

Cô tìm nút mở nhạc trên dàn điều khiển trong xe. Âm thanh của một bản tình ca du dương lan tỏa khắp không gian, ‘ngàn năm yêu’.

‘Ngọn đèn hắt hiu trong rừng trúc, dù đào xa hóa sa mạc, không ngừng phiêu dạt trong gió, những tình cảm huyền diệu, nhấn chìm em trong xoáy nước sâu, cuốn em vào trong sương mù.’

Ha ha, cô hiện tại dường như cũng đang lâm vào trong sương mù, có chút ngất ngây, có chút ngọt ngào, cũng có thêm áy náy cùng lo lắng. Nhưng phần hạnh phúc cùng lòng chiếm hữu bá đạo của anh, càng làm cho cô nguyện ý luân hồi vào chỗ sâu tối nhất.

Anh đối với cô rất chân tâm, nếu không anh cũng sẽ không tìm mọi cách để được ở bên cô, tìm mọi cách để được gặp cô, cô tuyệt đối sẽ không cho rằng những lần gặp gỡ đó chỉ là trùng hợp. Nhiều lúc, anh chỉ cần một phút trước, phút sau đã dừng xe bên cạnh cô!

"Anh tại sao không giải thích cho em nghe nguyên nhân hủy bỏ ước hẹn?" Nàng chất vấn.

"." Anh không nói lời nào.

"Anh có biết không, đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò?"

"." Anh vẫn im lặng không nói gì, nhưng đuôi mắt anh nheo lại mang theo nụ cười mơ hồ.

"Anh thật không hiểu em rất mong đợi buổi chiều mai đến?" Cô trừng anh.

"Anh có thể bồi thường cho em!" Anh rút cuộc cũng mở miệng!

"Làm sao bồi thường đây, cảm giác hẹn hò mất tiêu rồi, hiện tại lòng em tràn ngập nỗi tiếc nuối!"

"Anh còn chưa ăn cơm, rất muốn cùng đi ăn với em!" Anh bắt đầu lên kế hoạch bắt đầu buổi tối.

"Không ăn, không có tâm tình!"

"Ừ, anh biết em đã ăn no rồi. Vậy anh ăn, em chỉ cùng ngồi với anh thôi!"

Lỗ mũi của Nhan Như Y phập phồng vì tức, cái gì gọi là em đã ăn no? Cô đã ăn cái gì rồi hả? Cô thật giận dữ chưa ăn một chút nào?

Lúc cô vẫn đang mãi tức giận, Hoắc Doãn Văn đã cho xe dừng lại!

Trước cửa Dật Lâm Hiên!

Mặt của Nhan Như Y chợt đỏ lên!

Anh Cô không tin anh kéo cô tới đây, chỉ vì một bữa ăn sao?

.

Cô theo anh vào thang máy, mở màng ra khỏi thang máy, sau đó cùng anh bước vào 'phòng tổng thống'!

Nhìn gian phòng quen thuộc mình từng ở lại một đêm một tuần trước, Nhan Như Y bừng tỉnh hiểu ra, ngay người nhìn anh. "Thì ra, anh vẫn ở đây!"

"Ừ!" Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái.

"Khó trách?"

"Khó trách cái gì?"

"Khó trách ngày đó, em vừa vào phòng, cảm giác ngửi thấy mùi hương trên người anh!" Mới bắt đầu, cô còn tưởng rằng ảo giác, thì ra là thật!

"Trên người anh có mùi vị gì sao?" Anh giơ cánh tay lên, cẩn thận ngửi một cái. Động tác đơn giản xác định, anh để ý lời cô..., sợ trên người có hương vị khó ngửi.

Cô cười cười, kéo cánh tay anh áp lên má mình, nói cho anh an tâm. "Mùi hương của anh khiến em hoài cảm, thanh thanh đậm đậm, có tư vị của một quý công tử!"

Anh cười, kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, có chút tà khí. "Mùi vị công tử gia dễ chịu lắm sao?"

"Dễ ngửi!" Cô thật lòng!

"Nhưng công tử gia ta. bây giờ còn chưa có ăn cơm, đang đói bụng đây?" Chợt, bàn

tay to của anh luồn vào trong áo cô, đồng thời đẩy cô nằm ngửa lên giường!

"A ——"

Giật mình, cô kêu khẽ, hai người bọn họ người trước người sau ngã chổng lên nệm!

"Anh mới than đói bụng mà, anh nên đi ăn tối!" Cô cố gắng đẩy anh ra.

Cơ thể anh vẫn ngang tàng đè ngang người cô, lực ôm của anh, hơi thở của anh, bộ ngực phập phồng của anh, làm cô mặt hồng tim đập, hơi thở như hệt, bần rần nhìn anh!

Anh nhẹ hôn lên má cô, hơi thở ấm áp của anh vuốt ve từng đường nét trên gương mặt cô. Anh cất giọng khàn khàn, âm thanh gọi tình. "Nhưng bây giờ, anh chỉ muốn ăn em!"

Nhìn mắt anh lóe sáng như mắt sói, cô thật sự lo lắng cho cơ thể mình, làm sao có thể chịu đựng được sự giày vò của anh? "Ăn em, anh sẽ ăn không đủ no đấy! Bằng không như vậy đi, chúng ta gọi điện thoại, kêu phục vụ mang thức ăn lên nhé?"

"Không tốt, hiện tại anh chỉ thích nếm mỹ vị của em——" công phu nói chuyện của anh càng ngày càng dẻo, vừa nói, anh vừa cời nút áo sơ mi của cô, lộ ra khuôn ngực vuông tròn căng đầy trong chiếc áo ngực.

Ngực của cô mon mồn, nẩy nở. Dù cô đang nằm ngang, bộ ngực của cô vẫn vươn lên, rất hấp dẫn từng đường cong mê người!

Chỉ là, cô đang hạn chế quy định của công ty, đi làm phải mặc áo sơ mi? Nếu như, mặc váy sẽ không thể bị thoát ra nhanh như vậy?

Khi tay anh bắt đầu vuốt ve ngực cô, cô vội vàng kêu lên. "Không được, em đói bụng!"

Hoắc Doãn Văn căn bản không muốn buông tay ra khỏi khuôn ngực cô, thậm chí còn bắt đầu tiếp tục cời hết nút áo của cô ra, khuôn mặt tối sầm lại. "Thật đói bụng sao?"

"Thật!" Cô gật đầu!

Chỉ nghe cách một tiếng nhẹ, áo ngực cô bị tháo bung, bộ ngực no tròn của cô bung mạnh ra, đưa thẳng vào miệng anh!

Ngay tức khắc, anh áp môi xuống, tận hưởng món ngon, tha hồ mút liếm!

Bộ ngực của cô chợt cảm thấy lạnh, cô giật mình một cái. "Em thật sự đói bụng, lúc nãy gặp bạn bè em đã ăn gì đâu. Hoắc tổng, ngài cho em gì trước đi, rồi sau đó sẽ làm thêm giờ, được không? Có được hay không?"

"Vậy anh sẽ cho em ăn nhè nhẹ nhé, lấp đầy bụng trước rồi nói sau nghe!" Anh phớt tỉnh, nói.

Nhìn biểu hiện của anh, Nhan Như Y tin như đếm, vui vẻ nghĩ đến lúc được ăn. "Vậy anh lấy snack ra đi, em thật sự đói bụng!"

"Em thật muốn rồi à, anh lập tức phục vụ em" Nói xong, anh đưa tay cời nhanh khóa kéo quần, lòi "Tiểu Văn" ra.

Đội cô phản ứng kịp, anh đã áp chặt lên người cô, hướng cô khiêu khích. "Bây giờ, em có thể ăn rồi. Nóng sốt mới ra lò đây!"

"A, đáng ghét!" Nhan Như Y thật muốn bỏ của chạy lấy người, đã không kịp nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Tư vị gỏi chăn

Anh bắt được chân cô, thô bạo xé toạc chiếc vớ da mỏng manh.

Cô thật đau lòng, chiếc vớ gài cả trăm tệ bị anh xé rách không tiếc thương. Đây là đôi vớ da cô phải đấu tranh tư tưởng để mua. "Hoắc tổng, ngài có thể không đãn như vậy được không, ngài để tôi cời ra là được, xé hư rồi tí nữa tôi làm sao dùng!" Cô bi thương.

Sau khi xé rách đôi tất, Nhan Như Y nằm úp sấp trước mặt Hoắc Doãn Văn. Đôi mông tròn trĩnh vênh lên đập thẳng vào mắt anh. Đôi mắt anh hấp háy, cô thật hấp dẫn. "Nhưng anh rất thích!"

"Anh thích lãng phí tiền? Anh yêu thích là một chuyện, em còn cần phải tiết kiệm?" Nằm ở trên giường, cô dù khuyên rã hòng, anh vẫn bỏ ngoài tai, nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi lại vuốt ngược từ dưới lên.

Đôi môi mọng theo lửa nóng thấp thoáng trên da thịt cô, vòng tay anh dính sát vào cô không rời, đôi chân vẫn còn nửa trong nửa ngoài đôi vớ rách thật gọi tình. Anh mê muội lại bị về rũ rượi của cô dẫn dắt, môi anh bắt đầu cắn mút trên từng em làn da trắng của cô. "Không quan hệ, đôi vớ da bằng tơ tằm đó anh đã trả tiền rồi!"

"Hay nhỉ, anh lấy việc công làm việc tư!"

"Ừ, làm thêm giờ thời gian, nên phải được trả thêm tiền ngoài giờ. Em cứ lấy đó mà chi trả!"

"Tốt, 120 tệ một đôi!" Cô tăng giá lên gấp đôi.

"Anh coi như trả cho em 240 một đôi!"

"Tốt ——"

"Về sau, em sẽ mặc tất da mỗi ngày nhé!" Âm thanh của anh khàn khàn, yêu cầu. Đôi tay anh vẫn bá đạo vuốt ve cơ thể cô, yêu thích không muốn buông tay; giống như bất cứ gã đàn ông thừa tình lực, đóng cửa tắt đèn, lên giường làm chuyện xấu xa háo!

"Thì ra, anh bị dụ hoặc bởi vớ da, thật biến thái!"

"Là đàn ông ai không thích!"

Ai dà, xem ra đôi vớ chân bằng tơ tằm là một dụng cụ gọi tình thật tốt. Phụ nữ dùng vớ da chinh phục đàn ông, rồi đàn ông có nhiệm vụ kiểm tiền, lấp đầy tài khoản ngân hàng! Thì ra, trên thế giới, kẻ thích vớ chân nhất không phải là phụ nữ, mà chính là đàn ông! Nhan Như Y không khỏi cảm thán ——

.

Trên chiếc giường lớn, hai thân hình quấn lấy nhau, dây dưa thân mật. Không gian tràn ngập mùi hương ái tình, nồng nàn. Đôi bóng hắt lên tường, lay động mãnh liệt, như thủy triều xô mạnh vào bờ ——

Sau vài hồi điên cuồng dây dưa cùng thân mật, cô nằm gối đầu lên lồng ngực của anh, thở hổn hển, anh thật giống bạo long!

Ánh sáng đèn màu vàng nhu hòa lấp loáng trên thân thể anh, làn da màu đồng cổ của anh được thắp sáng bằng một tầng mờ hơi mỏng, lấp lờ làm lay động lòng cô.

Cô đưa tay vuốt ve từng tấc da thịt hoàn mỹ của anh, ngón tay đùa nhẹ phiến ngực bẽn chác tinh tế của người yêu, trầm mặc không nói!

Hoắc Doãn Văn bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên khoe miệng gặm gặm "Nghĩ gì thế?"

"Em đang nghĩ, rốt cuộc anh yêu thích em chỗ nào!" Cô mặt mõi, nhỏ giọng thì thầm.

Hoắc Doãn Văn cũng không ngại phiền, lại một lần nữa trả lời cô: "Thích em đáng yêu, lạc quan."

Ách. Vì sao trong mắt anh cô có vẻ cao thượng như vậy? Cô không thích, cũng chẳng cần, cô chỉ thích anh dùng lý do tục tằn tán dương cô. "Em muốn anh yêu thích em là bởi vì em xinh đẹp. Rất đẹp."

Cô cường điệu nói.

"Đúng, đúng, rất đẹp!" Anh luôn miệng đồng ý, đồng thời bàn tay vẫn còn vuốt dọc sóng lưng bóng loáng của cô một cách tinh tế, rồi càng lúc những ngón tay anh càng tinh quái. "Hơn nữa em còn rất hấp dẫn anh!"

"Ha ha —— thật rất hấp dẫn sao?" Không có phụ nữ nào không yêu thích được nghe câu khen ngợi như vậy, thân hình mỹ lệ cử chỉ khêu gợi, cô cũng không ngoại lệ.

"Đúng vậy ——" anh bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô lần tới phía dưới anh, ở bên tai cô nói nhỏ. "Em cảm nhận được không?"

Nhan Như Y vừa chạm tay vào đôi ngọc của anh, đã vô tình như phải bóng, anh lại cứng như nham thạch. Trong nháy mắt, gương mặt cô đỏ ửng như nụ hoa hồng. "Em mặt quá, em không thể."

Anh lần nữa lại đặt cô xuống bên người, đôi tay giữ chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô. "Một lần nữa đi!"

Nói xong, chiếc giường lớn lần nữa lắc lư, tiếng rên rỉ mập mờ lan khắp căn phòng, thanh âm da thịt không ngừng va chạm, cùng hòa với tiếng nước “ấm a ầm ách” khi anh ra vào trong cơ thể cô.

.

Hai lần ba lượt hoan ái, trời đã gần rạng sáng!

Nhan Như Y chưa bao giờ biết, dù nhọc mệt sau khi yêu, tinh thần vẫn còn có thể đặc biệt hưng phấn, mặc dù cơ thể mặt mõi đến không muốn động dậy, nhưng cô vẫn không ngủ được. "Anh vẫn luôn ở khách sạn sao?" Cô đưa mắt nhìn bốn phía, thật quá xa xỉ, mỗi ngày phải trả mấy ngàn tệ!

"Ừ!" Anh nhắm mắt lại, đáp một tiếng.

"Thật kỳ quái, rõ ràng ở B thị, anh không phải chỉ có vài nhà trọ cho thuê, còn có hai ngôi biệt thự!"

"Không có lắp đặt trang thiết bị, không có cách nào ở được!"

"Vậy anh lắp đặt thiết bị đi, ở chỗ này vài ngày đủ tiền trang bị phòng ốc rồi ! Em thật không hiểu, cái người này đi quăng tiền khắp nơi, không thể tính toán nổi!" Cô có chút thương tâm. Có bao nhiêu người cần tiền, còn anh lại lãng phí vô ích!

"Ừ, anh thật sự không biết tính toán, đang muốn tìm người giúp anh quản lý tài sản, em nguyện ý hay không?" Hắn dịch người, đưa tay lục lọi trong chiếc túi quần của mình!

Nhan Như Y hạ đôi mày thanh tú xuống, hình như đã hiểu rõ ràng ý tứ của anh, chỉ là cô làm bộ như không hiểu, tiếp tục duy trì bộ dáng ngây thơ khen ngợi. "Tìm người quản lý tài sản là phải, anh có tiền có thể thuê bất cứ ai đấy!"

"Vậy em sẽ làm người quản lý tài sản cho anh nhé, có được không?" Anh đề nghị!

"À? Em à? Em không được, em không học nghiệp vụ kế toán, anh không sợ em đem tất cả tiền của anh làm tiêu tán hết đi à?" Cô cười lắc đầu.

Hoắc Doãn Văn biết cô cố ý, anh giữ tay cô lại, nặng nề. "Anh nói thật, Như Y, anh đã trang bị hoàn hảo cho một căn biệt thự, nhưng vẫn không dọn

vào ô. Anh nghĩ em cũng đã biết tình trạng chia năm xẻ bảy trong nhà anh."

Anh mở miệng khó khăn, vẻ mặt có chút cô đơn!

"Dạ!" Cô nhìn anh.

"Cho tới nay anh không có chỗ ở cố định, nếu nói nhà thật ra so với khách sạn không có gì khác biệt, vậy nên anh tạm ở trong khách sạn!"

Thanh âm của anh không lớn, cũng chỉ là câu trần thuật, không chứa bất cứ tình cảm nào, nhưng chính mấy chữ này lại đập mạnh vào sâu thẳm trong lòng cô, làm cô không nhận được muốn xoa dịu nỗi khổ sở của anh!

"Hi vọng em có thể nguyên ý tiếp nhận nó, có em ở đây, mới có hương vị gia đình, để anh cảm thấy luôn có ánh đèn ấm áp chờ anh trở về nhà!" Anh cảm lấy tay cô, trao cho cô một chùm chìa khóa!

Nhan Như Y cảm thấy bàn tay mình bỏng rát như hơ trên lửa nóng, lập tức đem chìa khóa đẩy trở lại tay anh. "Em ở chung với anh, không phải bởi vì cái này!"

"Em đừng hiểu lầm ý anh, anh không phải muốn dùng tiền. duy trì quan hệ của hai ta! Anh chỉ cần em, anh chỉ cần em có mặt trong nhà anh. Anh thích nghĩ đến bóng dáng em sẽ vương vấn khắp nơi trong nhà, không gian của anh rồi sẽ ngập đầy tiếng nói của em, hơi thở của em xoay quanh anh!" Cô căn bản không biết, từ khi cô ở lại đây qua đêm, anh không chấp nhận bất cứ nhân viên phục vụ nào bước vào quấy đục không gian thanh khiết, không cho họ thay drap giường. Chỉ vì, nơi này ngập hương vị của cô, trên giường của anh có mùi của cô!

Nhan Như Y hiểu anh đang lo lắng điều gì, cô hiểu cô cần phải tiếp nhận mọi thứ anh trao, như vậy, tâm anh mới bình an, nhưng cô cũng hiểu rõ cái gì là ranh giới cuối cùng. "Hẹn hò với anh, yêu anh, em chỉ là bởi vì anh chính là anh, không phải vì anh có nhà có đất, có danh vị hay có tiền tài."

"Như Y, em hãy nghe anh nói, anh không muốn lấy tiền vũ nhục em!" Anh nóng nảy giải thích!

Cô gật đầu. "Em hiểu biết rõ anh không có ý định đó!" Anh mới vừa rồi câu ấy 'không muốn dùng tiền duy trì quan hệ của chúng ta', từ mỗi câu chữ, cô thấy anh đối với cô rất chân thành. Cô vội khê khàng. "Quan hệ của chúng ta đã đủ phức tạp, cũng đừng khiến nó phức tạp nữa, được không?"

"Như Y ——" Anh vẫn rất kiên trì thuyết phục, nhìn sâu vào ánh mắt của cô, thắc thò lo sợ, anh sợ không nắm chặt được cô trong tay, bất cứ lúc nào cô cũng có thể biến mất.

"Phốc ——" Cô chợt cười rộ lên, phá vỡ khoảnh khắc nặng nề cùng lúng túng. "Anh không phải cảm thấy không tự tin đối với bản thân mình đấy chứ? Không tin mình có đầy đủ sức quyến rũ quyến rũ em sao?"

Hắn nhếch môi cười. Thật ra, anh thật không tin có người sẽ thích cái vẻ lạnh lùng của anh!

"Tốt lắm, hiện tại em phải về nhà!" Cô cố ý nhảy nhót trên mặt đất, nhặt quần áo của mình vương vãi khắp nơi.

"Đừng đi, hãy ở lại đây với anh đi!" Anh níu tay cô, kéo lại gần mình.

"Không được!" Cô vừa kiên trì chỉnh trang lại trang phục, vừa vuốt thẳng bộ quần áo của anh và đặt lên giường, cương quyết dứt bỏ sự ảm áp của anh, đi ra cửa.

Anh thấy cô muốn về, không thể làm gì khác hơn là mặc quần áo vào, tiễn cô về.

Cô thật sự không muốn rời xa anh, cô muốn sau khi được anh âu yếm, sẽ bình yên vui đầu vào lòng anh mà ngủ, sáng mở mắt đêm nhắm mắt, người đầu tiên và người cuối cùng cô gặp trong ngày đều là anh.

Thế nhưng anh vốn không thuộc về cô, cô làm sao có thể vô liêm sỉ hưởng thụ!

Ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ lâu năm, cô vẫy tay tạm biệt anh. Anh đứng khuất mình trong ánh sáng mờ mờ, cô khẽ xoay người lại tham luyến nhìn anh. Bóng dáng cô đơn của anh đập vào mắt cô, tâm tình cô phức tạp đan xen vào nhau, đôi mắt không nhận được ứng hồng.

Cô từ từ quay người lại, đoạn đường còn lại cô cũng đi một mình!

Dù khát khao ngắm anh đến vô cùng vô tận, cô cũng còn chút lý trí kiềm hãm giữ mình không rơi xuống đáy vực sâu, để còn có thể ngẩng cao đầu làm người!

Sáng sớm ngày thứ hai đi làm, cô mới biết Hoắc Doãn Văn đi Tân Hải, bàn bạc dự án xây dựng khu nhà ở cao cấp và biệt thự liên kế!

Không được thấy anh, cô cảm thấy thất vọng náo nức, không có tinh thần làm việc!

Đến giữa trưa, cô nhận được điện thoại của anh. Dường như anh rất bận, mới mở miệng nói chưa tới ba câu, bên kia đã có người gọi anh bàn công việc. Cô vội vàng nhắc nhở anh, không được uống quá nhiều rượu, vô luận là rượu trắng hay là bia cũng không thể uống...ng!

Anh còn chưa kịp đáp lời, điện thoại đã bị cắt đứt!

Suốt một buổi chiều, cô lúc nào cũng chú ý nhìn di động, ngay cả đi vào phòng rửa tay, cô đều cầm theo điện thoại, chỉ sợ lỡ mất anh gọi điện thoại về!

Thư ký Lý kỳ quái nhìn cô điện thoại không rời tay, sau đó cười cười thần bí."Cùng bạn trai đang bước vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt?"

"Chỉ vừa nói gì?" Cô vừa đem tài liệu giao cho chị Lý, nhất thời chưa hình dung ra vì sao chị ấy lại nói với cô những lời như vậy?

"Chỉ có tình yêu cuồng nhiệt, mới làm em lúc nào cũng chú ý đến điện thoại di động, cầm không rời tay!" Thư ký Lý một câu đã nói toạc ra.

Gương mặt Nhan Như Y không tự chủ đỏ lên, bị người khác đoán trúng tim đen, có chút lúng túng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy cảm giác ấy thật tuyệt đẹp vô cùng."Không có, chỉ là trong nhà có một chút chuyện!"

"Ha ha, còn rất xấu hổ!"

"Thật không có!" Cô dùng sức lắc đầu."Thật sự trong nhà có chút chuyện, em trai và em gái của em năm nay phải thi cuối cấp, lên lớp, hai ngày nay thi sinh bắt đầu nhận thư thông báo trúng tuyển!"

Cô thành công lái đề tài đi hướng khác, cắt đứt suy đoán của chị Lý."À? Hai đứa phải thi tốt nghiệp trung học?"

Nhan Như Y gật đầu một cái."Dạ, mẹ em mang long phượng thai!" Cảm giác của cô có chút kiêu hãnh, em trai và em gái của cô quả thật cũng được xem là hiếm quý mà, không giống những đứa trẻ bình thường khác, nên chắc chắn sẽ 'tài trí hơn người'.

Quả nhiên, thư ký Lý rất kinh ngạc, nói dồn:"Long phượng thai à, thật là tốt, lúc chị mang thai cũng đã hy vọng mang thai đôi, như vậy con trai con gái đều có, thật may mắn! Tiếc là chị không có được phúc phận ấy!"

Nhan Như Y cười cười, nhất thời không đề cập đến đề tài này nữa, dù sao cô mới chỉ hơn hai mươi tuổi, chưa từng nghĩ đến có con.

Nhắc tới thư ký Lý, lời của chị có vẻ còn rất kích động."Như Y, nhiều khả năng, về sau lúc em lập gia đình cũng sẽ có long phượng thai đó, dù sao, cũng có di truyền mà!"

"Ha ha, không nên!" Nhan Như Y liên tiếp khoát tay."Nuôi một đứa trẻ vất vả lắm, đòi hỏi nhiều công sức, em thậm chí không muốn có con!"

"Tại sao phụ nữ như em lại nghĩ không muốn có con? Đứa con mới giúp em trở thành một người phụ nữ hoàn hảo!" Thư ký Lý vội vàng khuyên nhủ."Em đó, đừng có mở miệng khép miệng nói không muốn có con, bằng không, dễ dàng tạo thành thói quen sanh non đấy! Em gái của chị làm nữ hộ sinh, từng cho chị biết, hiện tại phụ nữ vô sinh càng ngày càng nhiều!"

"À? Tại sao, làm sao càng ngày càng nhiều người bị vô sinh vậy? Bởi vì bẩm sinh sao?" Mẹ Như Y qua đời từ sớm, lớn lên chỉ có cha chăm sóc nên Nhan Như Y đối với kiến thức sức khỏe phụ nữ cũng không hiểu nhiều, mặc dù khi vào đại học, cô có trao đổi với một vài bạn gái về vấn đề này, nhưng phần lớn thời gian vẫn dành cho việc học, tranh thủ gạo bài để lấy học bổng, hoặc đi làm để kiếm tiền trang trải cuộc sống 4 năm đại học!

"Nguyên nhân tự nhiên là một phần, chủ yếu vẫn là do phá thai nhiều lần hoặc lạm dụng thuốc tránh thai quá độ, cũng sẽ đưa đến vô sinh đấy!"

Nhan Như Y đối với đề tài này vô cùng tò mò."Hả? Thuốc tránh thai sẽ khiến vô sinh sao? Tại sao có thể như vậy?"

Thư ký Lý đưa mắt nhìn cô, có chút mập mờ, sau đó lại gần cô, nhỏ giọng khuyên bảo."Mấy cô gái trẻ như em ít khi đi hỏi kinh nghiệm của các chị lớn, cứ thích uống thuốc tránh thai khẩn cấp hoặc sử dụng thuốc ngừa thai định kỳ! Thuốc tránh thai nếu uống nhiều, sẽ làm rối loạn nội tiết, gây tổn thương cho buồng trứng và tử cung"

"À!" Nhan Như Y cảm thán, may là chị Lý nói cho cô biết chuyện này. May là cô mới chỉ sử dụng thuốc tránh thai khẩn cấp có hai ba lần. Về sau, cô sẽ yêu cầu anh mang bao cao su, cô sẽ không cần uống thứ thuốc độc hại đó.

Đang lúc ấy, người mà cô đang chờ đợi gọi điện thoại tới, Nhan Như Y vội cầm điện thoại chạy ra chỗ khuất người.

"Dạ ——"

". Điện thoại nhận rất nhanh, biểu hiện của em không tệ lắm!" Anh vừa nói chuyện vừa thở một cách nặng nề.

Nhan Như Y cũng có thể cảm nhận được hơi nóng từ hơi thở của anh ở phía bên kia."Làm sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?" Mặc dù không cần nhìn, cô cũng có thể đoán được."Anh có biết thân thể anh không cho phép anh uống nhiều rượu?"

"Không sao, anh đã không thuốc hai ngày nay rồi!" Anh vẫn trả lời cô một cách mạch lạc.

"Nhưng anh mới vừa trải qua phẫu thuật mà!"

"Không còn cách nào khác, ngoại giao với mấy lãnh đạo ban ngành trong chính phủ chính là như vậy!" Giọng nói của anh nhuộm mùi mệt mỏi!

Nhan Như Y có thể hình dung gương mặt anh ửng đỏ, đôi mắt hằn nhiều tia máu. "Anh bây giờ đang ở đâu vậy?" Cô muốn biết anh sẽ có nơi nghỉ ngơi thoải mái.

"Khách sạn, một dự án xây dựng của chính phủ, trang thiết bị nội thất cũng không tệ lắm!"

Tân Hải là thành phố cấp ba, cho nên không có khách sạn năm sao!

"Vậy anh nghỉ ngơi cho thật tốt đi!" Cứ đứng ở hành lang tan gẫu, tâm sự chuyện tình cảm, vốn là cảnh tượng cô rất ghét! Trước kia, nguyên tắc nghe điện thoại của cô, có chuyện thì nói, không có việc liền ngắt điện thoại!

Nhưng bây giờ, cùng người say nói chuyện ngoài hành lang như vậy, cô cảm thấy ngọt ngào tràn ngập trong tim!

Không được, tâm tình như vậy nhất định phải cắt đứt ngay.

Cô tự cảnh tỉnh mình!

"Đừng. Đừng. Đừng ngắt điện thoại! Anh muốn nghe giọng em!" Anh ní non.

Khỏe miệng của cô kiềm hãm không được cong lên thành nụ cười khế, nhỏ giọng nói: "Nhưng em hiện tại nhiều việc lắm!"

"Phê chuẩn cho em nghỉ ngơi, không cần dịch tài liệu ngay lập tức!" Anh nói.

"Ha ha, hay là thôi đi. Anh chỉ nói lúc uống rượu say thôi, đến lúc anh về cần tài liệu, hối thúc em chạy không kịp, anh không yêu cầu em làm thêm giờ mới là lạ đó, em còn không hiểu anh sao?" Nhan Như Y không đem lời này của anh làm thật. Hẹn hò là hẹn hò, công việc là công việc, tuyệt đối không thể nhập nhằng làm một.

Đây không phải là trách nhiệm của cô, mà còn là niềm kiêu ngạo tự trọng của cô đối với công việc của mình!

"Thật ra, hôm nay anh rất muốn đưa em đi cùng!" Anh nói!

"." Cô không nói ra tiếng, chờ anh nói tiếp. Nếu anh không thể đưa cô theo, nhất định vốn không phải là không cần cô.

"Nhưng. . . . Anh cũng vậy, không muốn cùng em ngày càng công tư bất phân. Anh cũng phải vận dụng mọi lý trí để khắc chế. Anh vẫn muốn em ở bên anh ngay lúc này đây!" Cuối cùng anh cũng bật ra những ý nghĩ đè nén trong lòng mình.

Nghe xong cô bật cười. "Vậy khi nào anh về?"

"Muốn anh sao?" Anh trơ tráo hỏi, giọng nói thật vui vẻ!

"Dạ!" Cô thừa nhận!

"Ngày mai, anh còn việc cần xử lý ở đây, hôm sau sẽ sớm trở về với em!"

"Buổi tối anh cũng phải làm việc sao?"

"Ừ, buổi tối, anh phải tiếp đãi vài vị lãnh đạo nữa!"

Anh hôm nay đãi lãnh đạo, mai tiếp lãnh. "Vậy anh phải uống rượu sao?"

"Để anh xem xét, chỉ có thể tận lực uống ít một chút!"

"Vậy anh nghỉ ngơi đi. Bên này, em còn có chút tài liệu tiếng Pháp cần dịch nè!"

Tập đoàn Hằng Viễn không chỉ kinh doanh trong nước, mà còn cùng hợp tác với các tập đoàn quốc tế.

"Ừ, vậy buổi tối anh sẽ gọi lại cho em!"

"Dạ!"

Sau khi nói xong, hai người lưu luyến cúp điện thoại ——

Sợ rằng yêu một người chính là cảm giác này, lúc vắng mặt người yêu, người còn lại nóng ruột nóng gan!

Cô không ngờ, sẽ có một buổi chiều như hôm nay, ngây ngô cầm điện thoại, sợ lỡ mất điện thoại của anh!

Chỉ là, Hoắc Doãn Văn thật sự rất bận!

Cô đợi đến mười một giờ rưỡi, điện thoại cũng không vang lên. Sau đó, cô nắm chặt di động trong tay, tiến vào mộng đẹp ——

Người đàn ông này thật sự ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô, ngày thứ hai vắng anh, sáng sớm cô đã ngồi vào bàn làm việc, cảm thấy có chút mất mát!

Cũng may, hôm nay ít việc, không có chuyện gì để làm!

Vì để bản thân mình mau sớm thoát khỏi cảm giác bị tình cảm khống chế, cô mở QQ ra, muốn tìm thúc thúc tán gẫu!

‘Thúc thúc, có ở đây không?’

Hình chim cánh cụt vẫn tối đen, đèn vẫn không sáng lên!

‘Sao lại không có người?’

Nhan Như Y hơi thất vọng, đóng QQ lại. Rảnh rồi, cô lại đi lung tung trên internet, vô tình bắt gặp một bộ tiểu thuyết, hấp dẫn tầm mắt của cô. Tiết tấu của văn phong này khá nhanh, mô tả chuyện tình rất ngược tâm, nhất là nữ chính bên trong, làm cô liên tưởng đến mình!

Bộ tiểu thuyết kể lại câu chuyện nữ chính có mối quan hệ bí mật cùng với tổng giám đốc của cô. Hai người ở chung hơn bốn năm, nam chính đối với nữ chính rất tốt, rất chăm sóc, tuy nhiên nam chính vẫn muốn kết hôn với một cô gái khác – là một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối. Mặc dù, nữ chính vì nam chính mang thai, nhưng không thể thay đổi chủ ý của người đàn ông, tất cả vì lợi ích của hai tập đoàn!

Có lẽ, cảnh ngộ trong tiểu thuyết khá giống mình, Nhan Như Y chợt muốn rơi nước mắt, đau lòng vì cảnh ngộ của nhân vật nữ mà cũng thấu hiểu vì sao nhân vật nam lại chọn đi con đường đó!

Đây thật là câu chuyện rối rắm, tựa như cô và Hoắc Doãn Văn, chỉ sợ anh mặc dù rất yêu cô, cũng sẽ không cưới cô. Cô rất hiểu điều đó, nhưng trót vương tình anh, rối rắm cùng đau đớn!

Cô đã yêu anh từ rất lâu, cô nguyện ý trăm luan cùng anh, nhưng cô phải nhìn thẳng vào thực tế! Cuối cùng, câu chuyện của họ sẽ kết cục như thế nào?

Nhan Như Y muốn tìm câu trả lời từ cuốn tiểu thuyết, nên không ngừng lật qua trang tiếp, những mong nam chính sẽ không rời bỏ nữ chính, nhưng không có!

Sau đó, nhìn lại thời gian cập nhật tiểu chương kể, Như Y phát hiện tác giả đã không viết thêm chương mới nào suốt 4 tháng qua. Phía dưới chương cuối cùng, nhiều độc giả gửi tin nhắn lại, hóa ra rất nhiều độc giả nóng nảy chờ đợi chuyện phát triển như thế nào!

Nhan Như Y có thể cảm thấy dường như tác giả này nhất định cũng trải qua một câu chuyện tình khắc cốt ghi tâm, nếu không nhất định sẽ không viết ra được những diễn biến tâm trạng nhân vật một cách chân thực, tựa như cô đang trải qua dần vật vì yêu anh!

Vì mình, cũng vì thân phận nữ chính trong cuốn tiểu thuyết, vì một tình yêu biết rõ kết quả, Như Y bất giác tuôn nước mắt ——

"Trợ lý Nhan, đã xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc thành như vậy?" Thư ký Lý đi tới quan tâm hỏi, còn những đồng nghiệp khác tò mò nhìn chằm chằm cô.

Nhan Như Y vừa khóc vừa cười, lau sạch vài giọt nước mắt trên mặt, sau đó liên tiếp khoát tay. "Không có việc gì, em xem tiểu thuyết, bị hấp dẫn, cho nên cảm động!"

"Tên gọi là gì, hay vậy sao?" Mọi người rồi rít hỏi.

Nhan Như Y nhìn lại cuốn tiểu thuyết trên mạng. "Tên sách là Tổng giám đốc nữ nhân, tác giả Cơ Thủy Linh, mọi người thử đọc qua đi!"

Sau khi trả lời, Nhan Như Y vội chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, hiện chắc mặt mũi cô rất khó coi.

Đang lúc ấy, Hoắc Doãn Văn gọi điện thoại tới, thấy bốn số “3” cuối cùng, cô vô cùng phấn chấn. "Dạ ——"

"Em à! Xin lỗi, tôi qua, tiệc xã giao về quá muộn, không thể gọi điện thoại cho em!" Anh rất nghiêm túc nói xin lỗi cô, không một chút qua loa, không một chút đùa giỡn.

Chính cách đối xử của anh khiến Nhan Như Y cảm động, vô luận quan hệ giữa hai người họ sẽ có kết thúc như thế nào, hiện tại, cô tin tưởng anh yêu cô thật lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: “Chỉ là váy ngắn vớ da”

"Anh uống say mềm luôn sao?" Cô cố gắng trấn an mình, hỏi anh.

"A." Anh cười khan hai tiếng, coi như cam chịu!

"Anh bây giờ cảm thấy như thế nào? Liều mạng như vậy để làm gì?"

"Không có cách nào, anh hiện tại mới chỉ là một Phó Tổng Tài thôi, có lúc anh rất muốn buông bỏ chức danh này!" Hoắc Doãn Văn lúc nào cũng vô cùng tỉnh táo, hiểu rõ mình đang ở đâu, cần phải làm gì cho đúng với vị thế của mình. "Em không biết đâu, người Tân Hải, đặc biệt tử lượng rất cao, mà lại không uống ly. . . mà dùng tô để uống bia hay rượu đấy! Cán bộ của Thị ủy còn lợi hại hơn người thường, ai cũng là cường đại, em không theo tiếp đãi có nghĩa là không coi ai ra gì!"

Hoắc Doãn Văn cũng rất bất đắc dĩ, không có cách nào. "Anh cùng thị trưởng Tân Hải say sưa, nhiều lãnh đạo ban ngành địa phương cũng sẽ nể mặt anh vài phần! Mà đã uống với thị trưởng, cấp dưới cũng phải xem mặt mũi người ta chứ, mặc dù không làm một chén, cũng phải uống nửa bát chứ?"

"Vậy xin hỏi ngài Phó tổng, ngài tổng cộng uống bao nhiêu tô, còn nhớ rõ sao?" Cô càng nghe càng rối bời, vì anh lo lắng, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu?

"Anh có thể nhớ đến lúc anh uống được tám tô. Còn khúc sau anh không nhớ rõ ràng lắm!"

"Thật lợi hại, Võ Tổng đánh hổ cũng chưa uống nhiều bằng anh! Theo như truyền thuyết, người uống nhiều nói ít như anh, chắc phải quật ngã hai con cọp đi?"

"Anh tình nguyện đổi phó với ba con cọp, cũng không nguyện ý đổi phó với đám lãnh đạo này!" Đám lãnh đạo chính quyền so với ba con con cọp còn độc ác hơn nhiều, căn bản là một đám sói lúc nào cũng thiếu ăn!

Giọng anh lộ rõ mệt mỏi, làm Nhan Như Ý đau lòng. "Em không thể giúp được anh điều gì!" Không sai, đây chính là vấn đề lớn nhất giữa hai người họ. Anh gặp chuyện phiền lòng, cô không có năng lực giúp anh giải quyết. Nhưng Sở tiểu thư lại có thực lực này, có thể trợ giúp anh một tay.

Mà vì người trong tim của mình, cô cùng lắm làm như anh mong đợi, mặc váy ngắn công sở, luôn mặc thêm đôi vớ da, căn bản chẳng giúp anh giải quyết được vấn đề gì. Cô xưng danh tình yêu có vẻ yếu ớt rồi!

Cho nên trăm ngàn năm qua, lời nói đạo lý vẫn lưu truyền, hôn nhân chính là muốn —— môn đăng hộ đối.

"Em đừng nghĩ lung tung, nam nhân chính là phải chăm lo sự nghiệp!" Thoáng nghe giọng cô khang khác trong điện thoại, Hoắc Doãn Văn rất nhạy cảm cũng biết cô đang suy nghĩ gì, lập tức trấn an nói. "Em à, em là người duy nhất anh có thể nói chuyện, em làm anh vui mỗi khi em cười, mỗi cái vuốt ve của em giúp em xua tan mệt mỏi!"

"Ừ!" Cô nhẹ nhàng lên tiếng, trong lòng có mấy phần vui vẻ, cũng có mấy phần phiền muộn. Vui vẻ chính là ngoài kia có bao nhiêu cô gái, nhưng duy nhất anh thích mỗi mình cô. Phiền muộn chính là, cô chỉ là một cô gái bình thường, những gì cô có thể làm cho anh, những cô gái cũng có thể làm được. Mà điều Sở tiểu thư có thể trao cho anh, không phải mấy người có thể làm được!

"Ngày mai anh trở về, đại khái buổi chiều sẽ hạ cánh!"

Nghe được tin tức anh trở về, cô vui vẻ, thận trọng hỏi. "Em đi đón anh nhé, có được không?"

Cô cũng không biết, yêu cầu này có thích hợp không? Không biết lãnh đạo cao cấp trong công ty có ai đi đón anh hay không.

"Nên." Anh cố ý thả chậm ngữ tốc độ.

"Không được? Vậy thì." Thôi.

"Không thành vấn đề!"

Chỉ ‘thôi’ cô chưa kịp nói ra, câu ‘không thành vấn đề’ của anh đã vang lên.

Gò má cô ửng hồng, khoe môi thấp thoáng nụ cười. "Anh cố ý treo ngược tâm của em ——"

"Ha ha." Tiếng cười khàn khàn của anh, hấp dẫn khác thường, mê người, nhưng mà anh thật là kẻ keo kiệt tiếng cười, thường chỉ cười có hai ba tiếng rồi thôi. Giọng nói của anh càng thêm trở nên ám ảnh, nói. "Đừng quên, mặc vớ chân tơ tằm đến đón anh đó!"

Anh cợt nhả, trong nháy mắt, anh nhớ đến cảnh chăn gối khuya hôm trước, trên chiếc giường lớn, hai người họ trần truồng, quấn lấy nhau.

Gương mặt cô nóng bừng lên. "Không đứng đắn!"

"Nói thật, anh hi vọng anh vừa xuống máy bay, người đầu tiên anh có thể gặp chính là em, hơn nữa còn điểm lệ trong bộ váy công sở với đôi vớ da bằng

lạ!" Mặc dù giọng anh mang theo nụ cười trên chốc, nhưng hẳn cũng là nguyện vọng sâu kín nhất trong anh.

Hoắc Doãn Văn ngồi máy bay chuyến 6g30' hạ cánh xuống sân bay thành phố B, Nhan Như Y đã tới đó trước khi máy bay hạ cánh cả nửa tiếng. Cô duyên dáng trong bộ váy công sở, đôi vớ da màu nude, như anh mong muốn.

Cô muốn anh ra cửa, người đầu tiên anh nhìn thấy chính là mình!

Ngay công đón người, nhiều người tụ tập. Lần đầu tiên tới sân bay, Nhan Như Y không khỏi cảm khái, hóa ra, nơi đông người dân địa phương không chỉ là trạm xe lửa hoặc là trên xe buýt!

Đứng trong đám người chờ thân nhân, cô âm thầm hồi tưởng lại cuộc nói chuyện qua điện thoại với anh tối qua, gương mặt nhiễm một mảnh hồng.

Hoắc Doãn Văn nhất định “hư hỏng” hơn tưởng tượng của cô, cô dám nói thủ đoạn tán gái của anh thiệt siêu đẳng, nhất định so với thủ đoạn của anh trên thương trường, còn muốn lợi hại hơn, hơn nữa lợi hại hơn nhiều.

Hiện tại, cô không nhịn được hoài nghi, lúc đi học, ắt hẳn anh là một cậu nhóc hư, thích lừa gạt nữ sinh!

Bởi vì anh không chỉ có bề ngoài mê người, mà vô thức phát ra sức quyến rũ hấp dẫn bất cứ cô gái nào, hơn nữa, anh rất biết cách nói chuyện, những lời đó khiến cô gái nào nghe được mặt hồng tim đập nhanh. Cô khẳng định, chỉ cần anh nghĩ, anh nguyện ý, bất kỳ cô gái nào cũng trốn không thoát sức quyến rũ của anh!

Hiện tại cô cam tâm tình nguyện theo anh, một chút cũng không kỳ lạ!

Ha ha, suy nghĩ lại quay về giây phút trò chuyện cùng anh tối qua, cô liền vừa muốn cười vừa đỏ mặt .

6g20', loa sân bay phát thông báo số hiệu máy bay từ Tân Hải sắp hạ cánh. Nhan Như Y nhìn xuống điện thoại di động, rất hưng phấn, còn mười phút nữa, máy bay mang theo anh sẽ hạ xuống rồi!

Cho tới bây giờ, cô không biết mười phút chờ đợi này thật quá dài, đằng đằng.

Nàng không ngừng nhìn đồng hồ báo giờ trong phòng chờ, lại không ngừng nhìn cửa ra vào, thậm chí lại bước ra cửa kính trong suốt, nhìn ra ngoài, ngóng đợi và đoán máy bay sẽ đến từ hướng nào!

Trong đại sảnh, thông báo lại lần nữa vang lên, máy bay từ Tân Hải chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay thành phố B.

Đúng 6g30', loa lại thông báo, máy bay từ Tân Hải vừa hạ cánh xuống sân bay!

Lần này, mắt Nhan Như Y không rời khỏi cửa ra vào, bao nhiêu là trông mong ngóng chờ! Cô lập tức. lập tức có thể nhìn thấy anh!

Trong lúc tìm cô đập thành thịch, điện thoại trong tay vang lên.

Màn hình điện thoại di động đột nhiên hiện lên số đuôi “3333”!

Anh vừa xuống máy bay, đã gọi cho mình, Nhan Như Y vui vẻ không thôi, lập tức nhấn phím nhận điện thoại. "Dạ, anh xuống máy bay rồi sao? Còn bao lâu nữa anh mới ra ngoài?" Cô không khống chế được vui sướng, thanh âm cũng tươi cười. "Em đang đứng ở phía trước chờ anh đấy, anh vừa ra tới cửa lập tức có thể thấy em!"

"Như Y——" Giọng anh khá nặng nề!

Nụ cười Nhan Như Ý biến mất, trực giác thứ sáu rung lên, cũng có thể nói, cô rất hiểu rõ anh, cảm thấy tình huống hình như không ổn. "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao? Anh chưa trở về sao?" Cô lo lắng!

"Anh đã trở về, lập tức ra gặp em!"

"Có chuyện gì sao anh? Có phải người công ty đến đón anh? Vậy em rời đi liền!" Nhan Như Y lập tức nghĩ tới khả năng này, quan tâm sợ anh gặp rắc rối.

Cô đã hết sức đè nén ‘mất mát’ trong lòng, giọng thoáng nhẹ, tiết lộ cô không vui!

"Không, người của công ty chưa tới, em chờ anh, anh ra ngay!" Âm thanh của anh vừa vội vã , thật giống như lo lắng cô sẽ rời đi.

"Dạ, em cũng muốn được nhìn thấy anh ngay lập tức!" Ngữ điệu của cô lần nữa ngọt ngào. Nhưng trong lòng, nỗi đau buồn âm thầm len lỏi, xua đi không được. Cô không nghĩ ra tại sao, cô cảm thấy đã có chuyện gì xảy ra ——

Rất nhanh, hành khách bắt đầu ra cửa, Hoắc Doãn Văn đi tay không, vượt lên trước. Vốn cô sợ nhiều người, không thấy được anh, nhưng chỉ là do cô quá suy nghĩ, vóc dáng cao lớn của anh, khí thế vương giả bẩm sinh.

Bóng hình anh lập tức hiện ra trong đám đông người đang tuôn ra khỏi cửa đón khách, đập vào tầm mắt của cô!

Hoắc Doãn Văn chính là Hoắc Doãn Văn. Chỉ cần anh ra ngoài giao tiếp, chưa bao giờ để lộ ra cảm xúc trên khuôn mặt. Hắn đi đôi giày da màu sáng, y phục bằng phẳng không một tia nếp uốn, bên trong áo sơ mi cũng trắng tinh như tuyết, tô đậm khí chất cùng thân phận của anh!

Tóc của anh không có một chút xúu nào xốc xếch, trật tự ôm gọn khuôn mặt nam tính của anh!

Mấy ngày không gặp, thời khắc nhìn thấy anh, tim cô một khắc ngừng đập, rồi khắc sau lại như thủy triều dậy sóng, nổi nhớ nhưng như dâng tràn khỏi bốn bức tường. Cô không ức chế được niềm vui về lan tỏa khắp cơ thể! Những băn khoăn cùng lo lắng vài phút trước, thoáng chốc đã bị cô bỏ lại sau lưng!

Vừa bước ra cửa, Hoắc Doãn Văn lập tức nhìn thấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cơ thể yếu điệu! Theo từng bước một đến gần, anh càng thấy những nét nhớ nhưng hằn sâu trên mặt cô!

Anh nghĩ, may mắn, cô đã mặc đúng như anh muốn!

Mặc kệ nói thế nào, anh cũng muốn ra ngoài, gặp mặt cô một lần!

Anh đi tới trước mặt cô, Nhan Như Y đè nén cảm giác muốn xông lên phía trước, ôm chặt anh, nép vào ngực anh, chỉ dám đứng xa xa nhìn anh. "Hoan nghênh anh trở lại!"

Trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nói với anh điều gì, cuối cùng chỉ có thể nói ra một câu tâm thường như vậy!

Hoắc Doãn Văn đưa tay ra, kéo vội cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn nóng bỏng!

"Đừng anh, đây là nơi công cộng!" Nhan Như Y dùng sức đẩy anh ra, sau đó lùi lại một bước, khiến cho hai người họ có một khoảng cách nhất định!

Cho dù, biểu đạt nhớ nhung cô như thế nào, anh cũng không cần nóng lòng nhất thời, cô nghĩ, bọn họ chẳng phải tí nữa sẽ có nhiều cơ hội bên nhau!

Nhìn cô một cách chăm chú, như hiểu nỗi uất ức trong cô, trong ánh mắt anh xuất hiện áy náy. "Như Y ——"

"Thế nào?" Cô nhay bén!

Hoắc Doãn Văn khó mở miệng, nhìn cô, nhưng vẫn không thể thốt thành lời. Anh mấp máy môi. "Như Y, anh rất xin lỗi, anh không thể. cùng đi với em!"

Nụ cười trên mặt cô ngưng trọng, cô dè dặt. "Sao. Sao vậy anh?"

Cho dù cô có dự cảm, nhưng đợi câu trả lời của anh, lòng cô vẫn bị thứ gì đó hung hăng đâm mạnh vào, ngây người như phỗng ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Mua thuốc tránh thai cũng không có tư cách

"Sở Tĩnh Nhiễm vừa hạ cánh xuống B thị. Máy bay của cô ấy đến sớm hơn 20 phút, đoán chừng cô ấy bây giờ đang ở bên ngoài chờ anh!" Anh nói một hồi, sau đó lẳng lặng chờ đợi phản ứng của cô!

Nếu như vừa rồi cô ngây người như phỗng, hiện tại, cả cơ thể rũ ra, ướt sũng, như cánh hoa rơi vào dòng nước lạnh, chờ vơ!

Cô kiên cường, nhoen miệng cười với anh ra vẻ thấu hiểu. "Không sao đâu, vậy. Vậy anh đi ra ngoài trước đi, một lát nữa em cũng sẽ rời đi!" Một hồi lâu, cô mới tìm được âm thanh của mình. Đồng thời âm thầm bội phục mình, cô vẫn có thể tỉnh táo suy xét chuyện người trước người sau rồi khỏi sân bay cách nhau một thời gian, để tránh đụng phải vị hôn thê của anh - Sở tiểu thư!

"Anh thật sự rất xin lỗi!" Anh một lần nữa tự trách.

"Không sao đâu anh, em hiểu anh cũng không muốn như vậy!" Môi cô vẫn điểm một nụ cười tươi. Cô cảm thấy khuôn mặt mình đang dần cương cứng lại. "Anh đi ra ngoài nhanh lên một chút, đừng để Sở tiểu thư phải vất vả chờ đợi!"

"Vậy anh đi trước, anh sẽ để tài xế đưa em về nhà!" Anh tận lực dằn bù!

"Dạ!" Nhan Như Y cũng không còn khí lực tranh cãi với anh về vấn đề này. Nếu cô cứ từ chối, anh nhất định sẽ không đi ra ngoài. Cô biết rõ, anh đợi cô đồng ý để anh yên tâm, đi trước!

Hoắc Doãn Văn không có quay đầu lại, một đường đi thẳng!

Nhìn bóng lưng anh ngày càng khuất xa, Nhan Như Y ảo não tựa mình vào cột trụ sau lưng mình. Cô cảm giác cơ thể của mình ngày càng nặng nề, đầu cúi xuống không cách nào ngẩng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi giày, vẫn một mực chìm đắm vào thế giới đau đầu của mình!

Cho đến khi cặp mắt trở nên ề ảm, nóng nóng lên, có chút ướt át, mũi giày trở nên mơ hồ không rõ!

Cô ép buộc mình ngẩng đầu lên, gương mặt hướng ra cửa kính, bên ngoài thêm một chiếc máy bay vừa hạ cánh. Nhanh chóng chớp mắt, ánh nước trong mắt cô nhanh chóng nhạt nhòa, tan đi.

Cô thật quá xấu hổ rồi, thật sâu trong đáy lòng, cô cảm thấy không đất dung thân.

Cô cảm thấy mình giống như một con người đáng phi nhỏ, như một con chuột không dám ra đường ban ngày vì sợ gặp người!

Từ trước đến giờ cô gái kiêu ngạo, Nhan Như Y, làm sao lại luân lạc thành kẻ câu tam đáp tứ đến như thế này, lén lén lút lút, vụng trộm với người mình yêu!

Cô tự trách, khổ sở.

Nhưng vừa nghĩ tới thời khắc rời bỏ Hoắc Doãn Văn, lòng cô lại đau như dao cắt!

Cô không thể kháng cự được ánh mắt u buồn, nét mặt khổ sở, đôi chân mảy luôn nhũn chặt của anh!

Cô rối rắm nhìn mấy giá thép cố định đan xen bên ngoài khung cửa kính, tự hỏi nội tâm của mình ——

Cô rốt cuộc nên làm gì?

Trợ lý Triệu, người cùng đi với Hoắc Doãn Văn trong chuyến công tác này vừa vận đầy xe hành lý đi về phía Như Y. "Trợ lý Nhan!"

Nhan Như Y ngay lập tức thu hồi nét mặt khổ sở, miễn cưỡng cười cười chào hỏi anh. "Anh Triệu đã trở lại!"

Trợ lý Triệu là người thông minh, đối với chuyện tình của bọn họ không hề đề cập tới, hơn nữa cũng không hỏi cô tại sao lại có mặt ở sân bay, mà trực tiếp nói cho cô biết. "Hoắc tổng vừa gọi điện thoại cho tôi, cho biết đã đi xe về phía, yêu cầu tôi đưa cô về! Trợ lý Nhan, chúng ta đi thôi!"

"Không cần, em đi xe buýt về cũng được!"

"Trợ lý Nhan, Hoắc tổng đã ra lệnh, phải đưa cô về tận nhà, nếu tôi không nghe theo, ngày mai tôi sẽ bị phạt nặng. Xin cô đừng làm khó dễ tôi, được không?"

Trợ lý Triệu nói gì cũng không chịu để Nhan Như Y đi về một mình, cô đành đi ra chiếc xe mà Hoắc Doãn Văn đã an bày!

Ngồi trong xe, tâm tình Như Y vẫn không tốt lên, nhiều thứ thay nhau hỗn loạn trong đầu cô. Cô nghĩ, mình đã yêu phải người đàn ông của người phụ nữ khác, tự làm tự chịu, sao lại khổ sở? Hay là mình nên cảm thấy may mắn vì chưa bị hôn thê chính thức của Hoắc Doãn Văn tóm được? Hay cô nên vui mừng vì trong lòng Hoắc Doãn Văn vẫn có cô, anh sẽ áy náy, sẽ nói lời xin lỗi với cô, anh sẽ rất săn sóc, ra lệnh cho cấp dưới đưa cô về nhà!

Loạn, loạn, các loại sự tình kịch liệt nhào trộn trong đầu cô, cơ hồ muốn làm đầu cô vỡ ra nhiều mảnh!

Cô vẫn khốn quẫn, xấu hổ không dám nhìn người ngồi phía trước, mà chỉ giương mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Kể thứ ba, trộm bạn trai người ta, không có tư cách đối diện với bất cứ ai.

Bầu trời càng trở nên tối om om, từng lớp mây đen cuộn cuộn kéo về, ép bầu trời sà xuống thấp thật thấp. Cảnh vật bên ngoài khắc họa sâu sắc tâm tình cô lúc này!

"Trợ lý Nhan, thật ra Hoắc tổng vẫn rất nhớ cô, suốt chuyến bay, anh ấy luôn nhìn đồng hồ suốt!" Trợ lý Triệu chột mồm mở miệng.

Nhan Như Y nhất thời không biết nên nói gì, dời tầm mắt từ cửa sổ quay lại nhìn anh.

Trợ lý Triệu nói tiếp: "Nhưng khi vừa xuống máy bay, lúc nhận được tin nhắn của Sở tiểu thư, nụ cười hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt Hoắc tổng!"

Nhan Như Y mở trừng hai mắt, nửa ngày mới lên tiếng: "Dù sao, Sở tiểu thư mới là bạn gái của Hoắc tổng, vị hôn thê!" Phía sau từ ‘ bạn gái ’ không đủ ý, Như Y lập tức điền thêm từ cho nguyên vẹn nghĩa!

"Nhưng, giữa Hoắc tổng và Sở tiểu thư thật không có chút nào giống hôn phu và hôn thê, luôn khách khí. Lúc nghe hai người họ nói chuyện phiếm, tôi không hình dung nổi đây là cách vui đùa giữa hai người yêu nhau. Bọn họ giống như hẹn gặp khách hàng ăn trưa, nói chuyện làm ăn, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng cười với nhau, nhưng tôi cảm thấy kỳ quái, trong khi tôi cảm thấy chẳng có gì đáng buồn cười, bọn họ lại có thể bật cười!"

Nhan Như Y hiểu rõ anh Triệu đang an ủi cô, nhưng tâm tình cô làm sao chỉ nghe mấy lời đó liền cảm thấy khá hơn.

Nặng nề vẫn ở đây, đè nén vẫn ở đây!

"Có lẽ đây chính là ngôn ngữ mà người giàu như bọn họ mới có, nên chúng ta không thể hiểu được. Đây cũng chính là sự chênh lệch giữa chúng ta và hai người!"

"Không. Cũng không phải vậy! Khi Hoắc tổng ở cùng với cô, nụ cười trên mặt Hoắc tổng thật tình hơn rất nhiều, tôi cảm thấy Hoắc tổng dễ gần hơn, tôi biết Hoắc tổng nhiều năm rồi! Trợ lý Nhan, muốn cùng ở chung với Hoắc tổng, cô phải thông cảm cho anh ta một chút. Cuộc đời không phải luôn như vậy, bất di bất dịch, nên làm gì hay không nên làm gì. Cô chỉ cần biết, người này đáng giá để cô bỏ ra nhiều thứ! Hoắc tổng luôn muốn ở cạnh cô, cô làm cho anh ta cười nhiều hơn. Nếu như cô không vui vẻ, anh ta cũng sẽ rất khổ sở!"

Những lời này đánh mạnh vào lòng cô, Như Y thật không nhẫn tâm nhìn anh đau khổ, hoặc đáng về nặng nề mỗi khi nghĩ đến cô!

Khi cô trở về nhà, trời đã tối sầm, Kha Văn không có nhà, chỉ một màu đèn trần ngập trong phòng. Cô không tiếng động, trào nước mắt! Tất cả đều là sự lựa chọn của chính cô, cho nên mặc dù hiện tại bị bao nhiêu uất ức, cô đều không có tư cách than vãn, làm sao dám khóc ra thành tiếng? Tư cách rồi lệ, cô cũng không có!

Không mở đèn, mò mẫm trong bóng đêm, cô cởi bỏ y phục, từ từ cởi bỏ đôi vớ chân bằng lụa, từ tốn mở ví, lấy bao cao su ra ném vào thùng rác!

Này đau thương, này dằn vặt, cô cuộn tất cả lại đem vứt vào máy giặt, mặt áo ngủ, rồi bước đến đứng bất động trước khung cửa sổ ——

Lúc này, ngoài cửa sổ, mưa to gió lớn, giọt giọt tí tách rơi xuống!

Nhìn những giọt nước đọng trên mặt kính, tầm mắt Nhan Như Y lần nữa mơ hồ.

Anh bây giờ cùng Sở tiểu thư ở chung một chỗ, đang làm gì? Ăn cơm? Nói chuyện phiếm? Hay là đang quấn lấy nhau trong một căn phòng nào đó ở khách sạn?

Nghĩ tới đây, cô lại nhìn ra hình bóng mơ hồ hắt lên khung cửa sổ, khổ sở cười một tiếng.

Bọn họ mới thật sự là đang hẹn hò trai gái, bọn họ đang làm gì đều là chuyện đương nhiên ?

Cô đứng ngây người trước cửa sổ thật lâu, cũng không biết rốt cuộc đứng bao lâu! Chiếc điện thoại đặt trên bàn vẫn im lìm, bất động. Không một âm thanh, ngoài tiếng mưa ——

Có thể thấy được, bọn họ nhất định là đang ở chung với nhau? Cho nên anh không thể dành thời gian gọi điện thoại cho cô!

Hôm nay là thứ sáu, mọi người đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc cuối cùng trong tuần!

Cổ ý, đánh phấn thật đậm, nhưng cô vẫn không che giấu được vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt. Đồng nghiệp ai cũng rói rít tới hỏi thăm, có phải cô bị bệnh hay không!

Cô thuận thế thừa nhận. "Dạ, hôm qua em dầm mưa, hôm nay đau đầu quá!"

Đột nhiên cô cảm thấy đầu óc choáng váng quay cuồng, nên vội kéo cái ghế ra ngồi xuống!

Suốt đêm mất ngủ, còn thêm không có tâm tình ăn sáng, nên hiện tại cô cực kỳ khó chịu, đầu nhức nhối đến muốn ngất!

"Trợ lý Nhan, Hoắc tổng yêu cầu gặp cô!"

"Hả?" Nhan Như Y giả bộ giật mình. "Phó tổng đã trở về?"

"Đứng, nghe nói Hoắc tổng về tối hôm qua!" Đồng nghiệp sau khi trả lời, thuận tiện cung cấp thêm tin tức phụ. "Nghe nói, hôn thê của phó tổng cũng về rồi, nghe nói cuộc gặp gỡ của bọn họ rất lãng mạn! Bọn họ trước sau không kém nửa giờ cùng đáp xuống sân bay B thị, sau đó ôm nhau thăm thiết giữa bao người!"

Nhan Như Y kèm chế nôi chua xót đang từ từ dâng lên trong lòng, cười cùng đồng nghiệp ‘thông đồng làm bậy’ bất quá một chút. "Có thật không? Hình như là tình tiết trong phim điện ảnh nhì, thật làm người ta cảm động!" Nói ra câu này, giống như đau lòng không phải cô, tim rí máu không phải cô!

Cùng đồng nghiệp tán chuyện một chút, Nhan Như Y âm thầm hít sâu một hơi, bước về phía phòng Hoắc Doãn Văn!

Anh gọi cô đến, có phải là muốn nói lời xin lỗi?

Lúc đi ngang qua phòng ngoài, cô không thấy thư ký riêng của anh ngồi ở đây. Không biết, có phải, anh đã cố ý giao việc để thư ký rời đi!

Khẽ gõ cửa vài cái, Nhan Như Y đẩy cửa bước vào phòng!

Vào lúc cô chưa kịp thích ứng với khung cảnh phía trong, một lực kéo mạnh mẽ kéo mạnh cô vào phòng, cánh cửa phía sau khóa sập lại.

Đồng thời, môi của cô bị một cường chế bởi một lực ép mạnh xuống, như thể muốn rút hết sinh lực của cô!

Đôi mắt Nhan Như Y khép chặt lại, cổ nhin đau vì cái hôn như sỏi sỏi khát của anh. Anh vội vàng, dồn dập khiến cô có chút thỏa mãn, chút đau này dần xóa bớt nỗi đau trong tim cô. Môi cô khẽ mở, để lưỡi anh tung hoành khắp mọi góc ngách trong khuôn miệng cô ——

Hai cánh tay của anh khóa chặt thân thể cô, kéo cơ thể cô dính sát vào lồng ngực, ép lưng cô vào cánh cửa, không một khe hở!

Anh hôn cô từng nụ hôn nhỏ, cho cô kích lệ, để cô khôi phục một chút dũng khí, từ từ anh mới trút nỗi nhớ nhung lên người cô. Hai cánh tay cô từ từ ôm chặt cổ anh, nhón chân lên phối hợp với độ cao của anh, chủ động quấn lấy lưỡi của anh, trấn an cảm xúc đau lòng của anh!

Bị đè nén bởi những dẫn vật đêm qua, cô như giải tỏa nhờ ả ả của anh, tâm cô lại lay động như nước hồ xuân!

"Để cho em phải chịu uất ức ——" Anh thì thầm bên tai nàng. Đoán chừng anh lại sẽ là gương gương nói với cô câu ‘ thật xin lỗi, xin lỗi ’ ...!

"Không sao!" Cô thông cảm.

Nói xong, nàng cũng không tin tưởng vào điều mình vừa nghe thấy. Rốt cuộc, cô thương anh đến mức độ nào? Tại sao cô không thể kiêu ngạo, tự ái để nói cô không cần anh, quan hệ giữa anh và cô sẽ chấm dứt, chỉ còn là cấp trên cấp dưới!

Nếu như chuyện này bị cha biết, mặc dù không cắt đứt tình cha con, có lẽ ông sẽ cầm dao hủy đi khuôn mặt của cô?

Nếu quả thật không có vấn đề gì, tại sao tối hôm qua cô đứng trước khung cửa sổ, cả đêm chảy nước mắt, vì sao cô lại nghĩ đến cảnh một mình chờ đợi đứng ở sân bay, sẽ cảm thấy khó chịu muốn chết đi, tại sao cảm giác xấu hổ hành hạ bản thân ăn không được!

Nếu quả như thật. cô chịu được, tại sao hình dung anh đi cùng với Sở tiểu thư hành hạ cô đến mất ngủ?

Nhưng cô thật. cũng không muốn làm cho anh khổ sở, dù sao chuyện xảy ra vốn không dễ chịu, một người khổ sở là đủ rồi, cần gì khiến hai người đau lòng?

Anh nâng cằm cô lên, chuyên chú nhìn cô.

Cô dịu dàng nhìn lại, thu vào tầm mắt mình dáng vẻ nặng nề của anh.

"Thật. không sao? Nếu quả như thật như vậy, tại sao cặp mắt của em lại sưng đỏ như vậy!" Anh khẽ đưa ngón tay thon dài vuốt ve đôi mắt cô.

Một câu ấm lòng là đủ rồi, thật có thể thổi bay đi tất cả uất ức trong cô, vui đôi mắt đã đắm nước vào ngực anh."Không có sao, thật không có sao! Đây là lựa chọn của chính em!"

Hoặc Doãn Văn ôm cô vào ngực, hiện tại ngoại trừ việc ghi chặt lấy cô, anh có thể nói gì?

Bọn họ ôm nhau thật lâu!

Dân gian nói đúng, tình yêu biến người phụ nữ trở nên ngu xuẩn, vô luận uất ức gì chỉ cần người đàn ông hạ giọng đôi lời an ủi, nhất định sẽ cười rộ lên!

Cô chính là bằng chứng!

"Được rồi, em phải đi ra ngoài làm việc rồi!" Tâm tình cô trở nên tốt hơn nhiều, đẩy anh ra!

"Lại đây, anh có quà cho em!" Anh gọi cô.

"Em không muốn quà tặng đấy!" Nhan Như Y cự tuyệt bất cứ món quà nào anh tặng cho.

"Không bao nhiêu tiền đâu!" Anh vừa nói vừa đi về phía bàn làm việc, sau đó lấy ra một túi giấy từ trong ngăn."Mở ra xem một chút đi!"

"Là cái gì?" Nhan Như Y tò mò mở ra, bên trong là nem cá, một mùi hương kích thích vị giác ủa tới, mũi cô phập phồng.

"Ném thử một chút, đây là đặc sản đó, gia truyền độc nhất, nơi khác cũng không ăn được!"

Thật ra không cần anh nói, cô đã lấy một miếng bỏ vào miệng. Quả nhiên, hơi ngọt một chút, nhưng vẫn duy trì được vị cá, miếng nem cá được nhào khéo léo, dai giòn. Ăn thật ngon!

Trong nháy mắt, cô liền yêu thích ngay. "Ăn thật ngon!"

"Đúng không, anh biết chắc là em sẽ thích, cho nên mang một ít về cho em!" Hoắc Doãn Văn cười nói.

Nhan Như Y cảm động trước món quà của anh. Người đàn ông như anh phải đi đến các cửa hàng sang trọng, vào các trung tâm kinh doanh vàng bạc để mua trang sức, kim cương, những quần áo hàng hiệu sang trọng. Anh đi vào những nơi đó, mới không mất thân phận. Thế nhưng, anh vì cô lặn lội ở các khu phố bình dân, mua cho cô món ăn vặt!

"Cảm ơn anh, nhưng gói quà này trước mắt tạm thời để lại chỗ anh nhé!" Nhan Như Y đem túi buộc chặt lại, đưa cho anh. "Sau khi tan làm, em đến lấy ——" Nói đến đây, cô chợt nghĩ, sau giờ làm, anh có thể phải đi cùng với Sở tiểu thư, nên vội đề nghị. "Hay anh giao cho trợ lý Triệu, tí nữa em đến gặp anh ấy để lấy!"

Mối tình của họ luôn rất nhạy cảm, mặc kệ tận lực tránh né như thế nào, thỉnh thoảng cũng sẽ đụng phải một chút cảm kị, mà Sở tiểu thư dĩ nhiên chính là cảm kị lớn nhất!

"Cô ấy chỉ đến xem anh đã bình phục như thế nào, ngày mai sẽ rời đi!" Anh giải thích, đồng thời không nhắc đến kế hoạch của tối nay!

Cô tự nhiên cũng không cần hỏi, bọn họ là hôn phu, hôn thê của nhau, ở chung một chỗ làm cái gì đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Chỉ là, vừa nghĩ tới bọn họ sẽ chung chăn chiếu, cô cảm thấy rất khổ sở!

"Dạ, đã biết, em ra ngoài trước!"

Cô vừa quay người đi ra cửa, Hoắc Doãn kéo tay cô lại. "Nói cho anh biết, em sẽ không cảm thấy thương tâm!"

"Nào có, em vui lắm!" Cô nhìn anh trả lời, nụ cười nở rộng trên môi!

"Nói cho anh biết, em sẽ vì anh mặc váy ngắn và mang vớ da!" Giọng anh khàn khàn, đưa ra yêu cầu mập mờ!

Vị hôn thê của anh đang ở đây, còn cô và anh hiện đang đứng trong phòng làm việc, không ngờ anh lại to gan yêu cầu cô điều này. Nhan Như Y cũng lười không muốn trả lời anh, xoay người muốn đi!

"Em không muốn đáp ứng yêu cầu của anh sao? Lúc trước, em đã đồng ý với anh rồi mà!" Anh vội vàng hỏi tới!

"Bây giờ là giờ làm việc, sau này hãy nói!"

"Không được em phải đồng ý với yêu cầu của anh!"

"Được, được, em đồng ý! Em đi được chưa?" Cô đồng ý.

Anh hài lòng buông cô ra. "Chỉ là, lúc này anh chẳng muốn để em đi một chút nào!" Anh còn nói!

"Còn có chuyện gì?" Cô gằn giọng, hơi chút tức giận, vốn đầu cô đang đau nhức như búa bổ, còn tiếp tục cách nói chuyện này, cô sẽ không thể làm việc được!

"Lần này là chuyện công việc, em giúp anh xử lý đồng tài liệu này đi, đối tác bên Tân Hải đang yêu cầu hồ sơ đầu tư!" Anh trở về bàn làm việc, đem tài liệu đưa cho cô.

Nhan Như Y đưa tay nhận tài liệu. "Dạ, Hoắc tổng nếu như không còn chuyện khác, tôi đi ra ngoài trước!"

Anh gật đầu một cái!

Cô bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của Phó tổng, hoàn hảo lúc cô đi ra, thư ký vẫn chưa trở lại. Bằng không đến lúc đó, thật không biết giải thích như thế nào, tại sao cửa sẽ khóa trái, cô làm gì trong phòng phó tổng lâu như vậy?

Đến lúc đó cô dù trăm miệng cũng không thể phân minh được thị phi!

Anh đưa cho cô một tập tài liệu rất dày, thời gian còn lại của buổi sáng, cô bận bù đầu bù cổ. Cho đến buổi trưa vì cả đêm không ngủ, tinh lực của cô bị bào mòn, ăn xong bữa trưa, cô ra khỏi công ty, đến tiệm thuốc!

Cô vừa đẩy cửa bước vào, một người nữa cũng song song bước theo cô!

"Chào, thật đúng dịp, trợ lý Nhan!"

Âm thanh trong trẻo như tiếng chuông vang lên bên tai Như Y, cô quay qua, một cô gái đang diện bộ quần áo đơn giản, màu sáng, Sở Tĩnh Nhiễm, kinh

ngạc nói."Sở tiểu thư, cô khỏe chứ!"

"Ha ha, trợ lý Nhan cũng tới mua thuốc à?" Sở Tinh Nhiễm ngọt ngào hỏi!

Nhan Như Y đẩy rộng cửa để Sở Tinh Nhiễm cùng vào, mình theo ở phía sau."Đúng vậy, ngày hôm qua tôi dầm mưa, có chút không thoải mái, nên đến mua thuốc. Còn cô? Cô không khỏe chỗ nào sao?"

"A, không phải, tôi bình thường, chỉ mua ít thuốc thông thường thôi!" Sở Tinh Nhiễm liên tiếp khoát tay!

Nhan Như Y đi tới khu vực bày bán thuốc giảm đau!

Lấy đủ thuốc mình cần, cô xếp hàng trả tiền, thoáng thấy Sở Tinh Nhiễm đang chọn đứng ở khu vực bày bán thuốc ngừa thai ——

Đột nhiên, lòng Nhan Như Y trầm xuống, người thoáng chao đảo tựa hồ cô đang di chuyển bằng cáp treo!

Cô nghĩ đến Hoắc Doãn Văn nồng nhiệt với vị hôn thê trên giường, chuyện này cô hiểu rõ, nhưng không ngừng đau nhói như bị vết dao khắc mạnh vào da thịt, không có biện pháp chịu đựng!

Đầy trong đầu cô là hình ảnh đầm ấm giữa Hoắc Doãn Văn và Sở Tinh Nhiễm. Anh ân cần với cô ấy, cũng như đối xử với mình sao? Anh dùng lưỡi âu yếm từng tấc da thịt cô ấy, cả những nơi tư mật cũng không bỏ qua, rồi anh cũng sẽ tiến vào trong thân thể của cô ấy.

Còn nữa. . . nhưng cô không dám nghĩ tiếp. Cô lịm đi đến tê tâm liệt phế, cảm thấy ghen tức sôi trào, thậm chí còn muốn hung hăng đánh anh một trận!

Nhưng ~ cô có tư cách gì !

Lúc cô đang hồn bay phách lạc, Sở Tinh Nhiễm đã chọn xong thuốc và xếp hàng sau lưng cô, chờ trả tiền!

"Thì ra, Sở tiểu thư tới mua thuốc tránh thai?" Cô buột miệng. Sau đó, cô mới phục hồi tinh thần, vội vàng xin lỗi."Thật xin lỗi, Sở tiểu thư, xấu hổ quá, tôi ——"

Quả nhiên là người lớn lên ở nước ngoài, Sở Tinh Nhiễm cũng không cảm thấy ngượng ngùng, bình thường. "Không sao, ha ha, ngày hôm qua cùng ở chung một chỗ, vội vàng nên quên mất, vừa vận xuống xe, nhìn thấy tiệm thuốc, nên tôi đến mua một hộp!"

Sở Tinh Nhiễm để cô nhìn qua tên thuốc."Đây là được sĩ giới thiệu, tôi chưa mua hiệu này bao giờ. Cô thấy sao?"

Lời này hỏi Nhan Như Y, nơi này không thể so với nước ngoài, cô cũng chưa kết hôn, tại sao người đối diện có thể hỏi cô thuốc này có hiệu quả hay không?

"Cái này." Nhan Như Y không biết trả lời như thế nào!

"A, Thật xin lỗi, tôi quên mất, cô còn chưa kết hôn!" Sở Tinh Nhiễm bừng tỉnh, hiểu ra xin lỗi!

"Tôi thấy hay quảng cáo loại thuốc ngừa thai này, chắc không tệ lắm!" Như Y trả lời qua loa.

"Tốt!" Nét mặt Sở Tinh Nhiễm buồn lòng, sau đó oán trách một câu."Phương diện này của người kia luôn rất lợi hại, làm cho người ta không chịu nổi, tôi thật sự lo lắng ——"

Những lời này quá rõ ràng, làm đau nhói lòng Nhan Như Y!

Nàng làm sao không biết Hoắc Doãn Văn ở trên giường có bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu dũng mãnh, nhưng cô không muốn nghe đến điều này từ miệng người phụ nữ khác!

Cũng may, đến phiên Nhan Như Y trả tiền, cô vội vàng thanh toán, sau đó gật đầu chào tạm biệt Sở Tinh Nhiễm, đi lấy thuốc.

Rồi, cô giống như chạy trốn, chạy ra khỏi tiệm thuốc, hối hả về công ty!

Đau lòng muốn chết, cô quên cả uống thuốc giảm đau, vội đầu vào đóng tài liệu, ngồi lì tại chỗ cho đến khi tan việc, đầu cô cũng không ngẩng đầu lên nhìn ai, chăm chăm phiên dịch tài liệu!

Hơn nữa, hiệu quả công việc của cô vào cuối ngày đạt rất cao, toàn bộ tài liệu thật dày, cô đã giải quyết trước khi chuông reo tan tằm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Đồ bạc đen tình.

Tan làm, nhân lúc trong phòng làm việc không còn người, trợ lý Triệu đưa cá đến cho cô.

“Cảm ơn, trợ lý Triệu, anh lấy cái này về cho đứa bé ăn đi! Trẻ con rất thích ăn!”

“Không cần đâu, tổng giám đốc cũng đã cho tôi một bọc rồi!” Trợ lý Triệu nói.

“A, ha ha, vậy thì được, vậy tôi cũng nhận!”

“Đừng nhìn cái này là đồ tầm thường, để mua được nó cũng rất khó!” Trợ lý Triệu vô tình nói một câu.

“Hả? Tại sao? A, đúng rồi, là độc gia bí truyền, cho nên không dễ mua như vậy?” Nhan Như Y vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói, không đặt lời của trợ lý Triệu vào trong lòng! Ở bên, những thứ này có thể tìm thấy ở khắp nơi! Nhưng độc gia bí truyền, cũng có thể là một gian hàng rất lớn, hoặc là một cửa hàng bán lẻ? ㄟ_ㄟ ㄟ_ㄟ

“Đúng vậy, là độc gia bí truyền, cái mùi này cũng không dễ dàng tìm được, hơn nữa ông chủ cửa tiệm đó rất kỳ quái, mỗi ngày chỉ bán hơn hai mươi cân, bán sạch thì lập tức đóng cửa! Tôi tình cờ ăn được lúc mấy người trên chính phủ mời, thật sự ăn rất ngon, lập tức nói vậy với tổng giám đốc, sau đó lại nghe dân bản xứ nói về nhà nem cá này rất nổi tiếng, tổng giám đốc lập tức muốn mua một chút. Lần đầu tiên chúng tôi đi thì đóng cửa, ngày thứ hai thì vừa đúng lúc dọn dẹp quán, vì vậy sáng sớm tổng giám đốc có ý chạy đi mua, tổng giám đốc nói nhất định cô sẽ rất thích!” ㄟ_ㄟ ㄟ_ㄟ

Động tác của Nhan Như Y chậm lại, thậm chí còn dừng lại mấy giây, anh thật sự rất chu đáo với cô!

“Tôi biết rồi, anh Triệu, cảm ơn anh, tôi hiểu ý của anh!” Nhan Như Y gật đầu với anh Triệu một cái.

“Vậy được, tôi đi trước!” Anh Triệu cười cười, cầm chìa khóa rời đi!

Nhan Như Y cảm ơn đi xuống. Nhưng khi cô xuống dưới mới phát hiện, điện thoại mình để quên ở ngăn kéo phòng làm việc, cô vội vàng chạy về phía thang máy trở lại, mở ngăn kéo ra, cầm điện thoại đi động!

Lại đi xuống, đi tới đi lui, sau khi lãng phí hơn mười phút, cô mới ra khỏi phòng làm việc!

Vừa đứng trước cửa chờ thang máy!

Ở phía sau đột nhiên phát ra âm thanh nói chuyện bằng tiếng Anh của một nam một nữ, nhất là giọng nói của đàn ông vô cùng hấp dẫn đánh vào lòng cô. Còn giọng nói nữ tính kia, cũng vô cùng quen thuộc với cô!

Có lẽ nhìn thấy cô, âm thanh nói chuyện ngừng lại!

Mà Nhan Như Y cũng cảm thấy hai người đang đứng phía sau mình!

Thân là nhân viên của tập đoàn Hằng Viễn, thân là phiên dịch của tổng giám đốc, nhưng vào giờ phút này, cô có thể giả bộ không nghe thấy có tiếng nói, không để ý rằng có người sao? Không thể, dĩ nhiên không thể!

Cho nên dù cô không muốn đối mặt với tất cả cỡ nào, cô cũng phải xoay người, cười chào hai người họ. “Tổng giám đốc Hoắc, Sở tiểu thư!

Hoắc Doãn Văn nhẹ gật đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, có chút kinh ngạc. “Trợ lý Nhan vừa rời đi?”

“Vâng, quên điện thoại di động ở phòng làm việc, ra tới cửa mới phát hiện ra!” Cô xin lỗi giải thích!

Cô cảm thấy anh giật mình. Nếu như cô không đoán sai, nhất định là Hoắc Doãn Văn chờ tới sau khi cô rời đi, mới ra khỏi phòng làm việc với Sở tiểu thư!

Nhưng ngàn tránh vạn tránh, cũng không nghĩ tới chuyện cô có thể quay trở lại!

Cuối cùng tình huống lúng túng vẫn xuất hiện!

Nhưng, cô còn biết được anh dụng tâm lương khổ.

(*) Dụng tâm lương khổ: Có ý tốt cho người khác nhưng không muốn người khác biết.

“Ha ha, thật trùng hợp, tôi cũng có tạt xấu hay vớt đồ đạc bừa bãi!” Sở Tĩnh Nhiễm đón ý nói!

“Ha ha...” Nhan Như Y cười khan!

"Tĩnh..." Cửa thang má mở ra, Nhan Như Y thoải mái để hai người ở sau lưng vào trước, sau đó cô đứng trước mắt hàng nút, tạm thời đảm nhiệm chức vụ tiểu thư thang máy.

Đứng ở phía trước, cô cũng không dám quay đầu lại, cô không muốn nhìn bộ dạng xúng đòi vừa lứa của hai người khi đứng cùng một chỗ!

Nhưng... tất cả đều không tránh khỏi!

Trên cửa thang máy kim loại phản chiếu ảnh ngược của hai người và bóng dáng của cô.

Mà... hình đó xuất hiện vô cùng đối lập!

Bọn họ đều có lại khí chất cao quý ưu nhã từ trong xương, bọn họ không cần lên tiếng, không cần làm bất kỳ hành động nào, chỉ đứng ở đó, là có thể khiến cho người bình thường cảm thấy bọn họ quá xa vời, cũng khiến cho 'người bình thường' cảm thấy tự ti, mặc cảm.

Nhan Như Y thật sự cảm giác.... cảm giác như mình là quái vật phá hư khí chất cao nhã này!

Đôi mắt cô rũ xuống, chờ tới lúc thang máy đi xuống, cuối cùng thang máy cũng đi đến tầng một, cửa mở ra!

cô ra ngoài trước, quay đầu lễ phép nói lời tạm biệt như với cấp trên và vị hôn thê của anh, đi ra khỏi đại sảnh công ty!

cô vội vàng chạy tới điểm xe buýt, cô muốn rời khỏi nơi này, lập tức trốn đi!

"Két..." một chiếc xe hơi dừng bên cạnh cô, cửa mở ra, "Y Y!"

****Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người*****

không có cự tuyệt như trong quá khứ, lần này Nhan Như Y mở cửa xe của Cao Hải, lập tức nhảy vào trong. "đi!"

"Ai ya, hôm nay mặt trời mọc hướng Tây sao? Thái độ với anh trở nên tốt như vậy?" Cao Hải cười quan sát mặt cô, đồng thời mở cửa xe ra!

"Hôm nay là ngày tốt của anh!" Nhan Như Y sử dụng lời anh thường treo bên miệng, trả lời anh.

"Đúng, không sai, hôm nay là ngày tốt của anh! Đúng là trăm năm khó gặp, ngàn năm khó cầu!" Đặc biệt là cô, anh đã tới đây đón bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên cô thoải mái lên xe như vậy. Xem ra, anh vẫn có cơ hội với cô!

Nhan Như Y không có tâm tình nói chuyện với anh, trong lòng khổ sở, cô thật sự không biết mình nên làm sao mới phải!

Đoạn tình cảm này không đơn giản như cô tưởng tượng, cô cho rằng mình có thể nhẫn nhịn làm người tình của anh. Chỉ cần tình cảm anh đối với cô là thật, cô có thể nguyện ý biến tình yêu của mình thành hành động thực tế. cô cho là mình có thể không quan tâm chuyện anh sẽ có vị hôn thê, cô cho rằng hai người có thể lên lút ở cùng nhau là tốt rồi!

Nhưng trên thực tế, cô sẽ bị tổn thương, cô sẽ khó chịu, cô sẽ ghen, cô sẽ muốn mắng chửi người, quan trọng là cô cảm thấy mình mất đi lòng tự trọng, điểm này khiến cô cảm thấy rất khó sở!

Nhưng cô phải làm thế nào để rời đi anh!

cô nên làm thế nào đây!

cô hét lên trong lòng điên cuồng hét, dùng sức hét, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn bực: "Cao Hải, trong lòng em rất buồn, anh có biện pháp nào tốt để em quên đi phiền não không?"

"Có, đi thuê phòng với anh đi, lập tức quên hết tất cả, khiến em vui vẻ như thần tiên!" Cao Hải không đứng đắn đề nghị.

"Cút!" Nhan Như Y liếc anh một cái. "Nếu như anh còn muốn em coi anh như một người bạn, anh nên đứng đắn một chút!"

nói xong, cô mệt mỏi tựa lên ghế! Ánh trời chiều phả lên mặt cô, cũng khiến Cao Hải nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô rõ hơn. "Em sao vậy? Có chuyện gì mà lại buồn như vậy?"

Năng lực kháng đòn của Nhan Như Y vô cùng mạnh mẽ, khả năng này cũng có liên quan đến quá trình trưởng thành của cô. Dù sao trước kia, những chuyện khiến anh vô cùng buồn bã, cô vẫn có thể thần nhiên đối mặt, đi xử lý. Bao gồm cả chuyện ăn phải xuân dược lúc trước, cũng không thấy cô buồn phiền như hiện tại.

cô hiện tại, giống như bị chuyện gì đó nặng nề đã kích, trong vô cùng phờ phạc!

Cao Hải lo lắng nhìn cô mấy lần. "nói một chút xem, em sao vậy?"

cô có thể nói sao?

Loại chuyện như vậy không thể nói ra miệng. "không nói có được không, anh có thể nói cho em biết làm sao để có thể thả lỏng, để em vui vẻ một chút!"

Cao Hải muốn nói 'uống rượu', nhưng sau chuyện đó, anh cũng không dám mang cô đi uống.

Nên làm gì đây?

"Cái này đi, đưa em đi chơi mát chược!" Anh nghĩ đến một cách tốt!

"Đánh cái đó!" Nhan Như Y nghi hoặc.

"Đúng, đánh mát chược, chuyện gì cũng có thể quên, đến lúc đó em nhất định sẽ rất vui vẻ, chỉ nghĩ đến chuyện thắng tiền thôi!"

Đề nghị của anh không liên quan đến đau khổ của cô, nhưng cô có thể thử, dù sao lúc cô còn ở nhà, các chú di ông bà tầng trên tầng dưới, thỉnh thoảng cũng tìm cô chơi cái này, cô có thể chơi được một chút!

Cao Hải đưa cô đến một câu lạc bộ cò, sau đó cô ngồi trong phòng ăn kem, Cao Hải nói con gái ăn kem sẽ rất vui vẻ, nhưng cô ăn thế nào cũng không tốt hơn, chỉ cảm thấy càng ăn càng không có vị gì, lập tức ném qua một bên!

Những người ra vào đây nhìn qua rất có cấp bậc, có thể thấy thực lực của những ông chủ ở đây là không thể khinh thường.

Thấy đám người đó, cô lại nhớ đến khoảng cách giữ mình và Hoắc Doãn Văn tâm loạn lên, cô buồn bã nhìn Cao Hải. "Bạn anh không tới sao?"

Cao Hải nhìn đồng hồ trên tay một chút. "Nhanh thôi, lát nữa sẽ tới! Em chờ một chút, anh đi vệ sinh!" nói xong, anh lập tức rời khỏi phòng ăn.

Nhan Như Y buồn chán nhìn đám người xung quanh, đang lúc ấy thì, có một người đàn ông mặc quần áo thể thao, dáng người cực kỳ cao lớn đi vào, về mặt người này vô cùng nghiêm chỉnh, còn mang theo vài phần chính trực.

Anh ta lập tức đi tới bên cạnh Nhan Như Y, nhìn cô. "cô gái xinh đẹp, có phải em chờ bạn không vậy?"

Nói chuyện cợt nhả, kiểu người như vậy không thể nói lý. Nhan Như Y quay mặt đi chỗ khác, làm bộ như không nghe thấy.

"Vớ vẩn, sao lại quay mặt đi chỗ khác rồi, cô cho rằng tôi đang đùa cô sao?" Người đàn ông bật cười, nhưng nụ cười lại không có ý khinh bỉ, còn lộ ra vẻ ưu việt.

Có thể cảm thấy anh ta không phải là người xấu, Nhan Như Y quay mặt lại nhìn về phía anh ta, chỉ về phía nhà vệ sinh. "Bạn tôi lát nữa sẽ trở lại, tôi không coi anh là người xấu!"

"Không coi tôi là người xấu là được, tôi đây tìm cô giúp một chuyện!" Người đàn ông đặt vật nhỏ màu đen trong tay lên bàn, ngồi xuống bên cạnh Nhan Như Y.

Nhan Như Y ngăn ra. "Tôi không giúp gì được cho anh!"

"Ai ya, ở nơi này, tôi còn có thể nhờ tôi giúp mình cái gì, chỉ là góp một tay, mấy người chúng tôi đánh bài, còn thiếu một người, cô đánh với chúng tôi một lát!" Người đàn ông mở miệng chậm rãi nói.

Nhan Như Y nhìn người này, một thân hàng hiệu, đồng hồ trên cổ tay cũng giống với Hoắc Doãn Văn, kim cương tỏa sáng lấp lánh, vừa nhìn cũng biết là người có tiền. "Mấy người chơi, nhất định tôi không chơi nổi!"

Người đàn ông này lập tức nói. "Không sao, cô yên tâm, cô thua, thì sẽ tính tiền lên đầu người kia, còn nếu cô thắng, thì tiền đó là của cô!"

Nghe có vẻ cũng không tệ, dù sao cô cũng không bị thiệt thòi. Hơn nữa, hiện tại cô cũng muốn phát tiết một chút.

Cô muốn nói một tiếng với Cao Hải, nhưng anh như đang rơi vào trong cầu tiêu vậy, vẫn chưa đi ra!

"Mau qua đây đi, chúng tôi đều đang đợi!" Người đó thúc giục.

Ở đây, chơi với ai cũng là chơi, dù sao nhất định cô cũng sẽ không thua tiền, Nhan Như Y lập tức đứng dậy đi về phía người nọ!

Cô cho là bọn họ sẽ chơi trong đại sảnh, kết quả anh ta lại dẫn cô vào trong một căn phòng. Cô do dự một chút. "Vẫn không được, tôi nghĩ mình không nên chơi đâu!"

"Không sao đâu, đừng sợ, chúng tôi đều là người đứng đắn, tuyệt đối không phải người xấu!" Nói xong, người đàn ông đẩy cửa phòng ra. Ở giữa phòng là một cái máy đánh mát chược, có hai người đàn ông đã ngồi vào vị trí. Ngoài ra, trong phòng còn có hai nữ phục vụ, để làm việc bưng trà nước. Có hai cô gái này ở đây, Nhan Như Y cũng yên lòng, đi theo vào!

Hai người ngồi trong phòng cũng là cực phẩm, đứng lên, vừa nhìn không phải có quyền thì cũng có tiền, trên người mang theo vẻ chính trực, cũng không giống người xấu.

Bọn họ không nói gì với cô, ngồi xuống lập tức bắt đầu xáo trộn xúc xắc, Nhan Như Ý ngồi ở phía nam. Sau khi ván bài bắt đầu, sống ở thành phố B mấy năm rồi, cô cũng biết bọn họ đang chơi loại bài gì.

Nhưng cô cũng không biết thực lực của mình thế nào, có chút sợ hãi.

Sau khi ngồi vào vị trí, Nhan Như Ý đánh ra tam dũng, sau đó khẩu thính, đan triêm yêu binh!

“Tiểu nha đầu, cô đánh rất tốt đó, tôi còn chưa có lật bài đâu, cô đã có thượng thính rồi!” Người đàn ông ngồi ở phía đông cười nói. Phong cách của người đàn ông này đặc biệt trầm ổn, trán rất rộng, mắt to mày rậm. Anh ta khiến người ta có cảm giác anh ta là người lão luyện, là một lại cảm giác anh ta là người rất có địa vị!

Nhưng người đàn ông ngồi ở phía đông khiến Nhan Như Ý cảm thấy anh ta không giống người làm ăn, giống như là quan chức, hơn nữa còn là cấp cao!

Cô cười cười. “Còn chưa có hồ bài, còn chưa chắc!”

Người đàn ông ngồi ở phía đông khiến cô có cảm giác rất tốt, hơn nữa khi anh ta gọi cô là ‘tiểu nha đầu’, khiến cô cảm giác như mình có một người anh trai vậy!

Lúc này, người đàn ông ngồi phía tây, cũng chính là người gọi cô chơi cùng, đánh bài. “Yêu binh!”

“Hò liễu!” Nhan Như Ý hưng phấn đẩy ra, xin lỗi cười một tiếng, sau đó nhìn người đàn ông ngồi phía đông, phía tây, phía bắc, nhìn mấy người, chờ bọn họ đưa tiền!

Khi thấy bọn họ móc ra một tờ giấy màu đỏ 100 đồng, con người Nhan Như Ý thiếu chút nữa rớt ra.

Không phải chứ? Bọn họ lại có thể chơi lớn vậy sao?

Cô chỉ thắng một trận nhỏ, lại có thể thắng hơn một ngàn đồng?

Nhưng cô đè nén lại, ổn định, không cho bọn họ thấy cô sợ. Trên bàn mặt chược chính là như vậy, nếu như sợ sẽ trở thành trò cười của người ta!

Sau khi người ngồi phía bắc nhét tiền vào trong máy, còn không vui mừng người ngồi phía tây. “Lão Trịnh, nói cho cậu biết, đứng thấy người ta xinh đẹp mà có ý nhường, cậu hủy ván bài tốt của tôi rồi!”

Người đàn ông bị gọi là lão Trịnh tức giận phản bác. “Ai có ý nhường, tôi đánh ra bài yêu binh, ai biết nha đầu lại cần cái này!”

Nhan Như Ý kỳ quái nhìn người đàn ông này, không hiểu sao bọn họ lại giống như rất quen thân cô, mở miệng một tiếng nha đầu, hai tiếng nha đầu!

*** Tác phẩm mới của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Có lẽ câu nói đó thật sự là đúng, đồ bạc đen tình.

Mặc dù đây là lần đầu tiên cô đến nơi này chơi, nhưng vận may lại cực kỳ tốt, Tiểu Thanh Long, thất đối, Đại Tam Nguyên, thanh nhất, liên tục chiến thắng, chỉ một lát ngắn ngủi của cô đã chất đầy tiền mặt, cô không có ý đi đếm, nhưng ít nhất cũng đã có hai mươi ngàn!

Có kim tiền kích động, buồn bực trong lòng cô cũng vui đi nhiều, lúc trước vốn còn hơi lo sợ, dần dần cô cũng cảm thấy hưng phấn, gan lớn lên, sau khi thắng tiếp một trận, cô đưa tay về phía ba người. “Thật ngại quá mau đưa tiền đi!”

Ba người đàn ông nhận thua, không còn nhìn được nữa, oán giận lẫn nhau đánh bài không đúng, không nên đánh như vậy, không nên đánh như vậy, Nhan Như Ý cười nhìn bọn họ, quả thật rất thú vị...

Đang lúc ấy, điện thoại của cô vang lên, là Cao Hải gọi tới!

“Em đang ở đâu?” Anh đề cao giọng hỏi!

“Em đang ở trong phòng VIP đánh bài, anh đừng vội, không sao đâu! Sao bây giờ anh mới gọi điện thoại cho em? Vừa rồi anh làm gì vậy?” Nhan Như Ý vừa đánh mặt chược, vừa cầm điện thoại nói chuyện!

“Cái gì, đừng nói nữa, trong nhà vệ sinh không có giấy, anh ở trong đó thật lâu, nhờ người khác lấy giấy đến!” Cao Hải tức giận nói.

“Vậy sao anh không gọi điện cho em?” Nhan Như Ý rất muốn cười, trên người Cao Hải luôn có thể xuất hiện những chuyện vui.

“Em cho rằng anh không gọi sao, vừa rồi không có tín hiệu, không gọi được cho em, bây giờ mới gọi được đó!”

“Cứ như vậy, anh chơi, xong bên này em sẽ đi tìm anh!” Nói xong, cô lập tức cúp điện thoại, vui đầu vào chơi!

Ván bài này thật tốt quá, hiện tại trong tay cô đã có ngũ liễu rồi, lát nữa chạm đến đối tử, thì cô sẽ có hữu thính! Nhan Như Ý có đến tám chín lựa chọn, đang suy nghĩ muốn đánh cái nào!

Lúc này, điện thoại của cô lại vang lên.

Cô nói lời xin lỗi với ba người kia. “Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại!”

“Tiểu nha đầu, cô rất bận sao, điện thoại di động của mấy người bọn tôi còn chưa có vang, còn của cô thì lại vang lên không ngừng!” Lão Trịnh ngồi ở phía Tây trêu chọc.

Lão Chu ngồi phía nam đáp lại. “Đó là vì tiểu nha đầu rất xinh đẹp, ai tìm cậu làm gì?”

Cô không để ý đến lời trêu chọc của bọn họ, cho là điện thoại của Cao Hải, cô không nhìn số đã lập tức bắt máy, rất không bình tĩnh nói. “Lại có chuyện gì sao? Em còn đang rất bận!”

“Đang bận cái gì?” Là một giọng nam vô cùng trầm ổn.

Hung phấn Nhan Như Ý tích góp trong nháy mắt hạ xuống, tâm trạng cũng căng thẳng theo. “Em đang câu lạc bộ chơi mạt chược, còn anh, hiện tại không bận sao?”

“Ừ, không bận, anh đi tìm em, em đang ở câu lạc bộ nào?” Hoắc Doãn Văn vừa lái xe, vừa nói.

Câu lạc bộ nào? Nhan Như Ý nhìn chung quanh, không tìm được tên. “Em không biết đây là câu lạc bộ nào.”

“Câu lạc bộ XXX!” Người đàn ông họ Trịnh hét vào trong điện thoại.

Hoắc Doãn Văn nói với Nhan Như Ý. “Đã biết, em chờ anh, anh sẽ qua!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thân mật giữa chốn đông người

"Anh đừng tới, em sắp đi rồi!" Nhan Như Ý vội vàng kêu lên. Bạn gái anh hiện vẫn còn đang ở đây, anh tìm cô là không tốt. Thêm nữa, cô bây giờ không muốn gặp anh!

Nhưng Hoắc Doãn Văn bên kia không nghe cô nói xong, liền cúp điện thoại.

"Có đàn ông đến tìm cô sao?" Lão già họ Trịnh ở cửa Tây Phong trêu ghẹo dò hỏi.

Nhan Như Ý dâng trào cảm xúc, buồn bực không lên tiếng, lòng không yên thắc thom đánh mạt chược. Cô bắt đầu liên tiếp nã pháo, hơn nữa những con thả ra đều là đại pháo, chẳng chốc lát cô thua sạch, mà cũng thua hơn một vạn khối!

Thả một con bài xuống, thua thêm một điểm Thanh Phong, Nhan Như Ý nhăn nhó để bộ mạt chược xuống bàn, nói với người đàn ông ngồi ở cửa Bắc Phong: "Thật xin lỗi, tôi không thể chơi nữa, tôi phải đi!"

Vừa nói chuyện, cô vừa đứng lên!

"Cô bé, cô không thể đi a, cô đi rồi, bàn mạt chược này liền không thể đánh được!" Người đàn ông ngồi ở cửa Đông Phong nói.

"Đúng nha, ta bên này mới hề được một thanh, làm sao cô có thể nói không chơi là không chơi!" người đàn ông ở Bắc Phong tiếp lời.

Lão già họ Trịnh ở cửa Tây Phong trực tiếp kéo tay Nhan Như Ý. "Cô bé, không thể chơi xấu như vậy nha, mới vừa rồi cô bé thắng, còn chơi sôi nổi như vậy, mới thua chút đã không có nghĩa khí rồi!"

"Tôi thật sự có chuyện cần đi!" Nhan Như Ý giật tay lại!

"Nếu cô nhất định muốn đi, vậy cũng được, cô cứ đưa tiền thua ra đây!" Nhan Như Ý bỗng chốc mở to mắt. "Lúc này ông đâu có nói như vậy. Nếu biết chơi có tiền, có đánh chết tôi cũng không ngồi chơi!"

Lão Trịnh gật đầu liên tục. "Đúng, lúc này tôi nói như vậy, nhưng cô cũng phải đợi bạn cô quay lại thay chỗ? Cô bỏ đi như vậy, tí nữa bằng hữu đánh bài của chúng tôi quay lại, không thể tính toán nợ nần với anh ta được. Vậy chúng tôi mất trắng à?"

Nhan Như Ý cũng không có tâm tư nghe người đối diện nói dài dòng. "Vậy ông có thể tìm người khác tới chơi chứ? Tôi đang chơi rất tốt, hẳn cũng rất nhiều người muốn đến đánh cuộc!"

"Như vậy sao được?"

"Vậy làm sao lại không được? Nếu như ông thật sự không tìm được người, tôi đi ra ngoài tìm một người thay tôi, có được hay không?" Nhan Như Y chỉ vào ngực mình, mắt húng nói!

Sau đó chạy ra hướng cửa chính! Đúng lúc đó, cánh cửa đó mở ra, một người bước vào! Nhan Như Y vừa thấy người tới, trong nháy mắt ngây người như phồng, đứng ở trước cửa không nhúc nhích.

Anh Anh Anh

Nhan Như Y làm bộ như không để ý, cúi đầu cắm cúi bước.

Đứng ở trước cửa, Hoắc Doãn Văn lập tức giang tay kéo cô vào lòng."Như Y, em muốn đi?"

"Buông em ra, em muốn đi!" Nhan Như Y cúi đầu, không nhìn anh, muốn rời khỏi chỗ đó ngay lập tức!

"Đi đâu? Anh đưa em đi!"

"Không cần, thật không cần!"

"Hắc, hai người các người ai cũng không thể đi, nói cho anh biết, cô bé này hiện tại thua chúng ta 18000 khối, hai người muốn đi, trước tiên, trả tiền đi đã! Ba người đàn ông chúng ta không rảnh ngồi đây bồi cô gái nhỏ chỉ thọt đầu ngón tay chơi mạt chược!" Lão Trịnh nhìn Hoắc Doãn Văn, khí phách nói!

Hoắc Doãn Văn nghe nói liền đưa ta vào túi quần, tìm ví tiền.

Nhan Như Y vội chặn tay anh lại."Không, không cần anh thay em trả nợ!"

"Chuyện nhỏ thôi mà!" Hoắc Doãn Văn rất kiên trì!

"Em không cần, không cần!" Nhan Như Y cũng kiên trì giữ chặt tay anh lại, sắc mặt có chút khó coi, kêu lên một cách sốt ruột!

Hoắc Doãn Văn nhìn ra nàng mất hứng, trên mặt lại toát ra đôi nàng áy náy!

Nhìn nét mặt khó hiểu của anh, cô bực tức, tại sao lại trút giận lên anh? Ngay từ đầu, cô đã lựa chọn rồi chẳng phải sao, suy nghĩ kỹ càng, cô làm gì có tư cách nổi giận với anh!

Ấm ức điều chỉnh lại con bốc hỏa của mình, Nhan Như Y quay lại bàn mạt chược!

"Phanh ——" Đặt mạnh ví da lên bàn."Không thả tôi đi sao? Tốt, vậy chúng ta tiếp chơi, không phải là muốn chơi cho đến khi bạn các anh xuất hiện sao?"

Người đàn ông ngồi ở cửa Bắc Phong âm thầm nhìn Hoắc Doãn Văn một cái, sau lại lập tức phản ứng lại!

Ông Trịnh cười hi hi, nói với Nhan Như Y: "Cô bé, thật sáng khoái, đến đây, chúng ta tiếp tục chơi. Ai, thật ra, chơi là được rồi, dù sao nếu cô thắng, cô sẽ được tiền, còn nếu cô thua sẽ có người thay cô trả tiền. Chuyện tốt này cô bé đi tìm ở nơi nào được!"

"Chớ nói nhảm!" Như Y thúc giục, đưa tay ra bắt bài.

"Tốt rồi...!" Ông Chu ở cửa Bắc Phong, rất nhiệt tâm, chỉ chỉ cái ghế trống bên cạnh."Đừng đứng ngay ra đó, ngồi uống nước trà đi. Nếu cô bạn gái nhỏ của anh không chơi được, anh phải nhận cửa đó!"

"Đúng, nước quả đâu rồi, phục vụ đi!" Người đàn ông ở cửa Đông Phong cũng nhiệt tình kêu lên, không có chút khách khí nào trong lời nói, âm thanh vui vẻ!

Nếu như Như Y chú ý một chút, có lẽ sẽ phát hiện giữa bọn họ tồn tại cảm giác quen thuộc nào đó. Nhưng cô bây giờ tâm tình quá kém, căn bản vô tâm quan sát tình huống chung quanh ——.

Chương 122 (2)

Hoắc Doãn Văn trầm mặc không nói, ngồi phía sau lưng Như Y, nhìn dáng vẻ cô chơi bài. Cô chơi bài rất chuyên chú, tựa như đang làm toán. Hơn nữa cô chơi rất thông minh, cơ hồ không có một con bài đánh lỗi nào, còn đếm bài rất nhanh chóng!

Chỉ là cuối cùng vận khí của cô kém một chút, mấy lần bị ba người kia chèn ép! Thua tiền cũng ngày càng nhiều, đã lên đến ba vạn rồi !

Ba vạn?

Nhan Như Y đứng ngồi không yên, trong lòng có chút nhũn ra, ba vạn đồng, ba tháng tiền lương đấy. Nàng nhìn ba người bọn hán nam "Bằng hữu của các ông lúc nào mới đến? Có thể gọi điện thúc giục anh ta hay không, tôi cùng bạn còn có chuyện phải làm!"

Cửa Đông Phong nhú mây, nhìn sau lưng Nhan Như Y. Không lên tiếng!

Ông Chu ở Bắc Phong, trong miệng lẩm nhẩm một ca khúc, cũng không nói lời nào!

Lão Trịnh miệng lưỡi trơn tru một chút, nhìn chằm chằm Nhan Như Y, nháy nháy mắt "Cùng chúng tôi, ba anh chàng đẹp trai đánh bài không tốt sao? Rất nhiều cô gái trẻ rất muốn nguyện ý chơi bài cùng ba chúng tôi mà không được!"

Nhan Như Y, sống chừng ấy năm, trước giờ cứ nghĩ tự mãn như Cao Hải là hết cỡ rồi, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại gặp được một người đàn ông còn không biết xấu hổ hơn Cao Hải. "Thật xin lỗi, tôi cứ mãi đánh bài, không có tìm được thời gian cần thận chiêm ngưỡng dung nhan các vị!"

"Vậy bây giờ cô bé tới nhìn kỹ một chút cũng không muộn, chúng ta đều là đàn ông đẹp trai cực phẩm. Tiết mục cuối năm hàng năm đều đưa thiệp mời chúng ta đến tham gia, nhưng chúng ta chưa bao giờ thêm cho đạo diễn chút thể diện nào!"

Nhan Như Y ghét nhất loại đàn ông miệng như thoa mỡ, nên chẳng thèm để tâm "Được, rảnh rồi tôi sẽ chiêm ngưỡng dung mạo của ông!"

Trong khi đó, ba người đàn ông khác bị những lời nói của Như Y chọc tức cười, khoa trương hơn là người đàn ông ngồi ở cửa Đông, thậm chí còn phun nước trà ra ngoài. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Cửa Bắc cũng lớn tiếng vỗ tay. "Tốt, tốt, tốt lắm, nói rất hay, cô bé này nói chuyện rất có ý tứ. Tôi thích rồi nha!"

Hoắc Doãn Văn cũng cười khục khục hai tiếng trong cổ họng, bàn tay to ầm vuốt nhẹ lên mái tóc cô, bày tỏ tán dương.

Động tác này khiến tâm tình Nhan Như Y vừa ngọt ngào lại rối rắm, cô liếc anh một cái, rồi ném ra con chín.

"Tới, 13 yêu!" Lão Trịnh đẩy bài, giống như đang báo thù mối hận huyết hải thâm cừu, gầm gừ. "Cô bé, đến đây, trả tiền đi!"

Nhan Như Y tính toán, cô lại thua hơn hai ngàn khối. "Tôi không chơi nữa có được hay không? Đầu tôi đau như búa bổ!"

"Được, chỉ cần bảo gã đàn ông sau lưng cô trả tiền, hai người muốn đi đâu thì đi!" Lão Trịnh nói.

"Nhưng ——" Nhan Như Y không phục!

"Không nhưng gì hết, bằng không cô cứ ngồi đây tiếp tục chơi!" Lão Trịnh ra vẻ không thể thương lượng.

Nhan Như Y quả thực không muốn chơi nữa, người bạn đồng chơi bài với ba người họ vẫn không xuất hiện, cô lại thua nặng, nếu như một hồi thua tới 10 mấy vạn, cô lấy tiền đâu trả cho bọn họ? Thật chẳng lẽ phải dùng tiền của Hoắc Doãn Văn sao? Cô không cần.

Anh muốn cho nàng biệt thự, cô còn không muốn, đến lúc này nếu để anh trả nợ tiền cô đánh bạc, cô thật thối như rắm!

Nhưng tình huống bây giờ, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Bằng không như vậy đi, cô bé để bạn trai chơi hộ cho!" Cửa Đông đưa ra cho cô một chủ ý.

"Anh ấy không phải là bạn trai ——" Cô vội vã phủ nhận.

"A, nhưng đó cũng là bạn cô, để anh ta đến chơi đi!" Lão Trịnh vội kêu lên.

Nhan Như Y ngăn người ra một chút, chỉ là, tình huống bây giờ mà nói, cũng là ý kiến hay. Cô nhìn anh một cái, nhỏ giọng hỏi. "Anh chơi không?"

Hoắc Doãn Văn đứng lên, sờ sờ lỗ mũi. "Thật muốn chơi sao? Bằng không như vậy, anh đem tiền trả cho bọn họ, chúng ta đi khỏi nơi này!"

Nhan Như Y suy nghĩ một chút, nếu như anh đưa tiền cho cô, vậy chẳng phải cô thiếu tiền anh sao. Mà để cho anh chơi thay? Có lẽ anh sẽ cứu lại được chỗ tiền thua ấy một chút, cô sẽ không phải nợ tiền nợ bạc gì anh. Nếu như anh bị thua thì sao, cũng là anh thua, chẳng can hệ gì đến cô. "Anh tới chơi đi, đúng rồi, anh biết chơi mạt chược chứ?"

"Tạm được, bình thường!" Hoắc Doãn Văn khiêm tốn nói.

"Vậy anh chơi đi, em đi kiểm chút trái cây. Bây giờ em ngồi chơi, có chút mệt mỏi!" Nói xong, Nhan Như Y vọt mất.

"Em đừng đi đâu. Chút nữa anh đưa em đi ăn khuya!" Anh yêu cầu!

Nhan Như Y gạt đầu một cái, được rồi, cái sốt mà cô đang demam thọt, có người nguyện thay cô thu thập cục diện rối rắm, tại sao cô không nhanh chóng phủi mông chạy lấy người.

Vậy là, Hoắc Doãn Văn ngồi ở bàn mạt chược, ván bài bắt đầu!

Bất hết bài, mọi người bắt đầu điều chỉnh bài, lão Trịnh hân hoan đánh rầm "Đoán chừng hôm nay, cậu nhất định sẽ thua, cô bé ngồi ở đây thua không ít đâu!"

"Vậy sao? Thua hay không thua, một hồi khác biết!" Hoắc Doãn Văn ném ra một quân bài!

Bưng ly trà, Nhan Như Y đi tới sau lưng Hoắc Doãn Văn, bài của anh thật bá đạo, vốn trong tay cũng đã có bốn văn thơ đối ngẫu rồi, không ngờ lại bắt thêm một văn thơ đối ngẫu nữa. Cô nở nụ cười, anh tới rồi!

Hoắc Doãn Văn xoay người, nhìn cô. "Bài được không?"

Cô gật đầu một cái.

"Anh khát, đưa cho anh ly trà của em!" Vừa nói, Hoắc Doãn Văn liền với tay đoạt lấy ly trà Nhan Như Y vừa uống, uống một ngụm.

Cử chỉ hôn gián tiếp một cách thân mật này, thực hiện trước ba gã đàn ông khác, làm mặt Nhan Như Y đỏ bừng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Cự tuyệt bồi thường

Nhưng ba gã đàn ông đang đắm chìm vào ván bài, liếc cũng chẳng buồn liếc!

"Tự sò!" Hoắc Doãn Văn sò được hồng trung, lật bài ngựa ra, rồi ngã bài!

Ba nhà còn lại cũng không có cửa đầu, anh vừa tự sò một cái liền thắng tuyệt đối một vạn khó!

Nhìn những đồng tiền màu đỏ trở về tay, Nhan Như Y thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Doãn Văn gom tiền mặt, giao cho Như Y. "Cầm lấy!"

Cô vội vàng nhận lấy, sau đó sắp gọn đồng tiền lại, thăm khăn vải, thật tốt rồi, mau mau thắng đi, thắng thêm một vạn nữa, số tiền cô thua đều hoàn trả lại, sau đó bỏ cửa chạy lấy người!

Hôm nay vận bài của Hoắc Doãn Văn rất tốt, sau năm thanh, anh hồ ba thanh, hơn nửa thanh cuối cùng là thanh * toàn là.

Tiền thua, cuối cùng đã vớt trở lại!

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Nhan Như Y kéo tay anh!

"Bằng không hai chúng ta ở lại đây chơi tiếp?" Hoắc Doãn Văn quay đầu nhìn cô, đề nghị. Anh có thể cảm giác cô chơi bài rất chuyên chú và thích thú! Anh nghĩ cô sẽ vui vẻ!

Nhan Như Y lắc đầu một cái. "Không được!" Cũng không dễ thắng.

"Không có việc gì, nếu em chơi thua, anh chịu cho!" Anh nói.

"Không!" Hôm nay cô đã phát tiết tâm tình đủ rồi, cũng thật tâm kinh động phách rồi, trước thắng tiền, sau mang cả tiền lời chơi đến thua xất bất xang bang, rồi thắng trở lại, đã rất nể mặt. Quá trình này, cô cũng không muốn lại trải qua lần thứ hai.

"Vậy cũng tốt, hôm nay liền chơi đến này thôi!" Hoắc Doãn Văn nhìn ba gã đàn ông nói, rồi đứng dậy!

Thấy hai người họ đều muốn đi, ba tay bài còn lại không nhìn được.

Đồng Phong nhẹ nhàng bóp mặt bàn, cau mày theo dõi anh nói. "Lão Hoắc, cậu muốn đi sao?"

"Lão Hoắc, anh cảm thấy anh có thể đi sao?" Bắc Phong dựa vào ghế, đốt một điếu thuốc, nhàn nhã du côn tràn đầy cuồng ngạo, vừa nhìn cũng biết là người rất có thực lực.

Tây Phong - lão Trịnh dùng sức vỗ vai Hoắc Doãn Văn, lại hướng Nhan Như Y hất cằm. "Đại ca, mặc kệ nói thế nào cũng phải để cô nhóc này chính thức giới thiệu một chút chứ?"

Hoắc Doãn Văn cười cười!

Nhan Như Y nhìn một lúc, chợt hiểu ra, liếc Hoắc Doãn Văn rồi lại nhìn ba người còn lại. "Thì ra. . . bốn người đều biết nhau?"

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái. "Như Y, đây đều là anh em của anh!"

"Ta là Trịnh Húc Thành!" Tây Phong vừa nói, vừa vờn tay.

Nhan Như Y kinh ngạc, vội vàng cầm tay anh ta. "Hân hạnh!"

"Mấy người chúng ta đều là anh em rất tốt, anh đứng hàng thứ ba - lão Tam !" Trịnh Húc Thành lại bổ sung một câu.

"Chu Dương, gọi anh Chu đại ca là được!" Chu Dương cũng chính là Bắc Phong, từ trên ghế đứng lên, chính thức giới thiệu, Nhan Như Y tràn đầy tôn trọng, đưa hai tay ra cầm. "Anh đứng hàng thứ tư - lão Tứ!"

"Chào anh!" Nhan Như Y vội vàng chào hỏi!

Kiều Đương Hồng cũng chính là Đông Phong. "Cô bé, nhận thức nhau một chút, anh là Kiêu Đương Hồng, về sau gọi anh Kiêu đại ca là được!"

"Anh khỏe ạ!" Nhan Như Y hận mình không thể có ba đầu sáu tay để cúi chào.

Hoắc Doãn Văn gác một tay qua vai cô, bổ sung. "Như Y, đây là huynh đệ của anh, mọi người gọi anh ấy là lão đại!"

"Kiêu đại ca!" Nhan Như Y ngoan ngoãn kêu một tiếng, vậy Hoắc Doãn Văn chính là lão Nhị rồi?

Như Y liếc anh một cái, lại nhìn ba người đàn ông ngọc thụ phong lâm trước mặt, không hiểu tại sao đem mình giới thiệu cho anh em của anh biết. Quan hệ bọn họ. . . phải bí mật, ai cũng không thể biết!

Trong lòng Nhan Như Y thật nhiều nghi vấn, nhưng sau đó mọi người cùng đi ăn cơm, chỉ có thể đem nghi vấn để qua một bên!

Mấy huynh đệ của anh đối với cô rất tốt, rất tôn trọng, cũng thích trêu chọc cô, cứ gọi cô là cô nhóc này, cô nhỏ nọ!

Nhất là lão Tam Trịnh Húc Thành đặc biệt hài hước, cái sức lực đó so với Cao Hải còn cao gấp nhiều lần!

Thông qua câu chuyện bọn họ nói với nhau, cô có thể hiểu ra một chút, lão đại Kiêu Đương Hồng đang hoạt động trên chính trường, đương chức rất lớn.

Lão Tam Trịnh Húc Thành hình như cũng là dân làm ăn, chỉ là buôn bán không có hạng mục gì cụ thể, nhưng mà anh hình như là Quan Nhị Đại, cho nên một chút cũng không thiếu tiền.

Lão Tứ Chu Dương là quân nhân, nghe nói nhà anh ba đời đều làm lính!

Mấy người này đều gia thế hiển hách.

Lúc giải tán sau bữa tiệc, Trịnh Húc Thành ở bên tai cô nói một câu. "Nhóc con, lão Hoắc vì để cho cô vui vẻ, thật là nhọc lòng a!"

Cô không phải là người ngu, cô có thể cảm thấy anh rất dụng tâm quan tâm chăm sóc cô ——

"Làm sao anh biết em đi chơi mặt chược?" Cô hỏi. Nếu như bây giờ cô còn không biết tất cả đều là do anh an bài, cô quả thật rất khờ khạo!

Đang lái xe Hoắc Doãn Văn nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ. "Nếu như mà anh nói ra rồi, em có tức giận không?"

"Phải người đi theo em?" Cô trực tiếp hỏi.

Ừ!" Anh gật đầu một cái.

Nhan Như Y nhìn anh, nghĩ tới mình phải nên làm như thế nào, làm sao làm đúng. Về sau, hai người bọn họ nên đi nơi nào?

"Hi vọng em sẽ không trách anh, bởi vì anh đã làm tổn thương em rất sâu nặng, nên anh rất lo lắng cho em. Nhưng. . . . Anh không có biện pháp tự mình đi an ủi em, anh chỉ có thể làm, phải người theo dõi em, anh muốn biết tình huống của em, muốn xác định em đang bình an!"

Một phen tình thâm ý nặng, mặc dù biết mình bị theo dõi, cô thật không muốn nói nặng anh. "Em không trách anh!"

Anh vẫn điều khiển xe lăn bánh, Như Y nhìn chăm về phía trước, nơi lấp loáng những ánh đèn.

"Lúc em vào đại học có thi bằng lái xe không?" Anh đột nhiên hỏi.

"Thì, chẳng qua sau đó cũng không sờ đến!"

Hoắc Doãn Văn hất cằm lên phía trước, chỉ cho cô chiếc xe phía trước." Chiếc màu đỏ kia chạy đầm tính năng thật không tệ, style mới của năm nay!"

"Nếu như anh phải mua cho em, thì không cần!" Cô biết đây là xe nhập khẩu, nhiều cô gái nhà giàu rất ưa thích kiểu dáng này.

"Anh chỉ không muốn em chen chúc trên xe buýt, vậy quá khổ cực!" Hoắc Doãn Văn nói.

"Em cảm thấy được như vậy rất tốt, bằng không đường quá hỗn loạn, lái xe rất lãng phí thời gian. Hơn nữa chen lấn trên xe buýt, đi một đoạn đường cũng là rèn luyện thân thể!" Cô rất kiên trì nói.

Xe không ngừng chạy về phía trước, anh trầm mặc một phút."Như Y, nếu không phải cự tuyệt anh, để cho anh làm chút chuyện gì đó bồi đắp cho em đi!"

"Thật không cần bồi thường!"

"Ta muốn đem mọi thứ quý giá, tốt nhất cho em, anh muốn chăm sóc em thật tốt!"

"Anh đối với em, rất chân thành!"

Mặc dù tình cảm giữa bọn họ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một chuyện tình bí mật, nhưng anh đối với cô rất nồng nàn!

"Không tốt, một chút cũng không tốt, anh hiểu rõ em vẫn luôn là cô gái rất kiêu ngạo, em vì anh ——" câu nói kế tiếp, Hoắc Doãn Văn cũng không nói ra miệng. Anh ném bỏ cô ở sân bay, trong khi cô ăn mặc tí mĩ như anh yêu cầu để ra đón anh, lúc ấy tâm tình cô như thế nào?

Mặc dù anh không có thấy, anh cũng có thể tưởng tượng ra được cô trốn ở góc phòng đau lòng muốn chết.

"Anh có thể đem em giới thiệu cho bằng hữu của anh, em. Rất vui về!"

Hắn cười."Nếu như so với người nhà của anh, những anh em này còn quan trọng hơn nhiều, anh nguyện ý giới thiệu em cho bọn họ biết!"

"Dạ!" Thật ra lúc mới bắt đầu, cô vẫn có chút ý tưởng, nghĩ tới anh không tôn trọng cô, lại để cho người khác biết cô là hạng người gì. Nhưng sau đó, ba người anh em của anh đối với cô rất tôn trọng, rất tốt, cô mới bỏ qua loại ý nghĩ này.

Cô hiểu, đây cũng là cách bồi thường cho cô, anh trong phạm vi nhỏ, mình xác thân phận của cô, quan hệ với anh!

Hoắc Doãn Văn không dẫn cô đi khách sạn, mà đưa cô đến một khu biệt thự đất giá.

Nơi này diện tích rộng lớn, cả sân sáng lên trong ánh đèn màu vàng, hắt lên màu trắng của căn biệt thự tô đậm thêm khí phái, chỉnh tề. Vừa vào cửa là mảnh sân vườn rộng rãi, lối đi trải gạch vuông hảo hạng, một bên như cánh rừng nhỏ, đá cuội xếp thành dòng suối, quanh co lại có quy tắc, nổi thẳng nhà chính.

Trước nhà chính là hồ bơi to, ánh đèn phía trên hồ bơi phản chiếu mặt nước hồ, làm nổi bật màu xanh lá cây. Bốn phía là sân cỏ được cắt tỉa mỗi ngày một cách chỉnh tề!

Cuối cùng, ánh mắt Như Y rơi vào căn biệt thự, theo phong cách Châu Âu rất đơn giản, nhưng cũng lộ ra tôn quý!

Thật rất đẹp, tựa như thế giới đồng thoại!

Chỉ là, Hoắc Doãn Văn cũng không cho cô nhiều thời gian thưởng thức, bởi vì anh trực tiếp bế cô vào trong phòng!

Cả căn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo, điểm thêm sắc xanh lá cây, giống như căn phòng ngủ của cô, toàn là màu sắc cô đặc biệt thích!

"Cả căn phòng được thiết kế dựa vào sở thích của em!" Anh nói."Anh vẫn hi vọng em có thể dọn vào ở !"

"Em hiểu mà!" Cô nhìn gian phòng, thật rất ưa thích!

"Anh hi vọng. Có một ngày, em sẽ vào ở đó, và anh có chỗ để về!" Anh vẫn kiên trì nói.

Cô không lên tiếng, mà đi tới cửa sổ sát đất phía trước, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, quả thật xinh đẹp giống như một bức họa đồ.

Anh đi tới phía sau cô, từ từ quay mặt cô lại và ôm vào lòng, làn môi nóng bỏng của anh dán chặt lên mặt cô, hôn từng nụ hôn nhỏ, rồi đột nhiên anh vùi mặt vào cổ cô, đôi tay tăng thêm lực, siết chặt cô vào sát người anh.

Nụ hôn của anh làm lòng cô rung rung."Thật ra thì, buổi tối hôm nay anh không nên tới em, anh nên ở bên cạnh Sở tiểu thư!"

Đêm nay là đêm cuối cùng của hai người họ, thật vất vả kẻ bắc người nam mới gặp mặt được, nên. đi chung với nhau chứ? Hơn nữa, Sở tiểu thư còn mua hai hộp thuốc tránh thai!

"Nhưng. Anh lo lắng cho em!" Hôm nay, trong thang máy nhìn cô nóng lòng chạy trốn, tâm trí anh bị nhiễu loạn! Hẳn thật sự sợ cô sẽ loạn tưởng, tự hành hạ chính mình!

Nhan Như Y tránh né nụ hôn của anh, xoay người, khuyên nhủ. "Anh trở lại với Sở tiểu thư đi, không cần lo lắng cho em!"

Vốn là, lòng của cô đang rất loạn, có uất ức, có mâu thuẫn, có giằng giụa, nhưng bây giờ đây tất cả tan thành mây khói, cô cảm thấy mình có phần không hiểu chuyện rồi, cô hẳn nên hiểu anh!

Hoắc Doãn Văn lắc đầu một cái. "Anh sẽ không đi!" Sau đó, anh ôm cô lên, mạnh mẽ bước về chiếc giường lớn trong phòng ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Gặp nhau không dễ dàng

Đêm ấy, Hoắc Doãn Văn buộc chặt Nhan Như Y bên cạnh, bởi vì anh cơ hồ hao phí thể lực toàn thân, căn bản cũng không để cho cô nghỉ ngơi, cho đến sắc trời trở nên mờ mịt, cô rút cuộc mệt mỏi rồi chìm vào giấc ngủ, mà Hoắc Doãn Văn mới thỏa mãn nằm cạnh cô, yên tâm ngủ!

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Doãn Văn kiên trì muốn lái xe đưa cô về nhà, cô cũng không còn sức phản kháng!

Vừa về đến nhà, cô lập tức uống thuốc tránh thai khẩn cấp, rồi mới chui vào trong chăn tiếp tục ngủ bù, ngủ một giấc dài, tựa như mấy đêm trần trọc dồn lại đêm nay.

Khi cô mở mắt, đã là 3g chiều hôm sau!

Ngước nhìn trần nhà, bên tai cô vang vọng lời Hoắc Doãn Văn nói trước khi tạm biệt.

Anh nói năm giờ sẽ tới đón cô; anh nói nhất định phải cho cô một đêm hẹn hò hoàn hảo. Lần hẹn hò đầu tiên bị trì hoãn, không tính tới. Lần thứ hai, cô xông xênh ra đón anh ở sân bay, đến phút cuối anh lại ... rồi bỏ cô.

Thật ra, từ khi chấp nhận yêu anh, đến bây giờ, hai người bọn họ thường chỉ ở với nhau vài giờ, chưa từng chia sẻ cùng nhau liên tiếp hai ngày liền!

Mặc dù đây là quãng đường làm cô đôi lúc thở dài tự thán, nhưng cô hiện tại vô cùng. Hạnh phúc!

Đối với ước hẹn lúc năm giờ, cô tràn đầy mong đợi!

Cô duỗi thẳng lưng như một con mèo lười, từ từ xuống giường, đi vào phòng vệ sinh!

Dòng nước nóng chảy tràn trên khắp cơ thể đầy vết hồng ngấn, cô không cách nào kiềm chế khuôn mặt ửng đỏ. Tới qua anh thật quá đáng!

Sau khi tắm, cô trở lại phòng ngủ, hào hứng bưng bưng chọn lựa trang phục!

Cuối cùng, cô lựa chọn một cái áo đầm điểm vài bông hoa nhỏ, không quá đắt tiền, không hở hang nhưng vẫn ôm sát tôn dáng vẻ hấp dẫn, chút thông minh của cô!

Nhan Như Y hài lòng ngắm mình trước gương, xem ra có mấy phần thành thực, ra dáng cô thiếu nữ vừa chớm 23 tuổi?

Cô nhóc?

Hiện tại cô không làm người khác có cảm giác cô chỉ là cô nhóc còn đang đi học chứ?

Nhìn đồng hồ, hiện tại ba giờ rưỡi rồi, còn hơn một giờ nữa cô có thể gặp mặt anh, có lẽ còn có thể sớm hơn!

Lại loay hoay trước gương để trang điểm, cô tỉ mỉ chải chuốt đôi lông mi dày, điểm thêm một chút màu khói, đậm chút phấn hồng, thoa hồng đôi môi!

Nhìn đôi mắt mờ to trong gương, Nhan Như Y hài lòng nháy mắt!

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, cô mở điện thoại di động. Điện thoại vừa khởi động, Hoắc Doãn Văn đã gọi tới!

"Dạ ——" Cô đè nén hưng phấn vui sướng.

"Em dậy rồi à, còn một giờ nữa anh sẽ xong việc!" Giọng nói của Hoắc Doãn Văn vuốt ve đôi tai của Như Y.

"Vậy anh lái xe cẩn thận nha. Gặp lại anh sau!" Thật ra, cô có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói cùng hắn. Chỉ là, anh đang lái xe, cô không muốn làm anh phân tâm, như vậy sẽ không an toàn!

"Tốt, tạm biệt em!"

"Bái bai!" Nhan Như Y sau khi cúp điện thoại, liền tự biên tự diễn, suy nghĩ hôm nay nên đi nơi nào, làm gì cùng anh đây?

Xem phim? Gần đây có một bộ phim bom tấn đang được chiếu rộng rãi ngoài rạp, nhưng như vậy sẽ đông người lắm!

Bằng không đi bar? A, không không không, cô không thể lại đến nơi đó. Hơn nữa, nếu như cô nói ra, sợ rằng anh sẽ nổi giận đến nỗi muốn đánh cô đến bầm dập?

Bằng không đi. Công viên?

Trước hoa dưới trăng. Hắc hắc, cũng làm cho người ta mơ tưởng viễn vông!

Phốc ——

Cũng không biết Hoắc Doãn Văn có thể như người bình thường, sẽ cùng bạn gái đi dạo công viên nói chuyện yêu đương lãng mạn như vậy!

Chỉ là, cô vẫn ưa thích công viên, bởi vì cô nhớ đến lúc ba mẹ nói chuyện yêu thương vào những thập niên trước, vô cùng đơn giản, nhưng tình cảm rất chân thành tha thiết. Cô thích sự chân thành tha thiết nhưng mộc mạc này!

Đang lúc cô ảo tưởng cảnh hẹn hò với Hoắc Doãn Văn, điện thoại chợt vang lên, trên màn hình hiện lên hai chữ Cao Hải!

"Dạ ——" Tâm tình cô đang tốt vô cùng nên giọng nói thập phần vui vẻ .

"Ôi trời ơi!! Em rốt cuộc đã tiếp điện thoại, nói cho anh biết, em ổn chứ không?" Cao Hải khẩn cấp dò hỏi.

"Rất tốt, mới tỉnh ngủ không lâu!" Nhan Như Y vừa trả lời điện thoại, vừa tranh thủ sắp xếp lại giường chiếu, gối chăn loạn một đồng. Cô đưa gối đầu xếp về chỗ cũ, chăn gấp gọn để chồng lên gối, rồi vuốt thẳng tấm ga giường.

"Tôi hôm qua, em đã đi đâu? Sau khi tan bài, anh gọi tìm em mà không được!"

"Nha. Điện thoại lúc ấy vừa hết pin, em có đi tìm anh, nhưng thấy anh đang chơi vui vẻ, nên cũng không muốn quấy rầy. Em kiếm người quản lý nhờ họ chuyển lời cho anh, có thể là người kia đã quên mất!" Ngày hôm qua, cô thật đã tìm người chuyển lời cho Cao Hải, điện thoại di động của cô cũng thật đã hết pin!

"Em thật vô tâm đi. Về tới nhà cũng không gọi cho anh một tiếng. Anh còn tưởng em bị bắt cóc!"

"Lâu quá không chơi, nên em mệt mỏi quá, về đến nhà đi ngủ quên trời đất!"

"Đều là em tự nói. Sao em không giúp anh bớt lo lắng cho em? Lòng em có anh hay không? Em đi đâu có thể nghĩ tới nói cho anh biết một tiếng không? Thói quen lẳng lặng quyết định của em thật không tốt chút nào, em có biết hay không?" Anh tiếp tục quở trách !

"Rời khỏi anh, Cao Hải, là rời khỏi nguy hiểm rồi, trên thế giới này, còn có người nào hư hỏng như Cao Hải anh sao!"

"Em ——" Cao Hải thật bị cô làm cho tiêu tan tức giận, lời muốn nói không thể thốt ra được!

"Được rồi, nếu như không có những chuyện khác, em cúp điện thoại đây!" Nhan Như Y vội vàng nói. Ah, nền nhà rất dơ bẩn, cô phải quét dọn lau chùi một chút, nếu không ngộ nhỡ anh muốn lên nhà, thấy cảnh dơ dáy bẩn thỉu này, nhất định sẽ cười cô.

Anh là kiểu người ưa thích sạch sẽ, vô luận làm bất cứ sự tình gì, đều thu xếp mọi thứ theo một quy luật nhất định!

"Đừng đừng đừng —— chớ cúp điện thoại, anh còn có chuyện đứng đắn cần nói với em!" Cao Hải vội vàng ngăn cản.

"Còn có chuyện gì?" Như Y đi vào toilet, mở nước, nhúng cây lau nhà vào.

"Chuyện tốt, tìm em đi uống rượu!" Cao Hải lời kéo!

"Em không uống rượu, không đi!" Không cần suy tính.

"Là tiệc vui!"

Nhan Như Ý khóa vòi nước, nhíu mày."Của người nào?"

"Chính là nữ sinh cùng hệ đại học với em, cô gái hơi đậm người, trắng trẻo tên Triệu Đan, em có nhớ không?" Cao Hải nhắc nhở.

"Dĩ nhiên biết, cô ấy dễ thương vô cùng, luôn cười híp mắt! Cô ấy kết hôn sao? Vậy làm sao chỉ thông báo với anh, không cho em biết?"

"Cô ấy và Đại Trình kết hôn, chính là tuần sau, hôm nay muốn cùng bạn bè chúng ta làm một trận giã từ độc thân, nhờ chúng ta ngày đó giúp họ một tay!"

"Cái gì Triệu Đan cùng Đại Trình hả?" Nhan Như Y kinh ngạc, cảm thấy chút nữa rớt xuống. "Đây là chuyện gì? Trước đó không nghe ai nói gì!"

"Có con mới cưới chứ? Không cần thận lên giường, không cần thận có, dứt khoát liền kết hôn thôi!"

"A! Đại Trình gọi điện thoại cho anh, không phải cũng là cố ý nói thông báo cho em đó sao, hai chúng ta bây giờ không phải là hai người yêu nhau hay sao! Đừng không?"

Vừa nghe đến cái 'hiểu lầm' này, Nhan Như Y cảm thấy nhức đầu, thật muốn thoát ra khỏi mớ bòng bong này nhanh chóng. "Tiệc diễn ra lúc mấy giờ?"

"Tối nay sáu giờ!"

"Không đi được không?" Nhan Như Y khỏ sở tựa vào vách tường trắng gạch men sứ, đưa tay vỗ ót, tại sao? Tại sao? Bọn họ ước hẹn, luôn có chuyện đột ngột xảy ra?

"Em nói không đi được không? Vợ chồng nhà người ta mời khách, em không muốn cho ai mặt mũi à? Đại Trình cùng Triệu Đan hai người tính tình cũng tốt vô cùng, bình thường đều là bạn bè thật lòng với em, em không muốn giữ thể diện cho bọn họ?"

"Em không có!" Như Y khỏ sở nói.

"Không có thì phải đi, anh sẽ qua đón em!"

"—— tốt!"

Nhan Như Y cũng không biết một chữ 'tốt' này làm sao cô có thể nói ra được!

Trời ạ, cô phải nói như thế nào với Hoắc Doãn Văn?

Nhan Như Y lo lắng, cũng rất thất vọng, gọi điện cho Hoắc Doãn Văn, trình bày sự việc ——

"—— Thật xin lỗi, em cũng mới vừa nhận được thông tin này!" Cô ấy náy, xin lỗi anh.

"Người ta kết hôn là chuyện lớn, đi là phải!" Anh tỏ ra thông hiểu.

"Cảm ơn!"

Anh cười khẽ một tiếng. "Cảm ơn cái gì à?"

"Cảm ơn anh hiểu được em!"

"Ừ!"

"Nhưng, ước hẹn của chúng ta lại bị hủy bỏ, em rất khỏ sở ——" Cô nũng nịu qua điện thoại, còn giả khóc 'ô ô'. Khóc mặc dù là giả, nhưng đau lòng là có thật!

Chẳng lẽ thần tình yêu chính là muốn như vậy sao? Hai người muốn thấy mặt một lần, luôn bị cắt đứt, bị cắt đứt!

"Không sao, sau khi tan tiệc, em có thể đến tìm anh!"

"Cũng chỉ có thể như vậy!" Đến nhìn anh một lúc.

"Mọi người hẹn chỗ nào?" Anh dò hỏi.

"Ở XX khách sạn!" - một khách sạn cao cấp, bên trong bài trí cũng rất hoàn hảo!

"Anh biết rồi!"

"Vậy anh muốn làm gì?" Cô lo lắng lên, anh đang có dự tính gì!

"Anh tự có sắp xếp!"

"Tốt!"

Vội vã, cô cúp điện thoại! Cao Hải đã gọi điện đến, Nhan Như Y chỉ có thể vội vã đi xuống lầu!

.....

Suốt buổi dạ tiệc, Nhan Như Y không ngừng nhìn điện thoại di động, từ sáu giờ đến bảy giờ món ăn lên một lượt được phục vụ. Bữa tiệc vừa bắt đầu được nửa giờ, cô nóng lòng muốn rời khỏi!

"Em có chuyện gì à? Thế nào không ngừng nhìn đồng hồ?" Cao Hải bắt mẫn ở bên tai nàng. "Như Y, em như vậy không nể mặt anh gì hết, có biết hay không! Chú ý một chút, ai cũng đều nghĩ em là bạn gái của anh!"

Nhan Như Y nhìn anh một chút, sau đó nhỏ giọng thăm hỏi. "Em có việc phải đi bây giờ!"

Thật ra cô xem thường nhất là nói dối người khác, nhưng vì Hoắc Doãn Văn, vì có thể gặp anh, cô sợ ngay cả mình cũng đã mất đi lòng tự trọng!

Cao Hải kỳ quái quan sát cô, anh cũng là người thông minh, Như Y bị anh nhìn chăm chú, có chút run như cây sậy, sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Một nam sáu nữ

Cô mượn cơ gặp thức ăn, tránh né ánh mắt quan sát của Cao Hải!

Dưới mặt bàn, tay anh nắm chặt cổ tay cô, nhỏ giọng hỏi. "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Có phải em hẹn hò với ai?"

"Không có, tí nữa em phải đi có việc đấy!"

"Anh xem không giống như có công việc, rõ ràng em gấp gáp muốn gặp người yêu thì có!" Cao Hải nheo mắt lại nói.

Thật ra Cao Hải hoàn toàn nói giỡn, nhưng người vô tình người nghe hữu ý. "Anh nói bậy gì đó?" Nhan Như Y rất không vui, sắc mặt sa sầm xuống.

"Thế nào?" Cao Hải thu hồi nụ cười xấu xa. "Em đang tức giận anh sao?" Anh nhỏ giọng hỏi.

"Lời này có thể nói lung tung sao? Anh có biết danh tiết đối với một cô gái rất quan trọng hay không?" Nhan Như Y cũng thu hồi sự luống cuống của mình. "Có mấy lời có thể nói lung tung, có mấy lời không thể!"

"Trước kia chúng ta cũng hay cười giỡn như vậy, em chưa từng tức giận!" Cao Hải nói thăm một câu. "Thế nào? Di cả đang tới thăm nên em khó ở à?"

Nhan Như Y giận đến hận không đem Cao Hải đập bay thật xa, nếu không phải hiện tại tất cả mọi người ở đây, nàng thật làm như vậy!

Bạn thời đại học trong đã thành đôi ba cặp, ngồi ở đằng kia rất thân mật. Thỉnh thoảng mọi người cười giỡn, trêu chọc nhau về chuyện tình yêu giữa hai người. Hoặc là, mọi người lại yêu cầu các cặp hôn nhau trước mặt mọi người!

Bởi vì đây là tiệc mời trước hôn nhân, cho nên cũng chỉ có một bàn lớn, Nhan Như Y không tránh khỏi vài ánh mắt tình quái liếc nhìn cô và người đàn ông ngồi bên cạnh. Thỉnh thoảng anh ta lại cặp tay cặp chân cô, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cách mập mờ.

Mặc dù bị mọi người nói đùa, nhưng nhìn chúng bạn có những cử chỉ ân ái, cô biết đó cũng là một loại hạnh phúc!

Nhan Như Y cực kỳ hâm mộ, nếu như cô và Hoắc Doãn Văn cũng có thể trước mặt mọi người, tiếp nhận lời chúc phúc, thật tốt biết bao nhiêu!

Nhìn một chút, lòng cô không khỏi dâng lên một chút mất mát. Đúng lúc, lúc này một bạn học nữ đứng lên, nói có chuyện phải rời đi trước, Nhan Như Y cũng vội vàng đi theo nói qua vài câu, rồi thuận lợi đi trước một bước!

Khi cô ra khỏi khách sạn, cùng bạn học nữ chia tay, nhìn lại đồng hồ trên chiếc điện thoại di động, đã là tám giờ rưỡi đêm rồi.

Cô đang muốn gọi điện thoại cho anh, đột nhiên, một chiếc xe lướt qua chỗ cô đứng. Nhan Như Y vội vàng chạy về phía trước mấy bước, đứng nhìn một bên sườn xe. Chợt, cô phát hiện chiếc xe này tương tự xe của Hoắc Doãn Văn, cô đi vòng qua đầu xe nhìn bảng số xe phía dưới——

Anh đang ở đây?

Hạnh phúc và cảm động trong nháy mắt tràn đầy trong lòng cô, cô nhanh ấn nút gọi anh.

Rất nhanh, điện thoại có người trả lời.

"Ừy ——" Thanh âm của anh rất trầm, không quá vui vẻ!

Chỉ là, bị hưng phấn tràn ngập, Nhan Như Y căn bản không nghe ra được. "Em đây, anh đang ở đâu?"

"Đang bận một ít chuyện!"

"Hả? Có thật không?" Cô không tin anh đang bàn công việc, anh rõ ràng đang ở XXX khách sạn, xe của anh đang ở trong tầm mắt cô.

Hừ, anh còn muốn lừa gạt cô, không có cửa đâu!

Nhan Như Y theo quán tính, diễn giải câu nói của Hoắc Doãn Văn ‘đang bận một ít chuyện; tức là anh đang bàn việc làm ăn.

"Thật!" Hoắc Doãn Văn chỉ nói hai chữ!

"Vậy anh đang ở chỗ nào? Em sang tìm anh. Hừ hừ, không phải anh cũng đang ở tại XXX khách sạn nha, anh cho rằng em không biết à!" Cô trực tiếp trêu anh, ra vẻ mình thông minh.

Hoắc Doãn Văn bên kia bùng tỉnh hiểu ra. "Thì ra là em thấy được xe của anh rồi!"

"Đúng nha, xe của anh rêu rao như vậy, dù là em không muốn nhìn thấy cũng rất khó!" Nhan Như Y nhìn chăm chú vào xe của anh, lỗ mũi nhú nhú lại, cười cười, liền đem xe trở thành Hoắc Doãn Văn!

"Nếu. bị em bắt gặp, anh chẳng thể làm khác hơn, liền ngoan ngoãn cho em biết anh đang ở đâu!" Hoắc Doãn Văn không thể làm gì khác hơn.

"Nhanh lên một chút, chớ lè mà lè mề dấy!" Cô hiện tại hận không được lập tức nhìn thấy anh!

"Ừ, anh bây giờ đang ở tầng bốn, phòng VIP!"

"Hừ, anh chờ đó, em qua bắt người liền bây giờ, anh đừng chạy đó!" Nhan Như Y ra vẻ hung hăng.

Hoắc Doãn Văn có chút không quá nghiêm chỉnh, tràn đầy tà khí nói. "Em đã nguyện ý, vậy tới đây đi!"

Nói xong, hai người cùng cúp điện thoại, Nhan Như Y quay người đi trở lại đường cũ.

Nhan Như Y ôm trong một bụng hưng phấn, theo hướng dẫn của tiếp tân đến phòng của Hoắc Doãn Văn!

Vừa mở cửa, mũi cô đã gây gây vì mùi rượu, mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa nồng đậm, đập vào mặt!

"Khụ khụ ——" Nhan Như Y ho kịch liệt mấy tiếng, mắt cũng bị những thứ sắc mùi và khói thuốc lá mịt mù làm cho chảy ra nước mắt, cô nỗ lực tìm kiếm Hoắc Doãn Văn trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng!

Trong tầm mắt cô, vài cô gái ăn mặc hở hang, không che giấu vóc dáng mê người, từng mảnh từng mảnh da thịt trắng nõn hiện ra!

Nhìn kỹ lại, cô nhìn thấy anh ngồi giữa vòng vây của bốn cô gái!

Anh ngồi trên ghế sa lon, hai tay ôm hai cô, phía trước là hai cô gái quỳ gối phía trước bàn trà, phục vụ anh!

Mà trong phòng còn có một cô gái đang công một cô gái, đang bò chính giữa khu đất trống!

Mấy cô gái buông tiếng cười phóng đảng, mục đích duy nhất của họ chính là quyến rũ Hoắc Doãn Văn. Giống như cô gái đang công người mặc một chiếc váy cực ngắn, làn váy đã lật cao đến thắt lưng, cả bờ mông trắng như tuyết lộ ra trong không khí, cho dù ai đều có thể nhìn lấy được!

Hoắc Doãn Văn lúc này cũng chẳng khác gì đám nam giới đam mê tửu sắc, chơi vui vẻ với mấy cô gái, trái ôm phải ấp nữ nhân bên cạnh!

Cô gái vừa mới công người, lập tức chạy tới trước người Hoắc Doãn Văn, mềm mại kêu. "Hoắc tổng, người ta học thuộc lòng rồi!"

"Học thuộc lòng rồi hả? Tốt!" Anh ngậm thuốc lá, rồi rút ra một tờ tiền 100 nhân dân tệ trong một đồng trên bàn, đưa cho cô gái kia!

Cô gái nhận lấy tiền, vội vàng chen đến bên cạnh anh, ngồi trên đùi anh, hôn má anh một cái. "Cám ơn Hoắc tổng, cám ơn Hoắc tổng!"

"Đến đây, tiếp tục chơi ——" Hoắc Doãn Văn tiếp tục.

Mấy cô gái bắt đầu cùng nhau đưa tay ra.

Nhan Như Y đầu còn tâm trí thường thức những cảnh ngoạn mục mê người ấy?

Cô lúc này bị hành động của Hoắc Doãn Văn làm cho không giải thích được, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra!

Cô nghi ngờ đi đến giữa phòng, đứng trước bàn trà, nhìn anh. "Anh. Đây là ý gì?" Cô chỉ vào mấy cô gái trong phòng!

Mấy cô gái không thêm để Nhan Như Y vào mắt, tiếp tục vung quỳên, tiếp tục uống rượu, tiếp tục công người, sau đó lấy tiền boia từ Hoắc Doãn Văn.

Hoắc Doãn Văn thoải mái, lại cho cô gái tiền, sau đó ‘phanh’ đem một chai rượu tây đặt ở trên mặt bàn. "Các em uống hết cho anh..., uống xong một ly anh boia!"

Mấy cô gái tranh nhau cướp chai rượu, rót từ từ một ly rượu, sau đó rồi rít ngửa đầu chuốc xuống!

"Không có hứng gì hết, ai uống liên tiếp nhiều ly sẽ được chừng đó tờ tiền!" Anh còn nói.

Mấy cô gái chẳng còn ý tứ, lại tranh nhau chai rượu!

Nhan Như Y không thể suy nghĩ, anh rốt cuộc đang làm gì? Diễn kịch sao? Đây là thế nào? Mọi việc mới trước đây chẳng phải đều tốt đẹp hết hay sao? Anh làm sao lập tức biến thành bộ dạng này? Anh là Hoắc Doãn Văn sao? Thật sự là Hoắc Doãn Văn sao?

"Anh có ý gì!" Nhan Như Y hỏi!

Hoắc Doãn Văn tương đối ngạo mạn tựa vào thành ghế sa lon, hít một hơi thuốc lá, sau đó lại nặng nề nhả khói ra, khói mù nhân nhật phiêu tán trong không khí giống như đem bọn họ ngăn thành hai thế giới. "Như em đã thấy!"

Nhan Như Y chưa từng thấy qua con người này của anh, anh chưa từng ngạo mạn như thế với cô, ngạo mạn một cách đáng ghét thế này, quả thật chính là một người cặn bã.

Cô nhìn không được toàn thân phát run, cổ kiềm chế con giận. "Vậy thì tốt, Hoắc tổng, vậy tôi sẽ không quấy rầy nhã hứng của ông? Hẹn gặp lại!" Hai chữ ‘Gặp lại’ cô nghiêng răng thật mạnh, hình như trong không khí, âm thanh của cô cũng vang lên quyết liệt !

Nói xong, Nhan Như Y xoay người rời đi, hơn nữa bước chân của cô rất kiên quyết, đi thẳng tới cửa ra vào!

Rất rõ ràng, Hoắc Doãn Văn hoàn toàn không nghĩ tới cô cái gì cũng không nói đã quay lưng bỏ đi!

Cầm ly rượu trên mặt bàn lên, quăng mạnh về phía cửa!

Chỉ thấy ly rượu tinh xảo vụt qua mặt Nhan Như Y, va chạm mạnh vào cánh cửa bằng gỗ!

Phát ra một tiếng ‘pằng’, ly rượu trong nháy mắt vỡ tan thành những mảnh thủy tinh óng ánh trong suốt mảnh, rơi xuống đầy đất!

Mấy cô gái đang uống rượu nghe xuống, cả căn phòng an tĩnh khác thường!

Nhan Như Y cũng lập tức dừng bước. Chỉ là đợi cô thích ưng xong, đầu cũng không quay lại, tiếp tục đi về phía trước!

"Thế nào, em xem không quen anh ở cùng với các cô gái à?" Lần này, Hoắc Doãn Văn trực tiếp cầm lấy một bình rượu, hung hăng quăng mạnh về phía cửa. ‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa bị va đập cũng rung lên bần bật!

Tiếp theo, anh vọt nhanh tới chỗ cô đứng, kéo mạnh tay cô, buộc Nhan Như Y quay lại.

"Ông buông tôi ra, chớ dùng bàn tay bẩn thỉu của ông đụng vào người tôi!" Nhan Như Y tràn đầy phẫn hận hét lớn vào mặt Hoắc Doãn Văn.

"Tay anh bẩn, đúng, tay của anh chính là rất dơ, vậy em cũng đừng quên, tối hôm qua là ai bị đôi tay bẩn thỉu của anh sờ mó rất vui vẻ!" Cặp mắt Hoắc Doãn Văn phiếm đỏ giăng đầy tia máu, giống như một con sư tử nổi giận, hung hăng nhìn chằm chằm cô!

"Vậy coi như mắt tôi đã bị mù, không biết nhìn người!" Cô cũng dỗi theo anh, đáp trả!

Giật mạnh cánh tay của mình, cô xoay người lại muốn rời đi!

Hoắc Doãn Văn lần nữa kéo lấy cô, lần này rất thô lỗ, phòng ngừa cô tiếp tục chạy trốn. "Đi nhanh như vậy làm gì? Không phải mới vừa em yêu cầu tìm anh, nhất định đi lên chỗ anh? Đã đến rồi, sao không ngồi lại chơi một chút!"

"Hoắc Doãn Văn, anh là đồ cặn bã, buông tôi ra!" Nhan Như Y không biết anh đang bị làm sao, tại sao đối xử như vậy với mình!

"Buông tay? Chờ một lát!" Hoắc Doãn Văn quăng mạnh cô lên ghế sa lon, anh ngồi sát vào cô, ôm chặt lấy cô, không để cho cô đi! "Cho em cơ hội xem

một chút, cái dạng gái nào mới làm cho nam giới thích!".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Già nhân ngãi...

"Tôi không nhìn, tôi không có tâm tính thích nhìn mấy loại nham nhở này!" Nhan Như Y một lần nữa muốn quấy thoát ra!

Hoắc Doãn Văn dứt khoát ép chặt cô vào đùi mình, ôm cứng lấy cô. Sau đó anh nhìn

đám đàn bà con gái trong phòng, hất cằm lên. "Cũng uống vài chén rồi, các cô tính cho đúng đó, nói cho các cô biết, không qua mặt được tôi đâu. Ai dám gạt tôi, một đồng cũng không có!"

Mấy cô gái thật không dám lừa gạt, có cô nói hai ly, có cô kê 3 chén, có cô uống được 4 ly!

Nhan Như Y hôm nay quả nhiên mở rộng tầm mắt, gặp được cái gì gọi là Tán Tài đồng tử, Hoắc Doãn Văn vùng tiền tựa như ném giấy vụn. Máy ngàn đồng chớp mắt đã lên đường, hơn nữa, anh còn vui mừng tận hưởng!

Mấy cô gái trẻ lấy được tiền cũng vui vẻ, người đem tiền nhét vào trong ngực, người đút vào quần lót, tiếp tục chơi đùa.

"Ông chính là cho tôi xem cái này sao? Vậy tôi xem xong rồi!" Nhan Như Y muốn từ trên đùi của anh đứng lên, nhưng sức của anh quá lớn, cô tránh trái né phải, cuối cùng bị vây vào giữa anh và bàn trà!

Mà đôi tay anh không chế cô, cô bị Hoắc Doãn Văn dùng chân khép chặt cô vào giữa, không thể nào cựa quậy!

"Vẫn chưa xong!" Hoắc Doãn Văn cắn răng nghiêng lợi nói ra mấy cái chữ, sau đó lại hướng mấy cô gái yêu cầu. "Hôn anh một cái, 100 đồng, có nguyện ý làm tiền không?"

Mấy cô gái dĩ nhiên nguyện ý, dù không trả tiền họ cũng nguyện ý hôn anh, huống chi vừa được hôn anh vừa được tiền. Sáu người phụ nữ đồng loạt xông lên, Nhan Như Y vì muốn tránh không bị chà đạp bởi các cô gái, mà nhào đầu vào lòng ngực của Hoắc Doãn Văn trên ngực!

"Ba ba ——" Những nụ hôn rồi rít roi lên gò má Hoắc Doãn Văn, mấy cô gái còn thiếu chút nữa là đánh nhau để giành được vị trí hôn anh!

Mà Hoắc Doãn Văn tựa như đã nói, người nào hôn một cái, liền cho người đó 100 đồng. Tiếng hôn hít không ngừng vang lên, từng tờ tiền không ngừng trôi vào áo ngực quần lót của các cô gái!

Nghe được những thanh âm ấy, tim Nhan Như Y đau như cắt. Lại cảm thấy rất ghê tởm, vừa nghĩ tới anh dây dưa với người phụ nữ khác, sau đó lại tìm mình, Nhan Như Y cảm thấy lòng cô bị tổn thương sâu nặng, liền hận không thể giết chết chính mình!

Sau đó cô mở miệng, dùng sức cắn chặt ngực anh, cách một lần áo sơ mi, hung hăng cắn, đem tất cả uất ức thành hành động câu xé anh!

Cô không nghe được tiếng kêu của anh, cho là anh không có cảm giác, cho là mình cắn còn chưa đủ ác, cô càng liều chết lấy sức cắn, rốt cuộc cô cảm thấy cơ bắp trước ngực anh chợt trở nên căng thẳng, rằng cô cũng trở nên đau hơn, như muốn rút ra ngoài!

Tiếp theo, cô cảm thấy mùi máu tanh lan tràn trong khoang miệng!

Cô đau lòng buông anh ra, nhìn chăm chú vào một khoảng ướt trước ngực anh, còn còn lộ ra màu đỏ của máu!

Đau lòng, không có cách nào khống chế, dâng lên trong lòng cô!

Nhưng cô cũng mãnh liệt coi thường tim của mình, vì cái gì cứ đau nhói nhói, cứ như vậy hận người đàn ông trước mặt. Anh để cho cô cảm giác mình căn bản là một người ngu ngốc, đồ ngốc, ngu xuẩn !

Nhan Như Y cũng không biết mình đã lệ rơi đầy mặt rồi !

Hoắc Doãn Văn thấy nước mắt chảy trên mặt cô, trong nháy mắt tim anh buồn bực, nụ cười hả hê trên mặt cũng vô ảnh vô tung biến mất. "Các cô có thể đi được rồi!"

Mấy cô gái vừa náo nhiệt đòi chia tiền, lập tức ngừng tiếng cười.

"Đi ra!" Hoắc Doãn Văn thâm trầm, có thể thấy được anh đã bắt đầu nổi giận!

Mấy cô gái nhanh chóng đứng lên đi ra, còn thận trọng đóng cửa lại!

"Em khóc? Tại sao khóc?" Hoắc Doãn Văn dùng đầu ngón tay thấm lấy nước mắt, giọng nói trầm trầm chất vấn cô!

"Không cần ông trông nom!" Nhan Như Y hét lên, tiếp tục tránh thoát khỏi đôi anh, muốn rời đi!

Mà cô càng tránh thoát, chỉ đổi lại anh càng gắt gao ôm chặt, giam cầm!

"Có phải bởi vì anh cùng cô gái khác, nên tâm đau hay không?" Hoắc Doãn Văn hỏi tới, hình như rất muốn hiểu rõ đáp án này!

"Không phải, không phải, ông nguyên ý cùng cô gái nào ở chung một chỗ, liền cùng cô gái đó ở chung một chỗ, không ăn nhằm gì tới tôi, ông cũng không phải là bạn trai của tôi!" Nàng ra vẻ không sao, trả treo với anh!

"Anh không phải bạn trai của em? Em cho là như vậy?"

"Không phải, ông là chồng chưa cưới của Sở Tĩnh Nhiễm, như thế nào có thể là bạn trai của tôi?" Cô vô cùng đau đớn nói. Cô vì anh, bỏ qua lòng tự trọng của mình bao nhiêu lần, không nghĩ tới, đổi lấy là cái gì, lại chứng kiến anh cùng sáu cô gái khác tầm hoan tác nhạc!

Chỉ là, buồn cười, cô lại có tư cách gì để ghen hờn hay sao? Anh và cô không phải cũng vụng trộm như vậy, nếu như anh không phải là kẻ vụng trộm, sao lại còn cùng với mình hẹn hò yêu đương?

Tất cả đều là đáng đời cô, tự làm tự chịu!

"Vậy hiện giờ quan hệ giữa chúng ta là cái gì?" Địa vị của anh trong lòng cô không phải 'bạn trai', nghĩ tới đây, lòng anh cũng không thoải mái. Nếu như anh không phải là bạn trai của cô, như vậy sẽ là ai?

"Coi là cái gì? Già nhân ngãi, non vợ chồng!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những chữ này. Những lời nói ấy như lưỡi dao đâm cô chảy máu đầm đìa. Cô cảm giác mình đang khóc, chỉ là ép buộc mình không khóc lên nữa, nước mắt cũng nuốt vào trong bụng!

Mình làm sai chuyện, mình gánh chịu, khóc, cô không có tư cách!

Cô "định vị" quan hệ của anh và cô, khiến Hoắc Doãn Văn muốn điên rồi. "Nhan Như Y, em nói lại một lần nữa?"

"Quan hệ của chúng ta chính là già nhân ngãi, non vợ chồng!" Cô miệng lưỡi bén nhọn, trả lời anh!

Hoắc Doãn Văn cắn răng nghiêng lợi hỏi một câu. "Vậy anh trong lòng em, chỉ là người tình?"

"Dạ!"

Tiếng "dạ" ngọt ngào đó còn khó nghe hơn! Nhan Như Y còn thừa nhận với anh!

Không phải nhân ngãi, vậy là cái gì? Mỗi lần cùng anh gặp mặt, không phải ở trong xe, hay là vụng trộm ở trong căn phòng khách sạn nào đó, cơ bản anh cũng chỉ cùng cô lẩn lộn, dần vật nhau. Anh tổng kết thật đúng, chỉ là nhân tình!

"Cái đó, tên họ Cao kia chính là bạn trai của em, phải hay không?" Ánh mắt anh đỏ bừng chất vấn cô, trên mặt của anh có tức giận, nhưng hơn nữa là bi thương!

"Ông nhắc đến Cao Hải làm gì? Chuyện của chúng ta cùng anh ấy có quan hệ gì?" Cô không hiểu!

"Không có quan hệ sao? Giữa chúng ta chẳng lẽ không có bóng dáng anh ta tồn tại sao?" Hoắc Doãn Văn ghen ăn tức ở, nổi giận!

Nhan Như Y dùng sức đẩy mạnh anh ra, có lẽ anh quá kích động, buông lỏng vòng tay, cô lập tức thành công rời khỏi đôi anh. "Hoắc Doãn Văn, ông nói rõ ràng, tôi cùng Cao Hải như thế nào?"

Mặc dù hôm nay bọn họ vì vậy chia tay, cô cũng nhất định phải hai mặt một lời, nói rõ ràng, tuyệt đối không cho phép anh trong chuyện này hiểu lầm mình.

Mặc kệ nói thế nào, đây cũng là một đoạn tình đẹp, cô đã bỏ qua kiêu ngạo, bỏ qua tự ái, bỏ qua tất cả tất cả, tận tâm tận lực trăm luân yêu anh!

Những điều cô bỏ ra là tình cảm chân thật!

Sợ rằng, đường đời sau này, nếu có yêu ai, cô cũng sẽ không giống như vậy. Yêu một người đến thế, tại sao cô có thể cho phép anh bừa bãi phá hư công sức của cô, vu oan cô!

Hoắc Doãn Văn nhìn chằm chằm cô, từng chữ từng chữ tràn đầy chất vấn, hỏi cô. "Em còn dám nói trong lòng của em không có Cao Hải? Em dám nói. . . . Em và hắn không dây dưa chút nào về chuyện tình cảm sao? Em dám nói, tối hôm nay hai người không ở bên nhau?"

Anh lái xe, một đường theo xe hai người họ đến khách sạn này!

Cao Hải đi đón cô, hai người chấp tay nhau cùng đi vào khách sạn, cô có vẻ rất vui mừng khi bị mọi người hiểu lầm bọn họ có quan hệ trai gái!

Về mặt ấy sao thân nhiên, hạnh phúc như vậy. Mà tất cả, rất buồn cười, anh không cách nào trao cho cô!

Nghe xong chất vấn, Nhan Như Y càng uất ức. Chỉ cần thấy cô và Cao Hải ở chung một chỗ, anh liền vu oan cô? Hoài nghi cô?

"Hoắc Doãn Văn, ông có thể nói chuyện công bằng hay không? Tôi hôm nay tiệc mừng trước hôn nhân của bạn học thời đại học của tôi và Cao Hải, tôi với anh ấy cùng nhau không phải rất bình thường sao? Chúng ta có cùng chung bạn bè!"

"Nhưng hẳn đi đón em đấy!" Anh lại tiếp tục chất vấn!

"Đón tôi thì đã sao? Anh ấy có xe, tôi đón tôi cùng đi không phải rất bình thường sao?"

"Anh nói, anh có thể mua cho em xe, nhưng em cự tuyệt! Nếu, em ra cửa không có xe đi lại, tại sao còn cự tuyệt lời đề nghị của anh? Em tại sao có thể gây phiền toái để hẳn chạy từ đằng đông sang đằng tây đón em. Trong khi, em lại cự tuyệt chuyện mua xe của anh?" Hoắc Doãn Văn nhin không được tức giận tiếp tục chất vấn cô. Điều đó có phải nói rõ vị trí của anh trong lòng nàng, cũng không bằng Cao Hải.

Càng hỏi cô, anh càng phát hiện ra, những điều bọn họ có thể chia sẻ với nhau thật quá ít ỏi, anh căn bản không bằng gã họ Cao đó.

Nhan Như Y nhìn anh, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Cô có thể trả lời rằng, cô cảm thấy 'sai bảo' Cao Hải rất thuận tay, cô sẽ không quản anh ta khi gió ghét hay không ghét mình. Mà nàng sợ Hoắc Doãn Văn sẽ ghét mình, cô rất đề ý, dù chỉ là cái nhìn từ Hoắc Doãn Văn!

Anh không tự tin mà hỏi. "Thật ra, em căn bản cũng không muốn cùng anh lui tới quá sâu, phải hay không? Trừ chuyện chăn gối ra, em luôn muốn cách anh xa xa càng tốt? Phải hay không?"

Không phải, dĩ nhiên không phải! Cô muốn cùng anh làm nhiều thứ, cô muốn anh chỉ là của riêng mình, muốn anh cùng Sở tiểu thư chia tay, cô muốn tình yêu của cô và anh có thể công khai, âu yếm nhau giữa ánh sáng ban ngày. Thế nhưng tất cả có thể thực hiện sao?

"Trừ tình dục ra, ông còn có thể cho tôi cái gì?" Cô nhẹ giọng hỏi, hỏi rất cẩn thận, hỏi rồi cũng không thể làm gì! Không có khiêu khích cùng trách oán.

"Anh có thể cho em——" Anh mở miệng!

Cô tiếp lời. "Ông có thể cho tôi biệt thự, xe hơi. tiền bạc. Thế nhưng một chút tôi không muốn!"

Giữa bọn họ tồn tại vĩnh viễn một vấn đề, sẽ không bởi vì bọn họ có ý bỏ qua, mà sẽ không nằm ở đó. Cái vấn đề đó, sớm muộn cũng sẽ giống như cây kim trong bọc, có ngày cũng sẽ bại lộ ra ngoài!

Nhan Như Y đi tới bên cạnh anh, âu yếm nhìn anh. "Hoắc Doãn Văn, em nói cho anh biết, em đối với anh rất nghiêm túc, em đối với chính mình cũng rất chịu trách nhiệm, em cùng Cao Hải chỉ là bạn bè, chỉ là bạn bè, chỉ là bạn bè! Nếu như, em có thể chấp nhận theo đuổi của anh ấy, anh căn bản cũng sẽ không có cơ hội. Cùng em. Nếu như em thật lòng thích Cao Hải, em cũng không. đem mình luân lạc tới tình cảnh khó coi như vậy."

Nói xong, Nhan Như Y nước mắt rơi như mưa.

Cô không cách nào không chế, nghẹn ngào: "Hôm nay em coi như thấy được, em, Nhan Như Y, đối với anh mà nói, cùng những cô gái kia không có gì khác biệt, thậm chí còn không bằng họ. Đã như vậy, chúng ta nên chấm dứt ở đây đi."

Nhan Như Y quay người chạy nhanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Xin lỗi em !

"Như Y ——" Hoắc Doãn Văn vội đuổi theo nàng, bởi vì quá gấp, căn bản không có chú ý những mảnh thủy tinh còn găm đầy trên cánh cửa gỗ. Lòng bàn chân nhói lên, thậm chí anh cũng cảm giác thấy mất cá chân của mình dường như không ổn. "A ——"

Nhan Như Y nhìn anh một cái, rồi cũng không thấy có gì bất thường nơi anh, nên ngoáy đầu không phản ứng.

Hoắc Doãn Văn không đề ý tới đau đớn nơi mắt cá chân, ôm chầm lấy cô. "Như Y, em đừng đi!"

"Ông buông tôi ra!" Nhan Như Y giùng giàng, nhưng bị anh kéo vào lòng siết chặt, cô vùng vẫy cựa không thoát ra được!

"Anh không buông em ra đâu. Như Y, anh sai rồi, thật xin lỗi!" Anh kéo cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt cô, cúi đầu hôn lên trán thiên hạ trong lòng!

"Đừng hôn tôi, đừng dùng miệng vừa hôn cô gái khác sau đó hôn tôi, ghê tởm!" Cô hô to, tránh né.

Hoắc Doãn Văn bắt được hai tay của cô, ép chúng ra sau lưng cô, sau đó dùng lực ôm lấy cơ thể cô. "Anh không để cho bọn họ hôn lên miệng anh mà!"

"Dù vậy, tôi vẫn không muốn gặp anh nữa. Anh làm tổn thương tôi! Giữa chúng ta đã có một vị hôn thê của anh, Sở tiểu thư, anh lại chơi đùa với nhiều nữ nhân như vậy. Có phải anh muốn nói cho tôi biết, tôi với những người phụ nữ đó, giống nhau?"

"Không phải, dĩ nhiên không phải. Như Y, em không được hoài nghi tình cảm anh dành cho em, cũng như địa vị của em trong tim anh!" Anh cầm lấy tay cô đưa lên ngực, nơi trái tim anh đang đập rộn ràng vì mùi hương của cô, vì cô xao động!

"Tôi có chỗ trong lòng anh sao? Nếu như lời anh nói, làm sao anh có thể trước mặt tôi làm ra những loại chuyện như vậy?" Nước mắt của cô không có cách nào ngưng, cô vừa khóc, vừa chùi rửa chính mình. Chuyện này tại sao phải khóc, cô không phải đã quyết định từ bỏ rồi sao? Nếu đã buông tay, chẳng còn lý do gì thương tâm.

Hơn nữa vì một người làm thương tổn tình cảm của mình mà khóc lóc, không đáng giá, một chút cũng không đáng giá.

"Anh cho tới bây giờ. chưa từng vì bất cứ cô gái nào mà thực hiện những thủ đoạn này. Chỉ vì để cô ấy tức giận, để cô ấy đau lòng, vì muốn cùng cô ấy tranh cãi âm ỉ một trận, mà bày trò này trò nọ!" Hoắc Doãn Văn thành thực nói. "Cho nên, em cảm thấy trong lòng anh, em không có một chút địa vị nào sao?"

"Anh làm vậy, đặc biệt muốn khiến tôi đau lòng?" Cô hỏi trong nước mắt!

"Anh thấy em và Cao Hải cười nói với nhau, anh muốn điên lên rồi!" Anh tự thừa nhận mình đang ăn dấm. "Cho nên anh chỉ muốn. liền muốn để cho em cũng ném thử một chút tư vị này!"

"Anh cảm thấy em ăn loại tư vị này. còn chưa đủ phải không?" Cô phiền muộn nhìn anh!

"." Anh chợt hiểu cô muốn ám chỉ điều gì, cô đang nhắc đến Sở Tĩnh Nhiễm, anh hối tiếc không kịp. "Thật xin lỗi."

"Em không muốn nghe anh xin lỗi nữa." Cô cắt đứt lời anh.

"Anh thật sự xin lỗi em, anh muốn nói."

"Nếu em đã lựa chọn bắt đầu, cũng không cần thiết để cho anh nói ‘thật xin lỗi’, tất cả mọi chuyện em làm em sẽ gánh chịu. Nhưng là. Nhưng em thật cũng cảm thấy, chúng ta ở chung một chỗ là sai lầm, ngay cả. Ông trời đều muốn trừng phạt chúng ta. Nếu không, tại sao chỉ muốn hẹn hò thôi cũng khó khăn như vậy."

Hơn nữa, ‘chuyện đột phát’ lần này khiến cô thương tâm đến vậy!

"." Hoắc Doãn Văn ôm cô thật chặt, không buông tay!

Cô nhìn anh. "Anh nên buông tay đi!"

"Anh thật sự sợ mất em vô cùng, bởi vì anh. không có cách nào, cũng không có tư cách trói buộc em. Cho nên nhìn thấy em cùng Cao Hải có thể công khai bên nhau, anh đã nổi điên."

"Không."

Hoắc Doãn Văn không để cho cô nói hết, đem toàn bộ lời cự tuyệt của Như Y nuốt vào trong miệng ——

Anh hôn rất dịu dàng nhưng cũng tràn đầy sức mạnh, khiến cô không thể kháng cự. Dịu dàng cùng cường thế, bá đạo nuốt nghiêng hơi thở của cô, như nói xin lỗi sâu nặng!

Động tác của anh chứa đựng cương chịu vô tận!

Nhan Như Y giãy giụa kháng cự được một lúc, đến giữa nụ hôn của anh, đã vô lực, buông xuôi. Cô không thể phản kháng lại nụ hôn ngọt ngào của anh.

Anh hôn từ từ xuống vùng da nhạy cảm bên tai cô, anh hôn rồi lại hôn, sau đó bên tai cô không ngừng thì thầm "Anh xin lỗi, thật xin lỗi. Chúng ta nhất định sẽ có một cuộc hẹn hò hoàn mỹ. Anh nhất định sẽ thu xếp mọi chuyện!"

Có lẽ thanh âm vuốt ve của anh thật dễ nghe, có lẽ cô chính là một người ngu ngốc, cuối cùng cô đã tha thứ cho anh!

Nhan Như Y ghét bỏ cảm khăn ướt lau bộ mặt như mèo của mình, sau đó hung hăng chà xát mặt anh!

Cô dùng sức lau đến khi gương mặt của anh đỏ bừng, giống như bị cạo gió, vẫn còn tiếp tục lau, nhưng vẫn không nghe anh than một câu!

"Anh không đau sao?" Cuối cùng, cô là người không đành lòng trước, dừng tay lại!

Anh hơi ngượng ngùng, nở nụ cười, nắm cánh tay cô. "Lúc này, em đã vui vẻ lại chưa?"

"Có cái gì để vui vẻ? Dù sao anh cũng là hôn phu của người khác, em không có tư cách ghen!" Cô tự chê bai mình, cũng nhắc nhở vị trí đúng của mình!

"Không cần nói như vậy!" Hoắc Doãn Văn nắm chặt tay cô.

"Nhưng đó là sự thật, bên cạnh anh còn có vị hôn thê!"

"Sự thật, cái chức danh ‘ vị hôn thê ’ này chỉ là phục vụ tập đoàn, chỉ là tiền bạc, chỉ cần có giá, ai cũng có thể là ‘ vị hôn thê ’!" Hoắc Doãn Văn rất thẳng thắn nói, vẻ mặt lạnh khốc. Sau đó, vẻ mặt của anh nhu hòa, giọng tay vuốt tóc cô. "Nhưng anh chỉ yêu một người. . . . Cũng chỉ có một thôi, chính là em, Nhan Như Y!"

Nhan Như Y ngửa đầu nhìn vào mắt của anh. Đôi mắt của anh rất chân thành ! Bất kỳ một cô gái nào, nghe người đàn ông ưu tú này thổ lộ, hẳn sẽ vô cùng cảm động?

Cô cảm động!

"Vậy em sẽ mãi mãi là số một trong lòng anh sao?"

"Vĩnh viễn!" Anh sống đến hai mươi tám tuổi, lần đầu tiên động lòng vì một cô gái, vì

một cô gái mà tự giận mình!

Cô tham lam nhìn anh, tay cô vẫn về ngón tay anh. "Vậy em nhất định phải ở vị trí quan trọng nhất!"

"Nhất định!"

"Ha ha ——" rớt cuộc cô cười. "Chúng ta đi thôi!"

"Tốt, em nghĩ muốn đi đâu?" Anh lập tức hỏi.

"Về nhà!" Đã trở thế này, còn có thể đi nơi nào? Nhan Như Y vừa đi, vừa nói.

Mà lúc quay đi, cô không chú ý, vấp nhẹ vào mắt cá nhân anh. "A ——" Anh lập tức kêu một tiếng!

Thanh âm không lớn, nhưng cô nghe thấy anh thở mạnh, có vẻ con đau làm anh tê tâm liệt phế.

"Anh làm sao vậy?" Cô không hiểu hỏi, không hiểu cô đụng anh làm sao lại bị đau đến vậy?

Anh chau mày, lắc đầu một cái. "Không sao cả, không có việc gì!"

"Không đúng, anh bị đau, đưa chân em nhìn một chút!" Nếu như không có việc gì, sắc mặt của anh sẽ không khó coi như vậy!

Nhan Như Y ngồi xổm người xuống, vừa trêu chọc vừa xấn quần anh lên!

Ngay sau đó, cô cả kinh thất sắc. "Làm sao anh không nói cho em biết? Còn nói không có gì? Chẳng lẽ mảnh thủy tinh cắm ở trên người của anh, không đau sao?"

Cái ly rượu cổ cao bị bẻ, nhiều mảnh thủy tinh găm vào sau đùi anh, miệng vết thương vẫn ứa máu, chiếc tất màu trắng cũng bị nhiễm đỏ!

Hoắc Doãn Văn cũng cúi đầu, sau khi thấy cũng bắt đầu cảm giác rất đau, vừa tức cười mà nói một câu. "Anh chỉ biết mắt cá chân rất đau, không nghĩ bị mảnh thủy tinh cắm vào trong thịt ——"

Nhan Như Y vô cùng đau lòng, chẳng còn hơi sức trách cứ anh!

Cuộc hẹn lần thứ ba cuối cùng kết thúc trong căn hộ của Hoắc Doãn Văn!

Vốn, Hoắc Doãn Văn muốn tự mình lấy hết mảnh thủy tinh nhỏ găm vào đùi mình, là xong việc, nhưng Nhan Như Y kiên quyết muốn anh đi bệnh viện, vừa xử lý vết thương, vừa khám lại mắt cá chân cho anh!

Sau khi từ bệnh viện đi ra, Hoắc Doãn Văn chỉ về phía chung cư gần bệnh viện, nói. "Anh có căn hộ trên đó, chúng ta về đó nhé!"

"À? Anh có nhà ở đây?" Cô giật mình hỏi một câu. "Trước đây anh không phải nói anh không có nhà ở khu vực này sao?"

"Có chút đồ cá nhân quan trọng, cần một chỗ để, nhưng anh không thường qua lại chỗ này!"

"A ——"

"Đi lên nhé?" Hai tay anh để lên tay lái, dò hỏi cô.

"Cũng không phải không muốn, nhưng quá muộn rồi!"

"Anh muốn ăn mì cay Thành Đô em nấu!" Nói xong, anh lại bổ sung một câu. "Anh chưa có ăn tối!"

Cô muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh, nhưng mỗi khi cô ở cùng anh, trở nên không có tiền đề, nhất là trên đùi của anh còn đang bị thương!

"Vậy anh ở nơi đó có bếp ? Có thực phẩm sẵn để nấu ? Có quần áo để thay ?"

"Hắn là có!" Anh lập lòe nước đôi!

Cô nhìn tòa chung cư cao tầng, hít sâu một hơi hỏi. "Sở tiểu thư đã từng tới đây chưa ?"

"Dĩ nhiên không, cô ấy đều ở trong khách sạn! Anh bảo đảm vô luận là biệt thự của anh, hay là căn hộ này, em là người phụ nữ duy nhất được phép vào!"

Cô cười tươi, hưởng thụ hư vinh. "Vậy em nấu xong cho anh tô mì, rồi em về liền đó nha!"

"Tốt, anh sẽ tiễn em!"

Nói xong, Hoắc Doãn Văn liền khởi động xe, trực tiếp lái vào bãi đỗ xe ngầm của chung cư.

.....

Căn hộ của anh ở có hai tầng, nhưng anh chỉ ở tầng trệt, phía trên còn để trống!

Mà phòng của anh cũng như con người anh, vô cùng gọn ghẽ, trong phòng không nhiễm một hạt bụi đấy!

Chỉ là, phòng bếp của anh tránh không khỏi quá ư sạch sẽ, trừ một thùng mì gói, trong tủ lạnh còn có mấy quả trứng gà, căn bản không có gì cả, ngay cả muông lớn cũng không tìm ra được!

"Tại đây. Anh muốn em nấu mì cay bằng cách nào đây? Anh chỉ có thể ăn mì ăn liền!" Nhan Như Y đen mặt nấu nước sôi, trứng thêm hai quả trứng gà, bung tô mì lại cho Hoắc Doãn Văn!

"Cũng tốt, còn có hai quả trứng. Tự anh nấu, chắc chắn không thể có thêm hai quả trứng này!" Anh cầm đũa, hưởng thụ ngon lành món mì do Như Y nấu!

"Anh thường ăn mì ăn liền sao?"

"Ngày nào cũng ăn đấy!"

"Thôi đi, ngày ngày anh luôn có tiệc, làm thế nào còn có bụng trở về đây ăn mấy thứ này!"

"Đồ ăn ở ngoài ăn chán rồi, nhìn thấy muốn buồn nôn, chỉ có rượu là không thể miễn, không có cách nào, anh muốn về nhà ăn bữa ăn gia đình, nhưng cũng không có tinh lực đi nấu, mì ăn liền là cách tốt nhất!"

Nghe anh nói như vậy, trong lòng cô, một nỗi chua xót dâng lên!

Thức ăn ngon miệng như vậy mà cũng không còn muốn ăn, muốn nhiều tiền như vậy, còn tác dụng gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tìm cách bảo hiểm

"Cả bàn tiệc toàn thức ăn ngoạn, cũng không còn thềm ăn. Nhiều tiền như vậy, có tác dụng gì chứ?" Vốn lời nói thầm trong lòng, Nhan Như Y không để ý buộc miệng hỏi.

"Thật xin lỗi ——" câu hỏi vừa thốt ra, cô vội vàng xin lỗi, cô lại đề cập đến đề tài mẫn cảm.

Hoắc Doãn Văn buông đũa xuống, kéo tay cô nắm thật chặt. "Như Y ——"

Cô vội vàng khoát tay. "Anh không cần phải nói, em hiểu mà!"

Anh càng nắm chặt tay cô, nói: "Có thể thừa kế tập đoàn Hằng Viễn là nguyện vọng của anh, dù thế nào anh cũng phải hoàn thành sứ mạng này. Nhưng cùng em ở chung một chỗ cũng là tâm nguyện của anh, hơn nữa. anh không muốn cứ như vậy buông tha em ra ! Cho nên, xin em cho anh một ít thời gian, anh nhất định sẽ thu xếp êm đẹp để đến cùng em!"

Đề tài này quá nặng nề rồi, cô không có cách nào tiếp tục đáp lại. "Giữa chúng ta đừng nói đến những điều này, có được không anh ? Không cần nói tương lai, cái gì cũng không muốn nói!"

Cô không biết tương lai sẽ như thế nào, hơn nữa cô cũng không muốn khiến cho mình chờ đợi quá nhiều vào cuộc tình này. Càng chờ đợi, càng khát khao muốn có nhiều hơn, cô sợ mình sẽ giống như nhiều cô nhân tình nhân ngãi khác, sẽ bắt đầu nghĩ đến tiền bạc, làm mình làm mẩy, phá hoại cuộc hôn nhân của anh. Đến cuối cùng, cô sợ rằng anh chán ghét, sau đó đưa cho cô một khoản tiền, rồi vứt bỏ trong khi bản thân đã biến thành một cô gái hư hỏng bởi cảm dỗ vật chất!

Như vậy, sau này cô sẽ sống như thế nào với con mắt người đời?

Cô đưa tay lên, vuốt ve những vết nhàu hăn sâu trên trán anh. "Không cần vì chuyện của em mà phiền lòng? Em hi vọng mình sẽ mang vui vẻ đến cho anh đấy!"

"Có em ở đây, anh thật sự vô cùng vui vẻ!" Anh tận hưởng những cái vuốt ve của cô trên khắp khuôn mặt mình. Anh rất ưa thích những động tác mềm mại như nhung này của cô.

"Nguyện ý kể cho em nghe chuyện ngày còn nhỏ của anh chứ?" Cô vẫn luôn tò mò, anh đã lớn lên như thế nào, mà rèn giũa bản thân đến kín kẽ, thành thực như thế, làm cho người khác đau lòng!

Hoắc Doãn Văn nghiêm túc suy tư, cặp mắt đẹp thâm thúy chuyển thành u ám. Rất rõ ràng, anh không vui.

"Nếu như anh không muốn nói, không cần nói!" Cô vội vàng nói.

"Anh đang suy nghĩ, nên bắt đầu nói từ đâu!" Hoắc Doãn Văn lắc đầu một cái, hôn dịu dàng vào lòng bàn tay cô. "Mẹ của anh là bà hai, họ Nhậm. Em chắc đã biết?"

Ở Hằng Viễn, dù là người chỉ chuyên tâm công việc, nhưng cô cũng biết chút ít về anh. Cô gật đầu một cái. "Nghe người ta nói qua. Vậy nói từ mẹ anh nhé? Em rất tò mò về di áy, cũng là đồng hương Tứ Xuyên!" .

Cô muốn biết rõ mẹ anh là người như thế nào, sao lại sinh anh ra ưu tú như vậy.

"Bà ấy là người phụ nữ rất có năng lực. Đừng nghĩ bà ấy là người vợ thứ hai mà coi thường, từ khi tập đoàn Hằng Viễn thành lập đến khi phát triển đến tầm vóc này, bà ấy đã bỏ ra rất nhiều. Tài sản của Hằng Viễn, hơn phân nửa là do mẹ anh liều mạng mạng đến."

Anh nói vậy khiến Nhan Như Y có chút ngoài ý muốn, cô vẫn cho rằng mẹ của Hoắc Doãn Văn là người phụ nữ chạy theo đồng tiền, phá hoại gia cang của người khác, sau đó mới lên làm vợ tổng giám đốc!

Thì ra không phải như thế!

Chỉ là có thể nhìn ra, Hoắc Doãn Văn cũng rất có năng lực, nhất định di truyền từ mẹ.

"Mẹ anh thật ra là một nữ trí thức, rất thông minh, mặc dù trải qua một khoảng thời gian không được đi học, bà vẫn lên lên đọc sách, một mực tự học. Cho nên khi khôi phục thi tốt nghiệp trung học, bà thuận lợi thi đậu vào đại học, trở thành nhóm nữ sĩ đầu tiên sau cuộc cải cách văn hóa đại học, hơn nữa thi vào chính là trở thành giáo viên!"

"Rất lợi hại!" Cô tán thưởng một câu. "Cha mẹ em cũng thuộc nhóm sinh viên đầu tiên đậu đại học sau khi khôi phục thi tốt nghiệp trung học, bọn họ cũng thi vào ngành sư phạm."

Hoắc Doãn Văn dùng sức xoa tóc cô. "Thì ra, nhà em cũng theo nghề giáo!"

Cô nhún vai một cái, cũng không ngượng ngùng, rất cầu thị. "Lúc ấy, cha không muốn em thi vào ĐH ở thành phố S, nhưng cha mẹ còn gánh nặng học phí cho em trai và em gái, nên em muốn giảm bớt khoảng đóng học phí đại học. Nếu không, với sức học của em, vào Thanh Hoa nhất định không có vấn đề gì!"

"Anh tin!" Anh vỗ lưng cô. Điểm này anh đương nhiên biết rõ vô cùng.

Cô cười, hỏi tiếp. "Mẹ anh học chuyên ngành giảng dạy về thương mại sao?"

"Đúng vậy!" Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, sau lại bổ sung một câu. "Thật ra, trước kia gia đình bên ngoại anh là nhà buôn bán, hơn nữa danh tiếng vẫn còn rất lớn!"

"Mẹ anh học ở trong trường học vô cùng xuất sắc và nổi tiếng, vô luận là bài vở chuyên ngành, hay là các hoạt động ngoại khóa như diễn đàn hoặc ca múa, cho nên khi còn ở đại học, dù trốn cỡ nào (Phong Mang Tắt Lộ : cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra) cũng trở thành tiêu điểm hâm mộ!"

Nhan Như Y có thể tưởng tượng ra người phụ nữ xuất chúng đó, vô luận làm chuyện gì cũng đều có thể làm tốt nhất. "Chắc thời đi học, đi được nhiều người theo đuổi lắm?"

"Hẳn là như vậy!" Hoắc Doãn Văn cũng suy đoán, hình như cũng không hiểu rõ ràng lắm. "Hình như, mẹ anh từng có người yêu... Sau vì mẹ chọn ở lại thành phố B, nên họ chia tay nhau!"

"A, thực tế, trước khi tốt nghiệp ai chẳng trải qua chuyện này chứ ——" thấy anh cười mở, cô liền tò mò hỏi tiếp. "Sau đó, đi liền chuyển qua làm kinh doanh sao?"

Vậy có phải bà nhất định là khởi nghiệp không, vì thời đó, dân kinh doanh cũng hiếm lắm?

"Không có —— mẹ anh được thầy hướng dẫn tiến cử, vào làm việc ở cơ quan quản lý

đầu tư thương mại ——"

"A ——" Nhan Như Y giật mình, nếu quả như có thực lực, mẹ anh tìm được địa vị trong cơ quan nhà nước như vậy ắt cũng không khó lắm!

"Sau đó quen biết cha anh ——"

"Hai người họ yêu nhau!"

Hoắc Doãn Văn im lặng mấy giây, mới lên tiếng. "Phải! Khi đó cha anh đang gầy dựng công ty, mẹ anh dễ dàng hỗ trợ trong công việc vận động hỗ trợ, hơn nữa bà thật sự là một người phụ nữ lợi hại, bất cứ đầu tư cái gì hạng mục, cũng không chịu tổn thất đến bồi thường ! Từ từ tiền bạc trong công ty cũng nhiều hơn, hạng mục kinh doanh cũng đa dạng hơn!"

"Lúc đó, đi vẫn làm trong cơ quan này sao?"

"Không, bởi vì trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia cang người khác, kèm theo nhiều chuyện lật vật khác, nên bà từ chức, sau đó về Hằng Viễn, dốc tâm dốc sức vì công việc kinh doanh ——"

"Nói như vậy, không có đi cũng sẽ không có Hằng Viễn hôm nay!" Cô cảm thán.

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, bận tâm. "Cho nên, anh cũng vậy, không phải bởi vì tiền, mới nhất định nắm được quyền thừa kế Hằng Viễn, mà nơi này do mẹ anh dành rất nhiều tâm huyết, anh không thể để cho người khác ngồi không hưởng thụ!"

Hoá ra là như vậy, cô hiểu!

Hoắc Doãn Văn nhìn chăm chăm cô, lần nữa nắm chặt tay của cô. "Như Y, em có thể hiểu anh muốn nói gì sao? Hiểu được vì sao anh nhất định phải nắm giữ bằng mọi giá?"

"Em hiểu, em hiểu!" Suy ngẫm một chút, mẹ anh đã ngâm đắng nuốt cay, xây dựng nên một thành trì, bị người khác ngồi mát ăn bát vàng, tư vị trong anh thật sự không dễ chịu gì.

"Anh không phải thật sự muốn mình giàu có, vô luận bao nhiêu tiền, cũng vô nghĩa nếu anh không giữ được người quan trọng!"

"Cám ơn —— cám ơn ——" Trên thế gian này, có thể có một người đàn ông yêu cô đến như vậy, cô đã rất vinh hạnh!

"Cho nên xin em cho anh thêm thời gian, anh nhất định, nhất định sẽ hỏi cưới em!" Anh thề thốt.

Nhan Như Y nhìn thật sâu vào mắt anh, không gật cũng chẳng lắc đầu. Chuyện sau này, ai có thể nói được điều gì sẽ xảy ra ! Cô không muốn tạo ra bất cứ một gánh nặng tâm lý cùng áp lực cho anh!

Mặc dù anh bình thường đối với cô rất đối dịu dàng, nhưng ở trên giường, anh thật sự là một con sói lòng tham không đáy, một con sư tử điên tràn đầy bạo lực!

Mỗi lần yêu nhau, anh đều đem cô dần xé thành nhiều mảnh nhỏ, mới tạm hài lòng buông tha cô!

Cho nên hôm nay anh lại ôm cô lên giường, cô rất kinh nghiệm chống cự. "Đừng, anh chờ một chút ——"

Cô đẩy tay anh ra, khó nhọc giữa cơ thể anh và nệm giường, trườn ra ngoài, lục lọi một hồi trong túi xách của mình!

"Em đang tìm cái gì?" Giọng điệu anh nôn nóng, lửa dục không nhịn được!

"Ừ, cái này ——" Sờ soạng một hồi lâu, Nhan Như Y lôi một cái hộp ra, đưa cho anh!"Cho anh!"

Hoắc Doãn Văn bị ép buộc nhận lấy đồ, ngay sau đó về mặt biến đổi, rất không tình nguyện. "Em cho anh thứ này làm gì?"

"Chẳng lẽ anh còn không hiểu?" Cô mở to hai mắt hỏi ngược lại anh. Hừ, cô không tin anh không hiểu đây? Một người đàn ông phong lưu như anh, sao lại không hiểu chuyện này!

"Anh đối với em, không muốn sử dụng cái này!" Anh chán ghét, ném bỏ hộp áo mưa cô vừa đưa.

Nhan Như Y vội vàng nhặt trở lại. "Cái này phải dùng, nếu không, em sẽ mang thai, anh không muốn em sẽ mang thai chứ?"

Hiện tại, anh tình nguyện làm cho cô mang thai. Nếu như giữa bọn họ thật sự có một đứa bé, nhất định cô sẽ không dễ dàng rời bỏ anh ra đi. Anh luôn pháp phòng lo lắng bất cứ lúc nào cô cũng có thể chạy trốn khỏi anh."Tóm lại, anh sẽ không sử dụng!"

"Tại sao?" Cô hỏi tới. Cô thật không hiểu người đàn ông này, cô không phải lo cho anh sao? Cũng không phải là cự tuyệt anh yêu cô, sao anh lại không chịu phối hợp một chút!

"Không thích, lý do đó được không?" Anh trả lời, rất bá đạo!

Đây là người đàn ông từ trước đến nay luôn có vẻ ngoài dịu dàng, hiểu lễ nghĩa, hóa ra chỉ là ngụy trang, thật ra khi yêu đương đều trở thành một bạo quân phách lối!

"Dĩ nhiên không thể" Thấy anh không chịu khuất phục, cô làm mặt lạnh."Anh có thể lựa chọn không mang. Vậy, anh cũng đừng nghĩ dựa vào người em, đưa em về!"

Cô cầm quần áo lên, chuẩn bị đi vào phòng tắm để sửa soạn lại!

Thiệt là vệt chết còn mạnh miệng, Hoắc Doãn Văn bước một bước dài xông lên phía trước, bắt được cô."Em đã bị bắt rồi, anh sẽ khiến em không có cơ hội toàn thân rút lui an toàn đâu, cho nên, em cũng không cần uống phí hơi sức. Hơi sức nên góp xuống, tập trung ở chỗ nên dùng ——"

Lời nói anh mập mờ, mang theo hơi thở nóng rực, thổi vào bên tai cô. Lòng Nhan Như Y như bị nhéo từng cái một!

Lưng của cô dính chặt vào lồng ngực của anh, mặc anh nhốt mình vào lòng."Nhưng, nếu như anh không phải mang mũ, em rất dễ dàng mang thai. Mà em không muốn dùng quá nhiều thuốc tránh thai, anh biết không? Uống thuốc tránh thai nhiều đối với cơ thể phụ nữ không tốt!"

"Vậy em cũng không cần uống thuốc ——"

"Vậy anh chỉ có thể mang mũ ——"

Anh thật sự là hết sức không muốn."Hôm nay hẳn là thời kỳ an toàn của em, đúng không?"

"Không phải!" Thật ra cô cũng không rõ, vì cô không tính toán kỹ.

Hoắc Doãn Văn không thể làm gì khác hơn là thần phục."Vậy cũng tốt!" Thật ra anh không thích mang mũ, khi yêu cô! Nhiều năm qua đi như vậy, cô là người phụ nữ duy nhất anh không muốn sử dụng tránh thai.

"Ha ha ——" Cô thắng lợi cười một tiếng.

"Chỉ là, em phải đeo lên cho anh, anh sẽ không tự mình mang vào!"

"Anh muốn ăn vạ!" Cô dùng cùi chỏ đánh nhẹ vào lồng ngực anh, tức giận xoay người, đối mặt anh."Anh đừng làm ra vẻ không biết sử dụng ! Đánh chết em, em cũng không tin. Sợ rằng, bây giờ đến con nít mười mấy tuổi đều rành, anh làm sao có thể không biết?"

Nhược trí sao?

Hoắc Doãn Văn lật tay, vòng qua lưng cô, kéo cô dán sát vào cơ thể anh.

Thân thể tiếp xúc nhau, tay anh đã xuyên qua vạt áo, chạm vào da thịt ấm áp của cô!

Nhận lại những xúc cảm hấp dẫn, Nhan Như Y cười duyên không ngừng, môi dẫu lên không ngớt."Ghét."

"Em cũng không cần mang cho anh? Dĩ nhiên không mang tốt hơn, thật ra anh thích cảm giác thân mật với em không có gì ngăn cách!" Anh kề tai cô, thì thầm."Cách một tầng áo mưa, cảm giác luôn lạnh lẽo, không tốt!"

Nhan Như Ý ngoi lên từ trong khuỷu tay anh, vươn người nhặt hộp giấy lên, sau đó giặt bao ny lon ra, lấy một bao mùng bên trong ra!

Nhìn chiếc bao trong tay cô trơn mượt, trong suốt, Hoắc Doãn Văn không nhận được

nuốt nước miếng một cái, hầu kết giữa cổ tán loạn lên xuống không ngừng.

Ánh mắt của anh bởi vì khát tình đang náo loạn đòi giải phóng bên trong cơ thể, ánh mắt nhìn càng trở nên tinh mịch, giống như bầu trời đêm đen tối thỉnh thoảng lóe sáng lại sâu thẳm!

Anh liềm liềm đôi môi, chờ cô một bước lại một bước đến gần ——

Đây là lần đầu tiên Nhan Như Ý cảm thấy này, đôi tay cô run rẩy, tâm càng thêm bất loạn. Cô đi tới bên cạnh anh, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Kéo vạt áo tắm của anh ra!

Trong nháy mắt, vũ khí giết người của anh kiêu ngạo nhảy bật ra ngoài, ‘mắt’ đối diện mặt cô, thậm chí ‘trong đôi mắt’ còn chảy ra ‘nước mắt’ óng ánh trong suốt!

Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, theo dõi anh. "Anh đi tiểu sao?"

Anh nín cười nhìn chăm chăm cô. Thật không biết cô có ý, hay là hỏi thật!

"Nếu như anh có nhu cầu, phải đi nhanh đi, chớ không đến lúc đó, lãng phí một cái mũ bảo vệ rồi... Tựa như đêm qua, anh làm em nơi đó ướt đầm, . . .
. . . Em quả thực mất hết cả mặt mũi rồi !

"Ha ha ——" Anh không đứng đắn cười nghiêng ngà. "Thật ra, nếu như có thể tè ra quần, cũng là một loại tình thú, vậy anh cũng làm em như tối hôm qua nhé ——"

"Đừng nói nữa!" Cô vội vàng đưa tay che miệng anh lại!

"Đến đây đi, mang vào cho anh đi!" Anh đã đợi không kịp!

"Anh thật không có đi tiểu sao?" Cô vẫn chưa tin hỏi lại.

Anh cúi thấp mặt nhìn cô, ở bên tai cô nói. "Đi tiểu thật không có, chỉ là —— tích góp từng tí một con cháu để dành thật nhiều thật nhiều ——"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Lời mời ngoài ý muốn.

Sau lúc thân mật triền miên, đã sắp ba giờ sáng, Nhan Như Ý mệt mỏi tiến vào mộng đẹp...

Anh ở trên người cô giằng co hơn bốn giờ đồng hồ, thật sự không biết thể lực đó của anh là từ đâu tới, nếu như anh thật sự muốn thêm một lần nữa, vậy nhất định cô sẽ kiệt sức!

Trong lúc ngủ, anh xoay người cô lại, hướng cô về phía mình, cánh tay bên chắc đặt ngang eo nhỏ của cô, bá đạo khóa cô trong lòng mình.

Hôm sau là chủ nhật, đối với người bình thường mà nói, đây là một ngày nghỉ tốt đẹp, nhưng đối với tổng giám đốc một công ty mà nói, cũng giống như thời gian làm việc, thậm chí những buổi xã giao còn nhiều hơn!

Vì vậy, sáng sớm, anh lập tức lái xe chở cô về nhà trọ. “Ồ đó anh có một căn nhà, nếu không em vào đó ở, như vậy chúng ta cũng không lãng phí thời gian đi lại!”

“Này không được!”

“Anh không phải muốn cho em căn nhà đó, em chỉ tới đó ở, anh cũng không tính ở chung!” Anh nói ra rất nhiều lý do, muốn thay đổi ý định của cô.

“Vậy cũng không được!” Cô đã dễ dàng chìm đắm, thậm chí còn có hai đêm không về. Nếu như đến nhà anh ở, vậy cô... rốt cuộc là gì?

“Vậy cũng được!” Hoắc Doãn Văn suy tư gờ tay lái, nếu cô không thể chuyển qua, vậy anh chỉ có thể đổi chỗ ở!

“VẬY em xuống xe!” Ở một đoạn đầu đường cách chỗ cô không xa, cô chuẩn bị xuống xe...

Hoắc Doãn Văn ngồi ngay ngắn ở vị trí tài xế, xoa mái tóc cô. “Hôm nay còn không thể ở cùng em, nếu buổi tối anh rảnh, anh sẽ gọi điện cho em!”

Làm tổng giám đốc nhất định rất bận rộn, không thể ở cùng nhau vào ngày chủ nhật mặc dù rất đáng tiếc, nhưng cô cũng có thể hiểu được. “Không sao, em cũng có thể kiếm việc cho mình!”

“Lại muốn nhận làm thêm ngoài sao?”

“Ha ha...” Cô giả cười, không nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh, vội vàng lấy đồ đạc của mình, mở cửa xe... chạy đi!

“Em đi trước, đến lúc đó anh nhớ gọi điện thoại cho em!” Nói xong, Nhan Như Y không thèm quay đầu lại chạy về phía phòng trọ của mình!

Cô không thể quay đầu, cô thật sự sợ nếu mình quay đầu sẽ không khống chế được, lao vào lòng anh.

Cô...

Thật đúng là cảm thấy mình càng ngày càng không thể rời bỏ anh...

Hôm nay, ban ngày Hoắc Doãn Văn sắp xếp lịch trình rất kín, ngoại trừ tham gia một hoạt động của chính phủ, còn phải tham gia hai bữa tiệc, cho nên căn bản không thể ảo tưởng anh còn có thời gian đi tìm cô.

Hôm nay Kha Văn có hẹn với bạn trai, buổi trưa vừa về đã bắt đầu gội đầu tắm rửa, loay hoay một hồi.

Đã ở trong phòng vệ sinh được hơn một tiếng đồng hồ, từ nửa giờ trước Nhan Như Y muốn đi vệ sinh đã không nhịn được rồi!

Cô đứng trước cửa phòng vệ sinh, dùng sức đập lên cánh cửa. “Cậu có thể nhanh lên một chút được không?”

“A, được rồi, sắp được rồi!”

“Nhanh lên, nếu không mình thật sự sẽ đi ra quần, nếu thật sự như vậy, cậu sẽ phải giặt quần áo giúp mình đó!” Mặt Nhan Như Y đỏ bừng.

‘Lách cách’, cửa phòng tắm mở ra, Kha Văn đang quần một chiếc khăn lông lớn đi ra.

Nhan Như Y vội vàng lướt qua, chui vào phòng tắm nóng hổi, sau đó rầm rầm.

Kha Văn nhìn về phía cửa gương của phòng tắm, lau chùi thân thể: “Tối hôm qua cậu đi đâu? Tại sao không trở về?”

“A, tối hôm qua... mình ở cùng với chị Lý, chồng chị ấy và con về nhà ông bà rồi, cho nên mình ở với chị ấy một đêm...” Đầu óc Nhan Như Y nhanh chóng chuyển động, nói dối, tận lực để nói cho giống thật!

“Không phải ở cùng anh chàng tổng giám đốc Hoắc đó chứ?” Kha Văn nghi ngờ hỏi.

Nhan Như Y nuốt chút nữa thì bị sặc nước miếng, gương mặt đỏ bừng. “Dĩ nhiên không phải, anh ấy chỉ là cấp trên của mình!”

“Cậu nói xem, bỏ qua một tổng giám đốc trẻ tuổi tuấn tú như vậy, cậu không hối hận sao?” Kha Văn tỏ vẻ đáng tiếc.

Nhan Như Y không trả lời câu hỏi của bạn tốt, mà nói sang một đề tài khác. “Cuộc hẹn hôm nay rất quan trọng sao? Mình thấy cậu có vẻ rất vội!”

“Hôm nay anh ấy dẫn mình đi gặp ba mẹ anh ấy!” Kha Văn nhỏ giọng nói, có vẻ rất vui.

Bạn trai cô là người thành phố B, nếu như ba mẹ anh ấy thích cô, có thể kết hôn, có nghĩa là cô sẽ có hộ khẩu ở thành phố B.

“Chúc cậu có thể thuận lợi, đạt được thành công!”

Nhan Như Y rửa tay, ra khỏi phòng vệ sinh!

“Cảm ơn...” Kha Văn cười híp mắt, đột nhiên nghĩ đến. “A, đúng rồi, cậu cho mình mượn chiếc váy cậu mới mua mặc đi!”

Bình thường Kha Văn cũng không phải thực nữ, thường mặc quần áo cộc, vì cô có một đôi chân dài khiêu gợi. Nhưng hôm nay đi gặp trưởng bối nhà đối phương, mặc quần ngắn thì không phù hợp lắm, sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trong mắt trưởng bối nhà người ta.

“Cậu muốn mặc cái nào?” Nhan Như Y trở về phòng mình, mở tủ quần áo. Mấy ngày trước cô sắp xếp lại tủ quần áo, cho nên quần áo bên trong cũng có thể coi là gọn gàng.

“Là chiếc váy cậu mua cách đây không lâu đó, rất đẹp!” Kha Văn đưa tay phải lật tìm bên trong.

“Này, cậu đúng là biết chọn đồ đó, đó là chiếc váy rất

quý mình mới mua, còn chưa kịp mặc!” Nhan Như Y đau lòng hô, lần đầu tiên cô không muốn bị lấy đi!

Kha Văn căn bản không nghe lời cự tuyệt của cô, còn lấy chiếc móc treo áo xuống khỏi giá, đoạt đến không chịu buông tay, “Ai nha, đừng hẹp hòi như vậy được không? Cho mình mượn đi, tình huống khẩn cấp mà!”

Nhan Như Y rất đau lòng cảnh cáo, “Vây cũng đừng khiến chiếc váy đó của mình bị bẩn, mình còn chưa mặc lần nào!”

“Yên tâm đi..., cậu nói đi, mình đi gặp ba mẹ anh ấy, sao có thể ăn uống tùy tiện? Đương nhiên phải chú ý mọi cử chỉ rồi...” Kha Văn lại tiếp tục đảm bảo.

“Được rồi, được rồi!” Nhan Như Y chỉ có thể đưa cho cô, nếu không thì có thể làm sao?

Kha Văn trang điểm thay đồ một lúc, cuối cùng cũng ra cửa!

Nhan Như Y mở máy vi tính, tìm phim Hàn xem. Đại Trưởng Kim thật tốt, mạnh mẽ, chịu khó tiến lên, thật khiến người ta bội phục. Còn có, bên trong có những món ăn nhìn có vẻ rất ngon miệng, ăn thật ngon!

Nhan Như Y liếm môi, bụng lại cảm thấy đói một chút!

Sau khi cho màn hình video nhỏ lại, nhìn thời gian trên máy tính đã sắp năm giờ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Nhan Như Y nghĩ tối nay nên làm món gì ăn! Làm mì ăn liền sao, hay mì cay Thành Đô? Sau đó dứt khoát xuống dưới nấu mì.

Đang lúc cô do dự không quyết, điện thoại di động của cô vang lên!

Là số của Cao Hải, “Hôm nay không có chỗ ăn cơm, cùng đi chứ!”

“Không được, em đang xem phim truyền hình, không muốn đi ra ngoài!” Nhan Như Y không thèm suy nghĩ đã lập tức cự tuyệt.

“Cái người này, lúc cần anh thì không cự tuyệt, lúc không cần thì lại ném anh sang một bên?” Cao Hải tức giận nói.

Nhan Như Y cũng không phủ nhận, còn thoải mái thừa nhận. “Lúc cần tôi anh, dĩ nhiên em sẽ không cự tuyệt anh. Lúc không cần, dĩ nhiên là ném sang một bên!”

“Được, xem như em lợi hại!”

“Ha ha...” Nhan Như Y lớn tiếng cười. Thật ra thì cô cũng thường giúp Cao Hải có được không? Lúc trước, đi học, anh có khóa không đi, cô đều nghe giúp anh. Muốn hẹn cô gái nào cũng dùng cô làm bia đỡ đạn, nếu không để cô đi hẹn làm gì. Nhưng lần đó không phải đều do cô toàn lực ủng hộ sao?

Bạn sao, chính là lợi dụng tới lợi dụng lui, không một câu oán giận, nếu không thì gọi là bạn bè làm gì?

Sau khi cúp cuộc gọi của Cao Hải, Nhan Như Y bắt đầu đun nước, sau đó nấu một bát mì ăn liền.

Đang lúc nấu thì chuông điện thoại lại vang lên.

Trên màn hình điện thoại đột nhiên hiện số điện thoại có đuôi 3333....

Nhan Như Y lập tức cười tươi tắn, nhận điện thoại. “Alo, giờ anh không bận à?”

“Ừ, anh đang ở dưới nhà em!”

“Cái gì? Anh trở lại? Không phải buổi tối còn một buổi tiệc rượu nữa sao?” Nhan Như Y hưng phấn đến muốn nhảy lên, vừa nghe điện thoại, vừa nhìn vào gương, sửa sang mái tóc của mình.

“Tạm thời hủy bỏ, anh lập tức chạy đến đây đón em!” Trong giọng nói của Hoắc Doãn Văn cũng mang vẻ hưng phấn, nhưng mà anh theo thói quen dè dặt, “Chúng ta ra ngoài ăn!”

Nghĩ đến chuyện anh không thích đồ ăn bên ngoài, cô cũng rất đau lòng cho anh. “Không cần ra ngoài ăn đâu, anh lên đây em làm thức ăn cho anh, em sẽ đi mua đồ ăn.”

Nghe nói vậy, lòng Hoắc Doãn Văn ấm áp. “Anh rất muốn em làm gì đó để ăn, chỉ là, tối nay có một cuộc hẹn, anh muốn đi gặp bạn bè, bọn họ cũng muốn nhìn thấy em.”

Không thể nghi ngờ, điều này nói rõ anh rất coi trọng cô, “Tốt, nhưng anh phải chờ em một chút, em phải chuẩn bị, không thể làm anh mất mặt.”

“Ha ha, không cần để ý chuyện ăn mặc, em đã rất đẹp!” Hoắc Doãn Văn dịu dàng ca ngợi.

“Em rất thích nghe!” Nhan Như Y cũng không biết ngượng nói. “Mặc dù điều anh nói là sự thật, nhưng em cũng muốn mặc đẹp, trở nên xinh đẹp hơn một chút, mê hoặc anh, để anh không có cơ hội thích cô gái khác!”

“Anh sẽ không thích người khác!”

“Khó nói, hôm qua là người nào, tìm nhiều phụ nữ như vậy!”

“Đừng nói nữa, anh rất hồ thẹn!” Hoắc Doãn Văn áy náy, giọng điệu biết mình sai rồi.

Loại chuyện như vậy không phải là loại dễ dàng lấy ra để nói, vì vậy Nhan Như Y dừng lại. Sau đó cô bắt đầu chú ý tới mình, hai mươi phút sau, cô ra khỏi nhà, chạy xuống tầng!

Chạy chậm ra ngoài cửa!

Nhìn thấy xe của anh, cô trực tiếp mở cửa xe nhảy vào. “Hô, anh chờ không sốt ruột chứ?”

“Sao có thể, anh còn cảm thấy kỳ lạ sao em lại nhanh như vậy?” Hoắc Doãn Văn khởi động xe cười nói.

“Nhanh sao?” Cô còn sợ làm trễ nải thời gian của anh.

“Ừ, đàn ông chờ phụ nữ một hai tiếng đồng hồ là bình thường, mỗi lần em đều để anh chờ 10 phút, hôm nay nhanh nhất là 20 phút!”

Nhan Như Y tò mò nhìn anh, hai mắt mở lớn. “Anh hiểu rất rõ nha, thành thật khai báo, có phải anh từng theo đuổi rất nhiều phụ nữ, chờ rất nhiều người?”

Hoắc Doãn Văn lập tức vội vàng lắc đầu. “Không có. Không có, tuyệt đối không có!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Giấy không gói được lửa

"Tuyệt đối không theo đuổi bất cứ một cô gái nào, còn là tuyệt đối không theo đuổi nữa chứ?" Cô bắt bẻ.

Anh có chút lúng túng, hé miệng cười cười, đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi trên. Chỉ là một động tác bình thường, nhưng khi anh thực hiện lại tràn đầy hấp dẫn một cách tà ác, rất mê người.

Cô lại nhìn ngây dại!

Cô ra vẻ lý trí, cắt đứt tâm si tưởng của mình. "Anh nhanh giải thích đi!" Cô cô làm ra vẻ hung hăng.

"Anh chỉ có thể nói cho em biết, anh không theo đuổi rất nhiều ——"

"Mặt dày, em cũng biết anh rất đào hoa mà!"

"Có chăng, chỉ là thời kỳ thanh niên còn đang kích động về sau, mới biết quá khứ anh căn bản không thích những nữ sinh kia. Anh còn nhớ từng nói với em, chân chính dụng tâm theo đuổi, hơn nữa vẫn còn đang trong giai đoạn đeo đuổi một cô gái, chỉ có một mình em!" Anh rất nghiêm túc nói, thật sự là anh đã nói như vậy mỗi ngày.

Lời của anh, cô đã tin tưởng hầu hết, nhưng cũng thật tò mò một người. "Còn Sở tiểu thư? Có phải là anh cũng chủ động theo đuổi?"

"Không có cô ý theo đuổi, hai người bọn anh lúc ấy học chung một trường ——"

"Hả? Sở tiểu thư bao nhiêu tuổi?" Cô ấy thoát nhìn rất trẻ tuổi, không giống học cùng một trường với anh?

"Cô ấy năm nay hai mươi bảy tuổi rồi, so với em lớn hơn nhiều!"

"Cô ấy nhìn thật trẻ hơn tuổi!" Nhan Như Y có chút giật mình.

"Bởi vì cô ấy tương đối biết cách chăm chút bề ngoài vì quan hệ xã giao rộng rãi, nên so với những phụ nữ khác, khác nhiều lắm!"

"Sau đó hai người tự nhiên yêu nhau?" Cô tí mỉa mai.

"Yêu nhau. Dĩ nhiên không phải, chẳng qua cảm thấy thích hợp, hơn nữa chúng ta cũng hiểu rõ bối cảnh gia đình lẫn nhau, tương đối thích hợp, liền lui tới thôi!"

Cô hiểu, chính là môn đăng hộ đối, hai người cũng là trai tài gái sắc, rất xứng đôi!

"Nếu như không phải em xuất hiện, anh nghĩ anh sẽ không phải theo đuổi cô gái nào nữa, anh phân cùng cô ấy lui tới, nhưng bây giờ đã không còn được nữa rồi!" Hoắc Doãn Văn cảm khái lắc đầu một cái!

Cô cười cười, cũng không tiếp tục cái đề tài này!

Xe rất nhanh dừng lại tại một nhà hàng hải sản nổi tiếng, hai người xuống xe, nhưng cũng không đặc biệt tay nắm tay thân mật, chỉ là vai kề vai sóng bước !

Hai người cùng vào một căn phòng riêng biệt, lúc này trong phòng đã có vài người, Kiều Đang Hồng, Chu Dương, Trịnh Húc Thành và một cô gái ngồi cạnh Chu Dương, mái tóc cắt ngắn, đôi mắt rất có thần!

Cô gái chủ động đi tới, chào hỏi Nhan Như Y. "Xin chào, em tên là Kiều Tiêu Tiêu! Chị chắc là Nhan Như Y, bạn gái của anh Hoắc Doãn Văn!" Nói xong, Kiều Tiêu Tiêu nháy mắt với Hoắc Doãn Văn, ra hiệu!

Hoắc Doãn Văn cười cười, không để ý đến cô gái.

"Xin chào, tôi là Nhan Như Y. Hoắc tổng là cấp trên của tôi!" Nhan Như Y cẩn trọng đáp lời!

Kiều Tiêu Tiêu trấn an Nhan Như Y. "Ha ha, chị yên tâm, chúng ta đều là người mình!"

"A!" Nhan Như Y còn chưa rõ người mình có ý nghĩa gì.

"Em từ nhỏ rất ái mộ Hoắc đại ca." Kiều Tiêu Tiêu lại bổ sung một câu.

Nhan Như Y nghe nói thế, cảm thấy cô gái này rất có ý tứ, trong lời nói hơn phân nửa có ý đùa giỡn.

"Ài, chỉ là anh ấy vẫn không coi em là nữ nhân, chỉ xem em như một đứa bé, ở trong lòng của anh ấy, em lúc nào cũng giống như cô gái nhỏ vẫn chưa ra khỏi vườn trẻ!"

Nhan Như Y bị lời của cô bé chọc cho tức cười!

Hoắc Doãn Văn kéo ghế ngồi bên cạnh ra, kêu Nhan Như Y ngồi xuống! Sau đó chỉ chỉ Kiều Đang hồng. "Tiêu Tiêu là em gái của anh Kiều, không quan trọng, em cứ thả lỏng người một chút!"

"A!" Mặt Nhan Như Y đỏ bừng lên, lời nói dối bị vạch trần rồi !

"Nghe nói, anh cả bây giờ cũng không phải chỉ có một người, đã có bạn gái rồi. Tại sao không mang người đến?" Hoắc Doãn Văn đưa cho Nhan Như Y một ly trà, vừa hỏi thăm Kiều Đang Hồng.

Kiều Đang Hồng khoát tay, vội nói. "Không có chuyện này!" Ra vẻ hoảng sợ khi nhắc tới bạn gái.

"Ha ha, lão đại bị phụ nữ kia dọa sợ rồi!" Chu Dương khoái trá cười ha ha.

Kiều Đang Hồng hình như rất không thích đề tài này, vội vàng ngắt lời, hỏi thăm Chu Dương. "Chu Sùng lúc nào thì đến? Anh đây đói chết rồi!"

Chu Sùng? Có phải là em trai của Chu Dương? Nhan Như Y có vẻ tò mò người mang tên này!

"Ai biết hần? Đề em gọi điện thoại hỏi lại!" Chu Dương lấy di động ra. Không lâu, điện thoại liền thông. "Em đang ở đâu đấy. Đồ ăn đồ uống lạnh hết rồi? Bên này chỉ còn chờ đợi mỗi mình em, đi lên nhanh một chút. Ừ. Nhanh lên một chút."

Nói xong, Chu Dương ngắt điện thoại nhìn mọi người, mặt không biểu tình cười nhạo một tiếng, lắc đầu một cái. "Thằng nhóc này đã đến từ sớm rồi, đang uống trà dưới lầu, chờ chúng ta ——"

"Vậy tại sao còn không đi lên đây? Làm gì ở đấy?" Trịnh Húc Thành hỏi.

"Thấy một cô gái khóc ở trong phòng trà!" Chu Dương lại nói. "Hần liền tò mò, giờ vẫn ngồi ở đó nhìn người ta khóc?"

"Ài, chứng bệnh cũ của tên đó vẫn chưa trị dứt, nhìn thấy mỹ nữ liền bước đi không đành!" Kiều Tiêu Tiêu than thở nói, sau đó chỉ vào Chu Dương. "Tên đó học theo anh đó!"

"Ha ha, đúng nha, anh vừa gặp em đã bất động rồi, bằng không sao anh có thể vẫn còn lẩn lộn ở thành phố B này chứ?" Chu Dương cười hi hi nói.

Kiều Tiêu Tiêu phớt tỉnh, chẳng thèm ngó tới. "Nói cho anh biết, anh không cần ngọt nhạt với em. Cho dù anh mảy râu nhẵn nhụi, cũng đừng hòng lấy được em! Em thiếu gì đàn ông theo chứ!"

"À? Anh cảm thấy râu ria của anh cũng hơi gọn gàng rồi, nếu vẫn chưa thấy ai đến cửa cầu hôn em, em có muốn anh không?" Chu Dương giật mình hỏi ngược lại. "Em yên tâm, chỉ cần có đàn ông nguyện ý cưới em, anh liền không có ý gì khác đối với em!"

"Hừ ——" trong lúc nói chuyện không có chiếm được tiện nghi, Kiều Tiêu Tiêu không muốn cùng Chu Dương tiếp tục đề tài này!

Nhan Như Y, nghe được đối thoại của bọn họ, có chút tò mò, hôm nay chẳng phải Kha Văn hẹn gặp mặt bạn trai tại phòng trà dưới lầu

Sao?

Ách.... không phải trùng hợp chứ?

.....

lầu dưới—

Mặc một chiếc áo đầm màu sáng, Kha Văn ngồi trên ghế sa long cạnh cửa sổ, giận đến không ngừng rơi nước mắt, hét nhỏ trong điện thoại: "Anh rốt cuộc có đến chỗ hẹn không?"

"Không đi!" Trong điện thoại, giọng người đàn ông trả lời. "Chúng ta đã nói xong rồi!"

"Cái gì gọi là xong rồi chứ? Anh cho em là cái gì? Tình cảm nhiều năm như vậy bị coi là cái gì?" Kha Văn tức điên lên, vốn hôm nay, muốn cùng người yêu gặp mặt cha mẹ anh, kết quả người còn không thêm đến!

"Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Như vậy không tốt sao? Cần gì phải lừa dối nhau?"

"Anh muốn chia tay được, ít nhất anh cũng phải gặp mặt tôi nói cho rõ ràng mà không phải nói qua điện thoại như vậy!" Kha Văn rất kiên trì, căn bản không quan tâm lời nói của mình bị người khác nghe được.

Hiện tại, cô cũng không để ý đến chuyện mặt mũi nữa, cô chỉ biết hiện tại rất khó chịu, muốn khóc, muốn phát tiết, nên gào gào trong điện thoại!

Ngồi bên cạnh, một người con trai tuấn tú, miệng vẫn ăn từng hóp kem, mắt nhìn cô không chớp như đang theo dõi phim truyền hình! Nhưng mà, ánh mắt của hắn nhìn cô ra vẻ gã đàn ông đó tồi như vậy, không đáng tức giận mà —

Vừa nhìn thấy Kha Văn rơi nước mắt như mưa, hắn thật sự không xem nổi nữa, đứng yên, đi tới bên người cô, đoạt lấy điện thoại trong tay Kha Văn, làm cô trở tay không kịp. "Uy —"

Gã trai tuấn tú ấy một tay đè xuống bả vai Kha Văn, ý bảo không nên lên tiếng, sau đó hướng về phía điện thoại, nói: "Hai người nói chuyện xong rồi chứ? Chia tay ổn thỏa rồi phải không? Còn chuyện gì hiện tại cũng nói nhanh một chút, chúng tôi còn gấp đi mượn phòng đây?"

Nói xong, gã trai ăn mặc tùy tiện, ném trả điện thoại cho Kha Văn, "Tốt rồi, em không cần phải cảm ơn anh!"

Cầm lại điện thoại, Kha Văn thoáng chốc vẫn còn ngây người như phỗng, thấy hắn muốn đi, mới phục hồi tinh thần, đuổi theo. "Anh đứng lại đó cho tôi!"

Trai đẹp dừng bước. "Làm gì, thật muốn cùng anh đi mượn phòng sao? Vậy đi thôi?"

Kha Văn giận đến đỏ mặt tía tai, miệng mở rộng thật lâu, không nói ra lời: "Ai cùng anh đi mượn phòng chứ? Cái người này bị bệnh thần kinh, ai cho phép anh ăn nói lung tung với bạn trai tôi? Bạn trai tôi sẽ chia tay với tôi, anh có biết hay không?"

Nói xong, Kha Văn bật khóc nức nở, đầy thương tâm!

Trai đẹp nghe nói như thế, lắc đầu xem thường, "Thiệt là, tôi tốt bụng không được báo đáp, vậy được chưa?"

"Được cái gì mà được?"

"Vậy cô còn muốn như thế nào? Để tôi làm bạn trai, cô theo hầu hạ tôi sao?"

"Anh mới là người phải bồi thường tôi!" Cô hét lớn!

Trai đẹp không có biện pháp, đôi mắt như hồ ly tinh cũng đầu hàng trước một triển nữ hướng giáo hoạt, giơ hai cánh tay lên. "Được xem như cô lợi hại, tôi công nhận cô tài! Tôi làm bạn trai của cô được chứ gì, được hay không?" Ba tiếng 'được hay không' tương đối hơi dùng sức!

Kha Văn bị hết, ngây người như phỗng, sau đó nhìn chằm chằm tên con trai trước mặt. Tóc nhuộm màu hoe, chải chuốt lại có vẽ hoa văn gì đó, khuôn

mặt trắng nõn, ngũ quan hoàn mỹ, vừa cao lại rất cường tráng... Nói thật, so bạn trai của cô đẹp trai nhiều...

Hơn nữa, cô thậm chí một chúng cũng không biết xấu hổ, nhìn anh chăm chăm!

Trai đẹp bị cô làm phản ứng chậm mắt nửa nhịp, giận đến mức, rất không bình tĩnh. “Đi nhanh một chút có được hay không? Bạn bè tôi đang chờ tôi uống rượu!”

Nói xong, dắt Kha Vãn rời khỏi phòng trà, lên lầu hai ăn hải sản uống rượu!

Bị mọi người ngăn tiếng hô, vạn tiếng gọi thúc giục, Chu Sùng rốt cuộc cũng xuất hiện, Nhan Như Y lần đầu tiên thấy Chu Sùng chính là có cảm giác, rất giống Chu Dương, quả nhiên là anh em ruột thịt, đều rất đẹp trai!

Nhưng khi cô nhìn thấy cô gái sau lưng Chu Sùng, thì trong nháy mắt, hai mắt mở thật lớn...

Chiếc áo đầm rất quen thuộc, cô cũng có một cái!

Nhìn lại ‘chủ nhân’ của chiếc áo đầm - -

Mắt của cô thiếu chút nữa rớt ra.

Kha..... Kha..... Vãn.....

Thế nào, thế nào lại là cô ấy?

Kha Vãn thấy một phòng toàn những người đàn ông điển trai, liền choáng váng, nên nhìn thấy Hoắc tổng vội vàng chào hỏi. “Hoắc tổng...”

Lúc cô nhìn thấy cô gái ngồi bên cạnh Hoắc Doãn Vãn, mắt của cô cũng trong mờ thật lớn. “Nhan..... Như Y..... Làm sao cậu ở chỗ này? Cậu và Hoắc tổng...”

Bị bạn thân bắt gặp, Nhan Như Y khổ sở không chịu nổi, nhìn Hoắc Doãn Vãn....

Trời ạ, lần này nên làm thế nào cho phải?

Quả nhiên, giấy không thể gói được lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Sắc đẹp hấp dẫn

Doãn Vãn không nói gì, chỉ đưa tay kéo Nhan Như Y vào lòng, sự thân mật đó không cần nói cũng biết.

Mà Nhan Như Y thoát đầu lúng túng, cũng dần trở nên yên tĩnh trong vòng tay ấy.

Kha Vãn xoay chuyển cũng rất nhanh, thấy vậy cũng ngừng lại mọi thắc mắc.

Chu Sùng thấy Nhan Như Y, lập tức rất nhiệt tình chào hỏi, thuận tiện tự giới thiệu mình. "Tôi là Chu Sùng."

"Đoán được!" Như Y gật đầu một cái, nhìn người thanh niên ăn mặc bụi bặm, trên lỗ tai còn đeo rất nhiều khoen tai!"Chỉ là, anh và bạn em, Kha Vãn, . . . làm sao quen biết?"

Khuôn mặt Kha Vãn vẫn đỏ bừng, từ lúc bị gã thanh niên này nắm tay!

Thì ra anh ấy tên Chu Sùng? Đúng là một người đàn ông khiến nhiều cô gái sùng bái.

Chỉ là, anh không khỏi cũng quá tự tiện~ cho là mình đúng, lại đặt điều nói một thôi một hỏi với bạn trai cô, rồi lại làm như không có chuyện gì. Ít nhất phải bắt anh ấy đền bù, phải làm cho cô nhập khẩu ở B thị, nếu không thì không bỏ qua.

Chu Sùng cau mày, dùng sức phân tích lời nói của Nhan Như Y. "Em Nhan, em nói cái gì? Bạn tốt của em?" Kỳ quái, anh cũng là lần đầu gặp Nhan Như Y, như thế nào lại biết bạn thân của cô là ai?

Nhan Như Y đầu óc mơ hồ, gật đầu một cái. "Đúng nha, cô gái bên cạnh anh chính là bạn thân của em, tên Kha Vãn!"

"A ——" lúc này Chu Sùng mới bừng tỉnh hiểu ra, quay đầu lại nhìn cô gái bên người. "Cô tên là Kha Văn?"

"Đúng, thì ra anh tên là Chu Sùng à?"

"Ừ!" Chu Sùng gật đầu một cái.

Hai người bọn họ cùng giới thiệu tên họ, bộ dạng khiến mọi người không giải thích được. Thì ra là hai người bọn họ không biết nhau?

"Đúng nha, chúng tôi mới vừa quen dưới lâu!" Ngồi vào ghế, Chu Sùng dùng sức gật đầu một cái, trả lời nghi vấn mọi người.

Như Y kéo tay bạn, hỏi nhỏ. "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Cậu và anh ấy sao lại biết nhau như vậy? Hôm nay cậu không phải phải gặp mặt ba mẹ bạn trai sao?"

Kha Văn ‘hừ’ một tiếng, sau đó rất nhỏ giọng nói: "Chờ trở về, tớ nói cho cậu rõ mọi chi tiết, đến lúc đó, cậu cũng thành thật khai báo, cậu và Hoắc tổng bắt đầu khi nào?"

Sắc mặt Nhan Như Y chợt đỏ hồng hồng, được rồi, trong lòng chợt vang lên một âm thanh vui vẻ, cuối cùng bạn thân của cô cũng biết mình đã có người yêu rồi! Dù sao, cô gái nào cũng nguyện ý muốn hãnh diện đem khoe bạn trai trước mặt bạn thân của mình mà. Cô cũng rất đề ý chuyện này!

.....

"Kha Văn, chuyện này ngàn vạn lần không được nói lung tung, tớ và anh ấy vẫn chỉ là tình nhân bí mật, anh ấy đã có vị hôn thê!" Lúc về đến nhà, Nhan Như Y nặng nề nói với bạn!

"Tớ hiểu!" Kha Văn gật mạnh đầu. "Mặc dù tớ là một ký giả, nhưng công việc là công việc, chuyện riêng về chuyện riêng, cậu phải tin tưởng tớ!"

Nhan Như Y đương nhiên tin tưởng bạn thân của mình, nếu không, cũng sẽ không cùng cô ấy ở chung một chỗ.

"Chỉ là. Cậu tính toán cùng anh ấy tiếp tục như vậy sao?" Kha Văn đau lòng hỏi, Như Y là cô gái đặc biệt mạnh mẽ, tình cảm như vậy, đối với cô ấy mà nói không thể nghi ngờ cũng là một loại hành hạ!

Nhan Như Y thờ dãi một cái, ánh mắt chợt kiên định khác thường. "Tớ tuyệt đối sẽ không trở thành người thứ ba trong hôn nhân của người khác, tớ nhất định sẽ rời đi, chỉ là. không phải là hiện tại."

Bọn họ vừa vặn ở chung với nhau mới một tuần lễ, thời gian đi chung với nhau sợ rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô vẫn có chút lòng tham. sẽ để phần tình cảm này, kéo dài một ít thời gian nữa đi, chỉ cần ở cùng anh lâu một chút, cũng tốt.

"Như Y, bạn thiếu gì người theo đuổi để lựa chọn, làm sao cậu lại lựa chọn một chuyện tình gian nan nhất, sẽ không có kết quả này?"

Kha Văn là người đi thẳng về thẳng, cô không dối trá đoán được cuộc tình của Nhan Như Y cùng Hoắc Doãn Văn sẽ có kết quả gì, lời nói chúc phúc cô không nói được ... Người có chút đầu óc, cũng có thể nghĩ ra được kết quả sau cùng của bọn họ như thế nào, vậy nếu không có kết quả.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Nhan Như Y hít một hơi dài, cầm tách trà xanh uống một hơi. "Khi cảm thấy yêu thích anh ấy, muốn cùng đi chung với anh ấy, loại tình cảm đó đã không thể bị ngăn cản bởi lý trí rồi. Tớ cũng không biết tại sao lại vô lực như thế." Có lẽ bởi vì chuyện tình cảm cô từng trải qua quá ít đi!

"Cậu nói một chút về Chu Sùng đi?" Nhan Như Y đổi đề tài.

"Chẳng có gì để nói cả! Chúng tôi chỉ vừa mới biết. Không quá chăm chú muốn tìm biết phương thức liên hệ với nhau, căn bản không có tiếp tục những chuyện không cần thiết. Nếu không, cho dù qua lại một thời gian nữa, nhất định sẽ không có kết quả gì." Kha Văn rất lý trí, phân tích.

"Có lẽ. Chính là sự khởi đầu. Sao không bắt đầu, không chú tâm nhau một chút. Cuối cùng biết đâu sẽ có thể có một đám cưới." Không biết vì sao, cô cảm giác Kha Văn cùng Chu Sùng sẽ có chuyện xảy ra, hơn nữa cô cũng có một loại cảm giác, nói không chừng. Bọn họ nếu thành thật với nhau, sẽ có kết quả tốt.

"Ha ha." Kha Văn cười quái dị hai tiếng. "Cuồng nhiệt như thế nào, cuối cùng cũng không thể tiến tới hôn nhân!" Ngoài miệng mặc dù là nói như vậy, nhưng Kha Văn cười rất ngọt ngào. "Cậu biết không, Chu Sùng anh ấy, rất hài hước! Rất biết khôi hài vui vẻ!"

Cả buổi tối, Chu Sùng xem Kha Văn như bạn gái, chăm sóc rất chu đáo, thỉnh thoảng đối với cô nói vài câu ngọt như mật, tựa hồ hai người bọn họ đã có nhiều quen thuộc. Anh làm cho Kha Văn vui vẻ, xao động cảm xúc suốt đêm!

"Đúng nha, loại thanh niên này rất dễ khiến con gái động lòng, cậu phải cẩn thận một chút!" Như Y cũng nhắc nhở.

"Làm gì còn có về sau? Về sau cũng không có cơ hội gặp mặt rồi !" Kha Văn cũng không lạc quan như vậy!

"Nói không chừng, ngày mai anh ấy sẽ hẹn cậu đi chơi đấy? Đến lúc đó cậu đi hay không đi?"

"Nếu như anh ấy hẹn tớ ra ngoài, thì đi thôi, chuyện tốt như vậy làm sao sẽ cự tuyệt!" Cô cười hồi đáp.

Nhan Như Y yên lặng nhìn bạn tốt, không có nói nhiều. Có lẽ Kha Văn cũng không phát hiện mình trả lời có nhiều mâu thuẫn, hơn nữa hai mắt của cô chẳng còn sùng như vừa mới khóc nữa, cô cười nhiều hơn khi nhắc đến một người đàn ông! Quan trọng hơn, cả buổi tối cô không nhắc đến bạn trai của cô.

Xem ra cô bắt đầu luân hãm vào một đoạn tình cảm mới, làm sao dừng lại?

.

Những ngày kế tiếp, Nhan Như Y cùng Hoắc Doãn Văn cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt, thậm chí mấy ngày liền cũng không chạm mặt nhau!

Nhan Như Y hiểu rõ, anh là phó tổng của công ty, không thể cả ngày chỉ biết nói chuyện yêu đương. Chỉ có một lần, cô biết anh đang ở Dật Lâm Hiên, lại chưa ăn gì, nên cô mới đem bữa tối đến cho anh!

Anh cảm động khi ăn những món do chính cô nấu, ôm cô vào trong ngực. "Thật xin lỗi, anh gần đây công việc thật sự quá bận rộn!"

"Không thể bớt xã giao một chút sao?" Cô vuốt ve gương mặt anh bởi vì rượu mà khê nóng lên.

Anh nắm tay của cô, đặt ở khóe miệng từ từ gặm cắn. "Nếu là lúc trước, còn có thể ít xã giao, hiện tại không được!"

Như vậy. Vậy anh phải chăm sóc mình thật tốt!" Nhan Như Y cũng không hỏi anh tại sao? Trên phương diện làm ăn, có chuyện cô có thể biết, có việc cô không thể biết. Vai trò của cô vẫn chỉ là phiên dịch riêng của anh!

"Ừ!" Anh gật đầu một cái, cũng không nói cái gì!

Bởi vì hai tay của anh không an phận, bắt đầu sờ mó cơ thể cô. Mấy ngày nay quá bận rộn, căn bản không gặp cô, anh thật sự rất nhớ cô!

"Đừng á. Em phải về sớm, tối nay Kha Văn ở nhà! Nếu em về muộn. Cô ấy nhất định sẽ đoán được chúng ta làm cái gì ấy." Cô cố đẩy mặt anh đang úp vào ngực mình ra, cự tuyệt!

"Dù em trở về sớm, chuyện cóc ấy nên hoài nghi cũng sẽ hoài nghi, cho nên, tối hôm nay em không cần đi đâu, ở chỗ này với anh thôi." Một bên anh hôn cổ cô, vừa cười bá đạo tuyên bố.

Hơi sức cô chống không lại anh, bị anh ép đến bên chiếc giường lớn.

Lãng mạn, một đêm kích tình triền miên.

Gần đây Hoắc Doãn Văn công việc quả thật rất bận, bởi vì anh không chỉ phải bận rộn vì chuyện của tập đoàn Hằng Viễn, mà còn công ty riêng của anh, cùng với việc thiết lập các mối quan hệ với quan chức chính phủ!

Trước kia, những lãnh đạo của thành phố quả thật cùng anh quan hệ không tệ, nhưng so ra, vẫn thân thiết với cha của anh hơn!

Cho nên, anh cần tìm được người có bối cảnh cứng hơn, cao hơn để dựa vào. Mà cái nui anh hiện đang tiếp xúc, là một vị có chức vị tương đối lớn, nhưng rất khó trị, đặt quan hệ với ông rất khó!

Hiện tại anh cùng vị lãnh đạo này quan hệ đang không ngừng gần gũi hơn, vẫn còn cơ hội để anh tiếp cận hơn nữa!

Sau khi tham gia một cuộc họp thương mại do chính phủ tổ chức, anh kết hợp với một vị lãnh đạo thành phố khác, mời vị lãnh đạo cao cấp kia đến khách sạn Đề Hào!

Hoắc Doãn Văn đương nhiên nhiệt liệt lại thận trọng nghênh đón vị lãnh đạo này, anh cố bố trí dựa vào sở thích của vị lãnh đạo này!

Từ bày biện trong phòng, món ăn trên bàn, uống rượu gì, hình dáng ly rượu gì, thậm chí ánh đèn trong phòng cũng phải lựa chọn, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Những lời nói khách sáo trên bàn rượu, Hoắc Doãn Văn đều cẩn thận đắn đo. "Biết rõ ủy viên Vũ thích mấy món thanh đạm, nên mấy món ăn tôi thuê đầu bếp đồng hương với ông tới nấu, mời ông nếm thử một chút, có đúng hương vị quê hương hay không!"

Ủy viên Vũ vừa nghe mắt liền sáng lên, cảm động lên, rất hứng thú nếm thử. Sau đó, mắt mở lớn hơn một chút, gật đầu liên tục. "Không tệ, không tệ, chính là tư vị của quê tôi! Điều này làm cho tôi nhớ đến mẹ, thoáng một cái, tôi cũng thật nhiều năm chưa trở về nhà! Hoắc tổng, ngài có lòng!"

"Ủy viên Vũ là vì quốc gia xây dựng, vì cuộc sống của dân chúng tốt hơn, rồi bỏ gia đình vì mọi người, vì dân chúng làm một lãnh đạo tốt, chúng ta cần họ!" Vị lãnh đạo đứng bên cạnh Hoắc Doãn Văn, lập tức mở giọng quan cách, nói lời xã giao, tăng bốc!

"Nghe nói ủy viên Vũ đối với Côn Khúc có nghiên cứu, cũng vì truyền thừa của Côn Khúc rất nhiều cống hiến!" Đề ly rượu xuống, Hoắc Doãn Văn giống như tùy ý hỏi thăm một câu.

"Chỉ có chút nghiên cứu, công hiến làm cũng không nhiều, không nhiều lắm!" Ủy viên Vũ liên tiếp khoát tay!"Chỉ là, tôi rất thích nghe!"

"Rất khéo, chúng tôi có một cái tiểu cô nương, hát Côn Khúc rất không tệ, không biết ủy viên Vũ có hứng thú không nghe một chút?" Hoắc Doãn Văn hợp ý nói.

"Tốt, nghe một chút, trải qua nhiều công việc khá bề bộn, thật đúng là rất lâu không có nghe!" Ủy viên Vũ biểu hiện rất cao hứng thú!

Hoắc Doãn Văn bên này tay vừa nhấc, không lâu một cô gái mặc sườn xám bằng tơ lụa màu trắng, cầm tỳ bà đi vào! Cô gái nhỏ đáng điệu uyển chuyển, nhưng cũng có lỗi có lỗm, làn da non nót mơn mơn như nước mùa thu, cánh tay lộ ra ngoài y phục, trắng tựa ngọc trai. Đôi chân thon dài ẩn hiện bên trong chiếc sườn xám xê tả như ẩn như hiện theo bước chân, vô cùng mê người.

Còn thêm ánh mắt trong trẻo, lộ ra vẻ mảnh mai, ngượng ngùng, đứng vị của ủy viên Vũ vô cùng!

Mắt của ủy viên Vũ quả thật rớt thẳng xuống, chăm chăm nhìn vào cô gái trẻ. Cô gái này nếu kết hợp với quần áo cung nữ cổ đại, diện mạo rất tinh tế, rất ý vị sâu xa ——

Cô gái quý củ thi lễ, sau đó ngồi xuống, ngón tay mảnh khảnh tuyết trắng chạm nhẹ lên dây đàn, ngay sau đó âm thanh bản nhạc như Cao Sơn Lưu Thủy tuôn ra!

Ủy viên Vũ đã buông đũa xuống, hết sức chuyên chú nghe, không biết là say mê tỳ bà khúc, hay chìm đắm trong sắc đẹp!

Hoắc Doãn Văn thấy đáng vẻ hứng thú của ủy viên Vũ, khóe miệng âm thầm nhếch lên một cái!

Ngồi ở trong phòng, cô gái, buông tỳ bà xuống, từ khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như cánh hoa đào, một giai điệu du dương cất lên! Giọng cô gái rất rõ ràng, uyển chuyển giống như chim hoàng oanh!

Ủy viên Vũ càng thêm si mê, tay nhẹ nhàng bắt nhịp, hát theo!

"Tốt. Cô gái còn trẻ mà hát thật tốt." Ủy viên Vũ vỗ tay!

Những người khác vỗ tay theo!

Cô gái ngượng ngùng cúi chào, sau đó ôm tỳ bà rất cung kính đứng chờ một bên!

Một lãnh đạo tranh thủ thời gian nói với cô gái: "Cấp trên đã khen ngợi, sao còn không nhanh cảm ơn!"

Cô gái vội vàng khom người, ánh mắt xấu hổ rơi trên mặt của Ủy viên Vũ."Cám ơn lãnh đạo!"

"Thật không tệ, cô cần phải nghiên cứu nhiều hơn nữa về nghệ thuật Côn Khúc, như vậy mới có thể đem văn hóa Trung Quốc nâng lên tầm thế giới!" Ủy viên Vũ thờ dài nói.

"Dạ, tôi nhất định ghi nhớ chỉ bảo của cấp lãnh đạo!"

Sau đó, cô gái liền lui xuống!

Ánh mắt của ủy viên Vũ cơ hồ còn dán vào cánh cửa sau lưng cô gái, buông thêm một câu."Cô gái nhỏ hát rất đúng điệu!"

Có chút hát xướng trợ hứng, ủy viên Vũ uống đến vui vẻ. Không lâu sau, mọi người uống đến mặt đỏ tai nóng!

Cuối cùng, Hoắc Doãn Văn đề nghị đi ngâm mình trong suối nước nóng, nơi đó cũng có hát xướng và đàn tỳ bà, với nhã ý muốn cùng ủy viên Vũ trao đổi thêm về kiến thức liên quan đến Côn Khúc, ủy viên Vũ ngay lập tức nhận lời ——

Ở nơi ôn tuyền, câu chuyện ngày càng nhập tâm. Phụ tá Triệu vừa đi tới, thông báo."Hoắc tổng, Giám đốc Chu có chuyện muốn bàn với ông, vấn đề liên quan đến công trình, có vẻ rất cấp bách!"

Hoắc Doãn Văn gạt gạt mấy giọt nước trên lông mày, nhíu mi."Kêu ông ấy chờ một chút."

"Không cần. Hoắc tổng nếu có công việc cứ việc đi, chất lượng thi công là chuyện lớn! Dân chúng tân tân khổ khổ để dành tiền cả đời, cũng muốn mua một căn hộ chất lượng!" Ủy viên Vũ vội nói!

"Vậy được, em đi trước một chút, lát nữa sẽ trở lại, cùng anh nói tiếp chuyện Côn Khúc."

"Tốt lắm, tốt lắm!" Ủy viên Vũ cười to.

Hoắc Doãn Văn đi ra khỏi bồn nước ấm!

Người đi theo lãnh đạo cũng lấy lý do đi vệ sinh, rời khỏi phòng tắm!

Trong hơi nước bay lượn lơ, một giọng hát ngân nga khúc Mẫu Đơn Đình vang lên.

"Ai đó. Giọng hát thật dễ nghe." Ủy viên Vũ bước ra khỏi dòng nước ấm, tìm áo khoác ngoài, rồi ngọt ngào cười nhỏ, bước qua bình phong phía sau!

Quả nhiên, cô gái nhỏ đang ở đó!

Cô gái thấy ủy viên Vũ, lấy làm kinh hãi! Vội vàng ngừng tiếng hát, cúi đầu.

"Cô bé tên là gì? Năm nay mấy tuổi!" .

"Cháu tên Lý Thi Thi, năm nay mười tám tuổi!"

"Thi Thi, thật là tên rất hay. Khó trách đáng đáp xinh đẹp như vậy!"

"Ha ha ——" cô gái cười cười.

"Cô gốc người Giang Nam?"

"Dạ!"

"Khó trách, da tốt như vậy." Nói xong, Ủy viên Vũ cũng cảm thấy mình luống cuống, vội vàng bổ sung "Hát Côn Khúc rất đúng chuẩn ——"

"Cám ơn, Hoắc tổng còn nói chú rất hiểu Côn Khúc, còn để cháu đến bái ngài làm thầy. Hoắc tổng còn nói, nếu như được lãnh đạo nhận làm đệ tử, cháu nhất định sẽ được lợi không nhỏ!"

"Nói càn, nói càn ——"

"Sur phụ, ngài hãy thu cháu làm đồ đệ đi!" Cô gái bung qua một chén nước trà, cung kính dâng lên cho ủy viên Vũ. Cô bé này thật không biết cách nói chuyện của mình đang khiến người nào đó bực mình!

Hơn nữa mới vừa rồi nghe ủy viên Vũ nói chuyện với Hoắc Doãn Văn về Côn khúc, khúc chiết rành mạch, quả là người trong nghề! Cô cứ nghĩ, nếu có thể theo học một người như vậy, không chừng sẽ có nhiều thu hoạch!

"Ha ha!" Ủy viên Vũ nhận lấy trà, ngửi một cái cũng không vội uống, đặt ly lên trên bàn đá. "Được, cô gái nhỏ, tôi nhận em làm học trò!"

Nói xong, Ủy viên Vũ đi ra khỏi phòng tắm, cận vệ theo sát phía sau ——

.

Hoắc Doãn Văn thật ra cũng chỉ lấy cớ bàn chuyện trốn ra ngoài, vừa thấy ủy viên Vũ đi ra khỏi phòng riêng, vội vàng tiến ra đón!

Ủy viên Vũ nói nhỏ bên tai Hoắc Doãn Văn mấy câu. Hoắc Doãn Văn lập tức hiểu ngầm trong lòng. "Sau đó nhất định khiến cô ấy theo anh nghiên cứu Côn Khúc!"

Hoắc Doãn Văn nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn!

Hoắc Doãn Văn có vẻ hơi mệt mỏi trở lại phòng làm việc, nhìn trợ lý Triệu. "Chuyện giao phó hết chưa?"

"Dạ, đã làm xong, người cũng đã đưa qua!"

"Vậy thì tốt, đến lúc đó cũng đừng quên cho người mang về!" Hoắc Doãn Văn không yên lòng dặn dò một câu!

"Hoắc tổng, ngài yên tâm, nhất định sẽ không có sai sót gì!"

"Đúng rồi. Cô gái kia đi một cách cam tâm tình nguyện chứ!"

"Tôi đích thân xem xét, cô ấy tự nguyện đi, không có phản kháng!"

"Vậy thì tốt, anh ra ngoài đi, tôi nghỉ ngơi một chút!" Hoắc Doãn Văn khoát tay.

"Dạ!" Trợ lý Triệu đáp một tiếng, nhẹ giọng đi ra khỏi phòng!

Hoắc Doãn Văn tựa vào trên ghế sa lon, hút thuốc lá.

Lần này, anh đã bước một bước quan trọng, hi vọng chuyện sau này có thể thuận buồm xuôi gió!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ăn tối trong phòng

Hôm ấy, Nhan Như Y được Trợ lý Triệu đưa đến nhà riêng của Hoắc Doãn Văn. Anh còn đưa cho cô chiếc chìa khóa dự phòng, bảo với cô cứ mở cửa vào nhà, anh sẽ quay lại ngay!

Khi cô vừa mở cửa bước vào, liền thấy một đồng túi đồ ăn tươi chất chồng trên bàn, bên trong có các loại rau cải, thịt nạc, cá, mì cay Thành Đô, các loại gia vị

Nhìn đến đây cô chợt hiểu, nhất định là muốn cô xuống bếp rồi!

"Thiệt là, em đâu phải đầu bếp riêng ? Không lẽ là bà nội trợ?" Nhan Như Y phụng phịu nói nhỏ. Chi là oán hận thì oán hận, cô vẫn quơ hết túi thức ăn rồi đi vào bếp!

Cô bận luôn tay, xoay tròn trong bếp, đinh đing đang đang, lật rau, rửa cá, bật bếp đặt nồi!

Không biết anh đi mua từ lúc nào, trong phòng bếp cái gì cũng có, đầy đủ mọi thứ, tất cả nồi niêu xoong chảo cũng chén đĩa đều mới tinh!

Bởi vì cô đã quen với việc bếp núc từ lúc còn nhỏ, nên động tác vô cùng nhanh nhẹn, rất nhanh một nồi cá để làm mì cay Thành Đô đã xong!

Đúng lúc này Hoắc Doãn Văn mở cửa đi vào!

"Ha ha ——" Hoắc Doãn Văn theo thanh âm đi vào phòng bếp, nhìn thấy cô đang đem mì cay Thành Đô thả vào tô đặt trên bàn.

Nhan Như Y ngẩng đầu nhìn anh một cái, tiếp theo sau đó chan nước cá vào tô mì."Hắc, anh thiệt tốt số, làm cho người ta ghen tỵ, người ta mới vừa làm xong cơm tối, anh về đúng lúc thiệt!"

"Ha ha, anh cũng cảm thấy vận khí của anh đặc biệt tốt!" Hoắc Doãn Văn cười nói!

Nhan Như Y lần nữa ngẩng đầu lên nhìn anh, phát hiện hôm nay anh cười nhiều hơn bình thường, ngay cả trong đôi mắt cũng tràn đầy nụ cười."Anh rất vui về!"

"Ừ!" Hôm nay anh vừa đàm phán thành công một vụ thương vụ lớn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, anh có thể thực hiện cam kết với cô!

"Ha ha, vừa lúc chúng ta có thể ăn mừng! Nói đi, anh thành công vụ gì đó?" Cô tò mò hỏi!

"Hả? Không phải kinh doanh!"

"Gạt người!" Nhìn anh cười đến nghiêng ngả, anh thật lâu, thật lâu không cười như vậy, nếu như không phải là hợp đồng kinh doanh lớn, sao anh lại vui mừng đến thế.

"Anh chưa bao giờ gạt em!" Hoắc Doãn Văn tựa người vào lưng ghế, đưa tay kéo cô vào ngực mình, đôi tay bá đạo ôm chặt bên eo cô.

Bọn họ mắt đối mắt, mũi đối với mũi, miệng anh tham lam tìm kiếm, khuấy đảo khuôn miệng nhỏ nhắn của cô ——

Nhan Như Y đỏ hồng khuôn mặt, bọn họ đã rất lâu không ở cùng nhau, động tác của anh bây giờ sẽ dễ dàng khiến cô loạn tưởng!

"Như Y, anh hôm nay rất vui về!" Anh vừa nói, vừa hôn ngẫu nhiên lên môi cô !

Bị nụ hôn bá đạo của anh áp đảo, cô nhanh chóng buông thả lý trí, hai cánh tay không khống chế được, quấn lấy cổ của anh, cô cũng nhớ nhưng anh lắm!

Hai người hôn như dầu sôi lửa bỏng!

Đôi môi mọng của anh hướng dần lên mút mát làn da nhạy cảm phía sau tai cô, lưu lại những dấu vết ẩm ướt liên lạc nhau.

Cô bắt lực ngừng mặt, tự nguyện giao phó cả người, nghênh đón âu yếm của anh!

Đầu của anh cùng với đôi tay, lần dọc theo càn cổ trắng như tuyết của cô, trượt dần xuống ngực, eo thon nhỏ. Cả người cô hỗn loạn, nút áo sơ mi bị anh

cởi ra từ lúc nào....

Đầu của anh chôn vùi vào bộ ngực non mềm của cô, gặm cắn, nuốt lấy nuốt để Làm tim cô loạn nhịp!

Anh nâng cô lên, ôm cô đến bàn ăn, để cô ngồi nửa mộng lên mặt bàn, len vào tách hai chân của cô ra.

Đầu ngón tay anh lại bận rộn cởi bỏ đôi tất da... Vội vàng xé toạc ra ——

"Ha ha." Nàng đang nghĩ đến sẽ kháng cự anh, đột nhiên lại bật cười, thanh âm trong trẻo mang theo vài nét kiều my.

Động tác của anh càng ngày càng tà ác!

Xé ——

Làm hư đôi tất chân của cô, y như mớ giẻ rách, làm lộ ra làn da trắng nõn như ngọc!

Tiếp xúc với khí lạnh làm cô không nhịn được co mạnh hai chân!

"Anh còn muốn ăn gì khác nữa không, nấu cơm em cũng quen ——"

"Không vội, có thể để lát nữa ăn, giờ anh muốn ăn một thứ khác mỹ vị hơn!" Nói xong, tay anh hướng vào quần lót, ngo ngoáy ——

Chợt, Nhan Như Y giật mình, hai mắt mở to, dùng sức giãy dụa, ngăn cản động tác của anh. "Dừng ——"

Tay Hoắc Doãn Văn đang thám hiểm vùng tam giác vàng, cũng dừng lại vì chạm phải vật cản, cô ngửa cổ, lấy sức thờ lầy thờ để.

"Phốc." Nhan Như Y ‘phù phù’ bật cười khúc khích, tiếng cười có mấy phần khiêu khích!

Hoắc Doãn Văn tựa như trừng phạt, gãi nhẹ mông cô như lông ngỗng lướt qua, ngứa ngáy lòng cô. "Cô gái này, càng ngày càng bại hoại, căn bản là em có ý, có phải không?"

"Ha ha. Ha ha." Cô dần cười to hơn. "Không được mắng em, em cũng không phải có ý, em quên mất!"

Cô làm bộ đáng thương nói!

Anh nhú nhú lỗ mũi, rất không tin tưởng lời cô. "Em lại không biết? Chuyện xảy ra trên cơ thể em, em không biết là sao ?"

Cô an ủi, hôn mạnh lên môi anh, sau đó nói: "Hương phúc của anh, đi cả của em đang tới... Anh đừng giầy vò em mà, em cũng nhớ anh đến nỗi quên mất!"

Hoắc Doãn Văn vuốt

trán, không có biện pháp khác, đành đem toàn bộ dục hòa dè ép trở về!

Ôm cô xuống khỏi bàn ăn. “ Thôi, ăn cơm!”

“ Anh đi dọn dẹp bàn đi, em phải đi cởi bỏ đôi tất chân đây. Tại anh cả đấy, xé toạc đôi tất chân của em - - “ Nhan Như Y của mũi một cái, chạy vào nhà vệ sinh!

Đang lúc ấy, điện thoại bàn đổ chuông.

“ Nghe - - “ Hoắc Doãn Văn tiếp điện thoại.

“ Hoắc tổng, Lý Thi Thi đã trở lại!” Giọng trợ lý Triệu. “ Chỉ là.”

“ Chỉ là cái gì?”

“ Chỉ là không biết làm sao như vậy, cô gái này trở lại khóc lóc, nháo lớn, nói muốn báo cảnh sát, nói Đề Hào bức người lương thiện làm gái gọi !” Trợ lý Triệu báo cáo !

Hoắc Doãn Văn xì mũi coi thường một tiếng. Bức người lương thiện làm gái ? Chuyện cười. Anh chưa bao giờ bức bách qua bất kỳ cô gái nào làm chuyện này, mỗi lần đều rất tự nguyện. “ Hồi cô ta muốn bao nhiêu tiền ? Chỉ cần hợp lý có thể đồng ý !”

“ Dạ !”

“ Ủy viên Vũ đâu rồi, hài lòng không ?”

“Nghe nói rất hài lòng !”

“Ừ !”Hoắc Doãn Văn cúp điện thoại, sau đó trở về phòng làm việc, bấm di động gọi cho một vị lãnh đạo. “ Ông Khurong, nghe nói ở H thị có một công trình đầu voi đuôi chuột, chính phủ chuẩn bị tìm công ty khác tiếp nhận, hạng mục này tôi muốn nhận lấy, ông xem một chút có thể tìm cách để tôi thông qua vòng kêu gọi đầu tư này không- - Vậy thì tốt, chuyện này liên cậy nhờ ông rồi, sau khi thành công, tôi nhất định sẽ cảm ơn ông. ...Không phải khách khí, là nhất định phải. ”

Nhan Như Y vừa đi vào, anh vừa kết thúc cuộc trao đổi qua điện thoại.

“Đang bận sao ?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Không !” Anh đặt điện thoại lên bệ cửa sổ.

“Ha ha- - ” Cô lúc này mới dám nói chuyện lớn tiếng. “ Gần đây em thấy anh lúc nào cũng vội ?”

“ Còn không phải vì công việc làm ăn của công ty sao ?”

“ Công ty gần đây có chuyển động gì sao?” Trước đây anh đưa cho cô mấy tài liệu, cô thấy có một hạng mục mới liên quan đến chính phủ, có chút tài liệu về vay vốn..., chỉ là cô không biết anh muốn vay hạng ngành nào !

“Ừ, chuyện này không thể nói ra ngoài !” Anh dè nhẹ lên môi cô, làm cô không tiết lộ thêm !

“Điểm này em hiểu !” Thân là phiên dịch riêng của anh, cô biết chuyện so với nhân viên trong công ty nhiều hơn, cơ hồ cô đều tiếp xúc với tài liệu tối mật !

“Việc này có một ít không liên quan đến Hằng Viễn. ...Bên trong dính dấp một ít chuyện, ngàn vạn lần không được nói cùng bất luận kẻ nào !”

“Dạ!” Nhan Như Y gật mạnh đầu một cái !

Anh khen ngợi cô bằng cách hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Đúng rồi, có việc muốn nhờ anh giúp em !” Nhan Như Y chột nói !

“Ừ, chuyện gì ?”

“Chính là con gái của bạn ba em, cũng đến thành phố B để làm việc, đã hai tháng. Cô ấy gọi về nhà một lần nói với gia đình là công việc thuận lợi vô cùng, không cần lo lắng. Từ đó đến giờ không gọi về nữa, người trong nhà hiện tại lo lắng sắp phát điên, hoài nghi cô ấy bị người của công ty bán hàng đa cấp không chế lại ? Anh nói có khả năng này hay không ?” Cô hỏi anh.

“Có !” Anh gật đầu một cái !

“Dạ, mọi người nhà cô ấy tới đây tìm ba em cũng nhờ em giúp một tay, hỏi người quen mộtEm vừa nghĩ anh giao tiếp rộng rãi, có thể hay không...”

“Không thành vấn đề, anh nhất định yêu cầu người của cục công an lưu tâm nhiều một chút !” Hoắc Doãn Văn lập tức gật đầu, thật vui mừng khi cô gặp vấn đề liên chủ động tìm anh. “ Cô gái này tên gọi là gì ? bao nhiêu tuổi ? ”

Nhan Như Y vẫn không rõ lắm. “Em chỉ biết là một cô bé gái, năm nay có lẽ là 17 tuổi, người Giang Nam ! Về phần tên họ, em vẫn chưa biết, chờ em hỏi lại ba căn kê, rồi cho anh hay !”

“Tốt ! Đúng rồi, em trai và em gái em chừng nào tới thành phố B ?” Hoắc Doãn Văn dò hỏi.

“A, nhanh thôi, tuần sau tới đấy !” Nhan Như Y trả lời có chút lạnh nhạt, cũng không muốn đề cập sâu hơn !

Hoắc Doãn Văn là người bộc nào tình ý, làm sao có thể không nhìn ra vẻ mặt lạnh nhạt này, thâm ý “Được, vậy để anh thu xếp- - ”

“Không cần...” Nhan Như Y lập tức cự tuyệt !

“Tại sao không cần ?” Hoắc Doãn Văn rất không vui vẻ.

Nhan Như Y nhìn anh gấp gáp, anh còn hỏi cô tại sao ? Anh nên biết tại sao, không phải sao ?

“Xin em cho anh một cơ hội, để anh có thể thu xếp đón tiếp hai em của em được không ?” Anh nói một cách chân thành !

Nhan Như Y tràn đầy các loại băn khoăn. “Nhưng em sợ em trai, em gái hỏi tới, em không biết trả lời thế nào !” Hai đứa em đều là quỷ tinh linh, chuyện gì cũng không thể gạt được ánh mắt của chúng !

“Tin tưởng anh, nếu như em quá lo lắng, như vậy anh có thể không xuất hiện...” Anh uất ức cầu toàn. “Có thể để cho anh Triệu lái xe đưa bọn người đi chơi, như vậy cũng dễ dàng- -”

Nghĩ đến điều này thật đúng là thuận tiện, thật đúng là đáng giá suy tính - - -

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Vô tâm trong công việc

Sáng thứ hai, Nhan Như Y tìm có để đến phòng làm việc của Hoắc Doãn Văn, đưa cho anh tên tuổi của cô gái cần tìm!

"Luu Salsa, mười tám tuổi!" Hoắc Doãn Văn cầm bản photocopy thẻ căn cước của cô gái, nhìn thoáng qua, người trong hình trông không giống một cô gái, mà khá giống một cậu con trai. Nhưng thông thường, bản photocopy đều đồng dạng, khó nhận ra đáng đáp người cần tìm. "Không có hình rõ ràng hơn sao?"

"Không có, chỉ có cái này!"

"Ừ, tí nữa anh sẽ bảo trợ lý Triệu đem qua cho cảnh sát!" Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái!

"Hi vọng có thể mau sớm tìm được em ấy!" Nhan Như Y cảm thán một câu.

"Nhưng mà bây giờ tìm người cũng rất khó, nhân khẩu ở B thị ngày càng nhiều, người nhập cư dần đông hơn!" Hoắc Doãn Văn đem tư liệu của cô gái bỏ qua một bên, sau đó đưa cho Nhan Như Y một sấp tài liệu. "Cái này em giúp anh phiên dịch gấp!"

Nhan Như Y nhận lấy tài liệu, vội nói: "Vậy em đi làm việc đây, tí nữa sẽ trả lại cho anh!"

"Đây là một phần tài liệu cơ mật!"

Vừa nghe đến lời này, Như Y trong lòng đã lo lắng không nguôi. Đặt tài liệu một bên khay trà, sau đó bắt đầu tiến hành phiên dịch.

"Dịch đơn giản thôi, chỉ cần anh xem và hiểu là được!" Hoắc Doãn Văn buông thông một câu!

"Dạ, những lời này thật sự là do anh nói sao?" Nhan Như Y không dùng bút, chỉ liếc anh một cái, kể khổ một câu.

Hoắc Doãn Văn sờ sờ lỗ mũi, cười như không cười, sau đó mím môi môi mỏng lại. Động tác này của anh thật đặc biệt mê người.

Ánh mắt của Nhan Như Y dừng lại mấy giây, bĩu môi, giễu cợt nói: "Tư cách tình nhân của Hoắc tổng có khác, trước đây bởi vì chuyện này, em bị mắng tới tã đây! Bây giờ lại nói có thể chỉ cần dịch để cho anh hiểu là tốt rồi! Lúc này không nói em cần phải thi lại môn đọc hiểu?"

Nghe cô kể khổ, Hoắc Doãn Văn cũng không có tức giận, ngược lại còn hài hước nói một câu: "Biết sai có thể sửa là tốt rồi!"

"À? Người nào biết sai có thể sửa, em hay là nói chính mình đây?" Cô bắt bẻ.

"Đương nhiên là nói em rồi! Ban đầu nếu như em sớm một chút đồng ý hẹn hò cùng anh, dĩ nhiên cũng sẽ không bị mắng rồi..." Hoắc Doãn Văn hoàn toàn không để ý tới quy tắc trong phòng làm việc, đường hoàng đùa giỡn với cô.

Nếu như hai tháng trước, ai đó nói cho anh biết, anh sẽ có một ngày như thế, anh nhất định sẽ cho rằng người kia bị điên rồi, và đem ngay vào bệnh viện tâm thần. Nhưng hiện tại, anh biết, đây tất cả đều là sự thật, mình hoàn toàn bị cô gái trước mắt làm cho thay đổi.

"Không thèm để ý đến anh, không đứng đắn, em phải làm việc, đừng quấy rầy em!" Nhan Như Y vén gọn mái tóc ra phía sau, tập trung vào tài liệu trước mắt, tận lực không nhìn tới anh, để tâm không bị anh ảnh hưởng!

Nhưng ngồi chung với anh trong cùng phòng làm việc, cô luôn cảm nhận được áp lực từ phía anh, đôi mắt của anh luôn dõi theo cô, khiến cô thở khó khăn, mất tự nhiên, cũng không có cách nào toàn tâm toàn ý vui đùa vào công việc.

Thình thoảng, cô khẽ vuốt nhẹ mái tóc, hoặc thay đổi một tư thế ngồi.

Mà động tác của cô cũng tác động đến anh!

Hoắc Doãn Văn cũng muốn giải quyết vài vấn đề kinh doanh, nhưng cô ở một bên, ngọt ngào, hơi thờ ờ mềm yếu, dễ dàng lay động lòng anh, khiến cho anh không kiềm hãm được, phải nhìn cô, nhìn cô, lại nhìn cô!

Nhan Như Y liền cảm thấy hai ánh mắt nóng hổi dán chặt vào lưng mình, cô không cảm thấy thoải mái, ngẩng đầu lên ——

Hai người không hề che dấu ánh mắt, trong nháy mắt không khí nóng bỏng đan xen vào nhau ——

"Đừng nhìn em nữa, anh làm việc đi!" Cô vội vã cúi đầu, sau đó nhắc nhở anh.

Cô hiện tại như cô nữ sinh cấp hai, nội tâm tự khiển trách, cảm giác không chăm chú vào bài vở, lãng phí thời gian.

"Em không nhìn anh, sao biết anh đang ngắm em?" Hoắc Doãn Văn đùa với cô một câu.

"Anh rốt cuộc có cần gấp tài liệu này hay không?" Cô nghiêm mặt, ra điều nghiêm túc!

Nhìn cô nghiêm nghị, không cười, nụ cười trên mặt Hoắc Doãn Văn thật sự ngày càng không thể khống chế, anh không nhịn được nói: "Khoan đã, em thật ra đáng cô giáo, không hổ danh tốt nghiệp đại học S!"

"Đó là đương nhiên ——" Nhan Như Y dương dương hã hê một chút.

"Tốt nghiệp rồi tại sao không lựa chọn làm cô giáo?" Sinh viên tốt nghiệp đại học S rất dễ dàng tìm được công việc giảng dạy, chỉ là cô giống như chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ đi dạy!

"Bởi vì cha em là một thầy giáo, cả đời đối mặt với em như học sinh, quả thực làm em không có ý muốn trở thành giáo viên!" Nói một điều này, Như Y không khỏi cau mày một cái!

Đúng vậy, cha của Nhan Như Y là một giáo sư rất ưu tú, học sinh trong lớp ông đều đầu vào các trường đại học danh tiếng. Ông đối với trường học rất nghiêm túc, thành tâm, làm người tương đối ngay thẳng!

Trên khắp đất nước, giáo sư tràn ngập, tự cho mình có quyền làm trời làm đất, thu tiền học thêm của học sinh, riêng cha của Nhan Như Y sau thời gian học chính khóa, ông còn dành thời gian bỏ túi cho học sinh miễn phí, chưa bao giờ thu một phân tiền, cho nên đây cũng chính là một thầy giáo ưu tú, nhưng trong nhà luôn thiếu trước hụt sau!

Chỉ là, Hoắc Doãn Văn còn giả bộ mới nghe nói tới. "Hả? Thì ra chú Nhan là giáo sư!"

Nhan Như Y cũng chợt nhớ đây là lần đầu tiên cô nói với Hoắc Doãn Văn về cha mình, còn có mấy phần hã hê. "Dĩ nhiên, cha em rất nổi danh ở quê nhà ——"

"Cho nên, em mới có thể học tập ưu tú như vậy rồi!"

"Ha ha, đó là đương nhiên!" Cô khoác lác vô si thừa nhận. "Chỉ là, cha em nếu như biết hiện tại trong công việc em không chuyên tâm, thế nào cũng cảm thước gõ lên đầu em!"

"Bị gõ qua?" Anh nghi hoặc.

"Dĩ nhiên bị gõ qua, anh phải biết làm con của thầy giáo rất buồn. Nếu như là một thầy giáo tốt, đối với con mình còn nghiêm khắc hơn so với các học sinh khác, hơn nữa làm con thầy học giỏi là chuyện đương nhiên. Cha em rất gia trưởng. Nếu như học tập không giỏi sẽ bị cười nhạo, quay đầu còn chịu bị đánh ——"

Hoắc Doãn Văn hiểu nói. "Học giỏi là chuyện đương nhiên, học tập không giỏi sẽ bị cười nhạo!"

"Đúng, cho nên. Ai. Đây cũng là nguyên nhân em không muốn theo nghiệp giáo, không muốn đòi sau chịu nhiều áp lực. Cũng không muốn bởi vì đòi sau biểu hiện không tốt, mà bị người khác cười nhạo. Ta hi vọng. Về sau con của chúng ta sẽ khoái khoái lạc lạc lớn lên." Nói xong lời cuối Nhan Như Y đột nhiên im bặt.

Tâm không khỏi đau đớn kịch liệt một chút. Đáng chết, cô đang nói cái gì.

Bọn họ làm sao có thể có đứa bé đâu? Bọn họ liên kết quả cũng sẽ không có! 'thật xin lỗi' cũng không nghĩ lại nói ra những lời như vậy, Nhan Như Y vội vàng ngậm miệng lại, cúi đầu phiên dịch tài liệu!

Lần này, Hoắc Doãn Văn đối với đề tài nhạy cảm này, cũng không có quá nhiều áy náy, sắc mặt dễ dàng rất nhiều, hơn nữa trong đôi mắt còn lộ ra như vậy một vẻ tự tin!

Chỉ là, anh cũng không nói thêm gì nữa, chằm chằm nhìn biểu đồ giá cổ phiếu trên màn hình máy tính không ngừng chớp động!

Gần đây, anh đang trúng đậm!

Khi Nhan Như Y đem tờ cuối cùng dịch xong, cô cầm tài liệu kỳ quái nhìn Hoắc Doãn Văn. "Đây là một đại hạng mục."

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái.

"Vốn em tưởng Hằng Viễn đang tranh thủ, nhưng trong này. Hợp đồng lại đang trên tay của anh. Đây là vì cái gì?" Nhan Như Y hạ giọng. Mặc dù cô chỉ là một trợ lý phiên dịch, mặc dù cô cũng mới tiếp xúc công việc không lâu, nhưng cô mơ hồ hiểu đây là vì cái gì!

Hoắc Doãn Văn vuốt hai cánh tay, ý tứ chính là cô đã thấy điều cần thấy!

Nhan Như Y nhún mày. "Làm như vậy không phải rất nguy hiểm sao?" Cô còn đề thấp giọng nói, thanh âm thật rất nhỏ!

"Cho nên. Những thứ này anh chỉ có thể yên tâm giao cho em làm!"

"Đây là vì cái gì?" Chỉ cần anh và Sở tiểu thư kết hôn, công ty nhất định chính là thừa kế của anh rồi? Tại sao anh còn phải làm như vậy? Nếu như làm như vậy, một khi bị phát hiện ra ăn cây táo rào cây sung? Tập đoàn còn có thể giao lại cho anh sao?

Đến lúc đó, sợ rằng mặc dù tổng giám đốc đồng ý, các cổ đông khác cũng sẽ không đồng ý, cái này vốn là có tổn hại đến danh lợi của Hội Đồng Quản Trị!

Cô nghĩ làm như vậy, chủ yếu là. Khó được phải.

Cô nghĩ tới mình? Chẳng lẽ anh vì cô?

Không cần, cô thật không muốn anh vì mình bỏ ra nhiều như vậy! Cô hét thầm trong lòng!

"Tài liệu phiên dịch xong chưa?" Anh không muốn tiếp tục đề tài này, chỉ là muốn tài liệu từ cô!

Nhan Như Y đưa cho anh, lòng bỗng trĩu nặng vì cảm giác mình giao ra món đồ rất trầm trọng!

"Nếu như là vì em, anh thật không cần thiết." Cô nói một câu!

Hoắc Doãn Văn đầu cũng không ngẩng lên, nhìn chăm chăm điều khoản trong tay. "Chuyện này cùng em không có quan hệ, em không phải giữ áp lực trong lòng. Đây là nước cờ anh phải đi. Nếu không, anh vĩnh viễn đều bị người khác quản chế."

Này. Thật sự là một nước cờ sao?

Lòng nặng nề, nhưng Nhan Như Y nguyện ý tin tưởng tất cả là thật,.

Mặc dù không cần nhìn cô, Hoắc Doãn Văn cũng có thể cảm thấy vẻ mặt cô rối rắm khổ sở đến cỡ nào. "Nếu như em thật lòng lo lắng cho anh, như vậy thì toàn lực ủng hộ giúp anh, anh hiện tại cần em trợ giúp ——" vốn là, anh không muốn cho cô biết tất cả, nhưng anh đúng là cần cô, cho nên phải nói cho cô biết!

Nhan Như Y tâm tình lúc này rối tung, khó có thể nói rõ, cô nhất định sẽ đem hết khả năng ra trợ giúp anh, bất kể thế nào!

"Nhưng. Em cảm thấy. Cảm thấy, tất cả nên như thường, tỷ như quan hệ giữa anh và Sở tiểu thư."

Hoắc Doãn Văn nhún mày, hơi áy náy mấy phần. "Trợ lý Nhan, điểm này em quá lo lắng rồi, vấn đề này, anh xác thực còn chưa có thay đổi tính toán!"

Tất cả còn là những xao động phía trước, anh tất nhiên không dám nói ra những lời nói chắc chắn như vậy. Một công việc kinh doanh lớn như vậy, một tập đoàn lớn như vậy, anh sao có thể nửa năm hay một năm nói giải quyết liền giải quyết? Tương lai biến động quá lớn, ngay cả chính anh cũng thật không rõ ràng, chưa nắm giữ được trong tầm tay!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Khảo nghiệm không ngừng

Nhan Như Y nghe anh nói như vậy, cũng yên tâm, nhưng không ngăn được chút mất mát khổ sở trong lòng! Cô làm sao có thể phủ nhận, trong tiềm thức của cô vẫn hi vọng Hoắc Doãn Văn có thể lấy cô về làm vợ!

Mỗi khi anh cam kết với cô, nhất định sẽ đi cùng cô hết cuộc đời, tâm tình của cô rất kích động, đó là một loại vui sướng cùng ảo tưởng. Mà mới vừa rồi anh đáp, thoáng chốc, tâm cô chùng xuống, như chìm sâu dưới đáy, mất mát, thật rất không vui vẻ!

Chỉ là, nếu cô muốn đáp án, cô cũng chỉ có thể nhin đau đớn trong lòng, đáp lại bằng một nụ cười."Vậy thì tốt!"

Sau, anh hỏi cô mấy điều khoản, đợi cô giải thích rõ ràng, rồi cô rời khỏi phòng làm việc của anh ——

Chủ nhật rất nhanh tới, như đã hứa, Hoắc Doãn Văn điều một chiếc xe đưa cô đến trạm xe lửa, đón em trai với em gái!

Hoắc Doãn Văn gọi điện thoại cho cô.

"Anh không thể tự mình cùng em đi đón hai em, rất xin lỗi!"

Nhan Như Y cảm thấy trong lòng ấm áp, anh luôn suy tính giúp cô mọi chuyện."Anh đã làm vô cùng tốt, nếu như anh xuất hiện, em ngược lại không tìm được cách gì để giới thiệu với hai em như thế nào về anh!"

"Ừ, nếu có chuyện gì cần, gọi cho anh, đừng quá tiết kiệm, bạc đãi hai đứa nhóc!"

"Cảm ơn, anh yên tâm, em sẽ không khách khí đâu!" Anh luôn sợ cô nói lời xin lỗi, cô liền hào phóng nói lời dựa dẫm! Đang lúc ấy, xe lửa từ Thành Đô đã 'ùng ùng' vào trạm.

"Xe lửa tới, em đi đón người đây!" Nhan Như Y không che giấu hưng phấn."Em dừng lại đây. Tạm biệt anh——"

Ở chỗ khác, gấp điện thoại lại, khoe miệng Hoắc Doãn Văn không khỏi nâng lên, bởi vì anh cũng cảm nhận được cô đang vui vẻ, nhìn thấy em trai em gái của mình, cô nhất định rất vui mừng!

Nhan Như Y đã nhìn thấy toa tàu của hai em. Hai em của cô xuyên qua kính của cửa sổ tàu, nhìn thấy cô, cũng nhảy chồm lên, kêu vang. 'Chị ơi!'

Nhan Như Y đứng trong sân ga, chờ hai em kéo hành lý xuống tàu!"

"Chị ơi." Nhan Như Phi nhanh chân nhảy xuống trước, nín tay chị, hét ầm. "Chị hai, cuối cùng người ta cũng nhìn thấy chị!"

"Tóc em dài rồi này? Lại còn uốn xoắn nữa hả ?" Nhan Như Y sờ sờ đầu em gái.

Trong bộ trang phục quần jean, áo thun, Nhan Như Phi khá giống Như Y, chỉ là cao hơn chị một chút. Cô vuốt tóc mình, rồi mở to hai mắt, nét mặt rất ý thức được mình đẹp."Chị, nhưng rất xinh đẹp mà?"

Em gái tự tin như vậy, lại ưa thích kiểu tóc của mình như vậy, làm sao cô có thể nói không tốt? Dĩ nhiên chỉ có gật đầu."Không tệ, thật đẹp mắt, năm nay cũng đang lưu hành kiểu tóc này."

"Dạ, rất nhiều đứa bạn em cũng uốn tóc kiểu này, em rất thích tóc quăn!" Như Phi vừa nói, lại vuốt nhẹ mái tóc của mình.

Khi Tiểu Phi đứng trên sân ga làm duyên làm dáng, Nhan Như Quân mệt mỏi, cùng Trợ lý Triệu khuôn mặt mệt mỏi va li hành lý xuống tàu.

Vừa mới xuống ga, cậu nhóc liền cất lực nâng cánh tay đau đớn lên, chua xót."Chị ——"

"Tiểu Quân!"

Nhan Như Quân tựa vào vai chị, 'khóc lóc nức nở'. "Chị, thật vui mừng, rốt cuộc cũng tới rồi, đi tiếp nữa, em nhất định sẽ bị mệt chết!"

"Ha ha ——" Nhan Như Y bật cười, vỗ nhẹ lưng em trai, nói."Có chút này đã không chịu nổi à? Về sau, vào đại học phải đi xe lửa, mỗi học kỳ hai lần? Em phải tập dần thôi!"

"Nhưng cũng không chịu nổi Tiểu Phi khi dễ em? Sai em đủ thứ chuyện! Chuyện gì cũng bắt em làm, trừ việc đi vệ sinh không thể đi dùm, cái gì cũng em. . . Đến ăn mì gói cũng phải em đi lấy nước sôi! Điều này thôi đi, buổi tối lúc ngủ, Tiểu Phi còn ép em, làm bà vai em đau muốn chết!"

Xem ra, suốt dọc đường Nhan Như Phi đã hành hạ anh trai song sinh của mình không ít!

"Anh là con trai nhà, ra chút sức liền oán trách. Đừng quên, là ba nói, anh phải chăm sóc em dọc đường đi!" Tiểu Phi ý vào mình nhỏ nhất vừa là con gái, cho nên đã không cách nào bỏ được thói quen vô thiên vô pháp đó!

"Tốt lắm tốt lắm hai em có ân oán gì, một hồi lại nói tiếp, chúng ta phải đi thôi!" Nhan Như Ý nín cười, cắt đứt tranh cãi của cặp song sinh. Hai em ấy, đời trước nhất định là kết thù, cho nên đời này luôn luôn tranh giành thắng thua, cãi nhau không ngưng nghỉ, cùng nhau đầu thai, hơn nữa cùng một bụng chui ra, sau đó cả một đời này tiếp tục bám dính nhau ——

"Cám ơn Anh Triệu đã tới đón ga đón em!"

"Cám ơn Anh Triệu!"

Tiểu Quân cùng Tiểu Phi hai người ưu điểm lớn nhất chính là miệng đặc biệt ngọt! Nhan Như Y đã giới thiệu với hai em anh Triệu là nhân viên cốt cán lâu năm của công ty, tốt bụng đưa xe đến đón hai em, hai đứa nhỏ tự động tự giác mở miệng cảm ơn người ta ngọt như mía lùi.

Anh Triệu liền vội vàng lắc đầu, quay đầu nhìn hai đứa nhỏ ngồi phía sau nói. "Hai em kêu anh nghe không ồ, cứ gọi chú là được rồi. Hai cháu với nhóc con ở nhà, không sai biệt tuổi tác!"

"Ha ha ——"

"Ha ha ——"

Cặp sinh đôi cùng nhau nở nụ cười!

"Chị, sếp chị đúng là tốt nhỉ, còn giúp điều xe của công ty đến đón tụi em!" Tiểu Quân nhìn một chút, xe này là xe tốt !

Dưới ánh mắt quan sát của em trai, Nhan Như Y chợt cảm thấy căng thẳng. Chiếc xe này vốn là xe hiệu Audi, Tiểu Quân sẽ không nghĩ tới cái gì chứ?

Tiểu Phi cũng nhìn ra. "Chị, xe này sang trọng quá nha!"

"Chị, là Audi nha, sếp chị thật hào phóng!"

Tiểu Phi cùng Tiểu Quân giọng nói rất nhỏ, thì thầm bên tai Như Y. Nhan Như Y trên mặt lộ ra một chút ngượng ngịu, không biết nên giải thích như thế nào!

Chỉ là, hoàn hảo ngồi bên này, anh Triệu, là người đặc biệt khôn khéo, sẽ làm chuyện người khác không nghĩ ra. "Trong công ty, trợ lý Nhan biểu hiện cực kỳ tốt, sếp chưa từng gặp qua phiên dịch đặc lực như vậy, cho nên đối với nhân viên ưu tú trong công ty, sếp luôn chờ cơ hội để khen ngợi, khích lệ! Mặt khác, sếp tôi đặc biệt thích trẻ con học giỏi, nghe nói hai em trai và gái của trợ lý Nhan, cũng thi vào trường đại học danh tiếng, lập tức yêu cầu tôi giúp trợ lý Nhan, đón hai cháu! Hằng Viễn tập đoàn dĩ nhiên chỉ có xe tốt ——"

Triệu phụ tá nói xong, Nhan Như Y cũng rất tin phục, chứ đừng nói hai cậu bé cô bé mới vừa tốt nghiệp cấp ba. Hắc, hắc Nhan Như Y liếc nhìn hai em một cái, hai đứa nhỏ rất thích nghe người khác nói bọn họ học giỏi, thông minh, Trợ lý Triệu nói lại dễ nghe.

Quả nhiên, hai người bọn họ đặc biệt vui vẻ, vẻ mặt nghi ngờ cũng không có!

Bởi vì, nói trước tới B thị sớm, nên trường học còn chưa có thông báo ngày nhập học, nên Nhan Như Y cùng hai em đem hành lý đến khu vực lân cận, tìm nhà trọ gần trường!

Vốn là muốn anh Triệu đi về, nhưng trợ lý Triệu vẫn kiên quyết muốn dẫn bọn họ đi ăn cơm, dĩ nhiên, đây đều là do Hoắc Doãn Văn ra lệnh!

"Hay là hôm nay làm phiền anh đến đây thôi, hai đứa nhỏ cũng mệt mỏi rồi!" Nhan Như Y từ chối. Trong lòng, cô đặc biệt có linh cảm, một bữa ăn này Hoắc Doãn Văn nhất định sẽ làm rất đình đám, đến lúc đó, cô thật sự sợ mình không có cách nào giải thích rõ ràng cho hai em!

Nhưng dù mệt mỏi, hai đứa bé ngồi lâu trên xe lửa như vậy, ăn tối rồi đi ngủ vẫn tốt hơn!" Trợ lý Triệu vẫn khuyên!

Đang lúc ấy, Tiểu Phi cùng Tiểu Quân tắm xong, thay đổi quần áo, đi xuống!

Triệu phụ tá trực tiếp lôi kéo hai người bọn họ đi ra ngoài, cản cũng không ngăn được!

"Anh Triệu, thật không cần ——" Nhan Như Y vừa ngăn cản, vừa không có biện pháp đi theo ra ngoài, lên xe!

Không ngờ, Anh Triệu lái xe đến khách sạn Đế Hào!

Hai đứa nhỏ vừa nhìn thấy khách sạn sang trọng, cũng nhao nhao đòi thử, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hứng thú. Mặc kệ nói thế nào, mặc dù nhà bọn họ cuộc sống rất nghèo khó, nhưng giáo dục tốt đẹp vẫn phải có, những đứa trẻ lớn lên trong nhà vô luận là gặp trường hợp nghiêm trọng cỡ nào, về mặt cùng động tác cũng sẽ rất thông dong thỏa đáng, sẽ không để cho người khác cười cợt mình.

Về điểm này, Như Y rất yên tâm!

Đi vào phòng ăn riêng, Tiểu Phi cùng Tiểu Quân chờ lúc trợ lý Triệu vào phòng vệ sinh, tiến tới bên tai Như Y hỏi nhỏ.

"Chị, khách sạn lớn như vậy, chi phí hẳn rất mắc? Nhất là ở B thị, càng cần rất nhiều tiền!" Tiểu Quân hỏi!

"Đúng nha, chị!" Tiểu Phi ánh mắt chuyển một cái, lập tức hỏi. "Cái này, trợ lý Triệu không phải đối với chị có ý tứ khác chứ? Bằng không tại sao có thể nhiệt tình như vậy? Giống như là muốn theo đuổi chị đó!"

Nhan Như Y vừa nghe, thiếu chút nữa bật cười. Cô lúng túng đỏ mặt, quát lớn Tiểu Phi. "Em nghĩ cái gì đấy? Không phải vậy. Trợ lý Triệu đặc biệt chính trực, hơn nữa rất yêu vợ, em đừng loạn tưởng vớ vẩn!"

"Nhưng em cảm thấy được chú ấy chính là đang đeo đuổi chị?"

"Không thể nào, không nên nói lung tung, người ta đi vào nghe được ngượng chết!" Nhan Như Y dùng sức, sau đó trả lời Tiểu Quân. "Gian phòng này của khách sạn dành riêng cho công ty chị, cho nên nhân viên cao cấp của công ty đến, có chính sách đặc biệt!"

"A ——" Tiểu Phi xin lỗi ngậm miệng lại!

Tiểu Quân như hiểu ra, gật đầu!

Nhan Như Y nhìn dáng vẻ tin tưởng của hai em, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không nghĩ tới, khảo nghiệm của cô vẫn còn ở phía sau?

Đang lúc ấy, nhân viên phục vụ đi vào, Triệu phụ tá cũng đi vào, hơn nữa phía sau anh, còn đi theo. Hoắc Doãn Văn.

Nhan Như Y hoàn toàn tròn tròn mắt. Về mặt đàn độn.

Anh. Anh tới nơi này làm gì à?

Tiểu Phi cùng Tiểu Quân thời điểm thấy Hoắc Doãn Văn, cũng lập tức quy củ trở lại, bản thân Hoắc Doãn Văn luôn có loại sức quyến rũ này, có thể khiến cho người sợ lại kính trọng!

Nhan Như Y mặc dù đang đàn độn, nhưng cũng không thể không tiến lên. "Hoắc tổng, ngài tại sao cũng tới?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Kinh hồn

Về mặt Hoắc Doãn Văn đặc biệt tự nhiên. "Tôi đang ở phòng bên cạnh mời khách, ra ngoài nghe điện thoại, gặp được trợ lý Triệu, mới biết trợ lý Nhan cùng hai em đến đây ăn tối. Tôi qua chào một tiếng ——"

Anh nói chuyện rất tùy ý, lấy lý do gặp mặt vô cùng tự nhiên, nên Tiểu Phi và Tiểu Quân buông lỏng người, vô cùng hào cảm chào Hoắc Doãn Văn!

Tiểu Phi hoàn toàn là kiểu cô gái nhỏ sùng bái thần tượng, người đàn ông này không chỉ đẹp trai hơn so với mình tình nổi tiếng đương thời, hơn nữa rất có khí thế, làm cho người ta không có cách nào dời mắt khỏi anh, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào anh, hơn nữa vừa nhìn đã biết anh rất có tiền, kiểu đại gia hay lên TV!

Mà Tiểu Quân cũng rất chiêm ngưỡng người đàn ông trước mắt, nghĩ tới sau này mình cũng muốn thành đạt giống như vậy, không cần lên tiếng, chỉ ngồi ở đó, đã mang theo một loại uy nghiêm, đó là khí thế của người có tiền!

Hơn nữa nhìn anh vẫn có nét hiền hoà, người cũng thật tốt !

Mới vừa rồi, Nhan Như Y không còn đỏ mặt tìm cách đối đáp, bây giờ da mặt cô đã trắng bệch ra!

Trừ về mặt bình tĩnh bên ngoài, cô vẫn không biết anh muốn nói gì, sau đó chỉ biết liều mạng đưa mắt ra hiệu với anh, yêu cầu anh nhanh chóng đi khỏi nơi này!

Mà Hoắc Doãn Văn giống như không nhận được tín hiệu của cô, còn cùng hai đứa trẻ buồn chuyện. "Nghe chị của hai em nói qua, hai em là sinh đôi sao!"

Hai người bọn họ rất ấn ý cùng nhau gật đầu, cùng nhau trả lời 'Đúng vậy'. Cái này giống như bọn họ nhiều năm bên cạnh nhau, bồi dưỡng ra sự ấn ý, có thể nói động tác này phải làm rất nhiều lần rồi !

"Cô bé chắc phải gọi là Nhan Như ——" Hoắc Doãn Văn chủ động vươn tay, muốn làm quen với hai đứa bé trước mặt!

Nhan Như Y sợ anh trực tiếp nói tên của hai đứa em mình, liền vội vàng giới thiệu. "Phi, Hoắc tổng, em gái tôi tên là Nhan Như Phi! Tiểu Phi, em chào Hoắc tổng đi!"

"Hoắc tổng!" Tiểu Phi vừa bắt tay, vừa rất cung kính kêu lên.

"Đừng gọi anh Hoắc tổng, cũng không phải là ở công ty, gọi anh Hoắc được rồi! Nghe nói, em gái của Phụ tá Nhan là học sinh đứng thứ hai toàn thành phố!" Hoắc Doãn Văn lập tức khen ngợi nói.

Tiểu Phi vui vẻ, lập tức cười híp mắt . "Cũng may, chủ yếu là năm nay đề thi tương đối đơn giản!"

Sau đó Hoắc Doãn Văn quay sang Nhan Như Quân. "Còn em chắc là đứng nhất rồi."

"Chào anh, em tên là Như Quân!" Nhan Như Quân lịch lãm giới thiệu mình.

"Vừa nhìn liền biết rất thông minh, có phong thái của học sinh giỏi!"

Hoắc Doãn Văn lại thốt ra một câu khen ngợi, tám màn khách khí chần giữa mọi người rơi xuống, tất cả mọi người cùng ngồi xuống. Nhan Như Y lại như ngồi trên đồng lúa, không ngừng đôi tư thế.

"Hai em chọn món ăn đi. Thích gì cứ gọi!" Hoắc Doãn Văn đưa thực đơn cho hai đứa nhỏ, rồi ngồi ngắm, để cho bọn họ tự mình chọn tới chọn lui!

"Hoắc tổng ——" Nhan Như Y nhẹ kêu một tiếng.

"Hôm nay, bữa cơm này coi như là công ty mời, mai đến tài vụ và kế toán báo sổ sách là được rồi!"

"Như vậy không tốt!" Nhan Như Y lập tức cự tuyệt!

"Đương nhiên tôi nói được là được, Phụ tá Nhan đã cố gắng làm việc, thật hiếm khi tôi tìm được trợ lý tốt như vậy, tôi cũng muốn mượn cơ hội này, đối với cô bày tỏ cảm tạ!"

Một câu đường hoàng, làm cho Nhan Như Y một câu từ chối cũng không thể thốt thành lời!

Tiểu Phi cùng Tiểu Quân chỉ chọn vài món ăn, còn lại đều là Hoắc Doãn Văn cho an bài, dĩ nhiên mỗi món ăn tất cả đều rất công phu, rất đẹp, ăn thật ngon, cũng rất đắt tiền!

Hai người trẻ tuổi tự nhiên ăn ngon nên rất vui vẻ, chỉ là rất đúng mực ——

Cơm nước no nê, hai người bọn họ cũng khá mệt mỏi, nên ba chị em trở lại khách sạn, Tiểu Quân và Tiểu Phi nằm lăn ra giường, ngủ thiếp đi!

Tắt đèn, để lại ngọn đèn ngủ, Nhan Như Y đi ra khỏi phòng!

Không ngoài ý muốn, xe của anh dừng ở ngay phía dưới, Nhan Như Y vội vàng nhảy vào xe. "Anh. Anh. Anh làm em sợ muốn chết. Không phải đã thỏa thuận rằng, anh không xuất hiện trước hai đứa nhỏ sao?"

Hoắc Doãn Văn không để ý đến câu trách cứ của cô, khởi động xe, rồi đi chẳng có mục

đích, đưa cô đi dạo dọc theo bờ sông!

"Nếu như hai đứa nhỏ hoài nghi, em nên nói như thế nào?"

"Nói thật!"

"Vậy em nhất định sẽ bị ba lời về đi, đánh cho một trận!" Nhan Như Y không chút khoa trương, nói!

"Nhưng anh muốn để cho hai em của em biết đến anh, anh muốn chính anh chiêu đãi hai đứa nhỏ, thậm chí với danh nghĩa là người yêu của em. Giới thiệu anh là ông chủ của em với hai em ấy, anh đã mãnh liệt khắc chế tham vọng rồi!" Hoắc Doãn Văn ra vẻ biết điều, nói!

Nói như vậy, người phụ nữ nào không động tâm? Đáy lòng Nhan Như Y vui vẻ, cô trầm mặc không nói, chăm chú ngược nhìn anh!

Chẳng lẽ nói?

Anh nguyện ý buông tha tất cả, muốn cùng cô công khai?

"Anh nghĩ hai đứa nhỏ thông minh như vậy, mặc dù chúng có thể đoán được quan hệ của chúng ta, cũng sẽ không nói cho cha em biết?"

Nghe xong những lời này, như có ngọn gió nhẹ thổi cánh hoa đào rụng xuống tâm Như Y. Một cánh hoa chao nghiêng, cô đột nhiên yên tĩnh trở lại!

Thì ra, ý anh là như vậy!

Thiệt là, cô đang nghĩ gì thế à? Tại sao cô có thể nghĩ viễn vông như vậy?

"Đưa em trở về đi thôi!" Cô nói với anh. "Em mệt rồi!"

Anh làm như không nghe cô nói gì, đưa cô về căn nhà trọ!

Nhìn đường, cô cũng biết anh muốn mang cô đi nơi nào. "Không được, em không đi!"

"Em tức giận sao?" Hoắc Doãn Văn nhún mày, cô rất ít khi cự tuyệt anh!

"Không có! Ngày mai còn phải dẫn hai đứa nhỏ đi chơi, sáng sớm muốn có mặt để gọi hai em rời giường!" Nhan Như Y vì muốn em gái và em trai quen thuộc hoàn cảnh, cố ý xin nghỉ hai ngày. Không thể không nói, đây cũng là do cô dựa vào mối quan hệ tốt với sếp!

"Bọn họ không phải một chết đi sao, nên để bọn họ nghỉ ngơi nhiều một chút, buổi trưa hẳn đi, cũng không muộn!"

"Nhưng anh ngày mai cũng phải đi làm!"

Cô lần nữa cự tuyệt khiến Hoắc Doãn Văn giảm chậm tốc độ xe, lại một lần hỏi cô. "Thật không đi!"

"Thật xin lỗi, thật!" Cô uể oải, mặt mệt mỏi!

Cho dù, anh vẫn còn hăng hái, nhưng cũng bị cô giội cho một chậu nước lạnh!

"Ngày mai anh sẽ bảo Trợ lý Triệu đưa ba chị em đi chơi ——"

"Không cần, như vậy quá mức rêu rao, cũng không tiện, nếu như đụng phải đồng nghiệp, sẽ không tốt!"

Cô một lần lại cự tuyệt khiến tâm tình của Hoắc Doãn Văn chùng xuống, chỉ là hai người đều rất nhẫn nại, cũng không ai muốn bóc mẽ thêm chuyện này!

Anh lái xe đến cửa chung cư, Nhan Như Y xuống xe, anh cũng xuống xe, muốn đưa cô đến tận cửa nhà!

Ở giữa hai người họ, có chút sóng xao, hai người đều tự hiểu rõ tình thế của mình. Nhan Như Y không khỏi ỷ vào sự dung túng của Hoắc Doãn Văn mà có chút đồng đánh. Cô không khỏi xấu hổ vì một câu nói mà tranh cãi với anh!

Thật là không phải, ít nhất người ta mới vừa chiều đãi hai em của cô hết lòng!

Hai người đi nhanh đến cửa thang máy, cô dừng lại, ngẩng đầu lên rất nghiêm túc giải thích với "Thật xin lỗi, em hôm nay quả thật có chút mệt mỏi, không phải em muốn cự tuyệt anh!"

Anh cười một tiếng, thanh âm không lớn. "Chuyện này rất bình thường, dù em không tốt, anh dĩ nhiên cũng không bỏ được em! Chỉ là, đây cũng là nhắc nhở anh, phải bồi bổ cho em ——"

"Phốc ——" Cô bị anh chọc cười.

"Không tức giận?"

"Ừ!" Anh đối với cô tốt như vậy, cô còn có thể tức giận sao?"Thật xin lỗi, em quá nhạy cảm rồi!"

"Tôi hôm nay nhất định là ăn nhiều thịt bò, cho nên hỏa khí tương đối lớn!" Anh tìm kiếm nguyên nhân!

"Ha ha ——" Cô tiếp tục cười!

"Cho nên, ngày mai em nên bắt đầu ăn chay đi, sẽ giảm bớt hỏa khí!"

"Tốt, nghe lời anh!" Tính khí như vậy, chính cô cũng không thích!

Lúc chia tay, anh đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc của cô! Tóc Nhan Như Y bị anh làm rối tung, vội chào anh, xoay người đi vào cửa thang máy ——

Khi cô vừa muốn đi vào nhà, một cặp nam nữ giống nhau như đúc đi về phía cô!

"A ——" Nhan Như Y hoảng sợ kêu to!

Bây giờ, mặc dù mới hơn bảy giờ tối, nhưng sắc trời cũng tối thui, còn thêm ánh đèn ở từng tầng thường mờ mờ, khiến Nhan Như Y giống như gặp ma!

Chính là một đôi song sinh long phượng thai, ngồi ngay dưới bậc thang bộ cạnh thang máy.

"A ——"

Nhan Như Y kêu lên, khiến cô bé đối diện cũng hét to lên, hai người tiếng kêu chói tai giống nhau như đúc.

"Đù rồi, hai người kêu cái gì đó?" Tiểu Quân hét lớn một tiếng, ngăn cản tiếng hét chói tai.

Nhan Như Y nghe được thanh âm quen thuộc, ngưng thét chói tai. "Tiểu Quân, Tiểu Phi ——"

"Chị, hét to quá? Dọa chết người!" Tiểu Phi vuốt ngực, thở hổn hển nói!

Nhan Như Y vội vàng khôi phục tâm tình. "Hai em tại sao lại ở chỗ này? Hai em không phải đang ngủ ở khách sạn sao?"

Tiểu Phi lập tức khôi phục tinh thần, kéo cánh tay chị, hạ thấp giọng hỏi. "Chị, chị hãy thành thật nói cho em biết, chị và Hoắc tổng có phải đang hẹn hò?"

Thần kinh Nhan Như Y lập tức liền căng thẳng, phòng bị nhìn hai em. "Đừng nói mò, không thể nào!"

"Còn dám nói không có? Mới vừa rồi, chúng em còn thấy hai người cùng một chỗ, rất thân mật, những động tác này không phải một ông sếp có thể làm với nhân viên!" Nhan Như Phi sờ sờ tóc của chị!

Nhan Như Y lên tiếng. "Thật không phải đâu, anh ấy luôn xem mình người lớn, xem chị là như em gái. Chỉ là như vậy!"

"Thật?" Tiểu Phi có chút nghi ngờ!

"Đương nhiên là thật!" Cô khẳng định. "Em suy nghĩ một chút, nếu như chúng ta thật sự là có quan hệ người yêu, cũng sẽ không chỉ thực hiện mỗi động tác này rồi!" Nhan Như Y đưa tay vuốt nhẹ tóc em gái!

Hiện tại, cô cảm thấy vô cùng may mắn, khi mới rồi, anh chỉ vuốt nhẹ tóc cô, không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Hơi lạnh mùa thu

Tiểu Phi cùng Tiểu Quân giống như đang suy nghĩ lời giải thích của chị, nên ... không nói gì!

"Hai em chẳng phải đang ngủ trong phòng khách sạn sao? Thế nào lại ở đây vậy?" Nhan Như Y hỏi thăm!

"Nếu như tụi em không trở lại, làm sao có thể." Tiểu Phi ruột để ngoài da, công bố đáp án, bọn họ căn bản là cố ý trở về, xem xem cô có ở nhà không! Trên lầu gỗ cửa không ai mở ra, cho nên bọn họ ở chỗ này chờ một chút, cuối cùng cũng mục kích được cảnh hay ho!

Tiểu Quân mở miệng nói, nhưng đưa ra một câu trả lời khác. "Chúng em trở lại tìm một chút đồ!"

Có đề tài khác để nói, Nhan Như Y vội vàng chuyển đề tài. "Vậy sao? Hai em muốn tìm cái gì à?"

"A, chính là chợt nghĩ đến thư thông báo trúng tuyển có ở đây hay không, Tiểu Phi nói không biết có ở đây hay không, hay rớt ở trong nhà!" Tiểu Quân nói xong, không quên lấy phận làm anh, trêu chọc em gái mấy câu. "Cả ngày chỉ biết vứt bừa bãi, vật quan trọng như vậy cũng không nhớ rõ để đâu!"

"Chắc là ở đâu đó trong nhà thôi!" Nhan Như Y nói, bảo hai em lên nhà tìm qua một lần!

Ba chị em leo lên tầng sáu, trong nhà vẫn tối đen, xem ra Kha Văn vẫn chưa về!

Nhan Như Y ném túi lên ghế salon, rồi đi vào toilet!

Tiểu Phi cùng Tiểu Quân vào phòng, Tiểu Phi hạ thấp giọng, oán trách anh. "Anh nói oan cho em không hà?"

"Hừ ——" Tiểu Quân không để cho cô nói tiếp. "Từ từ đi!"

"Có nên nói cho ba biết hay không?" Khi hai anh em lên tàu, ba cố ý dận dò hai anh em để ý chị một chút, xem thử chị đã có người yêu chưa.

Tiểu Quân dùng sức lắc đầu. "Bây giờ chưa cần!"

"Vậy cũng tốt!" Tiểu Phi cũng có thể cảm thấy chuyện này có chút nghiêm trọng, bởi vì chị lui tới với một người đàn ông không phải bình thường!

"Đã tìm được chưa?" Nhan Như Y bụng đĩa đưa hấu đi ra, để lên bàn, hỏi hai em!

"Nha. Tìm được, ở đây!" Tiểu Phi vội nói. "Chính là quá lo lắng, cho là không có mang !"

"Vậy thì tốt, lại ăn dưa hấu cho mát!"

Tiểu Quân ngáp một cái, lắc đầu một cái. "Em không muốn ăn, em về khách sạn ngủ đây. Tiểu Phi ở lại đây với chị nhé!"

"Cũng tốt, vậy để chị đưa em về khách sạn!" Nhan Như Y vẫn không yên lòng, dù sao em trai cũng vừa mới tới, ngộ nhỡ đi lạc thì không hay!

"Cũng tốt!" Tiểu Quân nói. Đúng lúc cậu cũng có lời nói muốn nói cùng chị!

Buổi tối B thị hơi chớm lạnh, đi bộ một chút cũng khá dễ chịu!

"Chị ——" Tiểu Quân trải qua một chút suy tư, cuối cùng lên tiếng!

"Hà? Thế nào?"

"Chị, chị và Hoắc tổng, ông ấy có nói sẽ lấy chị không?"

Nhan Như Y ngẩng đầu lên, muốn nói cùng em trai, không nên nói lung tung, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nặng nề của em trai, cùng với ánh mắt như đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện, cô biết mình không gạt được em nữa. "Chuyện này, chị tự có tính toán riêng, em không cần phải lo!"

"Chị, chị không phải làm ra những loại sự tình này! Chúng ta tội gì ——"

"Chị nói, chuyện này trong lòng chị đã có tính toán!" Bị chính em trai mình phê phán, cô thật có chút cảm giác không đất dung thân! Em trai, sẽ xem thường cô sao?

"Chỉ là bởi vì tiền sao?" .

Nhan Như Y không thể nghĩ ra, đến em trai ruột thịt của mình, có thể nói cô như vậy.

"Bởi vì anh ta rất có tiền? Nếu như vậy, em cùng Tiểu Phi không cần chị phải trợ cấp, tự hai đứa em có thể nghĩ biện pháp, em không hy vọng chị làm như vậy." Tiểu Quân lúc nói chuyện, tức giận, nhưng phần nhiều là đau lòng.

Chị hai ở trong lòng của cậu rất một cô gái hoàn mỹ, không chỉ bề ngoài mỹ lệ hào phóng, chủ yếu nhất chị chưa bao giờ chịu thua bất cứ một đối thủ nào, dù đó là con trai, hơn nữa lúc nào cũng làm việc rất quang minh lỗi lạc, trên người luôn tràn đầy năng lượng tích cực!

Làm em trai, cậu thực không hiểu nổi, chị sao lại hẹn hò với một cấp trên giàu có như vậy. Cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc cho là bọn họ chỉ có quan hệ bình thường, nếu như là quan hệ cấp trên – cấp dưới, chị cũng sẽ không phải giải thích, che giấu nhiều như vậy?

Cho dù là chị không nói, người kia cũng có thể nói rõ mình ‘bạn trai’ của chị chứ? Tại sao lại không thừa nhận?

Có thể thấy được, tình cảnh của chị bây giờ rồi !

Bà vai của Nhan Như Y trầm xuống, sắc mặt cũng trở nên rất nặng nề, nhỏ giọng nghi vấn mà hỏi em trai. "Chẳng lẽ. Em cho rằng chị là bởi vì tiền sao?"

"Chị. Mặc kệ là bởi vì sao. Nếu như anh ta lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết cùng chị qua lại, thì tốt rồi." Về mặt của chị đã hù cậu sợ hãi, cậu không biết nên làm sao, hay nói gì.

Nhan Như Y lắc đầu một cái, rồi nói. "Chúng ta sẽ không có kết quả, chị cũng không mong đợi sẽ có kết quả như thế nào, nhưng chị cũng không phải vì tiền ——" Cô thậm chí không có tiếp nhận bất kỳ quà tặng của anh.

"Chị, vậy vì cái gì?"

"Chị cũng vậy, không hiểu là vì cái gì!" Nhan Như Y lắc đầu một cái, nhìn xa lên bầu trời đêm, nước mắt lại một lần ngân ngấn nóng nơi khóe mắt!

Cô chỉ biết cô thích anh, đơn giản chỉ là thích, không cần lấy được gì từ anh, cũng không cần anh cho cô cái gì! Chỉ là đơn giản thích, đơn giản thích anh ôm và ôm anh. Mà bây giờ cô hy vọng nhất, là được. Có một ngày bọn họ nếu không yêu thích nhau nữa, có thể thoải mái chia tay, như vậy đối với cô mới là một loại giải thoát.

Đưa em trai về khách sạn xong, Nhan Như Y quay về nhà, đi tới cửa chung cư, cô nhìn thấy Cao Hải dựa vào cửa xe, nhìn cô!

Nhan Như Y không khỏi lại khó chịu, mấy ngày trước bọn họ mới tranh cãi ầm ĩ một trận, nguyên nhân không gì khác anh phát hiện quan hệ giữa cô cùng Hoắc Doãn Văn, hung hăng mắng cô một phen, nói năng khó nghe, nhếch mồm cô vì tiền để người khác coi thường! Cuối cùng, trước lúc rời đi, anh còn nói thêm câu ‘Nhan Như Y, cô nhớ kỹ cho tôi, bây giờ cô có vẻ xa cách với tôi, sau này, tôi sẽ khiến cô không thể với tới được, cô đừng hối hận!’

Cô cho là anh sẽ không bao giờ để ý cô nữa, vậy mà một tuần lễ sau, anh thế nhưng lại xuất hiện!

Mặc dù không cần phải nói, cô cũng hiểu, anh vẫn còn coi mình là bạn.

Bước chân của cô dừng lại trước mặt anh, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Đi đâu ngang qua đây sao?"

Cao Hải cố ý chọc giận cô, khoe khoang nói: "Không phải, tôi cố ý tới tìm cô! Tôi tới nói cho cô biết. Bản thiếu gia hiện tại đổi công tác, làm thư ký cho khu trưởng rồi!"

"Cơ quan tốt, công việc tốt, chúc mừng anh!"

"Tạm được, cô cũng biết tôi, Cao Hải, là ai, sẽ rất có tiền đồ!" Anh chỉ vào lồng ngực của mình, ngữ điệu kiêu ngạo. Đây cũng là anh, tính tình trước sau như một!

Nhìn đáng vẻ hả hê ấy, Như Y cảm thấy rất khô hạn. "Dạ, tôi hiểu rõ về sau anh nhất định có số làm quan!"

"Ừ, cô bây giờ đối với lựa chọn của mình có hối hận không? Nói thật đi!"

Nhan Như Y vẫn là nhện không được bị anh làm cho tức cười. "Rất cảm tạ anh, cuối cùng vẫn tha thứ cho em!"

"Tục tằng!" Anh liếc cô. Ý là cùng chẳng khác gì đám đàn bà con gái khác, thích Hoắc Doãn Văn vì tiền.

"Dạ, tôi vốn chính là tục nhân!"

"Hừ hừ —— được rồi, anh chính là tới nói cho em biết chuyện vui này, về sau nếu cần anh giúp gì, nói với anh một tiếng!" Cao Hải quan tâm.

Sau khi nói xong, anh mới tự giễu chính mình một câu. "Thôi đi, em có Hoắc Doãn Văn rồi, cần bản không cần phải nhờ ta! Thiệt là lăm mồm!" Nói xong, anh lên xe!

"Không có, không có, về sau nhất định có thật nhiều chuyện phải làm phiền anh!" Nhan Như Y vội vàng nói!

"Ha ha, lời này thật đúng là chính xác, giống như anh ta là loại người làm ăn, đáng đáng đến những người đặc biệt rất nhiều, nói không chừng anh ta nhờ sai người, một ngày kia liền lật thuyền trong mương, nói cũng không chừng." Cao Hải giễu cợt một câu, mới lái xe rời đi!

Nhan Như Y không phản bác lại, không có chuyện gì xảy ra, lại so đo với anh làm gì?

Xem ra vô luận là bạn tốt hay người nhà, cũng nghĩ cô vì tiền tài mới hẹn hò cùng Hoắc Doãn Văn. Chuyện này cũng khó trách, tên tuổi của Hoắc Doãn Văn giống như chính là mỗi câu béo bở, người nào gần gũi với anh cũng chính là muốn gần tiền một chút, mặc dù cô nghĩ như thế nào, giải thích như thế nào, cũng không xóa sạch hết tội danh!

Vài ngày sau đó trong, Hoắc Doãn Văn lại đi công tác tới thành phố khác. Chỉ là, anh còn gọi điện thoại cho cô, từ trong giọng nói của anh, cô đoán, công việc của anh rất thuận lợi, lấy được vài hạng mục cấp chính phủ!

Cô cũng vui mừng thay cho anh!

Hôm nay, là ngày anh hẹn quay về, hai người còn hẹn gặp mặt vào buổi tối, anh còn nói anh nhớ món mì cay Thành Đô cô nấu, nên cô vừa tan tâm phải đến nhà trọ của anh, giúp anh chuẩn bị bữa ăn tối!

Thế nhưng cô chờ nguyên cả buổi tối, anh cũng không trở về. Nếu như không phải, trợ lý Triệu nói anh đã trở lại B thị, trên ti vi cũng không xuất hiện thông báo gì ngoài ý muốn, cô nhất định sẽ chạy ra sân bay để hỏi han!

Gần tới chín giờ, anh mới gọi cho cô. "Dạ."

"Như Y, hôm nay có một ít chuyện quan trọng, anh không trở về được. em nghỉ ngơi ở nhà anh đi nhé. Giwof đã muộn rồi, trên đường về nhà cũng không an toàn!"

"Có chuyện quan trọng sao?"

"Ừ, là chuyện công ty, anh phải bàn bạc với cha một chút ——"

Nhan Như Y hiểu ra. "A, vậy anh bây giờ đang ở nơi nào?"

"Chỗ cha anh!"

"Vậy cũng tốt, tối nay em ở lại chỗ này. Công việc, không có vấn đề gì chứ?" Không biết vì sao, mặc dù giọng điệu của anh nghe thật buồn lòng, nhưng cô vẫn cảm thấy có một ít nặng nề.

"Không có, em không phải lo lắng, tất cả đều rất tốt!"

Đây là câu trả lời của anh!

Sau, bọn họ nói chuyện linh tinh một chút, rồi ngắt máy! Mùa hè đã trôi qua, thời tiết cũng một chút xiu chuyển lạnh, nhưng Nhan Như Y cảm thấy có chút rầu rĩ. Nếu phần tình cảm này không thể nào lâu dài, như vậy ít nhất cô sẽ nhớ kỹ những giây phút mỹ lệ ngắn ngủi này!

Mà đúng lúc này, chưa từng nghĩ sẽ gặp người nào đó, cô lại nhận được điện thoại hẹn uống cà phê!

Người này không phải Sở Tĩnh Nhiễm, lại là Hoắc Đồng Ý Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Phải Chia Tay Sao?

"Hoắc tiểu thư, cô khỏe chứ!" Nhan Như Y đã sớm đứng dậy cúi người chào!

"Nhan tiểu thư, cô ngồi đi!" Hoắc Đồng Ý Lâm cũng rất tôn trọng Nhan Như Y, đồng thời gọi phục vụ!

"Nhan tiểu thư muốn uống gì? Nước trái cây, hay cà phê?"

"Dạ, gì cũng được!" Nhan Như Y vội trả lời, đồng thời cũng nghĩ tới chị của anh muốn nói gì với mình? Mà cô sẽ trả lời như thế nào?

Thật ra, khi nhận được điện thoại của Hoắc Đồng Ý Lâm, cô đã nghĩ đến Hoắc Đồng Ý Lâm vì chuyện gì tìm cô. Giữa hai người họ chẳng quan hệ gì, cô ấy dĩ nhiên không thể vô duyên vô cớ tìm cô uống cà phê!

Mà giữa họ chỉ có một mối liên lạc duy nhất. Hoắc Doãn Văn!

Nhưng, đối mặt cái đề tài này, cô phải trả lời thế nào đây?

"Hai ly nước cam đi, cảm ơn!" Hoắc Đồng Ý Lâm yêu cầu!

"Dạ ——" phục vụ đi xuống, rất nhanh, hai ly nước cam tươi được đưa lên!

"Nhan tiểu thư ——"

"Gọi tôi Tiểu Nhan là được rồi!"

"Vậy thì tốt, Tiểu Nhan, rất xin lỗi quấy rầy công việc của cô, hẹn cô tới đây!"

Nhan Như Y không cất lời..., nên tới hay là muốn tới!

Chỉ là, cô vẫn duy trì thái độ tỉnh táo, khiến Hoắc Đồng Ý Lâm không biết nên bắt đầu từ đâu. "Thật ra. tôi nghĩ cô biết ý tôi, vậy tôi cũng không muốn vòng vo, xin cô hãy rời bỏ Hoắc Doãn Văn!"

Nhan Như Y cảm thấy một nỗi đau đớn kịch liệt ngay sau đó lan tràn toàn thân. Sớm biết nhất định sẽ có người tìm cô nói như vậy, có thể đã chuẩn bị tinh thần từ sớm, lòng của cô vẫn không tránh khỏi đau đớn, khổ sở. Hơn nữa cô cũng biết mình nên làm như thế nào, căn bản không cần người khác tới nhắc nhở cô.

"Thật xin lỗi. Hoắc tiểu thư, tôi không hiểu rõ ý của cô, tôi chỉ là trợ lý phiên dịch của Hoắc tổng mà thôi!"

"Vô luận cô là người phiên dịch, hay là người tình của Hoắc Doãn Văn. Nếu như cô thật sự yêu Doãn Văn, hãy mau rời khỏi cậu ấy ——" Hoắc Đồng Ý Lâm nhìn chăm chăm vào mắt cô, với một loại bức người cương quyết!

Rời bỏ công việc? Nhan Như Y cũng có sự kiên trì của mình. "Thật xin lỗi, tôi không thể rời bỏ công việc, hiện tại tôi đang làm rất tốt, hơn nữa tôi cũng rất yêu thích công việc này!" Cô mới vừa vận bước những bước đầu tiên trong sự nghiệp, hơn nữa còn làm việc trong một công ty lớn như vậy, nếu như lập tức nghỉ việc, cô về sau làm sao tìm được công việc tốt như vậy!

"Cô thật không muốn rời cậu ấy?"

Nhan Như Y không trả lời, trong lòng cô đã sẵn có câu trả lời, nhưng cũng không cần thiết chịu sự uy hiếp của người khác!

"Cô có biết hay không, như vậy cô sẽ hại cậu ấy? Khiến cho cậu ấy ra đi với hai bàn tay trắng!"

"Tôi thật sự không hiểu cô nói vậy là có ý gì!" Chèo chống rất 'vụng về', cô hiện tại thật không biết nên làm như thế nào? Chẳng lẽ cô đang thừa nhận quan hệ của bọn họ?

"Nhan Tiểu Thư, xem ra cô nhất định buộc tôi phải đưa ra chứng cứ, cô mới chịu thừa nhận ——" Hoắc Đồng Ý Lâm đẩy một phong bì đặt trên bàn, đưa cho cô.

"Đây là cái gì?" Lòng Nhan Như Y đang cuồn cuộn, cô có thể tưởng tượng ra đây là những chứng cứ uy hiếp cô.

"Mở ra xem một chút, cô sẽ biết!"

Nhan Như Y mở ra, bên trong là hàng chục tấm ảnh, cô lật nhanh từng tấm, bên trong đều là cô và Hoắc Doãn Văn đi chung với nhau. Từ cái ôm nhau ở sân bay, anh hôn trên trán cô Anh đưa cô về nhà, cô từ trong xe anh bước xuống.

Trong ảnh, nét mặt anh lúc dịu dàng, lúc bá đạo, có lúc tràn đầy khát vọng tình, sao mà rõ ràng rành, căn bản có lúc anh vô lại không chịu được đấy!

"Cô hiện tại không còn nói hai người không có quan hệ rồi sao?" Hoắc Đồng Ý Lâm hỏi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc!

Nhìn những hình ảnh này, Nhan Như Y cảm giác đầu tiên là kinh hãi, thì ra thời gian dài như vậy tới nay, dĩ nhiên sẽ có người biết được quan hệ mờ ám giữa bọn họ, nhưng cô hồn nhiên không hay. Thế nhưng cũng là lúc cô nhìn lại anh khách quan như vậy, ngắm vẻ mặt anh khi nhìn cô. Vẻ mặt như thế, ai dám nói anh không phải thật yêu cô?

"Những tấm ảnh này, là Sở tiểu thư tìm người theo dõi chúng tôi sao?" Nhan Như Y lo lắng dò hỏi. Cô không muốn phá hoại hôn ước giữa anh và Sở tiểu thư, cô không muốn mang đến cho anh bất kỳ biến cố nào!

"Không phải. Câu trả lời khiến cô thờ phào một cái.

"Vậy tốt rồi!" Áp lực đang đè lên Nhan Như Y cũng giảm bớt rất nhiều.

"Những người này chỉ là muốn tống tiền, dĩ nhiên, nếu như hai người một mực dây dưa cùng nhau, những hình ảnh này sớm muộn gì cũng đến tay người Sở gia đấy! Cô biết không? Cha tôi nhìn thấy như những tấm ảnh này, đã cùng với Hoắc Doãn Văn tranh cãi âm ỉ một trận. Cảnh báo cho cậu ấy biết, nếu như chuyện này bị Sở gia biết, nếu như hôn sự này bị hủy bỏ, Doãn Văn đừng mơ tưởng lấy được một hào nào từ tập đoàn Hằng Viễn, để cho cậu ấy hoàn toàn nghèo rớt mồng tơi! Mà cậu ấy tỏ rõ ý muốn ở cùng với cô, bất luận kẻ nào cũng không uy hiếp được——".

"Không——" Nhan như Y dùng sức lắc đầu.

"Tôi có một trăm vạn, coi như là bồi thường cho cô!"

"Không, tiền này tôi không thể cầm——" Như Y đẩy trả chi phiếu trở về." Cô yên tâm, nên làm như thế nào, tôi hiểu biết rõ đấy!"

"Nếu như cô thật lòng yêu cậu ấy, cô nên thành toàn sự nghiệp của cậu ấy, mà không phải phá hư tiền đồ của Hoắc Doãn Văn! Nhan tiểu thư, cô sợ rằng không biết Hằng Viễn đối với cậu ấy ý nghĩa nặng bao nhiêu, nếu như một khi mất đi, cho dù là cô đến với cậu ấy, đời này cậu ấy cũng sẽ không vui vẻ——"

Câu nói cuối cùng của Hoắc Đồng Ý Lâm ở trong đầu cô quanh quẩn thật lâu!

Cô không muốn phá hỏng tiền đồ của anh, cô dĩ nhiên biết cái gì tốt nhất đối với anh.

Trở lại trong công ty, Nhan Như Y vẫn trầm mặc không nói, gần tới giờ tan việc, cô đưa đơn từ chức.

"Thật xin lỗi, Phụ tá Nhan, đơn xin từ chức của cô phải có sự phê chuẩn của Phó tổng. Hiện tại Phó tổng không có ở đây, chúng tôi không có cách nào làm chủ. Mặt khác, cô xác định muốn rời khỏi công ty sao? Theo trên hợp đồng yêu cầu, nếu như cô rời bỏ công ty phải trả mười hai tháng tiền lương để bồi thường——"

"Tôi xác định, tiền bồi thường, ngày mai tôi sẽ đưa tới!" Nhan Như Y cam kết, sau đó rời khỏi công ty——

Vừa lúc cô bước ra khỏi cửa công ty, bên ngoài chợt đổ mưa to, cô giống như không có cảm giác, đi vào trong mưa! Rất nhanh, gương mặt của cô ướt đầm, không biết là nước mưa, hay là nước mắt——

Cô vô số lần nghĩ tới giờ khắc 'chia tay' này, mỗi lần hình dung, ánh mắt của cô đều ướt át, tâm cũng đau như ai nghiền qua. Nhưng, lần này là đau nhất!

Nhưng vô luận nhiều tổn thương, cô chẳng phải đều biết rõ!

Từ giờ khắc cô và anh ở cùng nhau, cô cũng biết phải có một ngày như thế, chỉ là không ngờ ngày này lại nhanh đến như vậy!

.....

Sau, cô cũng không vội về nhà, đêm mưa tìm Cao Hải. Anh vừa nhìn thấy Nhan Như Y, đã giật mình.

“Em làm sao vậy?” Cao Hải vội lôi cô lên xe, đưa cho cô cái khăn lông. Giờ khắc này, anh đã cho em những âm áp không ngờ!

“Có thể hay không cho em mượn 14 vạn đồng—“Mười hai tháng tiền lương, con số này hẳn không sai biệt lắm!

“Mượn nhiều tiền như vậy làm gì?” Anh lại sợ hết hồn, biết cô nhiều năm rồi, cô chưa từng vay tiền từ một người nào. “Gặp phải phiền toái gì sao?”

“Không có, anh chỉ cần cho em mượn tiền là tốt rồi, cái khác không nên hỏi nhiều, em sẽ nghĩ biện pháp mau sớm trả lại cho anh!”

Cái Hải cũng không có nói thêm cái gì, ngày thứ hai đưa cho cô 14 vạn!

Trong lúc này, cô lại nhận được điện thoại của Hoắc Doãn Văn, anh hỏi cô tại sao, cô chỉ đơn giản nói không thích anh, không có nguyên nhân gì đặc biệt!

Không nghĩ tới, cô đưa xong khoản bồi thường cho công ty vào buổi chiều, anh đã trở lại, chạy thẳng tới nhà trọ của cô—

“Tại sao?” Vừa vào cửa, anh đã hỏi tới tấp!

Cô đứng ở trước cửa, lạnh lùng nhìn anh. “Không có vì cái gì, mới bắt đầu chúng ta nói được cũng tốt, chỉ cần một bên không thích nữa, như vậy liền nói lời chia tay! Hiện tại, tôi không thích anh nữa!”

Nói ra câu này, lòng Nhan Như Y giống như bị dao cắt, đau đến giống như rịn ra máu!

Cổ sống đến bây giờ cũng đã nói dối mấy lần, nhưng lúc này đây là gian nan nhất! Nói không thích anh, thật rất khó khăn. Hơn nữa thấy anh long đong mệt mỏi, vừa nhìn liền biết anh vừa mới xuống máy bay, nghỉ ngơi cũng không có, liền chạy vội tới nói đây tìm cô!

Nhất là khi cô nhìn nét mặt khổ sở của anh, chân mày nhíu chặt!

Mà anh càng thích cô, càng quý trọng cô, cô lại càng không thể hủy hoại tiền đồ của anh.

“Hoắc tổng, chúng ta đã từng có duyên gặp nhau, thì cũng có lúc chia tay đi!” Cô muốn đóng cửa lại, khiến anh rời đi!

Anh dùng lực đẩy cửa ra, không tin nhìn cô. “Anh không tin, em không phải là không còn thích anh! Em nói cho

“Chờ?” Cô lạnh lùng khẽ cười. “Đây là cách làm của các anh, các ông chủ? Núi kéo vài ba năm hay năm năm tuổi xuân, chờ tôi già rồi, anh cũng sẽ không yêu thích tôi nữa, đến lúc đó cho tôi một khoản tiền, liền đuổi tôi đi khỏi mắt anh. Anh cho rằng tôi có nên tin lời anh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Nếu gặp lại, chỉ là kẻ qua đường

Hoắc Doãn Văn kinh hãi nhìn cô, anh nhất định không tưởng được cô sẽ nói ra những lời như thế!

Nếu như không phải trước khi gặp anh, cô soi gương luyện tập nhiều lần, cô cũng không tin mình sẽ thốt ra những lời hám lợi đấy! Cô thậm chí biết, sắc mặt của mình sẽ như thế nào!

"Em có thể cho anh thêm một ít thời gian được không? Nhanh thì hai năm, chậm thì bốn năm!"

"Thật xin lỗi, tôi không đủ kiên nhẫn chờ anh, hơn nữa tôi cũng không muốn làm kẻ thứ ba trong miệng người khác. Loại trò chơi vụng trộm này, tôi chơi đã đủ rồi!" Nói xong, cô lần nữa mở rộng cửa phòng ra, một cô không khí lạnh lạnh đánh úp lại, càng làm cho cô tỉnh táo không ít. "Hoắc tổng, xin mời, bạn cùng phòng của tôi sắp quay lại rồi, gặp anh ở đây rất bất tiện!"

"Thật, không thể chờ anh thêm một chút sao?" Giọng nói của anh hẳn nét đau đớn !

Nhan Như Y muốn bật khóc, cô thật rất may mắn thế nhưng yêu được người đàn ông ưu tú, anh chăm sóc cô rất cẩn thận. Thật rất may mắn biết anh một lần trong đời. Cô thở lên một hơi. "Lần sau gặp mặt, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường!"

Hoắc Doãn Văn nhìn chằm chằm cô, bởi một mối kèm theo đau đớn mà đôi mắt ửng hồng. "Vậy anh hi vọng. Chúng ta tạm thời không nên gặp nhau, bởi vì anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng làm bạn bình thường với em!" Nói xong, anh đi mất!

Nhan Như Y không dám nhìn bóng lưng rời đi của anh, cô sợ mình sẽ không chế không được xông lên phía trước ôm lấy anh, cô cũng vội quay người đi, đem hết sức lực đóng mạnh cửa lại!

Sau, cô không thể tiếp tục nhẫn nại, vọt vào trong phòng khóc lớn lên!

Không phải bởi vì mình đau lòng, mà bởi vì anh. Cô không muốn tổn thương anh, mới rời anh mà đi, nhưng cô cuối cùng vẫn làm anh thương tổn!

Cô không muốn nhìn thấy nhất chính là bộ dạng khổ sở của anh. "Em hiểu biết rõ hôm nay lời nói của em nhất định làm anh bị tổn thương, nhưng nếu như em không làm như vậy, em sẽ liên lụy anh cả đời, cả đời này anh cũng sẽ không vui vẻ! Đau dài không bằng đau ngắn đi!"

Nhan Như Y vùi mặt mình vào trong gối, thầm thì với chính mình.

Thật ra, cô chỉ là một cô gái vô cùng bình thường anh, anh mất cô, nhất định sẽ gặp được hàng ngàn hàng vạn cô gái khác, hơn hẳn cô, nhưng Sở tiểu thư chỉ có một, anh thật sự không nên mất đi, cũng không thể bỏ lỡ!

"Có lẽ. Đợi đến khi anh và Sở tiểu thư kết hôn, về sau, anh sẽ càng thêm thích cô ấy, cô ấy là cô gái tốt."

Lời thì thầm của cô cực kỳ bi thương, từ trong gối buồn buồn truyền ra!

Nước mắt tựa như biển rộng không bờ, không ngừng chảy ra, rất nhiều, rất nóng, rất nhanh liền làm ướt gối—

Nhan Như Y không biết mình khóc bao lâu, chỉ biết mình sau lại ngủ thiếp đi.

Nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên, cô mới tỉnh lại, đã gần mười một giờ.

Thời điểm Kha Văn thấy cô, Nhan Như Y thật vô cùng nhếch nhác, cặp mắt đỏ bừng, mí mắt sưng tấy, gương mặt lộ ra đau thương!

Thấy bạn tốt như vậy, không cần hỏi, cũng biết cô xảy ra chuyện gì. "Có lời gì muốn nói cùng tớ không?"

Nhan Như Y lắc đầu một cái, tất cả mọi chuyện đều phải như chuyện với Giản Đan Minh, trong lòng khổ sở cho dù nói ra, khổ sở vẫn còn tồn tại mãi trong tim!

"Vậy tớ đây làm bạn với cậu chỉ để làm cảnh thôi sao?" Kha Văn tức giận nói một câu.

Nhan Như Y tìm niềm vui trong đau khổ cười cười.

Ấn thư góc

Lần này, Hoắc Doãn Văn cũng không làm khó cô, đồng ý cho cô thôi việc, cũng đem 14 vạn trả lại cho cô! Cô trở lại Hằng Viễn nhận lại tiền, đã đi khỏi công ty. Cô cũng không thể nhìn thấy anh, dù chỉ một cái bóng thoáng qua.

Mùa thu ở B thị thật ngắn ngủi, nhất mắt một cái liền vào mùa đông! Đây cũng là mùa đông lạnh lẽo nhất Nhan Như Y trải qua, tìm thật thê lương!

Vì hoàn toàn cắt đứt liên lạc cùng anh, cô tìm công việc tại một trung tâm ngoại ngữ. Nghề giáo viên vốn cô không nguyện ý theo đuổi nhưng cô cũng cần ăn để sống.

Chỉ cần bận rộn vì những công việc vụn vặt, cô sẽ không còn thời gian suy nghĩ, hoặc nhớ anh.

Hoắc Doãn Văn vẫn là người nói được làm được, vẫn không xuất hiện, dù một chốc trên bất cứ con đường nào cô đi qua!

Chỉ là, anh không quên cô, vẫn lặng lẽ chăm sóc cô.

Những khắc cuối cùng của năm cũ, bão tuyết hoành hành phần lớn vùng phía Nam, rất nhiều chuyến bay đến trễ, nhiều hành khách bị ách lại sân bay, chờ bay tiếp. Trong đại sảnh, Nhan Như Y không khỏi cảm thán, lần đầu tiên cô đi máy bay lại gặp phải loại chuyện như vậy!

"Chị, chuyến bay của chị lúc nào có thể khởi hành? Còn mấy phút nữa là giao thừa rồi!"

Tiểu Phi đã về nhà trước, nóng lòng lại lo lắng hỏi thăm trong điện thoại.

Bên đầu kia của điện thoại, cô nghe lè tè tiếng pháo, khiến cô nghĩ thấy tư vị chuẩn bị lễ mừng năm mới trong nhà. Một mình ở trong một đám đông xa lạ, cô chợt kích động muốn khóc, cô thật sự rất muốn về nhà, từ mùa thu, cô liền muốn về nhà, nhào vào lồng ngực ấm áp của ba để tìm sự an ủi.

Mong lâu như vậy, mắt thấy sắp về nhà, nhưng máy bay lại không thể bay. Thật sự nếu không bay, cô sợ rằng cô cô linh linh đón năm mới nơi đất khách!

Cúp điện thoại, cô ngồi tại chỗ, không nhận được nghĩ đến Hoắc Doãn Văn. Trong quá khứ, thời điểm cô khó khăn nhất, cô luôn xuất hiện đúng lúc. Suốt một ngày này lang thang trong sân bay, cô không ít lần quay đầu lại, nghĩ rằng sẽ thấy anh đứng ngay phía sau!

Cho dù là xa xa, có thể nhìn thấy anh cũng rất tốt!

Nhưng mỗi một lần, cô ngắm nhìn bốn phía, đều gặt lấy thất vọng, thất vọng rồi cảm thấy may mắn, như vậy cũng tốt, chuyện cũng sẽ không quá phức tạp!

Một ngày chưa ăn cơm, cô thật sự rất đói, nhưng đồ ăn trong sân bay quá đắt, cô mỗi lần nhìn qua, đều kích động và bỏ đi!

Đang khi cô đói bụng nhất, một bánh bao cùng một cái nước suối xuất hiện trước mắt cô!

Người nào?

Cô cúi đầu, trái tim khẽ đập rộn ràng vui mừng, cô cho là Hoắc Doãn Văn. Hưng phấn, cô ngẩng đầu lên –

Hoắc....

“Cao Hải!” Nhan Như Y gọi tên anh, có chút thất vọng!

Cao Hải nhét đồ ăn vào tay cô, đứng bên cạnh cô, người chung quanh ngồi đứng rất nhiều, một chỗ ngồi nhỏ cũng không có. “Không phải anh thì là ai? Ai còn có thể quan tâm em như vậy?”

Nhan Như Y cầm đồ ăn, rất cảm động. “Cảm ơn anh!”

“Ăn đi, em chắc nhiều giờ không có ăn gì, đúng không?”

“Dạ!”

“Bằng không, em đừng về nữa, năm nay ở lại về nhà anh ăn Tết!”

“Không, chờ một chút!” Cô lắc đầu một cái, hiện tại cô chỉ muốn về nhà, chỉ muốn về nhà!

Đang lúc ấy, có chuyến bay đi Thành Đô chuẩn bị khởi hành, phía trước, không ít người vội vàng kéo hành lý, lên máy bay, âm thanh xao động khắp sân bay!

“Em xem một chút, có phải chuyến bay của em không?” Cao Hải hỏi to.

Nhan Như Y thất vọng lắc đầu một cái. “Không phải, chuyến của em còn chưa bay. Theo suy đoán của em, chắc phải đứng chờ đến sáng sớm mai, sáng mờng hai mới có thể đến nhà!” Nhà cô không phải ở ngay Thành Đô, mà còn phải đi về huyện thành, máy bay hạ cánh còn phải ngồi xe đò về nhà!

Nếu như bây giờ có thể bay đi, sáng sớm ngày mai cô đón xe, buổi chiều là có thể về đến nhà đấy!

Cao Hải không ngừng gọi điện thoại, hy vọng có thể tìm được người nào đó làm việc ở sân bay, nghĩ được một biện pháp nào đấy, nhưng dù sao vào thời điểm quá gấp gáp này nói thế nào cũng bó tay!

Không tìm được cách nào. Cô thất vọng, thấy vọng muốn bật khóc òa.

Vào phút cô không nghĩ đến, Phụ tá Triệu thế nhưng đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cuộc điện thoại đêm 30

"Phụ tá Nhan——" Trợ lý Triệu vừa kêu, vừa chen qua đám người.

Nhan Như Y tưởng mình hoa mắt. Trước mắt cô là hình ảnh trắng mập quen thuộc của anh Triệu?

Đang ở cô chưa xác định được người quen, Trợ lý Triệu đã chạy tới trước mặt cô, gấp gáp nhét vào tay thứ đang cầm trong tay. "Phụ tá Nhan, nhanh đi

làm thủ tục lên máy bay, cô có thể khởi hành về nhà vào chuyến này ——"

Nhan Như Y hoàn toàn ngây người, cô dĩ nhiên có thể nghĩ tới đây tất cả đều là Hoắc Doãn Văn làm.

"Phụ tá Nhan, nhanh lên một chút, đừng làm chậm trễ thời gian về nhà!" Trợ lý Triệu lại thúc dục gấp rút nói."Hoắc tổng biết cô không thể quay về nhà, mới vừa rồi gọi điện thoại tìm người lấy cho cô khoang hạng nhất, hoàn hảo khoang hạng nhất còn có vị trí ——"

Giờ khắc này, nước mắt Nhan Như Y như vỡ òa, nửa năm rồi, anh đã giúp cô. Cô không thể khống chế, nghẹn ngào hỏi tới."Anh ấy ở đâu?" Cô muốn nhìn anh một cái, dù là một cái cũng là tốt!

Hoắc tổng đã rời đi!"

Nhan Như Y hiểu, anh không muốn gặp lại cô, bởi vì cô đã nói câu kia ‘Gặp lại, chỉ còn là bạn bè bình thường!’

Lúc ấy, sân bay còn rất nhiều người nôn nóng chờ máy bay về nhà, cô cũng không kịp nhìn lâu, suy nghĩ nhiều, cô vội làm thủ tục, vào sảnh đợi, không lâu sau cô lên máy bay ——

Lần đầu tiên ngồi máy bay, an vị ở khoang hạng nhất! Thế nhưng tất cả không đủ để cho cô vui mừng. Hai mắt của cô đã bị nước mắt ngấm ướt đầm! Máy bay chuẩn bị cất cánh, cô vội lấy điện thoại ra, nhấn cho anh lời cảm ơn.

Nhưng, vào thời điểm từ chối anh, cô đã xóa hết số điện thoại của anh, kể cả từng dòng tin nhắn để cho mình không phải vẩn vương!

Trên di động của cô, chỉ lưu một một con số mà Hoắc Doãn Văn dùng để đối ngoại!

Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng số này để nhắn cho anh. ‘Cảm ơn Hoắc tổng, ngoài công việc cũng phải chú ý thân thể, cũng chúc anh và bạn bè năm mới vui vẻ.’

Rất nhanh, điện thoại di động của nàng vang lên tín hiệu của tin nhắn trả lời, cô ngay lập tức mở ra, chỉ có một dòng tiếng Anh."Cảm ơn, cũng chúc cô và người nhà năm mới vui vẻ, tâm tưởng sự thành ——"

Đây là Hoắc Doãn Văn chúc mừng cô, Nhan Như Y nhìn mấy cái từ đơn này, lại không tự kìm hãm được nước mắt lăn chã rơi ——

Sau đó, cô đem tin nhắn trân quý của anh lưu cẩn thận!

Rất nhanh, máy bay cất cánh, hai giờ sau, hạ cánh xuống sân bay Thành Đô!

Cô vừa mới đi ra ngoài, liền thấy có người giơ bảng hiệu ‘Nhan Như Y’ , thậm chí có người đến đón cô?

Chẳng lẽ, đây cũng là Hoắc Doãn Văn an bài?

Nhất định là, nếu không, người nhà của cô không hề có cái năng lực này đấy!

Đang lúc cô chuẩn bị, vòng qua người ấy, len lén rời đi, người đàn ông giơ bảng thấy được cô, vội vàng tiến lên."Cô chính là Nhan Tiểu Thư? Tôi được Trợ lý Triệu phái tới đón cô ——"

Không thấy thì thôi, nếu cũng đã bị phát hiện, cô làm sao có thể cự tuyệt."Cảm ơn ——" trừ cảm ơn, cô còn có thể nói gì?

[/size]

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

[size=150]Chương 139 (2)

"Phụ tá Nhan ——" Trợ lý Triệu vừa kêu, vừa chen qua đám người.

Nhan Như Y tưởng mình hoa mắt. Trước mắt cô là hình ảnh trắng mập quen thuộc của anh Triệu?

Đang lúc cô chưa xác định được người quen, Trợ lý Triệu đã chạy tới trước mặt cô, gấp gấp nhét vào tay cô thứ đang cầm trong tay."Phụ tá Nhan, nhanh đi làm thủ tục lên máy bay, cô có thể khởi hành về nhà vào chuyến này ——"

Nhan Như Y hoàn toàn ngây người, cô dĩ nhiên có thể nghĩ tới đây tất cả đều là Hoắc Doãn Văn làm.

"Phụ tá Nhan, nhanh lên một chút, đừng làm chậm trễ thời gian về nhà!" Trợ lý Triệu lại thúc dục gấp rút nói."Hoắc tổng biết cô không thể quay về nhà, mới vừa rồi gọi điện thoại tìm người lấy cho cô khoang hạng nhất, hoàn hảo khoang hạng nhất còn có vị trí ——"

Giờ khắc này, nước mắt Nhan Như Y như vỡ òa, nửa năm rồi, anh đã giúp cô. Cô không thể khống chế, nghẹn ngào hỏi tới."Anh ấy ở đâu?" Cô muốn nhìn anh một cái, dù là một cái cũng là tốt!

Hoắc tổng đã rời đi!"

Nhan Như Y hiểu, anh không muốn gặp lại cô, bởi vì cô đã nói câu kia ‘Gặp lại, chỉ còn là bạn bè bình thường!’

Lúc ấy, sân bay còn rất nhiều người nôn nóng chờ máy bay về nhà, cô cũng không kịp nhìn lâu, suy nghĩ nhiều, cô vội làm thủ tục, vào sảnh đợi, không lâu sau cô lên máy bay ——

Lần đầu tiên ngồi máy bay, an vị ở khoang hạng nhất! Thế nhưng tất cả không đủ để cho cô vui mừng. Hai mắt của cô đã bị nước mắt ngấm ướt đầm! Máy bay chuẩn bị cất cánh, cô vội lấy điện thoại ra, nhấn cho anh lời cảm ơn.

Nhưng, vào thời điểm từ chối anh, cô đã xóa hết số điện thoại của anh, kể cả từng dòng tin nhắn để cho mình không phải vẩn vương!

Trên di động của cô, chỉ lưu một một con số mà Hoắc Doãn Văn dùng để đối ngoại!

Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng số này để nhắn cho anh. ‘Cảm ơn Hoắc tổng, ngoài công việc cũng phải chú ý thân thể, cũng chúc anh và bạn bè năm mới vui vẻ.’

Rất nhanh, điện thoại di động của nàng vang lên tín hiệu của tin nhắn trả lời, cô ngay lập tức mở ra, chỉ có một dòng tiếng Anh. "Cám ơn, cũng chúc cô và người nhà năm mới vui vẻ, tâm tưởng sự thành ——"

Đây là Hoắc Doãn Văn chúc mừng cô, Nhan Như Y nhìn mấy cái từ đơn này, lại không tự kìm hãm được nước mắt lăn chã rơi ——

Sau đó, cô đem tin nhắn trân quý của anh lưu cẩn thận!

Rất nhanh, máy bay cất cánh, hai giờ sau, hạ cánh xuống sân bay Thành Đô!

Cô vừa mới đi ra ngoài, liền thấy có người giơ bảng hiệu ‘Nhan Như Y’, thậm chí có người đến đón cô?

Chẳng lẽ, đây cũng là Hoắc Doãn Văn an bài?

Nhất định là, nếu không, người nhà của cô không hề có cái năng lực này đây!

Đang lúc cô chuẩn bị, vòng qua người ấy, len lén rời đi, người đàn ông giơ bảng thấy được cô, vội vàng tiến lên. "Cô chính là Nhan Tiểu Thư? Tôi được Trợ lý Triệu phái tới đón cô ——"

Không thấy thì thôi, nếu cũng đã bị phát hiện, cô làm sao có thể cự tuyệt. "Cám ơn ——" trừ cảm ơn, cô còn có thể nói gì?

Vốn cho là đến buổi chiều ngày thứ hai mới có thể về nhà, thế nhưng bốn giờ sáng, Nhan Như Y đã về đến nhà rồi. Người trong nhà cũng giữ tài xế lại nghỉ ngơi một chút, nhưng tài xế cũng khoát khoát tay cự tuyệt, lái xe rời đi!

"Hiệu trưởng trường học này cũng không tệ lắm, còn khiến đồng nghiệp phân hiệu tới đón con!" Ba Nhan liền tiếp than thở nói!

"Ha ha ——" Nhan Như Y cười cười, coi như là trả lời ba.

"Con chắc chưa có ăn cơm, mau tới, ăn lót dạ đi, rồi ngủ đi!" Ba Nhan đem cho cô chén cháo đang còn nóng!

"Oa —— thơm quá a ——" Nhan Như Y ăn một miếng cháo, lập tức mở to hai mắt. Ba Nhan nấu cháo táo đỏ ăn ngon nhất, ngọt ngào, còn có mùi táo thơm ngát. Mỗi lần như vậy, cô luôn ăn một chén to đầy cháo!

Nhưng lúc này đây, Như Y vẫn còn nghĩ đến Hoắc Doãn Văn, trong lòng vừa ê ẩm khổ sở, nhưng lại ảm áp. Người đàn ông ấy nhất định sẽ có vận số tốt, mặc dù. Không có cô ở bên cạnh, anh cũng có thể gặp được một người phụ nữ đối xử với anh bằng cả chân tình!

Thôi, không thèm nghĩ nữa!

Nhan Như Y ép buộc mình đem toàn bộ tinh lực tập trung vào chuyện chuẩn bị đón năm mới với các thành viên trong gia đình!

Lắp đầy bụng, sau khi tắm một cái, đã sáu giờ rồi, vốn là cô muốn ngủ, nhưng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn đất trời bắt đầu bình minh sáng mờ mờ lung lung, cô lại ngủ không được! Hiện tại, bọn họ thật đã rời nhau đi thật là xa, thật là xa!

Nhan Như Y cầm điện thoại lên, liếc nhìn bên trong có chừng mấy cái tin nhắn, tưởng tượng cảnh anh bây giờ đang ở đâu, làm cái gì!

Về mặt của anh còn ưu buồn sao?

Chân mày của anh còn nhíu sâu sao?

Khóe miệng của anh còn mím chặt sao?

Nhan Như Y nhớ tới dáng vẻ anh nhếch miệng, cười đến ngượng ngùng, anh như vậy, thật đặc biệt mê người!

Ai có thể tưởng tượng đến điệu bộ ấy là của một đại gia có tiền có thế, vừa anh tuấn khí thế cường đại, thời điểm ở chung thân mật lại rất dễ dàng xấu hổ! Cũng có lúc bình dị gần gũi, chỉ có duy nhất mình cô có may mắn tận hưởng qua rồi!

Bây giờ đã là tháng hai, lúc trước anh nói anh và Sở tiểu thư sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng Tư, chỉ còn hơn hai tháng!

"Chị, chị không ngủ một chút sao?" Tiểu Phi mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn người đứng trước cửa sổ hỏi!

"A, ngủ chứ!" Nhan Như Y đi tới bên giường, sau đó chui vào trong chăn.

Tiểu Phi lẩn sát vào người chị."Tỷ, cá là Hoắc tổng phái xe đưa chị về nhà?"

"Chớ nói lung tung!" Cô nhẹ giọng quát.

"Ba không nghe được, em cũng sẽ không nói cho ba biết. Chị, chị và anh ấy rốt cuộc như thế nào?"

"Không có như thế nào, về sau cũng sẽ không gặp lại, cũng không thấy được anh ấy nữa!" Nhan Như Y quay lưng lại, đem mặt vùi sau trong gối, kéo cao chăn lên, ngăn cản thanh âm đang run rẩy, nước mắt chảy xuống chiếc gối đầu!

"Chị, chị hối hận không? Nếu như là em. Nếu có người đàn ông như vậy yêu thích em, em nghĩ em sẽ làm việc nghĩa không chùn bước đấy!" Tiểu Phi thờ dãi nói, mới vừa là sinh viên đại học năm nhất, cô còn rất ảo tưởng!

"Không phải tất cả làm việc nghĩa không được chùn bước đều đi đến yêu, đều là tối nhất dành cho đối phương. Thích một người, hoặc là yêu một người, không nhất định đứng bên cạnh người đó, chỉ cần biết rằng anh sống tốt, hạnh phúc, là đủ rồi!" Giống như anh, là người đàn ông chỉ thích hợp ngắm nhìn từ xa. Nhìn anh sống tốt chính là hạnh phúc của cô!

"Nhưng không ở cùng nhau, trong lòng không cảm thấy tiếc nuối sao?" Trong ý tưởng của Tiểu Phi, hi vọng hai người yêu nhau đi chung với nhau, bằng không rất khổ sở!

Từ khi bắt đầu đi cùng với Hoắc Doãn Văn, cô luôn suy nghĩ vấn đề này, không ở cùng nhau vậy, còn hạnh phúc sao?"Nhưng nếu ở chung một chỗ, không sung sướng, sẽ có oán giận, sẽ cãi vã, như vậy hai người sẽ không hạnh phúc. Tình yêu lúc đầu dần phai nhạt đi, tất cả đều bị tổn thương, hầu như không còn gì nữa rồi, em nói, đây không phải là hơn cả tiếc nuối sao?"

Tiểu Phi nhích lại gần chị hơn nữa, vuốt mặt của cô."Chị, em thật sự vô cùng đau lòng!"

Giao thừa, từ chín giờ sáng, người trong nhà vội vàng cùng nhau dán câu đối xuân, bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên! Người người đình đình đương đương, vui mừng cùng nhau!

Sau đó, mấy học sinh đến chúc tết thầy, nhà Như Y vừa đông vừa náo loạn hẳn lên!

Tiến học trò của ba về xong, lúc quay lên nhà, Như Y gặp cô giáo Lưu, chuyên dạy lịch sử lớp trung học đệ nhị, đang đi xuống lầu, năm nay bốn mươi tám tuổi."Di Lưu, đi đi ra ngoài ạ?"

"Như Y đã về nhà rồi đấy ả? Sau khi tốt nghiệp, con càng ngày càng đẹp!"

"Cám ơn di Lưu khích lệ!" Nhan Như Y nhìn di Lưu, lập tức hỏi."Di Lưu, hôm nay chưa về nhà mẹ ạ?"

Di Lưu thờ dãi một cái."Hồi hè rồi, mẹ đi qua đời rồi, nơi nào còn có nhà mẹ để trở về nữa con!"

"Di Lưu, nếu như không để ý, tối hôm nay đến nhà con ăn cơm tất niên nha? Chúng ta cùng nhau chơi bài đón thần tài nha!" Nhan Như Y vội mời mọc. Chồng của di Lưu cũng đã qua đời mười năm trước rồi, con trai ruột đang đi học ở Canada, hai mẹ con này đều là người đặc biệt tốt. Cô vốn rất muốn di Lưu thành mẹ kế của mình, nhưng cha Nhan vẫn luôn nói đợi sau này hãy nói. Hiện tại em trai em gái đều đã lên đại học, không thể đợi thêm nữa!

Cô đã muốn mời, sắc mặt Di Lưu hơi biến thành đỏ lên."Có được không, bốn người nhà con ăn tết, đi chỉ là một người ngoài."

"Ai nha, di Lưu, đi cũng đừng khách khí, chúng ta lâu trên lâu dưới đã nhiều năm như vậy, cũng không phải là chưa từng quen thuộc, vừa đúng buổi tối nhà đông người, ấm cúng náo loạn. Đi tới đánh bài nha, ba con cũng thích nhất đánh bài!"

"Như vậy. Di hiện tại có việc phải đi ra ngoài. Chút nữa trở lại rồi nói sau nha!" Cô giáo Lưu xấu hổ nói, nhưng cũng có thể làm cho người ta cảm giác cô rất nguyên ý tới!

"Di Lưu, nếu như đi cần gì cứ bảo tụi con, tiểu Quân nhất định sẵn lòng giúp đỡ đi!" Nhan Như Y ngọt ngào!

"Tốt, đến lúc đó sẽ không cùng các con khách khí!" Nói xong, di Lưu xuống lầu!

Ba Nhan một tay kéo con gái về nhà, khép cửa lại."Con bé này, con nghĩ làm gì đó? Trên lầu, lầu dưới, không phải đều nghe thấy hết ả?"

Như Y cười, cô chính là muốn cho các thầy cô giáo lâu trên lâu dưới cũng nghe được. Thầy giáo Nhan về sau cũng sẽ không ngại mất mặt rồi. Nhan Như Y kéo tay ba, nũng nịu nói: "Ba, bọn họ biết rồi thì thôi, như vậy cũng không có người cùng ba tranh dành đi Lư. Ba xem đi Lư là người rất tốt, người vừa lại xinh đẹp, vóc người cũng không giống sắp năm mươi tuổi, nhất định rất được đàn ông trung niên yêu thích! Ba nhất định phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế ——"

"Ha ha, con bé này ——" Ba Nhan cũng đang có ý đó, cho nên cũng không có nói tới nói lui với con gái!

Đợi đến xế chiều, Như Y lên lầu mời đi Lư xuống ăn cơm tất niên, sau đó bày bàn mặt chượt, rất náo nhiệt!

Chỉ là, Nhan Như Y chợt nhớ tới lần đó Hoắc Doãn Văn sợ cô không vui, cố ý tìm bạn bè của anh tới chơi mặt chượt với cô!

Anh đối với cô thật rất săn sóc, rất tốt!

Phiền muộn lại lan tràn trong lòng cô, trong nháy mắt tước đoạt vui vẻ của cô. "Tiểu Phi, em tới chơi đi!"

"Tốt!" Tiểu Phi lập tức ra sân, rất vui mừng nâng bài sát phạt!

Nhan Như Y trở lại trong phòng, cầm điện thoại di động, kiểm tra hộp thư! Lập tức, rất nhiều, thật nhiều tin nhắn chúc tết, chất đống trong hộp thư, Như Y ngồi suy nghĩ trả lời từng tin một!

Sau cùng, cô nhìn thấy tin nhắn từ một dãy số điện thoại, không cần tên người, cũng cực kỳ quen thuộc đối với cô, đã sớm ghi sâu trong lòng cô.

Cô tay run run, mở tin nhắn. "Ăn cơm tất niên rồi sao?"

Thì ra, anh hỏi thăm cô.

"Ăn rồi, anh thì sao?" Cô đáp lời!

Rất nhanh, chưa đầy vài phút, anh nhắn trả lời. "Ăn rồi!" Chỉ là hai chữ, không có ý tứ tiếp tục!

Nhan Như Y cũng không trả lời lại, chỉ nhìn chằm chằm mấy chữ này, tưởng tượng bộ dáng của anh!

Không lâu, phía ngoài tiếng pháo trúc càng lúc càng lớn, tiết mục cuối năm cũng càng ngày càng đến gần, cây kim của đồng hồ treo tường cũng đã chỉ đến vị trí mười một giờ bốn mươi!

Đang xem tiểu phẩm đêm giao thừa, điện thoại di động của cô vang lên, cầm lên nhìn là số điện thoại của địa phương ——

Nhan Như Y cho rằng bạn mình gọi tới nên tìm một chỗ yên tĩnh trong nhà —— phòng vệ sinh, nhận điện thoại!

"Xin chào, chúc sức khỏe nhé ——" Thanh âm của Nhan Như Y nhẹ nhàng vang lên.

Nhưng đợi có thể chừng nửa phút, điện thoại bên kia vẫn rất yên tĩnh!

"Alô ——" chẳng lẽ điện thoại không thông suốt sao? Nhưng nếu như không có tín hiệu, cô tại sao lại nghe trong điện thoại truyền tới tiếng pháo?

"Alô, xin chào, xin vui lòng lên tiếng có được hay không? Tôi là Nhan Như Y ——"

"."

"Alô ——" Lần này, thanh âm Nhan Như Y chợt nhỏ lại, thận trọng hỏi lại, bởi vì cô nghe được tiếng hít thở! "Rốt cuộc là ai ở bên kia vậy?"

Lúc này, điện thoại đột nhiên cắt đứt!

"Alô. Alô. Alô." Nhan Như Y tiếp tục trả lời điện thoại, nhưng đáp lại cô vẫn ~ không tiếng động.

Cô nhìn điện thoại di động, chợt có một cảm giác, chẳng lẽ là.

Cô lập tức rối bời, đôi mắt cũng nhanh chóng đỏ lên. Cô vội vọt ra khỏi phòng vệ sinh, khoác nhanh chiếc áo khoác, chạy ra cửa!

"Như Y, sắp tới giao thừa rồi, con còn muốn đi đâu?" Ba Nhan kêu lên!

Cô đã không để ý tới chuyện khác, vội vàng bỏ lại vài lời. "Ba, con đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở lại ngay!" Giày cũng không kịp thay, mang đôi dép vải bông chạy ra ngoài!

Ở nơi này như cũ mang theo chút hơi lạnh lẽo đầu mùa xuân, Nhan Như Y chạy tới tới lui lui khắp vùng phụ cận, tìm kiếm bóng dáng chưa từng một

khắc rời xa trí óc cô ——

"Hoắc Doãn Văn, có phải là anh hay không, anh lên tiếng cho em biết đi, có phải là anh hay không —— anh đang ở đâu?" Nhan Như Y tựa như điên loạn, vừa khóc lóc, vừa nhìn quanh tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Gần trong gang tấc, xa tận chân trời

Ánh sáng không ngừng lóe lên, càng ngày càng đậm mùi hỏa dược của pháo hoa, tiếng pháo đình tai nhức óc, trên bầu trời, từng đợt pháo hoa đủ màu sắc nở rộ rồi biến mất. Nhan Như Y chợt thấy mất mát!

Không có, không có, không nhìn thấy người cô muốn tìm.

"Chị, sao vội vã chạy ra ngoài làm gì?" Nhan Như Quân tìm một vòng lớn, rốt cuộc tìm được chị. Mặc dù hôm nay là đêm 30, bên ngoài hay có người ra ngoài để đốt pháo hoa, nhưng khuya cũng không an toàn a!

Tiểu Quân lo lắng hỏi chị. "Vội vã gặp người nào sao? Giày cũng không đổi!"

Nhan Như Y lần nữa nhìn quanh bốn phía, lắc đầu một cái. "Không có, mới vừa rời chị về phòng, phát hiện không tìm thấy chìa khóa, nên muốn ra ngoài tìm vì sợ ban ngày đánh rơi!"

"Cái chìa khóa sao? Cái chìa khóa em thấy trên nóc tủ giày!"

Nhan Như Y hạ mắt, buông lỏng cười một tiếng. "Thì ra là ở nhà, vậy thì tốt!"

Sao lại mất bình tĩnh như vậy. Có lẽ chỉ là cô đa tâm, Hoắc Doãn Văn làm sao sẽ đến đây?

Sẽ không!

Mang theo thất vọng cùng tâm tình rối tung, Nhan Như Y đi vật vờ ngoài đường cho đến lúc vào hàng lang mờ tối!

Về đến nhà, Di Lư đã trở về nhà mình, Tiểu Phi vẫn còn ở xem ti vi.

"Chị, anh, chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới!" Nhan Như Y mắt hờn hờn vừa lặp lại như máy!

"Bao tiền lì xì của em!" Tiểu Phi đưa cả hai tay ra trước, cười híp mắt!

Nhan Như Y phát nhẹ vào lòng bàn tay của em gái. "Chờ đến ngày em chuẩn bị quay lại trường, chị sẽ mừng tuổi!"

"Không cần, chị, hay là trước cho đi! Ngày mai. . . . Ngày mai em cùng đi chơi với bạn nữa!"

"Không có thương lượng! Chị có chút mệt mỏi, về phòng ngủ trước!" Nhan Như Y cố ý hung hăng nói, sau đó đi vào phòng ngủ. Rồi, cô cảm điện thoại lên, do dự một chút, rồi nhấn cho anh. "Anh ăn tiệc tất niên chưa?"

"Ăn rồi!" Tin nhắn trả lời rất nhanh chóng!

"Anh đang ở đâu?" thời điểm gửi tin nhắn đi, lòng của cô rối bời, ước mong anh ở gần đâu đây, lại không muốn anh quá gần mình!

"Nhà!"

Thấy câu trả lời này, tâm Nhan Như Y thoáng thả lỏng. Đúng rồi, lễ mừng năm mới, anh nhất định ở nhà. Sau cùng, cô cũng không thêm tin nào nữa!

Mùa xuân, cơ hồ mỗi ngày đều có tiệc, bạn học thời tiểu học, thời trung học, trung học đệ nhị cấp, tụ hội không ngừng, cho nên Nhan Như Y trôi qua những ngày bận rộn, rốt cuộc rảnh rỗi cũng đã là đầu năm rồi, ở nhà ngày ngắn mấy ngày cuối cùng!

"Như Y, tối đây một chút, ba có chút việc muốn hỏi con!"

Cô vừa xách túi thức ăn vào cửa bếp, chuẩn bị rửa rau, và làm hoành thánh, ba Nhan trong phòng đi ra, gọi con gái.

Nhan Như Y thấy vẻ mặt ba nghiêm túc, biết ba không vui, nên dò hỏi."Ba, sao vậy?"

"Vào đây hẳn nói!"

Nhan Như Y rửa tay, đi theo ba vào trong phòng!

"Nói cho ba biết, ở bên ngoài, con đang hẹn hò với người nào?" Ba Nhan giương mắt lên, gắt hỏi. Vẻ mặt rất thường gặp của một nhà mô phạm trước sai trái của học trò!

Nháy mắt, tìm Nhan Như Y treo lơ lửng."Ba, ba nói gì con không hiểu?"

"Còn muốn cùng ba giả bộ hồ đồ sao? Con đã ngồi khoang hạng thượng gia để về nhà hồi cuối năm, đúng không?"

"Không có." Nhan Như Y lên tiếng phủ nhận."Con làm sao có thể ngồi khoang hạng nhất !"

"Giấy tờ trên va li của con còn ghi chú đây này ——" thầy giáo Nhan bỏ một câu, đánh thẳng vào lời nói dối của con gái, khiến cô không có cách nào giải thích lại!"Con hãy thành thật nói cho ba biết, tiền đâu mà con có? Nói?"

Nhan Như Y mặt trắng bạch, trăm miệng khó biện giải ——

"Pằng ——"

Một cái tát hung hăng in mạnh lên mặt Như Y."Ba cũng đã dạy con rất kỹ lưỡng. Con làm ba quá thất vọng!"

Nhan Như Y cứng rắn nhận chịu một tát này, nhất thời mắt nỏ đom đóm.

"Nhan Như Y, ba tâm tâm khổ khổ dạy dỗ con nên người, chính là để con trở thành tình nhân kẻ có tiền sao? Con dựa vào mối quan hệ bất chính để kiếm sống sao, còn đọc sách làm gì? Căn bản là lãng phí tiền, lãng phí tài nguyên quốc gia, lãng phí thời gian đào tạo sinh viên giỏi!" thầy giáo Nhan càng nói càng tức giận, gương mặt đỏ gay lên, ngay cả móng tóc bạc trắng cũng run lẩy bẩy!

Nhìn bộ dáng tức giận của ba, Như Y vội vàng lắc đầu."Ba, ba đừng nóng giận, con không có làm nhân tình nhân gái của ai cả ——"

"Thật?" Ba Nhan không tin, hỏi lại!

Cô gật đầu liên tục, khi ở cùng Hoắc Doãn Văn, cô chưa từng có cảm giác như vậy, nhưng cô cũng không dám nói rõ ra, vì sợ ba bị chọc tức."Con thật sự không có!"

"Vậy làm sao con có thể ngồi khoang hạng nhất? Dù là tiền đi mượn, tiền này cũng không phải là chúng ta có thể tiêu tốn quá sang như vậy!"

Không sai, gia đình Như Y chỉ là người bình thường, dù là nhặt được tiền, xài cũng phải cần tính toán tỉ mỉ, nhất định sẽ không hao phí vào những thứ xa xỉ!

"Đó là người thấy con không thể về nhà, nên giúp con đổi khoang hạng nhất, bằng không lễ mừng năm mới năm nay con không về được! Người ta cũng không nhất định tính cho con đi khoang hạng nhất, chỉ là giúp đỡ con thôi!"

"Anh ta tại sao có lòng tốt như vậy giúp con? Không thể quay về nhà, còn có rất nhiều người nữa!"

Nhan Như Y không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nói."Anh ta yêu thích con, muốn theo đuổi con! Nhưng ba, con không có đồng ý ——"

"Con không có lừa gạt ba?"

Nhan Như Y dùng sức lắc đầu."Không có!"

"Vậy tốt, con cùng ba vào bệnh viện!" Ba Nhan đầu ra đẩy nói."Đi bệnh viện kiểm tra liền biết con nói thật hay đang nói dối!"

Nhan Như Y quả thật không thể tin được lỗi tại chính mình."Không, con không đi. Ba, ba không thể đối với con như vậy, con bây giờ đã trưởng thành!"

Thầy giáo Nhan đặc biệt làm người rất nghiêm túc, không thể thương lượng, cũng không quản chuyện con gái vừa nói quyền của người trưởng thành."Trưởng thành thế nào? Trưởng thành cũng là con gái ba? Con không có mẹ, ba càng thêm nghiêm khắc quản giáo!"

"Con không đi!" Nhan Như Y gào lên. Căn bản chuyện này vũ nhục nhân cách của cô, vô luận như thế nào cô sẽ không đi!

"Nếu như con cùng gã đàn ông kia không có gì, tại sao không dám đi ——" Thầy giáo Nhan tức giận, liền tóm lấy tay con gái dắt ra cửa!

Nhan Như Y không có cách nào nhịn nhục, thay vì phủ nhận, cô tình nguyện lớn tiếng thừa nhận."Đúng, đúng, con cùng người ấy yêu nhau. Con không phải là cô gái nhỏ, ba không cần đưa con đến bệnh viện, con thừa nhận là được chứ gì?"

Ba Nhan cầm cái gậy vắn đề trên bàn, tàn nhẫn vụt mạnh lên người con gái!

Nhất thời, tiếng gậy đập trên lưng nghe giòn giã ‘đông đông đông’!

Nhan Như Y cảm giác sau lưng bị va chạm mạnh, ngũ tạng lục phủ đều chấn động mạnh, sau lưng giống như bị nứt ra, da nóng rực.

Cô không né tránh, nếu như điều này có thể khiến ba hết giận, cô bất động, thừa nhận!

"Con còn biết cái gì gọi là liêm sỉ, cái tốt không học, người ở đây bên ngoài học chính là cái này? À? Người còn trong điện thoại đảm bảo với ba, người đã nói như thế nào?" Thầy giáo Nhan thật bị chọc tức, ngay cả con cái nhà mình cũng không quản tốt, ông còn mặt mũi giáo dục con cái của người khác?

Mà ông thậm chí còn có thể uốn nắn những đứa trẻ nghịch ngợm gây sự, gây chuyện đánh nhau thành học sinh giỏi, thi đậu đại học lớn Thanh Hoa - Bắc Đại, thế nhưng giáo dục không tốt con của mình, chuyện này đối với thầy giáo Nhan tuyệt đối là một đả kích không nhỏ cùng cỡ nào châm chọc.

Nhất là còn ở địa phương nhỏ vắng vẻ như nơi này, trình tiết cô gái còn rất quan trọng, càng nghĩ ba Nhan càng nổi giận.

Nắm chặt tay, cứng đầu cứng cổ thẳng lưng, quên đau đớn, Nhan Như Y kiên định đối mặt với ba. "Ba, con thật sự thích anh ấy. Con chưa từng hối hận khi ở cùng với anh ấy. Ba đừng tức giận nữa, có được hay không?"

"Thích, thích? Nếu như các người bình thường thích nhau, làm sao người không đem anh ta về nhà? À?" Thầy giáo buông gậy gỗ xuống, giận đến thở không ra hơi. "Con nói cho ba biết, anh ta làm nghề gì? Ba muốn gặp anh ta một lần ——" Nếu như người này thật sự là đàn ông tốt, anh ta có như thế nào, ba cũng sẽ thừa nhận!

"Không, tui con đã chia tay!"

"Pằng ——"

Thầy giáo Nhan lại giơ bàn tay lên cao, tát mạnh vào mặt con gái. "Người còn muốn gạt ta. Người như vậy, khác gì đám gái ra vào khách sạn? Đều là dùng thủ đoạn không đứng đắn, kiếm tiền dơ bẩn từ những gã đàn ông!"

Ba có thể đánh cô, nhưng tuyệt đối không thể vũ nhục cô, cô tránh thoát cái gậy gỗ trong tay ba đang chuẩn bị vụt xuống, ngẩng mặt, bảo vệ nâng tôn nghiêm của mình, cũng tình cảm trân quý giữa cô và Hoắc Doãn Văn. "Ba, con nói lại một lần, con chính là từng hẹn hò với một người đàn ông rất giàu có. Nhưng, con tuyệt đối không phải bởi vì tiền, mà bởi vì con yêu anh ấy, mà anh ấy cũng chưa từng dùng tiền vũ nhục con! Giữa chúng con là thật, thật. Nhưng, chúng con bây giờ cũng không ở cùng nhau. Nhưng, đối với chuyện đã xảy ra, con chưa từng hối hận qua! Ba. Về sau đừng hỏi con chuyện này nữa."

Nói xong, Nhan Như Y xông về phòng của mình, xách hành lý ra khỏi nhà!

Khi cô ngồi vào taxi, nước mắt uất ức không thể khống chế tuôn ào ra ——

Thử hỏi, cô thích một người, chưa từng muốn làm thương tổn người nào, cũng không nghĩ sẽ chen ngang bất cứ mối quan hệ nào, càng không muốn từ người nào đạt được bất cứ thứ vật chất nào. Nhưng, tại sao mọi người đều nghĩ về cô như thế? Cô chỉ rất đơn giản, rất đơn giản đi thích một người mà thôi!

Xe taxi rất nhanh đưa cô đến bến xe khách, Nhan Như Y lên xe không lâu, xe liền khởi động, về phía xa lộ cao tốc ——

Tầm mắt cô mông lung hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn từng gốc cây từng gốc cây lướt ra phía sau! Chợt, một chiếc màu đen xe sang trọng cùng chiều vụt chạy qua, cô thể nhưng mơ hồ thấy được một bóng dáng quen thuộc, trong nháy mắt cô mờ to hai mắt, nhưng chiếc xe kia tốc độ rất nhanh, cô chưa kịp nhìn lâu, xe đã vượt xa!

Nhan Như Y sụp mắt xuống, thất vọng, cô chỉ sợ là sinh ra ảo giác ——

Xế chiều hôm đó cô tới Thành Đô, tìm thuê khách sạn. Thu xếp mọi sự xong, cô liền ra phố một mình, vừa lúc chung quanh đây có một con phố quà vặt, hai bên đường là những quán bán đồ ăn vặt truyền thống chính tông!

Cô vừa đi dạo, vừa đi về phía trước, thấy loại ăn vặt nào đặc biệt hấp dẫn mình, liền mua để nếm thử một chút. Mới vừa mua xong một hộp khoai lang tẻ cay, cô đứng lúc phát hiện một quán mì cay Thành Đô thật lớn, khách hàng xếp cả hàng dài chờ mua một tô mì!

Nhìn tô mì nước lèo hồng màu ớt, trong đầu Nhan Như Y đột nhiên liền nhớ lại dáng vẻ Hoắc Doãn Văn khi ăn mì cay Thành Đô ——

Có lẽ khi thất tình, người ta thường nhớ đến nhiều chuyện từ những chuyện rất nhỏ, một chi tiết cũng có thể vẽ ra rất nhiều thứ!

Nhan Như Y cảm thấy gương mặt phát ửng lạnh, cô lau đi nước mắt trên mặt, chuẩn bị xoay người rời đi ——

.....

Mà khi cô vừa quay lưng đi, một hình dáng cao lớn ngao nghễ trong bộ vét thủ công của Ý, đôi giày da đặt may đặc biệt từ Pháp, tóc cắt tia gọn gàng lại không mất vẻ bức người, bước đến. Sự xuất hiện của anh, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, kỳ quái làm sao lại có người thuộc giới thượng lưu xuất hiện ở quán ăn vặt như vậy!

Anh chỉ là đứng lảng lảng trước quán mì cay Thành Đô, cũng không có ý tứ tiến lên mua, nhìn một hồi lâu sau, anh quay người đi, rẽ sang một hướng khác ——

Bóng dáng của anh, cùng nhân dáng gầy yếu kia càng ngày càng xa ——

.....

Nhan Như Y lại một lần nữa trở lại B thị, năm sau B thị nghênh đón thế vận hội Olympic, nên các hoạt động chuẩn bị rất phong phú, đủ loại diễn tập không ngừng trình diễn! Mặc dù cuộc sống ở cái thành phố bị đảo lộn đến người ngã ngựa đổ, nhưng ai cũng đều rất háo hức đợi Olympic khai mạc!

Theo cuộc sống không ngừng đẩy mạnh tới trước, tâm tình của Nhan Như Y lại càng lúc càng nặng nề! Bởi vì tháng tư sắp tới, nghĩa là lễ cưới của anh sắp đến!

Có mấy lần, trên đường đến trường dạy học, cô đi ngang qua cửa Hằng Viễn, mong đợi sẽ một lần tình cờ gặp anh, cho dù là xa xa, cô cũng mong nhìn lại bóng dáng thân yêu!

Nhưng, nặc dù cô thả bước chậm như thế nào, cũng không có thấy anh!

Mà cô cũng thường ngăn người bồi hồi ở khu vực gần Dật Lâm Hiên, nhưng cũng không nhìn thấy xe của anh, hay bất cứ ai từng quen anh!

Chỉ là, không có nhìn thấy, cô cũng không muốn buông tha, thường sẽ đi đến đây!

Kha Văn cùng Chu Sùng đang rất tốt, Chu Sùng được gia đình an bài xuống huyện làm công việc văn phòng cho cơ quan chính phủ, đối với anh cũng là một cách tồi tệ.

Cô cũng từng nghĩ tới qua Kha Văn hỏi thăm tin tức Hoắc Doãn Văn, mấy lần mở miệng muốn hỏi, nhưng vừa nghĩ có thể như thế nào đây, cuối cùng liền thôi!

Cô cho là. không có cơ hội gặp được anh, nhưng một ngày cuối tháng ba.

Trên đường về nhà, ngang qua Dật Lâm Hiên, cô nghe thấy tiếng kêu của Phụ tá Triệu!

"Trợ lý Nhan —— đã lâu không gặp!"

"Anh Triệu!" Nhan Như Y nói không ra được cảm giác, kích động lại khổ sở đan xen. Trợ lý Triệu ở chỗ này, có phải Hoắc Doãn Văn cũng ở nơi đây. Nghĩ đến đây, lòng của cô lại nhảy loạn, trong đại não là một mảnh trống không chết lặng! Ánh mắt của cô không tự chủ nhìn xung quanh, tìm xe của anh!

Trợ lý Triệu chỉ chỉ tầng cao của khách sạn."Hoắc tổng đang ở lầu trên cùng!"

Quả nhiên, anh đang nơi này!

Cô mừng rỡ, anh với cô thật rất gần nhau trong gang tấc, cũng khó cùng nhau ở chung một chỗ, cô và anh dường như xa mãi tận chân trời ——

Biết anh đang nơi này, rồi sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Xa xôi ngàn dặm

Thật lâu thật lâu, Nhan Như Y mới tìm được thanh âm của mình, ‘à’ một tiếng, cô có thể hình dung nét mặt mình khản trương đến mức co quắp —— muốn khóc, lại cố nén không thể khóc!

Trừ một tiếng ‘à’, cô không biết mình nói gì!

Lý trí bảo cô hãy đi mau, nhưng chân của cô lại như mọc rễ, một bước cũng không thể di chuyển!

Trợ lý Triệu chuyển đề tài, chỉ vào một chiếc xe thể thao màu vàng cực kỳ sang trọng, nói: "Đây là chiếc xe mới của Hoắc tổng!"

Nhan Như Y liếc mắt nhìn, thật ra cô không hiểu nhiều lắm về xe cộ, nhưng chiếc xe này cô nhận biết được. Một ngày trước triển lãm xe vừa diễn ra, lúc ấy chiếc xe này chưa có để giá, về sau báo chí cho biết, giá của chiếc này thấp nhất cũng muốn sáu ngàn vạn!

Thoáng giật mình, Nhan Như Y biết đến lúc mình nên rời khỏi, nên chào tạm biệt Trợ lý Triệu. "Trợ lý Triệu, em phải về rồi, hẹn gặp lại!"

"Phụ tá Nhan, khoan hãy đi ——" Trợ lý Triệu đuổi theo, chặn đường Nhan Như Y!

Nhan Như Y không thể không dừng bước. "Trợ lý Triệu, có chuyện gì không?"

"Phụ tá Nhan, Hoắc tổng... , Hoắc tổng hiện tại không tốt lắm!" Trợ lý Triệu nói rất uyển chuyển.

Cô không suy nghĩ nhiều, anh là người làm tài phú cùng quyền lợi, mặc dù không tốt, lại không biết không tốt như thế nào? Cho nên chỉ tùy tiện hỏi một câu. "Hoắc tổng thế nào?"

Trợ lý Triệu giống như khó thổ lộ, cuối cùng chỉ nói một câu. "Chọc ra một ít chuyện, có chút phiền toái!"

"Tìm được biện pháp giải quyết chưa?" Chọc ra một ít chuyện? Đoán chừng cũng chỉ trên phương diện làm ăn.

"Đang liên hệ với một vài người!" Trợ lý Triệu nói rất uyển chuyển.

Thật ra, trong lòng Nhan Như Y cũng đã có câu trả lời. Người anh quen biết đều có chức có quyền, cho dù vấn đề khó khăn mấy cũng có thể giải quyết!

Đang lúc ấy, điện thoại Trợ lý Triệu vang lên, anh vội vàng bắt máy. "Dạ, tốt ——" Anh lại nhìn Nhan Như Y một cái, sau đó nói qua điện thoại. "Hoắc tổng, tôi ở dưới lầu gặp được Trợ lý Nhan, anh có muốn nói chuyện với cô ấy!"

Nhan Như Y cả kinh, đối với câu nói của Trợ lý Triệu, cô cảm thấy khó thờ!

"Dạ, tôi sẽ đưa điện thoại cho Phụ tá Nhan!" Nói xong, anh đưa điện thoại cho Như Y. "Hoắc tổng muốn nói chuyện với cô!"

Điện thoại đang ở trước mắt, nỗi nhớ nhung anh trong tim cô chưa từng bị phai nhạt, mặc dù họ chia tay, nhưng họ đã từng là cấp trên và phụ tá phối hợp rất tốt, về tình về lý cô không thể không nhận cuộc điện thoại này.

Nhận lấy điện thoại, trong nháy mắt, Nhan Như Y cảm thấy lòng bàn tay nóng rẫy, điện thoại cho người cảm giác sao mà nặng nề.

Cô nhin run sợ, đưa điện thoại lên tai mình. "Hoắc tổng, đã lâu không gặp!" Cô không cách nào khống chế, thở hổn hển, thanh âm thoáng run rẩy!

"Mới tan việc?"

Thanh âm của anh lúc nào cũng rất êm tai, rất dễ dàng, giống nhau. . . ngày trước còn ở bên nhau!

Ánh mắt Nhan Như Y chợt đỏ ửng, cô không được tự nhiên xoay người lại, không muốn làm cho người khác thấy bộ dáng của cô bây giờ.

Trợ lý Triệu rất thức thời đi ra ngoài!

"Dạ, tôi mới tan việc!"

"Chỗ làm có cách nơi này xa không?"

"Dạ, đại khái nửa giờ!"

"Tiền lương, đối xử được không?"

"Cũng khá ——" dĩ nhiên là không sánh bằng Hằng Viễn. "Cảm ơn anh, nhờ anh giúp, nếu không lẽ mừng năm mới, tôi nhất định không thể về nhà ăn tết rồi!"

"."Điện thoại đầu kia xuất hiện khoảng lặng ngắn ngủi. "Giữa chúng ta, còn cần nói cảm ơn sao?"

Những lời này, lập tức đưa cô quay ngược lại tám tháng trước, khi cô có thể cảm rõ hưởng thụ sự cung chịu của anh. Đoạn thời gian đó mặc dù không thấy được 'thái dương', nhưng nằm ở trong góc âm u đó, lại cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ chưa từng có!

"Mặc dù, chúng ta bây giờ không ở cùng nhau, nhưng có khó khăn gì nói cho anh biết một tiếng, đừng tự làm khó mình!"

Nghe âm thanh của anh, cô không tự chủ ngược nhìn tòa nhà hai mươi mấy tầng, nghĩ tới anh bây giờ đang ở đâu đó phía trên cô!

Lúc này, anh đang trong điện thoại nói. "Anh đang ở tầng mười, nhìn thấy anh chưa?"

Anh đang nhìn cô, anh biết cô đang tìm anh? Cảm giác này làm Nhan Như Y trong lòng nóng lên, rồi một trận gió lạnh thổi qua, cũng làm cho cơ thể nóng phùng của cô chợt lạnh lẽo.

Cô không nhìn được đếm lên từng tầng lầu ——

Một tầng, hai tầng, ba tầng, bốn tầng, tầng năm ——

Đếm tới tầng năm, ánh mắt cô chợt ươn ướt, cô không ngừng nháy mắt, mới có thể làm tầm mắt thoáng trở lại, như cố gạt đi từng tầng nước mắt mờ mịt!

"Nhìn đến anh rồi sao?" Anh lại hỏi!

Tầm mắt cô cuối cùng cũng dừng lại ở tầng mười, rốt cuộc thấy được một bóng người, nhưng quá nhỏ, cái gì cô đều thấy không rõ. "Thấy được."

Lúc này, nước mắt của cô cũng đã tuôn ra không ngừng được!

"Công việc rất bận sao?" Cô không có cách nào không thể quan tâm anh.

"Công việc tốt đẹp lắm!" Anh trả lời.

"Phải chú ý giữ gìn sức khỏe!"

"Em cũng vậy!"

"Như Y." Anh gọi tên cô!

"Dạ!"

"Như Y." Lại một tiếng da diết.

Âm thanh của anh thì thầm quanh tai cô, tựa như tay anh đang chạm vào những gai nhọn trong tim cô, khiến cô đau lòng khó chịu. Nước mắt, lại rơi xuống!

"Đừng khóc, anh thích nhất nhìn em cười!"

Lúc này, cô đã không nén được tiếng khóc của mình, khóc òa lên trong điện thoại. Tám tháng rồi, bọn họ đã có tám tháng chưa từng thấy nhau! Lâu như vậy, nhưng ở giữa hai người luôn có phần ảm đạm quan tâm, dường như chưa từng ai động tới hay có bất kỳ thay đổi nào, cô luôn có thể cảm thấy tất cả đều là thật.

Cô thật sự rất nhớ anh!

"Thật ra thì, có mấy lần em đi ngang qua Hằng Viễn, anh đều ngẫu nhiên gặp được em. Có hai lần em cùng một cô bạn gái, lần khác chỉ có một mình. Lần đó, em mặc chiếc áo nhung lông vũ." Trong điện thoại, anh lặng lẽ nói. "Mấy ngày trước ——"

Không sai, anh nói một điểm cũng không sai!

Thì ra, anh vẫn luôn quan sát cô, Nhan Như Y đưa tay lên bịt ngang miệng, nếu không tiếng khóc của cô nhất định rất khó nghe. "Đúng vậy, em mấy ngày trước đi ngang qua!"

"Như Y, thật ra anh rất muốn đi chào hỏi em, cùng ăn cơm chung. Nhưng, anh không muốn làm bạn bình thường cùng em. Cái vị trí đó, anh không có cách nào tiếp nhận!" Nói tới chỗ này, âm thanh của anh trầm thấp xuống, khó nén khổ sở. Sau, anh nhẹ nhàng nói: "Như Y, anh nhớ em. Trở lại như trước kia, được không? Như Y, đã ở cùng một chỗ, cho dù là chia rời nhau, chẳng lẽ cũng sẽ không suy nghĩ nữa sao? Tâm cũng sẽ không tiếp tục luân hồi sao?"

Lời của anh, chạm đến nỗi sâu thẳm trong lòng cô.

Đúng vậy, chẳng lẽ tách ra, cô hết yêu anh sao? Sợ rằng bởi vì tách ra mà tình càng đậm, tâm hãm càng sâu hơn!

Cô không còn ngôn ngữ nào để trả lời anh. Cô chỉ muốn chạy như bay đến trong ngực của anh, quên đi tất cả cái gì gọi là đạo đức, chạm vào tất cả con người anh, cô thật muốn không để ý điều gì, vùi đầu vào ngực anh, khóc thỏa thích, ôm chặt anh không buông!

Nhưng cô không thể, cô đã nhìn nhận tám tháng, anh không lâu nữa sẽ phải kết hôn, nếu như cô hiện tại đầu hàng, những nỗi khó khăn trước đây lại bỏ sông bỏ biển hết sao?

Cô có thể cho anh cái gì?

Sợ rằng chỉ có thể phá hư tương lai của anh!

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng lau khô nước mắt. "Hoặc tổng, tôi còn có chuyện, phải đi trước, hẹn gặp lại!"

Cô nhanh chóng trả điện thoại lại cho Trợ lý Triệu, sau đó quay người chạy về nhà!

Vừa chạy vừa khóc, nên khi qua đường, cô đã va vào một người nào đó, hơn nữa còn mạnh đến nỗi khiến người đối diện lao đảo lùi lại sau vài bước

"Ra cửa không có mạng mắt theo à?" Theo sau đó là một câu mắng người!

Đụng phải người rồi, cô chỉ có thể nói ‘ thật xin lỗi ’, người này thế nào còn mắng cô nữa đây? Hơn nữa còn có mùi vị của Tứ Xuyên, thật mất mặt. Nhan Như Y đang muốn cùng đối phương nói cho ra ngô ra khoai.

Vừa nhìn thấy người đối diện, mắt Như Y lập tức mở to ra.

Người phụ nữ hơi thấp, mập mập, da đen, tóc quăn, mặc một áo khoác vàng nhạt, hơn 40 tuổi —— Cô biết, kinh ngạc một tiếng nói. "Dì Lý!"

Dì Lý là bà chủ của tiệm tạp hóa đối diện trường cấp II của cô.

Đối phương thấy Như Y, cũng kinh ngạc một chút, lập tức thu hồi vẻ mặt hững hờ, lộ ra nụ cười, vội vàng tiến lên nói chuyện, thật là nơi xa, đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lung tròn. "Như Y, thật không nghĩ tới trùng hợp như thế, ở chỗ này gặp được con! Duyên phận, thật là duyên phận!"

"Dì Lý, sao đi lại ở đây?"

"Con trai đi vừa vay tiền mua được căn hộ ở đây, đi đến xem lắp đặt trang thiết bị nội thất đến đâu rồi!" Dì Lý chỉ chỉ tòa nhà cao tầng cho thuê hoặc bán cách đó không xa.

Như Y theo ngón tay dì Lý, tòa nhà này đã được xây dựng cách đây chừng 5-6 năm, vẫn còn rất mới, do Hằng Viễn khai thác!

"Anh cũng mua được căn hộ ở đây à? Thật là lợi hại!" Nhan Như Y không quên khen ngợi một câu, có thể mua được nhà ở đây, là một chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Quả nhiên, dì Lý khoe khoang thật vui mừng, cười đến mắt cứ nhắm tít lại!"Như Y cũng ở đây à, vậy tốt quá. Hai nhà chúng ta quen nhau từ hồi con còn học cấp 2!"

Như Y cười cười, khiêm tốn nói."Nào có, con chỉ thuê nhà thôi, làm sao so sánh được với con của dì!"

"Ai, con bé này, còn khiêm tốn với dì làm gì!" Dì Lý vỗ lên vai cô, thần bí hề hề nhỏ giọng nói: "Dì Lý biết con đang lui tới với một bạn trai rất tuấn tú, nhìn qua là biết người có tiền?"

Nhan Như Y có thể bảo đảm dì Lý nhất định là nói vớ vẩn, bằng không thì nhớ nhầm, bởi vì khi cô ở nhà, cho tới bây giờ, không có lui tới qua lại với bất cứ người bạn trai nào. Từ Nhất Minh mặc dù cũng ở Tứ Xuyên, nhưng anh ta là người Thành Đô, không ở gần nhà cô!"Dì Lý, con làm gì có bạn trai nào!"

"Con còn lừa gạt dì. Đêm giao thừa vừa rồi đó, có người đàn ông đến quán đi mua thuốc lá, còn hỏi thăm tình hình gia đình con, dì hỏi anh ta là ai, anh ta nói là bạn của con ——" Dì Lý giống như cầm chắc chứng cứ, rõ ràng nói."Dì nói nhất định là bạn trai của con? Nghe qua khẩu âm, anh ta chắc phải là người B thị, gần sang năm mới ngàn dặm xa xôi còn đến thăm con, không phải bạn trai con, thì là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Lẫn nữa đắm chìm.

Lời nói của dì Lý khiến Nhan Như Y khiếp sợ không thôi, ngực lại giống như bị vật nặng đè lên, cô thậm chí còn quên hô hấp!

Hôm 30 có một người đàn ông vào đây hỏi thăm cô? Giọng thành phố B?

Là anh sao? Sẽ là anh sao?

Nhan Như Y theo bản năng bắt lấy cánh tay của dì Lý, ngừng thở hỏi: "Dì Lý, bộ dạng của người hỏi về con hôm đó thế nào?"

Dì Lý hoàn toàn không suy nghĩ đã lập tức trả lời: "Dì nhớ, dì nhớ, ấn tượng vô cùng sâu sắc, người đàn ông đó cao hơn 1m8, mặc một bộ âu phục tối màu, áo sơ mi xám, giống như những ngôi sao trên tivi, đây vẫn là lần đầu tiên dì thấy có người mặc âu phục lại đẹp như vậy, lại có có khí chất của ông chủ, hơn nữa bộ dạng của cậu ấy còn rất đẹp trai..."

Trước đây bà thấy đàn ông mặc âu phục, có vẻ cũng có ít tiền, nhưng đáng người rất béo. Có thể mặc âu phục đẹp mắt một chút, người đàn ông đó lại nhìn có vẻ không có tiền. Đây thật sự là lần đầu tiên, bà thấy một người mặc âu phục đẹp trai như vậy, lại lộ ra vẻ phú quý!

Nghe đến đó, Nhan Như Y đã có thể xác định nhất định người này là Hoắc Doãn Văn, vì chỉ có anh mới có năng lực này, khiến cho người khác chỉ mới gặp một lần, đã qua hơn một tháng, còn có thể nhớ sâu sắc đến vậy!

Nhịp tim lại lần nữa muốn rung lên, nước mắt cũng không khống chế được đảo quanh nơi đây mắt.

Suy nghĩ của cô trở về ngày 30 đó, lúc này cô đang ở nhà bận rộn chuẩn bị cơm tất niên, anh lại ở cạnh nhà cô. Khoảng cách giữa bọn họ lại gần như vậy... gần như vậy!

cuộc gọi vào đêm 30 đó, nhất định là do anh gọi tới!

Lòng của Nhan Như Y kích động, mà cũng đau đớn như dao cắt vậy. Vừa nghĩ đến đêm 30, anh lẻ loi một mình đứng trong bóng đêm, hút thuốc lá, chân mày cô đơn chau lại, chớp mắt của cô không nhìn được ê ả, nước mắt cũng không khống chế được tuôn trào.

Dì Lý vừa nhắc đến người đẹp trai đó, hình như không dừng lại được. "Cậu ấy còn đứng ở trước cửa cấp ba một hồi, đúng rồi, tối 30 cậu ấy còn ở cửa hàng đồ ăn gọi một cuộc điện thoại, nhưng thông rồi lại không lên tiếng!"

Anh đứng trước cửa cấp ba rất lâu? Đó là nơi cô từng học!

"Dì Lý, thật xin lỗi, cháu còn có chuyện đi trước, vài ngày nữa cháu sẽ qua thăm dì!" Nói xong, cô buông cánh tay dì, quay người, chạy về đường cũ!

Cô chạy như bay, đã không nghe thấy câu nói 'gặp lại sau' của dì, bên tai là từng tiếng nỉ non của Hoắc Doãn Văn, 'Như Y, Như Y', trong giọng nói tràn đầy nỗi nhớ nhưng đối với cô, nhớ nhưng đến đau đớn.

Nước mắt không ngừng làm mờ tầm mắt của cô, cô vừa chạy, vừa dùng mu bàn tay lau mắt!

Không muốn, không muốn, không muốn, cô không muốn, cô yêu người đàn ông luôn nhớ cô đến đau khổ, cô phải đi gặp anh!

Trợ lý Triệu đang chuẩn bị lái xe rời đi thì lập tức thấy được Nhan Như Y đang chạy về phía mình, khuôn mặt khổ sở lập tức lộ vẻ hoảng hốt. "Trợ lý Nhan, sao cô lại trở về rồi?"

"Tôi phải đi gặp Hoắc Doãn Văn, tôi phải đi gặp anh ấy!" Lúc này, gương mặt cô đã giàn giụa nước mắt!

"Hả, tổng giám đốc Hoắc, hiện tại anh ấy đang ở trên tầng cao nhất, phòng tổng thống!" Trợ lý Triệu quá đổi vui mừng nói!

"Tôi biết rồi!" Nhan Như Y nặng nề hô hấp, thở không ra hơi, nhưng việc này cũng không khiến bước chân cô chậm lại, cô nhanh chóng chạy vào địa sảnh, tiến vào thang máy, nhấn số tầng anh đang ở.

Sau, cô nhìn con số trong thang máy không ngừng đi lên, cuối cùng cũng đến tầng anh đang ở.

Gần như khi thang máy vừa mở, cả người cô đã chạy ra ngoài.

"Đình đông..." Cô thở hổn hển nhấn chuông cửa!

Ngay sau đó, cửa phòng được mở ra, Hoắc Doãn Văn đang mặc áo choàng tắm giật mình nhìn người phụ nữ trước mặt, không tin đây là thật. "Như Y..." Miệng lắp bắp.

Nhan Như Y không đợi anh mời mà trực tiếp tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

"Doãn Văn..."

Kèm theo tiếng kêu của cô, đầu cô đập vào ngực anh...

*** Tác phẩm của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Hoắc Doãn Văn bị cô ôm lấy, tinh thần khiếp sợ thật lâu mới hồi phục lại, anh không dám tin ôm lấy cô. "Như Y, em nói cho anh biết, hiện tại là thật sao?"

Nhan Như Y dùng sức cọ má vào ngực anh, không quan tâm việc nước mắt nước mũi làm ướt bộ ngực của anh. "Đúng, là thật! Doãn Văn, Doãn Văn, Doãn Văn..."

Cô như kêu không đủ, không ngừng gọi tên anh!

Cô thật sự cảm thấy không đủ, tám tháng, trong tám tháng này, có đêm nào, cô không ngừng gọi tên anh trong lòng? Buổi tối nào trong mơ không có anh?

Cô nhớ anh, cô thật sự nhớ anh!

"Vậy chúng ta... là bạn bình thường sao?" Anh dùng lực đẩy cô ra từ trong lồng ngực, hai tay nắm lấy bả vai của cô, đôi mắt sâu mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Nhan Như Y dùng sức lắc đầu. "Không phải, không phải..."

Vừa nói cô vừa chủ động mở áo choàng tắm của anh, đưa tay vào bên trong, bắt đầu vuốt ve lồng ngực co giãn của anh, cũng chủ động hôn anh!

Hoắc Doãn Văn nhanh chóng dùng hai tay cố định gáy cô, hôn sâu hơn, sau đó anh ôm cô lên, đi về phía giường lớn...

...

Tám tháng chia xa, lần này cảm xúc hai người càng mạnh mẽ, toàn thân chìm vào sự vui sướng này!

Trong khoảnh khắc hi người kết hợp làm một, Nhan Như Y lại khóc thêm lần nữa, Hoắc Doãn Văn cũng điên cuồng hôn cô...

...

Sau trận hoan ái, hai người vẫn ôm nhau!

Nhan Như Y muốn quên hết mọi thứ, chỉ hưởng thụ khoảnh khắc hạnh phúc này. Những chuyện khác, để sau hãy nói đi...

Hoắc Doãn Văn ôm cô lên, để cô nằm trên người mình, môi anh không ngừng hôn lên má, rái tai của cô. "Như Y, em hãy tin anh, anh nhất định sẽ cưới em!"

"Vâng!" Cô nhẹ nhàng đáp, sau đó cô chuyển sang chủ đề khác, hỏi thăm chuyện hôm 30!

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh. "Hôm 30, anh có đến nhà em, đúng không? Điện thoại hôm đó là do anh gọi, đúng không?"

Hoắc Doãn Văn vốn muốn phủ nhận, nhưng nhìn ánh mắt nén lệ của cô, tràn đầy kích động, anh biết cô đã biết tất cả rồi.

"Ừ!" Anh gật đầu.

Giọt nước mắt nóng hổi lại chảy xuống sống mũi cô, hai tay của Nhan Như Y đặt lên ngực anh. "Vậy sao anh lại không nói với em, anh nên nói cho em biết. Em không muốn một mình anh trải qua năm mới, không muốn anh ở một mình đêm 30, không muốn, không muốn anh một mình! Hu hu, anh thật đáng ghét, tại sao anh lại gạt em anh vẫn ở nhà?"

Hoắc Doãn Văn không trả lời cô, đó là vì... thật ra anh không lừa cô, nơi có cô chính là nhà!

Nhan Như Y nghẹn ngào không thôi... cô rất hối hận, hối hận tại sao lúc đó mình lại không cho anh gọi điện thoại? Nếu như cô có chút can đảm, cũng không đến mức trong thời gian quan trọng, lại để anh một mình cô đơn như vậy.

Cho dù không cần hỏi, cô cũng biết nhất định chưa ăn cơm tất niên, nhất định không có ăn sủi cào, nhất định là không có cái gì cả!

Hoắc Doãn Văn ngẩng mặt lên, hôn lên giọt nước mắt của cô. "Đừng khóc, anh rất khỏe, không có thảm hại như tưởng tượng của em vậy đâu!"

"Không phải, không phải... làm gì có ai lại trải qua năm mới một mình..."

Anh nằm trên giường, nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô. "Anh nói thật đấy, trước đây anh ra nước ngoài học vẫn luôn không về nhà, cũng không trải qua tết âm lịch. Sau này trở về nước làm việc, vào tết âm lịch, anh cũng ra nước ngoài xử lý việc làm ăn như bình thường. Năm nay, là sau thật nhiều năm, lần đầu tiên trải qua tết âm lịch, nghe được âm thanh của pháo hoa, cũng nhận được tin nhắn của em, nghe được giọng nói của em, quan trọng là, anh biết anh ở rất gần em... điều này cũng có thể khiến anh thỏa mãn rồi!"

Rõ ràng là đang an ủi cô, nhưng nước mắt Nhan Như Y vẫn không ngừng chảy ra. "Anh nên nói cho em biết, em muốn cùng anh trải qua đêm mừng năm mới. Làm mỳ vẫn thần cho anh, làm cơm tất niên cho anh, cùng nhau đến ra bên ngoài bắn pháo nhận thần tài!"

"Sau này có cơ hội, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ mỗi khi năm hết tết đến..." Anh cam kết với cô!

Nhan Như Y gật đầu vì giấc mơ xinh đẹp này, cho dù... sau này anh kết hôn rồi, nếu như không có người cùng anh trải qua năm mới, cô nhất định sẽ ở cùng anh, nhất định!

Dù cô vi phạm đạo đức, nhưng vì người đàn ông này, cô tình nguyện!

Nhan Như Y nắm lấy cánh tay của nh, đôi mắt dán chặt vào!

Sau khi khóc xong, giọng nói của cô bỗng dừng lại, nhìn kỳ nhìn lỗ kim trên cổ tay anh, lo lắng hỏi. "Anh bị bệnh sao?"

"Ừ, có điều bây giờ đã không sao!" Anh cười, ôm cô.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Cô vẫn chưa yên tâm

"Thật!"

Nhan Như Y nhìn về mặt không quan tâm của anh, dù anh có nói không sao, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy anh vẫn có chuyện gạt cô, nhưng lộ kim này tuyệt đối không giống như những gì anh nói. Có điều, những chuyện này, sau này cô sẽ từ từ điều tra rõ ràng.

"Đúng rồi, vừa rồi trợ lý Triệu nói gần đây anh gặp phải chút chuyện phiền toái, sao vậy? Trên phương diện làm ăn gặp phải chuyện gì sao?"

Nụ cười trên mặt Hoắc Doãn Văn dần biến mất, chân mày lại theo thói quen nhíu lại. "Không có chuyện gì, dù là chuyện gì anh cũng giải quyết được!"

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Cô hỏi. Vì anh dùng là 'giải quyết', chẳng lẽ chọc vào cái gì phải kiện rồi sao?

"Cũng không có gì, có hai nhân viên phục vụ vụ khóc Đê Hào, nói công ty bắt hai người phải chuyện họ không muốn làm..."

"Là nhân viên nữ sao?" Cô nhạy cảm dò hỏi.

"Ừ!" anh chỉ đáp một tiếng, không có ý nói thêm về chuyện này nữa!

Nhan Như Y vẫn tin tưởng anh, vì cô từng làm nhân viên của Đê Hào. Trong lúc đó cô thật sự có nghe qua có cô nhân viên nào đó được khách hàng coi trọng, nhưng đó đều là do hai người tự nguyện, quả thật chưa từng nghe qua khách sạn để cho cô gái kia phải bồi khách. "Em nghĩ, chuyện này rồi sẽ được điều tra ra rõ ràng, anh cũng đừng quá phiền lòng!"

"Ừ, không sao!" Anh khoát tay một cái!

*** Tác phẩm của Cơ Thủy Linh, mong nhận được sự ủng hộ của mọi người ***

Đang lúc hai người chuẩn bị kích tình thần thứ ba, điện thoại của Hoắc Doãn Văn đột nhiên vang lên!

Cô có chút thất vọng leo xuống từ trên người anh, sau khi Hoắc Doãn Văn thấy số điện thoại, vẻ mặt có chút nghiêm nghị. Anh không nghe điện thoại trước mặt cô, mà đi ra khỏi phòng, đi ra bên ngoài phòng khách!

Nhan Như Y biết đây là cuộc điện thoại quan trọng, cô đi ra cửa nhìn bóng lưng của anh!

"Lúc này lại muốn tôi đi?" Anh rất không muốn nói. "Bây giờ tôi không có thời gian..." Tiếp đó không biết đối phương nói cái gì, Hoắc Doãn Văn không thể không đồng ý. "Được rồi, tôi tới liền đây!" Sau đó, anh tắt điện thoại.

Nhan Như Y đi lên trước dò hỏi. "Anh phải đi đâu? Ai tìm anh?" Trục giác khiến cô cảm thấy đó là cảnh sát!

Sắc mặt Hoắc Doãn Văn rất khó nhìn, nói. "Cảnh sát muốn tìm anh để làm rõ tình huống!"

"Em đi với anh!"

"Không cần, em ở lại đây nghỉ ngơi, lát sau anh sẽ quay lại!"

Cô lo lắng nhìn anh.

"Không sau đâu!" Anh cười, sờ sờ đầu cô. "Lát nữa anh sẽ cho người đưa đồ ăn tới cho em..."

"Anh gặp chuyện xấu thì đừng nên gạt em!"

"Dĩ nhiên là không, họ còn chờ anh, không nói với em nữa!" Anh đi vào phòng tắm, nhanh chóng mặc quần áo rồi đi!

Người phục vụ đẩy xe thức ăn vào, không hiểu sao Nhan Như Y lại cảm thấy đồ ăn tối nay cực kỳ ngon, đã lâu cô không được ăn ngon như vậy rồi!

Từ lúc chín rưỡi, cô đã mong ngóng anh quay về, mười rưỡi, cô gấp gấp, gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn không có người nghe máy. Sau đó, trợ lý Triệu gọi điện thoại cho cô.

"Trợ lý Nhan, tổng giám đốc có một cuộc xã giao, anh ấy muốn tôi gọi điện cho cô, nói cô đừng lo lắng!"

"Là cuộc xã giao gì? Không liên quan đến chuyện ở cục công an sao?" Cô nắm điện thoại, sốt ruột hỏi.

"Không... không có, trợ lý Nhan yên tâm!"

Dù họ muốn cô yên tâm, nhưng cô mơ hồ có thể cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, phải nói là rất phức tạp.

Chỉ cần là chuyện Hoắc Doãn Văn có thể giải quyết, nhất định sẽ không làm anh phiền lòng. Nếu như chuyện này quá nhiều đến anh, thì đó chính là chuyện khiến anh có chút khó giải quyết!

Chẳng lẽ, chuyện này có dính dáng rất lớn?

Mà suy nghĩ của cô quả nhiên không sai, cô nghe được chuyện của Hoắc Doãn Văn từ Cao Hải!

Là anh chủ động gọi điện cho cô.

"Em nghe gì chưa?" Điện thoại vừa thông anh đã hỏi.

Nhan Như Y bị hỏi đến mơ hồ. "Nghe nói gì? Điên khùng!"

"Thì là vấn đề của bạn trai bí mật của em!"

"Hoắc Doãn Văn?"

"Chính là anh ta!"

Lòng của cô lập tức quặn lại, Cao Hải cũng nghe nói chuyện của Hoắc Doãn Văn, vậy chuyện này quan hệ rất lớn. "Rốt cuộc là chuyện gì, anh mau nói cho em biết!"

"Cũng chia tay rồi em còn vội vàng như vậy làm gì? Còn lo lắng cho anh ta sao?" Cao Hải châm chọc cô.

Cô không quan tâm. "Anh có nói hay không?"

"Được, anh nói... cái tên đó đột nhiên gặp phải một ít chuyện, có một cô gái còn chưa đến 18 tuổi, tố cáo anh ta uy hiếp, buộc cô ta bán dâm!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Cùng cố gắng vì muốn ở chung một chỗ!

Đầu Nhan Như Y ‘ong, ong’, mặc dù Hoắc Doãn Văn từng nói cho cô biết bởi vì giao thiệp xã giao, nhưng tuyệt đối anh không thể đẩy một cô gái chưa đến 18 tuổi đi làm những chuyện như vậy!

"Không thể nào, đây tuyệt đối là vu cáo!" Cô rất kiên định trả lời Cao Hải, không muốn anh tiếp tục giọng điệu khinh miệt với Hoắc Doãn Văn!

"Sao lại không thể nào? Anh ta là người chẳng tốt lành gì, kiểu như hấn, hay giao thiệp với quan chức cấp cao, thường dùng thủ đoạn chính là sắc đẹp cùng tiền bạc." Cao Hải tiếp tục xì mũi coi thường.

Nhan Như Y trong lòng tự nhiên cũng hiểu, nhưng giống như anh, thương nhân, có ai là sạch sẽ? Đây không thể là lỗi của anh, mà phần lớn là do hoàn cảnh. Nhưng nói, bức bách cô gái còn vị thành niên, cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng, Hoắc Doãn Văn tuyệt đối không phải là người tàn nhẫn như vậy. "Chuyện còn chưa biết rõ, anh tốt nhất đừng nói những lời vô trách nhiệm!"

"Cũng biết em không thích nghe. Thôi đi, Hoắc Doãn Văn thật đúng là *** có năng lực, chia tay, còn có thể để cho em đối với anh ta nhớ mãi không quên đây!"

"Vậy tình huống anh ấy bây giờ như thế nào?" Cao Hải bây giờ làm trong cơ quan chính phủ, phải có tin tức!

"Nghe nói, quan chức cao cấp hay cùng anh ta giao dịch, lãnh đạo họ Ngụy bị song * quy rồi, sau đó có người tố cáo chuyện này, hơn nữa, chính cô gái còn vị thành niên cũng tố cáo Hoắc Doãn Văn ép buộc cô hầu hạ vị quan chức kia. Không cần đoán cũng có thể biết, vách núi để dựa còn bị chinh, anh làm sao sống yên lành!" Cao Hải sau khi nói xong, lại thở dài một tiếng.

Sau khi để điện thoại xuống, chân mày Nhan Như Y liền nhíu chặt lại.

Họ Ngụy, cô dĩ nhiên biết người này là ai, chính là Ngụy cục trưởng! Nếu như dính đến một cô gái này đây làm cho huyền não, chuyện nhất định không

lớn, nhưng là thiếu nữ vị thành niên, nếu phiền toái!

Nhan Như Y xin nghỉ, chạy đi tìm Hoắc Doãn Văn. Vào thời điểm cô tìm được anh, anh không đến công ty mà đang ở trong căn hộ nhỏ của hai mẹ con!

Trên người anh vẫn là bộ y phục ngày hôm qua, nút ở cổ áo bị mở ra, cà vạt không biết chạy đi nơi nào, trên quần cũng có chút nhăn nhúm, tóc tai xốc xếch, trên gương mặt, và hai bên cằm lõm chòm đầy râu. Ánh mắt phấp phồng đỏ bừng những tia máu!

Mặc dù có chút dơ bẩn, nhưng cũng lộ ra một loại khí chất cuồng ngạo, làm cho anh càng nhìn càng đẹp trai. Dù lúc này, trên người anh, của không còn, quần áo lại nhếch nhác!

Nhan Như Y thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Hoắc Doãn Văn đuổi dài cánh tay ra, kéo cô vào trong lòng. "Em còn cố ý chạy tới, đừng lo lắng, nếu như chút chuyện tình này khiến anh gặp khó khăn, anh cũng không thể lẫn lộn trong giới chính – thương này lâu như vậy!"

"Cô gái kia thật sự là vị thành niên sao?" Cô còn là vì cô bé kia lo lắng, vừa nghĩ tới một cô bé bị cái loại đàn ông lưu manh đó chà đạp, trong lòng thật không rõ tư vị ra sao!

Anh không nói!

Đây là một loại cam chịu!

Nghe thế chính là kết quả, trong lòng cô đối với anh rất tức giận. "Làm sao anh có thể làm như vậy? Tại sao có thể khiến một bé gái làm những loại chuyện này?" Nàng vừa khóc vừa tàn khóc chất vấn anh.

Thế nhưng anh lại kiên định nhìn cô. "Anh không có cảm giác mình làm sai chuyện gì, anh chưa từng bức bách họ làm cái gì, cho dù không đủ mười tám tuổi, họ cũng là tự nguyện!"

"Nhưng anh chính là vi phạm luật pháp!"

"Không nên cùng anh nói về luật pháp ——" Anh rất không vui, đối mặt với cô!

Nhan Như Y tức giận buông thông bả vai, quay mặt đi không nhìn tới anh. Nếu như theo tính cách của cô, cô nên xoay người rời đi, cũng có thể nói đối với hành vi sai trái của bất cứ người nào, cô đều sẽ xoay người rời đi. Nhưng là đối mặt với anh, cô không cách nào dời chân!

Dù sao, anh hiện tại đang gặp chuyện khó xử ——

Dù sao, người khác đáng thương cũng là chuyện của người khác, anh mới là chính là người cô vô cùng yêu.

Giờ khắc này, Nhan Như Y mới biết chính mình cũng thật là đủ hèn hạ!

Hai người giằng co một hồi lâu, Nhan Như Y cảm giác ngực của anh dán lên lưng cô, nóng bỏng, hai tay anh ôm chặt cô vào lòng.

"Đừng nóng giận, được không? Chúng ta đã lâu không gặp, không cần bởi chuyện tình người khác ảnh hưởng quan hệ của chúng ta!" Anh mềm lời cầu xin, ní non bên tai cô!

Cô quay người lại, nhìn anh. "Anh còn nói là chuyện của người khác? Rõ ràng là chuyện của anh, chuyện lớn chuyện nhỏ ——"

"Yên tâm, tình huống của anh không quá bức bách, anh sẽ giải quyết!"

"Có thật không?"

"Thật!"

"Vậy sao anh còn chưa có giải quyết, chẳng phải anh có vài người quen trong ngành công an sao? Hơn nữa nghe nói vì chuyện này, Ngụy cục trưởng còn bị song quy rồi!"

Anh sờ sờ đầu của cô, trấn an nói. "Em thật không cần phải sầu lo, anh nói không có việc chính là không có việc, tất cả đều là tạm thời!"

Sự thật chứng minh, Hoắc Doãn Văn vẫn rất có năng lực, không lâu chuyện liền giải quyết, cô gái hừ bỏ tổ cáo, mà cứng rắn đẩy cục trưởng Ngụy vì tham ô mà bị bắt, nhưng mà anh cũng không tiếp tục “cần” nhiều người khác. Nguyên nhân bên trong, Nhan Như Y đại khái có thể đoán được chút ít. Người ra mặt nhất định lợi hại hơn, nếu như anh làm lớn mọi chuyện, cũng không thể mang lợi ích gì cho anh, thậm chí, cuối cùng kết quả của anh chỉ có thêm hại hơn, không bằng tất cả để mọi chuyện lắng xuống!

Cho nên chớp mắt, sau chuyện này liền đã qua một khoảng thời gian!

Một ngày này, Hoắc Doãn Văn rất vui vẻ, sau đó hẹn cô đến Đê Hào, không có bất ngờ, bọn họ vừa thấy mặt đã dây dưa một nơi.

Yêu nhau chẳng phải để chia sẻ những chuyện như vậy, thay vì ăn nhậu vui vẻ, không có gì gắn bó bằng những khoảng khắc yêu đương nhau!

Mồ hôi đầm đìa sau hoan ái, Nhan Như Y ghé đầu nằm trên lồng ngực của anh. "Cô gái kia cuối cùng thế nào hử đơn tố cáo?"

Hoắc Doãn Văn điều chỉnh một tư thế, tựa vào đầu giường, đốt một điếu thuốc. "Trừ tiền, còn có cái gì!"

Nhan Như Y cũng cảm thấy mình hỏi một câu rất nhảm.

Thật ra theo lương tâm của mình, nghe được dùng tiền xóa bỏ mọi tội tình, cô thậm chí oán giận, nhưng anh không có chuyện gì, cô lại cũng rất vui mừng!

Nhan Như Y không khỏi âm thầm cảm thán, cô yêu một người, tình thần trọng nghĩa tối thiểu liền biến mất hầu như không còn rồi!

Mặc dù không trông mong tháng Tư, nhưng tháng Tư vẫn đến!

Nhan Như Y đối với chuyện sẽ đối mặt, không hề đề cập tới, mà anh cũng không nói gì!

Cô làm bộ không có bất kỳ áp lực khi ở chung cùng anh, mà anh cũng vậy!

Có lẽ, anh cũng là đang làm bộ đi!

Nhan Như Y nhìn nhặt ký trên điện thoại di động, khẽ sờ cười một tiếng!

Mới vừa tắm xong ra ngoài, Hoắc Doãn Văn thấy được nét mặt của cô như vậy, đi tới, cầm lấy điện thoại di động của cô ——

"Hôn sự dời lại một thời gian!" Anh nói.

Cô đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó không tin nhìn anh. "Anh nói cái gì?"

"Đám cưới đã dời lại!" Anh nhắc lại, lần này nở nụ cười, ẩn một nụ hôn lên mặt cô. "Hôn nữa. . . . Anh rất có thể giải trừ hôn ước!" anh lại nói!

Nhan Như Y càng ngày càng không tin, cô nhìn anh, nhưng không thể ức chế nổi nụ cười trên môi. "Anh không phải muốn gạt em chứ, anh kết hôn không kết hôn, em đều là yêu. . . . Anh không cần nói dối để an ủi em!"

"Sao lại lừa gạt em? Làm sao em luôn rất hoài nghi lời nói của anh?"

"Không phải, không phải." Cô dùng sức lắc đầu, cô không phải là không tin tưởng lời anh, mà là không tin

đây là thật. "Vậy anh không cần Hằng Viễn sao? Nếu như anh thật giải trừ hôn ước, Hằng Viễn cũng sẽ không thuộc về anh, không phải sao?"

Doãn Văn nắm chặt hai tay của cô, mới phát hiện tay của cô rất lạnh lẽo, anh chà xát hai tay cô, muốn cho tay của cô ấm lên. "Hằng Viễn anh đương nhiên sẽ không buông tay. Nếu như không có sự xuất hiện của em, anh nhất định sẽ làm từng bước, cưới hỏi đối với anh chỉ là hỗ trợ sự nghiệp, thuận lợi tìm lại được vốn nên thuộc về anh ——" Giọng nói của anh ngày càng chùng thấp, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình cùng thành khẩn nhìn cô. "Nhưng bây giờ bất đồng, anh gặp được em. Nếu như đổi một chút gia sản ít thiết yếu mà mất đi em, là trả một giá quá lớn, anh không muốn! Hôn nữa đoạt lại Hằng Viễn, cũng không phải là chỉ có một phương cách, anh còn có biện pháp khác ——"

"Vậy ý của anh là ——"

"Vốn là, mẹ để lại cho anh 20% cổ phần Hằng Viễn, trong tay cha anh có 38%, còn dư lại chia ra cho nhiều cổ đông khác. Năm ngoái anh mượn danh nghĩa bạn bè, chia ra hai công ty khác nhau, đã thu lại từ thị trường chứng khoán 5% cổ phần, lại từ cổ đông khác mua được thêm 8% cổ phần, nói cách khác anh hiện tại có 33% cổ phần ——"

33%, 38%. "Đó không phải là chỉ còn kém 5%? 5% đấy?" Nghe 5% không phải rất nhiều, nhưng theo giá hiện tại của Hằng Viễn, 5% có giá tới tám - chín tỷ! Căn bản rất khó có thể lấy được!

Anh vuốt ve mái tóc mềm như tơ của nàng, tin chắc trấn an cô: "Nếu như cổ phần rất dễ dàng đạt được, vậy người có của đầy đường rồi! Có một ít chuyện làm nhất định khó khăn, nhưng cũng không thể bởi vì khó khăn, không đi làm —— thay vì chờ ông ấy đem Hằng Viễn truyền lại cho anh, không bằng tự anh đi tranh thủ ——"

Nhan Như Y rất cảm động, lệ nóng doanh tròng. "Hoắc Doãn Văn, em đáng giá như vậy sao, anh làm tất cả vì em?"

"Đáng giá ——" Anh rất kiên định nói. "Anh muốn đem tất cả những thứ tốt nhất cho em, anh không muốn em cứ kháng cự mỗi khi anh muốn tặng quà cho, vô luận là biệt thự, xe, còn là tiền gửi ngân hàng. . . . Thời điểm em cự tuyệt, tâm tình của anh cũng khổ sở. Anh muốn cho em cuộc sống thoải mái, anh không muốn em chịu khổ, bởi vì ai cũng chỉ có một lần sống, em là người anh thích nhất, anh muốn trao tất cả những thứ anh có cho em, anh sợ. . . . Bỏ lỡ cả đời này, về sau liền sẽ không tìm được em. . . ."

Cô ghen ngào không ngừng được, cả khuôn mặt đều ươn ướt. "Em cũng yêu anh. Nhưng, cái người này sao lại làm như vậy, sao lại đối với cha như là kẻ địch!" Đó cũng không phải cô không hiểu. Anh tịch mịch, thật ra rất cần người thân quan tâm, cha anh đối với anh mà nói, trên cái thế giới này, là người thân nhất đi!

Anh tự trào cười, bàng quang lắc đầu một cái. "Thương trường như chiến trường, không có nói đến thân tình, có chỉ có ích lợi. Ông ta làm sao có thể coi anh như con ông ta, ông ta chỉ đúng là coi anh như con cờ mà thôi. Ông ta hiện tại còn em anh như con, chẳng qua là vì mớ cổ phiếu trong tay anh, là bởi vì anh vẫn có thể giúp người của ông ta. Nếu như mà, anh không có gì cả, ông ta có thể coi anh là con trai sao?" Nói không chừng, ông ta đã sớm đem anh ném tới thâm sơn cùng cốc, mặc kệ tự sinh tự diệt đi!

"Em có thể làm cái gì nào? Có thể giúp được anh!" Một người đàn ông có thể vì cưới cô mà cố gắng, cô cũng muốn cố gắng!

"Bây giờ còn chưa dùng tới em!" Anh cắn nhẹ môi cô một! Bây giờ chuyện rất phức tạp, anh cũng không muốn cho cô tham dự vào!

Cô có hơi thất vọng. "Em đây vô dụng sao? Vậy anh không cần phiên dịch sao?"

Anh nhún vai một cái. "Hiện tại công ty không phải do anh xử lý, là do người khác, người kia không cần dùng phiên dịch. Chỉ là, trùng hợp thời điểm này, anh cũng vậy. Khi nào cần em, anh sẽ gọi cho em!"

"Dạ!" Cô dùng sức gật đầu!

Ánh mắt của anh chuyển thành trịnh trọng. "Cho nên ngàn vạn đừng nói sẽ rời anh mà đi nữa. Trước đây, anh không biết công ty có thể phát triển như thế nào, anh cũng không biết có thể ở vị trí đó trong thời gian bao lâu, thu tóm được số cổ phần anh mong muốn. Cho nên anh không có cách nào cho em lời cam kết, anh chỉ có thể thỉnh cầu em chờ anh một thời gian! Nhưng hiện tại không giống nhau, chỉ cần ta gom đủ 6% cổ phần còn lại, anh liền có thể vượt qua quyền của cha anh. Đến lúc đó, chỉ cần hội đồng ủng hộ anh, anh nhất định có thể thay thế được vị trí của cha ——".

Nhìn anh hùng tâm bừng bừng, cô thật sự thay anh vui vẻ!

"Vào tháng Sáu, vào cuộc họp triệu tập hội đồng quản trị, đến lúc đó sẽ lựa chọn lại lần nữa vị trí Đồng Sự Trưởng này, cho nên trong lúc này, anh phải lấy cho được từ 6% cổ phần trở lên, thậm chí anh còn muốn thu gom cho được 50% cổ phần, vượt qua nửa số cổ phần, trực tiếp ngồi lên ghế Đồng Sự Trưởng. Trong lúc này, anh cũng phải đề phòng cha anh thu gom cổ phần ——" Anh lại hôn lên đôi môi mọng của cô một cái. "Cho nên trong khoảng thời gian này, em phải chịu uất ức, anh không thể đánh rần động cô ——"

"Dạ, em hiểu!" Vì thành công của anh, cô uất ức một chút không thành vấn đề. "Nhưng em cái gì cũng không thể giúp anh, em rất đau lòng ——"

Thật ra, cô cảm thấy mình có thể giúp anh làm chút gì, thế nhưng chuyện cô làm được rất ít, còn lại toàn vấn đề nặng nề, ngoài tầm tay cô. Cô lại còn sợ lúc này chưa phải là lúc công khai mối quan hệ này, nếu không, khó tránh khỏi bị người nhìn ra sơ hở! Nhưng. Minh bây giờ cái gì cũng không thể làm, cô rất đau lòng.

"Ha ha ——" Anh nở nụ cười, hơn nữa cười rất lớn tiếng, anh chưa bao giờ có ngày nào cười vui vẻ như vậy. "Nếu như em thật muốn làm chút gì? Vậy em giúp anh dùng tiền này đi, như vậy anh sẽ rất vui vẻ đấy!" Nói xong, anh vào phòng ngủ lấy ra một tờ chi phiếu. "Hi vọng em sớm giúp anh chuyện này!"

Lần này Nhan Như Ý nhìn chi phiếu, nở nụ cười, hớn hở tiếp nhận. "Em sẽ đi rút tiền, hi vọng nơi này tiền đủ nhiều, để thỏa mãn hư vinh mua sắm của một cô gái có người yêu là đại gia đi!"

Tình huống bây giờ cùng trước kia bất đồng, hiện tại cô có thể coi anh chính thức là bạn trai của cô, cho nên sự chăm sóc của anh là chuyện phải làm, đồng thời, như vậy cũng sẽ dễ cho anh càng thêm an lòng đi!

Anh sờ sờ lỗ mũi, còn khích lệ cô. "Đúng vậy, em nhất định phải cố gắng tiêu tiền dùm anh!"

"Ha ha ——" Cô cầm chi phiếu cười một tiếng. Đoán chừng anh cũng hiểu cô căn bản cũng không có nhu cầu nào thật sự tốn tiền!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tranh chấp một chiếc áo

Cùng Hoắc Doãn Văn lần nữa đi chung với nhau, Nhan Như Ý không nói cùng ai, chỉ lặng lặng tự vui trong lòng.

Thật ra, cô rất muốn nói cho bạn thân của mình biết, nhưng không thể. Thứ nhất, cô không phải là kẻ hay ba hoa, hơn nữa, ở cùng với người trong lòng không phải là chuyện để khoe khoang!

Đợi chút đi, chờ đến ngày có thể quang minh chính đại cùng anh nắm tay ở một chỗ!

Ngày ấy, Kha Văn tìm cô đi dạo phố, Nhan Như Y cũng không như ngày trước, cự tuyệt mà vui vẻ nhận lời! Cô lang thang trước quầy mỹ phẩm, rồi dạo quanh các cửa hiệu nam trang cao cấp!

Cô ngắm nghía vài bộ quần áo, rồi nhìn qua dãy cà vạt.

Kha Văn rất hiếu kỳ. "Thế nào? Định mua cho bạn trai!"

Nhan Như Y thu hồi tầm mắt, nhìn bạn thân, lắc đầu một cái, mở to mắt nói dối. "Không có nha!"

Kha Văn nheo mắt lại, không tin lời của cô. "Tớ mới không tin đâu, nếu như không có bạn trai, cậu làm gì một mực nhìn thời trang dành cho nam giới như vậy?"

"A, vài ngày nữa Tiểu Quân làm MC trong một chương trình ở trường học, nên muốn chuẩn bị cho em ấy một bộ lễ phục chỉnh tề!" Nhan Như Y thuận miệng nói, không thể chia sẻ nỗi ngọt ngào ấy với bạn!

"Thật?"

"Tớ lừa cậu làm cái gì? Nếu như có bạn trai, tớ đương nhiên phải nói cho cậu biết đầu tiên rồi!" Nói xong, Nhan Như Y lại bắt đầu ngắm nghía mấy bộ vét. Có một bộ màu vàng gỉ sét, chất liệu vải mỏng nhẹ, vân chìm, xem ra vừa trang trọng vừa trẻ trung, rất thích hợp với anh!

Anh đưa cho cô một chỉ phiếu để tiêu pha, cô cũng chẳng biết nên mua cho mình cái gì! Thật ra, cô cũng hiểu được, về sau cùng anh ở chung một chỗ, phải chịu khó nâng cấp khâu thẩm mỹ của mình, y phục, trang sức... mới xứng với thân phận của anh. Đến lúc đó nên mặc, nên dùng gì, cô cũng nhất định sẽ mua thêm nhiều thứ.

Nhưng bây giờ, bọn họ phải giữ bí mật nha, cô mua trang phục đắt tiền đến hù chết người gì đó, thì có ích lợi gì đâu, còn không phải chỉ có nước đặt trong tủ quần áo để ngắm?

Cho nên, anh muốn cô đi mua sắm, vậy mua cho anh đi!

Ngày mai. Hoặc là tí nữa, sau khi Kha Văn về rồi, cô có thể tới đây mua, hôm nay trước tiên chọn trước đã!

Kha Văn nhăn lỗ mũi, không hoàn toàn tin lời cô. "Vậy cậu có đủ tiền mua cho Tiểu Quân bộ trang phục đắt tiền đến thế sao?" Hơn mười vạn !

"Tớ đâu có điên ! Làm sao có thể mua cho em ấy bộ trang phục quá đắt tiền như vậy!" Nhan Như Y chỉ chỉ lỗ mũi mình, nhỏ giọng nói.

"Vậy sao cậu vẫn còn ở lì trong shop này!" Kha Văn cũng nhỏ giọng nói!

Nhan Như Y kéo bạn tốt ra khỏi shop thời trang, cố làm ra vẻ rất thông minh lại rất keo kiệt. "Thực ngốc, tớ đương nhiên nhìn kỹ hàng xịn, rồi ra xem hàng fake, chỉ tốn mấy trăm đồng, nhưng dĩ nhiên chất lượng cũng phải tốt nhất định!"

"A ——" Kha Văn gật đầu một cái, lại nhắc nhở. "Chỉ là, Tiểu Quân nếu mặc hàng fake, nhất định sẽ bị bạn bè chê cười. Cầu xin cậu, còn không bằng mua quần áo nhãn hiệu trong nước, cũng có mấy trăm đồng, mặc lên cũng đẹp mắt!"

Nhan Như Y gật đầu. "Không tệ, hoàn hảo cậu nhắc nhở tớ! Cứ quyết định như vậy!"

Nói là nói như vậy, nhưng kế tiếp Nhan Như Y lượn lờ quanh mấy shop chuyên dụng dành cho nam giới.

"Cậu làm sao vậy? Muốn cậu theo tớ để giúp tớ chọn vài bộ quần áo nha, sao cứ lượn quanh mấy shop dành cho nam giới vậy!" Kha Văn rất không vui vẻ và oán nói. Cuối tuần cô muốn đi huyện thăm Chu Sùng, cho nên cũng muốn ăn mặc đẹp một chút!

Nhan Như Y không để ý lời oán trách của bạn, cô hiện tại thật chỉ muốn mua sắm cho anh thôi, . . . đây là quyền lợi của bạn gái đi ! Chỉ là, thật thông minh, cô gợi ý với Kha Văn. "Thế nào, cậu không phải muốn mua quà tặng cho Chu Sùng sao?"

Kha Văn lúc này mới ngưng ngưng. "Hoàn hảo cậu nhắc nhở, tớ quên mất!"

Nhan Như Y gật đầu một cái. "Vậy còn không xem một chút! Chu Sùng rất bảnh bao, cho nên phải cẩn thận một chút, mà đồ tầm thường quá, coi chừng cậu ấy bỏ cậu đó——"

"Thôi đi, tớ sao phải nuông chiều anh ấy? Hơn nữa, chúng ta bây giờ cũng không phải là quan hệ trai gái, chỉ là bạn bè thôi, tớ sao muốn lấy lòng anh ấy? Anh ấy thích dùng đồ đắt giá, đắt đến muốn chết, tớ không đủ tiền!"

Kha Văn nói là nói như vậy, nhưng cũng đi theo Nhan Như Y dạo quanh khu lầu dành cho thời trang nam——

Không lâu, Kha Văn chọn được một cái ví da cho Chu Sùng, mặc dù không phải là món đồ đắt tiền hơn vạn đồng, nhưng cũng có hơn hai ngàn!

Chỉ là cô cảm thấy nó rất hợp với Chu Sùng hiện tại, bởi vì anh bây giờ đang làm ở một cơ quan nhà nước, không phù hợp sử dụng một cái ví tiền lên đến

hàng vạn đồng!

Cho nên lúc chọn quà, cô cảm thấy rất hài lòng.

Sau, Nhan Như Y lại nhìn thấy bộ vest màu vàng nâu gỉ sét, vừa thấy là biết hàng hiệu tốt đáng tiền, mắc hơn bộ lúc trước ít nhất vài vạn đồng!

Vuốt ve bộ tây trang, cô không khỏi miên man nghĩ đến lúc Hoắc Doãn Văn mặc vào bộ y phục này nhất định rất tuần tú, kiểu thiết kế này sẽ tôn vóc dáng anh thêm hoàn mỹ!

Chính là bộ này, cô quyết định ngày mai quay lại mua nó làm quà!

"Thưa cô, đây là hàng mới về, chỉ có một bộ duy nhất, nếu như cô thích đừng bỏ qua, bằng không sẽ rất nhanh bị người khác mua đi!" Một nhân viên bán hàng đi tới, nói!

Nhan Như Y cười cười. "Vậy tôi xem kỹ một chút!" Sau đó chuẩn bị rời đi!

Hiện tại có Kha Văn cùng đây, cô dĩ nhiên không thể nói mình sẽ mua.

Mà đúng lúc này, hai cô gái đi tới, ăn mặc rất hoa lệ, một thân đều là hàng hiệu, trên người tỏa ra mùi nước hoa nồng đậm!

Vừa bước vào, làm ra vẻ coi trọng bộ vest đó, hai cô gái đi thẳng đến chỗ Như Y, đẩy mạnh Như Y qua một bên, khiến cô lảo đảo muốn ngã!

Nhan Như Y loạng choạng lùi về sau mấy bước, mới giữ vững người, cũng may Kha Văn nhanh tay giữ cô lại.

Kha Văn tỏ vẻ không phục nhìn họ, muốn tiến lên tranh cãi!

Nhan Như Y lắc đầu. Mặc dù thua thiệt, nhưng cũng không đáng vì chút chuyện nhỏ này, ở nơi công cộng gây gổ, mất mặt xấu hổ!

Nhưng họ dần xếp ổn thỏa, cũng không có nghĩa là đối phương biết điều. Hai cô kia trên dưới toàn hàng hiệu, nhìn thoáng qua các cô, ngạo mạn nhún vai, không che giấu chút nào về mặt... khinh bỉ, cười nhạo nói. "Nhìn hai người các cô, có thể mua được nhãn hiệu này sao? Ra về coi coi, xem lại thử mình là hạng gì, đủ tiền sao? Nếu không có tiền, bày đặt đi coi hàng hiệu làm gì, không cảm thấy mất mặt sao?"

"Hừ hừ, chẳng qua là muốn tìm chút cảm giác người có tiền thôi!" Một người khác nói.

Nhân viên bán hàng cũng cười nhạo một bên!

Lời này quả thực là quá xem thường người, nhất thời Nhan Như Y và Kha Văn cảm thấy đặc biệt tức giận, thật muốn đáp trả lại đôi câu!

Nhan Như Y nắm chặt tay lại, cố gắng đè tức giận trong lòng mình xuống! Sau đó tự nhủ, người ta nói cũng không sai, cô vốn chính là một người nghèo khổ, ở chỗ này dạo xem hàng hóa đúng là không hợp, người ta nói không sai!

Thuận tiện cô còn hưng hăng mắng thầm chính mình một câu, chớ thấy có Hoắc Doãn Văn rồi, mình cũng chính là người thượng lưu giàu có, cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường vẫn thấy đầy đường thôi.

Đừng có dùng tiền của người ta, đi chống đỡ mặt mũi của mình!

Bị mắng, cô cuối cùng không có tính sinh khí, chuẩn bị rời đi!

Nhưng hai cô gái kia, lại không để cô dễ dàng rời khỏi!

Hai cô gái biết Nhan Như Y thích bộ vest kia, nên ra vẻ tràn đầy hứng thú!

"Bộ vest này coi bộ không tệ, cà thẻ mua nhé!" Một cô nói.

Cô kia đệm theo. "Cũng không tệ lắm, chính là, bạn trai cậu thích hợp không? Anh ta vóc dáng giống như không đủ cao!"

"Ai nha, cần gì quần anh ấy mặc có thích hợp không. Anh ta mặc dù vóc dáng không đủ, nhưng hơi mập, đến lúc đó cũng phải mặc bộ cỡ này thôi. Ha ha, y phục này tớ mua về, anh ta nhất định rất vui mừng, nhất định sẽ mua cho tớ sợi dây chuyền trăm vạn kia, dù sao mua quần áo cũng là tiền của anh ta, tớ mua ——"

Lời này, khiến Nhan Như Y quỳnh lên. Bộ y phục này cô đã nhìn kỹ, hơn nữa cùng cỡ với quần áo Hoắc Doãn Văn hay mặc, làm sao có thể bị người khác mua đi?

Dưới tình thế cấp bách, cô muốn xông lên đi trước!

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, có người so với cô nhanh hơn một bước, Kha Văn đẩy hai cô gái ra. "Thật xin lỗi, hai vị tiểu thư, bộ y phục này chúng ta chọn trước, hai cô nếu thích liền mua những thứ khác đi!"

Nhan Như Y giật mình, Kha Văn làm thế nào...?

Chỉ là như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng có thể mua được bộ vest ưng ý, cô cũng lập tức nói theo. "Bộ quần áo này là chúng ta nhìn thấy trước, tiểu thư, thật xin lỗi!"

Hai cô gái kia dùng ánh mắt xem thường nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nhan Như Y và Kha Văn, sau đó miệt thị liếc một cái. "Thôi đi, chỉ bằng các người có thể mua được sao? Tiểu thư, người xem một chút giá cả, không phải một vạn mấy, mà là 10 mấy vạn!"

"Ha ha, cũng không phải là, không phải nhìn lầm số lẻ chứ?" Một cô gái khác tiếp tục giễu cợt.

Nhan Như Y thật muốn trực tiếp đem chi phiếu đưa cho nhân viên bán hàng, nhưng cô hiện tại làm sao có thể, nếu như cô bốc đồng, đến lúc đó làm sao có thể giấu giếm được Kha Văn?

Tất cả mọi chuyện đang lúc quan trọng đối với Hoắc Doãn Văn, cô làm sao có thể đem phiền toái đến cho anh!

"Bộ y phục này tôi mua rồi, hiện tại liền trả tiền!" Lúc này, một giọng nói chen vào, thanh âm này vô cùng từ tính, so giọng hát của ca sĩ còn tốt hơn nhiều lần.

Mấy cô gái cùng hướng ra phía cửa, Nhan Như Y vừa nhìn thấy người đi tới, tâm tình cuối cùng buông lỏng xuống, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra nụ cười. Lại là anh, mới vừa rồi cô còn tưởng rằng mình nghe lầm thanh âm!

Chỉ là, anh làm sao biết cô ở chỗ này?

Kha Văn thấy Hoắc Doãn Văn, nở nụ cười, không ngừng lời Nhan Như Y đi đến gần!

Nhan Như Y không để ý đến bạn, hiện tại cô không thể biểu hiện quá nhiệt tình, chỉ có thể lãnh lạnh nhàn nhạt, làm bộ như không biết người ở trước mắt này!

Mà hai cô gái vẫn giễu cợt cô, chứng kiến người đàn ông đang đi tới, vội ra vẻ thực nữ thuần tình, âm thầm hướng người đàn ông này phóng điện!

Oa. Người đàn ông này đáng đáp rất đẹp trai, rất khí thế!

Nhân viên bán hàng vội vàng viết hoá đơn, sau đó dẫn người đàn ông hấp dẫn đó đi tính tiền ——

"Đi thôi. . . ." Nhan Như Y lời Kha Văn, cố nén nụ cười hưng phấn. Ha ha, cũng may, mặc kệ nói thế nào y phục không có bị người khác mua đi!

Kha Văn nghi hoặc nhìn cô, lại không ngừng nháy mắt nhìn Nhan Như Y, dùng môi ngữ nói. "Cậu thật muốn đi sao? Không lưu lại chào anh ấy?"

Nhan Như Y làm ra vẻ không có chút thương cảm, kéo tay bạn, sau đó nói: "Không, chúng ta hay là đi thôi!"

Kha Văn không có biện pháp, đi theo cô ra cửa. "Này, cậu làm gì đấy à? Nếu gặp được, liền cùng anh ấy trò chuyện? Mặc dù không thể làm người yêu, cũng không thể như người xa lạ chứ?"

"Nói gì đấy? Nói lung tung!" Nhan Như Y tiếp tục giả vờ rất lạnh nhạt!

Kha Văn tức giận đến dậm chân. "Thật là bị tác phong của cậu làm tức chết rồi, đi thôi!"

Nhan Như Y đuổi theo bạn, ở phía sau lưng Kha Văn cười cười. Ha ha, cô bây giờ đã cùng Hoắc Doãn Văn ở cùng một chỗ nha, cần gì phải ra vẻ ân ái ái, thân mật ở nơi công cộng? Bọn họ bây giờ hiểu được chưa phải là cơ hội tốt!

Kha Văn quay đầu lại nhìn Nhan Như Y. "Nói thật, nếu như không phải mới vừa rồi Hoắc Doãn Văn xuất hiện, tớ lập tức quyết định mua bộ quần áo kia, mặc dù tớ không dùng được, nhưng chính là không ưa sắc mặt hai cô gái kia!" Nghe lời của hai cô kia, rõ ràng chỉ là đám gái bám đại gia, giả bộ cái gì mà giả bộ!

"Oa, như vậy bạn tớ rất có thực lực à? Thế nào, cậu sẵn tin tốt à, có tiền thưởng sao?" Nhan Như Y giật mình một cái.

"Có tiền thưởng cái gì, đi theo lãnh đạo, mệt mỏi muốn chết, dù là bắt được chuyện tốt, tiền thưởng cho nhân viên cũng chỉ nhiều nhất là 200 đồng!" Kha Văn bĩu môi.

"Vậy tiền là ——" chẳng lẽ là của Chu Sùng?

Kha Văn nhăn nhó lỗ mũi, sau đó vỗ vỗ túi của mình, có chút ngượng ngùng. "Anh ta đi làm dưới cơ sở, cho tớ chi phiếu, bên trong có hơn một trăm vạn!" Kha Văn rất nhỏ giọng mà nói, sợ bị người khác nghe được.

Nhan Như Y nheo mắt lại, giống như là muốn dùng nghiêm hình tra khảo bạn. "Không tệ, anh ấy đối với cậu tốt như vậy, xem ra chuyện tốt của hai người gần rồi!"

Kha Vãn lại cau mày một cái. "Gần cái gì à? Anh ta muốn tớ mua đồ mới cho anh ta, hơn nữa anh ta còn không cho tớ phung phí tiền của, yêu cầu phải có hóa đơn! ! Chỉ là, trong thẻ có hơn một trăm vạn, thế nào cũng có thể ứng biến trong trường hợp khẩn cấp!"

Nghe xong lời bạn, Nhan Như Y thật muốn cười thật to rồi. "Nếu Chu Sùng đưa cho cậu nhiều tiền như vậy, sao cậu lại chỉ mua cái ví hơn hai ngàn đồng cho anh ấy?" Đoán chừng lỗ mũi của Chu Sùng sẽ tức lệch ra đấy!

"Hơn hai ngàn cũng đã rất quý, có được hay không? Nếu như anh ấy không thích, tớ để lại đựng tiền!" Lại nói, hơn hai ngàn, cũng là tiền mồ hôi, xương máu của cô mà!

Nhìn bộ dáng hạnh phúc của Kha Vãn, Nhan Như Y cũng không nhịn được nhớ lại Hoắc Doãn Vãn, nghĩ tới lúc anh mặc bộ vest kia, nhất định rất tuấn tú!

Hắc hắc, cô đã không kịp chờ đợi muốn nhìn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Dò Xét

"Nhanh lên một chút, mặc vào cho em xem. Em muốn nhìn anh mặc đồ mới!" Nhan Như Y vừa tuôn chạy vào nhà trọ của Hoắc Doãn Vãn, vừa vội vàng tìm bộ vest mới mua, ướm lên người anh.

Hoắc Doãn Vãn cũng tương đối phối hợp, cầm bộ vest!

Quả nhiên, y phục vừa như in trên người anh, rất hợp với phong cách của anh, càng làm anh thêm mê hoặc phái đẹp!

Nhìn trong gương, cô thỏa mãn vuốt nhẹ từng nếp gấp trên chiếc áo, lòng tràn đầy vui mừng nhìn anh.

Anh cũng soi gương, sửa sang lại đầu vai, ống tay áo, sau đó hỏi cô. "Anh mặc xem được không?"

"Đẹp mắt!" Cô không keo kiệt chút nào trả lời.

Về mặt rất không cam tâm, anh nặng nề gật đầu. "Ừ, người đẹp trai mặc cái gì đều dễ nhìn!"

"Anh thiệt mặt dày, có biết khiêm tốn là gì không?" Cô đập nhẹ vào người anh. Nụ cười càng lúc càng ngọt ngào, nói không ra được nỗi xao xuyến, đây là lần đầu tiên cô tự tay sắp quần áo cho anh, rất kích động.

"Ha ha, không được, anh không có thói quen nói láo!" Anh bắt được tay của cô, khéo môi nhếch lên nói.

Cô nhìn ánh mắt của anh, cười rạn rờ. "Anh có thể biết xấu hổ một chút không?"

"Có thể ——" Một bên anh nói, vừa ôm cô bước vào giường.

Nhan Như Y nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh, gương mặt không cách nào không chế hồng lên. Cô đề phòng nhìn anh. "Anh muốn làm gì?"

Lúc này, cô và anh đã chen chúc nhau trên cái giường king size của anh. Anh hạ người xuống, đè lên người cô.

Ánh mắt của anh trở nên rất sắc, đăm đăm. "Có một thời điểm, anh càng không biết đến xấu hổ một chút là như thế nào!"

"Lúc nào thì...?" Cô biết anh không bao giờ nói điều gì vô nghĩa, nhưng nhất thời không phản ứng kịp!

Chợt, anh ôm đè cô ngã xuống giường, hai người cùng nhau lăn vào giữa giường.

"A ——" Cô giật mình, thét lên một tiếng!

Anh dùng hông của mình, lấy hết sức đè ép cô, để cho cô có thể khắc sâu cảm nhận được toàn bộ cơ thể anh, cảm nhận được một cái anh khác đang bành trướng đến lợi hại, sau đó ở bên tai của cô lớn tiếng tuyên bố. "Chính là thời điểm này, anh không cần mặt mũi —— bây giờ là thời gian biểu hiện phái mạnh ——"

"Ghét ——"

"Một hồi em liền thích!" Anh bắt đầu kéo y phục của cô xuống!

Nhan Như Y chợt lật người một cái, trong nháy mắt nằm dài trên người anh, neoh mắt lại, không tin nghi vấn hỏi. "Anh thật rất lợi hại phải không?"

"Dĩ nhiên!" Anh tự tin tràn đầy, chuyện khác không cần biết, chứ anh chắc chắn phurong diện này của anh đặc biệt lợi hại!

"Vây hãy để cho em nhận biết một chút đi!" Đi theo lời nói, tay của cô lần mò tới dây thắt lưng quần của anh ——

.....

Thời gian trôi nhanh, cả hai người luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, đồng thời cũng dễ dàng làm cho người ta há hê quên mọi chuyện, há hê quên hậu quả, luôn là. Loại tình thú này nếu ngừng lại sẽ làm cho người ta khổ sở không chịu nổi —— thâm tâm cô khẳng định, cơ thể cô đồng ý.

Giống như đang ở thời điểm nóng bỏng nhất, bị người khác tạc một chậu nước lạnh trong nháy mắt!

Đang lúc anh mới vừa ở trong thân thể của nàng dữ dội bùng cháy, yêu đến điên cuồng, chợt như có như không biến mất, trống rỗng tràn đầy trong cơ thể cô!

Điện thoại của Hoắc Doãn Văn chợt vang lên, tiếng chuông điện thoại khiến Nhan Như Y thật sự tràn đầy lo lắng ——

"Thật xin lỗi." Anh xin lỗi hôn cô một cái, sau đó lui ra khỏi thân thể cô, chuyển người, vươn tay nhận điện thoại!

Nhan Như Y còn nằm ngang trên giường, thân thể run rẩy đang từ cao triều đi xuống, loại khoái cảm bùng cháy dữ dội này vừa làm cô khiếp sợ vừa làm cô mê mẩn!

Anh nhấn phím call, cũng không động đậy, chỉ là dựa vào ở trên đầu giường. "Uy ——"

"Hoắc tổng, Sở tiểu thư tới, hiện tại đang đi về phía nhà anh!" Trợ lý Cao lập tức hướng về phía điện thoại nói. "Hơn nữa cô ta hiện tại đang ở gần nhà anh!"

"Cô ta vì sao lại tới?" Hoắc Doãn Văn trực tiếp ngồi bật dậy, sắc mặt lập tức căm tức!

"Là Tổng giám đốc phu nhân dẫn cô ta tới ——"

"Được rồi, tôi hiểu rõ rồi !" Nói xong, Hoắc Doãn Văn cúp điện thoại.

Xoay người nhìn về phía Nhan Như Y, trên mặt tràn đầy áy náy ——

"Thế nào?" Nhan Như Y nhìn thấy sắc mặt của anh xuất hiện biến chuyển, hiểu ngay nhất định là xảy ra chuyện gì khó giải quyết! Là gì?

Hoắc Doãn Văn giữ tay cô lại, thật sâu ngắm nhìn cô, trong tròng mắt có áy náy cũng có mong đợi. Anh trả lời. "Sở Tình Nhiễm tới, sẽ lập tức tới đây!"

Trong nháy mắt, Nhan Như Y cảm thấy có chút khó chịu cùng xấu hổ, càng thêm một loại tức giận. Cô biết không tốt cô có lý do gì để tức giận, chỉ là cô quả thật phát giận, nghĩ muốn đánh anh một cái. Chỉ là, cô biết đây không phải là thời điểm phát tác, hiện tại cô cần ủng hộ anh. Nếu không, anh sẽ càng đau lòng hơn, đây không phải là điều cô muốn nhìn thấy!

Cho nên, cô cố làm ra vẻ không tìm không phôi, vội vàng nhảy xuống giường, nhặt quần áo từ dưới sàn nhà lên, chạy vào phòng tắm. Vừa chạy, còn vừa kêu. "Vây anh còn không mau một chút? Anh mau mặc quần áo, nhanh lên một chút đem giường chiếu sửa sang lại, nếu như anh bị cô ấy phát hiện ra manh mối, phá hư công cuộc trở thành vợ anh của em, cẩn thận em không tha thứ cho anh ——"

Một câu hài hước, thúc giục cùng uy hiếp, trong nháy mắt khiến tâm tình của Hoắc Doãn Văn phát sáng lên. "Anh lập tức đi dọn dẹp!" Rồi cũng đi theo luống cuống tay chân mặc quần áo vào!

"Tốt nhất là như vậy, nếu không, đừng trách em đến lúc đó không gả cho anh." Thanh âm của cô từ trong phòng tắm truyền tới, có chút buồn buồn, nhưng vẫn rất mềm mại!

"Em không phải gả cho anh, còn muốn gả cho người nào?"

"Gả cho người nào, cũng không gả cho anh!" Nhan Như Y cũng không biết mình tại sao phải ăn mặc nhanh như vậy, có lẽ là tình huống tương đối khẩn cấp dễ dàng có thể kích thích tiềm năng của con người mà thôi. Tóm lại, icùng chưa tới hai phút , cô đã mặc xong y phục. Cô đi ra phòng khách, tìm túi xách, kiểm tra lại lần nữa, xác định không có để rơi bất cứ thứ gì, chuẩn bị đi ra cửa!

"Thật xin lỗi, chuyện ngày hôm nay anh thật sự vô cùng xin lỗi!"

Đợi cô mang giày, chuẩn bị rời đi, Hoắc Doãn Văn giữ tay cô, tràn đầy xin lỗi nói.

Cô cười cười, ấn một nụ hôn nhẹ lên mặt anh. "Anh đã nói muốn kết hôn của em đấy, cho nên, những thứ này em có thể nhận xuống! Anh không phải áy

náy, thật đấy!"

"Anh nhất định sẽ!" Anh bảo đảm. Hiện tại anh chỉ ít hơn cha mình 5% cổ phần, nếu như trong tình huống này, anh còn không thắng được như lời nói, vậy hẳn thật sự là kẻ thất bại, không bằng tự tử cho rồi!

Nhan Như Y nheo mắt lại, ngón trỏ chỉ chỉ vào mũi của anh, cảnh cáo."Nói cho anh biết, không thể cùng Sở Tĩnh Nhiễm làm loạn, nếu như anh cùng với cô ấy làm chuyện đó, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh!"

Hoắc Doãn Văn nở nụ cười."Anh dĩ nhiên sẽ không, điểm này em yên tâm!"

Cô xem anh là cái gì, là lợn giống sao? Không cần chọn người, ai cũng có thể! Trước kia là không có người trong lòng, đơn thuần chỉ là vì phát tiết, cho nên mới phải tùy tiện tìm một người là được. Nhưng bây giờ trong lòng của anh chứa đầy hình ảnh của cô, anh căn bản đối với người phụ nữ khác không có loại kích động đó!

"Ha ha!" Mặc kệ anh nói thật hay giả, cô thật vui sướng!

Làm tặc liền làm tặc đi, cô nhận!

Nhan Như Y nhón mũi chân lên, vòng tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh một cái."Tốt, em đi đây!"

Từ khi nhận được điện thoại đến lúc cô chuẩn bị ra cửa, chưa tới bốn phút!

Nhưng, đang lúc cô chuẩn bị kéo cửa ra!

"Leng keng ——" tiếng chuông cửa vang lên!

Một tiếng này đủ để chấn động tâm linh của cô và anh, làm hai người hoảng sợ mở to hai mắt!

Không thể nào? Chẳng lẽ là Sở Tĩnh Nhiễm đã tới trước cửa?

Sắc mặt Nhan Như Y trắng bệch, nín thở, bắt lực xoay người nhìn anh.

Nét mặt của Hoắc Doãn Văn cũng nặng nề, anh cho cô một ánh mắt trấn an!

"Leng keng ——" tiếng chuông cửa lại vang lên!

Nhan Như Y khần trương, hai tay vịn chặt vào nhau như muốn vịn ra nước, không biết nên đi con đường nào!

"Doãn Văn, ở nhà không? Dì cùng Tĩnh Nhiễm qua thăm con!" Ngoài cửa, giọng của bà mẹ kẻ thế!

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Hoắc Doãn Văn lạnh như băng, có thể tưởng tượng ra, anh đối với âm thanh đó chán ghét đến cỡ nào!

Lúc khẩn cấp, cô không dám mở miệng, chỉ chỉ ngón tay vào trong phòng ngủ!

Hoắc Doãn Văn sờ sờ gương mặt của cô!

Cô chỉ quãng lại cho anh một nụ cười như không có chuyện gì, nhẹ nhàng cầm lấy đôi giày, đi vào phòng tắm trong phòng ngủ. Nơi này, chắc có thể tránh một chút đấy!

Sau, Hoắc Doãn Văn mở cửa phòng ra!

Cánh cửa vừa mở ra, anh nhìn thấy nụ cười ngây thơ, ra vẻ vô tội của Sở Tĩnh Nhiễm.

"Doãn Văn!" Lần này, cô đã nghiền ngẫm đề kêu đúng tên tiếng Hoa của anh!

"Thế nào đột nhiên lại tới đây, anh không nghe em nhắc qua dự định này!" Hoắc Doãn Văn nhú lông mày, sau đó nhường chỗ, mời hai người họ vào nhà!

Mà anh giống như không nhìn thấy bà mẹ kẻ đứng đó, trực tiếp nhìn bà ta như không khí!

Sở Tĩnh Nhiễm rất sẵn sàng nói: "Em biết rõ anh gần đây rất bận, cho nên cũng không có muốn làm cho anh bận tâm!"

Lúc này, bà vợ thứ ba của cha Hoắc Doãn Văn lên tiếng: "Lại nói cũng rất khéo, hôm nay đi cùng Tĩnh Nhiễm ngồi cùng máy bay về nước, nên thuận tiện kéo cô ấy đến thăm con!"

Bà ta vừa nói, vừa quan sát phòng ốc. Dĩ nhiên, mang theo ánh mắt tính toán, rõ ràng chính là muốn phát hiện chút gì đó!

Hoắc Doãn Văn này chính trực trẻ tuổi nhiệt huyết, cần nhất chính là đàn bà. Hừ, bà ta cũng không tin, anh có thể thành thật như vậy, bên cạnh không có đàn bà?

Hon nữa thân là đàn bà, bà ta có một loại trực giác, hiện tại trong cái phòng này nhất định cất giấu một người phụ nữ!

Nếu không, anh làm sao lại mở cửa chậm như vậy!

Hoắc Doãn Văn chán ghét nhìn Tô Á Bình một cái, sau dời ánh mắt đi chỗ khác, rất lạnh lùng nói: "Thật xin lỗi, chỗ tôi bây giờ không có thức uống gì, hiện tại không có cách nào phục vụ hai người!"

Sở Tĩnh Nhiễm cau mày một cái, rất không tán đồng nhìn anh, lại đưa đôi bàn tay xinh đẹp trắng nõn như tuyết, ôm lấy gương mặt anh, để cho ánh mắt của anh vừa tầm với mắt mình. "Tại sao không tự chăm sóc mình cho tốt? Tại sao có thể ngay cả nước cũng không có, vậy anh bình thường uống gì?"

"Vừa vặn không có!"

Sở Tĩnh Nhiễm cho Hoắc Doãn Văn nháy mắt, ý bảo anh không nên như vậy. Đây rõ ràng chính là nhắm vào Tô Á Bình.

Hoắc Doãn Văn cười, sau đó khéo léo kéo mặt mình ra khỏi hai tay của Sở Tĩnh Nhiễm, nhẹ cầm tay cô. "Cám ơn em lo lắng, anh vẫn ổn!"

Sở Tĩnh Nhiễm nhếch miệng cười một tiếng. "Không có chuyện gì là tốt rồi!"

Tô Á Bình âm thầm phần hận nhìn chằm chằm Hoắc Doãn Văn. Đáng chết, lại dám như vậy trắng trợn tỏ ra bất kính đối với bà ta. Mặc kệ nói thế nào, bà ta cũng là vợ của cha anh. Mặc kệ nói thế nào, bà ta cũng là Tổng giám đốc phu nhân!

Anh thế nhưng đối với bà ta làm càn như vậy!

Bà ta thay đổi tư thế ngồi, ho nhẹ một tiếng, tạo dựng hình ảnh ‘ mẫu thân ’. "Doãn Văn nha, cũng không phải là di nói con. Con xem, Tĩnh Nhiễm là cô gái tốt cỡ nào, làm sao con lại trì hoãn hôn nhân? Nên sớm một chút lấy cô ấy về mới đúng!"

Hoắc Doãn Văn nhún đôi mày rậm, nâng tay Sở Tĩnh Nhiễm lên, đưa lên miệng hôn nhẹ. Cái này động tác đơn giản, tràn đầy quý trọng cùng coi trọng, lại có vẻ thân mật chết người. "Đây là chuyện giữa chúng ta, hon nữa tôi hiểu biết rõ Tĩnh Nhiễm cũng ủng hộ quyết định này, có đúng hay không?"

Sở Tĩnh Nhiễm rất mê bộ dáng Hoắc Doãn Văn bây giờ, đối với cô tràn đầy mập mờ, cũng rất tình sắc, ánh mắt của anh đặc biệt cảm dỗ và hấp dẫn, điều này làm cho cô nhớ tới lần đầu tiên lúc nhìn thấy anh. Lần đầu tiên gặp mặt, cô liền luẩn hãm vào vẻ anh tuấn của anh.

Hon nữa, bối cảnh của bọn họ cũng môn đăng hộ đối, cho nên anh là người đàn ông thích hợp để kết hôn.

Cô gật đầu một cái, cười. "Đúng vậy, hon nữa em cũng vậy cảm thấy tháng Tư, thời tiết không tốt lắm. Lui về sau một chút cũng tốt!"

"Ai, coi như là di lắm mồm. Ai, các người lài vợ chồng son, đừng có hiểu lầm ý của di, di không có kích bác ý của hai con! Di chỉ là cũng khá nóng ruột, muốn đám cưới của hai người gấp gấp một chút!" Tô Á Bình cười nói, giả bộ hiền lành.

Nhưng trong lòng lại bất mãn?

Hừ!

Sớm muộn gì, bà nhất định phải chia rẽ bọn họ. Nếu không, đối với con trai của bà, đó là một uy hiếp cực lớn. Mặc dù, bà tin tưởng mình con trai của mình cũng có thực lực, dĩ nhiên, cũng phải giống vậy, tìm một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối!

Nhưng là, con trai của mình dù sao cũng còn nhỏ, đến lúc đó sợ rằng Hoắc Doãn Văn chiếm tiện cơ!

Bà ta từ từ đứng lên, ở trong phòng đi đi lại lại. Vừa quan sát, còn vừa khen ngợi. "Doãn Văn, từ nhỏ cũng rất sạch sẽ, hiện tại cũng vậy, mặc dù ở một mình, trong phòng cũng dọn dẹp sạch bóng, thật là không tệ!" .

Sở Tĩnh Nhiễm lúc này chạy hướng toilet.

Hoắc Doãn Văn rất không thích, rất ghét phụ nữ đi loạn trong nhà anh. Nếu như không phải là sợ mình ‘ ngăn cản ’ vô cùng rõ ràng, hẳn thật muốn lập tức đem hai người này đuổi ra ngoài. Nhìn bà ta, anh lạnh lùng nói. "Tôi có thuê người quét dọn theo giờ!"

"A!" Tô Á Bình hướng bên trong phòng ngủ nhìn một chút, cũng không có phát hiện cái gì khác thường, phòng bếp cũng không có, mà cửa phòng nào cũng rộng mở cửa, bên trong cũng dọn dẹp sạch sẽ, có bàn đọc sách cùng máy vi tính!

Không có phụ nữ!

Nhưng, tại sao có thể không có bóng dáng người phụ nữ nào?

Vừa ngẫm nghĩ, Tô Á Bình lập tức nghĩ tới một nơi khả nghi. "Doãn Văn, có thể cho di mượn dùng phòng tắm bên trong không? Mới vừa xuống máy

bay, có chút gấp!" Hừ hừ, phòng tắm phía ngoài Sở Tĩnh Nhiễm đang dùng, bà ta chỉ có thể sử dụng cái bên trong!

Nhưng cũng chỉ là một cái phòng tắm bình thường, anh không thể cự tuyệt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Nguy hiểm liên tiếp

Đang ở trong phòng tắm, Nhan Như Y nghe cuộc đối thoại bên ngoài mà khẩn trương trong lòng. Khẩn trương, không phải sợ bị người ta phát hiện mất mặt, mà hiện tại Hoắc Doãn Văn tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ sự cố nào!

Làm thế nào? Nếu như Tô Á Bình tới đây làm thế nào?

Cô tìm kiếm chỗ ẩn nấp khắp nhà tắm, nhưng. Không có, căn bản không có!

Hoắc Doãn Văn đối với người mẹ kế một chút cũng không nể tình, trực tiếp cự tuyệt nói: "Sợ rằng không được, đó là nơi cá nhân của tôi, không có cách nào cho đi sử dụng!"

Tô Á Bình thay đổi sắc mặt, lúc hồng lúc trắng. Nhưng là, dĩ thật sự vô cùng gấp gấp!"

"Chỉ còn cách chờ phòng tắm bên ngoài, dĩ nhiên, dĩ cũng có thể lựa chọn bây giờ rời đi. Theo tôi biết, cách chung cư không xa có một nhà vệ sinh công cộng! Bên trong lắp đặt thiết bị rất tốt, dĩ nhiên cũng rất sạch sẽ!"

"Không còn kịp nữa!" m thanh của Tô Á Bình tràn đầy đè nén, làm cho người nghe cảm thấy thật rất đáng thương!

Phòng tắm bên ngoài chợt mở ra, Sở Tĩnh Nhiễm từ bên trong đi ra. "Dì, dĩ sử dụng trước đi!"

Tô Á Bình nào có đại sự gì gấp, chỉ là giả bộ vội vàng để tìm cớ soi mói. Hừ, như vậy cũng tốt, bà ta sẽ sử dụng phòng tắm này lâu một chút! Chỉ cần bà ta không ra, Sở Tĩnh nhiễm thế tất yếu sẽ phải sử dụng phòng tắm trong phòng ngủ!

Trong phòng khách chỉ còn lại Hoắc Doãn Văn cùng Sở Tĩnh Nhiễm hai người!

Sở Tĩnh Nhiễm dùng môi ngữ nói với Hoắc Doãn Văn: "Anh không nên chống đối lại dĩ một cách rõ ràng như vậy, mặc kệ nói thế nào, dĩ cũng là của vợ của ba anh, vạch mặt không tốt!"

Hoắc Doãn Văn nhún vai một cái, không cho là mình cần phải ân cần với bà mẹ kế!

Anh không phải là không muốn lấy lòng bà ta, nhưng lấy lòng rồi thì có ích lợi gì đây? Bà ta có thể đem cổ phần chuyển nhượng cho anh sao?

Dĩ nhiên không thể nào, bà ta còn phải ủng hộ con trai mình!

Vậy thì cần gì phải có những động tác đối trá?

"Không có gì không tốt, hơn nữa anh cũng không muốn em và bà ta quá thân mật. Em khá đơn giản, gặp phải người phức tạp rất dễ dàng thua thiệt!" Hoắc Doãn Văn cảm giác mình nói như vậy, còn có chút lưu tình!

Ở trong phòng tắm, Nhan Như Y nghe được lời nói của Hoắc Doãn Văn, thiếu chút nữa bật cười. Dĩ nhiên, nếu như lúc này nơi đây không phải thời khắc khẩn cấp như vậy, cô nhất định sẽ bật cười đấy!

Hiện tại, cô nghĩ đến là nên thoát thân như thế nào!

Không thể chuyện gì đều chờ đợi Hoắc Doãn Văn giải quyết, anh hiện tại đối mặt với hai người phụ nữ kia đã rất không dễ dàng! Hơn nữa hai người kia đều không phải đơn giản, nhất là Tô Á Bình, rất rõ ràng bà ta căn bản tới để lục soát!

Nếu Sở tiểu thư không vào được cái phòng tắm này, Tô Á Bình nhất định sẽ không cam lòng đấy!

Đến lúc đó, Hoắc Doãn Văn nếu không đỡ được? Hoắc là phản đối đặc biệt rõ ràng, nhất định sẽ chọc người hoài nghi!

.

Trong phòng vệ sinh, Tô Á Bình!

Muốn giặt quần lên, soi gương giương nanh múa vuốt!

Cái này, tên tiểu tử tạp chủng không có giáo dục, không cho bà ta chút mặt mũi! Hừ, xem ngươi có thể lợi hại được mấy ngày! Sớm muộn gì có một ngày, con trai bà ta là người tiếp nhận Hằng Viễn, đến lúc đó bà ta nhất định đem Hoắc Doãn Văn đá ra khỏi Hội Đồng Quản Trị, để cho anh cả đời cũng trở thân không được!

Tô Á Bình vận vẹo nhìn mình trong gương, tự lặp lại lời thề mỗi ngày bà ta nghiền ngẫm!

Mà bà ta cũng không phải là không có thực lực này!

Nếu như năm đó bà ta không có thực lực này, cũng sẽ không đem mẹ của Hoắc Doãn Văn vắt kiệt. Năm đó, mọi người đều nói người phụ nữ kia là nữ cường nhân!

Nếu vậy, bà ta chính là nữ cường nhân trong nữ cường nhân rồi hả?

Hoắc Doãn Văn, ta bám dính chỗ này không ra, để xem ngươi thật có thể khiến Sở Tĩnh Nhiễm tè ra quần sao?

Cô dựa vào bức tường gạch men sứ lạnh lẽo, nhắm mắt lại, vận dụng tất cả những kiến thức đã học qua!

Nếu như cô không nghĩ sai, lúc này Tô Á Bình. chiếm đoạt phòng tắm, không ra! Sau đó chuẩn bị khiến Sở Tĩnh Nhiễm đi vào phòng tắm trong phòng ngủ của Doãn Văn.

Sở Tĩnh Nhiễm là vợ chưa cưới của Hoắc Doãn Văn, nếu như anh cự tuyệt, vậy thì không hợp lý!

Cho nên, cô hiện tại phải làm, chính là dù như thế nào, cũng không để Sở Tĩnh Nhiễm có cơ hội sử dụng phòng tắm này ——

Cô nghĩ tới chặn đứng hệ thống cung cấp nước, tạo thành tình huống nhà hết nước! Nhưng không được, cô không biết trong phòng ngủ, hệ thống cung cấp nước nằm đâu, có phải hay không khống chế cả phòng ốc. Mặt khác, làm thế nào để cho hai người phụ nữ kia biết nhà hết nước cũng là một vấn đề!

Mà cô dĩ nhiên cũng không thể đi ra khỏi phòng tắm, chạy vào trong tủ treo quần áo, như vậy sẽ có động tĩnh, không thể nghi ngờ tự động làm mình bại lộ!

Dĩ nhiên, cô càng không thể nào leo qua cửa sổ trong phòng tắm! Không chỉ sinh mạng nguy hiểm, hơn nữa cũng khó giấu giếm mục tiêu!

Tất cả biện pháp có thể nghĩ tới, từng cái bị cô hủy bỏ, điều này làm cho cô càng ngày càng bối rối.

Nên làm cái gì? Làm thế nào?

Đang lúc cô vô kế khả thi, điện thoại di động của cô chợt chấn động!

Cô vội vàng tắt cuộc điện thoại gọi tới. Làm xong, cô chợt tâm cơ linh động, lập tức gửi đi một tin nhắn ——

Lúc cô vừa làm xong, hai phút sau!

Quả nhiên, nghe được ——

"Doãn Văn, em ——" Sở Tĩnh Nhiễm thanh âm cũng rất đè nén, đè nén cấp bách!

"Thế nào?" Hoắc Doãn Văn hiện tại chỉ có thể cố làm ra vẻ đoán không được. "Có phải hay không đói bụng? Vậy chúng ta bây giờ đi ra ngoài ăn cơm!"

"A, không phải, em là. Em là." Sở Tĩnh Nhiễm vẫn có chút ngượng ngùng. Một là cô cũng có chút ý tứ, thứ hai cũng ngượng ngùng muốn dùng phòng tắm trong phòng ngủ chính!

Mọi người lớn lên ở nước ngoài rất tôn trọng riêng tư của người khác!

Cô và Hoắc Doãn Văn mặc dù là vợ chồng sắp cưới, nhưng dù sao còn chưa có kết hôn, cho nên cô thật không thể cứ thế xông vào không gian riêng tư của anh!

Nhưng. Nhưng cô quả thật rất khó chịu!

Trong phòng rửa tay, Tô Á Bình tự nhiên cũng nghe rõ lời nói bên ngoài, bà ta đang lúc chờ xem kịch hay ——

Điện thoại di động của bà ta chợt vang lên ——

Không có biện pháp, bà ta đành mở cửa phòng tắm, chạy ra phòng khách nghe điện thoại. Đi ngang qua Sở Tĩnh Nhiễm, còn không biết xấu hổ mà nói một câu. "Ngượng ngùng, đi sử dụng phòng tắm hơi lâu!"

"Không sao!" Sở Tĩnh Nhiễm gạt đầu một cái, sau đó vội vàng chạy vào phòng tắm!

Tô Á Bình nhận điện thoại, vội vàng nói. "Dạ!"

"Đang yên đang lành, bà chạy đến căn hộ của Doãn Văn làm cái gì? Hà?" TThanh âm trong điện thoại tương đối nghiêm khắc!

Tô Á Bình lập tức làm nũng. "Ông à, còn không phải tôi muốn đưa Tĩnh Nhiễm qua thăm Doãn Văn sao?"

"Hiện tại lập tức quay về nhà cho tôi, tôi muốn hỏi bà một chuyện. Con trai ngoan, con trai tốt của bà ở nước ngoài rốt cuộc đang làm gì, khiến trường học thiếu chút nữa đuổi học nó?" Giọng Hoắc lão gia càng ngày càng mất hứng!

Hai gò má của Tô Á Bình Tờ trắng bệch. "A, ông à, tôi lập tức trở về rồi nói sau!"

Nói xong, bà ta vội vã cầm túi xách chuẩn bị rời đi ——

"Thế nào? Không phải ở lại dùng cơm sao?" Hoắc Doãn Văn cười hỏi!

Tô Á Bình ở đó làm gì còn tâm trạng tốt, châm chọc nói. "Không ăn, cơm của con, di đây cũng không ăn được dễ dàng cũng không dám ăn!"

"Vậy thì tốt, không tiễn!" Hoắc Doãn Văn đưa mắt nhìn bà ta rời đi, khi cửa phòng đóng lại, trong nháy mắt, ánh mắt của anh chuyển thành lạnh lùng!

"Doãn Văn, miệng của anh cũng thật là hư đấy!" Sở Tĩnh Nhiễm đi ra, cười nói!

"Ha ha ——" anh cười coi như thừa nhận, nhìn chăm chăm cô, không có ý tứ hời hợt. "Vậy chúng ta bây giờ đi ra ngoài ăn cơm đi!"

"Ừ, tốt!" Sở Tĩnh Nhiễm cũng cười, bị anh lây cười!

Chỉ là, cô không biết, thật ra Hoắc Doãn Văn hiện tại cười tuyệt đối không phải là cười với cô, mà đối với người bên trong phòng ngủ kia!

Nếu như anh không đoán sai, mật báo tình hình, nhất định là người ở bên trong làm!

Hoắc Doãn Văn đi vào trong phòng liếc nhìn, sau đó cùng Sở Tĩnh Nhiễm đóng cửa đi ra ngoài.

‘ Rầm ’ một tiếng, cửa phòng khép lại!

.....

Xác định rõ trong phòng không còn người, Nhan Như Y mới từ trong phòng tắm đi ra, thở phào một hơi.

Sợ chết cô!

May mắn, tất cả xử lý được, vẫn còn rất tốt!

Nhìn mình trong gương, cô nướng đầu mày, không thể nói vui mừng, nhưng cũng không phải là không vui mừng. Chỉ có thể nói là thở phào nhẹ nhõm, tóm lại không có bị người ta bắt gặp, cảm thấy may mắn đi!

Mới vừa rồi, thật đúng là nguy hiểm.

Cũng may, cô phản ứng khá nhanh, gửi tin nhắn cho trợ lý Cao! Sau, trợ lý Cao lại đem chuyện Tổng giám đốc phu nhân đến nhà Hoắc Doãn Văn tiết lộ cho Hoắc Đồng Ý Lâm!

Mặc kệ nói thế nào, thân là mẹ kế đi đến nhà riêng của con riêng, luôn là chuyện tình không dễ nghe!

Huống chi đại gia tộc thế nà, vấn đề mâu thuẫn vẫn rất nhiều đấy!

Cô không lập tức rời đi, mà ngồi chờ một hồi, bây giờ rời đi, ngộ nhờ xuống dưới, đụng phải hai người họ, mọi chuyện coi như xong!

10 phút sau, nàng gọi cho trợ lý Cao, xác định là không có vấn đề, mới đứng dậy rời đi!

.....

Đến tối, Hoắc Doãn Văn gọi điện thoại cho cô, khen cô rất thông minh!

"Thông minh?" Cô hỏi ngược lại anh.

"Dĩ nhiên, anh hoàn toàn không nghĩ tới!" Anh bên kia điện thoại cười to. "Cả quá trình, thật là tràn đầy kích thích cùng lo lắng, em làm rất xinh đẹp!"

"Kích thích?" Cô lại cất giọng nghi vấn!

"Ừ, rất kích thích!"

Nhan Như Y tựa hồ như bị anh chọc giận điên lên, lúc này anh còn có tâm trạng đùa chơi. "Hoắc Doãn Văn, anh xem em là cái gì hả? Anh cho rằng mình đang đóng phim? Lại vẫn ở nơi đó tràn đầy dư lực nói chuyện vô vị, anh có biết tâm trạng của em lúc ấy có nhiều khăn trương à?"

"Cái khó ló cái khôn, cô bé thông minh!" Anh tiếp tục khích lệ cô.

Cầm điện thoại, Nhan Như Y tròn mắt, sau đó so đo, nghiêm túc hỏi anh. "Anh thành thật khai báo, tối hôm nay anh và Sở tiểu thư cùng nhau làm cái gì? Anh có hay không tẩy máy, giấu giếm làm chuyện hư hỏng sau lưng em? Nói mau!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Kiểm tra

"Làm cái gì? Đương nhiên là ăn cơm, sau đó đưa cô ấy về khách sạn!" Hoắc Doãn Văn làm như đó là chuyện đương nhiên nói!

"Thật?" Nhan Như Y nghi vấn!

"Vậy em cho là còn có cái gì?" Anh ngồi thẳng lại, nghi vấn mà hỏi.

"Cho là? Còn muốn em cho là cái gì sao? Hai người, anh và cô ấy là vợ chồng sắp cưới, muốn làm cái gì, em có quyền ngăn cản?" Giọng nói của cô rất chua, chua đến tự mình cũng nhủ lỗ mũi lại. Vừa nghĩ tới lúc trước Sở Tĩnh Nhiễm đi mua thuốc tránh thai, trong lòng Nhan Như Y liền vô cùng không có cảm giác, giọng nói của cô cũng càng ngày càng kém!

Nghe cô phát giận, bày ra bộ dạng đáng chê cười, Hoắc Doãn Văn không chán ghét, hơn nữa còn rất vui vẻ. "Ghen à?"

Ghen? Loại đám này, cô cũng không nguyện ý ăn, chỉ là trong lòng rất khó sở. Bởi vì cô tức giận, cái gì cũng không thể làm. "Không có!"

"Ha ha, anh cùng cô ấy thật không có làm gì, không tin em tới kiểm tra!" Qua điện thoại, giọng anh trầm thấp, đặc biệt hấp dẫn!

Nhan Như Y cảm giác anh đang trêu đùa bên tai cô, gương mặt không tự chủ đỏ lên. "Em không tin, Sở tiểu thư chính là một đại mỹ nhân ——" Dù anh không muốn, chẳng lẽ Sở tiểu thư không nghĩ sao?

Hiện tại cũng không phải là thời kỳ cổ đại, Đại lục là một mảnh đất cởi mở, hướng chi là những người lớn lên và sinh hoạt ở nước ngoài?

Nhất định sẽ phải được thỏa mãn nếu có nhu cầu chứ?

"Còn chưa tin anh sao? Vậy thì tốt, hoan nghênh lãnh đạo kiểm tra!" Hoắc Doãn Văn giả bộ có tiếng cũng có miếng, thẳng thắn vô tư!

"Loại chuyện như vậy làm thế nào kiểm tra? Cũng không phải là phụ nữ!" Nhan Như Y oán trách, làm nữ nhân bất trung, rất dễ dàng bị phát hiện, nhưng với đàn ông thì lại bất đồng!

Đầu bên kia điện thoại, Hoắc Doãn Văn truyền đến một cái tiếng cười, rất thấp lại hấp dẫn người khác thường. "Chỉ cần em nghĩ tra, liền nhất định có thể đủ tra được. Em nghĩ ra chưa?" Một câu nói sau đó, anh lại thì thầm quyến rũ người yêu.

"Tra kiểu gì chứ?" Nếu quả như thật có thể tra được, cô đương nhiên là muốn tra!

"Này còn không đơn giản, ngửi xem trên người anh có hay không hương vị của phụ nữ khác, xem xem trên người anh có lưu lại dấu hôn của người con gái khác không, nếu không nữa thì liền trực tiếp xem xem anh có còn thể lực yêu em không —— như vậy, không phải tra ra được sao?"

Anh đã đưa cho cô một ý kiến hay. Nhan Như Y suy nghĩ một chút, thật đúng là thật tốt!

Chỉ là, hiện tại cũng đã buổi tối rồi, cô ở nhà, người kia ở nhà, hai người bọn họ ở cách nhau rất xa, làm thế nào có cơ hội kiểm tra?

Cô núm lấy lỗ tai của chú gấu lông nhung trên giường, cho hả giận. "Anh căn bản là lừa gạt em? Chúng ta vừa không có ở chung một chỗ, em làm sao kiểm tra anh? Ngày mai sao? Anh sớm tiêu hủy chứng cứ!"

"Anh không có lừa gạt em!"

"Còn dám nói không có? Rõ ràng chính là như vậy!" Cô cường điệu!

Hoắc Doãn Văn chột nói."Anh bây giờ đang ở dưới lầu nhà trọ của em!"

Nhan Như Y cho là mình nghe lầm."Anh nói cái gì?"

"Anh hiện tại đang ở dưới lầu, nếu như em bây giờ muốn kiểm tra, rất dễ dàng! Như thế nào, em không muốn xuống!" Hoắc Doãn Văn cao giọng, cười cợt, mời mọc!

Nhan Như Y cười khúc khích, vui vẻ tận đáy lòng. Anh lúc này còn có thể chạy đến nơi cô ở, chỉ có thể nói rõ. Anh cùng Sở tiểu thư, quả nhiên là không có gì!

"Tốt, anh đã tự mình đưa tới cửa, không có đạo lý gì em không tiến hành kiểm tra?" Nói xong, Nhan Như Y bắt đầu thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài!

"Cậu đi đâu mà tới thế?" Kha Văn nhìn người bùng bùng khí thế ra cửa, kỳ quái hỏi!

Nhan Như Y thả chậm bước chân, tìm lấy cớ nói."A —— Cao Hải tìm tớ ——"

"Là Cao Hải sao?" Kha Văn nheo mắt lại, ánh mắt lộ rõ chính là không tin lời của cô!

"Là —— a ——" Cô nói có mấy phần chột dạ.

"Chớ gạt tớ nha, căn bản cũng không phải là Cao Hải. Là Hoắc Doãn Văn, có đúng hay không? Hai người các cậu lại bắt đầu!"

Phản ứng đầu tiên của Nhan Như Y chính là lắc đầu, bác bỏ."Không phải, không phải, cậu cũng chớ nói lung tung, không thể nào!"

"Cái gì không thể nào, căn bản là anh ấy. Hôm nay chúng ta đi mua sắm, rõ ràng tớ đã đoán ra cậu vì Hoắc Doãn Văn mà muốn mua quần áo, có đúng hay không?" Sau khi về nhà, cô càng nghĩ càng không đúng, cái gì mà vì Tiểu Quân nhìn xem kiểu quần áo hàng hiệu, rồi ra mua hàng fake? Cái này căn bản không phải là khiến em trai mất mặt sao? Cô còn nghĩ ra, huống chi Như Y là chị gái làm sao lại không nghĩ tới?

Nhan Như y biết đã không thể gạt được bạn tốt, chỉ có thể buồn bực không lên tiếng.

Kha Văn hiểu bạn tốt đã thừa nhận, sau đó bật cười một tiếng."Thôi đi, còn nói là thấy Cao Hải, quý mới tin. Cao Hải lúc này tới tìm, nhất định cậu sẽ không thêm ra cửa gặp anh ấy!"

Nhan Như Y còn có thể nói gì? Ai bảo Kha Văn là bạn thân, nếu như cũng đoán không ra, vậy phụ lòng hai chữ ‘bạn tốt’.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thừa nhận."Đúng vậy, chúng ta lại hẹn hò cùng nhau. Chỉ là, chúng ta sẽ không có kết quả tốt. Kha Văn, cậu ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết. Sớm muộn gì cũng phân ly!"

Giọng nói của cô nặng trĩu, trong ánh mắt lưu chuyển nồng đậm thương cảm, cho người nghe cảm giác mỗi tình đáng lẽ vui vẻ lại thật khó khăn trôi qua.

Kha Văn lập tức bị ánh mắt của cô làm rung động, vội vàng bảo đảm."Cậu yên tâm, tớ cái gì đều không nói, nhất định cái gì cũng không nói!"

"Cám ơn cậu, vậy tớ đi xuống đây!" Nhan Như y cảm tạ. Sau đó đi ra khỏi phòng, cửa nhà vừa đóng, cô bật cười!

Kha Văn, cậu ngàn vạn lần không được trách tớ nha, tớ cũng là không còn cách nào!

Đi xuống lầu, cô ngồi vào xe thể thao kiểu mới nhất của anh."Tại sao anh lại đổi xe rồi? Chiếc màu vàng trước đây không phải còn mới sao?"

Hiện tại chiếc xe này có màu rượu sâm banh, thật là khóe liệt!

"Chiếc xe này đã đổi từ năm trước rồi, chiếc màu vàng kia anh quả thật mới mua năm nay!"

"Quả nhiên là người có tiền!" Nhan Như Y đông sờ sờ tây sờ sờ. Haizzz, quả nhiên sẽ xa xỉ, hai chiếc xe xịn cùng chung một chủ, thật là uất ức cho nhiều người.

"Vây, mấy ngày nữa chúng ta cùng đi triển lãm xe xem một chút? Anh chọn trúng vài chiếc, rất thích hợp với em!" Hoắc Doãn Văn lần nữa nói.

Cô vội thu hồi đôi tay đang tò mò, đặt nhẹ lên đầu gối."Đừng gấp, về sau em nhất định để cho anh mua xe cho em, hơn nữa còn muốn mua hai ba loại, phù hợp trường hợp nào thì sử dụng!" Càng nói, cô càng tỏ ra lòng tham không đáy.

"Ừ, không tệ, suy nghĩ vấn đề rất toàn diện, anh thích!" Hoắc Doãn Văn rất vui vẻ, cô cuối cùng nguyện ý tiếp nhận quà tặng anh."Như Y, chúng ta phải xem thật kỹ một chút, sau đó chọn!"

Nhan Như y không lập tức gạt đầu, mà là hướng anh nháy mắt."Có thật không? Em suy nghĩ thật rất toàn diện sao?"

"Ừ, không tệ, rất thích hợp làm chuyện lớn!" Anh không một chút qua loa, hôm nay cô đã giúp anh giải quyết tốt sự tình, làm anh quá ngoài ý muốn!

"Ha ha ——" cô hi hi cười một tiếng. "Vây cũng tốt, em muốn chờ sau này, anh mua thêm nhiều xe cho em, bây giờ không cần. Anh không phải nói rồi sao? Hiện tại chúng ta cần giữ bí mật, không thể để cho người khác phát hiện ——"

Nụ cười trên mặt Hoắc Doãn Văn bị cau mày thay thế. "Nói đi nói lại, em chính là không chịu tiếp nhận quà tặng của anh!"

Nhan Như Y vội vàng phủ nhận. "Không phải, anh không được hiểu lầm, em không có không chấp nhận, chỉ là phải đợi. Nếu như chúng ta bây giờ cần thận cùng nhẫn nại, đợi lại về sau quang minh chính đại ở chung một chỗ, em cần gì hiện tại phải uất ức đây? Ha ha, có lẽ về sau một ngày nào đó, nghĩ đến thời điểm lén lút lúc này, lại một phen tình thú có khác a!"

Nhìn cô tìm niềm vui trong đau khổ, Hoắc Doãn Văn trong lòng càng thêm cảm thấy thẹn với cô gái này. "Anh thật sự nhớ đáng em gây gổ với anh lúc trước, ít nhất như vậy trong lòng của anh sẽ dễ chịu hơn một chút!"

"Tốt, nghĩ muốn gây gổ sao? Chờ một lát để cho em từ trên người của anh tra được cái gì không thuộc về em, xem em xử anh như thế nào!" Cô dựng thẳng eo, hung ác hưng phấn nói.

Anh bị cô chọc cho buồn cười. "Ha ha, đợi sau khi trở về nhà, em cứ kiểm tra thật tốt vào ——"

.....

Phòng ngủ bị ánh đèn vàng chiếu nhập nhòa, hai bóng người trên giường nửa sáng nửa tối, càng thêm mập mờ!

"Trên người anh có mùi thơm ——" Sắc mặt Nhan Như Y biến đổi, dùng sức nín lấy áo sơ mi của anh. "Anh còn dám nói anh cùng cô ấy không có gì? Nếu như không có cái gì, trên người anh làm thế nào có mùi thơm như vậy?"

Hoắc Doãn Văn cúi đầu ngửi một cái, sau đó yên tâm to gan ngất mũi người yêu. "Em tốt nhất ngửi lại cho đảm hoàng, trên người anh mùi thơm là của ai?"

Nhan Như Y cẩn thận ngửi một cái, mùi vị này thật quen thuộc, hình như mùi sữa tắm của cô. Cuối cùng, cô bật cười. "Ha ha, là mùi của em trên người anh, là mùi nước hoa thiên nhiên em hay dùng!"

Sở tiểu thư làm sao lại dùng loại nước hoa tự chế này?

Cô vui vẻ cười!

"Lúc này em yên tâm chứ?" Hoắc Doãn Văn cũng ra vẻ chứng tỏ mình trong sạch!

"Dĩ nhiên không thể, đây mới là bước đầu kiểm tra, bây giờ là xâm nhập kiểm tra từng bộ phận!" Nói xong, tay cô linh hoạt cởi bỏ nút áo của anh.

Rất nhanh, bộ ngực màu đồng của Hoắc Doãn Văn liền lộ ra, cô dễ dàng cởi bỏ áo sơ mi của anh.

Anh trần truồng, nửa người trên bại lộ dưới ánh mắt của cô, trong nháy mắt Nhan Như Y liền khởi sắc, chỉ vào vết cắn màu đỏ ở đầu vai anh chất vấn. "Anh còn dám nói giữa hai người không có gì? Nếu như không có cái gì, đây là làm sao xuất hiện?"

Hoắc Doãn Văn quay mặt lại, nhìn xuống bả vai phải, trên có hai hàng dấu răng. Ngay sau đó, vẻ mặt của anh so với cô còn tức giận hơn. "Em còn dám hỏi anh, em nhìn kỹ một chút, dấu răng phía trên này là ai cắn, hả?"

Bị bức bách do anh chất vấn cùng áp lực từ ánh mắt kia truyền tới, cô không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thật tốt xem một chút. Ấn ký hàm răng không phải rất lớn, hơi nhỏ một chút, xem ra cũng rất quen thuộc. Nhan Như Y liếm liếm hàm răng của mình, sau cười ha ha, rất vui vẻ ở phía trên hôn một cái. "Cái này là của em đấy!"

Sau đó cô nhìn khắp trên người anh đầy những vết hôn, lại nghĩ nghĩ. "Cái này là em hôn đấy!"

"Ha ha, cái này cũng là em hôn đấy!" Cô chỉ lên cơ bụng anh, rồi cúi xuống hôn một hóp!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hờ hê, thái độ Hoắc Doãn Văn ngược lại dữ tợn. "Cái mông của anh, em cũng phải kiểm tra một chút chứ? Nơi này có thể là dấu vết mấu chốt nhất!"

Dĩ nhiên, dĩ nhiên, nơi này mới là vị trí mấu chốt nhất đấy. Nhan Như Y không nói gì, chờ đợi anh cởi bỏ quần tây đang mặc ——

Hừ hừ, cô đương nhiên là muốn háo hão tra nơi đó một chút!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Áp lực từ cha

Hoắc Doãn Văn từ từ cởi bỏ dây thắt lưng, kéo khóa kéo, rồi dừng lại giữa chừng, mở to mắt trông người yêu. "Còn muốn tiếp tục sao?"

"Dĩ nhiên ——" Cô gật đầu.

Anh nhú mảy, rất ngao nạn. "Vậy em tự mình ra trận đi!"

Này rõ ràng chính là đang chọn cách trêu chọc cô. Thôi thì, cô cũng giống như trêu đùa anh, liếc nhìn anh một cách mỉa mai. "Anh cho rằng em không dám sao?"

Nói xong, ngón tay của cô lần mò vuốt qua hông anh, lần tới dây khóa kéo quần, kéo xuống, tiếp theo là trườn nhẹ vào quần lót của anh!

Trong nháy mắt!

Trên người anh vũ khí bí mật ‘đột xuất’ lập tức bắn ra ngoài, liều lĩnh hiện ra trước mặt cô!

Gò má Nhan Như Y đỏ lên, tầm mắt bị đột ngột chắn ngang trong nháy mắt, cô không nhìn được nuốt nước miếng một cái.

Anh cố ý làm như động tác chiêu bài của cậu bé Shin Bút Chì, sáng ngời trước mắt cô!

Nhan Như Y cảm thấy một cỗ nhiệt huyết không ngừng vọt lên trong đầu óc của cô, gương mặt không ngừng nóng bừng, nhất là mắt nóng đến khó chịu. Vũ khí của anh thật rất tốt, kiên cường, rất, khụ khụ. Phải. Phải đáng về ngao nghề!

Nếu không, cũng sẽ không như vậy hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

"Khụ khụ ——" Cô ho nhẹ ra tiếng, sau đó nói: "Xoay người sang chỗ khác, em muốn xem một chút phía sau!"

Hừ, hiện tại cô vẫn không muốn thừa nhận bị anh quyến rũ!

"OK!" Hoắc Doãn Văn xoay người lại, cho cô nhìn phía sau mình, thuận tiện anh còn làm ra vẻ đầu hàng, đôi tay đặt ở phía sau đầu!

Nhan Như Y chuyển tầm mắt nhắm ngay cái mông của anh, khi thấy ngực của anh hai bên đều có vết cào ra sau, cô cười ra tiếng!

Dấu vết này cũng là cô tạo thành đấy!

"Như thế nào? Yên tâm chưa?" Anh xoay người hỏi cô.

Cô nhìn anh, vóc người ưu tú, con người màu đen rất không đáng hoàng, ánh mắt làm ra vẻ liếc lên lên xuống. Khóe môi cô nhếch lên, tựa như cười tựa như không. "Ừ. Ừ. Xem ra rồi, không có làm loạn, nhưng cụ thể có hay không đầu biết được rõ ràng." Cô vừa nói vừa đi về phía anh, sau đó đẩy anh lập tức té nhào lên giường, cô cười lên người anh, cười tuyên bố. "Cụ thể có hay không làm loạn, chỉ có tiếp tục xâm nhập, cận kề, kiểm tra mới có thể biết!"

Bị cô đè ở phía dưới, Hoắc Doãn Văn nở nụ cười, đôi tay cố định eo của cô. "Tốt, vậy bây giờ sẽ tới giờ kiểm tra thôi."

"Ha ha." Cô lại bị anh trêu đùa bật cười khanh khách, duyên dáng ngửa cổ, thân thể không ngừng cọ lên cọ xuống, hai tay của anh phải luôn ghì chặt cô lại!

.

Liên tục mấy hạng mục lớn của tập đoàn Hằng Viễn bị hai công ty khác cướp đi, khiến các thành viên Hội Đồng Quản Trị tỏ ra bất mãn đối với Đồng Sự Trưởng kiêm Tổng giám đốc, không ngừng gây áp lực cho Đồng Sự Trưởng Hứa!

Hội nghị kết thúc, trở lại phòng làm việc, Đồng Sự Trưởng Hứa tức giận đập mạnh tập tài liệu hương lên bàn làm việc.

Nhất thời, tài liệu rơi la tả, bay đầy đất!

"Chuyện là thế nào? Mấy cái hạng mục này thế nào lại bị đoạt đi? Còn liên tiếp mấy cái. Chuyện này thật khiến ta mất mặt trước bao!" Đồng Sự Trưởng Hứa giận dữ ngồi phịch vào ghế bành, kéo caravat xuống, dùng sức thở hỏn hển!

Hoắc Doãn Văn mặt không biến đổi, nhàn thần ánh lên vẻ giễu cợt. "Đồng Sự Trưởng, chuyện này cũng không phải con phụ trách, trước giờ vẫn luôn là Tổng giám đốc thực hiện, cho nên con không rõ ràng lắm!" Cuối năm ngoái đến đầu năm nay, chính phủ kêu gọi đầu tư vào mấy lô đất, vốn tất cả mọi chuyện cũng rất thuận lợi. Hằng Viễn cũng đã chuẩn bị hồ sơ đầu thầu đầy đủ, tính toán tốt chuẩn bị nộp, tất cả đều không có vấn đề!

Cho nên lúc đó, có người đột nhiên muốn nhảy vào vì tưởng dễ ăn. Hoắc Doãn Văn nhất định muốn chụp lấy dịp này, mà mẹ của anh ta cũng tới đây cùng làm một trận náo nhiệt, nói ông hiện tại chỉ lo cho đám hồ ly, cần bản quên mất con trai lớn nhất. Lại đem chuyện nhiều năm trước bói mớ, mục đích cuối cùng là cho con bà ta tranh thủ cơ hội vươn lên!

Hoắc lão mặc dù ly hôn vợ trước, nhưng dù sao cũng là vợ nguyên phối, bà vợ cả cũng không tái giá, một mực chăm sóc con trai lớn lên. Cho nên, mặc dù rời khỏi nhà ông, nhưng người vợ này trong lòng ông vẫn rất có phân lượng!

Không có cách nào, ông chỉ đành đem những hạng mục này giao cho con trai lớn nhất để làm!

Cũng không có nghĩ đến, xuẩn tài chính là xuẩn tài, rõ ràng là miếng thịt thiên nga lập tức ăn đến miệng, nhưng cuối cùng vẫn bị vụt bay ——

Hoắc Doãn Văn không gì vướng víu đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn chuyện cười ——

"Hoắc Doãn Vũ, đối với chuyện này, con chuẩn bị giải thích gì với cha?" Hứa lão lửa giận ngút trời nhìn con trai của mình, cái loại ánh mắt giống như muốn đem con lớn nhất ăn hết!

Hoắc Doãn Vũ tròn to hai mắt, một bộ chuyện không phải hẳn làm sai một dạng. "Cha, cái giá áp thầu này cũng là chúng ta cùng nhau thương nghị, cuối cùng bị người khác đoạt đi, cũng không thể trách con chứ? Con cũng đâu thể biết được đối phương có thể ra giá thấp hơn chúng ta một chút!"

Buổi nói chuyện, thiếu chút nữa làm Hứa lão tức chết.

"Khốn kiếp, ngu ngốc!" Hứa lão gầm lên, cầm lên chén nước, ném về phía con trai lớn.

"Đồng" một tiếng sau, nước trà còn mang theo lá trà từ trên đầu của Hoắc Doãn Vũ trôi xuống dưới, ướt mặt của anh ta, bộ tây trang ngay lập tức ướt mềm. Nhất thời, nhếch nhác chặt vật!

Gặp phải ‘oanh tạc’ Hoắc Doãn Vũ tương đối không phục, gạt lá trà trên mặt xuống. "Ngài thân là Đồng Sự Trưởng, làm như vậy, quả thực rất mất phong thái?"

"Phong thái? Mày có ý muốn chọc giận chết tao! Mày có lý do thiệt tốt, không biết giá áp thầu của đối thủ bắt đầu là bao nhiêu? Loại lời nói ngu xuẩn này, mày lại vẫn có thể nói được ra miệng. Coi như mày có thể nói ra miệng được, lỗ tai của tao nghe không vô!" Hứa lão giận đến nổi lửa, đập mạnh vào mặt bàn, hai mắt giống như thanh kiếm sắc bén nhìn chằm chằm con lớn nhất. "Nếu như tất cả đấu thầu, chúng ta đều dựa biết trước giá bắt đầu của đối thủ mới có thể đạt được hợp đồng, Hằng Viễn này đã sớm trở thành bọt biển rồi, cũng không cần lăn lộn nữa trên thương trường!"

Đứng một bên cạnh, Hoắc Doãn Văn, vẻ mặt giễu cợt lại chuyển thành lạnh lùng. Chuyện cười nên nhìn đã xem xong rồi, anh bây giờ không cần thiết ở lại.

"Đồng Sự Trưởng, nếu như không có những chuyện khác, tôi nghĩ tôi đi ra ngoài trước!" Hoắc Doãn Văn chợt mở miệng nói, thanh âm không lớn không nhỏ, lại tràn đầy sức mạnh, cái loại cảm giác mãnh liệt đó, làm cho không người nào có thể dời mắt. Cho dù là ở trên thương trường đánh đấm nhiều năm, Hứa lão vào thời điểm đối mặt con trai mình, tất cả tâm tình cũng không nhịn muốn thu liễm mấy phần.

Hứa lão liếc nhìn con trai thứ hai của mình, giọng nói hòa hoãn xuống. "Con ở lại, cha còn có chuyện muốn bàn với con!"

Sau đó lại chán ghét nhìn con trai lớn một cái, giọng điệu thật không tốt. "Mày đi ra ngoài đi, chuyện này về sau tao sẽ tìm mày tính sổ!"

Một đầu toàn nước trà, Hoắc Doãn Vũ tức giận nhìn Hoắc Doãn Văn, lại không phục nhìn cha một thoáng, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc!

Cửa phòng làm việc bị đóng lại, Hứa lão chỉ chỉ ghế đối diện bàn làm việc, ý bảo con thứ hai. "Ngồi!"

Hoắc Doãn Văn kéo cái ghế ra, ngồi xuống.

"Con đối với mấy công ty gần đây đoạt của chúng ta mấy hợp đồng, đã điều tra xong rồi sao?" Hứa lão mở miệng liền trực tiếp hỏi!

Hoắc Doãn Văn trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, thành thạo hồi đáp. "Từng có bước đầu điều tra, đều là công ty mới, không có gì đáng giá nghiêm cứu. Chỉ là, có thể đưa ra mấy giá áp thầu như vậy, thành công trúng thầu, hai công ty này nhất định đều có lai lịch không nhỏ. Cho nên, lần này Hoắc tổng giám đốc không lấy được mấy cái hạng mục này, cũng là hợp tình lý!"

"Ừ!" Hứa lão gật đầu một cái, lại giương mắt hỏi. "Vậy con đối với đại hội cổ đông tháng Sáu có đối sách gì không. Bởi vì này hai lần thất lợi, ta sợ Hội Đồng Quản Trị đối với chúng ta có điều bất mãn. Đang thời điểm chọn Đồng Sự Trưởng, bọn họ nếu không ủng hộ ta ——"

Hoắc Doãn Văn nghe được mấy lời nói này của cha, thật muốn cười. Chẳng lẽ là vì cha đã già rồi sao? Cho nên ít đi ngông cuồng của quá khứ, nhiều hơn ý thức nguy cơ? "Đồng Sự Trưởng, con cảm thấy được cha quá quá lo lắng. Hai năm qua thành tích và sự nghiệp của Hằng Viễn đang không ngừng tiến lên, hơn nữa hoa hồng cuối năm, mỗi cổ đông đều cảm không ít bao lớn bao nhỏ, con muốn nghĩ có cổ đông nào sẽ bởi vì lần một lần hai thất bại này, đối với cha có thành kiến, hoặc là không tin tưởng đi!"

"Đây cũng đúng!" Hứa lão gõ bàn một cái nói, chỉ là trên mặt vẫn hiện đầy mây đen.

Mà tất cả này trong đôi mắt Hoắc Doãn Văn, ha ha, hiện tại Đồng Sự Trưởng trước mắt này muộn phiền không phải chỉ sợ cổ đông không tin tưởng. Mà là ông ta năm ngoái bắt đầu tham ô công quỹ công ty, đi mua cổ phiếu. Không có nghĩ tới, nửa năm nữa thế vận hội Olympic khai mạc, nhưng thị

trường chứng khoán Trung Quốc hết lần này đến lần khác hạ thấp điểm! Cơ hồ không một cổ phiếu nào may mắn thoát nạn!

Mà hần cảm đi một khoản tiền, toàn bộ chôn vào đồng cổ phiếu. Hiện tại một lòng chờ thể vận hội Olympic khai mạc, cứu vãn được chút nào hay chút đó.

Chỉ là, họp Hội Đồng Quản Trị sắp tới, đoán chừng ông ta rất khó đem tiền hoàn trả, bỏ tức cái lỗ thủng tài chính lớn này rồi!

Hoắc Doãn Văn làm bộ như tất cả đều không biết, trầm ổn nhìn Đồng Sự Trường. "Đồng Sự Trường, còn có những vấn đề khác sao?"

Hứa lão ngại ngần, sờ sờ đầu, chẳng dặng dưng mở miệng. "Doãn Văn, con và Sở Tĩnh Nhiễm định lúc nào. Nếu không, chúng ta cùng Sở gia cùng nhau khai thác các hạng mục khác, chậm chạp sẽ mất thêm nhiều cơ hội!"

Mặc dù ông lấy trộm tiền công, nhưng nếu như Hoắc gia cùng Sở gia kết thân thành công, những cổ đông khác cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm, chỉ cần ông đem lỗ thủng chặn lại là ổn rồi! Dù sao, Sở gia là công ty lớn, sẽ cho những cổ đông này lòng tin!

"Chuyện này con vẫn muốn từ từ tính toán chu toàn, dù sao cũng là chuyện lớn cả đời, con không muốn quá mức gấp gáp!" Hoắc Doãn Văn cự tuyệt nói.

Hứa lão gấp đến độ giận dữ, tại sao đứa con trai này khắp nơi đối nghịch cùng mình vậy? Ông ta dùng lực vỗ bàn, giọng ra lệnh nói. "Tao cùng Sở gia đều đã bàn bạc kỹ càng, hôn kỳ định vào tháng Năm, mày kết cũng phải kết, không kết cũng phải kết ——"

Hoắc Doãn Văn trong nháy mắt nhú mày, khề nheo mắt lại nhìn cha mình ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Lâm vào khốn cảnh

"Chuyện này sợ rằng Đồng Sự Trường vẫn không thể làm chủ!" Hoắc Doãn Văn trực tiếp phản kháng nói.

"Tao bây giờ không phải là lấy danh nghĩa Đồng Sự Trường, mà là danh nghĩa cha mày!" Hoắc lão lớn tiếng quát, muốn dùng thanh âm của mình áp chế con trai.

"Thật xin lỗi, vô luận là lấy danh nghĩa Đồng Sự Trường hay vẫn là dùng thân phận cha tôi, tôi đều không đồng ý!" Nói xong, Hoắc Doãn Văn từ ghế đứng lên, chuẩn bị xoay người rời đi!

Hoắc lão thấy lời nói mình không được nghe lời, dùng giọng điệu dứt khoát nghiêm khắc nhất. "Nếu như mày không kết hôn với Sở Tĩnh Nhiễm, tao liền đem cổ phần chuyển hết cho anh trai và em trai mày! Một phần cũng không có phần của mày!"

Thấy cha mình đã thật sự giận điên lên, nếu như ông đem 38% cổ phần trong tay tách ra, vậy ông cũng không còn là cổ đông lớn nhất rồi! "Tùy tiện!"

Bỏ lại những lời này, Hoắc Doãn Văn đi ra khỏi phòng làm việc!

.

Nghe xong Hoắc Doãn Văn tường thuật, Nhan Như Y không khỏi lo lắng. "Tại sao lại nói chuyện với cha như vậy? Mặc kệ nói thế nào, ông ấy cũng là cha của anh!"

Hoắc Doãn Văn nhảy vào hồ bơi, bọt nước trong suốt văng khắp nơi, thân thể cường tráng của anh trong làn nước màu xanh dương nhạt hoàn mỹ khác thường, ánh nắng lung linh làm da của anh ửng sáng, động tác linh hoạt, càng nhìn càng thấy anh mê người, giống như vị vua tuần tú ngang tàng!

"Này, em đang nói với anh mà!" Nhan Như Y không hài lòng, đứng ở bên cạnh hồ bơi, nói to với anh!

Âm thanh tức giận quanh quẩn theo giọng điệu của cô.

Mà Hoắc Doãn Văn thì chỉ có bọt nước rào rào theo động tác quạt nước đáp lại cô.

Nhan Như Y thật không biết vì anh không thích nghe mình cầu nhau mà tức giận, hay là

vì anh có cơ hội đối kháng người nhà mà vui mừng!

Cô ngồi ở ghế mây, nhìn anh đang trong nước bơi qua bơi lại, anh bơi đến bên cạnh hồ, hướng về phía cô nói: "Bảo anh lấy người khác là không thể nào, cho nên ông ta cũng không cần ép anh, anh làm như vậy cũng là muốn cắt đứt ý niệm trong đầu ông ta!"

"Vậy anh có hối hận không? Vì em cực tuyệt một mối kết hôn tốt như vậy!"

Trong nước, anh dùng tay đánh mạnh lên mặt nước, trong nháy mắt, nước văng tung tóe lên thân cô.

"A ——" Nhan Như Y thét lên, ản trái núp phải."Anh chơi xấu, thế nhưng đánh lên em!"

Hôm nay cô không thể bơi được, nên không có mang theo quần áo tắm!

"Ai cho em nói lung tung chọc giận anh, nếu như không lấy nước dội em, anh làm thế nào phát tiết lửa giận!" Hoắc Doãn Văn tiếp tục giương mắt nhìn cô.

Mà cô vẫn không ngừng thét chói tai!

Hai người ở trên lầu hồ bơi của khách sạn, tự chơi tự vui với nhau. Dĩ nhiên, loại tư tình thân mật này sẽ không bị người khác thấy, bởi vì cả khu bơi lội đã bị đặt bao hết ——

.....

Hội Đồng Quản Trị sắp tới, Hoắc Doãn Văn đương nhiên là tích cực tìm cách gom cổ phiếu từ các cổ đông khác. Chỉ là, các cổ đông ở công ty hiện tại cũng không đến nỗi quần bách đem cổ phiếu trong tay đi bán!

Mà bây giờ duy nhất chỉ có thể chiếm cổ phiếu từ tay của cha anh. Nếu như anh đoán không sai, càng gần thời điểm triển khai Hội đồng Quản trị, cha anh sẽ đem cổ phiếu đi bán, mới có thể gom đủ tiền bổ túc vào phân tài chính thâm hụt.

Quả nhiên không có sai, không tới mấy ngày, anh liền lấy được một cái cơ hội, Hoắc lão bí mật tiếp xúc công ty Duy Hoa, muốn đem 5% cổ phần trong tay tìm kiếm giá hời trên thị trường bán đi!

Duy Hoa chính là công ty anh lấy danh nghĩa bạn bè mở ra!

Trịnh Húc Thành gọi điện thoại cho anh, báo cáo giá tiền của 5% cổ phần đó ——

Hoắc Doãn Văn neho mắt lại."5% cổ phần? Ha ha, thật là một con cáo già, 5% nào đủ cho ông ta vớ đầy lỗ thủng này? Nếu như mà mình không có đoán sai, ông ta còn phải bán 5% nữa."

"Ông ta đương nhiên không thể nào một hơi đem 5% cũng bán cho cùng một người, trừ phi ông ta thật ngu!" Trịnh Húc thành nói!

"Đúng! Lúc này chúng ta nên sử dụng một công ty ở hải ngoại, chủ động tiếp xúc với ông ta!" Hoắc Doãn Văn búng tàn tro thuốc lá, cười nói!

Đầu bên kia điện thoại, Trịnh Húc Thành cười nói."Hiểu, yên tâm chuyện này giao cho tớ làm tốt lắm!"

.....

Hoắc lão vẫn muốn đại diện cho một nhãn hiệu mỹ phẩm nước Pháp, mà vẫn không có cơ hội, mà lúc này đây Hoắc Doãn Vũ (tên cha Hoắc Doãn Văn) chợt lấy được tin tức, tiếp xúc với người đại diện của nhãn hiệu Âu châu này, nhờ người này giới thiệu, ông ta cuối cùng có thể liên lạc với người đứng đầu nhãn hiệu này!

Người này muốn tới Trung Quốc khảo sát một phen, để xem xét và định đoạt!

Sau, người này quyết định đem tổng đại lý của khu vực châu Á - Thái Bình Dương giao cho Hằng Viễn, chỉ có một yêu cầu, được 5% cổ phần Hằng Viễn!

Hoắc Doãn Văn vừa nghĩ yêu cầu này không tồi, ông ta cũng đang cần tiền gấp, mà 5% cổ phiếu trong tay này còn không có tìm được người mua thích hợp! Cứ như vậy, ông ta cầm 5% cổ phần trong tay bán cho người này! Mà công ty mỹ phẩm không phải là của ai khác mà chính là Hoắc Doãn Văn đây!

Rất nhanh, anh gom được thêm 10% cổ phần, hiện tại tất cả cổ phần chung của anh vào một chỗ đã là 43%, vượt xa Hoắc Doãn Vũ 28% cổ phần!

.....

Cùng lúc đó, anh chính là muốn những cổ đông khác không thể ủng hộ Hoắc Doãn Vũ nữa, nên nhất định đưa ra nhiều chứng cứ mấy năm qua ông ta thâm lạm công quỹ!

Trong lúc Hoắc Doãn Văn thực hiện hàng loạt chuyện đó, Hoắc Doãn Vũ phát hiện!

Ông ta giận đến đỏ mặt tía tai, không ngừng gặt đầu."Tốt, tốt, tao thật sự nuôi ong tay áo ——"

Trước khi Họp Hội Đồng Quản Trị, Hoắc Doãn Văn đã nắm chắc phần thắng, cho nên

cũng không có gì phải sợ, anh liền hào phóng thừa nhận. "Tôi xác nhận mình rất tốt, rất ưu tú. Chỉ là, hình như cùng với việc ông có nuôi dạy tôi hay không, không có quan hệ gì!"

Anh sẽ không quên một mình anh ở nước Mi cầu sinh tồn, vì một ngày ba bữa không thể không đi đưa sữa tươi, đưa báo. Anh hiện tại rất may mắn khi đó Internet còn chưa có phát đạt như hiện tại, nếu như là hiện tại, chỉ sợ ngay cả công việc đưa tờ báo anh tìm khắp nơi cũng không có!

Nói đến đây, Hoắc Doãn Văn đuối lý. Ông ta cũng biết đã không chăm sóc tốt đứa con trai này, lúc ấy Tô Á Bình phụ trách tài chính trong nhà, cuộc sống của Hoắc Doãn Văn, lúc ấy bà ta chỉ hận không thể không đưa tiền, cho anh tiền đã ít lại càng ít. Mà thời điểm kia, ông ta đang bế bộn với sự nghiệp, cũng lười cãi cọ cùng vợ con chuyện này!

Nhưng mặc kệ nói thế nào ——

"Mặc kệ nói thế nào, tao cũng là cha mày, làm sao mày có thể hại tao như vậy? Đây đối với mày có lợi gì?"

Hoắc Doãn Văn nghe xong câu hỏi, không nhịn được bật cười, thông thả ung dung nhìn cha của mình. "Hiện tại tôi cũng không sợ nói cho ông biết, công ty Duy Hoa, công ty mỹ phẩm của Pháp, thật ra đều là công ty của tôi! Mà khi ông bán cổ phần ra, vừa vặn đang ở trong tay của tôi!"

"Cái gì?" Hoắc Doãn Văn không tin mở to hai mắt, gương mặt giận đến đỏ bừng!

"Hai phần cổ phần ông bán là 10% , cộng thêm trong tay tôi là 20%, chính là 30% cổ phần!" Nói xong, anh tự tin tràn đầy nhìn cha mình. "Vừa vặn, so với ông nhiều hơn 2% cổ phần!"

Thật ra thì hẳn có nhiều hơn thế nữa, làm sao dùng lại chỉ có 2% này, còn hơn 13% cổ phần nữa, nhưng anh đã cắt giữ lại!

Chỉ là, 2% này cũng đủ đem Hoắc Doãn Văn tức đến nổi não úc huyết rồi!

‘Bùm’ một tiếng, Hoắc Doãn Văn ngã ngồi vào ghế da, giống như là bị người nào đó nặng nề đánh một quyền, mà ông ta cũng vô lực phản kháng.

Hoắc Doãn Văn đối với ông ta không có một chút lòng thương hại, hai tay anh chống lên bàn làm việc, hạ thấp gương mặt xuống nhìn Hoắc Doãn Văn, khiến người khác không cách nào kháng cự, uy hiếp. "Hiện tại, tôi chính là muốn đem những chứng cứ những năm gần đây ông thâm lạm công quỹ, cho các vị cổ đông xem một chút ——"

Hoắc Doãn Văn giờ tay lên, run run rẩy rẩy chỉ vào con trai mình. "Mày cho rằng như vậy là có thể đấu cùng ta sao?"

Hoắc Doãn Văn cười cười, giễu cợt một câu. "Ông cho rằng như ông vậy vẫn không xảy ra chuyện gì sao? Là ông đem mấy người cổ đông họ nghĩ đến quá đơn thuần, còn là cha, ông quá đơn thuần?"

"Mày cho rằng vị trí Đồng Sự Trưởng này, có thể ngồi tốt như vậy sao?" Hoắc Doãn Văn chợt cũng cười, cười nhạo Hoắc Doãn Văn không biết nặng nhẹ!

Hoắc Doãn Văn thu hồi nụ cười, đầu ra đẩy nói: "Đúng, tôi chính là phải lấy được Hằng Viễn, Hằng Viễn nên nổi được như ngày hôm nay rất lớn một nửa là nhờ mẹ tôi liều mạng, tôi không thể nào để cho người khác đoạt đi!"

"Không nên nói về người đàn bà ti tiện đó!" Hoắc Doãn Văn cực kỳ tức giận!

"Ông không phải cũng ti tiện hơn như vậy sao!" Hoắc Doãn Văn rống lên một tiếng, trong giọng nói có nồng nặc uy hiếp!

Làm cho người đầy dạn chinh chiến như Hoắc Doãn Văn không khỏi có chút rợn cả tóc gáy! "Mày ——"

Hoắc Doãn Văn thu hồi tính khí, cho cha một lời khuyên, cảnh báo. "Ông cũng phải có trách nhiệm, vì những chuyện từng làm qua mà trả giá. Mọi chuyện ông làm đều để lại chứng cứ, tôi nhất định sẽ ngồi lên vị trí Đồng Sự Trưởng này, ông cứ chờ xem đi!"

"Hoắc Doãn Văn, mày cho rằng mày cánh đủ cứng rồi sao? Ngần vạ lần không được quên mất câu nói kia, gừng càng già càng cay. Mày nghĩ ngồi được lên vị trí của tao, không phải dễ dàng như vậy!" Hoắc Doãn Văn nhìn vào bóng lưng của con thứ hai ——

Chuyện thường thường chính là trùng hợp như thế, cũng là việc đời khó liệu, càng xuôi gió xuôi nước, đến lúc quan trọng sẽ lại gợn sóng. Đang lúc Hoắc Doãn Văn nghĩ sẽ cưới được Nhan Như Y, thực hiện cam kết của mình đối với cô ——

Hoắc Doãn Văn lại một lần nữa bị nhiều cô gái trẻ tuổi tố cáo, anh ép buộc họ mại dâm, sắc dụ các cấp lãnh đạo trong cơ quan công quyền. Hơn nữa, có nhiều lãnh đạo sa lưới!

Cực kỳ nghiêm trọng, cô gái tên là Lí Thi Thi lại bị ủy viên Vũ ngược đãi tới chết, trong khoảng thời gian ngắn bị truyền thông tràn đầy trời đất. Vũ ủy viên cũng bị song quy rồi, đang trong điều tra!

Mà Hoắc Doãn Văn cũng trở thành tiêu điểm truyền thông truy tung, cũng bị người dân toàn xã hội chỉ trích!

Danh tiếng bị tổn hại nghiêm trọng, cổ phiếu Hằng Viễn cũng ba ngày liên tục bị rút điểm, đến ngày thứ tư còn rút thêm năm điểm.

Lúc này Hoắc Doãn Văn đừng nói là muốn đạt được chỗ ngồi Đồng Sự Trưởng này, anh bây giờ muốn thoát khỏi một thân tội danh đã là việc khó.

Mà ngay tại lúc này, người chết Lí Thi Thi lại bị công an điều tra ra được, Lí Thi Thi cũng không phải là tên thật, cô tên thật là Luru Salsa ——.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Dù không thể chia cắt

Mọi dèm pha đổ dồn lên người Hoắc Doãn Văn, thậm chí còn dính dáng đến án hình sự. Hằng Viễn cũng vì thế chịu ảnh hưởng không tốt, nên làm các thành viên Hội Đồng Quản Trị vô cùng bất mãn. Đại hội cổ đông lại sắp triển khai, dưới tình huống này, anh rất khó chiếm lấy vị trí Đồng sự Trưởng!

Chỉ là, đây không phải chuyện khổ sở nhất đối với anh. Vô luận muốn thành đại sự, mấy phen lâm nguy đều phải trải qua, từ cổ chí kim đều giống nhau, làm gì có chuyện thuận buồm xuôi gió! Điều anh khổ sở lại chẳng dính dáng gì đến chuyện làm ăn, Nhan Như Ý vào thời điểm này, lại ra về không hiểu rõ tính cách của người yêu, không cách nào tha thứ cho anh!

"Pằng ——" Nhan Như Ý hung hăng tát mạnh lên mặt Hoắc Doãn Văn!

Hai mắt của cô rất phần hận, trong lòng tràn ngập thất vọng, thân thể lão đảo muốn ngã nói rõ thương tâm của cô. Nhưng đôi môi của cô run rẩy khẽ lay động, thuyết minh rõ cô không nhận được khổ sở, sâu tận đáy lòng cô càng lo lắng nhiều hơn!

Có một số việc có thể tha thứ, có một số việc không có biện pháp tha thứ.

Hơn nữa, cô hiện tại có thể trợ giúp anh cái gì?

Sở Tính Nhiệm tìm cô nói chuyện, vẫn còn quanh quẩn rõ ràng ở bên tai cô ——

"Cô Nhan, thật ra tôi luôn biết rõ mối quan hệ giữa cô và Hoắc Doãn Văn, từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ rồi. Nhưng mà tôi cũng không ngại sự tồn tại của cô, dù sao đàn ông trong cửa hào môn thường có mấy phòng nhì, tình nhân bên ngoài, sự tình vốn cũng bình thường. Tôi cũng cảm thấy con người cô không tệ, nếu như phòng ngoài là cô, tôi cũng không có gì không hài lòng. Bây giờ chuyện phát triển đến nước này, tin tưởng cô cũng sẽ hiểu, cô rõ ràng không thích hợp làm vợ Hoắc Doãn Văn, cô thật không giúp được anh ấy chuyện gì, có đúng hay không? Ngược lại, địa vị của tôi bất đồng với cô, khi anh ấy lâm vào thời điểm khốn cùng, tôi có thể trợ giúp, để cho anh ấy bình an vô sự. Chỉ là, điều kiện của tôi chính là cô hãy rời bỏ anh ấy. Các người không thể ở chung một chỗ!

Vốn là, tôi có thể tiếp nhận cô là tình nhân của anh ấy, nhưng hiện tại không được, cô thế nhưng muốn làm vợ anh ấy, uy hiếp địa vị của tôi. Cho nên, hiện tại đặt ở trước mặt cô chỉ có hai con đường, một con đường chính là cô có thể cự tuyệt tôi, tiếp tục cùng Hoắc Doãn Văn ở chung một chỗ, mà tôi dĩ nhiên cũng sẽ không tiếp tục dây dưa với anh, như vậy, anh ấy nhất định sẽ phải ngồi tù. Con đường thứ hai chính là cô chủ động rời đi. Hai con đường này, cô liền tự chọn đi!"

Nhan Như Ý đem toàn bộ khổ sở đè ép xuống, cô còn có thể chọn sao? Vượt qua nhiều khó khăn, đi đến bước này, cô đành lòng nào nhìn anh vào tù? Dĩ nhiên không thể!

Cho nên, nên ra quyết định, nhất định phải chọn con đường thứ hai!

Chỉ là, lúc này phần nộ của cô cũng rất thật. "Hoắc Doãn Văn, em hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ là loại người như thế! Anh thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần bức bách thiếu nữ vị thành niên bán dâm." Nói xong, cô không cách nào không chế nước mắt rơi như mưa. "Lần trước em có thể lừa mình dối người tha thứ cho anh, nhưng là lần này, em làm sao có thể? Luru Salsa là con gái của bạn ba em, em làm sao có thể tiếp tục giả vờ hồ đồ ——"

Hoắc Doãn Văn bị cô đánh, tóc tai bay tán loạn, nghiêng mặt, từ từ nhìn về phía cô. "Em thật không tin anh sao? Anh xác thực không có ép họ."

"Anh không có, nhưng không phải cấp dưới của anh không có. Mà anh dù sao cũng là ông chủ, loại chuyện như vậy anh dám nói anh không có một chút quan hệ nào?" Cô chỉ trích. Cô hiểu trong này có rất nhiều chuyện, là cấp dưới của anh làm, có lẽ anh thật sự không biết chuyện. Nhưng, bên trong chuyện này, lại có bao nhiêu sự thật là chính bản thân anh đang giả bộ hồ đồ?

Chẳng lẽ anh dám nói, anh không có mất ngủ mất ngủ đối với lần này? Chẳng lẽ anh không có đối với chuyện này lại lạnh nhạt phải trách nhiệm, những cô gái trong chuyện này với anh không thân không thích, cho nên anh sẽ không có nhiệm vụ trông nom những cô gái này có tự nguyện hay không?

Nhan Như Y gạt nước mắt, nói ra lời tuyệt tình. "Chúng ta chia tay đi!"

"Em nói cái gì?" Hoắc Doãn Văn không tin vào tai mình, lớn tiếng hét lên.

Cô cũng đồng dạng gào to. "Chúng ta chia tay đi, em không muốn cùng loại người hèn hạ sống cùng nhau! Mặt khác, có lẽ anh sẽ phải lập tức đi ngồi tù, em không muốn dính dấp trong đó ——"

Hung ác quyết tâm nói xong, Nhan Như Y xoay người muốn đi!

"Không, Như Y ——"

Được thanks

Xem thông tin cá nhân Gởi tin nhắn

5 thành viên đã gởi lời cảm ơn Nghe về bài viết trên: Collinrose, LamMun, hienct, mupmipmip, vythinham

Gởi bài 09.10.2015, 10:55

Hình đại diện của thành viên

Nghe

Lớp phó văn thể mỹ

Lớp phó văn thể mỹ

Ngày tham gia: 03.05.2014, 13:28

Bài viết: 104

Được thanks: 198 lần

Điểm: 9.46

Trả lời với trích dẫn

Gởi bài Re: [Hiện đại] Tổng giám đốc cận bã, xin anh đừng yêu tôi - Cơ Thủy Linh - Điểm: 11

Chương 150

Anh nắm lấy tay cô. "Anh không tin lời nói của em!" Anh tuyệt đối không tin cô là nữ nhân ác tâm, ác khẩu như vậy.

"Không có gì không thể thành sự thật? Anh gián tiếp hại chết con gái của bạn ba tôi. Hoắc Doãn Văn, điểm này ba tôi không thể nào tha thứ cho anh, ông ấy càng làm sao có thể đồng ý chúng ta ở chung một chỗ? Chúng ta. . . . không còn cơ hội!"

Lời của cô khiến Hoắc Doãn Văn bị đả kích, cô thừa cơ đẩy tay của anh ra, liên tục lui về phía sau mấy bước. "Anh buông tôi ra đi, tôi đã nhận lời cầu hôn của Cao Hải rồi. Tôi muốn. . . . Tôi cùng với Cao Hải tương đối thích hợp, người nhà của tôi cũng có thể tiếp nhận anh ấy, thật xin lỗi!"

Sau khi nói xong, Nhan Như Y chạy ra ngoài!

Cô không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nhưng cô biết anh bây giờ cần người trợ giúp, mà phương cách duy nhất cô có thể giúp là rời bỏ anh. Cô không cách nào tưởng tượng, anh bị bắt, hoặc là không còn có gì cả trong tay, lúc đó anh sẽ có hình dáng gì!

"Hoắc Doãn Văn, anh hận em cũng tốt, không hận em cũng tốt, đây chính là số mệnh của chúng ta!"

Nhan Như Y mờ mịt ngược mắt lên nhìn trời, bất đắc dĩ nói!

Cao Hải đi tới, vỗ vỗ bả vai của cô. "Em cần gì phải uất ức mình như vậy? Hoắc Doãn Văn một người đàn ông, chuyện đã làm chính anh ta gánh chịu mới đúng!"

Nhan Như Y cười khổ, tự nhủ ở trong lòng ——

Hoắc Doãn Văn một mình anh ấy gánh chịu rất nhiều đau khổ, hơn nữa để vượt qua những năm nay anh có thể đi tới bước này đã thực không dễ, cô làm sao có thể gia tăng gánh nặng cho anh?

Cô hi vọng nhìn thấy anh thành công!

.....

Nhan Như Y hiểu rõ Hoắc Doãn Văn rất yêu thương cô, cũng biết anh có dự vọng chiếm giữ rất mạnh, cũng biết anh rất ghen ghét Cao Hải!

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, anh lại làm đủ mọi cách khiến người ta đem Cao Hải đi song quy.

Nàng không thể không mới chia tay 10 ngày, lại phải đi tìm anh.

Sở giả quả thật có thực lực, chỉ đúng là mấy ngày liền đem tất cả vấn đề rối rắm giải quyết xong. Cái chết của Lưu Salsa cũng chỉ cần tùy tiện tìm người gánh tội thay, Hoắc Doãn Văn cùng với các quan trên cũng không có liên lụy gì, có thể nói mọi người đều bình an!

Đây chính là xã hội có tiền có quyền!

Nhưng là, tâm trạng của cô hiện rất tốt, may mắn anh không có chuyện gì!

"Cô muốn gặp tôi? Thật đúng là khiến cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn!" Hoắc Doãn Văn hơi giễu cợt hỏi cô, trong ánh mắt nhìn cô đầy hận ý!

Nhan Như Y mặc dù cảm giác không thoải mái, chỉ là cũng không tức giận, bởi vì tất cả đều là cô đã tạo nên. Cô thừa nhận. "Hoắc Doãn Văn, anh có thể đừng hăm hại Cao Hải ——"

"Ha ha ——" Anh cười to hai tiếng, chỉ là tiếng cười kia không có ý tứ gì ngoài giễu cợt. "Thì ra là bởi vì anh ta, cô mới đến gặp tôi à?" Anh cảm thấy hơi căm tức.

Cô hít sâu một hơi, nhìn anh. "Đúng vậy!"

Anh nhìn cô, ra vẻ cùng chuyện này không có nửa điểm quan hệ. "Chuyện này cô tìm lộn người, tôi làm gì có bản lãnh này, đem bạn trai cô ra ngoài?"

"Hoắc Doãn Văn, chúng ta làm người quang minh chính đại, không ám toán sau lưng. Van cầu anh, bỏ qua cho Cao Hải đi, anh cũng biết anh ấy vô tội!" Cao Hải chỉ là một công chức nhà nước nho nhỏ, anh làm gì có bản lãnh chọc ai?

Hơn nữa, Cao Hải thật sự vô tội, giữa bọn họ căn bản cũng không có chuyện gì? Trước đây, cô chỉ là tùy tiện tìm các cơ Cao Hải cầu hôn, cho anh chết tâm mà thôi. Chuyện này, tại sao có thể liên lụy Cao Hải!

Hoắc Doãn Văn thu hồi về mặt bất cần đời, âm trầm nói. "Nếu như cô muốn tôi bỏ qua cho Cao Hải cũng được, không phải là không thể được, chỉ là, tôi muốn cô đi theo tôi!"

Nhan Như Y dùng sức lắc đầu. "Anh và Sở tiểu thư sẽ kết hôn ——"

"Không có quan hệ, tôi cũng không phải muốn cô làm vợ tôi, chỉ là người tình!" Anh lạnh lùng vô tình, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào mà nói ra mấy chữ này!

"Không, em không muốn làm người tình!"

Anh lấy ra vài ba cái chìa khóa cùng chi phiếu trước kia cô trả lại cho anh, bày ra trên bàn. "Đây là biệt thự, xe cùng chi phiếu, nếu như cô muốn Cao Hải không có chuyện gì, liền cầm lấy những này đi!"

Nàng nhìn anh vô tình, lẳng lặng, 1 hồi lâu cũng không có thanh âm nào phát ra.

Hoắc Doãn Văn bị ánh mắt của nàng nhìn có chút không thoải mái, khẽ khép mắt lại rồi lại mở ra!

Cô hít sâu một hơi. "Anh thật cứ như vậy muốn vũ nhục em sao? Hoắc Doãn Văn, em trong lòng tự hỏi, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh. Cho dù, em chủ động chia tay, đó cũng là. Bởi vì giữa chúng ta không thích hợp. Có quá nhiều chênh lệch, cách làm của anh em không thể tiếp nhận! Anh phải dừng tới cách làm nhục như thế với em sao?"

Buổi nói chuyện khiến Hoắc Doãn Văn sinh ra đau lòng, nhưng anh vẫn muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Nhan Như Y khẽ quay đầu một lát, rồi trừng mắt. "Hoắc Doãn Văn, mặc dù anh có thể phá hư hôn lễ của tôi một lần, tôi cũng có thể tổ chức hôn lễ lần thứ hai, thứ ba. Tôi rất kiên quyết muốn cùng Cao Hải ở chung một chỗ, trừ phi anh có thủ đoạn, thừa kiên nhẫn, hôn lễ của tôi đến cái nào, anh phá hoại cái đó!"

Nói xong, Nhan Như Y đứng lên, xoay người rời đi. Cô đánh cuộc Hoắc Doãn Văn có phải thật vậy không có nhân tính, lòng dạ thật độc ác như vậy muốn đối phó Cao Hải!

Quả nhiên, âm thanh hơi khò sở từ phía sau cô truyền đến ——

"Em thật ưa thích Cao Hải như vậy sao?"

Cô đưa lưng về phía anh, kiên định nói ra. "Đúng!"

"Em thật muốn buông tay anh ra, để cùng với anh ta sao?"

Cô gật đầu một cái. "Đúng!"

Anh đi vòng qua trước người của cô, sau đó đem một bao cao su ném cho cô, trong đôi mắt cũng chứa buồn thương vô hạn. "Nếu như em thật muốn cùng anh ta ở chung một chỗ, như vậy để cho anh ta đeo lên cái này thôi. Nếu như anh không thể là người yêu duy nhất của em trong kiếp này, anh muốn anh ta không được chạm vào nơi tận cùng của em!"

Nhìn bao cao su trong tay, cô trầm mồi ngón ngang, mà Hoắc Doãn Văn cũng bất đắc dĩ vô cùng khổ sở!

Cuối cùng, cô cất bao cao su vào trong giỏ xách. "Hoắc Doãn Văn, mặc dù chúng ta không có ở cùng nhau, cũng xin anh đừng làm tiếp những chuyện khiến em coi thường!" Nói xong, cô đi ra khỏi phòng làm việc của anh!

Mặc dù cô không quay đầu lại, nhưng cô cảm thấy hai ánh mắt lưu luyến, đau thương đuổi sát theo bóng lưng cô!

Mà cô đã quyết bình tĩnh!

Vì giờ khắc này, cô đã không biết bao nhiêu lần chuẩn bị!

Hoắc Doãn Văn ngoài khổ sở, còn lại đều hận Nhan Như. "Nhan Như Y, anh làm sao lại yêu em, cô gái bạc tình vô nghĩa như vậy. Cho dù là anh hại chết Luru Salsa, cũng là bởi vì tương lai chúng ta! Em tại sao không hiểu được —— em chán ghét anh, không để ý tới anh, tốt, rất tốt!"

Như vậy anh cần gì phải lưu luyến, đàn ông gánh được thì cũng đặt xuống được!

Cửa phòng làm việc lần nữa bị đẩy ra, Sở Tĩnh Nhiễm đi vào, tới bên người Hoắc Doãn Văn. Ngón tay trắng như tuyết ôm lấy cánh tay của anh, gương mặt dựa sát ở bờ vai anh. "Doãn Văn, tí nữa chúng ta đi thử áo cưới có được hay không?"

Hoắc Doãn Văn thu hồi đau đớn, liếc nhìn cô gái trong ngực. "Em cứ thu xếp, anh sẽ toàn lực phối hợp!"

Nhi thiếu gia của tập đoàn Hằng viễn cùng thiên kiêu của tập đoàn Sở thị ở Đài Loan sắp đám cưới, là tin tức được các giới chú ý. Đài Truyền Hình, radio, Internet rối rít theo dõi, tường thuật từng bước một. Ngày kết hôn được ấn định mười bảy tháng năm, thứ bảy!

Vừa lúc ấy, kỳ nghỉ lễ mừng một tháng năm tới. Tâm tình cực độ không tốt, Nhan Như Y quyết định về nhà một chuyến. Từ khi cô nói năng tệ bạc như vậy với cha, rồi bỏ nhà đi, cha cô cũng không hay gọi điện thoại. Nhưng cha lớn tuổi, em trai em gái đều lên thành phố đi học, cô còn kiêu ngạo gì nữa mà mặc kệ cha?

Nghĩ vậy, thừa dịp này, cô về nhà còn tác hợp với cha và dì Luru!

Ngày 1 tháng 5, cô ngồi máy bay trở về quê, cô vừa xin nghỉ thêm mấy ngày phép, cho đến ngày mười ba tháng năm mới phải trở về đi làm.

Khi về đến nhà, cô phát hiện cha thật sự già đi rất nhiều, tóc bạc đều lộ ra ngoài. Vào lúc mùa xuân, tóc bạc của cha không có nhiều như vậy!

Nhìn cha già đi không ít, Nhan Như Y tự trách. "Cha, thật xin lỗi, con làm cha lo lắng. Cha, xin cha tha thứ cho con, con về sau nhất định sẽ không làm chuyện gì trái ý cha!"

Thầy giáo Nhan vỗ vỗ vai con gái, gật đầu một cái. "Cha đánh con cũng không đúng, chỉ là, con phải biết cha cũng là vì muốn tốt cho con!" Con gái bỏ nhà ra đi trong tức giận, ông liền hối hận vì đã đánh con đau như vậy!

Chẳng qua là cha cũng muốn chút thể diện, cho nên trong khoảng thời gian này không gọi điện thoại cho cô, cô gọi điện thoại về cũng không thèm bắt máy!

"Dạ ——" tựa vào ngực cha, cô ra sức gật đầu. "Cha, con hiểu mà!"

Cha Nhan vỗ lưng con gái, khuyên nhủ. "Nếu như ở bên ngoài đến không vui, con hãy về nhà đi, mặc dù thị trấn này nhỏ một chút, nhưng những ngày sau này cũng thanh nhàn, nhà bên này cũng có vài đứa thanh niên rất được. Trong trường cũng có vài thầy giáo trẻ, ba nhìn trứng cũng vài ba cậu. Con muốn vào dạy trung học đệ nhị cấp, hay là trường chuyên ngành của huyện cũng rất dễ dàng ——"

Nhan Như Y theo trực giác chính là lắc đầu, bởi vì tim của cô đã sớm ở lại thành thị xa xôi!

Thầy giáo Nhan lần nữa khuyên nhủ. "Con gái, về nha với cha đi. Cha cũng già rồi, bên cạnh cũng cần con cái chăm sóc!"

Nghe nói như thế, Như Y mới cả kinh. Đúng vậy, cha cần người chăm sóc, ba người bọn họ đã tung cánh bay xa, cha làm thế nào?

Nhan Như Y liền vội vàng gật đầu. "Dạ, cha, con về nhà, chăm sóc cho cha!" Trở lại cũng tốt, như vậy là có thể hoàn toàn quên người kia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Ngày Nghỉ Mùng Một Tháng Năm

"Chị à, chị quyết định về nhà thật sao?" Tiểu Phi hỏi qua điện thoại. Hiện tại báo chí rầm rộ đưa tin Hoắc Doãn Văn sắp đám cưới, coi như cô không chú ý những chuyện này, cũng không có biện pháp không biết. Cô thật rất lo lắng cho chị!

"Đúng, cha tuổi càng lúc càng lớn, cần người chăm sóc!" Nhan Như Y vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói. "Mấy ngày nữa, em cầm đơn xin từ chức của chị đến trường nộp giúp chị nhé!"

"Hiểu!" Tiểu Phi hỏi đáp. "Đúng rồi, chị, vậy chị muốn làm công việc gì? Là muốn làm cô giáo trường trung học đệ nhị cấp, hay là muốn làm công chức nhà nước?"

"Đến lúc đó hẵng nói!" Thật ra, hai công việc này cô đều không có hứng thú gì. Mặc dù hai công việc cũng rất ổn định, nhưng cô hợp với cuộc sống làm lãnh đạo, hay đảm nhiệm chức vụ trông người. Tất cả sau này hẵng nói thôi. "Còn em, mấy ngày nay nghỉ, có cùng bạn học đi chơi hay không? Đi nhiều một chút cũng có chỗ tốt!"

"Không, lúc này du lịch chỗ nào cũng đông, người người chen chúc nhau, đặc biệt một môi. Em tìm được một chỗ làm ngoài giờ rất tốt, một ngày kiếm được 100 đồng, ngoài ra còn có hoa hồng. Em làm việc ở một studio áo cưới, vừa bán hàng!"

"Không tồi, vậy em tích lũy điểm bán hàng, kiếm nhiều một chút, đến lúc chị trở lại em mời chị ăn cơm!" Nhan Như Y tự tìm niềm vui trong đau khổ, cùng em gái nói đùa!

"Hắc hắc ——" vừa nghe nói mời ăn cơm, Tiểu Phi vội vàng cúp điện thoại. "Chị, em đang bận việc, không nói chuyện với chị nữa!"

"Lí lắc!" Nhan Như Y buông điện thoại xuống.

Lúc này nghe bên ngoài có giọng nói của dì Lư, dì Lư tới?

Cô đi nhanh ra khỏi gian phòng!

"Dì Lư mới tới à?"

Ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, cô giáo Lư đứng lên, có chút ngượng ngùng. "Như Y, con vừa về sao?"

Thấy dì Lư ngượng ngùng, Nhan Như Y len lén cười. "Dì Lư, dì cũng không cần khẩn trương, cha kể hết cho con nghe rồi, con, Tiểu Quân, Tiểu Phi đều rất thích dì! Dì nhanh chóng về nhà chúng con cho sớm đi!"

"Con bé này, nói bậy bạ gì đó ——" Dì Lư càng lúng túng!

"Dì Lư, ngày mai hai dì cháu mình đi dạo phố nhé, bây giờ trời hơi nóng, con cũng không có mang theo nhiều quần áo khi về nhà, không có gì để mặc!" Nhan Như Y đề nghị, cùng đi dạo phố, là một phương thức rất tốt để thông hiểu nhau!

"Tốt, đúng lúc dì cũng cần mua mấy bộ!" Cô giáo Lư lập tức nói!

"Vậy thì tốt, dì Lư xem ti vi đi, con đi nấu cơm, tối hôm nay nhất định dì phải ở lại ăn cơm!" Nhan Như Y chào hỏi!

"Không, không, dì sao có thể ngồi xem ti vi, để con đi nấu cơm một mình? Hai chúng ta cùng đi!"

Nhan Như Y cười cười. "Cũng tốt!"

Lúc này, trên TV truyền đến một bản tin vắn.

"Con trai thứ hai của tập đoàn Hằng Viễn cùng thiên kim tiểu thư của Sở thị Đài Loan, Sở Tinh Nhiễm sẽ tổ chức lễ cưới tại tư gia. Đây là sự hợp tác làm rúng động thương trường Đài Loan! Bởi vì hai đại tập đoàn ở Á châu rất có ảnh hưởng, cho nên đầu tiên chúc phúc cho hai vị tân nhân tân giai nhân, sau đó là hàng loạt khách mời với thân phận cũng cực kỳ hiển hách." Phía sau xuất hiện một dọc dài danh sách các khách mời chính trị gia, thương gia. Quả thật là một đám cưới tiếng tăm lừng lẫy.

Ánh mắt của Nhan Như Y không thể khống chế nhìn chăm chăm vào TV, ánh mắt càng đắm sâu khi nhìn thấy hình bóng của Hoắc Doãn Văn.

"Có chút tiền, đám cưới cũng bị chú ý như vậy!" Cha Nhan lâu bầu, rồi chuyển kênh!

Nhan Như Ý cũng thu hồi ánh mắt, đi vào nhà bếp!

Nhan Như Ý vừa luôn tay luôn chân lắp đặt thiết bị ánh sáng chuẩn bị chụp ảnh cưới trong đại sảnh, vừa lạnh lợi mồm miệng nhiệt tình giới thiệu các sản phẩm đi kèm. Đây là một studio của nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới. Người tới chụp ảnh tuyệt đối không giàu cũng quý!

Có thể tới nơi này làm việc, cô rất vui mừng, thứ nhất nơi này đối với nhân viên cho dù là làm việc tạm thời cũng có yêu cầu vô cùng cao, trình độ học vấn trước không nói, chính là bề ngoài nhất định phải nhất đẳng. Hắc hắc, có thể được tuyển vào làm, vậy chẳng phải rõ ràng khẳng định cô là đại mỹ nhân rồi!

Trong lúc cô đang thao thao bất tuyệt với một đôi tân nhân, trong đại sảnh truyền đến tiếng kinh hô nho nhỏ. Nguyên nhân, người vừa vào cửa hiện tại là đối tượng đang được báo chí nhiệt liệt chào mừng, Hoắc Doãn Văn cùng Sở Tĩnh Nhiễm. Bọn họ hôm nay tới nơi này là để chụp ảnh cưới. Đồng thời cũng mặc thử áo cưới cùng lễ phục mới từ nước Pháp chuyển về!

Bởi vì hai người đến vào ngày mùng một tháng năm, trong tiệm người ít lại rất bận, nên quản lý hướng Tiểu Phi sai khiến. "Tiểu Nhan, em lên đây, phụ khách hàng mặc thử áo cưới!"

"Dạ, đến liền ——"

Nhan Như Ý vội vàng chạy lên lầu, khi thấy khách quý, cô sùng sốt một chút!

Cái thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ ! Không nghĩ tới, cô thế nhưng cùng với bạn trai cũ của chị đụng đầu!

Mới bắt đầu, Nhan Như Ý không nói chuyện gì cùng Hoắc Doãn Văn, mà chỉ nhẹ tay nhẹ chân phụ cô dâu mặc áo cưới, một tay kéo kéo khóa, một tay phụ đỡ đuôi áo.

Khi cô dâu đi qua bên kia để trang điểm, Tiểu Phi mới liếc nhìn người đàn ông đang được cả thế giới sùng bái, xem chút nữa trở thành anh rể của cô.

Hoắc Doãn Văn khẽ gật đầu với cô, mở miệng dò hỏi. "Ngày nghỉ không đi chơi?"

Tiểu Phi lắc đầu một cái. "Đi nơi nào người cũng nhiều, chen lấn không cũng mệt! Hoắc tổng. muốn kết hôn!" Nhan Như Ý nhìn người đàn ông này, không khỏi cảm thán ở trong lòng, đây là một người đàn ông không thể không làm người khác tôn trọng, giờ tay nhắc chân cũng lộ ra sự tu dưỡng nhiều năm!

Hơn nữa cô cũng biết đây là người đàn ông mà chị yêu nhất, mặc dù anh ta đang chuẩn bị kết hôn cùng người khác. Chỉ là, thực tế chính là như vậy, có mấy cô gái lẹ lẹ được gả cho hoàng tử?

Cho nên, cô không có nói chuyện ác ý, hoặc là không cho người ta sắc mặt tốt.

Nàng là thế hiểu rõ chị, nên không muốn trước mặt người đàn ông chị yêu, làm chị mất thể diện!

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, vẻ mặt có chút không nguyện ý, không thấy được vui mừng!

"Chúc mừng anh, chúc mừng anh và Sở tiểu thư trăm năm hạnh phúc!"

Hoắc Doãn Văn nhìn cô gái nhỏ trước mặt. "Chị gái của em đâu rồi, ngày nghỉ ở nhà hay đi đâu chơi rồi?"

Tiểu Phi cười cười. "Chị về nhà rồi!"

"Trở về Tứ Xuyên rồi hả?" Hoắc Doãn Văn thoáng căng thẳng.

"Dạ!"

"Là trở về nghỉ lễ, hay là trở về nhà luôn?" Lúc anh hỏi, thoáng chút buồn bã!

Tiểu Phi vừa cười cười, sau đó nói. "Mới bắt đầu là muốn trở về thăm cha em, vào dịp mừng năm mới, cha và chị cãi nhau, cha đánh chị rất nhiều, sau đó chị bỏ nhà đi. Hai cha con vẫn không liên lạc, thừa dịp ngày nghỉ mùng một tháng năm, chị trở về. Nhưng, sau khi trở về, chị của em quyết định sẽ ở nhà chăm sóc cho cha, cho nên công việc bên này cũng xin từ chức rồi, sẽ không trở lại nữa!"

Nghe đến đó, tim Hoắc Doãn Văn tựa như bị nhéo từng cái nhỏ như ly giấy mỏng bị tay anh xoắn lại. Nhưng sau đó lại nói lòng, ném ly giấy đi, anh đứng lên. "Chị của em không phải sẽ cùng Cao Hải kết hôn sao? Thế nào lại về nhà như vậy?"

"Nha." Tiểu Phi biết mình nói sai rồi, vội vàng tiếp tục bổ sung. "Nha. Là như vậy, chị em về nhà là bàn với cha chuẩn bị bán nhà đi, sau đó mua nhà ở B thị, rồi đưa cha về chăm sóc!"

Hoắc Doãn Văn thất vọng gật đầu một cái, ra vẻ hiểu rõ!

Không lâu, Sở Tĩnh nhiễm đi tới, kéo nhẹ tà áo cưới, xoay một vòng, lộ ra hạnh phúc vô cùng với nụ cười rục rờ. "Doãn Văn, em xinh đẹp không?"

"Xinh đẹp!" Anh gật đầu một cái, nhận xét tự đáy lòng.

Không thể phủ nhận, áo cưới này tương đối thích hợp với Sở Tĩnh Nhiễm, cúp ngực thiết kế khéo léo lộ ra hai bờ vai thon, cái cổ cao dài trắng như tuyết, rất đẹp, giống như nàng công chúa Bạch Tuyết trong chuyện cổ tích. Chỉ là cô không cách nào bước vào sâu nữa trong mắt anh. Trong mắt, trong tim của anh tràn ngập hình bóng Nhan Như Y, anh đang tưởng tượng cô khoác lên người chiếc áo cưới kiểu điển!

Cô ngọt ngào cười, cô ở trước mặt anh xoay vòng vòng, cô vui đầu vào trong ngực của anh ——

Hoắc Doãn Văn nắm chặt đôi tay, dùng sức ném bóng dáng của Nhan Như Y ra khỏi đầu mình, ba lần bốn lượt buông tha người yêu của mình, cô có cái gì đáng giá để anh suy nghĩ hay sao? Hơn nữa, cô đã quyết định gả cho Cao Hải rồi!

Thôi, hiện tại chỉ có thể như vậy, cái gì anh cũng không muốn suy nghĩ nữa!

Nghỉ mấy ngày, Nhan Như Y an bài rất mỹ mãn, cùng đi Lư đi dạo phố mua cho mình hai bộ quần áo, cho đi Lư và cha vài bộ quần áo mới, hai người giải tỏa về vui mừng cực kỳ! Cao Hải nói muốn tới đây du lịch, cô là con gái thổ địa, nên đương nhiên tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch, đưa anh đi thăm nhiều thắng cảnh!

Cao Hải đến chỗ nào cũng xuýt xoa thán phục, liên tiếp khen đẹp, thuận tiện cũng khen ngợi cô một câu, đất sao người vậy, khó trách cô lại có dáng dấp rất đẹp!

Sau đó anh rời Tứ Xuyên, quay trở về B thị!

Cô cũng bắt đầu công việc, bởi vì sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, thầy giáo Nhan lại nóng lòng đốc thúc học sinh đi học thêm miễn phí, đồng thời yêu cầu con gái rượu làm cô giáo tiếng Anh, hướng dẫn bọn nhỏ làm đề thi Anh ngữ!

Cô len lén không ngừng cùng cha nói chuyện, làm như vậy không tốt, cha không muốn kiếm tiền, nhưng làm cô giáo tiếng Anh còn muốn kiếm thêm học phí, chúng ta tất cả đều phụ đạo miễn phí, cô giáo tiếng Anh đi nơi nào kiếm tiền?

Thầy giáo Nhan căn bản không thay đổi!

Chủ nhật, Nhan Như Y cho học sinh giải đề thi một đến nát ngur. Thứ hai, học sinh cuối cùng cũng lên lớp, cô cũng thanh nhàn, ở nhà giấc ngủ nướng, liền ngủ đến buổi trưa!

Buổi trưa nghỉ ngơi, thầy giáo Nhan trở về nhà, không thấy bóng dáng con gái đâu, không khỏi trở giọng dạy bảo. "Thế nào vẫn chưa chịu dậy? Ngày con biết mấy giờ rồi không?"

Nằm ở trên giường, Nhan Như Y mơ mơ màng màng mở mắt, ngoài cửa sổ trời đầy mây, âm u có điểm dọa người, giống như trời muốn sập xuống, làm cho người ta càng cảm thấy ảm đạm. Cô ở trên giường dần dần cột một cái, hàm hồ tà oán nói: "Cha còn nói sao, ngày hôm trước cho đến ngày hôm qua đem con hành đến mệt chết rồi, hiện tại cô họng con còn đau vì nói nhiều đấy. Không phải đều chỉ vì cha!"

"Được rồi, được rồi, đừng cần nhẫn nữa, cha mua cơm trưa tại căn tin trường cho con nè, con nhanh lên một chút rồi ăn cho nóng!" Cha Nhan bụng thức ăn cho con gái. "Ăn xong rồi, con cũng đừng làm ô trong nhà nữa, ra ngoài đi dạo đi!"

Nhan Như Y chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ. "Cha, trời đang muốn mưa, con không đi ra ngoài đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Ngày mười hai tháng năm

Thầy giáo Nhan đi ra ngoài liếc mắt nhìn, đúng là trời đất âm âm u u.

Nhan Như Y cảm thấy nhỏ lên, bắt đầu ăn cho xong món canh thịt vị ớt do căn tin trường trung học đệ nhị cấp nấu, mùi vị quen thuộc gọi lên nàng rất nhiều kỷ niệm thời còn đi học. "Nôn ——"

Mới ăn được vài hớp, chợt cô ném muỗng xuống bàn, che miệng chạy nhanh vào phòng vệ sinh!

"Nôn. Nôn. Nôn."

Liên tiếp vài âm thanh nôn mửa trong phòng vệ sinh vang lên!

Nhan Như Y một tay đỡ vách tường, một tay vuốt ngực không ngừng nôn, đem tất cả thức ăn trong dạ dày nôn đến mặt xanh mặt vàng. Cô thở dốc, kiệt sức nhẹ cử động nguời.

"Như Y, con làm sao vậy? Như Y?" Cha Nhan gõ cửa!

Nhan Như Y vội vàng lấy nước tẩy sạch vết bẩn trên mặt, mở cửa phòng vệ sinh. Hướng cha cười cười, để cho người khác xem ra cô không có chuyện gì. "Cha, con không sao, chắc mấy ngày trước ở bên ngoài có thể ăn phải thức ăn không sạch sẽ rồi!"

"À? Vậy phải đến bệnh viện kiểm tra một chút đấy!" Cha Nhan rất lo lắng nói.

"Con nhớ rồi cha, chiều rảnh rồi, con sẽ đi!" Nhan Như Y thuận miệng lên tiếng, sau đó ngồi vào trong ghế!

Nhìn thức ăn trên bàn không có chút khẩu vị.

Thầy giáo Nhan buổi chiều còn có lớp, buổi trưa nhất định phải ngủ một giấc. "Vậy con cố gắng ăn hết bữa đi, rồi đem dọn dẹp. Cha đi ngủ!"

Nhan Như Y gật đầu một cái. "Con biết rồi cha!"

Hải lòng, cha Nhan trở vào phòng, không có cha giám thị, Nhan Như Y buông lỏng rất nhiều!

Tay của cô cũng không tự giác đặt lên trên bụng, trên mặt cũng xuất hiện vẻ dụi dằm trước nay chưa có, nơi này đã có tiểu sinh mệnh được một tháng rồi. Cô từng cảm giác vô dụng, cũng từng bàng hoàng, thậm chí còn từng có ý niệm nín giữ anh lại.

Cô thậm chí đã đi vào phòng giải phẫu, nhưng cuối cùng cô vẫn không nỡ bỏ.

Dù sao, đây là một tiểu sinh mệnh, cô làm sao có thể bóp chết tiểu sinh mệnh quý giá này? Đây là đứa bé của anh cùng cô!

Cho nên dù đúng dù sai, cô quyết định lưu lại đứa bé này! Vô luận tương lai sẽ phải đối mặt khó khăn như thế nào, cô đều cam tâm tình nguyện. Hơn nữa, cô tin tưởng mình có năng lực mang theo đứa bé này, sống tốt ngay trong xã hội này!

Nhìn thức ăn cha mang về, nghĩ đến bảo bảo trong bụng, Nhan Như Y dù hiện tại không đói bụng cỡ nào, vẫn phải cảm cái muống lên tiếp tục ăn.

Sau đó vừa ăn, vừa yên lặng thầm thì với bảo bảo trong bụng. "Bảo bối, ngàn vạn lần không được gây chuyện, phải ngoan ngoan ăn cơm, như vậy mới có thể khỏe mạnh, khang kiện. Giống như cha, con sẽ rất đẹp trai!"

Có đứa bé, quả nhiên người mẹ có thêm động lực cùng dũng khí. Vì đứa bé, nhất định phải sống tích cực, cố gắng kiếm tiền, cố gắng hướng lên, chủ yếu hơn chính bản thân cũng nỗ lực vui vẻ!

Bỏ qua một bên chút chuyện không vui này, Nhan Như Y nhìn ngắm điện thoại, tưởng tượng dáng vẻ nhảy dựng của Hoắc Doãn Văn khi nhận được tin nhắn mình sắp làm cha. Tưởng tượng thấy vẻ mặt của anh khi đọc tin nhắn, không tự chủ cô nở nụ cười!

Cô lại sờ sờ bụng, tâm sự với đứa bé bên trong: "Bảo bảo, thật ra thì cha con cũng rất kém cỏi, có đúng hay không? Tính thông nhiều ngôn ngữ như vậy, duy chỉ có Trung văn không tốt! Có phải không yêu quê hương không, có muốn cùng mẹ khi để ông ấy không?"

Không biết có phải bảo bảo trong bụng thật nghe hiểu lời của cô hay không..., cô cảm thấy trong bụng giống như có một chú cá nhỏ tựa như nhẹ nhàng di động, cũng có khả năng là ảo giác.

Chỉ là, điều này cũng đủ khiến cô cảm động rồi.

Lưu lại bảo bảo, là một quyết định đúng rồi!

Đang lúc ấy, lịch vạn niên trong phòng vang lên âm thanh báo giờ. "Bây giờ là ngày mười hai tháng năm năm 2008, 13 giờ đúng!"

Nằm trên giường, Nhan Như Y không tự chủ lại buồn ngủ, ừ, không có công việc, cô rất thanh nhàn, muốn ngủ đi nằm ngủ. Ừ, bụng còn chưa nhìn rõ, cô còn có thể nán lại ở nhà một vài ngày, đợi đến lúc bụng lớn một chút, cô có thể đi đến Thành Đô, suy tính tìm công việc mới ——

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền ngủ mất!

Ngày mười hai tháng năm, thứ hai!

Nhìn thời gian trên điện thoại di động, chân mày Hoắc Doãn Văn không khỏi nhíu lại, còn năm ngày nữa, anh và Sở Tĩnh Nhiễm chính thức trở thành vợ chồng?

Nhưng hiện tại đây trong đầu anh đều là Nhan Như Y, cô như đang nhắn mày, đang nở nụ cười trước mắt của anh!

Sao tự nhiên lại nghĩ đến cô? Tim của anh càng ngày càng phiền, sau lại chuyển thành kinh hoàng, giống như có sự tình không tốt sẽ xảy ra!

Mí mắt phải của anh lại bắt đầu nhảy dựng lên, nhảy đến đau nhức!

Mắt trái nhảy tài mắt phải nhảy tai!

Hoắc Doãn Văn theo bản năng dụi dụi con mắt, trong lòng là rồi một nùi. Anh tại sao cảm thấy khủng hoảng, rốt cuộc là nơi nào, người nào muốn xảy ra chuyện gì? Trong đầu của anh tất cả đều là Nhan Như Y!

"Yêu cầu Trợ lý Triệu phụ tá vào gặp tôi ——" Hoắc Doãn Văn cầm điện thoại lên, ra lệnh cho thư ký!

"Dạ ——"

Không lâu, Trợ lý Triệu đi vào."Hoắc tổng, anh tìm tôi?"

Hoắc Doãn Văn chạy tới, kéo tay anh về phía bộ salon."Anh Triệu, anh gọi cho Phụ tá Nhan một cuộc điện thoại, hỏi thăm tình hình của cô ấy giúp tôi!"

Trợ lý Triệu như thế nào lại không hiểu rõ tâm tư của Hoắc tổng, rõ ràng rất quan tâm lại không muốn mất mặt. Nghĩ tới Hoắc tổng cùng với Nhan Như Y, Trợ lý Triệu trong lòng cũng rất khó chịu, rõ ràng hai người yêu nhau như vậy, yêu đối phương cũng được đối phương đáp lại, tại sao muốn ở chung một chỗ cứ khó khăn như vậy?

Còn có mấy ngày nữa Hoắc tổng sẽ phải kết hôn, cứ như vậy kết hôn, vậy thì thật là cả đời tiếc nuối. Đặc biệt rõ ràng giữa bọn họ nhiều ân ái, nhiều kỷ niệm như vậy. Trợ lý Triệu, không nhịn được mở miệng nói."Hoắc tổng, anh thật muốn cùng Sở tiểu thư kết hôn sao? Tôi biết rõ những lời này thân là trợ lý như tôi đây không có tư cách hỏi, nhưng là, tôi cũng muốn hỏi!"

Hoắc Doãn Văn gật đầu một cái, hiểu Trợ lý Triệu đang lo lắng cái gì, anh vỗ vỗ vai trợ lý Triệu."Anh trước giúp tôi hỏi cô ấy một chút, tôi muốn biết cô ấy hiện tại như thế nào!"

Trợ lý Triệu cầm điện thoại, nhìn anh."Hoắc tổng, tôi hi vọng anh có thể cùng phụ tá Nhan hạnh phúc đến đầu bạc!" Bởi vì phụ tá Nhan thật quan tâm Hoắc tổng, mà anh cũng thật lòng quan tâm mến yêu phụ tá Nhan!

Nói xong, anh nhìn thời gian trên điện thoại, không tự chủ đọc lớn."Hai giờ 3 phút chiều!" Theo đó, điện thoại cũng vừa thông!

Đang trong giấc mộng, Nhan Như Y nghe được tiếng điện thoại, vội vàng thức tỉnh, mò tìm điện thoại, khi thấy phía trên xuất hiện số điện thoại, cô nhất thời hoang mang, rồi lập tức tỉnh táo lại. Cô trở mình ngồi dậy, tiếp điện thoại."Dạ, anh Triệu ——"

"Phụ tá Nhan, nghe nói em trở về Tứ Xuyên rồi hả?" Trợ lý Triệu vừa nói, vừa nhìn Hoắc Doãn Văn!

Nhan Như Y giống như đang đứng trước mặt anh Triệu, gật đầu một cái, nói."Đúng vậy, em đang ở nhà!"

"Gần đây như thế nào?"

"Tốt vô cùng, nhưng mà rất mệt mỏi. Cha em bây giờ đang làm chủ nhiệm một lớp mười hai, chuẩn bị thi đại học! Mấy ngày nay ở nhà cho học sinh học thêm đấy!" Nhan Như Y chủ động kể!

"Nha. Ha ha, tổ chức cho học sinh học thêm tốt vô cùng, nhất định kiếm không ít tiền!" Những lời này là Trợ lý Triệu tự do phát huy.

"Nơi nào mà kiếm tiền, đều là nghĩa vụ, không thu lấy một phần tiền của học sinh!" Nói tới chỗ này, Nhan Như Y vì cha cảm thấy kiêu ngạo, thầy giáo giống cha cả nước trên dưới sợ rằng đều tìm không ra tới mấy người đấy!

"Ha ha, thật là người tốt, hiện tại Trung Quốc liền thiếu nhiều thầy giáo tốt như vậy!"

"Ha ha ——" Như Y cười cười không nói gì. Cô biết, điện thoại này nhất định là Hoắc Doãn Văn nhờ Trợ lý Triệu hỏi thăm, nói không chừng anh đang đứng bên cạnh để nghe! Sắc trời ngoài cửa sổ càng lúc càng u ám, mà lúc này đây Nhan Như Y chợt muốn ăn vật thứ gì đó. Mới vừa rồi ở trong mộng, cô đang mơ đến ăn gì đó, sau khi tỉnh lại liền không ngừng nuốt nước miếng!

Mắt thấy trời sẽ mưa, cô hiện tại đi ra ngoài mua chắc không còn kịp nữa!

Phụ nữ có thai chỉ sợ rất kỳ quái, muốn ăn cái gì liền nhất định phải ăn được, nếu không liền chịu không được!

"Anh Triệu, em bây giờ có chút việc phải làm, nếu như có chuyện anh gọi điện cho em nhé ——"

"Nhất định!"

"Vậy thì tốt, gặp lại!" Cùng Trợ lý Triệu phụ tá nói lời tạm biệt, cô cúp điện thoại, sau đó liền vội vàng mặc quần áo vào, chuẩn bị ra cửa ——

Mà lúc này đây trên vách tường, đồng hồ thạch anh điểm 2g.

"Cô ấy hiện tại vẫn ổn chứ?" Hoắc Doãn Văn hỏi một cách gấp gáp, anh muốn xác định nỗi sợ hãi thành hình xảy ra cùng với cô ấy không có quan hệ!

"Tốt vô cùng, nghe cách nói, cô ấy đang ở nhà, hơn nữa tâm tình của phụ tá Nhan giống như không tồi!" Trợ lý Triệu thành thật trả lời.

"Tôi hiểu rồi, anh có thể đi ra ngoài!" Hoắc Doãn Văn nét mặt chợt chuyển thành bình tĩnh. Biết cô rất tốt, anh cũng nên thử phả nhẹ nhõm, nhưng ở bên trong lòng của anh vẫn có chút không thoải mái!

Thì ra anh kết hôn, đối với cô thật không sao cả, thì ra cô một chút cũng không vì mất đi anh mà khổ sở!

Như vậy những chuyện xảy ra giữa bọn họ tính là quan hệ gì?

Anh trong lòng Nhan Như Y được coi là người gì?

Anh ngồi thừ trên ghế sofa, trong ánh mắt lộ ra khổ sở và tức giận, anh tự chất vấn cô, anh Hoắc Doãn Văn rốt cuộc bị coi là cái gì?

Ngay sau đó, anh chạy về bàn làm việc, ngồi vào ghế dựa, kéo con chuột mở ra biểu tượng cá nhỏ!

"Online sao?" Anh gõ gõ mấy chữ!

Đang muốn ra cửa, Nhan Như Y nghe được âm thanh truyền tới từ máy vi tính, cô lại lộn trở lại vào trong phòng, nhìn tin tức vừa đến. "Uncle, anh vừa online à?"

"Ừ, rất vui mừng gặp lại cô, có chút chuyện muốn hỏi?" Lúc này Hoắc Doãn Văn gương mặt tức giận, đôi môi mím chặt, ánh mắt trở nên rất sắc bén! Hôm nay, anh nhất định phải hỏi cho rõ!

"Chuyện gì à?" Nhan Như Y liếc nhìn thời gian hiển thị dưới góc phải máy vi tính trước mặt, là 14g15!

Mà lúc này, cô căn bản sẽ không biết, cô sắp gặp một đại nạn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: 14 giờ 28 phút

"Trong lòng cô còn có anh ta sao? Tôi nói vị tổng giám đốc trẻ tuổi kia?" Hoắc Doãn Văn gửi đi một câu hỏi!

Nhan Như Y đọc xong dòng chữ ấy, tâm cũng đột nhiên đau xót, giống như bị mũi dao nhọn khoét sâu đau đớn. Trên mặt cô hiện ra một nụ cười bi thương không thể làm gì thay thế. "Còn có hay không, ích lợi gì chứ? Hai chúng tôi nhất định không thể đi chung với nhau!"

Hoắc Doãn Văn thấy thái độ của cô, trong lòng anh chợt tràn ngập là oán, cũng là hận, càng thêm đau. "Tại sao không được? Tại sao không thể ở chung một chỗ?" Chẳng lẽ anh ta đối với cô còn chưa đủ thật tâm sao? Chẳng lẽ cho dù sau khi anh ta làm tất cả, vẫn không thể cho cô đầy đủ lòng tin sao?

"." Nhan Như Y bất lực gõ mạnh phím cách, gửi cho anh một dòng trả lời toàn là dấu chấm!

"Đây là ý gì? Việc anh ta đang làm, khiến cô tức giận đến không lời nào để nói sao?" Nóng lòng muốn có được câu trả lời thành thật từ cô, Hoắc Doãn Văn, hiện tại càng thêm tức giận. Cho nên cùng với câu hỏi, anh mang theo chút lửa giận!

Chỉ là, trong lòng Nhan Như Y, Uncle vẫn luôn là một người đàn ông dịu dàng, rất dung túng cô, đối với cô rất tốt, cho nên thời điểm nhìn dòng chữ, căn bản cảm thấy thúc thúc không vui vì chuyện của cô.

Cô rất nghiêm túc trả lời. "Không có, anh ấy đối với tôi rất tốt!"

"Nếu đối với cô rất tốt? Tại sao, cô còn phải chia tay cùng anh ta? Chẳng lẽ cô thật không. Thương anh ta sao?" Mấy chữ này Hoắc Doãn Văn gõ đặc biệt nặng nề. Vào lúc anh nhấn phím enter gửi đi, tâm tình của anh cũng cực kỳ khẩn trương!

Nhan Như Y đọc bốn chữ 'không thương anh ta', dùng sức lắc đầu. "Không, không phải như thế." Cô tự nhủ, đồng thời cũng gửi trả lời. "Tôi rất thương anh ấy ——"

"Nếu thương anh ta, tại sao muốn rời đi? Tại sao cô không phải chịu cố gắng vì tương lai hai người? Cô cũng đã biết, cô dễ dàng buông tha, rời đi, đối với người đàn ông mà cô thương yêu mà nói là đã kích khủng khiếp đến bậc nào, cô có nghĩ tới hay không, anh ta sẽ đau lòng, sẽ rơi lệ, cũng sẽ mất đi lòng tin đối với tất cả mọi chuyện?"

Chỉ là bởi vì tất cả đều không sao, anh mới tiếp nhận cuộc hôn nhân này, đón một người phụ nữ mà mình không thương vào cuộc đời của mình!

Bởi vì, cô đã buông tha, khiến cho anh cảm thấy tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì!

Đọc được những lời như tâm sự này, Nhan Như Y cảm giác lòng của mình kể cả tim cũng bị người đối diện làm cho bàng hoàng, bởi vì cô chợt nghĩ tới bộ dạng cau mày, khổ sở lại lo âu của anh. Ngón tay trắng như tuyết ở trên bàn phím chợt run rẩy, thật lâu sau cô mới tìm được vị trí chữ cái, gõ mấy dòng: "Nhưng, tình yêu của tôi có thể cho anh ấy được cái gì đây? Thời điểm anh ấy cần trợ giúp, tôi thật không có biện pháp nào, trừ khóc, trừ khóc, tôi cái gì cũng không thể làm!"

Cặp mắt của Nhan Như Y rất nhanh liền bị nước mắt làm cho mờ hồ, cô đã không thể đọc được chữ viết trên màn hình, chỉ biết là không ngừng gõ chữ, bộc lộ lời cô muốn nói. "Uncle, hai người yêu nhau không phải là nếu người kia gặp chuyện buồn phiền, người còn lại phải vươn tay ra trợ giúp, nâng đỡ lẫn nhau! Tận lực cố gắng trợ giúp người thương giải quyết vấn đề sao? Nhưng khi anh ấy gặp nạn, năng lực của tôi thật có hạn, nên tôi lúc nào cũng luống cuống muốn tháo gỡ, không vội cũng phải vội! Mà tiểu thư kia lại rất bất đồng, cô ấy có đầy đủ thực lực trợ giúp anh ấy. Khi cô ấy đi tới trước mặt tôi, tôi mới biết mình nhỏ bé như vậy, cũng mới biết tình yêu của mình giá rẻ cỡ nào."

Hoắc Doãn Văn đọc mấy dòng này, nắm bắt được một tin tức quan trọng. "Cô nói là người đàn bà kia đi tìm cô?"

"Đúng vậy, cô ấy nói. Chỉ cần tôi rời khỏi anh, cô ấy có thể trợ giúp anh ấy vượt qua cửa ải khó khăn này! Uncle, tôi hiểu rõ lúc tình huống này xảy ra, đã không có người nào có thể trợ giúp anh ấy ——" Lòng của Nhan Như Y càng trở nên sâu nặng, khi đó người muốn đẩy anh ấy vào tình cảnh khốn cùng nhất, là người của Hoắc gia, thậm chí là Hoắc Doãn Vũ, cha của anh ấy. Người thân của mình cũng không thể trợ giúp anh ấy, làm sao có thể nói người khác?

"Sở tiểu thư cũng là người đối xử tốt với anh ấy, cô ấy yêu Hoắc Doãn Văn, so với tôi sợ là không ít hơn chút nào, hơn nữa có thể giúp được anh ấy, không thể không nói, Sở tiểu thư thích hợp với anh ấy hơn! Mà tôi, chỉ thích hợp xa xa nhìn anh ấy, biết anh ấy rất tốt, rất tốt, tôi liền rất vui vẻ rồi."

Gõ xong những lời này, lệ rơi đầy mặt Nhan Như Y!

Vừa nghĩ tới cuộc sống sau này, cô chỉ có thể mượn báo chí mới có thể biết anh có tốt hay không? Ở trong TV nhìn anh một chút xíu, lòng của cô tựa như xé rách, đau đớn!

Cô cũng không thể làm bạn bên người anh rồi !

"Vậy còn cô? Cô vẫn thích anh ta như vậy, về sau cô có nghĩ tới làm thế nào hay không?" Tâm trạng của Hoắc Doãn Văn cuối cùng tốt hơn nhiều. Chỉ là, anh còn muốn biết cô an bài cuộc sống cô sau này thế nào ——

Nhan Như Y lau sạch nước mắt trong đôi mắt, ép buộc mình nở nụ cười, cô tự động viên chính mình, cô phải nói với mình, con đường của tương lai đối với cô mà nói không phải khổ sở, mà là hạnh phúc, cô sẽ tạo dựng một tương lai tốt đẹp để đưa bé lớn lên một cách hạnh phúc! "Tôi nha, tôi nghĩ tôi cũng có thể được làm chút gì đó, tôi muốn mở một lớp dạy ngoại ngữ cho học sinh cấp 2 - 3."

Dù sao cô cũng là sinh viên tốt nghiệp loại giỏi tại S, đây cũng bảo chứng mà cô cố gắng đạt lấy, giúp cô khai sáng của mình một nghề nghiệp mới!

"Đây là sự nghiệp, còn cuộc sống riêng tư kia? Kế tiếp muốn tìm người đàn ông như thế nào? Người kia, gọi Cao Hải đi, không phải vẫn thích cô sao, cô muốn bắt đầu lại cuộc sống với anh ta sao?"

"Sẽ không!" Nhan Như Y lập tức trả lời nói.

"Tại sao? Như vậy sẽ không tịch mịch sao?" bên kia máy vi tính, Hoắc Doãn Văn bật cười, hoàn hảo cô nói sẽ không!

"Sẽ không tịch mịch, bởi vì sẽ có một người khác theo tôi!" Nhan Như Y lại sờ sờ bụng của mình!

Vốn đang thật vui vẻ Hoắc Doãn Văn lập tức cảm thấy khẩn trương. "Người nào? Người nào sẽ cùng với cô?"

Nhan Như Y lại cười, nét rạng ngời chói lọi chỉ thuộc về người sẽ làm mẹ hiện rõ trên mặt cô. "Uncle, nói một bí mật, tôi mang thai, tương lai đứa bé sẽ theo tôi, tôi không phải một mình, có sinh mạng nhỏ cùng huyết thống với anh ấy kéo dài cuộc sống cùng với tôi, tựa như anh ấy vẫn luôn bên cạnh tôi!"

Cái gì?

Cô mang thai?

Hoắc Doãn Văn khiếp sợ, mang thai, cô thể nhưng mang thai? Mà cô thể nhưng chuẩn bị mang theo đứa bé của anh uất ức sống một mình?

Nhan Như Y liếc nhìn thời gian dưới góc máy vi tính, đã là 14g25phút rồi."Uncle, tôi đi ra ngoài một chuyến, hẹn gặp lại nhé!"

Lúc này, điện thoại của Nhan Như Y vang lên, khi cô thấy dãy số hiện lên trên màn hình, tim của cô lần nữa kịch liệt thất lại.

Cô bối rối, nhận hay không nhận, mà thái độ người bên kia đặc biệt kiên quyết, điện thoại một mực réo vang.

Nhớ nhưng mãnh liệt giống như cơn sóng biển, càng đập càng cao, cô cuối cùng vẫn lựa chọn nhận cuộc điện thoại. Chợt cô có một cảm giác, có lẽ đây là lần cuối cùng cô có cơ hội nghe được âm thanh của anh?

Cô không biết loại cảm giác này từ đâu tới, có lẽ cũng là bởi vì anh sắp phải kết hôn rồi? Sẽ trở thành chồng của người khác!

Nhấn 'yes', cô đưa điện thoại lên tai, hoàn toàn không nghĩ tới cô nghe được là ——

"Nhan Như Y, cô thế nhưng muốn trộm đi đứa bé của tôi, cô thế nhưng không có ý định nói cho tôi biết, tôi sắp được làm cha!"

Lỗi tai Nhan Như Y lúng búng, không tin được điều cô vừa nghe. Cô cầm lấy điện thoại, nhìn lại số điện thoại!

Là Hoắc Doãn Văn đó?

Nhưng anh ấy làm sao biết cô mang thai?

Không, anh ấy sẽ không biết!

Phản ứng đầu tiên của Nhan Như Y chính là anh căn bản sẽ không biết cô mang thai, nhất định là anh ấy nghe người khác nói hươu nói vượn, hoặc là muốn dẫn mặt cô trước!

Cho nên, cô lập tức chối bỏ, nói."Không, tôi không có!"

Hoắc Doãn Văn thật muốn thông qua tín hiệu vô tuyến, một phát bắt được cô gái này, đánh mạnh vào mộng cô."Nhưng tôi nghe nói là có!"

"Nhất định là người kia nói bậy bạ, lừa gạt anh!" Nhan Như Y vội vàng nói!

Lúc này, cô lại vẫn nghĩ tới lừa gạt anh, Hoắc Doãn Văn nhìn không được cảm giác chua chát đang dâng lên làm nghẹt cứng mũi anh."Nhưng, chuyện này đúng là tôi mới vừa nghe cô nói đấy!"

"." Nhan Như Y ngây ngốc nhìn máy vi tính, tròn to hai mắt, nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình."Anh là ——"

Hoắc Doãn Văn vào giờ khắc công bố đáp án."Rất vui mừng, không sai, tôi chính là 'Uncle'!"

"Cái gì?" Nhan Như Y không dám tin.

"Như Y, em hãy nghe anh nói, anh là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là, anh yêu em, anh không thể để em và đứa bé rồi bỏ anh như vậy. Như Y, chuyện công việc anh có cách để xử lý, em không nên tự mình gánh chịu. Nếu như mà Hoắc Doãn Văn không có năng lực giải quyết tất cả, vậy cho dù cuối cùng anh trở thành nghèo rớt mồng tơi, hoặc trở thành tù nhân, đó cũng là anh đáng phải chịu. Mà anh, cảm thấy tự anh còn có đủ năng lực xử lý tất cả. Như Y, em hãy nghe anh nói, anh sẽ không kết hôn cùng Sở Tĩnh Nhiễm. Em ở nhà chờ, anh sẽ đi đón em!"

"Doãn Văn ——" Nhan Như Y đã sớm lệ chảy đầy mặt!"Tốt, em chờ anh, em và con chờ anh."

Lúc này, đồng hồ thạch anh trên vách tường đã chỉ 14 điểm 28 phút.

Đang nói điện thoại, Nhan Như Y cảm thấy một hồi chấn động lay động, chân đèn trên đỉnh đầu cũng lay động không bình thường, sách từ trên giá sách tự nhiên rơi xuống, bốn phía vang lên tiếng kéo kẹt kẹt không bình thường.

Thân thể cô lắc lư đứng không vững, máy tính đặt vững vàng trên mặt bàn rớt mạnh xuống mặt đất.

Tín hiệu điện thoại cũng biến thành chấp chờn, lời nói của Hoắc Doãn Văn đứt quãng.

Nhan Như Y hoảng sợ nhìn bốn phía, vài phút sau lập tức hiểu."Động đất, động đất."

Đầu bên kia điện thoại, Hoắc Doãn Văn nghe tín hiệu đứt quãng, lập tức cảm thấy có vấn đề."Như Y, Như Y, chỗ của em thế nào?"

"Doãn Văn, Doãn Văn ——"

Hai người bọn họ cũng nghe không rõ đối phương nói gì, tuy nhiên cùng hướng về phía điện thoại kêu to ——

Nhan Như Y khẩn trương muốn trốn, nhưng tất cả quá nhanh, căn bản không còn kịp nữa, cô cảm thấy thân thể mình giống như nghiêng về phía trước, tốc độ tương đối mau, cô chỉ cố nắm thật chặt bản đọc sách, mới không bay ra khỏi cửa sổ!

Rất nhiều đồ đạc bắt đầu nện xuống xung quanh cô, trước mắt của cô một mảnh mờ mờ, cái gì cũng nhìn không rõ.

.

Bên kia, Hoắc Doãn Văn, không ngừng lặp đi lặp lại gọi vào điện thoại của Nhan Như Y, nhưng vô luận anh gọi như thế nào đều không gọi được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Thảm trạng nhịn không được nước mắt

"Chuyện gì xảy ra? Điện thoại gọi như thế nào cũng không thông?"

Hoắc Doãn Văn tìm Trợ lý Triệu tới để anh gọi đến trường của Thầy giáo Nhan cùng chính quyền địa phương, nhưng vô luận gọi cho ai, đều không gọi được!

"Làm sao mà tất cả tín hiệu đều bị cắt đứt? Cái gì điện thoại cũng không gọi được?" Cái cảm giác không tốt thật càng ngày càng đậm, Hoắc Doãn Văn hoảng hốt! Tâm trạng như lửa đốt.

Đề điện thoại xuống, trợ lý Triệu, không ngừng an ủi."Hoắc tổng, sẽ không có chuyện gì, có lẽ là nơi bọn họ ở bị đứt đường truyền? Một lát nữa, tôi sẽ gọi lại!"

Hoắc Doãn Văn ở trong phòng làm việc, bước chân qua lại không ngừng, tâm phiền ý loạn lắc đầu. Sẽ không, sẽ không, nhất định không có việc gì đâu!

10 phút sau, tất cả Đài Truyền Hình, radio, Internet trên dưới cả nước ùn ùn kéo đến đưa tin, truyền đi hình ảnh động đất ở Tứ Xuyên ——

Giờ Bắc Kinh, ngày 12 tháng 5 năm 2008, 14 điểm 28 phút lẻ 4 giây, vùng Tứ Xuyên, Vân Xuyên xảy ra động đất cấp chín. Từng cơn địa chấn rung chuyển mạnh đột nhiên đánh úp, cả vùng đất run rẩy, núi non bị xô lệch vị trí, cảnh hoang tàn khắp nơi, sinh ly tử biệt.

Cơ hồ động đất trong nháy mắt, cả Vân Xuyên cùng với mấy huyện thành gần đó biến mất, thương vong không cách nào đoán chừng!

Thảm trạng vì động đất thật thảm thiết đến khiến lòng người kinh sợ, không đành lòng nhìn tới!

Trên ti vi không ngừng lặp đi lặp lại cảnh tượng động đất diễn ra hai mươi mấy giây, từng ngôi nhà đổ sập xuống, nhiều người lần lượt bị chôn vùi vào sâu trong lòng đất!

Anh bất lực nhìn một cách hoang mang vào đồng gạch đá đổ nát trước mặt mình. Ép buộc cho tầm mắt mình trở lại rõ ràng hơn, không bị nước mắt làm mờ hồ!"Như Y, Như Y của anh, anh sẽ tới đón em. Anh sẽ đến, mặc dù em trốn đi đâu, anh nhất định có thể tìm em!"

Giờ khắc này Hoắc Doãn Văn cái gì cũng không cần, công ty gì, cổ phần cái gì, thậm chí hôn nhân cái gì, tất cả tất cả anh cũng không cần, anh muốn đi gặp Nhan Như Y, anh nhất định phải tìm cho ra cô, mặc dù cô bây giờ đã gặp nạn, anh cũng muốn kéo cô ra ngoài! Anh không thể chịu được, cô và đứa bé bị đè nặng đầu đó phía sâu dưới đất!

Anh nhanh chóng khôi phục sự tỉnh táo, giao phó Trợ lý Triệu."Anh đi đặt vé máy bay chuyến sớm nhất đi Thành Đô, nhanh lên!"

Hoắc Doãn Văn vuốt mặt một cái, lau sạch nước mắt, tiến đến cầm điện thoại, bằng vào trí nhớ, hỏi thăm chút tin tức từ trường chuyên cấp 3 tại địa phương! Anh hỏi thăm tình hình trường trung học nơi cha Nhan đang giảng dạy."Xin hỏi ông có nhìn thấy Thầy giáo Nhan không? Ông ấy có bị thương không, vẫn khỏe chứ!"

"Thầy giáo Nhan à? Ông ấy còn sống, ông ấy còn sống, hiện tại ông ấy đang giúp cứu hộ học sinh cùng thầy giáo!" Bên kia có người trả lời vội vàng.

Hoắc Doãn Văn cảm thán, Thầy giáo Nhan còn sống, Như Y biết nhất định sẽ rất vui về!

Trợ lý Triệu hiểu quá rõ tâm tư của Hoắc tổng, cho nên không đưa ra bất cứ lời khuyên nào, vội vàng gọi điện thoại đặt vé máy bay đi Thành Đô!

Buổi tối hôm đó, bọn họ đã tới Thành Đô, rồi không ngừng lại mà đi ô tô về phía quê nhà Như Y!

Nhưng càng đến gần khu dự chấn, đường càng khó đi, mặt đường đã hoàn toàn sụp xuống, có nơi cao cao giống như một ngọn núi nhỏ, có nơi bị nứt sâu thành hố to mười mấy thước. Đừng nói xe không có cách nào đi tiếp, ngay cả đi bộ, cũng tương đối khó khăn!

Xuống xe Hoắc Doãn Văn kiên trì muốn đi bộ đi về phía trước!

Trợ lý Triệu vội vàng ngăn lại."Hoắc tổng, vạn vạn không thể, đừng nói đi lại ở nơi này có nguy hiểm tính mạng hay không, dù bình an, anh muốn đi tới khi

nào mới có thể đi tới nhà của phụ tá Nhan?"

Cặp mắt đỏ bừng của Hoắc Doãn Văn nhìn về cảnh tượng bừa bãi, hỗn độn trải rộng phía trước, kiên quyết: "Dù có phải bò, tôi cũng sẽ bò đến trước mặt cô ấy. Tôi không thể đợi thêm nữa, cô ấy và đứa bé nhất định rất sợ, đang chờ tôi!"

Hoắc Doãn Văn ngồi trên máy bay chuyên dụng của quân đội, ba giờ sáng ngày hôm sau vào đến huyện Nam Sơn. Lúc này cả thành thị đều chìm trong bóng tối, đèn pin trong tay chiếu lờ mờ từng vùng đất nhỏ trước mắt anh, anh khoác ba lô chứa đủ đồ dụng dự trữ cần thiết tiến về phía trước. Trời mưa rơi lác đác, khiến con đường vốn đã rất khó đi về phía trước, càng trở nên nửa bước khó đi.

Thảm cảnh trên TV nhìn đã đủ khiến cho người xem tê tâm liệt phế rồi, khi chính mắt nhìn thấy, cho dù là ai cũng không cách nào không rơi lệ!

Hoắc Doãn Văn nhìn về phía trước, trừ mấy đồng gạch đá đổ nát giương nanh múa vuốt, thật chẳng còn kiến trúc nào lành lặn —— Lúc này, trường trung học hoàn toàn bị phá hủy, cánh cửa đá lâu đời bị gãy lìa, một nửa còn đứng khá vững vàng, một nửa đã ngã xuống!

Tập trung trên một bãi đất trống trải rộng thi thể học sinh cùng thầy cô giáo, vô cùng thê thảm!

Người còn có thể còn sống hay không, còn có thể được tìm thấy hay không, thật sự là mặc cho số phận!

Thoạt tiên, Hoắc Doãn Văn cùng Trợ lý Triệu thật không một chút xú hy vọng, một lòng cho là xong rồi, Nhan Như Y nhất định là không thể sống được rồi! Bọn họ chỉ có thể làm là tìm kiếm thi thể của cô, Hoắc Doãn Văn chỉ muốn có thể nhìn thấy cô lần cuối, xoa mặt cho cô, tắm rửa sạch sẽ cho cô và đưa cô lên đường!

Chính lúc anh hỏi thăm tin tức Nhan Như Y, một người đàn ông mở miệng nói: "Con gái lớn của thầy giáo Nhan vương lại trong nhà rồi. Cả khu tập thể biến thành đồng đá vụn rồi, haizz —— không chừng mệnh!"

Hoắc Doãn Văn lắc đầu, ánh mắt ửng hồng lần nữa đã ươn ướt. "Sẽ không, cô ấy nhất định sẽ còn sống. Cô là cô gái rất có ý chí, cô ấy nhất định sẽ không buông tha tính mạng của mình dễ dàng như vậy!"

Hoắc Doãn Văn bưng kín mặt, giọng buồn buồn truyền đến. "Anh Triệu, anh nói có phải tôi đã hại chết cô ấy? Cô ấy rõ ràng nói muốn đi ra ngoài một chút, nếu như tôi không dây dưa kiếm chuyện cùng cô ấy, cô ấy nhất định đang ở đâu đó bên ngoài đường rồi. Ở ngoài đường có thể hay không sẽ tránh thoát một kiếp này? Điều là do sai lầm của tôi, điều là sai lầm của tôi, là tôi hại chết cô ấy!"

"Hoắc tổng, đây đều là mệnh. Không phải lỗi của anh!" Trợ lý Triệu an ủi!

Hoắc Doãn Văn nghe thế, cực kỳ bi thương, đôi tay che mặt thật lâu, thật lâu!

Hôm nay đã là dư chấn ngày thứ tư rồi, nếu như qua hôm nay, hi vọng người có thể còn sống sót lại càng nhỏ nhoi!

Vừa nghĩ tới mới nói nói khóc khóc với nhau qua điện thoại, cô và anh liền sống chết cách biệt, lòng của Hoắc Doãn Văn liền giống như bị hung hăng xé rách hai nửa, không có biện pháp khâu kín vết thương!

Tâm tình giữa ranh giới sinh và tử, thật sự quá nhiều ràng buộc!

Nhưng từng giờ, từng khắc, từng ngày trôi qua, cơ hội có thể cứu được người sống sót sau cảnh động đất càng ngày càng ít, ngành vệ sinh và y tế bắt đầu tiến hành phun thuốc làm vệ sinh khử độc trên từng đồng loạn thạch, lòng của Hoắc Doãn Văn thật sự bị dao gọt cang lúc cang đau đớn, một chút xú hi vọng trong lòng càng ngày càng bị hủy diệt.

Loại cảm giác bất lực này tựa như chịu hình phạt lăng trì, biết rất rõ ràng là cái chết đã lớn vồn ngay trước mặt, tuy nhiên không phải an tĩnh đón nhận cái chết, mà bị dần vặt hành hạ.

Hoắc Doãn Văn không buông tha, dùng đôi tay đã huyết nhục mơ hồ dọn viên đá đầu này, nạy đi cục gạch nơi kia, mỗi lần vứt bỏ đi một tầng lớp đất đá, anh đều không ngừng cầu nguyện, hi vọng lớp ngăn cách giữa anh và cô mỏng dần đi, và anh có thể nghe tiếng cô kêu cứu!

Nhưng mỗi một lần anh đều chỉ gạt hái được thất vọng!

Người cứu viện chung quanh đối với nhất cử nhất động Hoắc Doãn Văn cũng không có cảm giác nhiều lắm, bởi vì tình huống tương tự mấy ngày nay mỗi thời mỗi khắc đều diễn ra thường xuyên ở đây. Có người, thật có thể giúp đưa được người thân của mình ra ngoài một cách an toàn, nhưng có người tìm được chỉ còn là một cỗ thi thể!

Đầy mặt và đầu cổ, toàn thân đều là bụi đất, nhưng anh vẫn không buông tha kêu to. "Nhan Như Y, em nghe cho anh, anh không để cho em chết, em không thể chết, em nếu chết đi, em chính có lỗi với anh, có lỗi với đứa trẻ vừa hình thành trong bụng em. Em sắp làm mẹ, có nhớ không? Em phải kiên cường lên. Em mang con anh, nên phải lo cố gắng giữ gìn đứa bé cho khỏe mạnh, khang kiện, bình an sinh ra. Nếu không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho em!"

Cho nên Hoắc Doãn Văn càng thêm dốc sức tìm kiếm, anh lúc này đã không phải là một tổng giám đốc cao cao tại thượng, mà chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng ở đây chui qua chui lại trong một đồng loạn thạch, cùng nhân viên cứu hộ tìm người may mắn còn sống sót, cứu hộ người yêu của

anh!

Nhiều ngày trôi qua, mà anh cứ ngỡ mới 1 giây trước đó, anh và Như Y đều nói chuyện với nhau qua điện thoại, mọi việc sẽ tốt, nhất định hai mẹ con cô sẽ không có chuyện gì!

Nghe được tin động đất, Tiểu Quân cùng Tiểu Phi chạy về, nhìn Hoắc Doãn Văn như vậy, khổ sở ôm nhau khóc rống lên!

Bản thân Tiểu Quân đã không đành lòng, nhưng cũng đã từ bỏ hy vọng tìm thấy chị gái còn sống. Có thể còn sống sót là may mắn, mà phần may mắn này không phải ai cũng có thể có!

Thầy giáo Nhan cũng không nhìn nổi rồi, nắm hai tay không còn lạnh lặn chỗ nào của Hoắc Doãn Văn. "Đủ rồi, không cần tìm nữa. Như Y đã không còn ở đây nữa, sẽ không có thể còn cơ hội sống sót trong đồng đồ nát này!"

Giờ khắc này, trong trường hợp này, người ta đã chẳng còn hỏi thăm nhau là ai đó có xảy ra chuyện gì không, mà là người nào đó còn sống hay không?

"Anh ơi, anh nói mình có thể tìm thấy chị không? Anh thật cũng không có cách nào tìm được chị sao?" Tiểu Phi nước mắt rơi như mưa, thanh âm giống như cánh hoa bị gió mưa trôi qua tàn phá cực độ, hơi thở mong manh, làm anh cũng ruột gan đứt từng khúc!

Hoắc Doãn Văn hướng về phía một đồng phế tích, lệ rơi không ngừng, anh điên cuồng hô lớn. "Như Y, Như Y, em có nghe anh đang gọi em hay không, anh là Hoắc Doãn Văn của em đây, nếu như em nghe được anh gọi em, em liền lớn tiếng kêu tên anh nhé, được không?"

Khi bọn họ thấy cứu viện từ trong đồng đồ nát cứu ra rất nhiều người may mắn còn sống sót, Hoắc Doãn Văn cùng mọi người đều có thêm một tia hy vọng để chờ đợi, chờ đợi cô cũng gặp được phép màu!

Bởi vì gặp nạn người và của cải bị thiệt hại thật là đếm không hết, gia đình nào còn có người sống sót đúng là may mắn!

Càng bị đá kích càng nhiều, Hoắc Doãn Văn càng tin chắc cô nhất định còn sống!

Anh từng lần một gọi tên của cô, một tiếng so một tiếng tê tâm liệt phế.

"Nhan Như Y, em nghe được anh nói mà, hãy trở về cười với anh đi, có nghe hay không, Nhan Như Y ——"

Mặc dù anh cũng không xác định được cô còn sống hay không, thế nhưng động đất lớn như vậy, cơ hồ tất cả đều bị phá hủy tan hoang, cô mong manh như thế nào, có thể còn sống sao?

"Cô ấy cứ như vậy biến mất, cứ như vậy đi sao!" Hoắc Doãn Văn khổ sở lắm lắm!

Chợt, lúc này dụng cụ dò xét sinh mạng trong tay một nhân viên cứu hộ vang lên, chứng tỏ nơi này có người vẫn còn sống!

"Nơi này. Nơi này. Nơi này còn có người còn sống!" Một nhân viên cứu hộ trong trang phục màu vàng kêu toáng lên vui mừng. Rất nhiều người lại được mang đến hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Hy vọng nhạt nhòa

Lính cứu hộ dùng cần cẩu đem mấy khối đá lớn dời đi, sau đó tiếp tục dùng thiết bị dò tìm sự sống. Thanh âm hy vọng càng ngày càng mạnh. Điều này chứng tỏ họ đang ở rất gần người gặp nạn. Về mặt của mọi người càng ngày càng vui mừng, mặc dù phát hiện người ấy với mình vốn chẳng quen biết, nhưng sinh mạng quý giá ai chẳng như ai, nhất là trong tình huống đặc biệt này!

"Cái này. Cái này. Là xung quanh nhà mình đó cha!" Tiểu Phi phát hiện trước nhất!

Một câu nói khiến Hoắc Doãn Văn cùng với mọi người họ Nhan trở nên khản trương hẳn lên!

Hoắc Doãn Văn nhìn căn nhà xinh xắn bây giờ chỉ còn đồng hoang tàn, ngón tay chợt run rẩy. "Như Y có thể ở chỗ này sao?"

Mọi người trong gia đình họ Nhan gật đầu. "Đúng vậy, đúng vậy, ở chỗ này đây!"

Hoắc Doãn Văn, Thầy giáo lão sư, Tiểu Quân, Tiểu Phi cùng với những người khác ở bên ngoài tràn đầy hi vọng, chờ đợi người sẽ bị cứu ra——

Lúc này, từ bên trong phát ra một thanh âm yếu ớt. "Cứu mạng. Cứu mạng."

Bởi vì người ở bên trong giọng nói yếu ớt, căn bản không cách nào nghe rõ, nhưng anh có cảm giác người ở bên trong rất có thể là Như Y, anh cũng hy vọng là Như Y của anh!

"Người ở bên trong còn sống!" Hoắc Doãn Văn kích động gọi mọi người, anh nghe được tiếng kêu cứu. Anh đi đến gần hơn, lớn tiếng hỏi. "Như Y, là em sao? Như Y ——"

Đội cứu hộ bò vào tận cùng bên trong lớp bê tông cốt thép để tiến hành cắt kim loại, từ bên trong móc ra một cái Laptop đã bị đập gãy thành hai nửa, ném ra ngoài.

Khi Hoắc Doãn Văn nhìn thấy người ta chuyển cái máy vi tính ra ngoài, trong nháy mắt nín thở, mở to mắt nhìn. "Máy vi tính, cái này là máy vi tính của cô ấy, cô ấy đang ở bên trong!" Anh nhìn thấy hi vọng, dâng trào vui mừng, trước mặt nhiều người gào lên. Có thể tình yêu khiến tâm linh tương thông, tìm anh cũng trở nên khẩn trương nín chặt lại, cảm giác chưa từng gặp suốt 4 ngày qua. Nhìn Như Y chắc chắn đang ở nơi này, nhưng cô bây giờ là chết hay sống?

Hoắc Doãn Văn nhìn chằm chằm vào một đồng tảng đá, vô cùng kích động kêu to. "Là em, Như Y, bọn anh nhất định sẽ cứu em ra ngoài, em phải chịu đựng, biết không? Em nhất định phải chịu đựng!"

"Doãn Văn." Cô dùng tất cả hơi sức, há miệng ra, phát ra âm thanh rất yếu rất yếu, giống như sợi bông theo gió phiêu lãng, tùy thời cũng có thể bị cuồng phong đập tơi tả, mất tích trong gió. "Em. Không chịu nổi, em thật sự rất mệt mỏi. Anh đang làm lễ cưới với Sở tiểu thư mà. Làm sao lại ở đây, sợ rằng. em không được. Ý trời."

"Như Y, em phải chịu đựng, tin tưởng mọi người, nhất định sẽ cứu em ra ngoài!"

Cô không có nghe lầm, cái thanh âm kia là của anh!

Một mình trong bóng đêm, cô, một lần lại một lần tự nhủ, dù không vì mình, cũng phải vì đứa bé sống sót.

Cho nên nước tí tách rí xuống từ nóc phòng ở, cô cũng ép buộc mình uống! Cô tự nói với mình uống nước, cô mới có thể còn hi vọng sống!

Nhiều ngày như vậy, cô thỉnh thoảng có thể nghe âm thanh phía bên ngoài, nhưng tất cả mọi người đi qua đi lại phía trên cô, nhưng vẫn không có người nào phát hiện ra cô. Mới bắt đầu cô cũng lớn tiếng kêu cứu, nhưng lần lượt thất vọng cùng thể lực tiêu hao, làm cho cô không dám lớn tiếng kêu cứu, cô sợ lãng phí hơi sức có hạn, vào lúc mấu chốt cô lại không thể kêu cứu. Cho nên cô một mực chờ đợi.

Mặc dù rất khó khăn, chỉ mới khoan cắt được một lỗ nhỏ!

"Không được, anh không thể tới đây!" Nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp ngăn cản anh lại, để tránh xảy ra nguy hiểm!

Vô luận mọi người khuyên can như thế nào, Hoắc Doãn Văn cũng kiên quyết nhất định phải chui vào một đồng đất đá tùy thời có thể sụp đổ. Anh nhất định phải là người trước tiên biết cô có ở bên trong hay không, nếu quả như thật có thể là cô, anh nhất định phải là người đầu tiên cô bên trong nghe được thanh âm.

Hoắc Doãn Văn tương đối kiên quyết nhìn nhân viên cứu hộ, nói: "Tin tưởng tôi, tôi hiểu rõ nên làm như thế nào, tôi sẽ không đem lại thêm phiền toái cho mọi người, nếu quả thật có lún, tất cả hậu quả đều là cá nhân tôi gánh chịu."

Bị vây ở trong bóng tối đã không biết qua bao nhiêu ngày nữa, cô chỉ còn thoi thóp, chợt nghe tiếng ồn ào bên ngoài, liền giống bị uống được thuốc kích thích, lập tức tinh thần tỉnh táo, cô bật khóc, quay mặt hướng về phía tiếng động kêu lớn. "Doãn Văn, Doãn Văn, là em, em ở bên trong, em chưa có chết! Cứu em, cứu em a ——"

"Anh nhất định sẽ cứu em ra ngoài!" Hoắc Doãn Văn nằm sát người xuống đất, để tầm mắt ngang với khe hẹp, tìm ánh mắt cô.

Trong cái nhìn thoáng vẻ kinh ngạc của cô ở bên trong, anh trấn an cô. Nhìn Như Y tròn to hai mắt, nhìn anh. Thật là làm cho cô quá giật mình, người đàn ông lúc nào cũng rất sạch sẽ, rất tao nhã, rất chính tề Hoắc Doãn Văn có thể làm những chuyện này sao?

Bên trong ý niệm cầu sinh của Nhan Như Y dâng tới cực điểm, lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi được đưa ra ngoài để gặp người thân.

Cô hiện tại thật cảm tạ ông trời đối với cô ưu ái như thế, rốt cuộc lại để cho cô nhìn thấy hi vọng!

Dư chấn lại đột nhiên đột kích. May mắn, dư chấn đó không gây ra chuyện gì nguy hiểm tánh mạng. Nhưng, vốn mọi người đã nỗ lực mở rộng khe hẹp, một khối bê tông sán lại đổ sập xuống, không gian bên trong càng trở nên chật nhỏ đi rất nhiều!

Phiền toái cùng khó khăn lại theo nhau mà tới ——

"A ——" Bên trong Nhan Như Y đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi.

"Như Y, em cảm thấy bất ổn chỗ nào ! Có bị thương ở đâu không ! Đau đầu hay đau bụng!" Hoắc Doãn Văn vén vén mái tóc bám đầy bụi đất, lo lắng gọi tên cô.

"Không có, nhưng chật chội quá, em không nhúc nhích thân hình được, không ra được!" Nhan Như Y trở nên bị quan, mới vừa rồi mắt thấy cơ hội có thể đi ra, nhưng là bây giờ lại không được.

Nói xong, Nhan Như Y chảy ra nước mắt tuyệt vọng, gương mặt cô ướt nhạt nhòa! Mà tính mạng của cô cũng đi theo nước mắt, từ từ biến mất!

Ông trời nhất định là muốn cô chết, nhất định!

Bị vây khốn trong bóng tối cùng dơ dáy bẩn thỉu, cô cảm thấy sức sống đang trôi dần ra khỏi cơ thể mình. Hiện tại ngay cả thờ đối với cô mà nói đều rất gian nan. Quá đau khổ, cô chỉ muốn sớm giải thoát.

"Đứa bé. Anh sẽ có. Nhưng là, em thực xin lỗi anh. Em thật sự không có cách nào!" Cô nói!

Lúc này ý thức cầu sinh của Nhan Như Y - đã biến mất hầu như không còn, cô im lìm chẳng thể nghĩ chẳng thể nói, vô luận Hoắc Doãn Văn gọi cô như thế nào, cô đều không nói thêm gì nữa!

Một khi vốn là người đang tuyệt vọng lại tràn đầy hi vọng, tràn đầy mong đợi, thế nhưng hi vọng vừa le lói lại bị đá kích nặng nề, niềm tin trong tim sẽ đột nhiên tắt lịm!

Hoắc Doãn Văn theo khe hở nhìn thấy, cô bị vây trong một không gian nhỏ hẹp, nằm im lìm trên nền xi măng, không nhúc nhích ——

Như Y vẫn nằm im bất động, chỉ là nhìn ra cô vẫn có chút hơi thở yếu ớt!

Chỉ là mặc dù như vậy cũng cho anh rất nhiều động lực, anh biết Như Y đang ở bên trong, có lẽ đang ở giữa khoảng trống của cái bàn, chỉ cần tảng đá phía trên được di dời, cô sẽ được cứu!

Mất đi cô, anh sẽ không bao giờ tìm được người yêu thương anh thật lòng nữa!

Nhưng ~ lúc này thiết bị rà tìm sinh mạng biểu hiện tệ dần, dấu hiệu sinh mạng càng ngày càng yếu ——

Nhan Như Y càng ngày càng yếu, tất cả mọi người yêu cầu Hoắc Doãn Văn không ngừng khích lệ cô! Trong lúc đó mọi người cũng tranh đoạt từng giây, tìm cơ hội sống còn cho người còn kẹt bên trong!

"Được!" Hoắc Doãn Văn gật đầu, toàn lực phối hợp!

"Như Y, Như Y, em tỉnh lại đi, em đừng ngủ ——" lúc này Hoắc Doãn Văn nước mắt đã rơi xuống, nước mắt để lại trên gương mặt đầy bụi của anh tràn hai vệt dài.

Nhìn sinh mạng cô đang biến mất dần trước mắt anh, Hoắc Doãn Văn chột hét lớn."Nhan Như Y,em đối xử với anh như vậy sao? Vô luận đối với bất cứ việc gì anh làm, em một lần lại một lần vứt bỏ anh. Trước, còn chưa tính, có lẽ anh chưa từng cho em cảm giác an toàn, là anh làm chưa đủ tốt.

Thế nhưng, anh ở chỗ này tìm người yêu đã nhiều ngày, rốt cuộc cũng tìm được em, lúc tất cả mọi người tích cực cứu em ra, em thế nhưng nói cho anh biết, em buông tha, em lại muốn vứt bỏ anh đi, thậm chí. Thậm chí em còn muốn đem anh giao cho người con gái khác. Nhan Như Y. Anh muốn hỏi em, em thật sự yêu anh sao? Em thật có yêu anh chút nào không? Nếu như em yêu anh, làm sao em có thể đối xử với anh như vậy?"

Đã lâm vào trong tình trạng hôn mê, Nhan Như Y chột mờ tròng hai mắt, ngón tay dính đầy vôi vữa cũng giật giật. Cô càng thêm yếu đuối nước nỏ nói: "Làm sao anh có thể hoài nghi. Em đối với anh không yêu? Chỉ vì anh, em cái gì. Cũng có thể. Bỏ ra. Em yêu anh. Nhưng, em ra không được, em ra không được."

Hoắc Doãn Văn tìm mọi cách bò đến gần, thò tay vào bên trong và dùng sức nắm chặt tay cô."Yêu anh, hãy tin tưởng anh." Sau đó, anh nhẹ nhàng cất tiếng hát trầm ấm". Nếu như em nguyện ý tháo bỏ những nghi ngờ bao quanh con tim của em từng tầng từng tầng một.

Em sẽ phát hiện em sẽ kinh ngạc, em là bí mật anh đề chặt vào nơi sâu nhất của lòng. Nếu như anh nguyện ý trao gửi lòng em, anh sẽ rơi lệ, chỉ cần em có thể nghe được, thấy được tất cả toàn bộ tâm tính của anh."

Hoắc Doãn Văn không có đình chỉ, vẫn hát vẫn hát.

"Như Y, em tỉnh lại cho anh!" Hoắc Doãn Văn dùng sức đưa tay vào trong khe hẹp, tảng đá cứng rắn cùng cốt thép thật sâu cắt nát tay anh. Nhưng lúc này anh không cảm thấy đau đớn, anh muốn chạm tới cô ——

Rốt cuộc tay của anh cũng với được tóc của cô, anh vuốt ve cô, run rẩy thanh âm kêu gọi cô."Như Y, tỉnh, lúc này em không thể giờ tính trẻ con ra như thế! Em không nhớ rõ sao? Trong bụng em còn có bảo bảo, em phải vì đứa bé chiến đấu cho anh!"

Nhan Như Y chột ngẩng đầu lên, cũng dùng sức nắm tay của anh."Em sẽ sống tiếp, em nhất định. Sẽ sống."

Bọn họ mười ngón tay đan vào nhau, anh như đang đem năng lượng của bản thân liên tục không ngừng truyền lại cho cô.

Bên trong Nhan Như Y cực kỳ hạnh phúc đến bật khóc."Em sẽ chịu đựng, Doãn Văn, em nhất định sẽ sống đi ra ngoài gặp anh!"

Bất luận thế nào, Hoắc Doãn Văn còn cả những người lính cứu viện, cũng sẽ không buông tha bất kể cơ hội nào có thể cứu cô ra!

Mọi người lại bắt đầu cắt đá và bê tông, máy cắt kim loại ‘xèo xèo’ không ngừng vang lên, rất nhiều tia lửa nhỏ rơi tung tóe vào trong đồng gạch đất! Rốt cuộc, sức người đã thắng được một chút, họ đã tiến sâu vào tận đồng tầng đá bên trong, một miệng hố đã được cắt ra, người có thể chui vào một nửa.

Nhưng, ý chí cầu sinh của Nhan Như Y đã trở nên mãnh liệt như thế, khiến mọi người cũng được khích lệ, trải qua thêm hơn hai giờ khoan cắt, rốt cuộc đem người ở bên trong kéo ra ngoài!

Gương mặt Nhan Như Y dơ dáy bẩn thỉu đến không thấy được bộ dáng, được cứu ra, và ngay lập tức được đưa lên xe cứu thương!

Bám trụ ở bên đồng đất đá suốt bốn năm giờ, Hoắc Doãn Văn, vừa thấy cô được cứu ra trong nháy mắt, anh cũng ngất đi, mọi người ba chân bốn cẳng đưa cả hai đến bệnh viện!

.....

Cả bệnh viện huy động toàn nhân lực vật lực cấp cứu, gần hơn một ngày, cứu sống được Nhan Như Y, hơn nữa mọi người vô cùng hưng phấn vì bảo bảo trong bụng của cô cũng hoàn toàn khỏe mạnh!

Sau khi cô tỉnh lại, tất cả mọi người rất hiếu ý, trả lại không gian cho hai người họ, để lại cô và Hoắc Doãn Văn hai người!

Nằm ở trên giường, hai mắt cô nhắm lại nhìn anh, anh thật gầy quá, hai mắt thâm quầng, rõ ràng không ngủ nhiều ngày!"Doãn Văn." Thanh âm của cô nghe khàn khàn, nghẹn ngào không thành tiếng.

Từ trong tay tử thần đem cô đoạt trở lại, Hoắc Doãn Văn cho đến bây giờ có chút không tin là thật, đến bây giờ trong lòng vẫn còn run sợ. Hồi tưởng lại tất cả những gì xảy ra mấy ngày trước, anh thật không có biện pháp khống chế nước mắt. Nhất là khi cô gọi anh, nước mắt lập tức liền rớt xuống.

Anh đỏ mắt, ngồi ở bên cạnh giường bệnh, hôn từng ngón tay cô quần đầy băng gạc."Ừ, anh ở đây, anh ở đây, em và con vẫn còn sống."

Điều này khiến Hoắc Doãn Văn thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo tất cả mọi người đứng ở bên anh lúc này đây!

"Phốc ——" Nhan Như Y chợt cười ra tiếng, nhìn anh rất không nể tình nói."Anh bây giờ thiệt xấu xí, so Bao Công còn tối tăm hơn!"

Mặc dù bị cô găm giữ, Hoắc Doãn Văn vẫn rất vui vẻ, rất phối hợp gật đầu, chế nhạo nói."Không có quan hệ, xấu xí cũng tốt, em xấu xí, chúng ta liền là cặp đôi hoàn hảo rồi!"

"Ghét, Hoắc Doãn Văn, anh thật là hư, sao lại gọi em là xấu xí? Em chính là mỹ nữ có được hay không?" Nhan Như Y đã tốt lên, ra sức kháng nghị!

Anh không có nói chuyện, chỉ nhìn cô mỉm cười.

Tận mắt thấy anh không chịu thừa nhận mình xinh đẹp, Nhan Như Y cả giận, giãy giụa muốn đứng lên khỏi giường bệnh."Em không phải mỹ nữ? Anh nói cho em nghe một chút đi, chỗ nào của em không đẹp?"

Thấy cô có tinh thần như vậy, nụ cười trên mặt Hoắc Doãn Văn càng ngày càng nhiều, tiếp tục cố ý trêu tức cô."Mỹ nữ? Em cho rằng anh chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?"

Anh càng không nói lời nào, cô càng tức giận."Trước kia, mấy vị lãnh đạo của công ty đối tác Hằng Viễn đều khen em mỹ nữ, anh cũng thường xuyên có mặt ở đó mà, chẳng lẽ anh không nghe thấy?" Cô tìm ví dụ để chứng minh sự thật!

Hoắc Doãn Văn nhìn được nụ cười."Đám người kia vì muốn quan hệ làm ăn với anh, nên mới khen em là mỹ nữ, đó là bởi vì anh thích em——"

"Mới không phải!" Cô đã quỳ gối trên giường bệnh, đưa tay chụp lấy tay anh, giờ nắm tay nhỏ xíu đánh như gãi ngứa vào người anh.

Hoắc Doãn Văn thuận thế ôm chặt cô, ôm thật chặt vào trong ngực, vừa hôn gương mặt của cô, vừa nói."Có lẽ em cùng tiêu chuẩn Đại Mỹ Nữ còn một cách một vài cự ly nhất định, nhưng ở đây trong lòng anh em đẹp nhất, nhìn người đẹp khác lâu một chút, anh đều khinh thường!"

Một câu nói chọc cho Nhan Như Y không biết nên khóc hay cười đây!

"Ừ, chính là phương diện nào ở con người em cũng ưu tú, hơn nữa đối với nữ nhân mà anh thích, càng ưu tú hơn!" Nói xong, anh bắt đầu bỏ nhào tìm bất mỗi của cô!

Nhan Như Y khàn trượng lên, lắc đầu mà cự tuyệt."Không, không, không được. Em thật nhiều ngày không có đánh răng. Người ngọm hôi hám lắm."

Hoắc Doãn Văn không thêm để ý chút nào, tiếp tục hôn môi của cô."Không có quan hệ, anh cũng nhiều ngày chưa đánh răng."

Hắc hắc, người ta nói, nếu như hai người đều không để ý đến chuyện hồi hám của nhau, vẫn không thể có kỳ chút nào hôn nhau đắm đuối, đó mới thật là yêu!

Nụ hôn của anh rất triền miên, để cho cô hưởng thụ, làm cho cô lại một lần nữa chìm đắm trong đó ——

"Ừm."

Cô nguyện ý hưởng thụ ngọt ngào cay đắng anh đem lại ~~ tình yêu!

Hai tháng sau ——

Hoắc Doãn Văn muốn đưa Như Y cùng cha vợ tương lai đến nghỉ ngơi tại B thị, nhưng thầy giáo Nhan vẫn kiên quyết ở lại quê nhà, học trò của ông còn phải thi đại học! Nhan Như Y cũng muốn lưu lại chăm sóc cha, nhưng đi Lư nhận trách nhiệm chăm sóc thầy giáo Nhan, cũng không cần phiền toái tới người tuổi trẻ!

Ngày đó, may mắn đi Lư đi Thành Đô tham gia một khóa nâng cao nghiệp vụ, nên may mắn tránh được tai họa to lớn này.

Mà Nhan Như Y mặc dù không muốn cùng Hoắc Doãn Văn tách ra, nhưng cô bây giờ muốn ở lại vì quê hương của mình làm một ít chuyện!

Nhưng lúc này đây, cả thầy giáo Nhan, cùng đi Lư, cùng với Tiểu Quân và Tiểu Phi mãnh liệt phản đối, mặc dù cả khu vực tan hoang cần người người phụ một tay để chấn hưng lại, nhưng Nhan Như Y đang mang thai, mặc kệ nói thế nào, cũng phải vì an toàn và sức khỏe của đứa bé trước.

Trong phòng khám thai!

Nhan Như Y sờ sờ bụng, gật đầu một cái, đón nhận lời đề nghị của mọi người. Đúng vậy, vô luận như thế nào hiện tại việc đầu tiên cô phải làm là nên bảo đảm đứa bé an toàn.

"Nhìn, đây chính là đầu thai nhì!" Thầy thuốc cầm đầu dò siêu âm nhẹ nhàng đưa qua đưa lại trên bụng Nhan Như, vừa chậm rãi để cả cha và mẹ đứa bé nhìn thấy con mình đang lớn dần trong bụng mẹ.

Khi bên tai nghe được tiếng tim đứa bé đập đều đặn, hai người càng thêm kích động đưa tay nắm chặt lấy tay người kia!

Bác sĩ nói, đứa bé của bọn họ tương đối khỏe mạnh!

Hoắc Doãn Văn hướng về phía trên màn hình cười khúc khích, lần nữa bày tỏ hạnh phúc. Nhan Như Y cũng nhìn theo, cười ngây ngô!

Nhan Như Y quay đầu nhìn vào hình ảnh siêu âm chấp chôn, không nhịn được tò mò hỏi: "Anh nói, hình dạng đứa bé sẽ như thế nào?"

"Ha ha ——" Hoắc Doãn Văn mím môi cười một tiếng, "Anh nghĩ đứa bé nhất định là xinh đẹp, bởi vì cha nó cũng đủ ưu tú! Anh cũng không phải người đàn ông!"

Nhan Như Y bật cười, cô rất nghiêm túc nhìn, cũng không có thấy đầu đứa bé tròn méo ra sao hoặc là hình dạng tay chân ra như thế nào. "Vậy anh làm sao dám nói đứa bé xinh đẹp, cái người này như thế nào lại rất kiêu ngạo như thế?"

Hoắc Doãn Văn bị hỏi tới, sờ sờ lỗ mũi. "Thật đúng là anh kiệt suất mà!"

Khi hai người cùng ngồi lên xe ra khỏi bệnh viện, không khỏi cảm động vì còn có cơ hội bên nhau!

Hoắc Doãn Văn rời khỏi địa phương vừa xảy ra thảm họa, lấy danh nghĩa cá nhân quyên góp hỗ trợ nạn dân một tỷ nhân dân tệ!

Thời điểm quyên tiền Hoắc Doãn Văn căn bản cũng không có suy nghĩ nhiều, anh chỉ đơn thuần muốn cho những người gặp nạn có thể có cuộc sống tốt hơn một chút, ăn đủ no một chút, mặc khá hơn một chút, ở có thể thoải mái một chút.

Căn bản không có nghĩ tới chuyện quyên tiền này được báo chí đưa tin, hơn nữa còn đem hình ảnh anh ở khu vực gặp nạn cứu người công bố ra, được các hãng thông tấn đặc biệt là Internet lan truyền rộng rãi. Điều này khiến cho rất nhiều người biết đến Hoắc Doãn Văn ——

Trong khoảng thời gian ngắn, hành động của Hoắc Doãn Văn đã làm rung động rất nhiều người dân trên khắp cả nước, mọi người đánh giá anh tương đối cao.

Anh chuyên tâm tìm kiếm người gặp nạn, hơn nữa là một trong những người đến hiện trường đầu tiên, trong những tình huống vô cùng nguy hiểm, không để ý an nguy của bản thân, đi cứu người không quen biết!

Cả người của vị tổng giám đốc nổi tiếng này trắng xám vì bụi, trên mặt một màu đen của tro tàn, mà đôi tay anh huyết nhục mơ hồ vẫn còn cố sức cứu

người. Cho dù ai thấy cũng không thể nói, anh là đang làm đáng, tự quảng cáo cho chính mình!

Cổ phiếu Hằng Viễn cũng theo dư chấn ở đây dẫn đầu lợi ngược dòng, vượt lên nằm trong top những tập đoàn có chỉ số mạnh.

Mà lúc này, Hoắc Doãn Văn cũng chủ động hủy bỏ hôn lễ, hủy bỏ kế hoạch kết thân cùng Sở thị!

Mà do chuyện thiên tai xảy ra, hôn lễ của Hoắc Doãn Văn cùng Sở Tĩnh Nhiễm không cử hành đúng hạn, cũng không có tạo thành bất kỳ tin tức rúng động nào. Sau đó, Hoắc Doãn Văn cố ý áp chế chuyện tình giữa anh và Sở Tĩnh Nhiễm, nên cũng không bị truyền thông nhắc tới!

Sở Tĩnh Nhiễm dù sao cũng là đại gia khuê tú, đối với chuyện Hoắc Doãn Văn thoái hôn, mặc dù có câu oán hận, nhưng vì thể diện cũng không có quá nhiều dây dưa ——

"Hoắc Doãn Văn, anh nhất định sẽ hối hận!" Hoắc Doãn Vũ giận đến không thốt được nên lời!

Sáng sớm hôm ấy, Hoắc Doãn Văn ở nhà, ăn xong bữa sáng, rồi nhìn người phụ nữ ngồi đối diện nói: "Hôm nay anh không đi làm, nghỉ ở nhà một ngày!"

"Hả? Tại sao?" Gần đây công việc của anh rất bận rộn, bởi vì anh bây giờ đã là Đồng Sự Trưởng của Tập đoàn Hằng Viễn rồi.

Hoắc Doãn Văn biểu hiện rất tùy ý, nhún vai. "Ừ, gần đây quá bận rộn, cũng không có thời gian lo lắng cho em, vừa lúc hôm nay cũng không bận, định ở nhà chơi với em! Như thế nào, có tính toán gì hay không? Chúng ta sẽ đi nơi nào? Hôm nay anh sẽ thuộc về em suốt cả ngày đấy!"

Bụng đã tròn lên như cái trống, Nhan Như Y suy nghĩ một chút. "Tốt, vậy chúng ta cùng đi cửa hàng quần áo trẻ em đi, em muốn mua cho đứa bé một ít bộ quần áo!"

Ăn sáng xong, dọn dẹp chén bát nhà cửa xong, hai người cùng đi ra cửa!

Khi hai người họ đi ngang qua cục dân chính, Hoắc Doãn Văn chỉ vào một hàng người đông đúc đang xếp chờ trước cửa, hỏi Nhan Như Y. "Bọn họ ở đây làm gì? Làm sao mà nhiều người như vậy?"

Nhan Như Y rất hâm mộ nhìn từng đôi chuẩn bị nhận giấy chứng nhận kết hôn. "Bọn họ đang chuẩn bị nhận giấy kết hôn đấy!"

"A, sao nhiều người vậy? Không tệ, chắc là tốt ngày!" Nói đến đây, anh chợt 'linh cơ nhất động', đề nghị. "Vậy không bằng chúng ta hôm nay cũng đi đăng ký kết hôn đi!"

"Hả? Ngày hôm nay được không?"

Nhan Như Y gật đầu một cái. "Đương nhiên được, năm 2008, ngày tám tháng tám!"

Năm 2008, tháng tám số tám, thứ sáu, thể vận hội Olympic ngày khai mạc, cũng là Hoắc Doãn Văn cùng Nhan Như Y lấy chứng nhận kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chiếc nhẫn cưới gắn kết

Anh rất tùy ý đề nghị. "Vậy không bằng chúng ta hôm nay cũng đi đăng ký kết hôn đi?"

Nhan Như Y đối với đề nghị của anh có chút kinh ngạc, đây là đang cầu hôn sao? Thiệt là qua loa, chẳng có chút thành tâm gì hết? Chỉ là, hai người bọn họ trải qua nhiều đau khổ như vậy, hai người cũng đã ở cùng một chỗ với nhau. Cho nên cô còn đòi hỏi anh kiểu cách nữa hay sao?

Chuyện kết hôn này nếu phải 'tùy tiện' liên 'tùy tiện' đi, bằng không cô lớn bụng còn có thể chạy tới nơi nào?

Loại cảm giác này thật làm cho người cảm thấy kỳ diệu, giống như ở trong thế giới đồng thoại!

Nếu như vậy, cô còn chờ cái gì đây?

Nhan Như Y chỉ vào đám người xếp hàng bên ngoài. "Chỉ là, không biết chúng ta hôm nay có thể hay không nhận được chứng nhận kết hôn? Quá nhiều người!"

Nhan Như Y cố ý lấy cùi chỏ thúc anh một cái.

"Im, không cho phép bàn lùi!" Hoắc Doãn Văn vừa nghĩ tới lời cô nói, thật là toát ra mồ hôi lạnh. "Thế nào cảm giác của em lại tệ như vậy?"

"Vậy chúng ta liền xếp hàng thử xem đi! Chỉ là, anh có mang hộ khẩu theo sao?"

"Đi thôi, anh để ở trong xe đây này!" Hoắc Doãn Văn cầm đồ xuống xe!

Nhan Như Y lúc này mới nghĩ đến mấy ngày trước cô làm bảo hiểm y tế kia mà, cho nên hộ khẩu đều ở chỗ của anh!

Hoắc Doãn Văn nhìn hàng người tấp nập phía trước, hướng Như Y nhủ mày, cười một tiếng. "Không bằng chúng ta cũng xếp hàng đi, ngộ nhờ có người kiên trì không nổi, buông tha cơ hội kết hôn ngày hôm nay kết hôn, vậy có thể nhanh đến lượt chúng ta!"

Nhan Như Y liếc anh một cái, cái mặt người kia ra vẻ ung dung tự tại. Nói xong anh đang hoảng xếp hàng giống như rất có đạo đức, nếu như cô không có nghĩ sai, anh nhất định sẽ tìm người, sau đó căn bản không cần xếp hàng, an bài hết mọi chuyện!

Đối với chuyện cưới hỏi lần này, Hoắc Doãn Văn thật sự là một chút cũng không lo lắng, bởi vì hiện tại cha vợ, em trai vợ, em gái bên vợ đều đã đứng ở bên anh rồi. Nếu như Nhan Như Y dám nói không lấy, vậy nhất định sẽ có rất nhiều người thay anh ra mặt!

Khi hai người họ tiến vào trong đại sảnh, quả nhiên anh đang bên tai cô lên lên nói. "Nơi này người cũng quá nhiều, chúng ta đi cửa sau đi!"

"Cho nên, cưới vợ mà anh cũng muốn đi cửa sau nữa!" Cô đập nhẹ xuống ngực của anh!

Anh cũng không đỏ mặt chút nào ở bên tai cô nhỏ giọng nói. "Không có cách nào, anh tương đối quen đi cửa sau rồi!"

Đây chính chỗ tốt của người có tiền, tới chỗ nào đều an bài tốt mọi sự!

Anh giữ chặt cầm của cô, hip mắt nhìn chăm chăm cô, môi mông mang theo tức giận mở ra. "Cô gái, em có phải hay không chê anh quá dễ chịu rồi hả?"

Bàn tay của Hoắc Doãn Văn từ phía sau lưng của cô trượt đến trước mặt, vuốt ve bụng của cô, dương dương hã hã nói: "Ha ha, đúng nha, không đi cửa sau làm sao có thể nhanh như vậy liền cưới được em! Con trai của anh rất thông minh, biết chọn đúng thời gian, giúp cha nó một tay!"

"Hắc hắc he he ——" Nhan Như Y đem tay anh đang đặt trên bụng mình đánh bật xuống, không thể để cho anh hài lòng. "Anh cũng đừng vui mừng quá sớm, không nên quên em bây giờ còn không là của vợ anh!"

Anh sẵn sóc một tay đỡ hông của cô, một tay nâng cánh tay của cô, tránh cho cô bị người khác đụng phải, hoặc là ngã xuống. Đây là từ lúc biết cô mang thai, anh luôn dùng động tác. "Em nói, em không phải làm vợ của anh, vậy còn có thể trông mong ai cưới em? Hừ hừ ~"

Hoắc Doãn Văn đối với lần này càng thêm xi mũi coi thường, rất cuồng vọng, coi thường kỷ cương: "Người nào muốn kết hôn với em? Gọi tên ra đi để cho anh biết!"

"Muốn kết hôn với người của anh, khá!" Lời này, cũng không phải là khoác lác! Tỷ như Cao Hải, còn có mấy người đàn ông quen cô, cũng có bề ngoài tương đối khá. Vừa nghe nói cô mang thai, chuẩn bị muốn kết hôn, cũng chật vật vì thất tình nhiều ngày. Nghe Cao Hải nói, bọn họ cũng say thật nhiều ngày! Nhất là bản nhân Cao Hải, thiếu chút nữa nhập viện vì loét dạ dày ra máu!

Nhìn anh thể hiện rõ phong cách đại ca, Nhan Như Y thật muốn xé rách vẻ mặt của anh, người này mấy ngày nay càng lúc càng đắc chí, trước giờ cô nhìn lầm anh. "Hoắc Doãn Văn, biết ai yêu thích em thì có thể làm được gì? Anh cho rằng em sẽ sợ anh?"

Hoắc Doãn Văn nheo ánh mắt hẹp dài lại, nhìn cô, cười hề hề nói. "Em làm sao sợ anh, nhưng không sao đâu, anh chỉ muốn hỏi thăm những người đàn ông thích em kia một chút, có sợ anh hay không, mà dám cưới em?"

Nhan Như Y nheo mắt lại, trong con người nổi lên kinh ngạc rõ ràng. "Hoắc Doãn Văn, em mới biết anh, thì ra người đàn ông thiệt hèn hạ!"

"Hừ hừ, em hiện tại phát hiện đã quá muộn, bởi vì em đã là vợ anh rồi!"

Anh nói xong câu đó, Nhan Như Y mới phát hiện họ đã đi vào một gian phòng thật lớn.

Bên trong không ít người đang đứng, đều quần là áo lượt. Nhân viên cục Dân chính đứng trước bàn làm việc, cô không biết, còn những người bên kia cô đều biết, có cha của cô, di Lưu, em trai, em gái, Kha Văn, Cao Hải, mấy anh em bạn bè đẹp trai thân thiết của Hoắc Doãn Văn, còn nữa, chị của anh, Hoắc Đồng Ý Lâm cũng ở đây, mà người đứng bên cô chính là chồng của cô, Bùi Lệ Tuyền!

Nhìn nhiều người quen như vậy, Nhan Như Y kích động đến lệ nóng doanh trong ——

Cô cảm động nhìn anh, lệ rơi không ngừng. "Thì ra là đây đều là kế hoạch của anh, căn bản không phải ý tưởng đột nhiên tạm thời xuất hiện!"

Cô hướng anh cau mũi một cái. "Cũng biết anh chuẩn bị chiêu này!"

Nhan Như Y cảm động, lại cười rộ lên. "Anh thật biết cách làm người ta quá vui mừng, người ta thật là vui mừng!"

Nhan Như Y xin lỗi nhìn nhân viên cục Dân chính ngồi trước bàn làm việc!

Mà Hoắc Doãn Văn nét mặt cũng không tốt lắm! Làm gì, không nhìn nổi anh? Lại dám phá hư không khí ngọt ngào vui mừng như vậy!

Nhân viên làm việc dĩ nhiên nhìn thấu tâm trạng không vui của Hoắc tổng, vội vàng giải thích. "Hoắc tổng, chúng tôi một hồi còn phải ra sân bay!"

Hoắc Doãn Văn sắc mặt lúc này mới tốt lên một chút, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên cục Dân chính, điền thông tin lên giấy đăng ký kết hôn, sau đó chụp ảnh, rồi mọi người chứng kiến chúc phúc cho hai người họ, chính thức trở thành vợ chồng! Mà Hoắc Doãn Văn cũng đem chiếc nhẫn kim cương đã sớm đặt hàng từ Anh về, thành công đeo trên ngón vô danh của Nhan Như Y.

Anh giữ hai tay của cô lại, trước mặt mọi người, hôn lên gương mặt đầm nước mắt của cô. "Anh dĩ nhiên sớm chuẩn bị tốt tất cả, từ lúc nhìn thấy em được cứu ra vào ngày đó, anh lúc nào cũng tưởng tượng cảnh kết hôn cùng em, ngày nay anh đã chờ mong thật lâu thật lâu, anh làm sao có thể tùy tiện tiễn em!"

Hai người bọn họ liếc mắt đối mắt, tình ý liên tục, làm cho người ở đây sầu triền miên, mấy đôi mắt cũng không biết đặt ở nơi nào, đành giả lơ ngó chung quanh!

Hừ, hừ, anh thật rất xấu, rất không nghiêm chỉnh.

"Khụ khụ khụ ——" Một chuỗi tiếng ho khan vang lên, âm thanh ho khan vẫn còn rất lớn, thành công phá hư thâm tình giữa hai người!

Cũng may, trong này còn có một vị khách da mặt hơi dày một chút, lá gan cũng lớn một chút, Trịnh Húc Thành rất không khách khí, chỉ vào bọn họ. "Hắc hắc he he, hai người chú ý một chút. Gần đây ta rượu cũng uống không ít..., huyết áp cũng không quá ổn định, đừng kích thích tôi mãnh liệt như vậy!"

Nhan Như Y vội vàng cùng anh tách ra, sắc mặt đỏ bừng không dám nhìn mọi người!

Hoắc Doãn Văn thân nhiên, đem lời nhạo báng của bạn thân làm thành lời chúc phúc đối với bọn họ! Mặt khác, gương mặt Nhan Như Y đỏ ửng lên, quả thật là đáng yêu, làm anh không khỏi nhìn ngây dại, nghĩ đến giây phút đầu tiên bọn họ biết nhau!

Đoạn thời gian đó, đối với anh trôi qua thật rất khó khăn. Rõ ràng đối diện với người phụ nữ mình thích, gần trong gang tấc, mà phải đè nén phần tình cảm này!

Nhưng bây giờ cô lại muốn gả cho anh, hơn nữa cô hiện tại đang mang con của anh trong bụng!

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt của anh nóng lên, đầu óc trống rỗng, đi từng bước một hướng về phía cô!

Ánh mắt Nhan Như Y nhìn anh chuyên chú, cũng không nhìn nhớ tới lúc ban đầu gặp anh. Ha ha, khi đó nhìn anh tựa như thấy thần, rõ ràng cùng anh đứng rất gần, nhưng cũng cảm giác anh giống như xa cuối chân trời.

Một khắc kia, cô khóc, nước mắt hạnh phúc chảy tràn ra!

"Trời đất chứng giám!" Anh gọi to thành tiếng.

"Dĩ nhiên!" Anh nghiêm túc nhìn cô, cô cũng nghiêm túc. Hôm nay, cô thật rất vui vẻ! Mặc dù không mặc áo cưới, nhưng cô vẫn cảm thấy hôn nhân thần thánh thỏa mãn sự kiêu ngạo của cô, an lòng cùng anh quang minh chính đại, bồi đắp được nỗi tương tư dần vặt bấy lâu và trào dâng hạnh phúc.

Một tiếng này, khiến tất cả mọi người nở nụ cười.

Buổi tối hôm đó, Hoắc Doãn Văn ở Đế Hào mở tiệc mừng mời bạn bè người thân, mặc dù không có nhiều người, nhưng là đều người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh!

Nói rõ cha của anh sẽ không đến dự đám cưới của anh, nhưng người cha này đối với anh mà nói cũng không đóng vai trò quan trọng! Cho tới bây giờ ông ta cũng không quan tâm tới sống chết của anh, làm sao có thể quan tâm hôn lễ của anh?

Mà trong bữa tiệc này, anh cũng cố ý cùng cha vợ lần đầu tiên chia sẻ tâm tư!

Thoạt đầu, Cha Nhan cảm thấy rất không thoải mái, nhưng thái độ thành khẩn của Hoắc Doãn Văn đã động lòng ông. Mặc kệ nói thế nào, người trẻ tuổi trước mắt này thật sự thương yêu con gái của mình, mới là quan trọng nhất.

Đặc biệt là vào những ngày tai họa kinh hoàng đó. Hơn nữa người đàn ông năm ép sát mình trên đồng cỏ nát, vẫn khích lệ ý chí sống còn cho con gái ông, chân tình đó làm ông rung động!

Hơn nữa Hoắc Doãn Văn phẩm chất thật rất tốt, hình ảnh cứu người ở vùng động đất, không phải diễn kịch gạt người ta, là ông tận mắt nhìn thấy!

Con gái lớn có thể gả cho người đàn ông như vậy, ông cũng yên tâm, yên tâm!

Hoắc Doãn Văn tắm rửa xong đi vào phòng đọc sách, vừa vào cửa thấy chính là hình ảnh như vậy——

Nhan Như Y đứng trước bàn làm việc của anh, tiếp tục nghiêm mặt, giống như đối mặt kẻ địch, đề phòng nhìn anh.

"Ha ha —— này người này chính là ngồi chỗ này, nói chuyện với em sao? Chỉ là, anh cũng thật tệ, đã sớm biết em là ai, thế nhưng không nói cho em biết anh là ai!" Suy nghĩ một chút thật đúng là đủ 㒼, vào thuở ban đầu, lời gì trong lòng, cô cũng đều đem ra tâm sự với ‘Uncle’, cái gì rất thích một ông chủ lớn, cái gì nghĩ tới anh không ngủ được!

"Làm sao anh không nói cho em biết, anh rõ ràng cố ý giấu giếm em!"

Anh có chút ngượng ngùng cười."Hơn nữa, anh phát hiện chúng ta nói chuyện phiếm qua Internet, rất tốt."

"Phốc ——" cô bật cười."Ồ trong lòng em, Uncle là người rất quân tử, đủ tiêu chuẩn người đàn ông lịch lãm bao dung! Anh hình như lại quá phong lưu, sau đó có chút phúc hắc, tóc không có đủ bạc."

Anh coi như là cam chịu!

"Anh nói đi, anh lúc nghe được câu em nhớ anh, có phải hay không rất vui vẻ!" Cô chợt trở nên rất lợi hại, chỉ vào anh chất vấn.

"Ha ha ——" Anh bật cười."Quả thật có chút vui vẻ, nhưng hơn nữa là kích động, khi em nói yêu thích anh, anh cũng kích động đến không ngủ được! Chỉ là, lúc đó cũng rất khó khăn, anh muốn ngay lập tức cùng em chia sẻ mọi điều, ở chung một nơi, nhưng. Nhưng lại không bỏ được sự nghiệp!"

Nhan Như Y nhích tới gần anh một chút."Xem xem một chút. Làm sao anh có thể là ~ Uncle!"

Hoắc Doãn Văn đối với nick chat ‘Uncle’ vẫn luôn rất miễn cảm, không tự chủ cau mày một cái."Thế nào không thể đây? Chính là cầu xin em không nên kêu anh ‘Uncle’ nữa!"

Nhan Như Y cũng không ngu, cô dĩ nhiên biết anh tính toán gì."Em cảm thấy trong lòng em, nhiều bí mật chỉ có thể nói với Uncle!"

"Bởi vì."Nhan Như Y mở nhẹ xuống môi của anh, sau đó bĩu môi."Bởi vì anh hiện tại cũng không quan tâm em rồi. Anh nói, anh có phải đã thích người khác? Ghét bỏ vóc dáng em trở nên xấu xí?"

Đối mặt chất vấn của cô, gương mặt Hoắc Doãn Văn tràn đầy sức mạnh."Anh nói ——trời đất chứng giám vóc dáng của em rất yêu kiều, trời đất chứng giám vô cùng hấp dẫn, anh trời đất chứng giám thích ——"

"Còn nói trời đất chứng giám, anh dám nói anh gần đây có đụng chạm em sao?" Rõ ràng không có, anh còn dám mạnh miệng. Thật ra cô biết anh đang chăm sóc cô, sợ cô và bảo bảo xảy ra nguy hiểm. Từ khi trở lại B thị cùng anh ở chung, anh mỗi ngày buổi tối đều ở đây tắm nước lạnh, sau đó lúc ngủ cách xa cô một khoảng đấy!

Nhìn đến anh như vậy chăm sóc mẹ con các cô, cô thật rất đau lòng!

Ánh mắt của Hoắc Doãn Văn dừng lại trên gương mặt của cô, rồi đi xuống vùng ngực no đầy, bắp đùi thon đẹp, chiếc váy bằng lụa, lòng bồi hồi rung động, mọi cảnh đẹp trên người cô thật là làm cho anh hải lòng khôn xiết!

Mà bụng của cô mặc dù đã nhô tròn như cái trống một chút, nhưng một chút cũng không giảm đi sức quyến rũ, các áo bầu khéo léo vừa vặn ôm thân trên của cô một cách huyền ảo, váy màu đen dài ôm sát chân cô, trên bắp đùi lưu lại một đường viền hoa xinh đẹp, hai chân của cô nổi bật lên càng thêm thon dài!

Khi anh thấy bắp chân trắng non mềm của cô nằm gọn trong chiếc váy tơ lụa màu đen trong suốt, cảm giác chợt nóng rang. Phần eo của anh tự nhiên trở nên chặt chẽ, nam tính trong anh trỗi dậy!

Chỉ là bụng cô đã bắt đầu to mướt mà, thật sự làm anh rất lo lắng, khiến anh chùn tay, kìm chế ham muốn, không dám vận động mạnh với cô ——

Gần đây, anh quả thật lấy tay giúp cô không ít! Mà cô cũng sẽ dùng miệng rất sẵn sàng trợ giúp anh!

Anh đưa bàn tay mang chiếc nhẫn cưới, nắm lấy tay của cô, hai chiếc nhẫn kim cương ngự trị trên ngón vô danh của hai người, lóng lánh dưới ánh đèn, giống tình bọn họ lúc này, mỹ lệ, vui vẻ, hạnh phúc!

Anh gợn tay hai người lên trước mặt cô, sau đó rất thâm tình mà hỏi."Như Y, chúng ta hôm nay kết hôn, có nhớ không?"

Hoắc Doãn Văn để cho cô xem chiếc nhẫn mang trên ngón tay. "Thời điểm kết hôn, vợ chồng đều phải đeo nhẫn cưới!"

Cô không ngừng gật đầu."Đúng vậy!"

Nhan Như Y cười, cái vấn đề này dĩ nhiên không làm khó được cô, cô cầm ngược tay của anh, hồi đáp."Nhẫn cưới đại biểu chúng ta đem tất cả những gì tốt đẹp nhất, những gì xấu xí nhất của nhau bao dung lẫn nhau. Em không thể rời anh, mà anh cũng không thể bỏ em mà đi!"

"Ừ ——" anh gật đầu một cái."Không tệ, câu trả lời rất tốt, nhưng là chiếc nhẫn này còn có một cái tầng ý nghĩa khác, cũng là ý tứ căn bản nhất, em biết là cái gì không?"

Thời điểm anh hỏi câu này, vẻ mặt tương đối trịnh trọng. Điều này khiến cho Như Y rất hiếu kỳ, cô mở trừng hai mắt. "Còn có ý tứ gì khác sao? Là cái gì?"

Anh đột nhiên hỏi. "Biết tại sao không?"

"Ừ, muốn biết!" Nhan Như Y như học sinh tiểu học, dùng sức gật đầu

"Vây thì tốt, anh cho em biết!" Anh vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, lại sờ sờ đầu ngón tay của cô, sau đó ngón tay của anh lại không ngừng hướng xuống phía dưới bụng cô, vuốt ve. "Chiếc nhẫn, căn bản ý tứ của chiếc nhẫn chính là, từ ngày này trở đi." Nói đến chỗ này, anh hướng về phía cô đang dùng sức mở trừng hai mắt. "Em không thể khiến anh dùng tay, mà anh sẽ dùng em tới khi thỏa mãn ——"

Quán mình ở trong chăn, Nhan Như Y ở trong lòng không ngừng điên cuồng nói. Chiếc nhẫn, chiếc nhẫn, lại là ý đó, thiệt chịu thua anh vậy mà cũng có thể nghĩ ra được!

.....

Nhan Như Y nằm nghiêng ở trên giường lớn, hai chân cô thẳng tắp, kẹp chặt mật động sâu thẳm, khiến Hoắc Doãn Văn đột nhiên nín thở! Tầm mắt anh nóng rực vuốt dọc theo thân hình xinh đẹp của cô đi xuống, bắp chân trắng nõn còn chiết xạ ánh sáng lấp lánh như châu ngọc, cảnh sắc trên giường làm cho Hoắc Doãn Văn không khỏi nuốt nước miếng một cái!

Tối hôm đó, Nhan Như Y chợt nổi tính xa xỉ rót bát sữa tươi, xoa đều lên làn da trắng nõn của mình, tắm lại bằng nước lạnh, khoác lên người một chiếc áo ngủ mỏng nhẹ xuyên thấu, màu đen của Victoria's Secret. Chiếc áo đem cô so với trước kia càng tôn thêm khuôn ngực đầy đặn, chèn sâu càng thêm hấp dẫn dụ hoặc.

Nhất là rãnh vú sâu hoắm, càng thêm sắc sắc không không, làm người ngắm thêm mê đắm!

Anh không ngừng nuốt nước miếng!

Càng đến gần cô, anh càng nghĩ thấy trên người cô tản mát mùi sữa thơm, cùng với dáng vẻ từ sau khi mang thai càng hoàn mỹ, để cho anh hận không thể đem cô khâm sâu vào ngực mình, xé nát bộ quần áo bề ngoài, để anh và cô da kề da, không xa một li!

Hoắc Doãn Văn đi tới bên giường, từ từ quỳ chân lên nệm!

Nệm giường bỗng nhiên lõm xuống, thân thể Nhan Như Y không bị khống chế lăn tròn vào lòng anh!

Mặc dù không có ăn hết cô một cách hoàn toàn, nhưng mặc kệ nói thế nào cũng là ăn được thịt, nếm đến vị ngọt rồi, Hoắc Doãn Văn rất thỏa mãn nằm nghiêng ở trên giường nhìn cô.

Nằm ở trên giường, Nhan Như Y lắc đầu, ngượng ngùng nói: "Anh. . . đừng kìm nén, hay em lấy tay giúp anh. . .!"

Nhan Như Y cười khanh khách, đôi tay quần lên cổ của anh, sau đó dùng sức, nâng thân thể của mình lên, đưa đến gần gương mặt anh, khoe miệng cong vồng. "Đúng, chính là không thể để cho anh được rảnh rang, bởi vì em hiện tại cũng không vừa lòng!"

Nói xong, cô chủ động ôm ấp yêu thương anh!

Anh ho khan một tiếng, kéo giãn hai chân của vợ ra. "Chúng ta bây giờ cũng chưa thể! Vợ ơi, nếu như em thật muốn, anh có thể lấy tay giúp em ——"

Nhan Như Y vẫn mở to hai mắt nhìn anh, dùng sức nhìn anh, giống như muốn nhìn vào linh hồn của anh

Hoắc Doãn Văn lập tức kéo thân thể của cô lại, ôm cô ở trong ngực của mình.

"Nhìn cái gì chứ?" Khuya, cô liếc nhìn anh như vậy, còn khiến anh cảm thấy lạnh da đầu!

"Anh phải biết chứ?" Cô đưa mắt nhìn vào ánh mắt của anh, nhiều hơn một phần ranh mãnh, xấu xa, rất xấu rất xấu đấy!

"Tại sao?" Hoắc Doãn Văn khàn trướng lên, không hiểu cô tại sao không dễ chịu! Chẳng lẽ, anh đối với cô còn chưa đủ cẩn thận?

Cô hướng anh mở trừng hai mắt. "Nhưng em không muốn tay của anh rồi, em nghĩ muốn. Muốn. của anh."

Hoắc Doãn Văn sau khi nghe, mắt mở càng lớn, gương mặt cũng càng đỏ. Đương nhiên là bị *oanh ** đột nhiên đánh thẳng vào!

Hoắc Doãn Văn cảm giác toàn thân mình cao thấp một dòng máu nóng tuôn chảy, lập tức vọt thẳng lên đầu, gây choáng váng, gương mặt của anh trong nháy mắt đỏ lên. "Có thể không? Thật có thể không?"

Tầm mắt anh nóng rực, làm gương mặt Nhan Như Y thậm chí toàn thân đều không thể khống chế hồng lên, cuồng dã của anh khiến ánh mắt của cô lộ ra ngượng ngùng, càng làm cô có vẻ mê hoặc câu nhân!

Nhan Như Y không trả lời anh, mà nhấn điều khiển mở TV ra. Trong đó, đang chiếu chương trình sức khỏe, phỏng vấn chuyên gia khoa phụ sản, trao đổi những điều nên làm hay không nên làm, đặc biệt là chuyện gói chần trong thời gian mang thai. BS nói một câu thoại có ý nghĩa rõ ràng, dễ hiểu nhất. "Trong lúc mang thai, giữa vợ chồng dĩ nhiên có thể ân ái, chỉ cần chú ý các hoạt động nhẹ nhàng một chút."

Xế chiều hôm nay, cô tự vào khám thai một mình, bác sĩ cũng cho biết, thời gian tam cá nguyệt này, hai vợ chồng có thể âu yếm nhau, chỉ cần nhẹ một chút!

"Vây giờ khắc này anh còn chờ cái gì?" Nhan Như Y cố ý học tập nữ nhân trong phim, ông ẹo làm dáng, ra vẻ thanh thuần giống như đóa Hồng Môn Côi mới vừa nở rộ, càng làm cho người đàn ông đối diện động lòng!

Hoắc Doãn Văn đặt cô ở trên giường. "Yên tâm, có thể, trên TV mới vừa nói ——"

Anh tắt tivi, bàn tay anh du hành trên người cô mang theo cuồng vọng chiếm đoạt, bắt đầu vuốt ve ——

Tay của anh giống như mang theo ma lực, đốt từng đốm lửa nhỏ lên từng tác da thịt của Nhan Như Y, cô run rẩy ——

Bây giờ mái tóc dài của cô rối tung, xõa trên đầu vai cô, xuyên qua vài sợi tóc mềm mượt lộ ra ánh mắt ướt rượt câu nhân của cô. Cả người cô đứng là khoi dậy dã tính của người đàn ông đối diện!

Hô hấp của cô không tự chủ run rẩy, ngực cũng khẽ run run. Cảnh tượng dập dòn như sóng càng lúc càng mãnh liệt, đẹp đến nỗi khiến hô hấp của Hoắc Doãn Văn càng thêm dồn dập, đôi tay vuốt ve trên người cô cũng càng ngày càng vội vàng!

"Không cần." Nhan Như Y vừa muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào. "Không được, chúng ta không thể làm như vậy!"

Những lời này, nói xong có đủ sắc và tình ái!

"Làm gì à? Giả bộ thanh thuần? Mới vừa rồi chính em hấp dẫn anh, bây giờ còn ra vẻ trong trắng!" Anh mặt tà ác, mê mẩn nhan sắc giấu cợt cô.

Nói xong, Hoắc Doãn Văn dùng của nhục bông dài của mình, đi khi dễ nơi yếu ớt nhạy cảm nhất của cô ——

Đêm vẫn còn rất dài, thời gian anh khi dễ cô vẫn còn rất nhiều rất nhiều, nhưng mà anh thật rất dịu dàng, chỉ là nhẹ nhàng ~ khi dễ cô, dùng sở trường của mình đền bù chỗ yếu đuối của cô, làm không biết mệt.

Cảm giác ôm thân thể nõn nà, thơm ngát vào trong ngực, khiến tim của Hoắc Doãn Văn không khỏi bang bang nhảy loạn. Muốn chết, anh đã rất lâu không có chạm qua cô, cô đối với anh như vậy, thực sự muốn lấy mạng của anh.

"A ——" anh cũng hít một hơi lạnh khí!

Anh ôm sát cô, vô số nụ hôn rơi xuống gương mặt của cô!

"Ô ô ——" Nhan Như Y bị lấn át. "Hình tượng ‘Uncle’ cao lớn cứ như vậy bị xé rách không ra gì, thì ra cũng là một tên Sắc Quỷ —— còn là một tên lùong gạt, đặc biệt dùng lời lẽ lừa gạt em——"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Đại Kết Cục

Nghe được lời lên án của cô, Hoắc Doãn Văn ngược lại còn tức khí lên, lên án cô: "Em còn dám nói? Anh và em công việc bẽ bộn như vậy? Chẳng lẽ em nghĩ có ai rảnh rang đi quan tâm em như vậy, sao em không nghĩ đến Uncle là người luôn gần gũi, quan tâm em nhất, chẳng lẽ không thể là Hoắc Doãn Văn anh sao? Điểm này em cũng không phát hiện ra, hừ."

"Ách." Nhan Như Y bị anh làm tới nơi tới chốn, cảm thấy hơi khó trả lời. "Thật ra thì, em không phải là không có nghĩ tới khả năng này, nhưng vừa nghĩ làm sao sẽ khéo như vậy? Chắc không xảo hợp kỳ diệu như vậy?"

"Ha ha." Hoắc Doãn Văn cũng không nhịn cảm thán, vào những lúc tối tăm nhất của cuộc đời anh, những tình cờ này thật làm người ta cảm thán, có lẽ đây chính là duyên phận? Nếu không, tại sao đêm đó anh có thể gặp được cô?

"Chúng ta trước đó cũng từng trao đổi với nhau bằng giọng nói, sao em nghe qua loa là âm thanh của một người lớn tuổi mà!" Điểm này khiến cô khó hiểu!

Hoắc Doãn Văn liền tươi cười nói: "Đó là bởi vì anh cố ý, em cứ gọi anh là Uncle, anh muốn thanh âm liền già đi một chút, như vậy thân phận phù hợp cùng với hình ảnh trong tưởng tượng của em!"

"Ha ha. Vậy chúng ta quan hệ như vậy có tính là loạn luân không?" Cô mở to hai mắt trừng anh!

"Loạn luân cũng tốt!" Hoắc Doãn Văn hướng tới một bên cổ của cô, mút mạnh một cái!"Hiện tại cũng lưu hành cái này, ông chú yêu cháu gái nhỏ."

"Hóa sắc đa tình." Cô dùng sức đập anh một cái!

Anh cầm tay cô cản ngược lại một ngụm!

.

Bởi vì Nhan Như Y cùng Hoắc Doãn Văn đăng ký kết hôn không thông báo rộng rãi, nên vẫn chỉ một số ít người biết cô là vợ của Hoắc Doãn Văn!

Hôm đó, bạn học thời đại học kết hôn, Nhan Như Y, Kha Văn còn có Cao Hải cùng đi. Vốn là Hoắc Doãn Văn cũng muốn cùng đi với Nhan Như Y, nhưng tạm thời có một hội nghị, chỉ có thể đem Nhan Như Y giao cho bạn thân của cô chăm sóc!

Trước khi đi, Hoắc Doãn Văn cũng bỏ đi mặt mũi đàn ông của mình, dài dòng nhắc Kha Văn."Như Y bây giờ đã khá nặng nề, nhưng lúc nào cũng hấp ta hấp tấp không chịu nhìn đường đi, nên mọi người phải nhất định chú ý kỹ, giúp đỡ cô ấy. Hơn nữa, trong bữa tiệc có rất nhiều người, đừng lơ là, đừng để người khác va chạm với Như Y."

Anh dài dòng một đồng, nói tóm lại chính là yêu cầu mọi người không được rời

mắt khỏi Như Y một giây. Cũng một anh có bản lĩnh đem việc rõ ràng rất đơn giản trở thành đặc biệt phức tạp!

Nét mặt Kha Văn cùng Cao Hải dần dần biến đổi, trở nên vô cùng bất đắc dĩ!

Nhan Như Y cứ ở một bên cười đến cực kỳ ngọt mật, anh càng nói, nét mặt của

Kha Văn và Cao Hải như ngâm phải ruồi, cô càng cảm thấy ngọt ngào!

Cuối cùng, cô thật sự sợ đi bọn họ đi trễ, không kịp tham gia lễ cưới của bạn, nên mới kéo tay anh, trấn an."Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc mình thật tốt."

"Ừ." Anh mặc dù gạt đầu, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn rất khản trương!

Nhan Như Y nhìn anh như vậy, thật muốn kích động, cười thật to."Thật sẽ không có việc gì, em chỉ là mang thai, cũng không phải là biến thành người ngây dại, tại sao không thể chăm sóc tốt mình đây? Mấy ngày trước, anh cũng thấy chính xác, người ta bụng bự còn khệ nệ hơn em vẫn tự mình đi mua thức ăn!"

"Ừ——" Hoắc Doãn Văn cảm lấy tay cô, gạt đầu liên tục!

Được Nhan Như Y hét gạt đầu lại thề thốt bảo đảm, anh cuối cùng thoáng an tâm!

.

Kha Văn cùng Cao Hải cuối cùng vẫn rất tần chức tần trách, nâng đỡ, bảo vệ bà bầu!

Vừa đi vào phòng tiệc, liền thấy hôn thê của Từ Nhất Minh, Hoàng Hân Hân, với nhiều cô gái cười cười nói nói!

Cô ta vừa thấy Nhan Như Y vác bụng bầu, nét mặt kia rất giễu cợt."Nhan Tiểu Thư mang thai? Vẫn chưa nghe nói cô kết hôn, làm sao lại mang thai đây?"

Nhan Như Y còn chưa kịp trả lời, Kha Văn liền che chở Như Y, giành nói trước: "Như Y cùng chồng cô ấy đã nhận giấy đăng ký kết hôn, sinh đứa bé xong sẽ tổ chức tiệc cưới linh đình, đến lúc đó hy vọng cô cũng được mời tham dự!"

Cô kia mới ‘ xuy ’ một tiếng, mắt có chút miệt thị."Cô chia tay bạn trai, nhưng tôi chưa từng thấy hay nghe nói cô có bạn trai mới. Vậy mà có đứa bé cũng thật là mau lẹ. Kỳ lạ!" Nghĩ đến, bạn trai của cô cũng rất bình thường, đàn ông bình thường thật không có bản lĩnh đây!

Đối với châm chọc của người khác, Như Y hiện tại một chút cũng không tức giận, ngược lại còn có chút vui vẻ ~~~ bởi vì cô rất muốn thấy ~~~ chờ thời điểm bọn họ biết chồng cô là ai, sẽ biểu hiện nét mặt như thế nào!

Ừ. Cô cũng thừa nhận điểm này của cô tương đối hư vinh.

Bởi vì Cao Hải được an bài làm phụ rể, nên chỉ có Kha Văn chăm sóc cho Nhan Như Y.

Nhan Như Y cảm thấy bên trong phòng âm thanh quá lớn, cho nên mới ra tiền sảnh nghỉ ngơi!

Lúc này Hoàng Hân Hân cùng mấy cô gái kia cũng ở đây, sau đó bọn họ ganh đua so sánh cách ăn mặc với nhau, ầm ầm ã ã, ồn ào không ngừng!

Nhan Như Y cùng Kha Văn thấy vậy chuẩn bị rời đi!

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Hân Hân nói: "Tôi phải sắm một bộ y phục hiệu XX, đi dự đám cưới đó. Ăn cưới nhà nhất định phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, như vậy mới tôn trọng vợ chồng mới cưới!"

Mọi người nhao nhao gật đầu, cũng bày tỏ nói rất có đạo lý!

Tiếp, Hoàng Hân Hân mới đem ánh mắt khiêu khích nhắm ngay Nhan Như Y. "Cũng không thể giống như người kia, mặc hàng rẻ tiền, tới nơi này thật mất mặt xấu hổ!" Theo ánh mắt của cô ta, mọi người ai cũng có thể đoán được cô đang nói người nào!

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhắm ngay, Nhan Như Y!

Thật ra thì, Hoàng Hân Hân căn bản cũng không nhìn kỹ y phục trên người Nhan Như Y, dù sao trên người cô mặc quần áo không phải hàng hiệu, bởi vì cô ta chưa nhìn thấy bao giờ. Hơn nữa giống như gia cảnh Như Y rất nghèo, tìm chồng chắc cũng sẽ không có nhiều tiền, nhất định cũng không thể có đủ điều kiện mặc đồ hiệu đắt tiền?

Dựa vào cảm giác của cô ta, liền bắt đầu giờ thói châm chọc Nhan Như Y.

Kha Văn nghe được lời nói của Hoàng Hân Hân, cảm thấy đặc biệt thú vị. "Cô muốn nói ai đó nhỉ?"

Hoàng Hân Hân nhún vai, hất cằm lên khinh bỉ nói. "Nói người nào? Nói hai người các người đó?"

"Cát ——" Kha Văn khanh khách cười, thanh âm chế nhạo tràn đầy xem thường đối với Hoàng Hân Hân, tỏ ra rất ngạo mạn!

"Có cái gì không phục, rõ ràng mấy người khoác những thứ áo quần rẻ tiền trên người!"

Nhưng sau đó, mấy cô gái nhìn kỹ hơn bộ quần áo trên người Như Y và Kha Văn, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, âm thầm nói nhỏ với Hoàng Hân Hân: "Này, trên người các cô ấy mặc kiểu mới nhất của Chanel đấy? Trung Quốc còn không có để mua."

"Phải ha, trên tạp chí giới thiệu qua, hơn nữa trên người các cô y phục cũng rất quý. Số lượng có hạn."

Trên mặt Hoàng Hân Hân lập tức đỏ, hơn nữa mặt cô đều đỏ, 她 không biết làm gì nữa 她 rồi. Làm cái gì? Trên người các cô đó sao lại có thể mặc quần áo có thể đắt tiền như vậy? Mà cô còn không biết, thật là mất mặt!

Họ âm thầm thôn thức một tiếng, Nhan Như Y cùng Kha Văn dĩ nhiên cũng có thể nghe được!

Họ chuẩn bị xoay người rời đi, dù sao không cần thiết cùng các cô ấy khoe khoang!

Nhưng xấu hổ tới cực điểm, Hoàng Hân Hân cũng không muốn cứ như vậy bỏ qua cho cô. Không có lý do gì tự nhiên cô ta bị mất mặt như vậy, sau đó cô ta

còn rất ác liệt lớn tiếng hỏi: "Thôi đi, có cái gì mà thèm, nhất định là làm vợ bé cho một ông già lẩm tiền nào đó thôi!"

"Cô nói ai là tình nhân?" Kha Văn hỏi!

Hoàng Hân Hân chỉ tay về phía hai cô. "Chính là hai người các cô, các người đều cá mè một lứa!"

Kha Văn vốn muốn cùng họ tranh cãi, nhưng Nhan Như Y kéo tay cô lại. Họ người đồng thế mạnh, vạ nhất nếu có tứ chi tiếp xúc, mẹ con cô bị đụng phải, thì làm sao bây giờ?

Bạn thân của cô, Kha Văn, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, hiện tại thân thể

Nhan Như Y quan trọng nhất rồi, cô còn tức giận lên làm gì!

"Chúng ta đi thôi, không cần để ý họ, buổi lễ cũng nhanh bắt đầu rồi!" Kha Văn nói!

Hoàng Hân Hân càng không thể buông tha, cùng đám bạn nói: "Thấy được chưa? Họ cũng đã thừa nhận!"

Mấy cô gái kia thấy cục diện như vậy, cũng cho rằng Kha Văn và Nhan Như Y thừa nhận chuyện đó, nên cũng hướng về phái họ ác mồm ác miệng. "Thiệt là, làm gì không biết xấu hổ như vậy, chẳng là một đám phòng nhì vợ bé, phá hư hạnh phúc nhà người ta, thật là làm cho người ta xem thường!"

"Thật là không biết làm sao sống nhìn người!"

"Họ đều bạn bè của chú rể sao?" Một cô gái hỏi, đám con gái này là bạn đồng học của tân nương, mà Hoàng Hân Hân cũng là bạn của cô dâu!

Hoàng Hân Hân gật đầu một cái."Đúng, là bạn của chú rể Nam Phương!" Sau đó, cô dương dương hả hê! Hừ, Nhan Như Y này thật rất đáng ghét, là một con hồ ly tinh yêu mị, đến bây giờ Từ Nhất Minh đối với cô ta vẫn nhớ mãi không quên? Lúc ngủ còn mơ kêu tên cô ta, điều này làm sao cô ta có thể nuốt trôi, rất bức mình?

Đang lúc tất cả mọi người chỉ trích Nhan Như Y, một âm thanh chợt vang lên

"Vợ ơi, làm sao em lại chạy đến nơi đây? Làm hại anh tìm em trong phòng tiệc lâu thiệt lâu!" Một thân tây trang màu tím, mái tóc hơi có vẻ xốc xếch nhưng cũng cực kỳ đáng kiêu. Hoắc Doãn Văn, tháo kính mát trên mặt xuống, sau đó hướng Nhan Như Y chạy tới, ôm cô vào trong lòng!

Nhan Như Y hoàn toàn ngây ngẩn cả người, mở trừng hai mắt không tin."Làm sao anh lại tới đây? Không phải có hội nghị sao?"

Hoắc Doãn Văn nhướn mày, ra vẻ chuyện này cùng anh không liên quan."Vốn là có hội nghị, nhưng là mấy đồng sự tạm thời có chuyện xin chuyển đến ngày mai. Cho nên anh liền vội vàng tới đây chăm sóc bà xã!" Nói xong, anh cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ thắm của Nhan Như Y.

Hoàn hảo anh tới tiệc cưới, nếu không bà xã yêu quý của anh bị một đám đàn bà con gái ti tiện kia khi phụ rồi, anh còn không biết !

Đám đông vừa chửi bới Như Y là vợ bé, già nhân ngãi non vợ chồng, kẻ cả

Hoàng Hân Hân cũng ghen hòng nhìn trân trối người đàn ông bên cạnh Nhan Như Y!

A a a a a ——

Người đàn ông này là Hoắc Doãn Văn!

Lúc trước báo chí ra rả được tin về anh, từ lúc anh ở khu vực thiên tai cứu người, cho đến khi anh trở thành Đồng sự trưởng của Tập đoàn Hằng Viễn. Hai ba tháng này, anh luôn được giới truyền thông săn đón!

Đó là người đàn ông kiệt suất, tài phú ngất trời kia, họ nhất định không nhớ sai, dù là đến chết cũng không khỏi thêm muốn trở thành bạn gái, người yêu, vợ của người đàn ông ấy!

Nhưng ~~~~ mới vừa rồi Hoắc Doãn Văn gọi đứa con gái được cho là nhân ngãi kia từ gì? Vợ?

Hơn nữa anh còn quang minh chính đại như vậy ôm cô?

Nếu như đối với một phòng nhì, không phải quá trắng trợn sao?

Chẳng lẽ —— họ thật sự là vợ chồng?

Lúc này, Hoắc Doãn Văn đối với Kha Văn nói lời cảm tạ: "Kha Văn, cảm ơn em nhiều, chăm sóc vợ và con trai anh tốt như vậy ——"

Kha Văn cố ý rất lớn tiếng đáp lại nói."Vậy người làm chồng như anh, không thể nói cảm tạ suông như vậy nhà. Tối hôm nay, anh phải mời em ăn một bữa tiệc thật lớn ——"

Hoắc Doãn Văn làm sao có thể không hiểu dụng ý của Kha Văn."Nói đúng lắm. Bạn trai em, Chu Sùng, cũng vừa trở về tối, hôm nay mọi người vừa đúng lúc muốn cùng nhau tụ tập!"

Gương mặt Kha Văn chợt hơi hồng hồng, e ngại cuối đầu!

Mà đám nữ nhân vừa cuot cọt chê bai người kia, một lần nữa giật mình, hăm mộ con người thiếu chút nữa rớt ra.

Chu, Chu Sùng?

Là Chu công tử rất nổi danh của B thị sao?

.

Hai người Doãn Văn cùng Kha Văn còn bày đặt làm màu làm mè một chút, sau đó rời tiền sảnh, đi vào phòng tiệc, chờ đợi hôn lễ cử hành!

Rất nhanh, nhạc hiệu khởi đầu buổi lễ thần thánh ầm áp vang lên, khách khứa đang ngồi hàn huyên chợt im bặt, nhìn chúc phúc cho hai vị tân lang tân nương đi lên khán đài phía trước.

Nhan Như Y nhìn đặc biệt si mê, tân nương thật xinh đẹp, áo cưới lộng lẫy, thật sự rất hăm mộ, hận mình không được mặc vào!

Tin rằng mỗi cô gái khi còn rất nhỏ cũng sẽ khát vọng có một ngày mình cũng có thể khoác lên mình chiếc áo cưới tinh khôi, mình cũng có một ngày xinh đẹp nhất!

Nhan Như Y cũng không ngoại lệ!

Mà ánh mắt si mê của cô, đã sớm rơi vào trong ánh mắt của Hoắc Doãn Văn!

Anh nắm chặt tay của cô, ở bên tai cô nói: "Đợi đến ngày chúng ta kết hôn,

anh bảo đảm em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới!"

Nhan Như Y bây giờ đối với mình đã không còn chút lòng tin nào, liếc nhìn bụng phình to của mình. "Em còn có thể gầy xuống sao?"

"Vóc người của em nhất định sẽ trở lại hoàn hảo, đối với cái này, anh tương đối có lòng tin!" Hân hôn từng nụ nhỏ lên bàn tay nhỏ bé của cô, say mê nhìn cô.

Cô thật thích anh như vậy si mê nhìn cô, giống như trong thế giới của anh chỉ có một mình nữ hoàng, Nhan Như Y, ngự trị. Rất tốt, rất hạnh phúc.

————— Hoàn —————

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ngoại truyện nhỏ

Ngày ấy, Nhan Như Phi cùng bạn bè trong lớp đến hát ở KTV, đi ra ngoài hóng mát, thế là tình cờ đụng phải Cao Hải đang dựa vào vách tường, mặt mày đỏ bừng, khó chịu, vì uống hơi nhiều!

Tiểu Phi đi tới, vỗ vỗ phía sau lưng của anh. "Anh Cao, anh khỏe không? Anh ngồi phòng nào, em đưa anh về chỗ!"

Uống đến mặt đỏ bừng, Cao Hải, ngẩng đầu lên, nhìn kêu cô gái của mình. "Như Y. Hắc hắc, anh vẫn luôn quan tâm anh như vậy, đủ để làm anh em —— đi, anh em mình đi uống rượu ——"

Nói xong, Cao Hải sóng lớn khoác vai 'Nhan Như Y', kéo đi.

Tiểu Phi bị ép, dùng sức đẩy cánh tay của hắn, thờ không ra hơi. "Anh Cao, em không phải. Em không phải."

Bị 'Nhan Như Y' vẫn đẩy tay mình ra, Cao Hải rất không nguyên ý găm nhẹ nói. "Thế nào? Có chồng rồi, không cần anh em nữa à? Anh cũng không làm gì em, em nóng nảy làm gì vậy? Em nói đi, sao em lại đối với anh đến như vậy? Có Hoắc Doãn Văn rồi, em không thèm để ý đến anh! Tên kia có gì tốt? Trừ có tiền, còn có cái gì? Chờ, về sau anh nhất định sẽ mạnh hơn so với hắn, đến lúc đó em nhất định hối hận đi ——"

"Ai nha, anh Cao, em không phải là chị Như Y, em là Tiểu Phi, anh đem em đề chết rồi." Tiểu Phi cúi người xuống, thật vất vả rặn ra hơi, kêu to.

Vừa nghe đến Tiểu Phi, Cao Hải lắc lắc đầu, sau đó nhìn kỹ cô gái bị ôm vào trong ngực. Rất giống Nhan Như Y, nhưng trẻ trung hơn một chút. "Ai. Thì ra là Tiểu Phi!"

"Anh Cao, làm sao anh uống nhiều rượu như vậy?"

Cao Hải cùng bạn bè đi chơi, uống rượu thỏa thích, cho nên mới uống nhiều một chút. Chỉ là, anh trời sinh thích nói giỡn, nhất là thích trêu chọc những cô gái nhỏ, cho nên cô ý đau lòng muốn chết nói: "Ai, còn không phải là nhớ đến chị em ——"

Tiểu Phi có chút đáng thương nhìn hắn. "Anh Cao, anh còn tỉnh táo không? Đừng nghĩ đến chị em nữa, chị và chồng chị ấy đang rất nồng thắm! Anh một chút cơ hội cũng không có!"

Cao Hải vuốt mặt, lắc đầu một cái. "Nhưng anh thật sự không quên được cô ấy? Tiểu Phi, em nói anh nên như thế nào mới có thể quên cô ấy? Ta cũng muốn quên!"

Tiểu Phi nhìn anh, thờ dài nói. Thì ra, anh Cao cũng là người chung tình. "Thật ra, anh là người tốt vô cùng, chỉ là đối thủ của anh quá mạnh mẽ, là một phụ nữ cũng sẽ lựa chọn anh rể của em làm chồng nha!"

"Nhưng, nhưng anh thật sự không quên được cô ấy ——"

Tiểu Phi dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh, khích lệ nói. "Thật ra thì quên một người rất đơn giản, chỉ cần làm được hai điều!"

"Hai điều gì? Em nói rõ một chút!" Cao Hải vẫn là lần đầu tiên cùng Tiểu Phi nói chuyện, chợt phát hiện cô gái nhỏ này rất thú vị!

"Ừ, chính không cần nhìn, không cần nhân tiện ——" Tiểu Phi nói ra lời thăm thía, sau đó giải thích. "Thứ nhất nhìn, là không tìm cách gặp mặt chị, thứ hai tiện, là không tìm cách nhân tiện nghĩ đến chị. Anh Cao, anh có thể làm được không tìm gặp chị thường xuyên, không lúc nào cũng nghĩ đến chị, qua một thời gian, nhất định anh có thể quên chị mà!"

Cao Hải không ngừng quan sát cô gái này nhiều một chút, quả nhiên không hổ là em gái của Nhan Như Y, cái miệng này cũng thật độc!

"Được, câu tổng kết rất tốt!" Anh khen ngợi nói.

"Chắc chắn!" Tiểu Phi cười cười, cô không hề khiêm tốn, chỉ cần so sánh khen ngợi, toàn bộ cô đều thu nhận!

"Tốt, anh tận lực nhất định sẽ làm được!" Cao Hải gật đầu một cái. "Chỉ là, nếu như thời điểm anh thật sự nhớ chị em, có thể hay không đến gặp em?"

Tiểu Phi cau mày, người này thế nào sao lại đáng ghét như vậy? Thế nào luôn

nghĩ đến chị cô? Chồng của chị là tổng giám đốc, rất tài giỏi, anh sao dám xen ngang phá hư hạnh phúc của chị, cô nhất định tìm anh liều mạng. Cô mở trừng hai mắt. "Không nên luôn nghĩ đến chị, khi nào anh nhớ chị ấy, chị nhất định sẽ không thêm nhớ đến anh. Không đúng, chị em nhất định sẽ chẳng có lúc nào nhớ anh!"

"Hắc, nói rất có đạo lý? Như vậy đi, về sau anh theo em học tập nhiều thêm một chút!" Anh còn nói!

Cô cũng không nghĩ nhiều. "Vậy được!" Tiểu Phi gật đầu một cái, chỉ cần có thể khiến anh bỏ đi ý niệm phá hoại hạnh phúc của chị, cô trở thành thầy giáo của anh cũng được!

Trong lòng Cao Hải tính toán, nhìn Tiểu Phi một chút, chợt bật cười ——

Không tệ, không tệ, cô gái này thật rất tốt!

Như Y cùng Hoắc Đồng Ý Lâm quan hệ càng ngày càng gần gũi, hơn nữa Hoắc Đồng Ý Lâm cũng đặc biệt chăm sóc cô!

Cho nên giai đoạn này, Ý Lâm thường cùng Nhan Như Y đi mua sắm!

"Chị, cứ chủ nhật lại làm phiền chị, theo em ra ngoài đi dạo, thật ngại!" Nhan Như Y nói!

"Có gì mà ngại! Chủ nhật chị cũng không có chuyện gì làm!" Hoắc Đồng Ý Lâm cười nói, sau đó khởi động xe!

"Có rảnh rồi, chị cùng dành thời gian chăm sóc anh rể ——" Nhan Như Y thử dò hỏi. Cô biết quan hệ giữa chị và anh rể không tốt, nhưng có thể nhìn thấy chị nhất định dành tình cảm với anh rể. Nếu không, tại sao không ly hôn cho rồi?

Nếu như hai người trao đổi để hiểu nhau nhiều hơn một chút, tình trạng lạnh nhạt giữa hai vợ chồng sẽ có điều thay đổi?

Hơn nữa Hoắc Đồng Ý Lâm cũng là một người tốt, đặc biệt hi vọng cô có thể hạnh phúc!

Nhắc tới chồng của mình, nụ cười trên mặt Hoắc Đồng Ý Lâm. "Chị cùng anh ấy. được một ngày tốt một ngày, sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn."

Nhan Như Y thấy chị chồng chợt không vui, vội vàng nói xin lỗi. "Chị, thật xin lỗi, đã làm cho chị không vui!"

Hoắc Đồng Ý Lâm cười cười ra vẻ không sao cả. "Khiến chị không vui, cũng không phải là do em. Hôn nhân của hai bọn chị cứ như vậy từ hồi đám cưới, anh ấy đã một tháng cũng chưa về nhà, chị cùng người xa lạ so với anh ấy càng xa lạ hơn."

"Em rất hy vọng hôn nhân của chị có một các kết hạnh phúc!" Nhan Như Y nói một câu!

Ngay vào lúc đó, một chiếc xe màu đỏ chạy quẹo cua, vượt qua xe của Hoắc Đồng Ý Lâm đang chạy thẳng ...!

Cạch ——

Hai chiếc xe có va chạm nhẹ!

Hoàn hảo tốc độ hai xe đều không quá nhanh, cho nên đèn ở hai đầu xe bị đụng bể, ngoài ra người bên trong không bị sao!

"Như Y, em ổn không?" Hoắc Đồng Ý Lâm khẩn trương hỏi thăm em dâu!

Nhan Như Y chỉ choáng váng vài giây, bụng không có cảm giác khác thường. Lắc đầu một cái. "Chị, không có việc gì ——"

"Vây tốt!" Ý Lâm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần em dâu không có chuyện gì, những vấn đề khác đều chỉ là chuyện nhỏ!

Lúc này, một cô gái có bộ tóc quăn nhuộm vàng, mặt trát đầy son phấn, ăn mặc mát mẻ khoe cả người ra, đi xuống từ chiếc xe hơi màu đỏ. Cô gái này có vẻ giận dữ ngút trời, chạy về phía xe Hoắc Đồng Ý Lâm, ‘ cạch cạch ’ gõ cửa sổ xe. "Cô kia, xuống xe ngay lập tức, xem xem cô lái xe như thế nào mà đụng hư xe tôi như vậy!"

Hoắc Đồng Ý Lâm biết chuyện này không phải lỗi của mình, cho nên cũng không có gì phải sợ, chuẩn bị đi xuống xe!

Nhan Như Y nhìn cô muốn đi ra ngoài, có chút lo lắng. "Chị, hãy tìm người đến xử lý đi, chớ đi xuống!"

"Không có việc gì, em ngồi yên trong xe, đừng xuống xe! Chị đi nói chuyện rõ ràng với người ta thôi!" Nói xong, Hoắc Đồng Ý Lâm đi xuống xe!

"Con kia, chạy xe có mở to con mắt ra không vậy?" Cô gái lái chiếc xe màu đỏ mở miệng, giọng điệu gây sự, rất lỗ mãng!

Hoắc Đồng Ý Lâm giương mặt lên, khí thế nghiêm túc rất đè ép người. "Vị tiểu thư này, tôi đang lái xe đi thẳng, cô muốn quẹo cua, chuyện này rõ ràng là trách nhiệm của cô!"

"Cái gì trách nhiệm ở tao? Mày không nhìn thấy tao xi nhan à?" Cô gái chạy xe màu đỏ, nói không có chút đạo lý!

"Cô đã nói như vậy, chúng ta tìm cảnh sát giao thông tới giải quyết chuyện này!"

Cô gái biết mình đuối lý, dĩ nhiên không muốn tìm cảnh sát giao thông. "Bà chị, cho rằng tôi rất rối rắm à ? Tôi không có thời gian, cảnh sát giao thông phải mất bao nhiêu thời gian để xử lý."

"Lỗi chạy xe không phải ở tôi ——" Hoắc Đồng Ý Lâm điện tiết, đã đụng phải như vậy còn không nói chuyện cho đàng hoàng. Vốn là chuyện nhỏ xí xóa cho qua, nhưng hiện tại cô nhất định sẽ khiến cô gái kia phải bồi thường cho ra lẽ!

Cô lập tức gọi điện thoại yêu cầu cảnh sát giao thông đến giải quyết sự vụ, làm rõ trách nhiệm tai nạn, và định ra ai sẽ bồi thường!

Bởi vì hai chiếc xe đều sang trọng, cho nên căn bản không để ý chuyện bồi thường.

Không lâu, cảnh sát giao thông tới, dĩ nhiên trách nhiệm thuộc về chiếc xe đỏ. Cô kia đặc biệt không phục. "Các người chờ, tôi sẽ gọi bạn trai tôi tới. Các người rõ ràng là khi dễ người!"

Hoắc Đồng Ý Lâm cũng không vội vã, chờ sẽ chờ!

Sau khi cô gái xe đỏ cúp điện thoại, 15 phút sau, chỉ thấy một chiếc xe thể thao phóng tới, "Két" dừng lại ——

Hoắc Đồng Ý Lâm khi thấy chiếc xe này, không khỏi sững sốt, ngay sau đó cảm thấy buồn cười cười lên, trong đôi mắt xuất hiện nòng nọc giễu cợt!

Thì ra là, bạn trai của cô gái phách lối này, lại là anh ấy ——

Xin lỗi hết rồi nhé. Tác giả viết có nhiều đó à.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã, Xin Anh Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.